

Giới thiệu Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!

Dịch giả: Shun_an_tong_xue

Cuộc sống kiếp trước của Hàn Mộ chính là cha không yêu, mẹ không thương, trí tuệ lại ở con số không, cảm tử nhỏ, tất cả mọi người đều không muốn tiếp xúc.

Cuộc đời mười tám năm của Hàn Mộ được kết thúc bằng âm mưu của mẹ ruột cùng vị hôn phu. Cô bị đuổi ra khỏi nhà và chết thảm.

Hàn Mộ tưởng rằng đời mình cứ như vậy chấm dứt, không ngờ ông trời lại thương xót kẻ có số phận bạc bẽo như cô. Hàn Mộ quay trở về 3 năm trước đây, cô sẽ thay đổi cuộc sống của mình.

- "A? Cô ta không phải bị cảm hay sao?! Như thế nào lại có giọng hát hay như vậy!"

- "A? Không phải thứ đó bị thiếu năng hay sao? Như thế nào giờ lại biết bày mưu tính kế chúng ta như vậy"

Trích dẫn:

- "Trời ạ! Kia không phải là thiếu tướng trẻ tuổi nhất, lãnh khốc nhất nổi danh nước A - Mặc Dung Uyên hay sao? Cái gì? Hần là bạn trai của Hàn Mộ Vĩ?!"

- "Ai nói ta là bạn trai của tiểu Vĩ?" Vĩ Mặc thiếu tướng nào đó nổi gân xanh, gần từng chữ. " Ta đây đường đường chính chính là chồng của cô ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Một cái tát!

"Bang" một tiếng, đại sảnh buổi tiệc vang lên tiếng tát tay

Hàn Mộ Vĩ chỉ cảm thấy trên mặt có một trận đau đớn, tứ chi đều đã tê rần lên, vô lực mà té ngã trên mặt đất, không đứng dậy.

Gắt gao mà cắn răng, Hàn Mộ Vĩ chỉ là cau mày, không có lộ ra một chút khác phản ứng, đã nếm được mùi tanh của máu trũng khoang miệng

Đám đông mặt quần áo sang trọng nhìn bên này liếc mắt một cái, tốp nam tốp ba người nhìn cô chỉ chỉ trỏ trỏ, không ai đồng tình cô, cũng không có một ai muốn qua đi nâng dậy cô.

"Kia chính là em rể tương lai của mày! Mày ngang nhiên cùng hắn ở trong buổi tiệc của Hàn gia chúng ta làm ra sự việc như vậy!!"

Hàn Tử Tư lạnh băng ánh mắt bắn về phía cô đang nằm trên mặt đất, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Còn nằm liệt này làm gì? Chê chúng ta Hàn gia hôm nay vứt mặt còn chưa đủ?!"

Hàn Mộ Vĩ mặt không biểu cảm mà bò lên, hai mắt khô khốc, không có một giọt nước mắt.

"Ba ba..... Là con không tốt, đừng trách chị.....Chị từ nhỏ liền cùng con cùng An Thừa ca ca cùng nhau lớn lên, đối An Thừa ca ca khẳng định cũng có cảm tình....." Hàn Mộ Vũ hai mắt hằm chứa nước mắt, nhẹ giọng mà ở bên cạnh nói.

Hàn Tử Tư xem đáng về kia của cô, lửa giận lập tức lại bùng lên, "Bang" một tiếng lại cho Hàn Mộ Vĩ một cái tát!

Lúc này đây, Hàn Mộ Vĩ không có té ngã. Cô ngạnh chống đứng lại, ánh mắt lạnh lùng mà bắn về phía Hàn Tử Tư, từ Hàn Mộ Vũ trên người lại chuyển qua nàng mặt sau cúi đầu không dám nhìn nàng Quý An Thừa trên người.....

Quý An Thừa thật cẩn thận mà nhìn lên nàng liếc mắt một cái, cắn chặt răng, lại đem tầm mắt rút trở về.

Hàn Mộ Vĩ trong lòng nhịn không được trào phúng mà nở nụ cười, quai nhiên.....

Nàng từ nhỏ cùng Quý An Thừa cùng nhau lớn lên, nhất hiểu biết cá tính anh ta. Quý An Thừa căn bản sẽ không phản kháng, cũng sẽ không cự tuyệt. Mẹ anh ta bảo anh ta cùng Hàn Mộ Vũ đính hôn, anh ta một câu kháng nghị nói cũng không dám nói,chẳng qua anh ta tuần trước mặt cô thổ lộ, muốn cô làm bạn gái hắn.

Hàn Mộ Vĩ cũng chẳng quan tâm, mắt lạnh nhìn bọn họ đính hôn.

Nhưng đêm nay cái này Hàn Mộ Vũ cùng cô..... Không, cái này Hàn Mộ Vũ đang ở trong tiệc thành niên, Quý An Thừa lại đột nhiên lên lầu tới rồi cô phòng, muốn mạnh mẽ cùng cô phát sinh quan hệ.....

Mềm yếu như Quý An Thừa, bản thân anh ta nhất định không dám có tâm tư như vậy, khẳng định là bị người khác hãm hại hoặc xúi giục. Hàn Mộ Vĩ thậm chí có thể tưởng tượng đến ra tới, nhất định là Hàn Mộ Vũ nói với anh ta cùng Vĩ Vĩ phát sinh quan hệ, bọn họ là có thể ở bên nhau,lời nói mà cái kia mà tên gốc này cư nhiên thật đúng là tin.

Cô không có phòng bị, bữa tối đơn độc đứng thức ăn bị hạ được, không có sức lực phản kháng lại, làm Quý An Thừa cho rằng cô chỉ là thẹn thùng.....

Hàn Mộ Vĩ hiện tại may mắn chính là, Quý An Thừa từ nhỏ bị mẹ anh ta quản được quá nghiêm, liền như thế nào làm cũng không biết phát sinh quan hệ phía trước, Hàn Mộ Vũ liền dẫn người vọt tiến vào.....

Sau đó, đó là tất cả hiện trường hiện tại.

Hàn Mộ Vũ trong mắt rung rung, Hàn Mộ Vĩ lại từ cô ta trong mắt không che dấu được đặc ý, trong lòng nhịn không được thờ dài. Cô đã sớm biết, mẹ cô qua đời,sau nửa tháng sau, Hàn Tử Tư liền mang theo hiện tại Hàn phu nhân vào cửa, còn có người em chi sinh sau mấy ngày Hàn Mộ Vũ.....

Lúc ấy Hàn Mộ Vũ thật cẩn thận mà nhìn cô, lấy búp bê Tây Dương lấy lòng cô, tỏ vẻ chính mình ngủ phòng cho khách là được, nhưng mà ngày hôm sau Hàn Mộ Vũ quần áo liền đều bị cắt thành mảnh nhỏ, ôm búp bê Tây Dương ngồi ở tủ quần áo trước khóc.

Sau đó, Hàn Tử Tư liền giống như bây giờ, không chút do dự cho cô một cái tát, đem hai cái tủ quần áo quần của cô cho Hàn Mộ Vũ.....

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cút cho ta đi ra ngoài!

Từ khi đó cô lên đã biết, cô ta thoát nhìn là một thiếu nữ yếu đuối khiến người ta muốn bảo vệ, nhưng thật chất là muốn cướp đi hết thấy mọi thứ của cô.

Hàn Mộ Vĩ không nói gì, cũng không có xem về mặt chột dạ của Quý An Thừa, lau sạch vết máu ở khóe miệng, chậm chậm mà đi ra khỏi bữa tiệc.

"Hàn Mộ Vĩ, mày tốt nhất đừng trở về!! Hàn gia không có loại con gái không biết xấu hổ như mày"

Phía sau, tiếng của Hàn Tử Tư còn tiếp tục.

Mất mặt xấu hổ?

Hàn Mộ Vi nhìn vào những người trong buổi tiệc, lạnh lùng mà gọi lên khước miệng. Chỉ sợ mắt mặt xấu hổ, không phải chỉ một mình cô!

Hàn Mộ Vi cũng không quay đầu lại mà rời đi, bên ngoài thời tiết đầu mùa đông thời tiết có chút lạnh, trên người nàng ăn mặc lễ phục đơn giản, nhện không được rụt rụt cổ, tiếp tục rời đi dưới mưa

"Vi Vi....."

Giọng nói của Quý An Thừa từ sau người vang lên, mang theo phức tạp hồi hận.

Hàn Mộ Vi không có quay đầu lại xem một cái, lập tức về phía trước đi.

"Anh ra đây làm cái gì? Ở trong tiệc trưởng thành của Tiểu Vũ cùng cô ta ở bên nhau?! Như thế nào, anh còn tưởng đi theo Hàn Mộ Vi đi?!"

Tuyệt Mạn chị em tốt của Hàn Mộ Vũ ở phía sau lớn tiếng mĩa mai, Quý An Thừa bước chân liền như vậy ngừng lại.

Giây tiếp theo, phía sau vang lên dồn dập tiếng bước chân là Hàn Mộ Vũ bước tới, bắt lấy cánh tay Hàn Mộ Vi, "chị đừng đi..... Đã trễ thế này, chị đi ra ngoài ngủ chỗ nào a....."

"Chị là em không tốt, em sớm nên nhìn ra An Thừa ca thích chính là chị..... Thực xin lỗi, em cùng An Thừa ca giải trừ hôn ước được không, hai người mới là thanh mai trúc mã, trời sinh một đôi....."

Hàn Mộ Vũ nói mang theo khóc nức nở, nhưng chỉ có Hàn Mộ Vi biết, móng tay cô ta dùng sức mà véo vào cánh tay thịt của cô khiến cô đau đến nói không ra lời.

Nghe được lời này, đôi mắt Quý An Thừa sáng ngời, về mặt cảm kích mà nhìn Hàn Mộ Vũ.

Hàn Mộ Vũ cười lạnh một tiếng, đem miệng để sát vào cổ lỗ tai, nói: "Cái kia đồ ngốc..... Còn tưởng rằng tao thật sự vì thành toàn các người cùng anh ta giải trừ hôn ước đâu!Chị...chị nói, hẳn có tốt không?"

Hàn Mộ Vi nhấp môi, trước sau không có trả lời.

Hàn Mộ Vũ kéo kéo khước miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, "Nga, tao đã quên, người cảm..... Sao có thể có thể nói?"

Hàn Mộ Vi đương nhiên không phải người cảm, cô chỉ là không thích nói chuyện mà thôi. Nhưng Hàn Mộ Vũ lại đem tin tức này truyền khắp toàn bộ tiểu khu cùng toàn bộ trường học..... Thực mau, mọi người liền đều tin chuyện này, cho rằng cô thật là người cảm, bởi vì cô cũng không mở miệng nói chuyện.

Hàn Mộ Vi xoay người đã muốn đi, Hàn Mộ Vũ nhướng mày, đem cô trở về, thấp giọng nói: "Gấp như vậy làm gì..... Khách..... Còn chưa về mà!"

Cánh tay bị nắm đến sinh đau, Hàn Mộ Vi theo bản năng mà muốn thoát ra, nhưng ngay từ đầu bàn tay nắm chặt của Hàn Mộ Vũ lại đột nhiên giống không có sức lực, tay lập tức buông lỏng ra! Hàn Mộ Vi mới cái ngày người, Hàn Mộ Vũ ngã xuống trên mặt đất ướt đầm!

"Trời ạ..... Đại tiểu thư của Hàn gia..... Cũng thật ác độc!"

"Chính là Đoạt vị hôn phu của em gái mình còn chưa đủ, cư nhiên còn đẩy cô ấy....."

"Thật tội nghiệp cho Nhị tiểu thư Hàn gia cô ấy krong thiện như vậy, bên ngoài mưa lớn như vậy, còn đuổi theo chị gái mình..... Nếu tôi mà là nam nhân kia, tôi thế nào cũng phải xé nát cái mặt nạ của tiện nhân đó!"

Trước cửa cùng bên cửa sổ rất nhiều người vây xem và chỉ trỏ.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chú!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Bị đâm chết

Hàn Mộ Vi nhún lại mị, xoay người đã muốn đi, một tia sáng loé lên, đôi mắt Hàn Mộ Vi bị lóa đến không mở ra được.

Đúng lúc này, đúng lúc nằm Hàn Mộ Vũ khi ngã xuống đất vẫn không đứng dậy, đột nhiên đứng dậy, gắt gao mà bắt lấy thân thể của cô, nôn nóng mà kêu to: "Chị, chị đừng xúc động! Tìm chết là giải quyết không được vấn đề..... A....."

"Phanh" một tiếng, thân thể nhỏ bé của Hàn Mộ Vi bị đâm một nhát!

Hàn Mộ Vũ té ngã ở đèn xe bên cạnh, tựa hồ bị dọa đến nói không ra lời.....

"Vi Vi!!"

Quý An Thừa trừng lớn đôi mắt, nhìn về thân thể đầy máu của Hàn Mộ Vi, lại bị mẹ anh ta ngăn kéo trở về, "Quý An Thừa! Con muốn làm gì!"

Quý An Thừa hai hàng nước mắt không ngừng đi xuống rớt, trong miệng lẩm bầm mà gọi tên cô, "Vi Vi..... Vi Vi....."

Hàn Mộ Vũ nhào hướng Hàn Mộ Vi, dùng sức mà lay lay thân thể của cô, "Chị, chị..... Thực xin lỗi! Đều là em sai..... Thực xin lỗi....."

Chỉ có hơi thở thoi thóp Hàn Mộ Vi từ dần dần mong lung trong tầm mắt thấy được khẩu hình từ miệng của cô ta ——

"Hàn Mộ Vi..... Đi tìm chết đi! khước miệng lộ ra đắc ý cười....."

Hàn Mộ Vi cảm giác thân thể của mình càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng nhẹ, dần dần phiêu trên không trung.....

Nàng nhìn đến người từ trên xe bước xuống, hẳn là người mà ông ngoại đã an bài cho nàng, vị hôn phu của nàng Cố Thiếu Ngang. Cố Thiếu Ngang có chút không biết làm sao mà đứng ở nơi đó,mẹ của Hàn Mộ Vũ Lưu Băng Tinh từ bậc thang chạy xuống dưới, gắt gao mà ôm lấy Hàn Mộ Vũ, "Không có việc gì, không có việc gì..... Bảo bối, này không phải con sai....."

người vây xem càng ngày càng nhiều, Hàn Mộ Vi lại cảm giác thân thể của mình càng ngày càng nhẹ.....

Cứ như vậy đi! Đời này, liền như vậy kết thúc đi.....

Dù sao cô từ sinh ra bắt đầu, liền vẫn luôn là sai lầm.....

Mẫu thân cùng Hàn Tử Tư kết hôn cũng là sai lầm, mẹ cô tự rằng xuất thân danh môn khuê các cùng Hàn Tử Tư môn đăng hộ đối, lại trước sau không chiếm được tâm Hàn Tử Tư. Lúc ấy trong nhà ông ta xảy ra chuyện. Ông ta chỉ mang cái vỏ rỗng của bản thân và ân tình cùng mẹ cô kết hôn. Nhưng hôn nhân của bọn họ lại không vui.

Hàn Tử Tư thông qua vệ gia thế lực ở Giang Thành hồ mưa gọi gió, hiện tại đã là Giang Thành nổi danh thành công. Nhưng hẳn lại trước sau cùng người tình đầu Lưu Băng Tinh luôn giữ quan hệ.

Hàn mẫu chịu không nổi hẳn vẫn luôn không trở về nhà, liền lấy nàng hết giận. Khi ấy nàng vừa được một tuổi thôi

Từ nhỏ, Hàn Mộ Vi trên người vết thương lớn nhỏ đều có.

Nếu không phải sau lại Hàn mẫu ngoài ý muốn gặp Lưu Băng Tinh đi cùng Hàn Tử Tư nên bị kích thích cắt cổ tay tự sát, cô chỉ sợ còn phải tiếp tục gặp ngược đãi.

Có thể nói, Hàn mẫu chết kia đoạn thời gian, là Hàn Mộ Vi sống được nhẹ nhàng nhất một tháng.

Tuy rằng Hàn phụ căn bản coi như không có cô, chỉ có trong nhà người hầu sẽ đứng giờ đem một ngày đem đủ cơm ba bữa ở trước cửa phòng cô, đem cô so với một con mèo giống nhau uy..... Nhưng kia lại là một tháng vui vẻ

nhất của cô.

Nhưng thực mau, Lưu Băng Tĩnh được Hàn Tử Từ mang về nhà. Cuộc sống của Hàn Mộ Vi lại một lần nữa lâm vào tra tấn và bị hãm hại.

Nhưng Hàn Mộ Vi lại một chút cũng không thêm dè ý, bởi vì Hàn Mộ Vũ chỉ là dùng này đó tiểu kỹ xảo hãm hại cô, Lưu Băng Tĩnh mặt ngoài nhưng vẫn là vẻ mặt đối đãi tốt với cô, trừ những lúc cố ý châm thêm cho Hàn Tử Từ tức giận mà đánh cô, so với lúc mà cô còn sống cô sống được nhẹ nhàng nhiều.

Ít nhất số lần bị đánh ít hơn trước

Cô từ nhỏ bị ngược đánh lớn lên, tính cách tự bề, cũng không thích nói chuyện, bởi vậy Hàn phụ liền vẫn luôn cho rằng cô là một đứa nhỏ tự ki, thậm chí cô bị hiểu lầm thành là người căm, cũng không có mang cô đi bệnh viện kiểm tra, ngược lại cảm thấy mất mặt nói: "Về sau không cần dẫn nó đi ra ngoài! Mất mặt xấu hổ!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bi thảm thơ ấu

Bài thi đầu tiên khi học tiểu học, bài thi của cô bị Hàn Mộ Vũ tráo đi, một trứng vịt trên bài kiểm tra, làm Hàn phụ tức giận đến đánh cô một trận. Lưu Băng Tĩnh thêm mắm thêm muối mà lo lắng cô có thể nào là không được thông mình. Điều này làm Hàn Tử Từ càng thêm cảm thấy mất mặt, chính mình thế nhưng sinh ra một đứa ngốc

Vi thế, thái độ đối với nàng càng thêm lạnh nhạt

Căn phòng công chúa của Hàn Mộ Vi dần biến thành phòng khác, quần áo cũng chỉ còn những bộ đồ cũ đơn sơ, hơn nữa chế độ dinh dưỡng càng không được đề tâm. Cô lớn lên càng gầy gò nhỏ bé, Hàn Tử Từ mỗi lần nhìn thấy cô liền tức giận, sau lại dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, không hề dè ý tới cô.

Nếu không phải Vệ gia ngẫu nhiên còn sẽ phái người tới xem Hàn Mộ Vi, ông ta căn bản là sẽ không để cho đứa con gái làm cho ông ta mất mặt còn ở trong nhà, sớm ném đến ký túc trường học.

Bên ngoài vẫn luôn cho cô là một đứa trẻ vừa bị căm lại còn tự ki. Hàn Mộ Vi sống đến mười tám tuổi.

Vốn dĩ cho rằng cả đời này sẽ vẫn luôn như vậy quá đi xuống, lại không nghĩ rằng.....

Hàn Mộ Vi cười khẽ một tiếng, không nghĩ tới, cô cho rằng rốt cuộc thành niên có thể rời đi Hàn gia thời điểm, lại đã chết.....

Cũng tốt.

Dù sao đã chết cùng rồi đi giống nhau, đối cô mà nói, đều là một loại giải thoát!

Chính chờ đợi Hắc Bạch Vô Thường hoặc là thiên sứ xuống, Hàn Mộ Vi trong đầu đột nhiên vang lên một thanh âm: "Cô cam tâm liền như vậy chết đi sao? Những người này không có một câu bảo vệ cô, càng không cứu cô..... Ngay cả thanh mai trúc mã cũng nhắm mắt làm ngơ tròn sao lưng mẹ anh ta..... Cô không nghĩ thay đổi này hết thấy? Không nghĩ báo thù sao?"

thanh âm mang theo một tia cổ động, “ta có thể giúp cô! Làm Hàn Mộ Vũ mất đi hết thấy thứ cô ta đang có hiện tại.....”

Hàn Mộ Vi mặt vô cảm mà ngồi ở trên nóc nhà, nhìn trời, không nói gì.

Thanh âm kia tựa hồ sùng sột một chút, sau đó lại một lần nói: "Vô luận có muốn chính là trúc mã của cô trở thành vị hôn phu của cô..... Ta đều có thể giúp cô thực hiện! Ta có thể giúp hủy đi công ty của người cha vô tình đó của cô, khiến cho những kẻ cướp đi mọi thứ của cô đều biến mất..... Cô không muốn sao?"

Cái kia thanh âm vẫn luôn ở tiếp tục, hơn nữa càng ngày càng nóng nảy lên, Hàn Mộ Vi bị lời nhai suốt một giờ sau, rốt cuộc nhịn không được, đôi mắt vô hồn nhìn lên trời, sau một lúc lâu, đôi môi khô khốc khẽ nói:

"Hắc Bạch Vô Thường đâu..... Như thế nào còn chưa tới?"

Thanh âm kia như là bị nghẹn họng, nhìn nàng, tức khắc phẫn nộ rồi lên:

“Có bốn hệ thống ở đây! Bốn hệ thống nói muốn giúp cô báo thù, giúp cô đi lên đỉnh cao cuộc đời! Thu hoạch nhiều trai đẹp..... Cô còn tìm Hắc Bạch Vô Thường làm gì?!”

"....."

Hàn Mộ Vi như là không có nghe được,một chút phản ứng cũng không có.

Cái kia thanh âm càng buồn bực, như là hít sâu một hơi, sau đó mới nói: "cô như thế nào?! Bị như vậy khi dễ đến chết, cư nhiên một chút cũng không phản kháng, hơn nữa cư nhiên còn không hận bọn họ..... Cô chẳng lẽ không nghĩ trả thù sao?! Thật là một con rồ đầu rồ đuôi bánh bao!!!"

"Bánh bao?" Hàn Mộ Vi chớp chớp mắt, nhìn dưới lầu phòng bếp, lẩm bẩm: "Lưu tẩu nấu bánh bao rất ngon..... Thật đáng tiếc, không ăn một cái bánh bao nóng hổi liền đã chết..... Phải làm ma no quý đôi....."

Cúi đầu, thờ dài, "Đêm nay tiệc dư lại đồ ăn nhiều như vậy..... Lưu tẩu bọn họ cũng khẳng định sẽ không ăn bánh bao, thật là lãng phí bánh bao..... Cho dù là sau này lưu lạc khắp phố chợ ăn cũng thấy ngon

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bánh bao hệ thống

"....."

Cái kia thanh âm tức khắc phẫn nộ rồi lên, ngữ khí ác liệt nói: "Như vậy bị người khi dễ đã chết cô còn nhớ thương bánh bao của cô!! Hàn Mộ Vi, có thể có một chút tiền đồ hay không!?"

"Hàn Mộ Vi?" ba chữ làm người phát ngốc nữ hài rốt cuộc có phản ứng, ngẩng đầu nhìn không trung, cô chớp chớp mắt, ánh mắt lại thấp phần vô thần, "Người nhận ra ta?"

"Vô nghĩa!"

"Vậy người..... Chính là Hắc Bạch Vô Thường sao?"

"..... Hắc Bạch Vô Thường cái quỷ!?" Thanh âm kia phẫn nộ lên, "Cô còn chưa có chết! Từ đâu ra Hắc Bạch Vô Thường?! Không đúng..... Liền tính cô đã chết, cũng không thấy được Hắc Bạch Vô Thường! Hừ....."

Hàn Mộ Vi tựa hồ có chút khó hiểu,

"Ta..... Còn chưa có chết?"

"Như thế nào, cô như vậy hy vọng chính mình đã chết?!"

"....."

Hàn Mộ Vi lại trầm mặc.

Cái kia thanh âm rồi rầm nửa ngày, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Ta nói, cô còn chưa có chết, có thể có phản ứng chút hay không?!" Cô thật đúng là diễn cùng mẹ kế như vậy, thành đồ ngốc luôn rồi sai?!"

Lúc này Hàn Mộ Vi rốt cuộc có phản ứng, "Ta không chết..... Kia hiện tại này hết thấy..... Là chuyện như thế nào?"

Thanh âm kia tức giận mà lần thứ hai vang lên, "Này chỉ là ta trước tiên cho cô xem đến tương lai của cô..... Cô còn sống, những việc này cũng đều không có phát sinh, hết thấy đều còn kịp thay đổi....."

Chính nói như vậy, lại đột nhiên thấy Hàn Mộ Vi thất vọng nói: "Ta còn sống a..... Kia chẳng phải là nói, ta còn phải lại trải qua một lần đồng dạng sự tình....." Cô không nghĩ lại đã trải qua, khác không nói, bị xe đâm chết nháy mắt, thật sự rất đau.....

Thanh âm kia phần nộ rồi, ở nàng bên tai rỗng giân: "Cô đúng là cái đồ bánh bao vô dụng?!" Bồn hệ thống trước tiên làm cô cảm thụ một chút, sự việc của ba tháng sau xảy ra với cô, kết quả cô lại một chút lòng phản kháng đều không có? Bọn họ hại chết cô,cô đến nhìn cũng không có,thì thế còn máu chảy đầm đìa mà nằm ở nơi đó....."

"Người là ai?" Hàn Mộ Vi đột nhiên đánh gãy nó.

Thanh âm kia tức khắc ngừng kết, sau một lúc lâu mới nói: "Cô hiện tại mới nhớ tới muốn hỏi..... Ta thật là xui xẻo, như thế nào liền lựa chọn cô cái người không biết cố gắng!"

Vừa nói vừa quan sát một chút Hàn Mộ Vi, lại thấy bóng dáng nhí bé đang ngồi trên mái nhà, trên mặt biểu tình vẫn là mộc mạc, hoàn toàn không có chờ mong.

Hệ thống cắn răng, nhìn, "Ta là đến từ tương lai tính tế vĩ đại "bánh bao hệ thống", chủ nhân của ta phát minh ta, chính là vì cứu vớt loại người bị khi dễ đến chết cũng không hiểu đến phản kháng, rõ ràng rõ đuôi bánh bao!! Chủ nhân của ta, chính là nhà khoa học tính tế vĩ đại nhất X tiến sĩ....."

"Nói trọng điểm."

"....." Hệ thống rồi rầm một chút, nói: "Tóm lại, ta là trời cao phái tới cứu vớt cô! ba tháng sau cô sẽ thê thảm như vậy mà chết..... Nhanh lên cảm tạ ta đi! Ta làm cô biết trước sự tình ba tháng sau....."

"Cảm tạ?" Hàn Mộ Vi nhủ hạ mĩ, "Người làm ta trước tiên đã trải qua một lần tra tấn, ba tháng sau còn phải lại trải qua một lần, ta vì cái gì muốn cảm tạ người?"

"....."

Hệ thống quá tức muốn học máu, nó cảm giác chính mình tức không còn lời để nói, hung tợn nói: "Tóm lại, cô là bồn hệ thống chọn..... Vậy cô nhất định phải tiếp nhận! Không tiếp cũng phải tiếp!!"

Hàn Mộ Vi còn không có tới kịp phản ứng, lại đột nhiên g cảm giác được một trận kịch liệt đau đớn, gây tiếp theo, cô liền hoàn toàn mất đi ý thức.....

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bị bắt nhận chủ

Một lần nữa mở mắt ra, Hàn Mộ Vi phát hiện, chính mình đang nằm ở trong khách phòng, ngón chân cái còn chảy máu, trên mặt đất là chú chó nhỏ bị bỏ rơi có nhặt được và đặt cho nó tên Tiểu Hạt Châu.....

Lúc ấy cô thấy Tiểu Hạt Châu lớn lên đặc biệt giống cô thích bánh bao thịt, liền đem nó mang về,không nghĩ tới.....

"Mấy chính là cái kia bánh bao hệ thống?" Cô nhẹ nhàng mà mở miệng.

Tiểu Hạt Châu phập phều thì rồi không trung, Hàn Mộ Vi trước khi hôn mê thanh âm kia vẫn luôn lải nhải bên tai cô: "Tiếp nhận thành công, Hàn Mộ Vi tiểu thư, hiện tại cô là của ta chủ nhân."

"Tiểu bao từ nhất định sẽ trợ giúp chủ nhân, làm chủ nhân ba tháng đây thoát thai hoá cốt, thành công nghịch tập, đánh bại bạch liên hoa! Tiếp nhận..... Không, gả cho cao phú soái, từ đây đi lên đỉnh cao cuộc đời!!"

"....."

Hàn Mộ Vi khóc miệng trừu một chút.

Tiểu Hạt Châu kia dừng lại, xoay vòng qua cô, nói: "Chủ nhân, người hiện tại cái này trạng thái là không được! Em vừa mới kiểm tra rồi một chút thân thể của người,thiếu dinh dưỡng một cách trầm trọng a! Hơn nữa tự hời cơ bán ở vào trạng thái đỉnh trệ như vậy thực lãng phí đại não không tối của chủ nhân..... Chiều chủ nhân ghen tới xem, điện mạo cũng nên không tối, ăn, hiện tại chủ nhân mới mười bảy tuổi, hết thấy đều còn kịp! Chủ nhân xin yên tâm, từ hôm nay trở đi, bồn hệ thống nhất định sẽ hảo hảo giám sát chủ nhân ăn cơm, làm chủ nhân thực mau lớn lên trắng trẻo mập mạp, thành công trở thành một cái bánh bao!!"

"....." Hàn Mộ Vi lại trừu một chút, "Ta có thể cự tuyệt sao?"

Không được!" Tiểu bao từ nghĩa chính từ nghiêm, "Hệ thống đã đã trời định, trừ phi chủ nhân đã chết, bồn hệ thống là không có khả năng thoát ly..... Chủ nhân, việc này không nên chậm trễ, hiện tại chúng ta liền bắt đầu thay đổi đi!!"

Kia tiểu bao từ kích động dâng trào mà nói, lại phát hiện nó đối tượng nói chuyện đứng lên, chậm chậm chậm đi xuống dưới lầu

"bánh bao Lưu tẩu làm rất ngon....."

Tiểu bao từ phần nộ rồi, "Chủ nhân, nếu không hoàn toàn nhiệm vụ nói, hệ thống chính là sẽ ban cho trừng phạt nga!"

Hàn Mộ Vi mắt nhìn thẳng, làm như không thấy được nó, thông thả ung dung mà hướng cửa đi.

Giây tiếp theo, Hàn Mộ Vi liền cảm giác giống như xuất hiện ảo giác!

Từ trên trần nhà rơi xuống vô số bánh bao giống như trời mưa, mau chóng bao phủ nàng mắt cá chân, Hàn Mộ Vi ngây ngốc đứng tại chỗ, không đến ba mươi giây, cô đã bị bánh bao gần chôn kín người!!

Khụ khụ khụ....."

Hàn Mộ Vi thiếu chút nữa bị ngộp, từ trong đống bánh bao gian nan mà bò dậy, lòng còn sợ hãi mà nhìn đống bánh bao.

"Hệ thống, người rốt cuộc muốn làm gì?" Cô bắt đầu dĩ hời.

"Bồn hệ thống đang thay đổi cái tính bất lương của chủ nhân người! Chủ nhân người từ nhỏ đến lớn hầu như đều ăn bánh bao thôi, những chất dinh dưỡng khác hầu như không có. Đối với cơ thể đang phát triển của người thật không tốt, đặc biệt chủ nhân còn ở vào tuổi dậy thì, đúng là yêu cầu dinh dưỡng lúc này là rất cao....."

Thanh âm kia mang theo chút đắc ý, thao thao bất tuyệt nói: "Chủ nhân, người nhìn xem, nhiều năm như vậy, bụng người so với bánh bao thật giống a..... Bánh bao chứa trong bụng người nhiều đến đáng sợ nga....."

Hàn Mộ Vi cúi đầu, vô cùng bình thản nhìn cái bụng nhỏ của cô, lại nhìn đôi bánh bao dưới chân, đột nhiên cảm thấy có chút buồn nôn lên.

Nhìn đến phản ứng của cô, bánh bao hệ thống không ngừng cố gắng khuyên nhủ: "Chủ nhân, Lưu tẩu không chỉ có làm bánh bao ngon, còn làm bữa tối rất ngon nga! Ta vừa mới nhìn một chút, có cá kho, sườn heo chua ngọt, khổ qua xào trứng, canh củ cải.....Bữa tối của nhà người không phải là rất phong phú sao, chủ nhân, đó điều là yêu cầu của cơ thể người cần, thỉnh chủ nhân xuống lầu ăn cơm đi!"

- - - - -

Chương 7: Chỉ ăn bánh bao là không đúng!

"....."

Hàn Mộ Vi đứng ở tại chỗ, do dự thật lâu.

Nhiều năm như vậy, cô sở dĩ vẫn luôn ăn bánh bao, cũng không phải bởi vì cô thích. Chỉ là, bánh bao là loại thức ăn tiện lợi nhất, vô luận là đi đi học khi vẫn là ở nhà, chỉ cần một lấy là có thể ăn.

Chính là, nếu muốn tới bàn ăn vừa ăn cơm, phải đợi mặt Hàn Tử Tư cùng mẹ con Hàn Mộ Vũ, khẳng định lại sẽ có rất nhiều phiền toái.....

Cho nên, vì giảm bớt phiền toái, làm giảm đi sự tồn tại của mình, cô mới có thể vẫn luôn ăn bánh bao.....

Cô nhớ rõ, nếu là ba tháng trước, mấy ngày hôm trước là lúc cô vừa thi xong trung khảo, mà cô lại nộp giấy trắng.....

Hàn Tử Tư nhìn đến điểm số của cô, nhất định lại sẽ phát hỏa.

Cô tuy rằng không thông minh, nhưng lại cực kỳ nhạy bén. Hàn Tử Tư căn bản không phải để ý cô thi được không, ông ta là cảm thấy thành tích thi của cô như vậy thật là đem mặt mũi ông ta ném đi.....

Thấy cô do dự, bánh bao hệ thống bỏ thêm một liều được mạnh!

"Bánh bao bánh bao bánh bao, bánh bao bánh bao bánh bao, bánh bao bánh bao bánh bao....."

Âm nhạc như ma ám xuyên não đáng sợ ở trong đầu vang lên tới, kia tiếng ca quả thực để tuyên truyền giác ngộ! Hàn Mộ Vi nghe xong hơn mười phút, sắc mặt đều trắng bệch lên.....

Ta khinh!

Hàn Mộ Vi nghĩ, năng đời này đều không nghĩ lại ăn bánh bao.....

Như là nghe được ý nghĩ trong đầu của cô, hệ thống đặc ý mà ngừng lại.

Hàn Mộ Vi run rẩy mà nâng lên tay tới, vô lực mà lau cái trán đầy mồ hôi lạnh.

Thấy cô không có phản ứng, hệ thống lại lần nữa phát lên bài hát đáng sợ đó: "Bánh bao bánh bao bánh bao, bánh bao bánh bao....."

"Dừng....."

Hàn Mộ Vi vô lực nói: "Người thẳng, ta đi xuống..... Ăn cơm"

Bánh bao hệ thống đặc ý mà dừng âm nhạc.

Hàn Mộ Vi hít một hơi sâu, mở cửa phòng ra, từng bước một chậm rãi xuống lầu, đi vào bàn ăn bên cạnh. Trên bàn đã dọn sẵn các món ăn mà Tiểu Bao Tử đã nói, hương thơm bay khắp nơi, kích thích từ khứu giác đến thị giác của người khác.

Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh, Hàn Mộ Vũ sớm đã ngồi ở bàn ăn bên bắt đầu ăn cơm, thấy cô xuống, Hàn Tử Tư nhướng mày, không nói gì, chỉ làm như không thấy cô

Ông ta từ trước đến nay là làm lơ sự tồn tại của cô, nếu không phải trong khoảng thời gian này ông ngoại cô hỏi thăm tình trạng hiện tại của cô, còn nói muốn an bài hôn sự cho Hàn Mộ Vi, ông ta thậm chí sớm đã quên mình còn có một đứa con gái là Hàn Mộ Vi rồi

Lưu Băng Tinh thấy cô xuống dư, kinh ngạc cười một chút, ngay sau đó buông chén đũa, nhiệt tình mà đi tới, "Vi Vi, xuống a, vừa lúc có thể ăn cơm, tới, đi giúp con múc com....."

Lưu Băng Tinh là mối tình đầu của Hàn Tử Tư, trong tâm của Hàn Tử Tư bà ta luôn là một hình tượng đẹp đẽ, sau kết hôn, bà ta luôn sắm vai hiền thê lương mẫu, ít nhất ở trước mặt Hàn Tử Tư, bà ta tuyệt đối sẽ không đối Hàn Mộ Vi làm chuyện gì.

Hàn Tử Tư hừ lạnh một tiếng, "Để nó tự múc!"

"Lại không phải không bị phế tay..... Nhiều năm như vậy, đều ngốc chắc cũng biết múc com là gì!"

động tác Lưu Băng Tinh liền dừng một chút, nhìn thoáng qua Hàn Tử Tư, liền theo ý ông ta ngồi xuống.

Hàn Mộ Vũ trong lòng đặc ý,nhìn Hàn Mộ Vi n, tiểu tiện nhân lúc này nên lần trở về phòng bếp đi ăn bánh bao của cô đi!

Ngoài dự đoán của ba người, Hàn Mộ Vi lại giống như không có việc gì, tiến phòng bếp cấp múc chén com, ngồi vào góc bàn ăn, an tĩnh bắt đầu ăn com.....

Lưu Băng Tinh động tác dừng lại một chút, lại cười nói: "Sớm nên như vậy..... Mỗi ngày ở trên lầu, dần sẽ sinh bệnh a....."

- - - - -

Chương 8: Không thể kén ăn!

Hàn Mộ Vi không có phản ứng, gấp một chiếc đũa cái trắng, đưa lên miệng ăn

Hàn Tử Tư xem đáng về kia của cô liền chán ghét, không liếc nhìn cô một cái.

Hàn Mộ Vi làm lo ba người bọn họ, an tĩnh mà ăn cái trắng cùng com, một câu cũng không có.

"Chủ nhân, không thể kén ăn! Cái trắng tuy ngon, nhưng người hiện tại cần bổ sung nhiều thịt....." Hệ thống ở trong đầu nhắc mãi.

Hàn Mộ Vi do dự một chút,lo lắng có khi nào một lát nó lại hát ca khúc Bánh Bao đáng sợ kia không, nghĩ một chút, vẫn là vươn chiếc đũa tới, gấp một cục sườn heo chua ngọt.

Hàn Mộ Vũ nhìn chăm chăm vào cô, nhìn thấy hàng động của cô cũng sốt một chút, biểu tình trở nên khó coi lên.

Cái này sườn heo chua ngọt, chính là cô ta thích nhất..... Hiện tại lại bị đồ ngốc này đụng vào, cô ta mới không cần ăn đâu!

Vội lại hiện tại có ba ở đây.....

Ở trước mặt Hàn Tử Tư, cô ta cũng không dám tùy hứng, chinh đón. Hàn Mộ Vũ ăn com mà uất ức. Cô hôm nay sao không trốn về phòng mà ăn bánh bao đi?!

Hàn Mộ Vũ có chút tức giận nhìn thẳng vào Hàn Mộ Vi. Cô liên tục ăn một miếng sườn rồi lại thêm một miếng nữa. Cứ như vậy đến khi hết sạch chén com. Cô dừng đĩa, đứng dậy rời đi

Trong đầu, bánh bao hệ thống vì cô vỗ tay, "Như vậy mới được chứ. Nhưng mà vẫn chưa đủ chất! Bất quá, quả mứt lát gừng có thể lại ăn chút trái cây..... Thân thể của người hiện tại đã mười bảy tuổi nhưng so với một đứa trẻ tám mười ba đến mười bốn tuổi còn không bằng. Phải bồi bổ nhiều hơn!"

Hàn Mộ Vi nhìn cơ thể của mình. Đã rất lâu rồi cô chẳng quan tâm thân thể của cô đã như thế nào.

Bất quá..... Sườn heo chưa ngọt quả thật rất ngon.

Nếu người khác mà biết Đại tiểu thư của Hàn gia là lần đầu tiên ăn sườn heo chưa ngọt. Chắc sẽ không tin mà còn chế cười cô!

Hàn Mộ Vi yên lặng mà nghĩ.

Hiểu được suy nghĩ trịnh lỏng cô, Tiểu Bao Tử không biết vì sao cũng trầm mặc xuống. Từ nó cùng cô bắt đầu trời định, cô suy nghĩ cái gì cũng không thể giấu được nó, ngay từ đầu nó chỉ là muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng sau khi trời định, tiểu bao tử thấy được hết thấy những gì cô đã trải qua từ lúc nhỏ, lại nhìn thấy thái độ của hai mẹ con kia đối với cô, bất tri bất giác cũng trở nên đồng cảm như bản thân mình cũng bị như vậy.

Hàn Mộ Vi nhắm mắt lại, nằm lên trên giường.

Tiểu Bao Tử đang chìm trong sự đồng cảm cũng tỉnh táo lại, ở trong đầu cô kêu: "Không được a!! Hiện tại vừa mới com nước xong, người không nên tiếp tiếp nằm đâu?! Hiện tại cũng không phải là ngủ thời điểm a, thân thể nhỏ nhắn này của người nhất định phải được chăm sóc kĩ càng. Để khi gặp được chân mệnh thiên từ còn có sức hấp dẫn với người ta nữa chứ.....Chỉ gái Hàn Mộ Vi thân mến..... mau ngồi dậy, thay quần áo. Chúng ta xuống lầu tản bộ nào! Thời tiết lúc này cực kì thích hợp đi tản bộ..... ở đây còn có thiết bị tập thể dục cực kỳ chuaf hợp với người nữa, thân thể này của người cũng quá yếu đuối cần phải tập luyện nhiều hơn....."

Tiểu hạt châu ở bên người Hàn Mộ Vi bay tới bay lui, trong đầu nói liên tục không có ý dừng lại, Hàn Mộ Vi vốn định ngủ, lại bị nó ồn ào đến căn bản ngủ không được, rơi vào đường cùng, đành phải lên, nghe lời mà đứng ở tù quần áo trước.

"Những thứ này là cái Quý gì a?...Tốt xấu gì người cũng là Giang Thành Hàn gia Đại tiểu thư, sao đến một bộ y phục vận động cũng không có vậy?!" Tiểu hạt châu vòng quanh cô hô to gọi nhỏ.

Hàn Mộ Vi nhấp môi, trừng mắt nhìn nó liếc mắt một cái, vất và lời ra từ dưới tù quần áo một bộ đồng phục, rộng rãi như vậy dùng để vận động là tốt nhất, chỉ là cô quá gầy quần áo bận đều là cỡ lớn

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cố Thiếu Ngang

"..... Chủ nhân người tính mặc bộ y phục này đi á!" thanh âm Tiểu bao tử tràn ngập thương hại.

Hàn Mộ Vi tự giác thay y phục, buộc tóc gọn gàng,đi ra khỏi cửa.

Hàn Mộ Vũ đang ở phòng khách xem TV, vừa thấy cô xuất hiện, nhin không được trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái.

Hàn Mộ Vi không để ý đến cô ta, Tiểu Bao Tử trong đầu cô cứ lâu nhai phiền chết đi được. Phải làm vừa lòng nó để cô còn đi ngủ

Tiểu khu Hàn gia là một nơi cao cấp, an toàn không cần lo lắng, hơn nữa hiện tại đúng là lúc chập tối, rất nhiều gia đình đều ăn qua bữa tối, rất nhiều người đi tản bộ.

Từ Hàn gia đi đến công viên, lại đến công viên kia đang t ó ông bà lão đang tập trên thiết bị thể dục, lúc này hết thống mới để yên cho cô về nhà.

Vừa mở cửa ra đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc.....

Hàn Mộ Vi nhận ra là..... Cố Thiếu Ngang?

Cố Thiếu Ngang năm nay mười tám tuổi, đáng vẻ thư sinh nho nhã, mắt ngọc mây ngài, lúc nói chuyện khúc miệng có một nụ cười, trong như người tắm mình trong gió xuân.

Hàn Mộ Vũ ngồi ở một bên, ánh mắt phát ra tia ngưỡng mộ nhìn chăm chăm vài y.

Cố Thiếu Ngang tuy rằng có chút không kiên nhẫn, lại trước sau mang theo lễ phép cười.

Hàn Mộ Vi cúi đầu, ở hệ thống làm năng trước tiên trải qua quá một lần ba tháng, năng đã sớm thâm dò rõ ràng tính nét vị cố công từ này.....

Y chính là con người bên tring Ngụy quân tử, bên ngoài lễ phép lịch sự, kỳ thật rất nhiều người hần căn bản không bỏ ở trong mắt.

Người chị gái là cô, trong ba tháng nay thường xuyên bị an bài cùng y hẹn hò, Hàn Mộ Vi biết rất rõ, ánh mắt đầu tiên y nhìn cô không có tí nào là háo cảm, cảm thấy cô vừa không thông minh lại yếu đuối, lớn lên còn khó coi, duy một điều nể mặt đó là ông ngoại cô địa vị ở Đế Đô cực cao.

Tất cả hiện tại đều xảy ra như ba tháng tiên tri như cô thấy, Hàn Tử Tư vừa thấy cô trở về, liền báo cô đi qua, cùng Cố lão gia hàn huyên một chút, sau đó Cố Thiếu Ngang liền mang cô ra ngoài tản bộ

Hàn Mộ Vi biết phản kháng là không có khả năng, liền trầm mặc mà đi theo Cố Thiếu Ngang đi ra khỏi cửa, làm lơ ánh mắt gao gắt của Hàn Mộ Vũ nhìn cô.....

“Thích ăn thanh long không?” Đi rồi trong chốc lát, Cố Thiếu Ngang hỏi.

Hàn Mộ Vi không nói gì, an tĩnh mà tiếp tục đi phía trước đi.

Cô không biết y vì cái gì sẽ hỏi như vậy, cô vừa mới ngồi xuống. Lưu tàu bảy ra trước mặt cô một mâm trái cây. Bánh bao hệ thống ở trong đầu cô vẫn luôn ồn ào nên ăn trái cây, nên ăn trái cây, còn giải thích cho cô các loại trái cây này dinh dưỡng như thế nào, tốt với sức khoẻ thể nào

Hàn Mộ Vi nghe xong choáng váng đầu óc, hơn nữa căn bản không nghĩ nói chuyện, liền vẫn luôn ăn thanh long, lại không nghĩ tới hần vẫn luôn nhìn cô.

Cô nhớ rõ, ba tháng trước lần đầu tiên gặp mặt, Cố Thiếu Ngang vừa ra ngoài liền lạnh lùng ngồi vào trong xe không thèm đi ra, để cô ngồi ở công viên suốt nửa tiếng, chờ Cố phụ ra về cô mới trở về nhà

Ngay lúc đó y hình như rất bất mãn, cô nghe trộm được lúc y gọi điện thoại cho Cố mẫu: "cha an bài nữ nhân kia cho con, lớn lên gây gò khổ cần không nói đi. Tối giờ vẫn là một người ngốc. Ngồi được một tiếng đồng hồ mà cũng không biết mở miệng nói chuye! Xem ra lời đồn là thật sự, tôn nữ của Vệ lão gia là một người cảm! Chỉ số thông minh cũng thấp tệ!! Mẹ, cha hai người làm sao lại an bài loại con gái này cho con quen biết?!"

Mẹ hần nói gì với y cô không nghe được nhưng khiến y không muốn cũng miễn cưỡng ra ngoài nói chuyện cùng coi, ngoài mặt vẫn luôn nho nhã lịch thiệp, nhưng bên trong có sự miễn cưỡng không tình nguyện

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Vừa vặn, ta cũng không thích người!

Quần áo cô mặc trên người chỉ đáng giá mấy đồng, cô chỉ ăn hai miếng trái cây, thoát nhìn một chút tinh thần cũng không có, trái cây trên bàn cô cũng không động vào nhiều. Mà lúc này đây, cô mặc trên người đồng phục, thoát nhìn nhỏ bé, nhưng lại rất thuận mắt. Hơn nữa, tuy cô không mở miệng nói chuyện, nhưng nhìn cũng không giống người ngốc một chút nào. Cổ Thiệu Ngang tựa hồ ấn tượng dành cho cô không tệ so với tiền đoán mà cô thấy.

Chính là, lại quan tâm bắt chuyện với cô!

Hàn Mộ Vi nhìn thấy cách đó không xa có ánh đèn xe sáng lên, chết lặng mà nghĩ, y chính là kẻ lái xe đâm chết cô phải không?

Cũng không biết..... y là không cẩn thận, hay là thực sự quá chán ghét cô. Động cơ là ở đâu?

"Nhà tôi ở Giang Thành có một vườn trái cây, bên trong có không ít thanh long, cô nếu là thích, cuối tuần chúng ta có thể cùng đi!" Cổ Thiệu Ngang không hề là đại gia công tử, thấy cô không phản ứng, cũng không xấu hổ, vô cùng tự nhiên mà dẫn đề tài.

Đèn đường chiếu xuống, Hàn Mộ Vi bước chân ngừng lại.

Cổ Thiệu Ngang sững sờ một chút, cũng ngừng lại theo, triều nàng cười.

"Cô thích tôi sao?"

Thẳng thắn nhìn vào nữ nhân nhỏ gầy trước mặt mình, không có một tia thẹn thùng, liền hỏi ra một câu như vậy.

Y vẫn luôn được nữ sinh theo đuổi là rất nhiều, nhưng người y hỏi trực tiếp như vậy, cô vẫn là người đầu tiên.

Cổ Thiệu Ngang cười một chút, "Chúng ta mới lần đầu tiên gặp mặt."

Y cúi tay, giống như một người anh trai đang xoa xoa đầu cô em gái, cô nhanh chóng thoát khỏi hành động đó. Ý tứ y cô hiểu rõ.

Đó chính là không thích."

Hàn Mộ Vi kéo kéo khòe miệng, "Vừa lúc, tôi cũng không thích anh."

Cổ Thiệu Ngang ngây người một chút, cô gái này thật là..... Cô nói câu này thật bình tĩnh, giống như câu "" hôm nay thời tiết tốt thật" mà nói ra.

Bất quá, y cũng không cảm thấy không vui, chỉ là có chút kinh ngạc nói: "Vi cái gì?"

Hàn Mộ Vi nhìn y một cái, nhấp môi, nửa ngày không nói gì.

Cổ Thiệu Ngang cũng không vội, dù bận vẫn ung dung mà nhìn chăm chăm cô, chờ cô trả lời. Nào biết Hàn Mộ Vi đột nhiên xoay người, liền tiếp tục đi phía trước đi, cũng mặc kệ y không đuổi kịp.

Cổ Thiệu Ngang không nhận được mà bật cười, nhìn bóng dáng cô, ngón trỏ xoa xoa cằm, như suy tư gì: "cô ta..... không hề giống hệt trong lời đồn đãi....."

Tài xế Trần Khai này giờ luôn đi bên cạnh y nói: "Xuất thân loại gia đình này..... Bên ngoài có đồn đãi cái gì đều không thể tin."

Tiểu trần là được Cổ Thiệu Ngang phái đi tra Hàn Mộ Vi, đối với tình trạng của Hàn Mộ Vi từ nhỏ đến lớn có chút hiểu biết.

"Đúng vậy..... Đồn đãi vẫn nói đúng cô là một người cảm!" Cổ Thiệu Ngang lắc lắc đầu.

Tiểu trần gật gật đầu, "Thiếu gia, cô ấy đi xa."

Cổ Thiệu Ngang nhìn nhìn Hàn Mộ Vi, gật gật đầu, thực mau đuổi theo đi lên.

Y có đôi chân dài, không đến vài phút liền đuổi theo kịp cô, không vội mà đi cách sau lưng cô mấy mét.

Hàn Mộ Vi lại cũng không phát hiện y đi sau lưng, cũng không quay đầu lại, mắt nhìn thẳng đi phía trước đi. Tốc độ cô cũng không nhanh cũng không chậm, giống như thật sự chỉ là ở nhàn nhã mà tản bộ.

Cổ Thiệu Ngang cũng không vội, liền như vậy đi theo phía sau, hai bóng người ở dưới ánh đèn chậm rãi kéo dài trên đường.

"Chủ nhân chủ nhân, Cổ Thiệu Ngang kia còn đi theo người!"

"....."

"Chủ nhân, người này thường giống như một con chó nhỏ bị lưu lạc..... con chó săn lớn kia cho với người còn biết ăn nhiều, để lớn lên..... nó giống như đang nhìn người đó. Đáng tiếc hôm nay người không mang theo bánh bao thật....."

"Chủ nhân, trên mặt đất có vô chuỗi..... người nhặt lên đi! Vạ nhất người khác dẫm sẽ té ngã!"

"....."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hảo cảm giá trị

Hàn Mộ Vi bước chân ngừng lại, ở trong đầu nghĩ, nó chẳng lẽ không phải nên nhắc nhở cô, cô dẫm tới rồi sẽ té ngã sao? Như thế nào lo lắng lại là người khác dẫm đến sẽ như thế nào?

Hệ thống biết cô suy nghĩ cái gì, đúng lý hợp tình nói: "Chủ nhân, như vậy là không đúng! Vừa rồi vô chuỗi đã xuất hiện trong tầm mắt của người a, hơn nữa người đã nhắc nhở chính mình sẽ không dẫm đến..... Chính là chủ nhân, người không có suy xét đến người khác a!"

"....." Người khác dẫm không dẫm đến, liên quan gì đến cô?

"Chủ nhân, người như vậy là không đúng! Làm một người mới trong xã hội bánh bao, chúng ta phải làm một bánh bao chính trực giàu năng lượng! Bất luận cái gì sự tình vô luận lớn nhỏ đều nên làm đến tốt nhất! Hơn nữa, thủ tục bánh bao điều thứ nhất, chúng ta phải đối tốt với tất cả mọi người..... Đây mới là một cái bánh bao đủ tư cách!"

"Người..... Rốt cuộc là hệ thống gì?"

Nghe xong nửa ngày, Hàn Mộ Vi rốt cuộc nhận không được, cô cảm thấy hệ thống đang trối định với cô so với những hệ thống chỉ dẫn vai chính biến cường bá thù phong cách không giống nhau?

Trong đầu một mảnh trầm mặc.

Qua sau một lúc lâu, thanh âm có chút chột dạ của Tiểu Bao Tử vang lên, "không phải em đã tự giới thiệu với người sao? Bỏn hệ thống là một bánh bao hệ thống công nghệ cao, lập chỉ làm toàn thế giới được hoan nghênh bánh bao....."

"Người nói bánh bao, là ý tứ sao? Làm ta tiếp tục đương một cái nhậm người ức hiếp bánh bao?" Nàng lại hỏi.

"....." Tiểu bao từ trầm mặc sau một lúc lâu, "Cũng không phải....."

"Nói như thế! Người mà em nói là bánh bao, đó là bộ dáng trước kia của người đó..... Chính là người trước kia chỉ là một con bánh bao tầm thường, lại không phải một con bánh bao ưu tú a!" Nói rồi, nó lại sục sôi ý chí chiến đấu lên, "Chân chính là bánh bao ưu tú, là đến vô luận làm bất luận có việc gì, thoát nhìn đều thực bánh bao, nhưng lại đều thực chính năng lượng, chiếm được mọi người yêu thích! Giống như ở trước đang ở trước mặt người! Người đem nó nhặt lên rồi bỏ vào thùng rác, người khác nhìn thấy liền tăng lên một phần hảo cảm a!"

"Hảo cảm?" Hàn Mộ Vi bất lấy từ ngữ mấu chốt.

Tiểu bao từ hưng phấn mà nói: "Hảo cảm có thể làm thay đổi cách nhìn của người khác đối với người, có thể đủ đổi một ít kỹ năng cường đại..... Tóm lại đối với người con đường nghịch tập bảo thủ chỉ có lợi chứ không có hại!"

..... Cô có nói qua muốn nghịch tập muốn bảo thủ sao?

Hàn Mộ Vi có chút đau đầu mà nghĩ.

Được thôi, tuy rằng không hiểu cái này hảo cảm giá trị từ chỗ nào tới, lại là dùng như thế nào, bất quá, cùng với ở chỗ này vẫn luôn nghe này chỉ là nhai tiểu bao từ niệm kinh.....

Cô vẫn là đi đem kia vô chuối nhặt đi!

Hàn Mộ Vi vừa mới dừng lại cùng hệ thống câu thông thời điểm, giống chỉ là đứng ở nơi đó nhìn không trung phát ngốc. Vì thế Cố Thiếu Ngang cũng dừng bước chân, rất có hứng thú mà nhìn cô phát ngốc.

Một lát sau, Hàn Mộ Vi động.

Cố Thiếu Ngang đứng ở nằg phía sau bảy tám mét chỗ, nhìn Hàn Mộ Vi đột nhiên dừng lại, từ trên người lấy ra một bao khăn giấy, chậm rì rì mà lấy ra một tờ, ngồi xôm xuống dưới.....

Vô..... chuối?

Thời đại này..... Còn có quý thiếu nữ xinh đẹp thời kỳ hoa chính trực yêu nhất sạch sẽ ái sẽ đi nhặt ven đường vô chuối?

Cố Thiếu Ngang trầm nghĩ, sau đó liền nhìn Hàn Mộ Vi tiếp tục đi phía trước đi, cô tựa hồ thói quen không quan tâm xung quanh, bên cạnh phát sinh chuyện gì cũng vô pháp khiến cho cô chú ý. Kia có một đôi phu thê ở bên đường cãi nhau, quảng ngạ chậu rửa mặt đều từ cửa sổ đều ném tới bên chân cô, nhưng cô vẫn là mắt nhìn thẳng, phảng phất không có chú ý tới mà đi qua đi.....

Vòng tiểu khu một vòng, trở lại Hàn gia thời điểm đã là buổi tối 9 giờ rưỡi.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Muốn trường cao!

Hàn Mộ Vi tổng cộng nhặt một vô chuối, ba chai nước khoáng bình, còn nữa ỏ bánh mì bị một tiểu hải tử vứt bỏ.....

Vô chuối cùng chai nước khoáng Đưa phân loại bỏ vào thùng rác, phần bánh mì bị bỏ kia cô đem cho những con mèo hoang trong tiểu khu, mấy chú mèo kia nhìn thấy cô không hề sợ hãi, thân mật mà liếm tay cô, vừa thấy liền biết, cô không phải lần đầu tiên làm chuyện này.....

Dọc theo đường đi, cô dường như quên mất ý tồn tại, mà sự thật cũng chứng minh, cô xác thật đã quên.

"Như thế nào một trước một sau, như thế làm sao có thể trò chuyện?"

Hàn Tử Tư vừa lúc đưa cổ phụ ra tới, vừa thấy đến bọn họ, nhìn Vi Vi cau mày hỏi.

Hàn Mộ Vi sững sờ một chút, theo bản năng mà nhìn thoảng qua phía sau, ánh mắt kia thấp phần trực tiếp: anh như thế nào còn ở?

Cố Thiếu Ngang ở trong mắt cô chuẩn xác mà đọc được như vậy tin tức, khỏe miệng nhện không được giật giật.....

Cho nên, cảm giác y cũng không sai, cô là thật sự cho rằng y đã rời đi.....

Cố Thiếu Ngang cũng không buồn bực, ngược lại cảm thấy bất đắc dĩ vừa buồn cười, nhưng ngay sau đó, y lại vì chính mình lại có như vậy tâm tình cảm thấy không thể tưởng tượng, ngược mắt nghiêm túc mà nhìn trước mắt cô gái.....

Nhỏ nhỏ gầy gầy, thoát nhìn một cơ thể thiếu chất dinh dưỡng, quần áo cũng thực mộc mạc, thoát nhìn như là đang mặc đồng phục..... Hiện tại cô gái đứng trước mắt có nét rất khá ái, trường y học hiện tại, rất nhiều nữ sinh đều là mang theo thường phục tới trường học, vừa đến tan học thời gian liền thay đổi quần áo về nhà..... Rất ít có người giống như cô về đến nhà vẫn còn mặc giáo phục.....

Chính là như vậy cái nhìn như không chớp mắt thiếu nữ mộc mạc trước mặt, thế nhưng làm y có tí rung động.....

Y không xác định này cô xúc động có phải hay không chính là động tâm, nhưng y biết, y rất muốn biết thêm về cô gái trước mặt!

Hàn Mộ Vi trầm mặc mà đứng ở nơi đó, không nói gì.

Cổ phụ cùng Hàn phụ lại trò chuyện một chút, cổ phụ liền ngồi trên xe cùng Cố Thiếu Ngang trở về.

Thấy xe đã đi xa, Hàn Tử Tư mới nheo lại mắt, lần đầu tiên nghiêm túc mà nhìn Hàn Mộ Vi, Hàn Mộ Vi đứng ở nơi đó, đôi mắt vô thần, tựa hồ cũng không có nhìn đến ông ta.

Sau một lúc lâu, Hàn Tử Tư trách cứ nói: "Cũng không cùng Cố thể bá chào hỏi một cái!"

Tựa hồ cũng không chờ mong cô sẽ đáp lại, Hàn Tử Tư nói: "Đi vào nghỉ ngơi đi! Ngày mai ta bảo mẹ mày mang máy đi ra ngoài mua mấy bộ quần áo..... Đã mười tám tuổi, còn cả ngày ăn mặc như học sinh tiểu học!"

Dứt lời, Hàn Tử Tư liền đi vào nhà.

Hàn Mộ Vi nhìn ông ta đi vào, mới chậm rãi mà đi theo đi vào, cũng không xem phòng khách biểu tình khó coi của Lưu Băng Tinh cùng Hàn Mộ Vũ, lập tức trở về phòng chính mình, khóa lại, rồi cuộc như rồi cuộc cũng được ngủ rồi!!

Trên đường đến lúc về nhà Tiểu Bao Từ liền tục tụng niệm trong đầu cô rồi cuộc cũng đã ngừng lại, nhưng lúc này thấy cô nằm trên giường, lại nhấc lên:

"Chủ nhân, hiện tại là thời gian tắm rửa....."

Cơ thể người bảy giờ đầy mồ hôi, nên tắm rửa sạch sẽ ~ chủ nhân làn da của người có chút đen, kiến nghị nên dùng sữa bò để tắm..... A, nói đến sữa bò, chủ nhân, người hiện tại còn đang thiếu chất dinh dưỡng nên cơ thể bị thấp bé..... Đứng lo lắng! Có bốn hệ thống ở, tuyệt đối sẽ làm chủ nhân trước mười tám tuổi cao đến một mét 6!"

Hàn Mộ Vi hiện tại chỉ có 1 mét 58, bất quá, trong chế độ dinh dưỡng như vậy mà vẫn có thể cao đến được 1m58. Tiểu Bao Từ cảm thấy rằng chủ nhân vẫn là rất có tiềm lực!

Hàn Mộ Vi tựa hồ là một môi, cũng không thêm đề ý nó, nhắm mắt lại không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hàng xóm thần bí nam nhân

thanh âm Tiểu bao từ chậm rãi an tĩnh trùng xuống, qua một lát, lại có chút nhện không được nói: "Chú nhân, không có sữa bò tắm, ít nhất trước tắm rửa một cái đi! Thay đổi sinh hoạt bước đầu tiên, bắt đầu cuộc sống khoẻ mạnh a!"

Hàn Mộ Vi như cũ nhắm mắt lại, làm cho Tiểu Bao Tử nản chí, nghĩ rằng có cứ thế ngủ luôn rồi, cô chậm rãi ngồi dậy, trầm mặc mà cảm bộ áo ngủ đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau, phòng tắm liền vang lên tiếng nước.....

Trong phòng, Tiểu Hạt Châu hưng phấn mà lăn qua lăn lại ~

Quả nhiên, nó vẫn là Người gặp người thích người gặp người yêu - Tiểu Bao Tử siêu cấp đáng yêu ~~ nhìn chủ nhân nó, không đến một ngày thái độ liền chuyển biến!

"Ấn! Về sau nhất định phải càng nỗ lực mới được! Nhất định phải đem chủ nhân cái tạo so với Bạch liên hoa Hàn Mộ Vũ kia tốt đẹp gấp trăm lần!" Tiểu bao từ không hề theo Hàn Mộ Vi, chính mình yên lặng tính toán.

Tắm rửa xong, ở dưới sự giám sát của Tiểu Bao Tử lau khô đầu tóc, cô lấy máy sấy tóc cũ bị Lưu Băng Tinh vứt ở quầy khách sạn cho khô, Hàn Mộ Vi lúc này mới lên giường ngủ.

Có lẽ là thật sự mệt mỏi, ngủ một mạch đến tận trời sáng.

Tỉnh lại khi, vừa lúc nghe được tiếng gà gáy.

Gà gáy?

Từ cửa sổ nhìn nhìn cách vách, Hàn Mộ Vi kinh ngạc mà thấy một con gà trống tinh thần hưng phấn trên một mái nhà đang gáy "Ồ Ó Ó" liên tục, nhìn thấy cô nó tựa hồ càng gáy càng hăng hươg.

Tiểu khu Hàn gia nhưng đều là khu biệt thự, không phải là viên chức chính trị thì cũng là những kẻ có tiền, nghe nói còn có nhiều nhà được coi là "Kim ốc tàng kiều" để nuôi dưỡng tình nhân đa số sẽ là các nữ minh tinh..... sao lại có nuôi gà nữa chứ?

Hàn Mộ Vi đang có chút kinh ngạc, liền nhìn đến một cái một thân bạch y nam nhân đi đến cách vách trong viện, an tĩnh mà đánh Thái Cực.....

Kia nam nhân thoạt nhìn rất cao, ít nhất là cao một tám lăm đi, mái tóc đen nhánh óng mượt, da dẻ trông khoẻ mạnh, chăm chú đánh quyền.....

Thoạt nhìn, lại có vài phần thu hút hấp dẫn, làm Hàn Mộ Vi có chút không rời được mắt.

Tựa hồ cảm giác được có người xem hán, nam nhân ngừng đầu, trực tiếp đối diện với đôi mắt của Hàn Mộ Vi!

Cặp mắt kia sắc bén đến làm người khác có chút kinh sợ! Ở dưới ánh mắt như vậy, Hàn Mộ Vi có cảm giác chính mình cả người bị xích lại, bị hoàn toàn nhìn thấu!

Tâm giật mình một cái, Hàn Mộ Vi theo bản năng mà trốn, nhưng thực mau lại cảm thấy, chính mình chẳng có làm sai chuyện gì, vì thế lại lõ đầu ra dò xét.

Ngoài ý muốn chính là, nam nhân thế nhưng không có dời đi tầm mắt, cặp kia mắt đen thẳm thùy chậm rãi trở nên sâu thẳm, thoạt nhìn bên trong phảng phất ẩn dấu rất nhiều rất nhiều bí mật.....

Hàn Mộ Vi nhìn chằm chằm hán, tựa hồ thất thần.

Kia nam nhân dường mây, có chút ngơ ngáy ý muốn, lại nhìn nhiều cô liếc mắt một cái. Hần vốn là cực kỳ nhạy bén, hơn nữa bởi vì thân phận, trước khi đến nơi này đã đem của các hộ gia đình xung quanh tìm hiểu một chút, nhìn bộ đồ ngủ cũ kĩ với vị trí căn hộ cũng có đang đứng, lập tức liền đoán được thân phận của nàng.

Hàn gia Cách vách..... con gái lớn của Hàn gia?

Tư liệu nói, cô là một người ngốc, đối ai đều chỉ có một biểu tình. Nhưng xem cô hiện tại, tuy rằng mặt vô biểu tình, nhưng căn bản không giống một người ngốc, hơn nữa.....

Nam nhân nhìn Vi Vi nheo lại mắt, có thể nhưng không sợ hán!

Hần lớn lên không đáng sợ, nhưng hán cả người phát hơi thở ra nguy hiểm thực đáng sợ, nhìn thẳng vào trong mắt cô, ở trong thành phố này hán thoạt liếc mắt một cái với khí thế bức người của hán, dù là một thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng cũng không nhịn được mà rét rung trong lòng.....

Nhưng cái này thoạt nhìn cô gái nhỏ nhún trước mặt lúc đầu chỉ trốn hán một chút sau đó là trực tiếp đối diện ánh mắt hán, cô tựa hồ một chút cũng không sợ hán, thậm chí nhìn lúc nhìn hán, không biết nghĩ tới cái gì, còn thất thần!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ngủ sớm dậy sớm thân thể hảo!

Không biết vì sao, nam nhân trong lòng đột nhiên có một có cảm giác kì lạ lướt qua, giống phiền lòng chìm lướt qua, trong lòng cảm giác ngứa ngứa.....

Nhưng lại rất mau biến mất, mau đến nỗi làm hán không hiểu nổi đó là cảm giác gì.

Lại nhìn về phía cửa sổ nữ nhân bên cửa sổ sớm đã không còn ở đó.

Nam nhân dường mây, lại nhìn cửa sổ liếc mắt một cái, thực mau lại tiếp tục bình tĩnh mà luyện Thái Cực tới.....

Hàn gia.

Bữa sáng trên bàn cơm chỉ có Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh hai người, Hàn Mộ Vũ vẫn chưa thức dậy. Bình thường chưa đến 7h30 thì sẽ không thấy cô ta.

Thấy có xuống dưới, Lưu Băng Tinh có chút kinh ngạc, trước đây cô không bao giờ bước xuống dưới ăn bữa sáng., đến phòng bếp cầm hai cái bánh bao liền đi liền đi học, hôm nay như thế nào.....

Lưu Băng Tinh nheo lại mắt, suy nghĩ sâu xa lên.

Hàn Mộ Vi mắt nhìn thẳng xuống dưới, cũng không có cùng bọn họ chào hỏi, Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh cũng không có gì phản ứng, rốt cuộc ở bọn họ trong mắt, Hàn Mộ Vi chính là gần như thật sự là một người bị câm, tuy rằng ai cũng không khẳng định có rốt cuộc có phải hay không, chính là, cùng chỗ dưới một mái hiên mười mấy năm, bọn họ thật đúng là không nghe cô, bị đánh đau, cũng chỉ là hừ lạnh một tiếng, nhấp môi cắn răng chịu đựng.

Vốn định tiến phòng bếp tìm bánh bao, nhưng hệ thống lại ở trong đầu lại bắt đầu dài dòng. Hàn Mộ Vi liền yên lặng mà ngồi vào bàn ăn trước, chính mình m múc chén cháo, mặt vô biểu tình mà ăn lên.

Cô trước mặt cô có một đĩa rau xanh, cô liền nhắm tới đĩa rau xanh mà ăn.

Cứ như thế, Lưu Băng Tinh vẫn là nhìn nhiều cô vài lần, bà ta quen trong nhà ba người bọn họ ăn trên bàn cơm, chính là.....

Mắt nhìn Hàn Tử Tư vẫn luôn không có phản ứng, Lưu Băng Tinh nói: "Thì ra Vi Vi ăn rau muống a, hôm nào làm Lưu tẩu nhiều làm thêm chút nữa....."

Hàn Tử Tư không nói gì, Lưu Băng Tinh cho rằng hẳn sẽ không có cái gì phản ứng tại thời điểm này, Hàn Tử Tư đột nhiên vươn tay tới, đem một đĩa thịt xào đầy ắp đẩy đến trước mặt Hàn Mộ Vi, nói:

"Thích cũng không cần ăn suốt một thứ như vậy! Ăn nhiều thịt một chút....."

Liếc mắt nhìn cô dò xét từ trên đến dưới thu vào tầm mắt, mới nói: "Cũng sắp đến tuổi thành niên rồi, trên người cũng không mấy lượng thịt, người ta nhìn vào còn tưởng rằng Hàn gia chúng ta ngược đãi mày!"

Lưu Băng Tinh thân thể cứng đờ, xà một chút khóe miệng, "Tử Tư....."

Hàn Tử Tư lại không có chú ý tới bà ta, nghĩ nghĩ, nói: "Băng Tinh, sau tan học..... Mang nó cùng Tiểu Vũ đi ra ngoài, mua cho nó vài món quần áo, mua nhiều một chút....."

Cầm trưng tạt cho cô, "giữ thể diện trước mặt Cổ gia, Chính là giữ mặt mũi cho ông ngoại người. Tự chính mình làm sao cho coi được đi."

Dứt lời, liền xoa xoa miệng, rồi đi bàn ăn, đi ra cửa.

Lưu Băng Tinh nắm chặt tay, nỗ lực nở ra một nụ cười, hơn nửa ngày mới hừ lạnh một tiếng, "Hiện tại có chút tác dụng, được có quần áo mới, sao chỉ biết cảm đó mà không nói gì? Hừ."

Nhìn thấy Hàn Mộ Vi ánh mắt vẫn luôn tập trung vào chén cháo trắng nghiêm túc ăn, không quan tâm sự tình, Lưu Băng Tinh mắt trợn trắng.

"đã nghe được rồi, thì sau khi tan học trở về sớm một chút. Nếu là không trở lại, tao đã có thể tùy tiện cho mua mày!"

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà lên lầu.

Hàn Mộ Vi sau khi ăn xong bữa sáng, lau khô miệng, cầm lấy cặp sách rời khỏi Hàn gia.

Hiện tại mới 7 giờ. Thời điểm lúc trước, cô không bao giờ đi đến trường sớm đến như vậy, chỉ là.....

"Này liền đúng rồi! Ngủ sớm dậy sớm tốt thân thể a ~~ chủ nhân chủ nhân, người hiện tại thân thể còn quá yếu, từ ngày mai sau khi rời giường liền không thể lập tức ăn bữa sáng nga! Chủ nhân phải hào hào rèn luyện thân thể, luyện tập tạo thành tốt quen tốt nga....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cứu lão nhân té xỉu

Trong đầu, cái Tiểu Bao Tử kia vẫn luôn lải nhải không dừng lại.

Hàn Mộ Vi mắt nhìn thẳng đi phía trước đi, nhấp miệng, vốn là tính toán làm lơ nó, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn không nổi, ở chỗ đèn xanh đèn đỏ ngừng lại, "Người có thể an tĩnh một chút hay không? Ôn ào như vậy khiến ta đau đầu!"

Tiểu Bao Tử chợt dạ im lặng mà offline.

Một lát sau, nó lại không nhận được, "Chủ nhân, phía trước có lão gia gia té ngã! Mau đi cứu hắn lên....."

Hàn Mộ Vi ngẩng đầu, thấy lối đi bộ đối diện có đám đông người vây quanh xung quanh, bàn tán sôi nổi:

"Hiện tại lừa gạt cũng thiếu chuyên nghiệp quá đi, ít nhất cũng chạy đến đường lộ mà làm như vậy đi? Trên đường dành cho đi bộ, chẳng lẽ còn có chuyện bị người ta đâm trúng?"

"Chính là a..... Bất quá, nói không chừng nhân gia là thật sự té xỉu đâu? Xem ông ấy nằm ở kia đã năm phút đồng hồ....."

Một người khác trào phúng nói: "Thật sự té xỉu thì thế nào? Hiện tại thế đạo này, ai dám đỡ lão nhân gia nha..... Ta lần trước mới nhìn đến tin tức nói có người cứu lão bà bà không cẩn thận bị đâm gãy chân, kết quả tìm không thấy tài xế gây chuyện kia, lão thái thái trong nhà nghèo, sợ con cái không có tiền, liền vu hãm là người cứu giúp đâm bà ấy....."

"Đúng vậy, nếu không phải người nọ thông minh, lúc cứu người đã ghi hình lại, nếu không thật không biết bị gạt bao nhiêu tình nữa....."

"Ta thấy a, mặc kệ người có phải hay không thật sự té xỉu, chúng ta vẫn là giữ mình đi!"

.....

Đèn xanh sáng.

Hàn Mộ Vi lòng mí lên, mặt vô biểu tình mà đi qua đường cái, tới rồi đường đi bộ đối diện, nhìn mắt giữa đám người.....

"Người còn đứng ngây ra tại đây làm gì a? Cứu người a....." Hệ thống còn ở trong đầu nhắc mãi.

Ngón tay chạm rãi nắm chặt, Hàn Mộ Vi ở trong đầu nói: Người không nghe được vừa mới những người đó lời nói sao?

Cô tuy rằng chẳng quan tâm đến những sự việc xảy ra xung quanh mình, nhưng loại cứu người xong lại bị người ta vu khống là hãm hại họ không phải cô chưa từng nghe qua.....

"Hàn Mộ Vi, người quản người khác nói làm gì? Nội tâm của người không phải đang muốn cứu người sao? Em cùng người bảo đảm, lão gia gia này là thật sự té xỉu, lại không cứu lão gia gia có thể sẽ chết đó....."

Hệ thống nôn nóng mà nhắc mãi.

"Khi còn nhỏ, lúc mẹ của người đánh người, người duy nhất giúp người là ai, mẹ người gần như quên mất sự tồn tại của người bỏ đói người một ngày một đêm là ai đã cho người thức ăn?..... Người đã quên sao?"

Hệ thống tiếp tục nói.

Hàn Mộ Vi trong lòng tức khắc có chút chua xót, đúng vậy, lão gia gia kia.....

Bọn họ ở toà nhà cách vách kia vào khoảng bảy tám năm trước, khi còn nhỏ nếu không phải có lão gia gia cùng lão bà bà, cô khả năng đã sớm chết đói.....

Nghe nói bà là trên đường đi mua đồ ăn, suyền đột nhiên phát tác té xỉu, chính là lúc ấy căn bản không ai dám đỡ bà, cuối cùng liền như vậy đi.....

Từ đây liền không còn có người sẽ lúc mẹ đánh cô khuyên can, không có người sẽ ở bên cạnh cô lúc cô đói mà đưa thức ăn cho cô.....

Trong trí nhớ còn có miếng bánh kem, mà cô vẫn chưa ăn qua.

Hàn Mộ Vi nghĩ, bắt tri bắt giác đã chạy tới đám người đó. Động tác của cô có chút đột ngột, người chung quanh không tự chủ được mà tránh ra, cô thoải mái mà đi đến, nghe theo hệ thống nói đem tay ấn ở trên người lão nhân, sau đó từ trên người ông lấy ra một cái bình thuốc nhỏ từ túi, lấy một viên ra, rồi lại lấy bình nước từ trong cặp ra, dứt cho ông uống.

Cô thoạt nhìn thực bình tĩnh, động tác như nước chảy mây trôi tự nhiên quyết đoán, người chung quanh ngay từ đầu còn khuyên can, còn có người ôm một loại tâm thái xem diễn, đều không tự chủ được, trở nên an tĩnh xuống dưới.

"Phiền toái gọi xe cấp cứu đến không phải là nhanh nhất hay sao?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cứu lão nhân gia té xỉu (2)

Nhệ nhàng, cô ngừng đầu lên, đối bên cạnh một nam nhân một thân âu phục nói.

Ánh mắt của cô rất là thanh triệt, bình tĩnh đến không giống ánh mắt của một thiếu nữ 17 nên có, nam nhân sững sờ trong khoảng thời gian ngắn, sau đó nhanh chóng gạt gạt đầu, móc di động ra gọi điện thoại.

Không hiểu cấp cứu trị thức, loạn làm mất khác sự tình ngược lại khả năng hảo tâm làm chuyện xấu, án hệ thống vừa mới kiểm tra, lão nhân này có bệnh tim, tùy thân cũng mang theo được, vừa mới có thể là bởi vì thời tiết quá nóng trúng nắng, trái tim cung huyết cũng có chút không đủ.

Ăn được, lão nhân hô hấp tựa hồ vững vàng một chút.

"Phiền toái lui ra phía sau một chút, không cần vây quanh, người bệnh sẽ không thờ nổi."

Nhệ nhàng, nàng đứng lên, nhìn quanh người chung quanh.

"Tiểu cô nương, người nhưng chớ chọc thương phiền toái a..... Nói không chừng nhân gia một hồi liền ngoa thượng người!" Có người thối lui vài bước, còn hảo tâm mà khuyên nàng nói.

"Chính là a, ta xem người cũng cách hần xa một chút đi..... Hiện tại cho hần được, đến lúc đó hần nếu là ra cái gì vẩn đề, người nhà ngoa thượng người làm sao bây giờ?"

Hàn Mộ Vi không nói gì, chỉ là lẳng lặng mà đứng ở nơi đó, người chung quanh thấy nàng không có phản ứng, có cảm thấy không thú vị mà rời đi, cũng có chút người lưu lại tại chỗ, muốn nhìn một chút sự tình phát triển.

Người chung quanh một tan đi, bảy tám tầng càng ngày càng liệt thái dương liền bắn thẳng đến ở lão nhân trên người, Hàn Mộ Vi từ trong bao móc ra ô che, ngồi xổm xuống, lẳng lặng mà che rớt ánh mặt trời.....

Thực mau xe cứu thương liền tới, nhân viên y tế cho rằng nàng là lão nhân cháu gái, trực tiếp đem nàng cũng kéo lên xe.

Hàn Mộ Vi sững sờ một chút, không nói gì, một đường đi theo đi bệnh viện.

Hành lang

Hàn Mộ Vi trong tay cầm vừa mới lão nhân trên người rơi xuống di động, cấp mặt trên 1 hào liên lạc người gọi điện thoại.

Di động vang lên hai tiếng sau, thực mau bị tiếp đi lên.

"Lưu thúc?"

Kia đầu thanh âm mang theo Vi Vi từ tính, nghe tới rất êm tai.

Hàn Mộ Vi hít sâu một hơi, có lẽ là hôm nay lời nói nhiều, hiện tại cũng không cảm thấy không thói quen, chậm rãi mở miệng: "Hần không ở."

"Người là ai?" Điện thoại kia đầu đình trệ trong chốc lát, mang theo ti nghi hoặc cùng chất vấn.

"Hần té xỉu, hiện tại ở bệnh viện." Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà mở miệng, ngữ khí vô cùng bình tĩnh, "Ta là người qua đường."

"....."

Điện thoại kia đầu trầm mặc trận, "Cảm ơn! Nhà ai bệnh viện?"

Hàn Mộ Vi đem bệnh viện tên nói cho hần, liền treo điện thoại.

Nhìn nhìn trên tường đồng hồ, đã 8 giờ rưỡi, Hàn Mộ Vi chậm rãi rũ xuống lòng mi.....

Nếu đã đến muộn, liền không đi đi học.

Đi ra bệnh viện đại môn, một cái có vài phần quen thuộc nam nhân cùng nàng đi ngang qua nhau, nam nhân kia tựa hồ thực cấp, trên trán treo hần, trực tiếp liền vọt đi vào.

Hàn Mộ Vi sợ tóc bị hần mang theo phong Vi Vi thổi bay, mắt nhìn thẳng rời đi.

Nghe điện thoại kia đầu người nọ thanh âm, không giống như là sẽ lừa bịp tổng tiền người bộ dáng. Hơn nữa, người cũng đã thông tri tới rồi, hần là không có việc gì đi.

Trong đầu vang lên tiếng bao tử thanh âm "Đừng vậy, chủ nhân ~ có hay không cảm thấy rất có tự hào cảm, bởi vì người một cái nhỏ nho hành động, cứu một người!"

Hàn Mộ Vi không nói gì, vừa mới sẽ làm như vậy, kỳ thật cũng là bị hệ thống kích thích. Nếu không phải nó nhắc tới khi còn nhỏ duy nhất giúp quả nàng lão bà bà, nàng cũng sẽ không làm như vậy sự, một chút cũng không giống rằng, hơn nữa, vạn nhất thật bị ngoa thượng, Hần phụ cái thứ nhất tạm tha không được nàng.

"Người là như thế nào biết những cái đó sự tình?" Nàng lẩm bầm lầu bầu.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thăng cấp

Trong đầu, hệ thống tựa hồ bị ghen một chút, hao sau một lúc lâu mới áp a áp ứng nói: "Cái kia..... lúc người cùng em dung hợp với nhau, đã không cần thận đọc được..... Trí nhớ của người."

Sợ cô sẽ tức giận, thanh âm Tiểu Bao Tử có vẻ yếu ớt.

Nhưng Hàn Mộ Vi nghe xong, lại không có chút nào phản ứng, chỉ là nhàn nhạt nói: "Nga."

"Leng keng! Hào cảm giá trị đạt tới 10 điểm! Tiểu bao tử hệ thống lên tới một bậc!!"

Cái này thành linh xảy ra nhắc nhở làm Tiểu Bao Tử hưng phấn lên, "Chủ nhân chủ nhân!! Nhìn đến thấy không, em rốt cuộc cũng được thăng cấp!!"

Hàn Mộ Vi nghe cái này đã chậm rãi bắt đầu quen thuộc thanh âm, "Hệ thống, lúc trước người nói hảo cảm..... Là chỉ cái gì?"

Thấy nàng rốt cuộc đối nó sinh ra hứng thú, tiểu bao tử hưng phấn lên, hứng thú đáng trào nói: "Hào cảm giá trị chính là hảo cảm độ của người khác đối chủ nhân a! Lúc trước chủ nhân nhặt vô chuối nhặt rác rưởi, cũng có thể tăng lên một chút độ hảo cảm! Đáng tiếc chính là ít người thấy được chỉ có một mình Cố Thiếu Ngang..... Bất quá, một chút độ hảo cảm cũng là hảo cảm

"Cái này háo cảm độ, có chỗ lợi gì?"

"Háo cảm độ là dùng để thăng cấp hệ thống..... Cũng chính là tiểu bao tử ta! Hệ thống cấp bậc càng cao, có thể làm sự tình phát triển thuận lợi nga! Hiện tại tiểu bao tử đã một bậc..... Chủ nhân, có thể cải thiện một chút thể chất người!!"

Tiểu bao tử đột nhiên nói: "Chủ nhân, hiện tại thân thể người không được, chạy mấy bước đều thở hổn hển..... Cần thiết lập tức cải thiện!"

Hàn Mộ Vi còn không có tới kịp nói cái gì, đột nhiên cảm giác được thân thể một trận đau nhức! Giãy tiếp theo, cô liền té xỉu trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.....

Tỉnh lại khi, là ở trong bệnh viện.

Cô độc trong phòng bệnh, chỉ có một người.

Hàn Mộ Vi sầu kín mà mờ to mắt, ánh mắt vô hồn nhìn lên trần nhà màu trắng tuyết.....

"Chủ, chủ nhân..... Người tỉnh lại?"

Trong đầu, thanh âm vang lên hệ thống vô cùng chột dạ.

Hàn Mộ Vi không nói gì, trầm mặc mà nằm, qua hảo sau một lúc lâu, mới nói: "Hệ thống muốn tháo dỡ như thế nào?"

Tiểu bao tử cả kinh, nghĩ khi tức khắc trở nên đáng thương thúc thối nói lên, "Chủ nhân chủ nhân, không cần như vậy, không cần tháo dỡ em..... Tiểu bao tử sai rồi! Về sau nhất định trước khi làm để chủ nhân chuẩn bị tâm lý thật tốt mới làm..... Chủ nhân không cần vứt bỏ tiểu bao tử được không, ô ô ô....."

Hàn Mộ Vi kéo kéo khóe miệng, nhắm mắt lại, "Đừng nháo!"

Tiểu bao tử lại nức nở vài tiếng, tựa hồ biết cô là nghiêm túc, đành phải trầm mặc xuống dưới.

Hàn Mộ Vi nằm trong chốc lát, từ trên giường ngồi dậy, nghĩ nghĩ, lại xuống giường, hướng ra khỏi phòng bệnh.

Này vừa động, cô lập tức cảm giác được có sự khác biệt, thân thể của cô chưa bao giờ có thể nhẹ nhàng thời điểm, bước chân cũng ổn rất nhiều, ngay cả đầu..... như so ngày thường càng thanh tỉnh.....

Chẳng lẽ, đây là theo như lời hệ thống "Cải thiện thể chất" sao?

Hàn Mộ Vi trong lòng nghĩ, vươn tay tới, nhìn năm ngón tay gầy chính mình.....

Cô, thật sự có thể thay đổi sao?

Nhận thấy được cô suy nghĩ cái gì, tiểu bao tử hưng phấn lên, "Đương nhiên có thể a! Chủ nhân, chỉ cần ba tháng, bảo đảm chủ nhân có thể hoàn toàn thoát thai hoán cốt, biến thành một người khác! Hơn nữa, ba tháng sau sự tỉnh..... Cũng tuyệt đối sẽ không phát sinh! Chỉ cần chủ nhân hảo hảo mà tăng thêm giá trị hảo cảm....."

"Như thế nào tăng lên?" Cô ở trong đầu hỏi nó.

"Tựa như lúc trước vậy a, làm chuyện tốt, chẳng sợ nhất rắc rối, chỉ cần có người cảm kích chủ nhân, chủ nhân là có thể được đến hảo cảm giá trị của người khác..... Bất quá, chủ nhân, lúc này người cứu lão nhân kia, hảo cảm giá trị rất nhiều a! người nhà lão gia gia tới vừa mới, chủ nhân hiện tại nằm ở phòng bệnh này cũng do người đó an bài, người đó biết là chủ nhân cứu người nhà của hắn sau, đối với chủ nhân hảo cảm giá trị lập tức thăng mười cái điểm!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Người cũng đã cứu ta, huê nhau

Tiểu bao tử nghĩ khi tràn ngập hưng phấn, "lúc trước nhất nhiều rắc như vậy, cũng bắt được hảo cảm giá trị, mà lần này, thế nhưng một lần cho mười cái..... Nếu là mỗi người đều nói như vậy, tiểu bao tử thực mau liền sẽ lên tới cấp độ nhị!"

Hàn Mộ Vi trầm mặc, thật lâu sau, mới rũ xuống lông mi, "Tiểu bao tử, mỗi lần thăng cấp đều đau như vậy sao?"

"....."

Tiểu bao tử trầm mặc trận, hảo sau một lúc lâu mới ập a ập ứng nói: "Cũng không phải mỗi một lần..... Đau như vậy đau..... Chủ yếu là hiện tại trong thân thể chủ nhân tạp chất quá nhiều, có quá nhiều yêu cầu cải thiện..... Về sau..... Khả năng, có lẽ liền sẽ không như vậy đau rồi!"

"Phải không?" Hàn Mộ Vi nhìn tay chính mình, nhắm mắt lại, trước mắt phảng phất lại hiện lên sự việc phát sinh đêm đó, còn có chiếc xe kia đụng vào chính mình khi đó, cái loại này xương cốt chui vào nội tạng thống khổ.....

"Bị như vậy đâm chết, thật sự rất thảm đi?" Hàn Mộ Vi lẩm bầm lâu lâu.

Như vậy đau đến chết đi, có một ngoại nói được nhiều mấy đạm phong nhẹ, kỳ thật cũng không muốn lại trải qua một lần đi?

Tiểu bao tử ở trong đầu cô đồng cảm mà gật đầu gật gật đầu, "Đương nhiên rồi! Như vậy đã chết, nhiều uất ức a! Chủ nhân, tiểu bao tử giúp người, chúng ta từ hôm nay trở đi thay đổi đi! Không, kỳ thật chúng ta từ ngày hôm qua liền bắt đầu thay đổi!!"

"Cố lên chủ nhân! Người nhất định có thể!!"

Trong đầu, tiểu bao tử kích động mà vì cô phồng lên kính, không biết vì sao, Hàn Mộ Vi này mười mấy năm qua cô đơn cùng chết lặng trong nháy mắt này, đều chậm rãi bị thanh âm tiểu hài tử non nớt hủy diệt, tâm chậm rãi ấm lên.....

"Àn."

Nhàn nhạt mà mở miệng, Hàn Mộ Vi gật gật đầu.

Tuy rằng có thể đoán trước được đến, chính mình một khi làm quyết định này, lâu dài tới nay bình tĩnh sinh hoạt nhất định sẽ phát sinh chính mình nhất sợ hãi thay đổi, nhưng tại giây phút này, cảm thụ được thân thể chính mình vô cùng uyển chuyển nhẹ nhàng cảm giác, Hàn Mộ Vi đột nhiên cảm thấy, thử một chút.....

Cũng chưa chắc không thể.

Nghĩ như vậy, Hàn Mộ Vi khóe miệng lộ ra một tia buồn rầu rồi lại mang theo vài phần chờ mong tươi cười tới.....

Mặc Dung Uyên đi vào phòng bệnh, nhìn đến chính là như vậy một nụ cười. Ánh mắt hơi lóe, Mặc Dung Uyên đi qua, nhìn trước mặt nữ hài, nghiêm túc nói: "Cảm ơn cô cứu Lưu thúc! Tôi tên Mặc Dung Uyên."

Hắn vươn tay tới, trên mặt mang theo vài phần cảm kích, nhìn cô cười.

Hàn Mộ Vi sững sốt một chút, nhìn trước mặt người này.....

Hắn..... Không phải buổi sáng là người cô bắt gặp, ở nhà cách vách nhà cô, toà nhà trước kia Lưu thái thái ở đánh nam nhân Thái Cực sao.....

Nhìn hần vươn tới tay, Hàn Mộ Vi chần chờ sau một lúc lâu, vẫn là chậm rãi vươn tay.....

Cầm đối phương tay.

Hần tay rất lớn, mang theo thật dày kén, thoát nhìn thường xuyên ở bên ngoài, đều phơi ra màu đồng cổ nhàn nhạt.....

Nhưng là, lại rất ấm áp.

Làm người cảm giác được một cỗ không biết từ đâu mà đến cảm giác rất an toàn.....

Hàn Mộ Vi lập tức thất thần.

Mặc Dung Uyên cũng sững sốt một chút, tay nàng rất nhỏ, hần một bàn tay hoàn toàn có thể khoanh lại tay nàng cổ tay, thậm chí còn sẽ không ra một bộ phận tới..... Rất nhỏ, lại rất trắng, trắng đến có trông như bị bệnh, hần thậm chí có thể xuyên thấu qua hơi mỏng da thịt của cô nhìn đến mạch máu của cô.....

Lòng bàn tay cảm nhận được tay cô mềm mại xúc cảm.....

Mặc Dung Uyên tâm Vi Vi vừa động, theo bản năng mà ở cô thu hồi tay là lúc lần thứ hai nắm một chút.

Hàn Mộ Vi sững sốt, ngược mắt xem hần.

Mặc Dung Uyên hiển nhiên cũng bị hành động chính mình dọa tới rồi, bị cô nhìn như vậy, theo bản năng mà buông ra tay, nhưng ở cô thật sự thu hồi tay trong phút chốc, hần lại cảm giác được một cỗ tức nuối không tên.

"Anh cũng đã cứu tôi, huề nhau."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mặc Dung Uyên

Vừa rồi hệ thống đã kể lại sự việc lúc cô rời khỏi bệnh viện không xa liền ngắt xù, mà người này vừa vặn nghe nói người cứu lão gia gia kia là cô, liền đuổi tới, vừa lúc cứu cô, cô hiện tại phòng bệnh cũng là hần an bài.

thanh âm cô thực bình tĩnh, khinh khinh nhu nhu, nhưng lại rất kiên định.

Mặc Dung Uyên nhìn Vi Vi cười, "Bất luận như thế nào, chuyện Luru thúc, tôi nhất định sẽ báo đáp cô!"

Hàn Mộ Vi cũng không biết, cái lão gia gia kia, cũng chính là Luru thúc trong miệng hần, đối hần mà nói ý nghĩa có bao nhiêu trọng đại. Cái lão gia gia kỳ thật chính là chồng của lão bà bà duy nhất quan tâm cô lúc mười mấy năm trước, chỉ là hai người quan hệ cũng không tốt, trong hôn nhân vẫn luôn ồn ào nhốn nháo, lại bởi vì một ít mâu thuẫn khiến cho ở riêng hai xứ, Luru nãi nãi nương theo con cái tới Giang Thành, mà Luru thúc vẫn luôn ở Mặc gia.

Vài thập niên qua đi, Luru thúc cũng thành lão gia gia, đã sớm đổi tuổi trẻ khi phạm phải sai hối hận, nhưng ngại với mặt mũi, cho dù có cơ hội cùng Luru bà bà gặp mặt, hai người cũng luôn đối chọi gay gắt. Mười mấy năm trước Luru nãi nãi liền như vậy ra đi, Luru gia gia liền rút cuộc cũng không qua Giang Thành.

Mãi cho đến gần nhất, ông biết chính mình tuổi lớn, thân thể cũng không được, mới có thể trở lại Giang Thành.

"Lúc còn sống không thể ở bên nhau, đã chết..... Ta muốn có thể giống như lão bà của ta chết cùng một noi!"

Bởi vì những lời này, Mặc Dung Uyên mang theo ông trở về Giang Thành, bởi vì nhi tử Luru thúc mãi cho đến hiện tại đều không có tha thứ ông, trước giờ vẫn luôn ở Đệ Đô, cũng chưa bao giờ trở về nhìn ông một cái.

Hần ánh mắt rất là nghiêm túc, Hàn Mộ Vi lược hiện kinh ngạc nhìn hần một cái, không tỏ ý kiến mà quay mặt đi.

Hần muốn báo đáp, cũng đến tìm được cô yêu cầu. Mà trước mắt, cô cần bản cái gì đều không cần.

Hàn Mộ Vi xoay người rời đi bệnh viện, Mặc Dung Uyên cũng không có ngăn cản, vừa mới bác sĩ đã nói qua, cô chỉ là nhất thời bị cảm nắng, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.

Lần thứ hai đi ra bệnh viện, nhìn nhìn thời gian, đã là 5 giờ chiều rồi.

Xem ra, hôm nay đã nghỉ học một ngày rồi.

Hàn Mộ Vi một đường thương thức hoảng hốt, một đường ở trong đầu tiêu bao tử hạ chi thị nhật nhật rác rưởi, nhàn nhả mà trở lại Hàn gia. Rũ xuống lông mi tới, lại khôi phục về mặt Hàn Mộ Vi vô biểu tình đại ra.

Vừa vào cửa, Luru Băng Tinh nhìn đến cô liền hừ lạnh một tiếng.

"Mang mấy đi mua quần áo còn không cần..... Nếu mấy không tới, tao liền tùy tiện giúp mấy chọn. Quần áo đặt trong tủ quần áo này, nhớ rõ chưa, đồ phải ba mấy còn tưởng rằng tao ngược đãi mấy!"

Luru Băng Tinh Mặt vô biểu tình mà xoay người, lên lầu.

Hàn Mộ Vũ mặc váy mới, nhảy nhót mà từ thang lầu trên dưới tới, vừa thấy đến cô, mặt cũng tức khắc thay đổi.

Mẹ đã nói hôm nay mua quần áo phần lớn là cho tên ngốc này! Liền bởi vì ngày đó Cố Thiếu Ngang cùng cô tán bọ một trước một sau sao?

Hàn Mộ Vũ kéo kéo khoe miệng, còn không phải là tán bọ sao? Cô ta cũng có thể!

Hàn Mộ Vũ rút cuộc tuổi còn nhỏ, vốn không hiểu được sự tình phía sau. Cô ta cho rằng cố gia chi là tới cùng bọn họ Hàn gia kết thân, một khi đã như vậy, cô ta và Hàn Mộ Vi ai cũng được mà. Lại không dự đoán được, người ta là nhìn vào mặt mũi của ông ngoại Hàn Mộ Vi mà kết thân.....

Liền tính cô ta nhiều ưu tú, Cố Thiếu Ngang cũng sẽ không lựa chọn cô ta, chẳng khác nào sợ không đá tội với Vệ lão.

Hàn Mộ Vi không có nhìn tới cô ta, lập tức về tới chính mình phòng.

Tắm rửa xong, nhìn lên quần áo trên giường, Hàn Mộ Vi thờ dài, cầm lấy một bộ tới, nhìn một chút, chậm rãi rũ xuống lông mi.....

Tuy rằng số đo với cô mà nói là quá lớn, nhưng này đã là số nhỏ, chỉ là cô thật sự quá gầy, căng không đứng dậy thôi.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 20: Thần chạy

Có lời nói của Hàn Tử Tư, Lưu Băng Tinh cũng không dám mua quần áo rẻ tiền. Xem này đôi quần áo, bảy tám bộ tất cả đều là âu phục ren độ tuổi thiếu nữ của cô yêu thích, thậm chí liền gầy đều cấp xứng, một ngày không về nhà, phòng cô cũng được thu dọn sạch sẽ ngăn nắp, cũng đối trước giống nhau, Hàn Tử Tư khẳng định sẽ mời Cố Thiếu Ngang về nhà chơi.

Nghe đến đây, Hàn Mộ Vi khóe miệng nhin không được lộ ra một tia cười khổ.....

Sự tình ba tháng kia....cô lại nhìn đến hiện tại, có chút cảm động đi? Cho nên, mới có thể như vậy ngoan ngoãn mà nghe lời, rõ ràng không thích Cố Thiếu Ngang, vẫn là cùng y đi ra ngoài vài lần. Rõ ràng đối Quý An Thừa là có chút hảo cảm, lại vẫn chấp nhận để Hàn Mộ Vũ cướp đi.....

Chính là sự thật chứng minh, hai cái nam nhân này..... Đều là rác rưởi!

Hàn Mộ Vi trào phúng mà nghĩ.

"Không hổ là chủ nhân của em..... Đây hai cái nam nhân, không, bọn họ còn không thể xưng là nam nhân. Còn dùng tiền trong nhà chính mình có thể gọi là gì nam nhân? Tóm lại, vô luận là Cố Thiếu Ngang vẫn là Quý An Thừa, đều không phải bốn hệ thống lựa chọn đối tượng công lược..... Chủ nhân, ánh mắt người cùng tiêu bao tử hảo giống nhau!"

Hàn Mộ Vi khóe miệng trừu trừu.

Nhắm mắt lại, nàng chậm rãi nói: "Ta muốn ngủ."

Tiểu bao tử hiểu chuyện mà không nói chuyện nữa

trong vòng 24 giờ phát sinh sự tình quá nhiều, tâm trạng cô cũng chuyển biến rất nhiều, Hàn Mộ Vi vốn dĩ cho rằng chính mình sẽ ngủ không được, nào biết một nhắm mắt lại, không đến vài phút liền lâm vào ngủ say.....

"Ha ha ha....."

Hàn Mộ Vi đứng giờ mà mở mắt ra, bên tai vang lên ngoài cửa sổ gài gảy thanh âm.

Nhìn nhìn đồng hồ, vừa lúc là 6 giờ.

Xem ra, hàng xóm không chỉ nuôi gà,mà còn có thêm cái hồ bảo thức.

Hàn Mộ Vi cười một chút, đi vào phòng tắm, thực mau rửa mặt xong, thay bộ đồ thể thao.

Tiểu bao tử vừa mới liền nhắc nhở qua, cô thể chất vừa mới cải thiện, nếu không vận động, thân thể vẫn là sẽ chậm rãi biến suy yếu. Cô hiện tại thực hưởng thụ loại này thân thể cảm giác vô cùng nhẹ nhàng, cũng chậm rãi khát vọng ở sáng sớm ánh mặt trời chiếu xuống cảm thụ một chút mùa hè sáng sớm mát mẻ, liền đứng giờ ra cửa.

Mới vừa đi ra khỏi cửa, liền thấy được cửa bên nhà cách vách cũng mở ra

Một đôi mắt đen thâm thúy đối diện cô, cặp con ngươi kia tối tăm thoát nhìn tựa như một mảnh trầm tĩnh, phóng phát trang vô số đồ vật, làm người vừa thấy đi vào, liền nhìn không được sẽ đã chịu hấp dẫn.....

Hàn Mộ Vi chỉ hơi chút sững sốt một chút, liền thực mau khỏi phục lại đây, phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng bước ra bước chân đi phía trước chạy.

"Sớm a."

Phía sau, nam nhân đuổi theo, trầm thấp tiếng nói ở bên cạnh người cô vang lên.

Hàn Mộ Vi nhìn hẩn một cái, triều hẩn gạt gạt đầu, liền quay đầu đi, không coi ai ra gì mà đi phía trước chạy.....

Mặc Dung Uyên cũng không có nói nhiều, chỉ là cười một chút, nhanh hơn tốc độ, chậm rãi chạy đến phía trước.

Hẩn rất cao, chân cũng rất dài, một bước chân cũng đã gấp hai lần bước chân của Hàn Mộ Vi, lập tức liền vượt qua cô rất xa, lập tức đã không thấy tăm hơi hẩn thân ảnh. Nhưng mà qua năm phút đồng hồ lúc sau, hẩn lại không biết từ nào toát ra tới, lần thứ hai từ phía sau cô vượt qua cô!

Hàn Mộ Vi vốn dĩ thói quen mất nhìn thẳng, nhưng người nam nhân này tại sự chú ý quá lớn, cô luôn là sẽ không tự giác mà chú ý tới hẩn, đương nhiên cũng chú ý tới hẩn nghịch thiên tốc độ.....

Cẩn mỗi dưới, Hàn Mộ Vi lần đầu sinh ra một loại cảm giác muốn thắng!

Người nam nhân này.....

Từ bên người cô chạy quá hạn kia vững vàng hồ hấp, kia tự mang theo phong nhẹ nhàng tự nhiên.....

Thật sự làm cô thực khó chịu!!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tiểu cô nương rất đáng yêu

Hàn Mộ Vi cẩn rắng, chậm rãi tăng tốc độ nhanh hơn.....

Lý tưởng là tốt đẹp, hiện thực là cốt cảm. Hàn Mộ Vi rút cuộc trường kỳ khuyết thiếu vận động, liền tính thể chất tăng lên, cũng đồng dạng khuyết thiếu.

Vòng quanh tiểu khu chạy hai phần ba vòng, cô sớm đã thở hồng hộc, tay chân cũng bắt đầu đã tê rần lên, trên trán cũng không ngừng chảy ra mồ hôi đầm đìa.....

Càng buồn bực chính là, liền này hai phần ba vòng, cô chạy trốn như vậy mệt, mà cái kia Mặc Dung Uyên, cũng đã vượt qua cô hai lần!

"Chủ nhân, có lên có lên! Chì còn một phần ba vòng..... Chủ nhân hiện tại vừa mới bắt đầu, hôm nay chạy một vòng liền tính hoàn thành nhiệm vụ! Cố lên cố lên..... Nhất định có thể hoàn thành!"

Tiểu bao tử ở trong đầu vì cô phồng lên kính.

Hàn Mộ Vi một thờ hồng hộc một tay đỡ bức tường cạnh đó một tay lau mồ hôi trên trán, liền thấy Mặc Dung Uyên từ bên người cô thoải mái mà chạy cô, quần áo trên người hẩn, thể nhưng liền một chút dấu vết ướt đầm của mồ hôi cũng không hề có!

Hàn Mộ Vi khẽ cắn môi, cũng đi theo đi phía trước chạy, lại chạy năm phút đồng hồ, rốt cuộc chạy xong rồi một vòng.

Không biết vì sao, này cuối cùng một phần ba vòng. Mặc Dung Uyên tựa hồ cũng thả chậm chạy bộ, tuy rằng cô vẫn luôn không có nhanh nhẹn như hẩn, nhưng hẩn cũng vẫn luôn ở trong phạm vi tầm mắt cô, không có lập tức đã bị ném tới rồi nhìn không tới địa phương.

Hoàn thành một vòng, vừa lúc về tới Hàn gia, nhìn nhìn thời gian, đã 6 giờ bốn mươi lăm, vừa lúc là bữa sáng thời gian.

"Chúc mừng chủ nhân, chủ nhân thật là bồng bồng đất ~~ hôm nay nhiệm vụ viên mãn hoàn thành, hy vọng chủ nhân ngày mai cũng có thể tiếp tục nỗ lực, tranh thủ so hôm nay nhiều chạy nửa vòng!" Trong đầu tiểu bao tử đã vì cô mà hưng phấn tung hoa.

Này tiểu bao tử.....

Như thế nào cô chạy xong, nó lại so với cô còn kích động còn hưng phấn?

Không thể hiểu được, Hàn Mộ Vi trong lòng đột nhiên có cô ảm áp.

Mặc Dung Uyên đã trở lại phòng bên cạnh đi, mở vòi sen tắm rửa, lộ ra tám khối cơ bụng hoàn mỹ, nhưng mà trên người trên lưng lại đều bảo tồn một ít vết thương.....

"tiểu cô nương, ý chí rất mạnh mẽ....."

Lầm bầm mà lầm bầm lâu bầu, Mặc Dung Uyên cười khê thanh, lau khô nước trên người rồi đi ra khỏi phòng tắm

Trở lại dưới lầu, Lư thúc đã đem bữa sáng chuẩn bị tốt, Mặc Dung Uyên ngồi xuống, "Lư thúc, hôm nay lại đi ra ngoài? Con không phải nói bữa sáng để cho con mua sao?"

Ông lão được Hàn Mộ Vi cứu ha hà cười, cũng ngồi xuống, cho hắn gấp cái bánh bao nóng hằm hập.

"Bên ngoài mua như thế nào có thể cùng chính mình làm so đâu? Đây bánh bao thịt, chính là người khi còn nhỏ yêu nhất ăn....."

Mặc Dung Uyên cười, cắn một ngụm bánh bao, bên trong nóng hằm hập nước canh tiến vào khoang miệng, dạ dày lập tức trở nên ấm lên. Mặc Dung Uyên tâm cũng chậm rãi trở nên mềm mại lên.....

Lư thúc tuy rằng chỉ là ông nội ăn bài làm quán gia cho hắn, nhưng cha mẹ hắn từ nhỏ liền không ở bên người hắn, lúc đi học là Lư thúc tới đón hắn, hợp phụ huynh sẽ là Lư thúc tới, cơm ba bữa cũng là do Lư thúc tự tay làm cho hắn.....

Đối hắn mà nói, Lư thúc sớm đã trở thành người nhà chính mình, cho nên từ lần trước hắn vẫn luôn rất lo lắng sức khoẻ của Lư thúc, hắn hy vọng Lư thúc luôn khoẻ mạnh để ở bên cạnh hắn thật lâu.

Chẳng qua, hiện tại Lư thúc tuổi tác đã cao, duy nhất có như vậy một chút niềm tưởng, hắn cũng hy vọng giúp ông thực hiện.

Khoảng thời gian trước lúc hắn hoàn thành một nhiệm vụ nhỏ vô tình làm mình bị thương, vừa lúc quân doanh cường bách hắn phải quay về dưỡng thương, Giang Thành hoàn cảnh không tồi, hắn nghĩ đến Lư thúc, liền cùng gia gia nói một chút, đi theo Lư thúc trở về Giang Thành.

Mới đến mấy ngày, Mặc Dung Uyên liền cảm giác nơi này thực thoải mái, không chỉ có hoàn cảnh tuyệt đẹp, dân phong so kinh thành thuần phác, ngay cả người.....

Cũng so thú đồ rất nhiều người nhiều vài phần nhân tình vị.....

Cách vách cái tiểu cô nương không thích nói chuyện kia, cũng rất đáng yêu.....

-- -----

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tiếp người đi học

Mặc Dung Uyên ăn bữa sáng, lần đầu tiên thất thần.

Hàn gia.

Hàn Mộ Vi ăn xong bữa sáng, xách ba lô lên chuẩn bị ra khỏi nhà. Hàn Tử Tư nhìn cô một cái, nhấn lại mi tớii, "Di người chưa mua quần áo mới cho người sao?"

Vừa lúc Lư Băng Tinh ra tới, vừa nghe lời này liền tức giận, trừng mắt hắn, "Tôi làm sao chưa mua cho nó? Bảy tám bộ kiểu dáng khác nhau, còn có giày dép không phải tôi đều mua hết sao!"

Lại nhìn phía Hàn Mộ Vi, ánh mắt lạnh băng, tiểu nha đầu này, còn ăn mặc đồng phục cũ, nên không phải là cố ý đi?

Cũng may Hàn Tử Tư không nói thêm gì, chỉ triệu Hàn Mộ Vi nói: "Đi lên thay."

Mệnh lệnh của hắn, Hàn Mộ Vi tự nhiên là sẽ nghe theo. Không phải có đồ Hàn Tử Tư tồn tại cái gì tình cảm kính trọng, cũng không phải có thật sự liên như vậy ngoan, phản kháng đối với cô mà nói chính là tự tìm phiền phức.

Khi còn nhỏ ông ta thấy cô ngốc ngốc không phân sẽ phát hoá, lúc uống nrou say sẽ tức giận mà đánh cô, còn có nhiều lúc là do Lư Băng Tinh châm ngòi.

Nhưng Hàn Mộ Vi cực kỳ nhạy bén, cô đương nhiên biết, Hàn Tử Tư kỳ thật biết Lư Băng Tinh bọn họ ở sau lưng làm cái gì, uống say thời điểm, cũng tỉnh tường biết chính mình đang làm cái gì, ông ta bắt quá vờ như không biết, trong lúc say đem theo sự tức giận đối với mẹ cô phát hoá lên người cô thôi.

Sau lại sự nghiệp của ông ta càng làm càng lớn, mà sự tồn tại của cô càng ngày càng giảm, đặc biệt là khi cô mười tuổi, cô bị Hàn Mộ Vũ đồn đại là người ngốc, Hàn Tử Tư càng là lười đến lại để ý tới cô, dần dà, Lư Băng Tinh cũng cảm thấy cô không có một chút uy hiếp, cũng không thể nào "Giúp" cô ở Hàn Tử Tư trước mặt xoá cảm giác tồn tại

Hàn Mộ Vi bị đánh số lần cũng à rất nhiều.

Thăng đến trải nghiệm ba tháng đó, bị Hàn Tử Tư đánh, mới làm Hàn Mộ Vi đột nhiên phát hiện, nguyên lai chính mình vô luận là thân thể vẫn là tâm lý đều như thế rõ ràng mà nhớ rõ này hết thấy.....

Thân thể của cô thậm chí bắt đầu run rẩy, mà đến đi không nói.....

Mẫu thân của cô đã chết, mà phụ thân cô, giống như là bóng ma mẹ cô xuất hiện. Bọn họ luôn là như bóng với hình, không rời không bỏ mà cùng với ở nàng phía sau, trở thành bóng ma tâm lý của Hàn Mộ Vi suốt mười bảy năm qua.....

Cứ việc không thể nào thích những cái đó ren vấy, Hàn Mộ Vi vẫn là chọn bộ quần áo bình thường nhất trong đó mà thay, một lần nữa đi xuống lầu, tuy rằng không thể nào hoá mất, nhưng Hàn Tử Tư xem ánh mắt của cô hiển nhiên thuận mắt vài phần.

"Ồ cửa chờ một chút, Thiếu Ngang hôm nay sẽ đến đón mày đi trường học."

Hàn Mộ Vi cứng lại, dừng một chút, vẫn là đi ra cửa, ngoan ngoãn mà chờ ở cửa.

Đứng ở nơi đó, cô đếm dưới chân con kiến đi ngang qua, trong lòng lại có vài phần nghi hoặc.

Cô nhớ rõ, kia ba tháng, cũng không có phát sinh như vậy sự a, Có Thiếu Ngang căn bản liền xem đều lười đến nhiều liếc nhìn cô một cái, như thế nào sẽ đến đón cô đi học?

Bất quá, có lẽ y cũng không phải tự nguyện đi! Lại hoặc là, kỳ thật phía trước cũng phát sinh quá như vậy sự, chỉ là lúc ấy Có Thiếu Ngang ẩn tượng đối với cô quá kém, cho nên không có tới đón cô. Mà lần này, có lẽ y không thể nào chán ghét cô đi.

Đều nói những đứa trẻ tự kỳ đều miễn cảm, Hàn Mộ Vi từ nhỏ ở như vậy bệnh trạng gia đình trong hoàn cảnh, bệnh tự ki so với những người khác vốn không nghiêm trọng, nhưng đối với người ngoài đối chính mình hoài như thế nào ý đó, lại là cực kỳ nhạy bén.

Lần trước Có Thiếu Ngang rồi đi hết sức, còn đối cô cười nói câu "Lần sau gặp lại".

Tuy rằng nghi hoặc, nhưng Hàn Mộ Vi cảm giác đến ra tới, hiện tại Có Thiếu Ngang tựa hồ đối cô có vài phần quan tâm.....

Chính là, đây là vì cái gì đâu? Chẳng lẽ, liền bởi vì cô không có để ý đến y?

Một quá táo lãn đến trước mắt.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hấn thực thích hợp công lược a

Hàn Mộ Vi sững sốt, ngẩng đầu lên, liền nhìn đến trên đường lát đá một cái bà cổ nội đang luống cuống tay chân mà nhặt quả táo.....

"Chủ nhân chủ nhân, nhiệm vụ hằng ngày, giúp đỡ lão thái thái tăng thêm hào cảm nào!"

Tiểu bao tử thanh âm vang lên.

Hàn Mộ Vi trầm mặc gật gật đầu, đem trong đầu đồ vật ném tới một bên, không hề suy nghĩ.

Ngồi xổm xuống, nàng nhặt lên một quả táo, hai quả táo, liên tục nhặt.....

Rất xa, Cổ Thiếu Ngang liền thấy được một màn này.

Một thiếu nữ trong bộ trang phục màu hồng ngoan ngoan giúp lão thái thái nhặt táo, kia lão thái thái hiền lành mà cười, đem quả táo thả lại trong rổ, sau đó cầm một quả lớn nhất ngon nhất nhét vào trong tay cô, cười tủm tỉm mà cũng có nói câu cái gì.....

Thiếu nữ tựa hồ có chút không biết làm sao, há miệng thở dốc, tường cự tuyệt rồi lại không biết nên làm sao bây giờ.....

Bộ dáng ngờ nghệch vụng về.....

Còn rất đáng yêu?

Ý thức được ý nghĩ của chính mình, Cổ Thiếu Ngang sững sốt một chút, quơ quơ đầu, đem loại này ý tưởng vứt đến sau đầu, kéo kéo khóe miệng nở một nụ cười mà y cho là đẹp nhất của mình đi đến bên cô.

"Quả táo thoát nhìn rất ngon đấy!"

Y cười, cúi người nhìn thẳng cô, còn chớp chớp mắt.

Dưới loại tình huống này, nếu là cô gái khác chắc chắn sẽ đỏ mặt thẹn thùng, sau đó đem quả táo trong tay đưa cho y mới đúng.

Chính là Hàn Mộ Vi thể nhưng một chút phản ứng cũng không có,, một vô biểu tình mà nhìn hấn một cái, sau đó rũ xuống lông mi, lấy balo mở khoá kéo, đem quả táo bỏ vào trong, động tác nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát.....

Cổ Thiếu Ngang sững sốt một chút, sau đó nhện không được bật cười.

"Đi thôi! Tôi đưa cô đi học."

Y vươn tay, muốn cầm balo giúp Cô, Hàn Mộ Vi lại cũng không thèm nhìn tới, trực tiếp đeo balo lên lưng.

Cổ Thiếu Ngang sững sốt một chút, sau đó lại có chút dự kiến bên trong mà nở nụ cười.

Tiểu trần đã chờ ở nơi đó, vì hai người mở cửa xe, Hàn Mộ Vi trầm mặc mà ngồi trên xe, từ cửa sổ xe thấy được Mặc Dung Uyên - nam nhân nhà cách vách.

Hắn đứng ở trên ban công, mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, hình như vừa tắm xong, tay đang cầm khăn lau khô tóc.

Không biết vì sao, Hàn Mộ Vi cảm thấy, tầm mắt hấn là đối diện chính mình.....

"Giúp lão thái thái nhặt quả táo, đạt được bốn điểm hào cảm giá trị..... Một chút là lão thái thái, một chút là Cổ Thiếu Ngang, còn có hai điểm....." Trong đầu, tiểu bao tử thanh âm có vẻ có chút cổ quái.

"Hai điểm là của ai?" Cô ở trong đầu hỏi.

"Là..... Mặc Dung Uyên?" Tiểu bao tử có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, "Chủ nhân chủ nhân, cái này Mặc Dung Uyên thật hào phóng a..... Không phải, em là nói, hấn cấp hào cảm giá trị, sao có thể dễ dàng như vậy đâu? Lần trước người cứu Lưu gia gia, dùng một lần liền gia tăng rồi vài cái hào cảm giá trị, hiện tại người bắt quả nhặt cái quả táo, hấn liền lại cho hai cái hào cảm giá trị!"

"Chủ nhân chủ nhân, cái này Mặc Dung Uyên..... Thực thích hợp công lược a!!" Tiểu bao tử thanh âm dĩ thường kích động, "Chủ nhân người chờ một chút, ta nhất định giúp người đem cái này Mặc Dung Uyên điều tra rành mạch chi tiết đến tận lông ngà, ha ha, bất quá, bằng trực giác tiểu bao tử, cái này Mặc Dung Uyên tốt như vậy công lược, nhân phẩm nhất định không tồi! Có thể thưởng thức bánh bao người, đều là người tốt!! Đến nỗi gia thế sao..... Có thể ở lại cái này tiểu khu, trong nhà khẳng định không thiếu tiền, hiện tại liền kém một khác, cũng không biết hấn là làm gì đó, trong nhà hoàn cảnh thế nào, cũng không thể giống như Hàn gia, như vậy nhưng bắt lợi với tương lai cho quá trình trưởng thành của tiểu chủ nhân....."

Cô bất quá hỏi một câu, cái này hệ thống như thế nào liền xả đến như vậy xa? Còn tiểu chủ nhân???.....

Hàn Mộ Vi lần đầu sinh ra một loại cảm giác vô lực.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bạch liên hoa V.S bánh bao

Bọn họ dừng xe cách trường học không xa, ngày thường Hàn Mộ Vi đi bộ đến trường cần tốn khoảng 20 phút, hiện tại đi xe chỉ 5 đến 6 phút liền đã đến.

Trường học Giang Thành rất có tiếng tăm, nằm trong top trường học của cả nước.

Mà ở đây, danh tiếng của Hàn Mộ Vi cũng rất vang dội, bởi vì từ khi cô bắt đầu vào trường học, Hàn Mộ Vũ liền đem chuyện cô là một người ngốc lại còn bị cầm đồn đãi lan truyền ra khắp trường. Rồi sau đó, cô hầu như lần nào thi cũng đều là nộp giấy trắng, bài tập được giao cũng chưa bao giờ nộp, mỗi lần đi học đều là ngồi ở cuối lớp và ngủ.....

Thanh danh người ngốc của Hàn Mộ Vi của Giang Thành này không ai mà không biết.

Mà so cùng với cô đồng dạng xuất thân Hàn gia nổi danh Giang Thành, Hàn Mộ Vũ liền có vẻ thấp phần hơn hẳn tri thư đại lễ,giới ca múa, Hàn Mộ Vũ người xinh đẹp nhất ở Giang Thành, nhưng cơ hồ mỗi người đều nhận ra cô ta, yêu mến cô ta, bởi vì cô là có tiếng là một người lương thiện, luôn giúp đỡ quan tâm người khác

Cổ Thiếu Ngang đưa cô đến cổng trường xong liền đi rồi, chỉ là, một màn này vẫn là bị không ít người thấy được.

Hàn Mộ Vũ hôm nay ngồi trong nhà xe lại đây, vừa xuống xe liền thấy được Hàn Mộ Vi từ trên xe Cổ Thiếu Ngang xuống dưới, sắc mặt lập tức liền trở nên khó coi lên.

Nhưng thực mau, cô ta lại nghĩ tới lời Lưu Băng Tinh nói với cô ta, dù sao Cố Thiếu Ngang nhất định sẽ không thích tên ngốc này, hiện tại làm này đó cũng bắt quá là lễ phép.....

Có Hàn Mộ Vi đối lập, cô ta mới có thể thể hiện sức hút của mình. Ở Giang Thành là như thế, ở trong mắt Cố Thiếu Ngang, cũng cần thiết như thế!

"Hàn Mộ Vi, nghe nói hôm nay Cố Thiếu Ngang đưa cô tới trường học?"

Cứ việc như thế, Hàn Mộ Vũ vẫn là nhện không được đi qua đi, thờ tính hỏi cô.

Hàn Mộ Vi nhìn cô ta một cái, mỉm môi, không nói gì.

Cô không nói lời nào, Hàn Mộ Vũ cũng hoàn toàn không ngoài ý muốn, rốt cuộc cô ta trong lòng đã sớm nhận định Hàn Mộ Vi là người căm, sẽ đến cùng cô đáp lời, cũng bắt quá là một loại thờ cùng cảnh cáo thôi.

"Thiếu Ngang ca rất tuấn tú đi, nghe nói anh ấy lúc trước ở Đê Đô trung học ở thủ đô rất nổi tiếng, vẫn là Đê Đô trung học giáo thảo.....nữ sinh thích anh ấy cũng nhiều vô số kể, mà cô....."

Cô nhẹ nhàng mà cười thanh, "Hàn Mộ Vi, tôi chính là thập phần lo lắng cô a. Nếu là những nữ sinh trung học Đê Đô biết các bạch mã vương tử của bọn họ liền phải cùng cái ngốc từ đính hôn, bọn họ không biết sẽ làm ra hành động đáng sợ gì đây?"

Hàn Mộ Vũ kỳ thật là biết Hàn Mộ Vi không phải thật sự ngốc từ, bằng không cũng sẽ không cùng cô nói những lời này.

Lần đầu tiên khi bọn họ thi, nhìn thấy bài thi viết đầy đủ kia, cô ta đã đánh tráo.....

Bài thi đó bị cô ta tráo thành của mình. Không những thế bài thi đó còn đạt điểm tối đa, đứng nhất toàn trường. Cũng làm Hàn Tử Tư có chung vinh dự mà lần đầu tiên tham gia gia trường hội, hơn nữa khen thưởng cô ta đi công viên Disneyland chơi.....

Bất quá này đó, cô ta là sẽ không nói cho người khác!

Còn hào tên ngốc này cũng thức thời, không có đem việc này nói cho người khác, ngược lại lúc sau nhiều lần nộp giấy trắng, đi học cũng luôn là ngủ.....

Hàn Mộ Vũ thực vừa lòng, rốt cuộc, đây mới là một cái "Ngốc từ" nên làm sao!

"Tiểu Vũ!!"

hào tỷ muội với Hàn Mộ Vũ Tuyết Mạn xuất hiện, vừa thấy đến cô ta cùng Hàn Mộ Vi ở bên nhau, nhện không được có chút nghi hoặc, nhấn lại mi tới, triều nàng hô: "Mau đi học! Còn cùng cái kia ngốc từ ở bên nhau làm gì?"

Hàn Mộ Vũ ngừng đầu, triều lâu hai trên hành lang với Tuyết Mạn cười, nói: "Đã biết, mình đây liền đi lên!"

Thấy bên cạnh có đồng học đi ngang qua, lại đề cao âm lượng, nói: "chị ơi, em phải vào lớp rồi, giữa trưa chị nhớ phải đến ăn cơm đó, đừng giống lần trước giống nhau, ba bà có cho tiền mà, đừng mang theo bánh bao Lưu tẩu làm mà ăn nữa có biết không?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bạch liên hoa V.S bánh bao(2)

Nói, lại nhìn bạn học bên cạnh cười, " bạn học Đoạn, chị của mình có chút chậm chạp, buổi trưa, có thể phiền toái bạn giúp chị lấy một chút đồ ăn không?"

Lại bổ sung một câu, "mình sợ chị ấy không thích nhiều người, lại chỉ mua bánh bao ăn..... làm phiền bạn!"

Hàn Mộ Vũ nhìn Đoạn Thần Kiệt chớp chớp mắt, Đoạn Thần Kiệt nhìn trên mặt cô ta ôn nhu tươi cười, khóe miệng cũng nhện không được giơ lên một chút, "Đã biết. Không phiền toái, mau vào lớp đi, đến giờ học rồi!"

Hàn Mộ Vũ uyển chuyển nhẹ nhàng mà chạy lên lầu thang.

Đoạn Thần Kiệt nhìn bóng dáng cô ta, trong mắt có rõ ràng hàn mộ.

Hàn Mộ Vi nhìn y liếc mắt một cái, ở ba tháng kia, cô nhớ rõ, ở Hàn Mộ Vũ cùng Quý An Thừa đính hôn ngày đó, Đoạn Thần Kiệt cũng xuất hiện quá, còn trộm cùng Hàn Mộ Vũ biểu bạch, đương nhiên, cuối cùng vẫn là bị Hàn Mộ Vũ cự tuyệt.

Bất quá, Hàn Mộ Vũ lý do cự tuyệt cũng làm cô ấn tượng khác sâu: "Đoạn đồng học, kỳ thật..... mình cũng vẫn luôn đối với bạn rất có hảo cảm. Chính là bạn biết đó, chúng ta Hàn gia từ nhỏ liền cùng An Thừa ca gia quan hệ thực hảo, nghe nói Hàn nữu cùng Hàn phu nhân trước kia là hảo tỷ muội, hai người cơ hồ là đồng thời mang thai, đã sớm nói tới nếu hai bên con cái giới tính bất đồng, nhất định phải kết làm thông gia....."

Hàn Mộ Vũ ánh mắt có chút âm đạm, "Kỳ thật, mình cũng không nghĩ, chính là....."

Nàng không có tiếp tục nói tiếp, nhưng Đoạn Thần Kiệt lại nhảy mắt mình bạch nàng lời nói, xanh mặt nói: "Chính là, Quý gia không muốn cưới một cái ngốc từ vào cửa, khiến cho cậu thế cô ta kết hôn, đúng không?!"

Hàn Mộ Vũ cắn cắn môi dưới, không nói gì.

Đoạn Thần Kiệt tức khắc cười lạnh lên, nắm chặt nắm tay, "Tiểu Vũ, yên tâm! Mình biết cậu không thích Quý An Thừa..... Cái kia ngốc từ cũng chỉ xứng cùng Hàn Mộ Vi cái kia ngốc từ ở bên nhau! Mình nhất định sẽ giúp bạn..... Trước khi hai người chính thức kết hôn..... Giúp cậu giải trừ này đoạn hôn ước vốn là không nên tồn tại!!"

Cha mẹ Đoạn Thần Kiệt là hãng được lớn nhất Giang Thành, bên trong được gì đều có.....

Nói cách khác, thuộc gì y cũng có thể có.....

Nhìn y, hiện tại Hàn Mộ Vi có chút hoài nghi. Cô vẫn luôn rất kỳ quái, lấy Hàn Mộ Vũ cá tính, xuân được cái loại này đồ vật hạ tam lưu cô ta là không có khả năng tự mình đi chạm vào, nếu là không cẩn thận bị người đã biết, có tổn hại đến hình thiên kim tiểu thư Hàn gia của cô ta.....

Mà Quý An Thừa, liền như Đoạn Thần Kiệt theo như lời, anh ta chính là cái ngốc từ, vĩnh viễn nghe mẹ anh ta nói, liền tính mỗi lần thi cử đều phải là hạ đẳng nhất, áp lực lớn đến muốn khóc, anh ta khóc cũng chỉ có cô biết, đều thường đi cửa sau tiểu khu, ngồi ở không ai trong một góc trộm mà khóc.

Khi đó cô, thói quen mỗi ngày cầm bánh bao thật đi đem cho những chó mèo hoang nơi đó, vì thế thường xuyên sẽ gặp phải y.....

Một chút cũng không nghĩ tới, Quý An Thừa sẽ thích cô. Càng không nghĩ tới, anh ta sẽ bị lợi dụng làm ra như vậy sự tình tới.....

Nghĩ đến ba tháng tương lai, thân thể của cô bị Quý An Thừa sờ qua hôn qua, Hàn Mộ Vi liền cảm thấy ghê tởm đến tưởng nôn.....

Nhìn có một cái, Đoạn Thần Kiệt phun tào, "Như thế nào đều là một cái cha sinh, hai chị em kém xa như vậy....."

Không có tiếp tục nói tiếp, Đoạn Thần Kiệt lập tức đi vào phòng học.

Đi học lĩnh vang lên, Hàn Mộ Vi cùng với tiếng chuông ngồi vào cuối cùng một loạt.

Này một loạt chỉ có coi một cái chỗ ngồi, có thể thấy được thầy cô giáo trong Giang Thành là đối cô có bao nhiêu thất vọng cùng nặc kẹ. Ở học lên suất đệ nhất Giang Thành một trung, có Hàn Mộ Vi này vĩnh viễn nộp giấy trắng người tồn tại, ở nơi này có thói quen đưa tiền để các thầy cô giáo nương ta, nên trong mắt họ, cô chính là phế thái.

- - - - -

Chương 26: Tác nghiệp cần thiết hoàn thành!

Đáng tiếc phé vật này có hậu thuẫn sau lưng rất lớn, bọn họ căn bản không động đến được, chỉ có thể mở mắt nhìn cho qua.

Tiết đầu tiên, tổ trưởng các dãy đi từ bàn đầu xuống dưới bàn cuối để thu bài tập về nhà, tiểu bao từ thấy được, ở trong đầu Hàn Mộ Vi nhắc nhở nói: "Chủ nhân, nên nộp bài tập....."

Hàn Mộ Vi không nói gì, nháp một. Tiểu bao từ đợi nửa ngày, mới không dám tin tưởng nói: "Chủ nhân, người không phải là không có làm đó chứ?"

Không có làm thì làm không có làm thôi, rất kỳ quái sao? Có đều thường xuyên nộp giấy trắng, không nộp bài tập có cái gì kỳ quái?

Hàn Mộ Vi không có trả lời, nhưng trong đầu cô nảy ra ý tưởng đó.

Tiểu bao từ ở trong đầu rỗng gặng lên: "Chủ nhân,loại suy nghĩ đó không đúng chút nào!!! Làm một bánh bao tốt trong xã hội bánh bao, người phải ưu tú về mọi mặt để có thể dành được nhiều hảo cảm..... người xem trong trường học của người, hảo, không nói trường học, liên nói bạn học lớp của người, có khoảng bốn mươi người, hơn nữa còn các thầy cô giáo dạy, ít nhất cũng là năm mươi người! Nhiều người như vậy, tùy tiện công lược một cái hảo cảm giá trị đều rất lớn a.....Người sao có thể từ bỏ việc trở thành một học sinh ưu tú, dành được nhiều hảo cảm giá trị như vậy chứ?!"

"Không được, chủ nhân, dù sao người hiện tại không nói lời nào..... giờ cũng không có làm gì, không bằng đem bài tập về nhà làm hết rồi giao nộp đi!"

"Em vừa mới xem qua, chính là bài tập môn tiếng anh và môn hoá nha..... nói nhanh làm nhanh!! Em lập tức đem nội dung bài tập tìm ra, chủ nhân người mau mau đem bài tập của người lấy ra a....."

Tiểu bao từ một đường lái nhai, Hàn Mộ Vi bị nó niệm đến choáng váng đầu, vô lực mà từ cặp sách lấy ra sách bài tập tới.

Tiểu bao từ nhìn có, trên tập vẫn còn chưa viết tên, hoàn toàn giống như một cuốn sách bài tập mới chưa ai chạm vào, quá thực hận sắt không thành thép.

"Tra được, bài tập hoá học..... Chủ nhân mau đem sách luyện tập lấy ra tới, làm trang 23-26."

Hàn Mộ Vi đau đầu mà nghe theo chỉ thị của nó mà làm, lật đến trang 23, sau đó trống rỗng nhìn đề mục, đầu cũng trống rỗng.....

Tiểu bao từ an tĩnh trong chốc lát, cảm nhận được trong đầu cô trống rỗng, rốt cuộc nhịn không được có chút hồng mắt: "Chủ nhân người sao không..... không làm đi?!"

Hàn Mộ Vi còn không có trả lời, nó liền nháy mắt bạo phát, "Không được! Làm một bánh bao mới trong xã hội bánh bao, chủ nhân người sao lại có thể không biết làm..... Liền tính sẽ không, hôm nay bài tập cần thiết nhất định phải hoàn thành!! Chủ nhân người yên tâm, có tiểu bao từ ở cùng người, tuyệt đối sẽ không làm người bỏ trắng bài tập lẫn bài thi đâu! Tuyệt đối không để người ta cho rằng người là đồ ngốc đâu!!"

Tiểu bao từ nghiêm chỉnh từ nghiêm mà nói. Hàn Mộ Vi nghe những lời này, đột nhiên cảm thấy.....

tiền đồ Chính mình một mảnh u ám!!

Cô có cảm giác, tương lai phía trước của chính mình..... Sẽ quá đến thập phần thê thảm!

"Liền tính người buộc ta làm, ta cũng làm không ra a....."

Tiểu bao từ cũng rồi rầm, giống như đây là sự thật không sai.....

Sâu kín mà thờ dài thanh, "Chủ nhân, người lúc trước như thế nào, làm sao lại sa sút đến thế này ư? Không, em là nói, người lúc trước đâu có phải như thế?! Hàn Mộ Vũ hại người nộp giấy trắng, người liền nộp giấy trắng? Người cũng quá nghe lời đi! Có ta hại người nộp giấy trắng, người càng không nên nương theo ý muốn của cô ta, mỗi lần thi đều nên đạt 100 điểm để tức chết cô ta!! Không đúng, như vậy cũng không quá phù hợp cá tính của người..... em là nói, liền tính muốn nộp giấy trắng, người đi học vẫn nên nghe giảng nha..... Ta có thể che dấu thực lực của chính mình, ẩn sâu công cùng danh a! Phải biết rằng, việc học hành là quan trọng cho chính bản thân người, đối với tương lai của người là vô cùng có lợi nha!!"

- - - - -

Chương 27: Người là bánh đậu nhân đi?

"Nghe nói qua trong truyền thuyết ' gia heo ăn thịt hổ ' sao? Chủ nhân, liền tính phải làm bánh bao, người cũng không nên làm một cái mìn thầu đơn thuần, chất phác chẳng có gì hết a..... Phải làm một bánh bao nhân thật phúc hắc thông minh. Bên ngoài trắng nõn bên trong còn có thịt, kia mới là bánh bao ngon nhe!"

Hàn Mộ Vi sâu kín mà thờ dài thanh, "Hệ thống..... Kỳ thật, Người là bánh nhân đậu à?"

Lòng dạ hiểm độc.

Tiểu bao từ trầm mặc nửa ngày, hảo sau một lúc lâu mới nói: "Tóm lại..... Hôm nay cũng không còn kịp rồi, bốn hệ thống sẽ đi trái với nguyên tắc của em thường ngày....."

"Đây là bài tập hoá học cần nộp của người, em vừa mới rà quét..... Người xem thử đi! Bất quá, không cần xem hết, mọi việc đều phải tự mình tiến lên, như thế mới tự có được điều thuộc về mình....."

Nguyên tắc.....

Xác định nó có thứ này sao? Hàn Mộ Vi thật sâu mà hoài nghi.

Giấy tiếp theo, trong đầu cô là đáp án bài tập môn hoá, nhìn thấy đáp án rõ ràng rành mạch, Hàn Mộ Vi do dự một chút, cuối cùng vẫn là dưới sự đốc thúc của Tiểu Bao Từ mà hoàn thành bài tập hoá.

"Tiếng Anh lần này chỉ là sao chép từ vựng..... Chủ nhân, cái này liền không cần nhìn đi? Nhanh lên nhanh lên, đem bài tập lên văn phòng nộp bài tập cho giáo viên đi!"

Trong tiết tự học đầu tiên, Hàn Mộ Vi với vàng làm cho xong bài tập mà đầu óc choáng váng, mà cuối cùng cũng hoàn thành trước khi tiết tự học đầu kết thúc, đem bài tập đi giao nộp.

Lúc đi nộp bài tập, ánh mắt của lớp trưởng nhìn cô có chút kì lạ còn có kinh ngạc, giống như hành động mà cô làm là một chuyện không thể nào tưởng tượng ra nổi. Mà trên thực tế cũng xác thật như thế, bọn họ học cùng một lớp cũng được một học kỳ, mà đây là lần đầu tiên Hàn Mộ Vi nộp bài tập.

Mới ra vừa thấy, cư nhiên còn viết đến chính chính tề tề, tuy rằng có không ít viết sai rồi, bất quá ít nhất đều lấp đầy.....

Lớp trưởng biểu tình phức tạp mà đem bài tập nộp đi.

Tiết dạy đầu tiên là môn Ngữ văn. Hàn Mộ Vi thói quen tính mà nằm sấp xuống bàn mà ngủ, lại bị Tiểu Bao Từ trong đầu ồn ào đến mức không thể ngủ được, sắc mặt tái nhợt mà dựa theo của Tiểu Bao Từ mà ngồi thẳng lưng,nghiêm chỉnh, gian nan mà nhìn lên trên bảng, lại chậm rãi lấy tập, bút ra ghi lại.....

Tóm lại, toàn bộ buổi sáng, Hàn Mộ Vi đều không thể không nghiêm túc nghe giảng bài, vì Tiểu Bao Từ cũng không để yên cho coi ngủ.

Kỳ thật cô cũng không muốn ngủ đến như vậy, tối hôm qua cô ngủ được một giấc khá là ngon. Chỉ là rất lâu rồi không chăm chú nghe giảng bài, trong khoảng thời gian ngắn thật là có chút cảm thấy không thích ứng kịp.....

Thật vất vả mới tới giờ cơm trưa, cầm khay cơm, Hàn Mộ Vi thói quen tính hưởng về mâm mán thầu bày ra mà ít người đến lấy ăn.

Tiểu bao tử đang muốn ngán chán, Đoạn Thần Kiệt liền xuất hiện, "Hàn Mộ Vi, cái này cho cô."

Đoạn Thần Kiệt trong tay cầm hai hộp cơm, đưa một cái cho cô.

Hàn Mộ Vi sững sốt một chút, không có tiếp nhận.

Đoạn Thần Kiệt có điểm không kiên nhẫn, "Cầm! Bằng không Tiểu Vũ lại muốn lại không vui, cô luôn ăn những cái đồ bánh bao mán thầu gì đó, làm người ngoài thấy được, còn tưởng rằng Hàn gia đối với các người không hề đối đãi công bằng! Ta chính là xem qua a, trong thẻ còn có năm trăm nhiều đồng tiền đâu, đừng ở chỗ này trang đáng thương!"

Đem hộp cơm nhét vào cô trong tay, Đoạn Thần Kiệt xoay người đã muốn đi.

"Chờ một chút."

Hàn Mộ Vi đột nhiên mở miệng.

Nàng thanh âm thực nhẹ, rất nhỏ thanh, nhưng Đoạn Thần Kiệt vẫn là nghe tới rồi.

Không dám tin tưởng mà quay đầu tới, Đoạn Thần Kiệt biểu cảm như bị ghen lại, hoảng sợ mà nhìn chăm chăm cô, "cô..... Đang nói chuyện với tôi sao? Không, cô..... cô có thể nói?!"

Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà vươn tay, đưa khay cơm trong tay cô ra, "Bao nhiêu tiền?"

Đoạn Thần Kiệt theo bản năng mà lui về phía sau một bước, cô..... cô cư nhiên thật sự có thể nói?!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Người không phải người cầm sao?!

"Cô, cô không phải..... Không phải người cầm sao?!"

Hàn Mộ Vi lạnh mặt, "Bao nhiêu tiền? Tôi trả cho cậu."

Đoạn Thần Kiệt vẫn là trừng lớn con mắt, yết hầu giật giật, hơn nửa ngày mới nói: "Mười..... Mười tám đồng."

"Cậu chờ một chút."

Cô nghiêm túc mà nhìn y, Đoạn Thần Kiệt vô ý thức gạt gạt đầu, sau đó liền nhìn cô gái nhì nhân kia đi đến quầy bánh bao phía trước, mua bánh bao và mán thầu, tổng cộng vừa đủ 18 đồng, đi đến trước mặt y, đem một túi bánh bao nóng hổi hấp đưa cho y: "Cái này cho cậu."

"Lần sau, không cần giúp tôi mua. Cậu không phải là người làm ở Hàn gia, không cần Hàn Mộ Vũ nói cái gì liền nghe cái gì, càng không cần ủy khuất chính mình giống bảo mẫu giống nhau chiếu cố tôi."

Nói xong, Hàn Mộ Vi liền xoay người tính toán rồi đi, sau đó lại đột nhiên giống nghĩ tới cái gì, một lần nữa xoay người lại.

"Đừng rồi, hôm nay cái này hộp cơm, vẫn là đến cảm ơn cậu."

Sau đó, cô lần thứ hai xoay người, rồi cuộc rồi đi nhà ăn.

Thời gian này nhà ăn người nhiều, cô có thói quen một mình đến sân thượng ăn cơm.

Đoạn Thần Kiệt đứng ở tại chỗ, trong tay cầm mười mấy bánh bao, một bộ bị trừng lước chống được yết hầu cảm giác.

Thấy này hết thấy phò lóp tướng Tề Tư Mẫn mím môi, đi tới, cười nói: "Đoạn Thần Kiệt, cậu như thế nào mua nhiều như vậy bánh bao a? Ăn đến lại đây sao?"

Đoạn Thần Kiệt lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nhìn cô ta một cái, lại nhìn nhìn trong tay bánh bao, "Không phải tôi mua."

Nhưng y cũng không có giải thích cái gì, xoay người liền đi, đến trong một góc ăn cơm đi.

Tề Tư Mẫn sắc mặt trở nên thấp phần khó coi, vừa mới có ta chính là thấy, này đó bánh bao..... Không phải là cái đồ ngốc trong lớp đưa cho y sao!

Hơn nữa, Đoạn Thần Kiệt còn mua cho cô một khay cơm!

Cô ta vừa mới thấy còn kỳ quái ở đâu, Đoạn Thần Kiệt hôm nay như thế nào hướng nhanh như vậy, hơn nữa, một lần đánh hai cái cơm hộp.....

Là người đứng thứ hai trong lớp, Tề Tư Mẫn đối Đoạn Thần Kiệt là loại cảm giác muốn thắng lớp trưởng của mình, mà loại này chú ý sớm đã ở bất tri bất giác từ cạnh tranh biến thành thích thầm.

Tề Tư Mẫn yêu thầm Đoạn Thần Kiệt nửa năm, hiện tại thấy như vậy một màn, sao có thể sẽ vui vẻ.

Khẽ cắn môi, Tề Tư Mẫn hừ lạnh một tiếng, cũng đi theo rồi đi.

Trên sân thượng.

Hàn Mộ Vi mở ra hộp cơm, nhìn mặt trên sườn heo chua ngọt, chiên trứng cùng rau xanh, Vi Vi sững sốt một chút, sau đó cầm lấy chiếc đũa, mặt vô biểu tình mà ăn lên.

"Chủ nhân, cái kia Đoạn Thần Kiệt tuy rằng ghét người, bất quá cũng không đến nỗi....."

"Hơn nữa, vừa mới không biết vì cái gì, Đoạn Thần Kiệt đối với người đã tặng một chút giá trị hảo cảm nha! Tuy rằng chỉ có một chút, bất quá tích tiểu thành đại ~~~ kiến nghị chủ nhân về sau cùng cậu ta bảo trì hảo quan hệ nha!! Bón hệ thống hiện tại đã một bậc, còn có.....989 điểm hảo cảm giá trị là có thể đến cấp 2, chủ nhân nhất định phải hảo hảo biểu hiện, tặng phẩm trang bị cấp hai rất phong phú nha ~~~"

Tiểu bao tử ở trong đầu cô cứ mức sức tưởng tượng về tương lai tươi sáng phía trước, mà Hàn Mộ Vi chỉ là trầm mặc mà ăn cơm.

Phòng chừng là đã thói quen, hiện tại liền tính nó ở trong đầu lâu nhai, Hàn Mộ Vi cũng không cảm thấy phiền. Hơn nữa, có cái này tiểu bao tử ở, giống như.....

Liền không có như vậy cô độc.

Thật vất vả và chống được đến chiều, rồi cuộc tan học.

Đoạn đoạn chính chính quy quy củ củ mà nghe giảng cả một ngày, Hàn Mộ Vi đầu óc có chút không thích ứng. Tiểu bao tử biết rõ trạng thái hiện giờ của cô, bởi vậy cũng không có cưỡng bách cô lưu lại tự học.

Không khí trong phòng học rất an tĩnh, tiếng chuông tan học vang cũng không vài người đứng lên nói chuyện, càng miễn bàn rồi đi.

- - - - -

Chương 29: Tề xe bus

Môi trường học tập ở trung học Giang Thành rất tốt, vốn dĩ tiểu bao tử muốn cho Hàn Mộ Vi cũng thử nghiệm một chút loại cảm giác này, nhưng suy xét đến tình trạng thân thể hiện tại của Hàn Mộ Vi, vẫn là yên lặng để cô đeo cặp sách, giống như lúc trước ra khỏi lớp học.

Cô cũng không có chủ ý tới, lúc cô đứng lên rồi đi, cách hai bàn phía trước Đoạn Thần Kiệt quay đầu lại nhìn cô một cái, đã phát một chút ngốc.....

Mà bên kia, thời khắc chú ý Đoạn Thần Kiệt Tề Tư Mẫn thấy được một màn này, rầu rĩ không vui mà xoay qua đầu.

Đoạn Thần Kiệt vì cái gì đột nhiên đối cái ngốc tử như vậy chú ý?!

Tề Tư Mẫn cắn răng, trong tay thước đo đột nhiên bị bẻ gãy, nước lấy đại gia trong nháy mắt chú mục.....

Bến xe bus, Hàn Mộ Vi sắc mặt có chút tái nhợt, cô vẫn không thích đi xe bus đông đúc người, nếu không phải vừa mới tiểu bao tử cường bách cô lên xe, cô là sẽ không đi lên.....

Bình thường đi hay tự đi bộ từ trường về đến Hàn gia, dù sao cũng chỉ hai mươi mấy phút, hơn nữa cô cũng rất là hưởng thụ thời gian tự do khó có được.

"Vi cái gì muốn ngồi xe bus?" Cô ở trong đầu vô lực hỏi.

Tiểu bao tử thanh âm vẫn là thực phần chấn: "Đương nhiên là bởi vì xe bus người nhiều a, đến lúc đó cấp lão nhân gia làm một chút gì đó, nhất định thực kiểm được hảo cảm giá trị! Chủ nhân nhất định phải thường dưỡng thành loại này thói quen a, không có cơ hội thu hoạch hảo cảm giá trị, sáng tạo cơ hội cũng muốn được đến!!"

Hàn Mộ Vi cảm thụ được tay đau nhức, càng thêm vô lực nói: "Người chẳng lẽ không có phát hiện, ta vẫn luôn đứng sao?"

Chiếc xe qua đông, lúc đi lên đã không có chỗ ngồi. Cô này giờ ở trong xe bus vẫn luôn đứng không tìm thấy chỗ ngồi, giờ phút này liền có một loại cảm giác chính mình sẽ đem tất cả thức ăn trong bụng nôn ra!

"....."

Tiểu bao tử trầm mặc sau một lúc lâu, "Đứng rồi....."

"Chủ nhân, em sai rồi..... Vừa mới là em quá nôn nóng." Tiểu bao tử thanh âm có vẻ có chút uể oải.

Mấy ngày nay Hàn Mộ Vi cũng cảm giác được, Tiểu Bao Tử và âm thanh của nó giống nhau, vẫn là một đứa trẻ nhỏ non nớt, hoài dầy ngập nhiệt huyết, một lòng chỉ nghĩ giúp cô thu hoạch hảo cảm giá trị thăng cấp, có đôi khi lại dễ dàng phạm một ít ngớ ngẩn sai lầm, tự xưng là cái "Có nguyên tắc" hảo hệ thống, kỳ thật nó nguyên tắc chính là không có nguyên tắc, kiểm được hảo cảm giá trị mới là cuối cùng mục đích.....

Hơn nữa có đôi khi hao tâm lăm chuyen xấu, nó còn sẽ giống cái lăm sai sự tiểu hài tử giống nhau uể oải, sau đó lại thực mau khôi phục lại, hóa bị phản vi động lực.....

Nếu nó có nguyên hình, nhất định là nhất định là một tiểu hài tử đáng yêu.....

Hàn Mộ Vi như vậy nghĩ.

Ánh mắt chậm rãi trở nên mềm mại lên, Hàn Mộ Vi nhẹ nhàng mở miệng, "Thôi. Để ta tiếp xúc làm quen dần đã. Trước tiên phải đợi đến trạm rồi xuống."

Tiểu bao tử sững sốt nửa ngày, mới hưng phấn mà ở nàng trong óc ồn ào:

"Chủ nhân chủ nhân!! Người quá đáng yêu~~ người như thế nào có thể như vậy ôn nhu sẵn sóc tốt như vậy đâu, tiểu bao tử có thể ở bên cạnh người thật là may mắn quá đi....."

Rốt cuộc là ai lúc trước nói xui xẻo mới có thể ở bên cạnh cô vậy?

Hàn Mộ Vi trong mắt nhện không được dâng lên một cỗ ý cười.

Chính như vậy nghĩ, xe bus đột nhiên phanh gấp một chút, Hàn Mộ Vi nhất thời không vững, thiếu chút nữa té ngã, cũng may sau lưng không biết có ai đỡ nàng một chút, cô mới không có té ngã.

Một lần nữa đứng yên, Hàn Mộ Vi quay đầu, "Cảm ơn....."

Một đôi quen thuộc màu đen đồng tử nhìn thẳng nàng.

Hàn Mộ Vi tâm một giật mình, đồng tử từ rụt một chút, lời nói cũng tức khắc ngừng, mím môi, cô ngơ ngác mà nhìn người trước mắt.....

Mặc..... Dung Uyên?

Hắn như thế nào lại ở chỗ này?

- - - - -

Chương 30: Ta là tới tìm Hàn Mộ Vi

Có thể ở lại đến khỏi nhà cô cách vách, trong nhà nhất định không thiếu tiền, như thế nào sao lại đi học trò nghèo như cô, mà đi xe bus?

Mặc Dung Uyên ánh mắt hơi lóe, thấp giọng nói: "Không cần."

Lại nói: "cô ngày thường cũng là ngồi xe bus về nhà?"

Bọn họ..... Rất quen thuộc sao?

Hàn Mộ Vi trong mắt liền lóe những lời này, xem đến Mặc Dung Uyên vừa bực mình vừa buồn cười, ở hắn cho rằng cô sẽ không trả lời hết sức, Hàn Mộ Vi lắc đầu, "Không phải."

Không phải?

Mặc Dung Uyên hơi kinh ngạc. Bất quá, nghĩ nghĩ cũng xác thật có thể lý giải, tuy rằng cùng cô gái trước mặt có duyên gặp nhau vài lần, nhưng hắn nhìn ra được, cô không hề thích những nơi đông đúc.....

Liên cùng hắn giống nhau, hắn cũng rất ít khi ngồi xe bus, hôm nay chẳng qua là vừa vận từ Giang Thành qua vùng lân cận, xe đột nhiên hỏng rồi, hắn ngừng ở ven đường gọi người lái xe mới đến đổi, lại đột nhiên thấy được cô.

Không biết vì sao, cô gái này thoát nhìn chẳng có gì thu hút, tuy rằng thanh tú, bởi vì quá gầy, thoát nhìn cũng không đẹp. Hơn nữa, nàng luôn là cúi đầu đi đường, lại ăn mặc đồng phục bình thường, rõ ràng sẽ không thể thu hút người khác, hắn lại có thể là ánh mắt đầu tiên liền thấy được cô.....

Sau đó theo bản năng, hắn cũng lên xe.

Dù sao chỉ có năm sáu phút đi xe, không đem xe ngừng ở đó trước, chính mình quay về, rồi cho người đến đem xe về.....

Sau đó, là hiện tại.

Kỳ thật, hắn cũng không hiểu được chính mình vì cái gì ở kia trong nháy mắt đột nhiên không chút nghĩ ngợi mà lên xe.....

Chỉ cách hai cái trạm, thực mau bọn họ đã đến tiểu khu.

Hàn Mộ Vi mắt nhìn thẳng xuống xe, Mặc Dung Uyên sững sốt, cũng đi theo xuống xe, hai người một trước một sau mà đi vào tiểu khu.

Một đường thực an tĩnh mà đi tới, nhưng Hàn Mộ Vi lại giống như lần trước đi cùng Cố Thiểu Ngang, hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của hắn.

Người nam nhân này.....

Cảm giác tồn tại của hắn rất lớn, khi hắn xuất hiện vô luận có bao nhiêu người, cô phát hiện chính mình chỉ cần liếc mắt một cái thì liền thấy hắn.

Tựa như lần trước chạy bộ giống nhau, rõ ràng theo chân bọn họ cũng không ít người chạy bộ, chạy ở chỗ phía trước cũng có rất nhiều, nhưng cô lại cũng thường lui tới giống nhau, phảng phất không thấy được những người đó.

Mà lại..... Chỉ chú ý tới người này tồn tại.

Mặc Dung Uyên..... Hắn rốt cuộc là cái dạng gì người đâu? Hàn Mộ Vi nhận không được nghĩ. Nhưng như vậy tưởng tượng, cô nháy mắt bị dọa tới rồi. Theo bản năng mà dừng lại bước chân, nhìn thoáng qua phía sau.....

Cô.....

Như thế nào sẽ đột nhiên đối với một người lạ có cảm giác này?

Đúng vậy, người là. Những lời này cũng không có lỗi trong lời nói, ở quá khứ mười bảy trong năm, cô đối hết thấy mọi người đều là chán ghét, cô không có hứng thú đi tìm hiểu một người nào bất luận vì điều gì, cũng vô pháp đối bọn họ sinh ra lòng hiếu kỳ. Thậm chí ngay cả lúc trước Luru bà bà coi, cô cũng không cùng bà nói chuyện với nhau quá nửa câu, đối với gia đình Luru bà bà một chút cũng không hề biết, ngay cả nguyên nhân Luru bà bà qua đời, cũng là nghe Luru Băng Tinh ở nhà cùng băng hữu nhắc tới ngoài ý muốn nghe được.....

Cô thật ra chỉ có hứng thú với những con mèo, chú chó hoang phía sau khu phố, bởi vì chúng nó như là có thể ngửi nhận ra cô, chỉ cần cô vừa xuất hiện, chúng nó liền sẽ tiếp theo đi vào sau phố.

Ánh mắt của cô mang theo ti nghi hoặc, Mặc Dung Uyên dừng bước, không nói gì.

Hàn Mộ Vi nghiêng tức mà nhìn hắn hơn mười giây, sau đó một lần nữa xoay đầu, tiếp tục cúi đầu đi phía trước đi.....

Thực mau, liền tới rồi Hàn gia.

Xe của Cố Thiểu Ngang dừng trước cửa, Hàn Tử Tư còn không có trở về, Luru Băng Tinh đang ở cửa cùng y nói chuyện với nhau, "Thật sự không tiến vào ngồi ngồi sao? Tử Tư thực mau trở về....."

Cố Thiểu Ngang nho nhã lễ độ mà cự tuyệt, "Không cần, con là tới tìm Mộ Vi."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Mạc danh phần nộ

Vừa mới nói xong câu đó, y liền thấy được Hàn Mộ Vi, "Mộ Vi, em đã trở lại!"

Cố Thiểu Ngang triều cô lộ ra thân thiết tươi cười.

Hàn Mộ Vi dừng lại bước chân, đứng cách y một mét, nhấp môi không nói gì.

Luru Băng Tinh cũng nhìn đến cô, trên mặt tươi cười cứng đờ một chút, sau đó tiến lên giữ chặt Hàn Mộ Vi tay, "Đứa nhỏ này, như thế nào không đợi trong nhà xe, chính mình đã trở lại đâu? Tiểu Vũ tìm không thấy con, lúc này mới về trước....."

Cô đương nhiên sẽ không làm Cố Thiểu Ngang biết, trong nhà xe luôn luôn chỉ chờ Hàn Mộ Vũ, căn bản sẽ không chờ Hàn Mộ Vi.

Chuyện này Hàn Tử Tư kỳ thật cũng biết, chẳng qua liền ông ta đều không có nói cái gì, Luru Băng Tinh liền càng không thêm đề ý.

Lại không nghĩ rằng, hôm nay Cố Thiểu Ngang đi đến trường học đón Hàn Mộ Vi, tìm không thấy cô sau lại đến Hàn gia, lại chỉ có thấy Hàn Mộ Vũ đã sớm về nhà. Mà Hàn Mộ Vi lại là đi bộ trở về.....

Luru Băng Tinh trên mặt tươi cười có điểm cương, nếu là làm Hàn Tử Tư biết, chỉ sợ về sau xe trong nhà không thể chỉ có một mình Hàn Mộ Vũ dùng nữa.....

Tưởng tượng đến Hàn Mộ Vi cái này tiểu tiện nhân muốn cùng con gái bà ta dùng cùng chiếc xe, Luru Băng Tinh liền cảm thấy bị đè nén!

Hàn Mộ Vi không nói gì, Cố Thiểu Ngang nhìn coi một cái, cười nói: "Mộ Vi, em không phải thích thanh long sao? Lúc trước anh nói rồi muốn dẫn em đến vườn trái cây của nhà anh ở Giang Thành..... Vừa vặn hôm nay không có việc gì, không bằng hiện tại đi thôi!"

Hàn Mộ Vi nhấp môi, giống cái người gỗ giống nhau đứng ở nơi đó.

Luru Băng Tinh trước một bước nói: "Đương nhiên được! Vi Vi, tới, cặp sách giao cho đi, cùng Thiểu Ngang đi ra ngoài chơi đi!"

Bà ta nói liền vươn tay muốn bắt lấy bà lão cô, Hàn Mộ Vi lại gắt gao mà túm lại bà lão của mình không buông, trên mặt biểu tình rất là quyết cường.

Luru Băng Tinh có chút không nhận được, miễn cưỡng mà cười, "Đứa nhỏ này..... Đều tan học còn đeo bà lão làm cái gì, còn không cho đi lấy, chẳng lẽ bên trong giấu cái gì không cho người ta biết?"

Cố Thiểu Ngang nhượng mảy, quả nhiên là mẹ kế..... Nào có mẹ ruột nào lại nói chuyện như vậy với con mình?

Nhận không được trào phúng mà cười khẽ thanh, nói: "A đi, Mộ Vi có thể là có bài tập chưa làm..... Không quan hệ, đợi lát nữa đi vườn trái cây, chúng con có thể vừa ăn trái cây vừa làm bài tập."

Lại triều Hàn Mộ Vi cười, "vườn trái cây, trái cây thực ngọt, em nhất định sẽ thích!"

Tự mình kéo ra cửa xe, nói: "Đi lên đi!"

Hàn Mộ Vi ngờ ngác mà đứng ở tại chỗ không có động, Luru Băng Tinh hận sắt không thành thép mà trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái, đẩy cô một phen, thoạt nhìn động tác mềm nhẹ kỳ thật là nhắc nhở cô một chút, "Dừng già ngốc a, cùng cố thiếu gia đi ra ngoài hào hào chơi....."

Hàn Mộ Vi mảy cũng chưa nhần một chút, nhưng mà lên xe sau, Cố Thiểu Ngang lại đột nhiên kéo ống tay áo cô!

"Làm gì?!" Cô theo bản năng mà lui về phía sau.

Cố Thiếu Ngang nhìn cánh tay trắng nõn gầy thượng đã bị véo ra xanh tím, sắc mặt có điểm khó coi, tròng mắt cô, "bị như thế này, cô như thế nào cũng không kêu lên?"

Lưu Băng Tinh loại người này y thấy nhiều, nhất để ý đó là mặt mũi. Nếu là cô thật sự kêu ra tiếng tới, vì không cho chính mình truyền ra mẹ kế ngược đãi kể nữ hừ thanh danh, bà ta nhất định sẽ thu liễm, không dám làm ra như vậy sự tới.....

Ngay trước mặt y đều làm như vậy, kia ở nhà.....

Hàn Mộ Vi còn không biết đến bị khi dễ thành bộ dáng gì?

Ngồi đến đây, Cố Thiếu Ngang lại có vài phần đau lòng lên. Loại này đau lòng không phải thích, không phải thương hại, y thậm chí không hiểu được loại này cảm xúc là như thế nào tới, loại này đau lòng liền không thể hiểu được mà biến thành phần nộ.

"Cô là như thế nào? Hàn Mộ Vi, cô lại không phải thật là người cảm, lại không phải thật là ngốc tử, vì cái gì chịu đựng loại này ngược đãi còn muốn làm bộ dường như không có việc gì?! Cô sẽ không đau sao? Vết thương trên người cô là giả sao? Cô....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 32: Không phải tưởng từ hôn sao? Ta giúp người!

Y không thể hiểu được mà nóng giận, khi cô thật sự tựa như cái người cảm giống nhau không hề rảnh, khi cô thật sự tựa như cái ngốc tử giống nhau yên lặng mà thừa nhận này hết thảy, không có một câu oán giận.....

"Chuyện như thế? Người không quan tâm sao?"

Y sinh nửa ngày khí, triều cô rống giận, này phó khác thường bộ dáng liền tiểu trần đều sau này coi kính nhìn nhiều vài lần.

Mà trước mắt cái này bị y rống giận cô lại mặt không đổi sắc, thậm chí ngữ khí lạnh băng mà đối diện y nói như vậy một câu.

"Đâu có chuyện gì liên quan tới anh?" Cố Thiếu Ngang sững sờ một chút.

Đứng vậy, tựa hồ..... Xác thật không liên quan chuyện của y.....

Nhưng y vì cái gì mà tức giận? Vì cái gì mà đi sự bình tĩnh thường ngày, đối một tiểu cô nương mong manh yếu đuối mà rống giận? Một chút đều không giống tính cách của hắn.....

Cố Thiếu Ngang có chút bị hỏi đến nghẹn họng, nháy mắt nghĩ kết ở kia, không biết nên nói chút cái gì.

Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình nói: "Dừng xe."

Tiểu trần sững sờ một chút, theo bản năng mà nhìn phía Cố Thiếu Ngang.

Cố Thiếu Ngang lạnh mặt, "cô muốn làm cái gì? Mẹ cô..... Không, đi cô đã đáp ứng cho cô đi vườn trái cây. Hiện tại sắc trời đã tối, cô nếu là hiện tại trở về là không được....."

Hàn Mộ Vi ánh mắt có chút lỗ trống, nhìn kỹ, đồng tử căn bản cô là phóng không, bên trong căn bản là không có Cố Thiếu Ngang.

"Dừng xe đi, Cố Thiếu Ngang, chúng ta nói chuyện."

"....."

Cố Thiếu Ngang nhìn cô, có chút vô lực.

Chưa bao giờ gặp được thiếu nữ lạnh lùng cổ quái như vậy, cô tựa hồ không có bất luận cái gì để ý đồ vật, cũng không có bất luận cái gì sợ hãi sự vật.....

Tựa hồ không có gì chuyện gì có thể làm cô cảm xúc phập phồng, bao gồm cả Y.

"Tiểu trần, dừng xe."

Xe ở cách tiểu khu chỉ có mấy trăm mét một cái công viên rồi ngừng lại.

"Cố Thiếu Ngang, lần trước tôi đã hỏi qua anh, đúng không?" Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà mở miệng, "anh không thích tôi, đồng dạng, tôi cũng không thích anh."

"Cho nên, tôi hy vọng anh về sau không cần giả bộ lương thiện, tôi xen vào việc người khác."

"Liền tình tôi bị véo đến đỏ máu, cũng không phải anh đau. Anh để ý cái gì? Chứa cứu thế tình kết tóc làm sao? Cảm thấy chính mình là người tốt, tôi cứu vớt tôi sao?"

Cô ngữ khí bình đạm giống đang nói người khác sự, "Cố Thiếu Ngang, anh tưởng giúp tôi hành động, kỳ thật là tạo thêm phiền toái cho tôi. Tôi thực không thích có người quấy rầy cuộc sống của tôi, cho nên mời anh về sau..... tránh xa tôi một chút."

"Dù sao, anh không phải thật sự thích hôn sự này đúng không? Anh nếu là không nghĩ chủ động cự tuyệt, tôi có thể giúp anh."

Cố Thiếu Ngang bị cô nói được một câu cũng nói không nên lời.

Nhìn nữ nhân nhỏ bé trước mắt, còn có trên mặt cô vô cùng bình tĩnh, Cố Thiếu Ngang lần đầu tiên cảm giác được chính mình bị ghét bỏ.

Chính là cô nói rồi lại vô cùng thẳng thắn, trực tiếp đến y liền phản bác đều không thể phản bác, bởi vì cô nói, đều là sự thật.

Y hôm nay đến dẫn cô đi vườn trái cây, trừ bỏ không thể hiểu được đối cô sinh ra hảo cảm ngoại, còn muốn cho cô chút tự do thoát khỏi Hàn gia, lại không nghĩ rằng, cô căn bản không nghĩ muốn như vậy tự do.

Mà y mục đích cuối cùng cũng không phải cùng cô bồi dưỡng tình cảm.....

Y muốn cho cô đối chính mình có hảo cảm, sau đó nghe lời y, chủ động từ hôn.....

Lại không có nghĩ đến, cô lại trực tiếp nói ra ý định của y.

Cô đại khái thật sự đối y không hề cảm giác gì! Không, còn không chỉ là không có cảm giác, liền như theo như lời cô, cô cũng không thích y. Cũng không muốn y liên quan tới cuộc sống của cô.

Ngồi đến đây, Cố Thiếu Ngang trầm ngâm xuống dưới, "cô muốn như thế nào giúp tôi?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 33: Hủy bỏ hôn ước

Hàn Mộ Vi nhấp môi, sau một lúc lâu mới nói: "Muốn giúp như thế nào là chuyện của tôi, anh cũng không cần biết."

Dứt lời, cô xoay người, bỏ y tại công viên.

"Chủ nhân, người thật ngẫu a!! Em cảm thấy cái kia có thiếu gia vừa rồi ngây ngốc luôn..... Nghĩ đến lúc trước hân ta đối với người chán ghét, bây giờ đáng đời!"

Tiểu bao tử hưng phấn mà ở trong đầu ồn ào.

"Bất quá chủ nhân, người thật sự định chủ động từ hôn? Không sợ ba người tức giận sao?"

Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà mở miệng: "Không cho ông ta biết là được. Còn có, ông ta không phải cha ta."

Tiểu bao tử gật gật đầu, lấy Hàn Tử Từ đó, xác thật không xứng là cha của chủ nhân nó mà!

Một chút cũng không thêm nghĩ cái gì quan hệ huyết thống, tiểu bao tử cảm giác chính mình máu đều sôi trào. Khó lắm chủ nhân mới có chuyện mà mình muốn làm, lại còn không phải do nó bắt ép.....

Nó an tĩnh lại, nhìn Hàn Mộ Vi từ trong ba lô móc ra một thẻ điện thoại của trường học phát, đi tới buồng điện thoại ven đường.

Giang Thành trung học có quy định cấm học sinh mang điện thoại đến trường, nhưng có một vài học sinh từ nhà cách trường khá xa, muốn liên lạc với gia đình sẽ rất khó, liền cấp cho mỗi học sinh một cái thẻ điện thoại, dù sao buồng điện thoại liền như vậy mấy cái, cũng sẽ không có người mỗi ngày xếp hàng gọi điện thoại.

Hơn nữa, trong thẻ không đến một trăm đồng, mà trường học thu mỗi thẻ đến một trăm năm mươi đồng, có thêm tiền tại sao không làm?

Hàn Mộ Vi vốn dĩ cho rằng chính mình sẽ không có dùng đến cái thẻ này.

Nhắm mắt lại, hồi tưởng cái dây số quen thuộc mà mẹ cô từng gọi qua.....

"Đồ, đồ, đồ....."

Điện thoại đã được kết nối

Đầu dây bên kia vang lên nhẹ nhàng, "Xin chào, đây là số điện thoại của Vệ gia, xin hỏi tìm ai?"

Thanh âm này là đi Phương bảo mẫu lúc nhỏ của mẹ cô, bất quá hiện tại âm thanh của đi Phương có chút già nua, trở thành phương nãi nãi.

Hàn Mộ Vi rừ xuống lông mi, "Con tìm..... Ông ngoại."

Điện thoại kia đầu sững sốt một chút, tựa hồ không phản ứng lại đây.

Hàn Mộ Vi bình tĩnh mà bổ sung một câu, "Con là Hàn Mộ Vi."

Điện thoại kia đầu, phương đi bất động.

Qua vài phút sau, một cái nghe thấy thanh âm đều thấp phần uy nghiêm lên, "Uy?"

"Ông ngoại." Hàn Mộ Vi trong giọng nói không có chút nào cảm tình, thấp phần bình tĩnh nói: "Ngoại công hạo, con là Hàn Mộ Vi."

Kia đầu, biểu tình trên mặt Vệ lão gia có chút phức tạp, "Vi Vi? Con..... Như thế nào sẽ đột nhiên gọi điện thoại cho t?" Kỳ thật ông ta càng khiếp sợ chính là, cô cứ nhiên nói chuyện! Ông ta vẫn luôn cho rằng, Hàn Mộ Vi là cái người cảm không phải sao.....

Tưởng tuy rằng như vậy tưởng, nhưng Vệ lão gia là người trải qua bao nhiêu gió to sóng lớn, ngữ khí căn bản làm người nghe không ra ông ta kinh ngạc.

"Tìm ta có chuyện gì sao?"

"Vâng." Buồng điện thoại, Hàn Mộ Vi kiên định gật gật đầu, "con muốn xin người được hủy bỏ hôn ước của con và Cố Thiếu Ngang."

"..... Vì cái gì? Con không thích cậu ta?"

"Đúng vậy." Kia đầu lược hiện non nớt lại thấp phần khẳng định thanh âm nói: "con không thích anh ta."

Điện thoại kia đầu, vệ lão gia rừ xuống lông mi, mép tóc đầu tóc đã trắng bạch, đứa trẻ đầu dây bên kia vậy mà còn nhớ từng dây số điện thoại, bây giờ chắc có lẽ sắp thành niên rồi.....

Không biết..... cô cùng mẹ mình-con gái của ông có giống nhau hay không sinh đến kiểu như nỷ lệ, cá tính lại quật cường đến không dám nam tử không quay đầu lại.....

Nàng thanh âm, làm ông nhớ tới đứa con gái đã sớm mất của mình.....

Mẹ của cô là con gái lớn của Vệ lão gia, cũng là đứa con được Vệ lão gia cưng yêu nhất lại thành ra tính cách ngạo mạn liền một hai phải được đến.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vệ Như Yên

Năm đó ông vô pháp khuyên can, cuối cùng chỉ có thể dùng tới tình nghĩa sư trò, làm Hàn Tử Từ môn sinh làm ông ta hành diện nhất cùng con gái ông kết hôn. Vốn dĩ cho rằng cảm tình là có thể bồi dưỡng, không nghĩ tới cuối cùng lại gây thành bi kịch.....

Mấy năm nay Vệ lão gia cố tình mà tránh đi chuyện này, chỉ là nghĩ đến con gái lại đau lòng thêm

Ông ta cũng không phải không biết Hàn gia đối Hàn Mộ Vi không tốt, chỉ là, ông ta không dám nhìn đứa trẻ được mà con gái mình sinh ra, vì có rất giống mẹ cô, có lẽ trong tiềm thức cảm thấy, nếu không phải chính mình sủng hu con gái, nếu không phải ông dung túng cô gả cho một người không hề yêu cô.....

Hết thấy mọi việc liền sẽ không đã xảy ra.

Bởi vậy, mười mấy năm chẳng quan tâm

Thẳng đến gần nhất, Vệ lão gia thân thể xảy ra vấn đề, cũng rút cuộc về hưu nhân xuống dưới, mới đột nhiên nhớ tới mình còn có một tôn nữ sắp sửa thành niên.

Qua đi mười mấy năm chẳng quan tâm, hiện tại lại đi muốn người, cũng với lý không hợp.

Vì thế, Vệ lão gia nghĩ tới một chủ kiến vừa ý: Giúp Hàn Mộ Vi tìm một nam nhân có thể bảo vệ cô, để cô không bị khi dễ.

Cố Thiếu Ngang gia thế không bằng Vệ gia, nhưng y lớn lên tinh tình cũng tốt, hơn nữa, y yêu cầu bối cảnh đối với Cố gia nhất định phải tương xứng.....

Chỉ cần vệ gia thế lực còn ở, Hàn Mộ Vi già cho y, liền sẽ dễ sống hơn. Ít nhất.....

Có thể so sánh cuộc sống hiện tại ở Hàn gia tốt hơn một chút.

Hơn nữa, Cố gia dù sao cũng là kinh thành thế gia, Hàn Tử Tư mấy năm nay đã thay đổi rất nhiều, không hề là một người thanh dã tự thanh như lúc trước. Hàn thị có thể có hiện tại phát triển, trừ bỏ dựa vào vệ gia, chính là dựa thủ đoạn của Hàn Tử Tư.

Hiện tại Hàn Tử Tư, hiểu được khom lưng.

Ngoại trừ vấn đề diện như cũ,Hàn Tử Tư lúc ban đầu kết hôn với con gái ông và Hàn Tử Tư hiện tại là hai con người khác nhau

Cố gia ở chính giới tuy rằng không có thế lực lớn như Vệ gia, nhưng ở thương giới lại có thể giúp Hàn Tử Tư rất nhiều.

Chỉ là đem lại một đứa con gái mình không thương. Hàn Tử Tư khẳng định nguyên ý. Hơn nữa, lúc sau bởi vì việc này quan hệ của Hàn Tử Tư đối với Hàn Mộ Vi tốt lên một chút.....

Này đó là Vệ lão gia sở suy xét đến, nhưng ông trăm triệu không nghĩ tới, ông suy nghĩ cấp này đó, Hàn Mộ Vi căn bản một chút đều không nghĩ muốn.

Trầm mặc trong chốc lát, không hỏi nguyên nhân, Vệ lão gia nói: "Hảo. Ta sẽ cùng cố gia nói."

Ông còn muốn nói cái gì, hỏi một chút có hiện tại quá đến thế nào, hỏi một chút cha có đối cô được không, chính là, cuối cùng này đó nghĩ vẫn vẫn là bị đề ở yết hầu để, như thế nào cũng hỏi không ra khỏi miệng.

Mười mấy năm xem nhẹ, lại há là hiện tại một hai câu quan tâm là có thể liên thân thiết.....

Vệ lão không khỏi có chút hối hận, lúc trước chính mình không nên bởi vì không dám đối mặt Hàn Mộ Vi..... Hoặc là nói mặt con gái mình, nhiều năm như vậy tới đối cô chẳng quan tâm.

Điện thoại kia đầu trầm mặc vài giây, sau đó ông nghe được Hàn Mộ Vi lạnh băng thanh âm

"Cứ như vậy đi."

"Từ từ!" Vệ lão vội vàng mà gọi lại cô.

"Còn có chuyện gì sao?"

"....." Vệ lão trầm mặc, "Ta..... Tháng sau đi xem con."

"Không cần." Hàn Mộ Vi không chút do dự cự tuyệt, "Ông ngoại, người phải biết rằng, tuy rằng con kêu người là ông ngoại, nhưng trên thực tế, chúng ta chỉ là người xa lạ mà thôi. Số điện thoại của Vệ gia với con mà nói là cái ác mộng, mà người, cũng giống nhau. Ông ngoại, người không nghĩ đối mặt con, mà con, cũng như vậy."

Tựa như vệ lão nhìn đến Hàn Mộ Vi sẽ nghĩ đến mẹ cô, Hàn Mộ Vi nghe được vệ lão thanh âm, bất đánh cái này xem qua quá nhiều lần mà khắc vào trong đầu dây số..... Đồng dạng sẽ làm cô lâm vào ác mộng của mẹ cô mỗi đêm

- - - - -

Chap sau có kiss kìa mọi người ơi.v

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Buồng điện thoại nộ hôn đầu tiên

"Đứng rồi....."

Tiếp tục nói ra, Hàn Mộ Vi quyết định, liền dùng một lần nói rõ ràng đi!

Cô đem những áp lực,những lời trong lòng, toàn bộ nói ra, "Ngài chỉ là ông ngoại con mà thôi, này mười mấy năm qua ngài không có quản con như thế nào, con đây hy vọng ngài có thể tiếp tục như vậy."

"Con, không cần ngài vì con an bài vị hôn phu."

"Về sau, đứng lại quãng rầy cuộc sống của con."

Nói xong, không đợi vệ lão đáp lại, Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà cắt đứt điện thoại.

Xoay người, đang muốn bước ra buồng điện thoại, trên bầu trời một đạo tia chớp đột nhiên xẹt qua, mưa to đột nhiên không kịp dự phòng ngấm lên, sét đánh một tiếng lớn vào buồng điện thoại, thanh âm lớn đến dọa người.

Hàn Mộ Vi vrun đi chân, theo bản năng mà rút trở về.

Giây tiếp theo, một trận dồn dập tiếng bước chân vang lên, một cái màu đen thân ảnh vọt vào buồng điện thoại!

Hàn Mộ Vi ngẩng đầu, liền nhìn đến người nọ như điêu khắc góc cạnh rõ ràng cảm, vài giọt nước mưa từ cằm hấn rơi cảm trượt xuống dưới, rơi vào hấn chỉ khẩu một viên nút thắt màu đen áo somi.....

Mặc Dung Uyên?

Hắn như thế nào tại đây? Vừa mới.....

Vừa mới không phải đã về nhà sao? Hơn nữa, hấn còn thay đổi một bộ quần áo.....

Toàn thân đồ đen, cả người thoát nhìn tựa như bị bao phủ ở trong bóng đêm.....

Đôi mắt thâm thúy kia, giờ phút này thoát nhìn sáng vài phần, hơn nữa, bởi vì chạy trốn dồn dập, có chút cuộc như nguyên nghe tiếng thờ dốc của thần chạy như hấn a.....

Cặp kia mắt đen ở chạm đến nàng Vi Vi chớp động một chút, giây tiếp theo, hấn đột nhiên cúi người, còn mang theo nước mưa lạnh lẽo tuyết..... Chuẩn xác mà chạm lên môi cô!

Hàn Mộ Vi luôn luôn bình tĩnh,hiện tại hai mắt không dám tin tưởng mà trừng lớn.

Ngốc ngốc, coi căn bản không biết nên như thế nào phản ứng.

Mưa rào, trong buồng điện thoại chật hẹp này, mà cái hôn lâm hai trái tim lạnh lẽo dần ấm lên.....

Cách đó không xa một chiếc xe đang đỗ, có người nhả lại mị, "Như thế nào làm..... đi vào như thế nào giả làm tình nhân à?"

"Tình nhân cũng phải cần thận..... Phía trước các người không phải còn hoài nghi tiểu cô nương này chính là người bọn học phải tới sao? Càng là thoát nhìn không chớp mắt người, càng có khả năng là chúng ta muốn tìm....."

"Chính là, kia, cái này nam..... Giống như, hình như là mặc, Mặc thiếu tướng a!!"

"Mặc thiếu tướng?" Dẫn đầu người nhả lại mị, "Mặc thiếu tướng nào?"

"Còn có ai? Chính là cái kia Mặc Dung Uyên, gia gi hần a là khai quốc người có công lớn mặc tướng quân, ông ngoại là bộ ngoại giao..... Hần như thế nào sẽ ở Giang Thành?"

"Như thế nào sẽ là hần..... Mặc thiếu tướng như thế nào sẽ cùng cái tiểu cô nương ở bên nhau?"

"Đầu, kia cái kia tiểu cô nương..... Còn tra không tra?"

"Tra cái rảnh! Người của Mặc gia, người dám tra? Tiếp tục nhìn chăm chăm!"

.....

Mà kia đầu, mưa cũng chậm rãi nhỏ dần. Mặc Dung Uyên từ trên môi nữ nhân chậm rãi rời đi, sắc bén ánh mắt nhìn về chiếc xe kia phía cách đó không xa, giữ chặt tay cô, cũng không quay đầu lại mà rời đi buồng điện thoại.....

Vừa mới hần có khác sự tình trải qua nơi này, lấy hần nhạy bén, tự nhiên nhìn ra được tới, vị trí này sẽ có cái buồng điện thoại có chút không thích hợp, hơn nữa, bên kia chiếc xe kia cũng có chút không thích hợp.....

Hần sức phán đoán kinh người, lập tức liền suy đoán ra là cảnh sát phá án, mà cái kia buồng điện thoại rất có thể chính là mục tiêu sẽ xuất hiện.

Mà tiểu cô nương hàng xóm, lúc này không phải hần là cùng vị hôn phu đến vườn trái cây sao? Như thế nào sẽ đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, còn vào cái kia buồng điện thoại?

Không kịp tưởng quá nhiều, lo lắng tiểu cô nương yếu đuối mong manh này bị trở thành đồng đảng bắt lại thẩm vấn, Mặc Dung Uyên quyết đoán mà vào buồng điện thoại.....

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 36: Người thoát nhìn... Ăn khá ngon

Sau đó, liền không thể hiểu được mà biến thành như vậy.

Rõ ràng không cần hôn cũng có thể.....

Mặc Dung Uyên cảm thụ một chút độ ẩm trên môi, trong lòng lại có chút rung động khác thường.

Không kịp nghĩ kỹ, Hàn Mộ Vi đột nhiên ném ra hần tay, "Vi cái gì?"

Khó được, hần nghe được cô mở miệng nói chuyện, "Vi cái gì làm như vậy?!"

Tiểu cô nương có chút kích động, đây là có thể lý giải, giống nhau tuổi này thiếu nữ chính trực tuổi dậy thì, khẳng định đối nụ hôn đầu tiên gì đó từng có ảo tưởng, bị hần như vậy cái lão nam nhân..... Không, hần cũng không tính lão nam nhân đi? Nhiều nhất so có lớn năm sáu..... Bảy tám tuổi?

Từ từ, nụ hôn đầu tiên?

Mặc Dung Uyên gạt mình sững sốt một chút, mới chậm rãi mà mở miệng, "Tiểu cô nương thoát nhìn..... ăn khá ngon."

Hàn Mộ Vi quả thực không thể tin được chính mình nghe được cái gì.

Nhưng nam nhân đứng ở trước mặt này, trên mặt biểu tình thoát nhìn vô cùng nghiêm túc.....

"Tĩnh."

Hàn Mộ Vi rũ xuống lông mi, xoay người liền đi.

Cư nhiên bị câu gặm một ngụm đi!

Rốt cuộc là nụ hôn đầu tiên, buổi tối lúc đi ngủ, Hàn Mộ Vi nghiêng trời lệch đất vẫn là ngủ không được, mãi cho đến nửa đêm hai ba giờ, mới bắt tri bắt giác mà tiến vào mộng đẹp.

Vì thế, lần đầu tiên trong cuộc đời Hàn Mộ Vi đi học muộn

"Hàn Mộ Vi, hôm nay vì cái gì đến trễ a?"

Tiết đầu buổi sáng, vừa lúc chủ nhiệm của lớp có Lý lão sư dạy môn ngữ văn. Ở Giang Thành là một trong những nơi phân biệt thành tích thi cử rất lớn, Hàn Mộ Vi luôn luôn nộp giấy trắng làm cho điểm bình quân của cả lớp đi xuống, mặt khác lão sư các môn học khác cũng lời dè dặt đến cô.

Chỉ có Lý lão sư quan tâm cô, biết cô có khuynh hướng tự bế, trong nhà hoàn cảnh lại phức tạp, không có người quan tâm cô, cũng không có bạn bè, Lý lão sư đối cô luôn là rất có kiên nhẫn.

Thấy cô đến muộn, cũng không trách cứ, chỉ là nhẹ giọng kêu cô ra phòng học hỏi cô.

Hàn Mộ Vi nhấp môi, rũ xuống lông mi, không nói gì.

Cô không trả lời mới là bình thường, bởi vì ngay cả đối với Lý lão sư luôn cho rằng, cô là cái người cảm

Hàn Mộ Vi cúi đầu, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên phun ra một câu: "Ngủ quên."

"Ngủ quên cũng không thể....." Lão sư sững sốt một chút, sau đó đột nhiên ý thức được cái gì, không dám tin tưởng mà nhìn nàng, "em..... Vừa mới nói chuyện?"

Nữ hài nhỏ bé ngẩng đầu, nghiêm túc nói: "Đúng vậy."

Lý lão sư suy rằng cảm giác thực khiếp sợ, lại rất mau phản ứng lại đây, "Vậy sao em trước kia không nói chuyện? Không phải, vậy em liền như vậy vẫn luôn bị hiểu lầm cũng không giải thích?"

Hàn Mộ Vi nhấp miệng, không nói gì.

Ngay từ đầu lúc cô biết được mọi người trong lớp cho rằng cô là người cảm, lúc đầu đều rất quan tâm cô, luôn tránh không làm tổn thương lòng tự trọng của cô. Sau lại nhìn cô luôn luôn nộp giấy trắng, thêm một số người chỉ mũi nhọn vào cô làm cho cả lớp dần xa cách cô. Mà cô cũng không thích bị người khác quấy rầy, vì thế liền làm loại tình huống này tiếp tục đi xuống.....

Lý lão sư biết tình huống của cô, thờ dài, sau mới lúc lâu mới nói: "Đã biết. Không quan hệ, về sau em không nghĩ nói chuyện, có thể không nói. Nhưng là, lão sư vẫn là hy vọng em có thể thay đổi một chút..... em không phải đã bắt đầu thay đổi sao? Giáo viên dạy hoá nói hôm qua em rất chú tâm nghe giảng, còn nộp bài tập."

Đó là bởi vì, lúc làm bài tập, đối một số phản ứng hoá học rất hứng thú, mà ngày hôm qua vừa lúc là thực nghiệm khóa.....

Lý lão sư thật vất vả đem "Hàn Mộ Vi không phải người cảm" sự thật này tiêu hóa xong, nhìn bộ dáng cô, lại nhìn không được nhũ mào, "em nói em ngủ quên, tối hôm qua rốt cuộc làm gì đi? Hơn nữa, sắc mặt..... Như thế nào như vậy tái nhợt?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 37: Hàn Mộ Vi, người tới

Nói, Lý lão sư nhin không được vươn tay tới, tưởng chạm vào cái trán của cô.

Thiếu nữ nhỏ nhắn theo bản năng né tránh, Lý lão sư sững sốt một chút, đang muốn thu hồi tay, lại thấy trước mắt nữ hài đột nhiên nhấp môi, tiến lên một bước, lộ ra cái trán tới, hình như là muốn cô sờ vào.....

Rõ ràng thực không thích người khác tiếp xúc, nhưng cô giống như thật sự ở ý đồ thay đổi, cứ việc bộ dáng thoát nhìn có chút biệt nữa.....

Bất quá, lại rất đáng yêu.

Lý lão sư bật cười, vươn tay tới, nhẹ nhàng mà sờ sờ cái trán của cô, nhấn lại mà tới, "Hình như là có chút nóng..... Bất quá độ ẩm không tính cao..... Hân là chỉ là sốt nhẹ. Lão sư mang em đi phòng y tế nghỉ ngơi một chút đi!"

"Không cần."

Hàn Mộ Vi lắc lắc đầu, cô đáp ứng rồi tiểu bao tử muốn thay đổi, tiểu bao tử nói qua, nếu muốn thay đổi quỹ đạo nhân sinh, đầu tiên muốn thay đổi chính là chính cô. Vô luận là thể chất, thành tích..... Cái gì đều phải thay đổi.

Ngày hôm qua nghiêm túc mà nghe giảng cả ngày, tuy rằng nhất thời có chút không tiếp thu được, bất quá, cô nhưng thật ra chậm rãi cảm nhận được thích thú với một môn học.....

Tiếng chuông vào học vang lên, Lý lão sư nhìn nhìn học sinh nhỏ kia đã ngồi xong, dặn dò nói: "Nếu đợi lát nữa cảm giác không thoải mái, liền tới tìm cô. Lão sư mang em đi phòng y tế nhìn xem, biết không?"

"....."

Không thói quen như vậy quan tâm, nhưng nếu đã nói muốn thay đổi, Hàn Mộ Vi cũng da đầu gật gật đầu.

"lão sư người thực không tồi."

Tiểu bao tử ở trong đầu cô nói thầm, "Ngày hôm qua phòng thí nghiệm nam sinh cùng tổ với người cũng khá tốt."

"Người nhìn xem, chung quanh kỳ thật có rất nhiều người tốt, chỉ là người lúc trước không nhận ra thôi." Tiểu bao tử đến ra kết luận.

Người nó nói là Chu Quân Hạo. Chu Quân Hạo là học kỳ này mới chuyển tới trường học bọn họ, cá tính rầu rĩ, cũng không thích nói chuyện, ở trong cũng không có bạn bè gì.

Thông thường học sinh chuyển trường đều có thể khiến cho không ít khác phái chú ý, nhưng Chu Quân Hạo lớn lên không đẹp trai, gương mặt bình thường mang bộ dáng một lão cán bộ đeo kính đen, hai mắt vô thần, thành tích cũng phổ phổ thông thông thường xuyên vừa đạt điểm, bởi vậy bọn họ ban đám kia nữ sinh căn bản không đem ánh mắt đặt ở trên người cậu ấy.

Ngày hôm qua bọn họ ngoài ý muốn bị phân đến một tổ, vốn dĩ những người được phân chung một tổ với cô thường rất xem thường cô, lựa chọn một người làm thực nghiệm, cũng không biết Chu Quân Hạo có phải hay không bởi vì mới tới không biết, không những chỉ cô làm, còn đưa đèn côn, hỗ trợ cô

Đơn giản thực nghiệm đạt được viên nãn thành công, mà Hàn Mộ Vi cũng lần đầu tiên cảm nhận được hứng thú trong đó, thậm chí lần đầu tiên bắt đầu chờ mong tiết hoá học kế tiếp.

"Àn." Hàn Mộ Vi nhẹ nhàng gật gật đầu.

Qua đi, cô vẫn luôn không muốn đi ra, cùng những người trong lớp tiếp xúc. Liền tính người khác cho phép hảo ý, cô cũng không đi tiếp thu, mới có thể đem chính mình hoàn toàn phong bế lên.

Mà hiện tại, hết thấy đều không giống nhau.

"Ngày hôm qua chúng ta thượng chính là 《 hồ sen ánh trắng 》, chúng ta mời một bạn học tới đọc diễn cảm một chút....."

Lý lão sư tiến phòng học, lại đột nhiên nói, đang lúc trong lớp có vài bạn đọc diễn cảm không tệ đều hứng thú, Lý lão sư kêu ra một cái tất cả mọi người đều không đoán trước đến tên ——

"Hàn Mộ Vi."

Hàn Mộ Vi sững sốt một chút.

Ngẩng đầu, lại thấy Lý lão sư nhìn cô cười đến thập phần ôn nhu.

"Có thể chứ?"

Chung quanh các học sinh bắt đầu khe khẽ nói nhỏ tới, có lá gan đại nịnh không được nói ra, "Lão sư, người không đứng rồi a, chúng ta đều biết bạn học Hàn Mộ Vi sẽ không nói....., người này không phải chọc miệng vết thương của người ta sao?"

"Chính là a, lão sư, như vậy cũng quá không đạo đức....."

Hàn Mộ Vi nhấp môi, ở trong tiếng bàn luận của cả lớp, chậm rãi rì rì mà đứng lên.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Phóng ta xuống dưới

Lớp 2/3, trong khoảng thời gian ngắn đều tĩnh lặng lại.....

Qua sau một lúc lâu, lại vang lên một giọng nói khẽ nhỏ, "cô ta như thế nào đứng lên? Thật không sợ mất mặt a?"

"Lão sư thật quá đáng, rõ ràng biết người ta là người câm....."

.....

Trong Tiếng ồn ào, Chu Quân Hạo nhìn Hàn Mộ Vi thoáng qua.

Cô là người câm? Cậu thấy thế nào không ra.....

Còn tưởng rằng cô chỉ là cùng cậu giống nhau ít nói.....

Chính là, nếu cô thật là người câm, lấy Lý lão sư cái loại cá tính này ôn nhu sẵn sốc, như thế nào sẽ kêu cô tới đọc diễn cảm bài giảng?

Đúng lúc này, một cái mềm nhẹ thanh âm thông thả mà vang lên:

"Trên đường chỉ có ta một người, chấp tay sau lưng đi dạo. Đây một mảnh thiên địa hình như là ta; ta cũng giống siêu việt một cái khác chính mình, tới rồi một thế giới khác....."

Hàn Mộ Vi nhẹ giọng đọc văn đoạn, toàn bộ trong lớp một mảnh yên tĩnh, cơ hồ tất cả mọi người không dám tin tưởng mà nhìn Hàn Mộ Vi.

Mà tiêu điểm mọi người trong mắt, Hàn Mộ Vi lại như là không hề có chú ý tới bọn họ giống nhau, không coi ai ra gì mà nhìn chăm chăm sách vở, nghiêm túc mà đọc.

thanh âm thực nhẹ, thực dứt khoát, từng câu từng chữ đọc từng chữ thực rõ ràng. Tuy rằng so ra kém bọn họ ban mấy cái am hiểu đọc diễn cảm người, nghe tới lại cực kỳ thoải mái, làm người lòng có loại đột nhiên an tĩnh lại cảm giác.....

Chu Quân Hào khòe miệng chậm rãi dương lên.....

"..... Thụ phùng cũng lậu một hai điểm đèn đường quang, buồn bã ỉu xiu, là khát ngủ người mất. Lúc này nhất náo nhiệt, phải kể tới trên cây ve thanh cùng trong nước ếch thanh; nhưng náo nhiệt là của chúng nó, ta cái gì cũng không có....."

Hàn Mộ Vi nhẹ nhàng buông xuống thư, cả lớp lúc này mới ý thức được, nguyên lai bất tri bất giác trung, cô đã đọc xong.

Lý lão sư khòe miệng ý cười chậm rãi già tăng, "Đọc rất khá, ngồi xuống đi!"

Trong phòng học như cũ một mảnh an tĩnh, sau đó, cả lớp bắt đầu châu đầu ghé tai lên, "Hàn Mộ Vi" cùng "Người cảm" hai cái từ không ngừng từ bọn họ trong miệng bị nhắc tới. Chu Quân Hào nhăn lại mi, nhìn về phía Hàn Mộ Vi, lại thấy cô một bộ sự không liên quan mình bộ dáng, đạm nhiên mà nhìn bảng đen, cầm lấy bút tới chuẩn bị nhớ bút ký.....

"Cả lớp an tĩnh một chút."

Lý lão sư kịp thời ngăn lại bọn họ, "bạn hịc Hàn Mộ Vi vẫn luôn có thể nói, phía trước chỉ là chúng ta hiểu lầm. Tan học sau cả lớp còn có bỏ lớn cơ hội giao lưu, hiện tại trước nghiêm túc nghe giảng bài."

Lớp học rốt cuộc khôi phục bình thường.

Bất quá, Hàn Mộ Vi không phải người cảm việc này, trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là trở thành đề tài bàn luận sôi nổi nhất của lớp 2/3. Bạn nữ ngồi trước cô, sau giờ học không nhịn được tiến đến hỏi cô, "Hàn Mộ Vi, bạn không phải người cảm, vậy bạn ngày thường làm gì không nói lời nào?"

"Chính là a, lúc trước mình nói bạn nộp bài tập, bạn cũng không để ý tới mình....."

"Có thể hay không từ trước thật là người cảm, hiện tại trị hết?"

Mồm nếm miệng cười, Hàn Mộ Vi cúi đầu, trên trán chậm rãi toát ra mồ hôi lạnh tới.

Quả nhiên, cô vẫn là không quen nhiều người như vậy vậy đến thần cận quá.....

Thật là khó chịu, có loại không thờ nổi cảm giác.....

Hàn Mộ Vi chậm rãi đứng lên, đang muốn đẩy ra đám người đi ra ngoài, đột nhiên cảm giác đầu một trận hôn mê, cả người liền như vậy đổ xuống dưới!

Chu Quân Hào đứng lúc mà tiếp được cô.

Ổ trong tiếng kinh hô của cả lớp, Chu Quân Hào mặt vô biểu tình mà đem nhỏ nhỏ gầy gầy Hàn Mộ Vi ôm lên, liền ra bên ngoài chạy.....

Phim thần tượng giống nhau tình tiết, nhưng mà chỉ tiến hành đến một nửa.

Hàn Mộ Vi chỉ hôn mê nửa phút liền thanh tỉnh, "Phóng, phóng tôi xuống dưới....."

Suy yếu vô lực thanh âm vang lên, Chu Quân Hào thả chậm bước chân, lại không có phóng nàng xuống dưới, "tôi đưa cô đến phòng y tế."

"Không cần."

Thanh âm thực nhẹ, lại cực kỳ kiên định.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chu Quân Hào

Chu Quân Hào nhìn trong lòng cô trong lòng, do dự một chút, đem cô thả xuống dưới.

Hành lang, mặt khác học sinh các lớp khác đã chú ý, sôi nổi ghé mắt.

Chu Quân Hào tựa hồ cũng cùng cô là cùng loại cá tính, căn bản làm lơ những cái đó ánh mắt. Lý lão sư mới vừa bị học sinh thông tri việc này, vội vàng mà đuổi lại đây, "Không có việc gì đi? Chu Quân Hào, em đỡ Hàn Mộ Vi, chúng ta đi phòng y tế!"

Lý lão sư gần nhất, vậy xem quần chúng cũng liền chậm rãi tan.

Đại khái là ngày hôm qua mưa quá, trở về lại gặp gió lớn, hơn nửa nửa đêm cũng chưa ngủ đi, Hàn Mộ Vi thân thể có chút nóng. Lý lão sư gọi điện thoại Hàn gia, tiếp điện thoại chính là Lưu Băng Tinh, Lưu Băng Tinh nghe nói việc này, trong lòng tuy rằng có chút không kiên nhẫn, mắng Hàn Mộ Vi sự thật nhiều, nhưng ngoài miệng vẫn là tỏ vẻ sẽ phái người đi đưa cô về nhà.

Chu Quân Hào bị Lý lão sư kêu trở về đi học.

Hàn Mộ Vi hôn hôn trầm trầm mà nằm một buổi sáng, giữa trưa tỉnh lại, cảm thấy chính mình trên mặt ngứa, vuốt tay, xé xuống tới một tờ giấy ghi chú như:

"mua cho cô hộp cơm, nhớ rõ ăn. PS, cô quá gầy! Ôm cô, xương cốt đều mau khải chết tôi....."

Ký tên là Chu Quân Hào.

Hàn Mộ Vi nhìn trên bàn hộp cơm, tâm, đột nhiên có loại ấm áp cảm giác.....

Tiểu bao tử nói không sai, chỉ cần cô dụng tâm đi xem, người chung quanh kỳ thật cũng không hư.

Mở ra hộp cơm, bên trong là đùi gà cùng cái trắng, còn có một viên hộp bao trứng. Đùi gà có hai cái, thoạt nhìn..... cậu tựa hồ đem chính mình hộp cơm đùi gà cũng cho cô?

Trường học nhà ăn đánh cực kỳ bình thường đồ ăn, Hàn Mộ Vi tuy rằng không có ăn uống, có chút ăn không vô, vẫn là kiên trì ăn hơn phân nửa.

Thật sự ăn không vô.

dạ đây rốt cuộc vẫn là quá nhỏ.

Hàn Mộ Vi buông xuống chiếc đĩa, không hề ăn.

Từ trên giường ngồi dậy thời điểm, cửa phòng đột nhiên mở, bác sĩ y tế, Lưu Băng Tinh cùng tài xế. Vừa thấy đến Hàn Mộ Vi, Lưu Băng Tinh ánh mắt nhìn không được phớt phớt, còn có thể lên ăn cơm sao, thoạt nhìn cũng không phải bệnh đến có bao nhiêu nghiêm trọng, liền có chút bệnh nhỏ, có gì mà phải kêu bà ta đến?

Bà ta tốt cuộc là sĩ diện người, đương nhiên sẽ không trước mặt người khác rơi xuống đầu đề câu chuyện, cảm ơn bác sĩ phòng y tế một chút, liền mang Hàn Mộ Vi ra khỏi trường học.

Một đường trầm mặc mà trở lại Hàn gia, Hàn Mộ Vi cũng không quay đầu lại mà lên lầu trở lại chính mình phòng, nằm trên giường.

Hôm nay cả ngày vẫn luôn hiểu sao Tiểu Bao Tử không nháo tròng đầu cô, giờ phút này rốt cuộc nhìn không được nói: "Chủ nhân, thân thể của người quá nhiên vẫn là quá yếu..... Một lần tác dụng cường hóa thể chất không lớn a..... phải nhanh thăng cấp mới được!"

Hàn Mộ Vi nhắm mắt lại, không nói gì, tiểu bao tử cũng ngậm miệng lại, bất quá lại còn ở tính toán các phương pháp làm tăng giá trị hào cảm lên cao.

Nghĩ đến đây, tiểu bao tử xem xét một chút hào cảm giá trị, sau đó nháy mắt ngay ngắn cả người.

"Hiện tại còn thiếu hai mươi cái giá trị hào cảm?!"

Tiểu bao tử thanh âm hưng phấn lên, nhất thời không chú ý chính mình âm lượng, đem Hàn Mộ Vi hôn hôn trầm trầm đánh thức.

"Cái gì hào cảm giá trị? Ta hôm nay lại không có làm cái gì giúp người....."

Tiểu bao tử kích động nói: "Tra được, hôm nay Lý lão sư cho người ba cái hào cảm giá trị, cô ấy khả năng thật sự thật cao hứng chủ nhân có thể thay đổi có thể nói chuyện..... Có bảy tám cái hào cảm giá trị là chủ nhân đọc điển cảm bài khoa thời điểm trong trong lớp học, Chu Quân Hào không biết như thế nào thể nhưng có sáu cái hào cảm giá trị..... Còn có!!"

"Trời à....." Tiểu bao tử cảm giác chính mình hạnh phúc đến vòng vòng ~

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Bắt đầu thay đổi

"Chủ nhân chủ nhân!! Em liền nói hàng xóm vị kia mặc tiên sinh là đối tượng thích hợp công lược nhất đi!! Ngày hôm qua hẳn một người cư nhiên cung cấp hai mươi điểm hào cảm giá trị!!!"

"Chủ nhân, nếu là dựa theo như vậy tăng lên tốc độ, ta thực mau là có thể thăng cấp!!!"

Hàn Mộ Vi nguyên bản nghe được còn có chút không thể hiểu được, chờ biết rõ ràng tiểu bao tử ở nói cái gì sau, chính mình cũng sững sốt.

Cô..... Chẳng qua là nói chuyện, đọc bài văn, phải tới rồi Lý lão sư cùng trong bạn học trong lớp lại nhiều hào cảm như vậy? Vì cái gì?

Hàn Mộ Vi có chút lý giải không được, "Chính là, ta rõ ràng không có làm cái gì a....."

Đặc biệt là Chu Quân Hào, cậu vì cái gì đột nhiên đối có tăng lên sáu cái hào cảm giá trị?

"Tiểu bao tử, rõ ràng là Chu Quân Hào giúp ta, vì cái gì cậu ta sẽ tăng lên đối ta hào cảm giá trị?" Hàn Mộ Vi có chút nghi hoặc.

Hệ thống tạm dừng một chút, sau đó chậm rì rì nói: "Chủ nhân, người nên không cho rằng chỉ có làm tốt sự người khác mới có thể đối với người có hào cảm giá trị đi?"

"Chẳng lẽ không phải sao?" Bằng không nó vì cái gì lập tức bắt cô nhất rác rưới lập tức cô đỡ lão gia gia?

Tiểu bao tử có chút rối rắm, hào đi, nó thừa nhận, ngay từ đầu nó xác thật cho rằng loại này phương pháp mới là dễ dàng nhất tăng lên hào cảm giá trị.....

Chính là, hiện tại không giống nhau!!

"Tăng lên hào cảm giá trị không chỉ là việc tốt, chỉ cần đối phương đối với người có hào cảm là được a! Cho nên tiểu bao tử mới vẫn luôn làm chủ nhân phải luôn luôn nghe giảng bài, hoàn thành bài tập, nỗ lực đề cao thành tích a!"

"Chủ nhân, lúc người chuyên tâm nghe giảng, cơ hồ mỗi các lão sư đều đối với người tăng lên một chút hào cảm giá trị..... Tuy rằng ít, nhưng là tích tiểu thành đại a! Chẳng qua em không có nói cho người nghe thôi..... lúc người hoàn thành bài tập hoá, giáo viên hoá cũng tiếng anh đối với người hào cảm giá trị cũng gia tăng rồi một chút....."

"Chủ nhân, kỳ thật chỉ cần này đó việc nhỏ đều chú ý tới, người khác đối với người hào cảm giá trị là thực dễ dàng tăng lên!" Tiểu bao tử hưng phấn lên, hai ngày trong vòng đạt được nhiều như vậy hào cảm giá trị, nó cảm thấy chính mình yêu cầu hào hào quy hoạch một chút kế tiếp an bài.....

"A, Các câu ngữ pháp tiếng anh của người quá tệ nhe, nhất định là bởi vì lâu lắm rồi không làm..... Không quan hệ, có Tiểu Bao Tử ở đây giúp đỡ, chủ nhân nhất định có thể giỏi! Ân, thêm một cái kế hoạch luyện tự..... Đúng rồi, cuối tuần là thi thử tiếng anh, chủ nhân cũng cần thiết ohari chuẩn bị tốt một chút! Tuy nhiên, lấy trình độ chủ nhân hiện tại khẳng định điểm thu không được đến 60..... Tiểu bao tử phai an bài cho chủ nhân đặc huấn!!"

Hàn Mộ Vi nghe tiểu bao tử lời thể son sắt nói, khóe miệng giật giật.....

Cô cảm thấy, mấy ngày tiếp theo nhất định sẽ rất thảm!

Cô dự cảm cũng không sai.

Bệnh vừa mới khỏe lại, Hàn Mộ Vi liền bị tiểu bao tử buộc ra cửa rèn luyện thân thể, dọc theo đường đi còn nhặt mấy cái chai nước bị vứt lung tung, cho chó nhai ăn, giúp một bé gái nhỏ lấy con điều rơi trên cây.....

Bất quá kỳ quái chính là, hàng xóm của cô giờ mặc gió, mưa mặc mưa mỗi ngày tập thể dục buổi sáng Mặc Dung Uyển, mấy ngày nay lại không có xuất hiện quá.

Hàn Mộ Vi căn bản không có thời gian suy nghĩ quá nhìn, bởi vì hiện tại thời gian đều bị tiểu bao tử sắp xếp kín mít.

Sáng sớm 6 giờ chạy bộ, 6 giờ 45 tắm rửa xong đi xuống ăn bữa sáng, sau đó ngoan ngoãn đeo cặp sách đến trường học sớm, cô chưa bao giờ mở miệng đọc từ vựng tiếng anh cùng bài học ngữ văn, nhưng đi học nghiêm túc nghe giảng bài, tan học ngoan ngoãn đi ra ngoài tản bộ vận động một chút gì đó, ngẫu nhiên còn cần thiết sẽ tạo một chút hào cảm từ bạn học xung quanh, hỗ trợ nhặt giúp học môn đó gì đó bị rơi.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Làm sẽ gian lận đi?

Giữa trưa đứng giờ đi nhà ăn có thịt, lấy thêm một phần canh, tốt nhất là canh xương hầm. Hơn nữa vì muốn lấy giá trịhào cảm từ các đầu bếp, tuyệt đối không lãng phí đồ ăn, lấy nhiều ăn nhiều lấy ít ăn ít, tuyệt không lãng phí đồ ăn. Cũng không không vứt rác bữa trên đất, nhìn đến trên mặt đất có rác sẽ nhặt!

Buổi chiều tan học sau không thể lập tức đi, cần thiết lưu lại tự học, tốt nhất là trước khi về nhà đem bài tập làm cho xong, nếu sẽ không.....

Liền đi hỏi cái kia bởi vì Hàn Mộ Vũ thường nhờ lớp trưởng của cô Đoạn Thần Kiệt đến giảng bài cho cô ta, Đoạn Thần Kiệt không ở còn có thể hỏi một chút,nhưng tên Chu Quân Hào kia thật sự khá thông minh nhưng điểm thi luôn chỉ có 60-70.

Dưới cách nói của hệ thống, Chu Quân Hào này tương đương điều thấp, như vậy thành tích hình như là cố tình, liền cùng cậu hình như cùng cô giống nhau, luôn cố tình như vậy, chính là không muốn cùng người khác nhiều tiếp xúc. Bất quá, tựa hồ Hàn Mộ Vi là trường hợp đặc biệt, mỗi lần cô hỏi cậu vấn đề gì, Chu Quân Hào luôn là thực nghiêm túc mà vì coi giải đáp, không hề có một chút không kiên nhẫn.

Cô hỏi vấn đề ngay từ đầu quá mức cơ sở, Đoạn Thần Kiệt có đôi khi đều có chút không kiên nhẫn, nhưng Chu Quân Hào lại trước nay sẽ không. Cho nên so với cái kia mọi người trong mắt lớp trưởng thấp phần thần thiết thích giúp đỡ mọi người, Hàn Mộ Vi càng thích tìm Chu Quân Hào thỉnh giáo vấn đề.

Hoàn thành bài tập xong, thông thường đã cô đã là người cuối cùng còn trong lớp.

Trước khi rời đi nhất định phải chú ý một chút trong bàn cửa sổ có đóng lại chưa, rác có dọn dẹp chưa, cây chổi có có cất đi chưa, giống như chứng cường bách mà làm đi làm lại.

Nhất nhiên trên đường về nhà, xe bus có 12 chỗ ngồi, cô đã nhìn chỗ ngồi cho một lão bà bà cùng với một bé nhỏ, thu hoạch một hai cái hảo cảm giá trị.

Về nhà sau ăn xong bữa tối, muốn tìm Lưu tẩu nói tiếng cảm ơn, bởi vì com là Lưu tẩu làm. Tuy không thật tâm làm, luôn luôn chỉ coi là làm com cho cô là công việc, Lưu tẩu nghe được có cảm tạ sau, đối cô hảo cảm giá trị cũng tăng lên không ít, ngày hôm sau lên làm món ăn cô thích ăn để cô mang đến trường.

Ăn com xong nên tàn bộ, thuận tiện đem thức ăn cho mấy chú chó mèo hoang phía sau khu phố.

Chúng nó tựa hồ đã thói quen thời gian này lại đây, mỗi lần ăn xong đều sẽ cho cô một chút hảo cảm giá trị, hảo cảm của động vật nhỏ rất dễ lấy, hơn nữa so với con người càng đơn giản hơn, chỉ cần một chút đồ ăn liền có thể, mỗi lần cho chúng ăn xong liền tăng được 7,8 hảo cảm giá trị, tiểu bao từ cao hứng đến thăng ôn ào:

"Chủ nhân chủ nhân, bọn chúng đáng yêu quá! Về sau nhất định phải cho chúng thêm thức ăn, mỗi ngày mỗi cho!"

Sau khi tàn bộ thì về nhà tắm rửa, tắm rửa xong là thời gian tự học tiếng anh, ở tiểu bao từ không ngừng nghỉ tra tấn hành hạ, qua hơn nửa tháng, Hàn Mộ Vi tự cuối cùng miễn cưỡng có thể nhìn, khẩu ngữ tiếng Anh cũng tốt hơn chút, ít nhất không giống như đang nói tiếng Trung.

Nửa tháng sau đến thi tiếng anh lần hai.

Lần thi thứ nhất cô căn bản cũng có cố gắng, tuy chỉ đem thành tích từ trứng vịt tăng lên 30 điểm, làm tiểu bao từ buồn bực đến mất đều tái rồi.

Lúc sau lại đối cô tiến hành huấn luyện thâm khắc vô nhân tính hơn (Tiểu Bao Từ “em đầu người con người đầu cần nhân tính”v), thành công nửa tháng sau đem đem 30 điểm lên 66 điểm.

Cuối cùng đạt tiêu chuẩn, Hàn Mộ Vi nhìn bài thi, thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Đem bài thi kẹp ở trong sách, Hàn Mộ Vi tiến toilet tắm rửa.

Ra tới thời điểm, liền thấy được giấy trắng đầy dặt.....

Hàn Mộ Vũ đứng ở nơi đó, hung tợn mà trừng mắt cô, "Hàn Mộ Vi, tên gốc khi nào tiếng anh lại khá như vậy?! Không phải là gian lận ư?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Chẳng lẽ hẳn đối vị thành niên thiếu nữ động tâm sao?!

Hàn Mộ Vi không có trả lời, an tĩnh mà đứng ở nơi đó,.

"Như thế nào không nói lời nào?! Máy không phải có thể nói sao? Như thế nào, có Cố Thiếu Ngang làm chỗ dựa, liền cho rằng có thể làm lơ chúng ta đúng không? Nói cho mày! Cố Thiếu Ngang căn bản một chút đều không thích mày! Anh ấy lúc trước cùng mày đính hôn, đều là bị cha anh ấy bức....."

"Nói xong?" Hàn Mộ Vi nhẹ nhàng mà mở miệng.

Hàn Mộ Vũ đôi mắt đỏ lên, nắm tay cũng chặt rồi nắm chặt, "mày quả nhiên không phải thật sự người cảm..... Qua đi tao thật đúng là gốc, cư nhiên bị màu lừa lâu như vậy....."

"Bị tôi lừa?" Hàn Mộ Vi kéo kéo khóa miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, "Chẳng lẽ tôi là người cảm lời đồn, không phải cô truyền ra đi sao?"

Nói xong, nâng mặt vô biểu tình nói: "Đi ra ngoài."

Hàn Mộ Vũ sững sốt một chút, có chút không thể tin được cô đối cô ta nói chút cái gì, "mày kêu tao đi ra ngoài?!"

"Đứng. Đây là phòng tôi, thỉnh cô đi ra ngoài." Hàn Mộ Vi bình tĩnh mà mở miệng.

"Hảo! Đi ra ngoài liền đi ra ngoài!! Tao muốn nhìn, Cố Thiếu Ngang hiện tại không cần màu, ba ba còn sẽ đối với mày tốt sao?!" Hàn Mộ Vũ cắn răng, rời đi.

Cứ theo lẽ thường là thời gian tự học, Hàn Mộ Vi ngồi ở phía trước cửa sổ, đoan đoan chính chính ở luyện hơn một giờ, chờ đem các từ luyện viết xong dán lên, tóc cũng đã khô.

Ngoài cửa sổ gió nhẹ đánh úp lại, rất là mát mẻ. Mùa hè, tựa hồ liền phải đi qua.

Hàn Mộ Vi đi đến phía trước cửa sổ, an tĩnh mà nhìn bầu trời đêm đã phát thật lâu ngốc, sau đó đột nhiên cảm giác được cái gì, hướng dưới lầu vừa thấy, liền nhìn đến cách vách trong viện, Mặc Dung Uyên một thân màu đen từ ở bước tường bên ngoài treo vào trong, lúc rơi xuống hoàn toàn không tạo ra âm thanh gì lớn, hơn nữa toàn thân đều là màu đen, thoát nhìn quả thực là dung nhập toàn bộ trong bóng đêm, nếu không phải Hàn Mộ Vi ánh mắt nhạy bén, khả năng căn bản không phát hiện hẳn.

Hàn Mộ Vi đã nửa tháng chưa thấy được Mặc Dung Uyên, Mặc Dung Uyên giống như biến mất, toàn bộ phòng cách vách thoát nhìn cũng thực an tĩnh, căn bản không có người.

Bất quá, cô bận về việc tiếp thu tiểu bao từ tăng cường huấn luyện, cũng theo bản năng mà tránh đi nghĩ đến hẳn, bởi vậy thể nhưng không ý thức được, hẳn đã biến mất lâu như vậy.....

Hơn nửa đêm mà treo tường vào nhà mình sao? Còn ăn mặc giống như cướp, hẳn rồi cuộc là người nào?

Chính như vậy nghĩ, dưới lầu người nọ tựa hồ cũng cảm giác được ánh mắt của cô, ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với ánh mắt cô.....

Cặp kia thâm thùy hắc mâu trung có tia kinh ngạc, có tia vui sướng, lại có tí..... cô nhìn không hiểu.

Thời gian trễ, vẫn là ngủ đi! Ngày mai còn phải dậy sớm đâu.

Hàn Mộ Vi xoay người rời đi cửa sổ, nằm trên giường.

Cách vách.

Mặc Dung Uyên tắm rửa xong, thay quần áo thoải mái ở nhà, nhìn Lưu thúc đang hâm nóng lại thức ăn, hẳn cười, ngồi vào trước bàn com từ từ ăn lên.

Lúc đang ăn lại không nhận được nhớ đến tiểu cô nương nhà cách vách, tâm tình lại có chút vui vẻ.

Hắn tuy rằng bị cường bách trở về tỉnh dưỡng, nhưng rồi cuộc ở không không được. Vừa lúc trong khoảng thời gian này Giang Thành có án lớn yêu cầu chỉ viện, hẳn liền bí mật mà gia nhập trong đó, hỗ trợ giải quyết sự kiện lần này. Thời điểm đi cái gì cũng không nghĩ tới, nhưng nhiệm vụ vừa kết thúc, nghĩ đến phải về Lưu gia, hình ảnh nhỏ nhắn của tiểu cô nương cách vách lại hiện lên trong đầu.....

Yên lặng mà nhấp nháy dưới, tựa hồ lại nhớ đến cánh môi mềm mại của cô, còn có biểu tình kinh ngạc cùng khi bị hân hôn cứng đờ khi bị hân hôn.....

Mặc Dung Uyên buông chiếc đũa, đột nhiên nhìn lại mí mắt.

Đáng chết, chẳng lẽ hân hôn một cái vị tiểu cô nương thành niên động tâm sao?!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chính mình động thủ, cơn no áo ấm

Giang Thành nhất trung.

Trong lớp 2/3.

Hàn Mộ Vi nhìn vào đề toán mà phát ngốc. Trong khoảng thời gian này tới nay, người trong lớp đã có quen với sự thay đổi của cô, tuy rằng cô vẫn giống như lúc trước rất ít nói, nhưng ít ra sẽ theo chân bọn họ gật gù đầu tỏ vẻ chào hỏi, bị giáo viên gọi ít nhất của cô thể trả lời được một câu, hơn nữa nhìn ra được cô rõ ràng đang tiến bộ. Bọn họ cũng không hề giống như trước làm lỳ cô, có khi nào cũng sẽ kêu lên cô cùng nhau.

Hàn Mộ Vi dần dần trở thành một thành viên bình thường trong lớp.

"Này bài toán này có chút khó..... không tìm thấy cách giải....." Hàn Mộ Vi ở trong đầu lăm bầm lăm bầu.

Nên đi hỏi người khác sao?

Hàn Mộ Vi ngẩng đầu, nhìn đến Đoàn Thần Kiệt đang bị đám người trong lớp bao quanh thảo luận bài hỏi, bên kia, Chu Quân Hào vẫn như thế, vừa đến tan học hoặc là thời gian tự học liền thường xuyên ghé vào trên bàn ngủ. Cũng không biết cậu bạn đêm đầu làm cái gì, luôn ban ngày ban mặt ngủ.

"Chủ nhân, không cần nghĩ ý lại người khác..... Loại này đối hiện tại của người không phải là dễ khó, trên sách giáo khoa không phải có ví dụ sao? Ở trang 65, thỉnh chủ nhân chính mình động thủ, cơn no áo ấm!" Tiểu bao tử ở trong đầu nghiêm túc mà nói.

Hàn Mộ Vi theo lời mở ra sách giáo khoa, an tĩnh mà nghiên cứu ví dụ.

Phòng chừng là tính cách có chút tự bế, Hàn Mộ Vi thực dễ dàng tập trung tinh thần làm một việc. Hơn nữa, chỉ có thể đồng thời làm một việc. Một khi hoàn toàn đắm chìm trong đó, quanh mình hết thấy đều sẽ bị cô xem nhẹ.

Trong tiếng ồn ào nói chuyện đều bị cách ly khỏi cô, kia đầu, Chu Quân Hào đột nhiên ngồi dậy, hướng có bên này nhìn thoáng qua, nhìn đến có cau mày đang nghiên cứu, đột nhiên cười, sau đó lại nằm sắp xuống đi ngủ.

Có ví dụ mẫu, Hàn Mộ Vi thực mau mà đem toàn bộ suy nghĩ ra phân tích, nhanh chóng đến ra đáp án, vẫn luôn hơi nhủu mày cũng rất cuộc cũng giải được.

Buông bút, nhìn chính mình thân thủ viết xuống đáp án, đáp án đúng rồi, Hàn Mộ Vi trên mặt lộ ra thỏa mãn tươi cười. Nguyên lai, giải quyết được một đề, tâm tình thế nhưng có thể như thế cao hứng thỏa mãn.....

Cô cũng không có chú ý tới, mới vừa cùng đồng học thảo luận xong Đoàn Thần Kiệt nhìn có một cái, vì trên mặt cô tươi cười mà thất thần, sau đó thực mau lại khôi phục bình thường.

Văn phòng, Lý lão sư nhìn Đoàn Thần Kiệt mới vừa giao bài tập toán, đột nhiên tò mò hỏi: "Quý lão sư, nghe nói trong khoảng thời gian này Hàn Mộ Vi bài tập vẫn luôn có giao?"

Quý lão sư gật gù đầu, vừa vận trên cùng là tập của Hàn Mộ Vi liền cầm lên mở ra tới xem, vẻ mặt vui mừng. "Đúng vậy, cô xem, đây là bài tập của em ấy..... Thật đừng nói, này tiểu cô nương rất thông minh, tôi cho rằng em thấy làm tới câu này sẽ sai, hiện tại loại câu hỏi này vẫn làm được....."

Quý lão sư cũng biết chuyện của Hàn Mộ Vi, đối người cảm đột nhiên có thể nói sự tuy rằng có chút kinh ngạc, bất quá cũng không có gì quá lớn phản ứng, ngược lại đang xem đến bài tập của cô, phản ứng khá lớn chút.

"Thoạt nhìn đều là chính em ấy làm, bước đi thực kỹ càng tỉ mỉ, hơn nữa, Lý lão sư, cô có cảm thấy hay không, Hàn học sinh này..... Tự càng ngày càng doan chính?"

Lý lão sư gật gù đầu, "anh cũng phát hiện a, ta phía trước liền xem qua, năng cấp sách có vài bản tự dân, còn đều tràn ngập....."

"Quả nhiên cần có bù thông minh a..... Bất quá, Hàn Mộ Vi này tiểu cô nương tựa hồ cũng không vụng, như vậy trong thời gian ngắn, có thể làm được đề này, quả thực là thiên tài....."

Lý lão sư cũng cười đến rất là thỏa mãn.

Nghe được hai người đối thoại, một bên giáo viên tiếng Anh nhượng mày, "Các người cũng đối cái kia ngốc từ quá có tin tưởng đi? Sao có thể có người sẽ ở nửa tháng trong vòng đem thành tích tăng cao như vậy? Nên không phải là người khác giúp em ấy làm đi? Tôi chính là nghe nói a, cái kia Hàn gia..... Cực kỳ chú trọng mặt mũi!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Cầu lông

Lý lão sư vừa nghe lời này liền không vui, nhưng có tính tình tốt, lại ngượng ngừng nói cái gì.

Quý lão sư đã có thể nghe không nổi nữa, "Nhan lão sư, cô cũng không thể bới vì là chủ nhiệm lớp nhất, liền xem bất quá nhị ban học sinh đề cao a, lại nói như thế nào Hàn Mộ Vi cũng là học sinh của cô..... tiếng Anh vẫn là cô dạy, chẳng lẽ cô hoài nghi bài tập tiếng Anh của em ấy cũng là người khác viết?"

Nhan lão sư ngoài cười nhưng trong không cười, "tôi chỉ là nói, có loại này khả năng sao..... Rốt cuộc em ấy nếu thật như vậy thông minh, trước kia như thế nào không biểu hiện ra ngoài? Còn bị người trở thành chỉ số thông minh có vấn đề ngốc từ....."

Cái này liền Lý lão sư cũng nhận không nổi, "Nhan lão sư, nói chuyện nhưng đến có chứng cứ! Hàn Mộ Vi làm bài tập tiếng anh, ta đã có thể ở bên cạnh nhìn!"

Cái này nhan lão sư không lời gì để nói, bất quá trên mặt biểu tình vẫn là có chút không cho là đúng.

Quý lão sư lời kéo Lý lão sư tới rồi bên cạnh, trên mặt tràn đầy khinh thường. "Đừng cãi cô ta! Cô ta còn không phải là tâm lý không cân bằng sao? Nhớ trước đây hiệu trưởng ngay từ đầu là an bài Hàn Mộ Vi đến lớp 1, chỉ là cô ta không biết từ nào nghe nói Hàn Mộ Vi đều nộp giấy trắng, sợ kéo thấp điểm bình quân của lớp họ, mới đem năng lực đẩy đến lớp các người, còn không phải là khi dễ cô là người mới sao? Hiện tại xem Hàn Mộ Vi thành tích tăng lên, cô ta tâm lý không cân bằng cũng thực bình thường....."

Lý lão sư buồn bực, lăm lăm: "Như thế nào đều chỉ chú ý tới thành tích, các người không thấy được Hàn Mộ Vi những mặt khác biểu hiện sao? Em không chỉ là học tập phương diện thay đổi rất nhiều....."

Quý lão sư nhận không được cười, "Biết có quan tâm học sinh, hảo, mau vào tiết."

Ngoài cửa sổ, lớp 2/3 đang học thể dục.

Chính thức đi học phía trước cứ theo lẽ thường là chạy vòng. Bọn họ trường học đường bằng một vòng liền tám trăm mét, Hàn Mộ Vi chạy nhiều nhất nửa vòng đã ngắt xui, sau lại thể dục lão sư nghe nói cô là người Hàn gia, sẽ

không bao giờ nữa dám để cho cô chạy. Vì thế, mỗi lần thể dục khóa Hàn Mộ Vi đều chỉ ngồi ở một bên nhìn xem hoa cỏ nhìn xem không trung phát ngốc.

Mà lúc này đây, Hàn Mộ Vi cư nhiên chủ động chạy khởi bước tới.

Tuy rằng trước hai chu đã xem qua như vậy hình ảnh, giáo thể dục trần lão sư vẫn là có chút không thích ứng, nhin không được tiến lên nói: "Chạy không nổi có thể dừng lại a, không cần miễn cưỡng chính mình....."

Thầy lời này vừa ra, vài cái nữ sinh liền hai mặt nhìn nhau, bày ra một bộ thực mỗi một bộ đáng ngừng lại, ngược lại là Hàn Mộ Vi đầu cũng không hồi, mắt nhìn thẳng tiếp tục đi phía trước chạy.....

Trần lão sư khóe miệng trừu trừu.

Bên kia, muốn chạy hai vòng nam sinh tiếp tục chạy vội, Chu Quân Hào thường thường mà vọng liếc mắt một cái Hàn Mộ Vi, liền lo lắng cô sẽ đột nhiên ngã xuống đi.....

Không có biện pháp, lần trước cô đột nhiên té xỉu, cho cậu ấn tượng quá khắc sâu.

Học hành ở Giang Thành Nhất Trung là rất nặng nề, bọn họ thể dục khóa cũng chỉ là duy trì học sinh một chút vận động cùng nghỉ ngơi thời gian, cũng không sẽ giáo chút cái gì, giống nhau chỉ là làm cho bọn họ chạy một hai vòng, liền chia ra vật động tự do.

Nhưng mà làm Giang Thành một trung cao tài sinh, mỗi lần chỉ cần lão sư một tuyên bố tự do hoạt động, này đó học sinh xuất sắc nhóm liền cũng không quay đầu lại mà về phòng học tự học đi, lưu tại bên ngoài vận động thiếu chỉ lại thiếu, cho dù có không trở về phòng học, cũng là đi cỏ khí lạnh nhà ăn uống đồ uống lạnh ăn đồ ăn vặt đi, làm sao lưu tại bên ngoài vận động?

Trần lão sư một tuyên bố tự do hoạt động, đại gia liền tốp năm tốp ba mà tán ra.

Hàn Mộ Vi đứng ở tại chỗ, đã phát trong chốc lát ngốc, sau đó đột nhiên đi đến vận động thiết bị bên kia, cầm lấy một cái cầu lông chụp, sau đó triều bên cạnh Chu Quân Hào nói: "Muốn hay không đánh cầu lông?"

Chu Quân Hào ngăn người, chậm rãi gật gật đầu, "Hào."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Thiên tài

Một nam một nữ hai người cầm lấy cầu lông chụp, cùng đại bộ phận trái ngược hướng mà hướng cầu lông quán đi.

Trần lão sư vốn đang ở thờ dài này đó học sinh thật là chỉ lo học tập, liền thấy được một màn này, trong lòng hơi kinh ngạc đồng thời, đột nhiên đối Hàn Mộ Vi cùng Chu Quân Hào gia tăng rồi một chút hảo cảm.

Tiểu bao tử thực hài nói: "Chủ nhân~~ cái kia thoát nhìn thực hưng thế dục lão sư vừa mới đối chủ nhân tăng lên một chút hảo cảm giá trị nha~~ nhân loại quả nhiên là trong ngoài không đồng nhất, nhìn ông ấy mặt ngoài hung thần ác sát, nguyên lai như vậy đáng yêu....."

Trong ngoài không đồng nhất không phải như vậy đáng hảo sao.....

Hàn Mộ Vi ở trong lòng yên lặng mà phun tào, sau đó cùng Chu Quân Hào lên sân khấu đánh cầu lông đi.

Giang Thành Nhất Trung cơ sở phương tiện cực hảo, chỉ là cầu lông tràng liền có hai cái, bọn họ đi trong đó một tầng, toàn bộ tầng lầu chỉ có bọn họ hai người, nhưng hai người cũng không cảm thấy xấu hổ, nghiêm túc mà đánh lên.

Hàn Mộ Vi rất nhanh cảm giác rồi rời cô hết sức.

Cô cầu lông trình độ còn dừng lại đang xem quá trình độ, thực tế vận dụng lên rất là gian nan. Tắc cô lại vừa lúc chọn sai đối thủ, Chu Quân Hào ở chuyển giáo phía trước là trường học có tiếng cầu kỳ kinh người vận động thiên tài, chỉ cần cùng cầu loại có quan hệ, cậu đều có thể xong thượng mấy tay. Vì thế, cầu lông quán liền xuất hiện một bức Hàn Mộ Vi bị đơn phương treo lên đánh hình ảnh.....

"Lại đến!"

Cần rằng, Hàn Mộ Vi ngã ngồi trên mặt đất, quần áo đã ướt hơn phân nửa, mồ hôi liên tục đổ xuống.....

Kịch liệt mà thờ hồn hể, Hàn Mộ Vi mặt đều đỏ, lại vẫn là quật cường mà nói ra như vậy một câu.

Chu Quân Hào nhăn lại mi, "Đừng đánh. Nghỉ ngơi một chút đi!"

Trước mặt nhỏ nhò gầy gầy nữ hài đứng lên, ánh mắt chuyên chú mà nhìn chăm chăm cầu trong tay cậu, phảng phất không nghe được cậu nói giống nhau, chỉ còn chờ cầu lông bay qua tới.....

Chu Quân Hào thờ dài, nhưng tâm tình lại có chút kì lạ.

Này vẫn là..... cậu là người đầu tiên đánh cô thảm bại như vậy. Thật sự cô không muốn thua.

Hàn Mộ Vi.....

Cô thật sự cùng các nữ sinh khác không.

Chu Quân Hào rũ xuống lông mi, khóe miệng chậm rãi câu lên, "Tiếp theo!"

Cầu lông giữa sân, người chậm rãi nhiều lên. Trong một góc, hai người kia lại đều cùng không có chú ý tới người chung quanh dường như, trong mắt chỉ có đối phương cùng đối phương trong tay cầu, liền chuông tan học tiếng vang cũng không chú ý tới.....

Thể dục khóa đó là hôm nay cuối cùng một tiết khóa, cho nên liền tính không chú ý tới tan học cũng không có gì.

Đánh hơn một giờ, Hàn Mộ Vi đã mệt nằm sấp xuống, vô lực mà sau này ngã ngồi trên mặt đất, tóc đều ướt hơn phân nửa, bởi vì hoạt động quá nhiều mà trên mặt ửng đỏ.....

"Leng keng~~ Chu Quân Hào đối với người tăng lên ba cái hảo cảm giá trị~~ chúc mừng chủ nhân!!"

Tiểu bao tử sung sướng thanh âm vang lên.

Hàn Mộ Vi Vi ngây người, ngẩng đầu triều Chu Quân Hào nhìn thoảng qua, Chu Quân Hào tựa hồ cũng mệt mỏi, ngồi trên mặt đất, thấy cô nhìn cậu, mới từ trên mặt đất đứng lên, cầm lấy vợt bóng, đi đến cô trước mặt.

"Hàn Mộ Vi, cô tiến bộ thực mau!" Cô nói chính là khách quan lời nói thật, ngay từ đầu cô căn bản là sẽ không đánh, so tay mới còn tay mới, liền phát bóng đều thất bại quá rất nhiều lần.....

Nhưng cậu phát hiện, cô có khả năng tự học rất tốt, chỉ là quan sát động tác, là có thể học cái sáu bảy phần. Tuy rằng không tiêu chuẩn, lại cũng sẽ không lại liền phát bóng thời điểm, vợt bóng cũng không gặp được cầu.

Hơn nữa, khả năng bởi vì cô có chút tự bề quan hệ, tinh thần một tập trung lên, chuyên chú độ liền cực cao, cậu thậm chí có thể cảm giác được, ngay từ đầu cô lão tiếp không đến cầu, không phải bởi vì nàng không biết như thế nào tiếp, mà là cô thể lực cùng nhanh nhẹn độ theo không kịp cô phán đoán. Nếu cậu không đoán sai nói, Hàn Mộ Vi phán đoán cực kỳ chuẩn xác, cô có thể chuẩn xác mà phán đoán ra cầu đại khái sẽ xuất hiện ở đâu, nhưng động tác lại theo không kịp, thường thường chỉ có thể cùng cầu lơ mắt đập tốt.

- - - - -

Cầu vote cầu like huhu ☐

Cảm ơn mn đã ủng hộ truyện ☐☐

Chương 46: Hảo cảm giá trị tăng lên

Sau khi nghỉ một lúc, cô tựa hồ tìm được rồi cảm giác, chậm rãi, cũng có thể nhận được mấy cái câu.....

Tuy rằng thoát nhìn vẫn là bị đơn phương treo lên đánh tình huống, bất quá chỉ có cô cùng nhau đánh Chu Quân Hào biết, cái này nữ hài tiến bộ kinh người.

"5 giờ nhiều, chạy nhanh về nhà đi!"

Vươn tay, Chu Quân Hào nghiêm túc mà nhìn cô.

Hàn Mộ Vi sững sốt một chút, do dự.

Cô không thích tiếp xúc như thế, cũng chưa bao giờ cùng người có tiếp xúc, rốt cuộc hẳn là thân nhất cha mẹ đối cô đều không có cái gì thân mật hành động, duy nhất có là đánh cô.....

Cho nên, sau lại mới có thể càng ngày càng sợ hãi cùng chán ghét tiếp xúc.....

Nghĩ đến đây, Hàn Mộ Vi đột nhiên sững sốt, bởi vì cô nhớ đến ngày mưa đó.....buồng điện thoại.....nụ hôn đầu.....

Như thế nào.....

nam nhân Hàng xóm gia kia đối cô có hành động thân mật, cô.....

Không có bài xích?

Hàn Mộ Vi sững sờ ở nơi đó, ánh mắt vô thần mà nhìn phía trước phát ngốc, trong mắt căn bản không có Chu Quân Hào.

Chu Quân Hào nhấp môi dưới, thu hồi tay, trong lòng lại có vài phần khác thường mất mát. Che dấu cảm xúc, Chu Quân Hào nói: "Lại không đi, cặp sách liền phải bị bỏ trong phòng học!"

Hàn Mộ Vi lúc này mới phục hồi tinh thần lại, chạy nhanh theo ở phía sau trở về phòng học.

Đã là hoàng hôn.

Mặt trời chiếu ngã về tây, Hàn Mộ Vi đi ở an tĩnh. Thời gian này vừa lúc là thời gian bữa tối, cô có thể nghe được trong nhà người ta đang náo nhiệt cùng nhau ăn uống. Bên cạnh trên cây, có thể chỉ đến vẻ mình thanh âm.....

"Chủ nhân chủ nhân, vừa mới Chu Quân Hào lại đối chủ nhân tăng lên hai cái hào cảm giá trị..... Hiện tại tính tình, còn có hơn một trăm hào cảm giá trị hệ thống là có thể lên tới đệ tam cấp, thật tốt quá!! Đệ tam cấp đối cái gì kỹ năng hào đầu? Trí lực sao..... Chủ nhân vốn dĩ liền rất thông minh, thể lực..... Hiện tại cũng không kém. Ăn, còn có cái gì đầu....." Tiểu bao tử nói nói liền bắt đầu lăm bậm lâu bầu lên.

Hàn Mộ Vi đã thói quen, thẳng nghĩ chính mình sự tình, chút nào không chịu quấy nhiễu.

Trong khoảng thời gian này tới nay, thông qua đi học nghiêm túc nghe giảng, bài tập đúng hạn hoàn thành cùng chậm rãi dung nạp tập thể trong lớp, đã thu hoạch không ít hào cảm giá trị, đã sớm tăng lên tới đệ nhị cấp.

Đệ nhị cấp, tiểu bao tử kiến nghị cô đổi chính là "Đề thần tinh nào" kỹ năng.

Bị tiểu bao tử mệnh danh là "Đề thần tinh nào" kỹ năng kỳ thật rất đơn giản, chính là lăm đầu thôi khác báo tri thanh tĩnh, bình tĩnh. Bởi vì qua đi cô luôn là một người, còn tổng đem chính mình nhốt ở trong phòng, giao lưu cũng chỉ có kia mấy chỉ thông qua đó ăn là có thể tăng tiến cảm tình với chỗ mề hoang, cô tư duy đã sớm xơ cứng. Ăn tiểu bao tử nói nói, chính là uống có không thấp chỉ số thông minh, không biết dùng như thế nào!

Đốt sáng lên cái này cái gọi là đề thần tinh nào kỹ năng sau, Hàn Mộ Vi phát hiện, cô suy nghĩ quả nhiên thanh tĩnh rất nhiều, căn bản không có qua đi dằn dặt không biết chính mình đang làm cái gì suy nghĩ gì đó thời điểm, loại này kỹ năng dùng ở học tập là chính, chính là nhìn đến một đạo đề coi là có thể tính tương có một cái giải đề ý nghĩ, biết chính mình nên như thế nào đi làm. Liên tính gặp được không hiểu đề, cô cũng rõ ràng nên như thế nào tìm được cùng loại ví dụ mẫu đi học tập, sau đó lại đến giải quyết.

Nói đơn giản, chính là trí nhớ cũng tốt rất nhiều.

Không biết là cô vốn dĩ liền không ngu ngốc quan hệ, vẫn là cái này kỹ năng quan hệ, hệ thống lên tới đệ nhị cấp sau, Hàn Mộ Vi phát hiện chính mình học tập lên nhẹ nhàng rất nhiều, liền nguyên bản cảm thấy nhớ lại tới thực rồi rầm tiếng Anh từ đơn cũng là đọc mấy lần liền nhớ kỹ.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Lừa tiền

"Còn kém một trăm nhiều điểm a..... Một trăm nhiều điểm thực hảo tăng lên sao! Nửa tháng trước chủ nhân còn kém một ngàn điểm đầu, hiện tại chỉ kém một trăm nhiều điểm..... Chủ nhân, em cảm thấy trong khoảng thời gian này trong trường học có thể xoát hảo cảm giá trị người cơ bản đều bị chủ nhân quét qua, lại tăng lên khả năng cũng có chút khó khăn, không bằng chúng ta đến trên đường cái nhìn xem đi, có lẽ trên đường càng có nhiều người cần giúp đỡ~"

Thời gian này Hàn Tử Tư hẳn là còn không có trở về, liền tính đã trở lại, cũng sẽ không chú ý tới cô còn không có về nhà mới đối.....

Hàn Mộ Vi gạt gạt đầu, xoay người tới rồi xe bus trạm biên, tính toán ngày hành một nhường chỗ ngồi.

Nào biết vừa đến giao thông công cộng trạm biên, đã bị một cái quần áo rách nát phụ nhân kéo lại, kia phụ nhân một bộ đáng thương hề hề bộ dáng. "Tiểu cô nương, tôi vừa mới mất tiền, có thể mượn mấy đồng tiền cho tôi ngồi xe sao?"

"....."

Trạm xe buýt biên chờ xe người có không ít, vừa nghe lời này có chút người liền mi đều không chọn, hiển nhiên đối như vậy hình ảnh tư không nhìn quen. Có cái lão thái thái có điểm không cao hứng. "Hiện tại đại nhân a, liền tiểu cô nương tiền đều lừa....."

Phụ nhân không để ý đến bọn họ, chỉ mắt trông mong mà nhìn Hàn Mộ Vi.

Tiểu bao tử nói: "Chủ nhân, dù sao liền mấy đồng tiền, cho bà ấy đi! Bà ấy thoát nhìn rất đáng thương, không giống kẻ lừa đảo a....."

Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà móc ra tiền bao, lấy ra một trương năm đồng tiền cho cái kia phụ nữ.

Kia phụ nhân cảm kích mà nhận lấy, rồi lại có chút muốn nói lại thôi: "Cái kia..... Tiểu cô nương, có thể thêm tí hay không..... Chút tiền ấy, về nhà không đủ a....."

Bà ta nhìn Hàn Mộ Vi tiền bao, hiển nhiên là nhìn đến bên trong vài đồng tiền màu đỏ tiền lớn.

Hàn Mộ Vi vì lẳng, không có động tác.

Kia phụ nhân sắc mặt lập tức trở nên không tốt lên, "mày không phải còn có như vậy nhiều sao..... tiểu cô nương Mới hơn mười tuổi, muốn như vậy nhiều tiền làm gì? Hiện tại tiểu hài tử, thật là keo kiệt....."

Phụ nhân cũng không quay đầu lại mà rời đi giao thông công cộng trạm

Hàn Mộ Vi có điểm phản ứng không kịp, lăm bắm tự nói, "bà vừa mới..... Không phải nói chỉ cần mấy đồng tiền sao....."

Tiểu bao tử từ cũng có chút oán giận, "Hon nờ, bà lấy tiền rồi, lại không có một chút hảo cảm giá trị! Chủ nhân, không hiểu cảm ơn người cần bán không cần trợ giúp!! Chúng ta bị lừa!"

Thực rõ ràng là bị lừa.

Xe bus trạm người chung quanh đều thấy được một màn này, vừa mới lão thái thái nhịn không được nói: "Tiểu cô nương, cô cũng quá đơn thuần, đều không xem báo chí sao? Ở nơi công cộng hướng người đòi tiền vay tiền, chẳng sợ kìm ngách thiếu, tám chín phần mười cũng đều là lừa tiền....."

Cô.....

Xác thật không thể nào xem tin tức báo chí.....

Hàn Mộ Vi có loại bị lừa gạt phức tạp cảm thụ, tâm tình có chút hạ xuống, loại này tâm tình vẫn luôn giằng co hai trạm lộ.

Đọc theo đường đi tiểu bao tử đều ở tức giận mà lải nhải, "Hiện tại nhân loại thật là càng ngày càng giáo hoạt..... Bất quá, cũng không phải tất cả mọi người như vậy..... Chủ nhân, làm một hảo bánh bao thích giúp đỡ mọi người, người không thể bởi vì một lần bị lừa liền đối tất cả mọi người có mang cảnh giác..... Gặp gỡ chân chính yêu cầu trợ giúp người ngược lại nhìn như không thấy. Bánh bao là không sợ có hại! Đương nhiên, lần sau em nhất định sẽ giúp chủ nhân hảo hảo phân biệt, xác định đối phương thật sự yêu cầu trợ giúp mới làm chủ nhân hỗ trợ....."

Mới nói như vậy, tiểu bao tử đột nhiên nhìn đến cách đó không xa chợ bán thức ăn phía trước quý một người, tiểu bao tử hưng phấn, "Chủ nhân, chúng ta qua đi nhìn xem!"

Có não nhiệt địa phương, giống nhau liền có người yêu cầu trợ giúp.

Hàn Mộ Vi thực mau qua đi, phát hiện là một đứa nhũ..... Ôm một đứa nhỏ khác.

Nhóc lớn thoát nhút nhát quá bảy tám tuổi, đúng tuổi tác nhập học, nhưng mà trên người quần áo lại cũ cũ dơ dơ, trên mặt cũng có chút hôi, xanh xao vàng vọt, thoát nhìn giống như dói bụng thật lâu bộ dáng.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Người là... Ngốc tử sao?

Bị ôm vào trong ngực là một bé gái nhỏ nhắn, thoát nhìn giống một chú khi con, bị chặt chặt chẽ chẽ mà dùng chân đơn ôm vào trong ngực.

Cô bé thoát nhìn cũng có năm sáu tuổi bộ dáng, sắc mặt ửng hồng, thoát nhìn giống như sinh bệnh.

Như vậy hai đứa trẻ đó quý gối trước chợ, trước mặt là một cái mâm rách.....

Chung quanh vây xem quần chúng đều nghị luận sôi nổi, những người thường đến chợ mua thức ăn phần lớn đều là các cô nội trợ, bọn họ tuy rằng đồng tình, nhưng cũng chỉ là hỏi một chút bọn họ vì cái gì quý gối này, có phải hay không cùng người nhà thất lạc. Mà vô luận người khác như thế nào hỏi, cậu nhóc chỉ im lặng, không nói một lời.

Có một hai người trẻ tuổi cũng đứng vây xem một trận, sau đó nói: "Năm tám phần là tiểu lừa gạt..... Mọi người không cần đưa tiền a! Cho cũng không phải bọn họ, cuối cùng đều sẽ bị bọn buôn người đó gì đó lấy đi, thiện tâm cũng đừng không đến thật chỗ....."

Lời này quả nhiên khoanh ít người do dự nhún bộ dáng của hai đứa bé, bất quá có mấy cái do dự một chút, vẫn là tiến lên cho một hai khối tiền. Rốt cuộc tiền không nhiều lắm, hơn nữa xem này hai đứa nhỏ xanh xao vàng vọt, lại tại đây đã quý lâu như vậy.

"Cho đi cho đi, tôi nghe nói, loại này là trẻ bị bắt cóc, nếu một ngày không có muốn tới nhất định tiền số, trở về sẽ bị đòn....."

Có người thờ dãi: "Thật là thói đời ngày sau a, thật hy vọng cảnh sát đem những người đi bắt lại hết!"

Nghe được "Cảnh sát" hai chữ khi, vẫn luôn ở đám người bên ngoài Hàn Mộ Vi miễn cảm mà chú ý tới, nhóc kia run rẩy một chút.

Vì cái gì nghe được cảnh sát sẽ sợ hãi? Nếu bọn họ thật là bị bắt cóc, nghe được cảnh sát hai chữ, không phải hẳn là hy vọng cảnh sát đi cứu bọn họ sao?

Hàn Mộ Vi có chút nghi hoặc.

Tiểu bao tử vừa mới cũng đem chung quanh người nói nghe lọt được, nghiền cứu kia cậu nhóc thật lâu, tiểu bao tử thực khẳng định nói: "Chủ nhân, có thể cứu!"

Không biết vì sao, Hàn Mộ Vi trực giác cũng là như vậy nói cho cô.

Sắc trời dần dần tối sầm xuống dưới, cậu nhóc đầu gối đã quý đến chết lặng, trên mâm cũng chưa đến hai đến năm mươi đồng,cậu nhóc mặt vô biểu tình mà đứng lên, động tác miễn cưỡng mà đem những cái đó tiền thu lên.

Cậu nhóc ôm cô bé vào trong ngực, một đường hướng bên con đường nhỏ đi, càng đi càng nhanh, cuối cùng tới rồi chỗ ngoặt chỗ, nhịn không được ngừng lại: "Vì cái gì đi theo tôi?"

Hàn Mộ Vi đứng lên, mặt vô biểu tình mà nhìn trước mặt cậu nhóc cả người mang theo cảnh giác, đột nhiên lấy ra tiền bao tới, đem bên trong có 3 tờ 100 đồng đều lấy ra, "Cho em"

Cậu nhóc sững sốt một chút, "co..... Là ngốc tử sao?"

Sẽ không thể hiểu được mà đi theo một cái người xa lạ, chỉ vì cho đối phương ba trăm đồng, mà trong bóp cũng chỉ có 300 đồng.....

Không phải ngốc tử là cái gì?

Cậu thần sắc quý dị nhìn Hàn Mộ Vi khóe miệng nhịn không được trêu một chút.

"Cầm."

Cô thực kiên định mà đem tiền đưa cho nhóc, trên mặt không có gì biểu tình, "Em gái nhóc đang bệnh, cần tìm bác sĩ."

Cơ thể cậu nhóc run rẩy một chút, không hề tiếp nhận tiền trong tay của cô, "chị làm sao mà biết được?"

"Con bé sắc mặt không bình thường."

Thoạt nhìn hô hấp cũng có chút không bình thường, mặt quá đỏ.....

"Phòng chừng là cảm lạnh, nếu sốt quá cao,sẽ biến thành đồ ngốc như chị đó." Hàn Mộ Vi nghiêm trang giảng đạo.

"....."

Cậu nhóc trầm mặc trong chốc lát, sau đó mỉm cười, trên mặt vẫn luôn mang theo phong bị ánh mắt rớt cuộc có một tia thả lỏng, "Tiền em liền không thu. Chị dẫn bọn em đến bệnh viện đi!"

Hàn Mộ Vi sững sốt một chút, nghĩ đến vừa nhìn hành động của cậu nhóc, cũng ý thức được cái gì.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 49: Tiểu nam hài

Không có hỏi nhiều cái gì, Hàn Mộ Vi gật gật đầu.

Ba người liền đi đến bệnh viện gần đó. Dọc theo đường đi cậu nhóc đều trầm mặc, Hàn Mộ Vi cũng tính cách cũng không nói nhiều, nhưng này dọc theo đường đi ba người đều không có nói chuyện, thế nhưng cũng không cảm thấy xấu hổ.

Đến bệnh viện, cô bé trong lòng cậu nhóc tỉnh lại, "Tiểu ngư ca ca....."

Cậu nhóc có chút khẩn trương, đem chân đạp lên phần đầu bị lộ ra của cô bé, sợ cô bị gió thổi đến.

Hàn Mộ Vi nhìn một màn này, không biết vì sao lại có chút hâm mộ.

Cô bé xác định cậu nhóc còn ở bên cạnh, liền lại hôn hôn trầm trầm mà ngủ đi qua.

Thực mau tới rồi bệnh viện, thế là sau khi đang kí xong liền đưa cô bé đi truyền dịch, Hàn Mộ Vi đem 20 đồng còn lại đi mua hai hộp cơm, đặt bên cạnh cậu nhóc đang ngủ, đang muốn rời đi, cậu nhóc đột nhiên duỗi tay nắm lấy tay cô, "Chị ơi....."

Âm thanh có phần mềm mại, nhẹ nhàng.

Cậu nhóc này lúc đầu luôn đề phòng tất cả mọi người xung quanh, có thể như vậy đối một người xa lạ nói chuyện, nói vậy cũng là ít có đi!

Hàn Mộ Vi tâm cũng trở nên mềm mại lên, "Làm sao vậy?"

Trông mắt xoay một chút, Hàn Mộ Vi nói: "Không cần lo lắng, ngày mai chị sẽ lại qua đây..... Nếu sốt còn không hạ, thì nên ở lại quan sát thêm. Tiền không là vấn đề."

Hàn Tử Tư tuy rằng đối cô không tốt, nhưng từ nhỏ đến lớn, vì biểu hiện ông ta công bằng, cấp Hàn Mộ Vi cùng Hàn Mộ Vũ tiền trong card đều bằng nhau.

Đương nhiên, Hàn Mộ Vũ còn có tiền của Lưu Băng Tinh cho, cho nên trong thẻ đối côbta mà nói bất quá là tiêu vật tiền thôi.

Mà Hàn Mộ Vi vẫn luôn vô dụng, trừ bỏ ngẫu nhiên trong cơm thẻ không có tiền sẽ chuyển mấy trăm đồng vào, thì tiền trong card căn bản không xài đến.

Hàn Tử Tư làm ăn càng ngày càng lớn, hiện tại tiền trong card ít nhất cũng có mười vạn trở lên.

Tuy rằng so không được Hàn Mộ Vũ cùng Lưu Băng Tinh, bất quá cũng coi như không ít. Ít nhất để cô bé ở trong bệnh viện vài ngày là dư dả.

Nghe vậy, cậu nhóc mỉm cười, sau một lúc lâu, đột nhiên nói: "em nhất định sẽ trả lại chị!"

"....."

Hàn Mộ Vi trầm mặc trận, đột nhiên cảm cậu nhóc trước mắt tính tình vô cùng quật cường giống hệt cô, tựa hồ cũng là từ nhỏ bị thương, cho nên căn bản không muốn cùng quá nhiều người tiếp xúc. Bất đồng chính là, cậu nhóc còn có em gái bên cạnh.....

"Được."

Cô đột nhiên vươn tay, xoa đầu cậu nhóc, nghiêm túc mà nói với nhóc: "Vậy nói như vậy định rồi, về sau kiểm lời, nhớ rõ trả lại cho chị a."

Cậu nhóc tựa hồ cũng không dự đoán được cô sẽ như vậy trả lời, sững sốt một chút, sau đó đột nhiên cười đến thực vui vẻ, nặng nề mà gật gật đầu, "ạ!"

Hệ thống nhắc nhở, cậu đối cô hảo cảm giá trị gia tăng rồi mười cái điểm.

Hàn Mộ Vi lại cảm thấy, cái gì hảo cảm giá trị hiện tại đều đã không quan trọng.....

Quan trọng là, cô đột nhiên phát hiện, cậu nhóc này giống như là một phiên bản khác của chính cô, mà cô hiện tại rớt cuộc thay đổi một chút, tựa hồ..... Cũng trợ giúp cậu nhóc thay đổi một chút?

Nguyên lai, trợ giúp chân chính yêu cầu trợ giúp người, vui sướng như vậy!

Dưới ánh trăng, Hàn Mộ Vi đối bụng, chậm rãi mà cắn một miếng khoai lang nướng trở về nhà.

Đây là lần đầu tiên chủ động lấy tiền mua ăn, cũng là lần đầu tiên ăn đồ ăn vặt ven đường. Khi còn nhỏ, lúc mẹ còn sống cũng đã có lúc cùng cha mang cô ra ngoài, lúc có cha ở bên cạnh mẹ thường đối với cô rất ôn nhu, khi đó cô còn không có bị đánh sợ, nhìn đến ven đường ăn vặt liền muốn ăn.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 50: Mặc thiếu tướng tiến đến bãi phóng

Cha bị cô ồn ào đến phiền, ném xuống 100 đồng bảo tài xế mua cho cô ăn. Nào biết mua sau khi trở về, cô còn chưa cắn được một cái, đã bị mẹ ném tới thùng rác.

"Con là con gái của Vệ Yên Nhu ta, là Hàn gia đại tiểu thư, sao lại có thể ăn loại này quán ven đường?!"

Ở kia lúc sau, Hàn Mộ Vi cho dù có cơ hội lại đi thử một chút ăn vặt ven đường, cũng không có đi thử quá.

Mà hôm nay lại không giống nhau.

Đã 8 giờ nhiều, hôm nay vận động hơi nhiều, đi qua quán khoai lang đó, cô đột nhiên đói bụng.

Sau đó, đột nhiên liền muốn ăn nướng khoai.

Loại ăn vặt ghét bỏ ven đường này bị mẹ, không ngon.....

Rất thơm, ăn đến dạ dày thôi điềm, ẩm áp.

Hoá ra, thay đổi, là một thứ dần làm ta cảm thấy tự do và vui vẻ.

Tiểu bao tử cũng cảm nhận được cô trong lòng ẩm áp, ngửi khí nhẹ nhàng mà cùng cô trò chuyện kế hoạch kế tiếp, "Chủ nhân, từ hôm nay trở đi muốn gia tăng chương trình học, chủ nhân tự duy đủ ổn rồi, đối người tốt hay là người xấu thực cực rất nhanh nhay..... Bất quá, bọn người xấu diễn xuất quá đạt nhiều khi không phân biệt nổi, cho nên em quyết định thêm một môn tâm lý học vào chương trình học! Ăn, làm chủ nhân có thể từ đối phương động tác nhỏ cũng trong ánh mắt liền phân biệt ra, đối phương có phải người tốt hay khôngh....."

"Biết được ai là người cần giúp đỡ đối với việc tìm hao cảm giá trị là rất có lợi nha! Giống như cậu nhóc kia một lần cho chủ nhân mùi cái hảo cảm giá trị a!! Nếu là có mùi người như vậy, thì chủ nhân giống nhau từ liền có thể lên tới đệ tam cấp....." Ngửi đến tốt đẹp tương lai, tiểu bao tử liền thanh âm trung đều tràn ngập thỏa mãn cùng vui sướng

Hàn Mộ Vi một đường mỉm cười mà nghe, ăn xong nướng khoai trở lại Hàn gia đã 9 giờ.

Không tiếng động mà từ cửa đi vào, còi giấy liền phai lên lầu, đã bị Hàn Tử Tư trong phòng khách gọi lại

Hàn Tử Tư sắc mặt có chút khó coi, "mày chạy đi nơi đâu? Tan học đến bảy giờ đến bảy giờ nao lâu biết không?"

Hàn Mộ Vũ ở một bên thêm nắm thêm muối, "Chính là a, chị, ngại không có về nhà, chúng ta thực lo lắng chị..... Vạn nhất xảy ra chuyện gì liền phiền toái."

Lưu Băng Tinh tác đám đương người tốt, "thời, người an toàn đã trở lại không phải tốt sao, tới, Vi Vi, lại đây, vị này chính là hàng xóm nhà chúng ta Mặc tiên sinh."

Hàn Mộ Vi lúc này mới chú ý tới, Mặc Dung Uyên đang ngồi ở phòng khách, hơn nữa, trên bàn là trà và bánh ngọt.....

Thoạt nhìn, hần đã tới rất lâu.

Mặc Dung Uyên đứng lên, đi đến cô trước mặt, triều nàng Vi Vi cười, "Hàn tiểu thư, xin chào. Tôi là Mặc Dung Uyên."

Hần già vờ như lần đầu gặp mặt, nói: "Lần này đến Giang Thành tới, Vệ lão gia nhờ ta đến thăm tôn nữ của ông....."

Hàn Tử Tư nghe được lời này, lại cùng hần hần huyền vài câu, bắt quá ánh mắt nhìn cô ôn nhu lại vài phần.

Lúc trước tuy ngoài mặt không nói nhưng trong lòng Cố gia bà Hàn gia đều muốn đem Cố Thiếu Ngang và Hàn Mộ Vi đính hôn, không biết vì sai hai người gặp qua hai lần mặt sau, cố gia nhưng đem việc này phai nhạt xuống dưới, tựa hồ không tính toán nhắc lại.

Hàn Tử Tư tức giận rất nhiều, đối Hàn Mộ Vi cũng khôi phục sự lạnh nhạt như trước, chỉ là nghĩ đến vệ lão còn vì Hàn Mộ Vi an bài hôn sự, rõ ràng về sau sẽ không quên cô, cũng không dám giống như lúc trước mà đánh cô, chỉ cùng qua đi giống nhau làm lơ cô.

Lại không nghĩ rằng, hôm nay vị Mặc thiếu tướng nổi tiếng cả nước lại đến nhà ông ta chào hỏi!

Mặc thiếu tướng thanh danh toàn bộ Hoa Hạ đều biết, bọn họ tính là nhân vật số một số hai Giang Thành, cũng không phải không có nghe nói Mặc Dung Uyên đến Giang Thành tới đường thượng, hơn nữa rất có khả năng liền ở cùng tiểu khu. Nhưng không trái qua cho phép, cũng không ai dám chủ động xuất hiện ở trước mặt hần, rốt cuộc vị này Mặc thiếu tướng chính là có tiếng thiết diện vô tư, hơn nữa ghét nhất người khác chụp hần mông ngựa, hoàn toàn chỉ xem thực lực.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Trộm ban phi?

Cho nên thân cận với Mặc thiếu tướng chính là thân cận với Mặc gia.....

Nhưng Hàn Tử Tư vẫn luôn chưa có ý định với Mặc Dung Uyên.

Lại không nghĩ rằng, vị này Mặc thiếu tướng lại chủ động tới cửa, nói là vệ lão nhờ hần đến xem Hàn Mộ Vi.....

Hơn nữa, hần còn nói, lần trước Hàn Mộ Vi giúp hần một việc nhỏ, hần lần này tới là muốn nói lời cảm tạ.....

Nhìn những lễ vật mà người ta đưa đến, mọi thứ đều là chỉ có lãnh đạo quốc gia mới có tư cách hưởng dụng. Hàn Tử Tư xem đến kinh hãi rất nhiều, lại có chút nghi hoặc, đứa con ngốc của ông ta khi nào lại hại như vậy, cư nhiên có thể giúp đỡ Mặc thiếu tướng "Việc nhỏ".....

Nhưng vô luận có phải hay không thật sự, này đối với Hàn gia mà nói chỉ có tốt không có hại.

Hàn Tử Tư nhìn Hàn Mộ Vi ánh mắt cũng trở nên nhiệt liệt vài phần.....

Xem ra, lúc trước ông ta đã xem nhẹ đứa con của mình và vợ trước.....

Vệ lão vẫn là rất đề ý cô, hơn nữa, cái này nha đầu cũng không biết từ đâu ra vận khí, cư nhiên quen biết Mặc gia.....

Ồ vệ gia cùng Mặc gia trước mặt, cố gia tính cái gì?

Hàn Mộ Vi lạnh lùng mà nhìn trước mắt Hàn Tử Tư cùng Mặc Dung Uyên tôn trọng nhau như khách, cảm thấy có chút chói mắt.

"Vi cái gì?"

Ngày hôm sau lúc chạy bộ, Hàn Mộ Vi đột nhiên ngừng lại, hỏi ra như vậy một câu.

Nguyên bản chạy ở phía trước Mặc Dung Uyên dừng bước chân, xoay người lại, nghiêm túc mà nhìn cô.

Cô không hỏi cái gì vì cái gì, nhưng Mặc Dung Uyên lại nghe đã hiểu lời nói, nhìn ánh mắt lạnh băng của cô, Mặc Dung Uyên thờ dãi, "tôi cũng không biết vì cái gì..... Chính là....."

Hần cúi đầu Vi Vi cười, sau đó ngẩng đầu, nhìn thẳng nàng hai mắt, "Chính là, vô tình rất đề ý cô!"

Vô tình đề ý.....

Hàn Mộ Vi tâm bị mấy chữ này xúc động.

Kỳ thật, chính cô lại làm sao không phải.....

Vô tình mà..... Đề ý hần?

Cho nên những người khác, cho dù là từ nhỏ cùng nhau lớn lên như Quý An Thừa,hay là Cố Thiếu Ngang trong tương lai đâm chết cô, bọn họ bất kể ở trước mặt cô làm cái gì, cô nổi lòng cũng chưa cái gì phập phồng. Nhưng người này lại không giống nhau.....

Mặc Dung Uyên, hần từ ánh mắt đầu tiên liền hấp dẫn tâm mắt cô. Nói nào có hần cô đều cảm nhận được

bởi vì sự tồn tại của hần quá lớn. Lại hoặc là, cô quá chú ý hần?

Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà xoay người, không để ý đến hắn, cũng không chạy bộ, trực tiếp trở về Hàn gia.

Đem tới hôm qua lấy tiền cất vào cặp sách, Hàn Mộ Vi đi trước bệnh viện, phát hiện cô bé đã tỉnh, hai chi đen nhánh mắt to xoay chuyển, nhút nhát sợ sệt mà kêu, "Chi....."

Cô sững sốt một chút, sau đó vươn tay đi, xoa đầu cô bé. Lại từ cặp sách lấy ra một que kẹo to, nhét vào trong tay cô bé, "đây nè, kẹo que cho em ăn!"

Cô bé sững sốt một chút, sau đó vui vẻ mà cười.

Cậu bé nhìn một màn này, ánh mắt cũng chậm rãi nhu hòa lên.....

Giang Thành Nhất Trung.

Hàn Mộ Vi mới vừa tiến phòng học, liền phát hiện ánh mọi người có chút không đúng.

Vừa mới ngồi xuống, liền cảm giác được không ít người đối với cô chỉ chỉ trỏ trỏ, vài nữ sinh càng là ghé vào cùng nhau khe khẽ nói nhỏ. Chính cảm thấy kỳ quái, phó lớp trưởng Tề Tư Mẫn đột nhiên đã đi tới:

"Mộ Vi, ngày hôm qua..... cậu là người cuối cùng rời đi phải không?"

Hàn Mộ Vi sững sốt một chút, ngày hôm qua coi cùng Chu Quân Hào đánh cầu lông, bắt tri bắt giác quên mất thời lúc trở lại phòng học, xác thật chỉ có bọn họ hai người. Chu Quân Hào động tác so cô nhanh hơn, đi trước một bước. Hàn Mộ Vi xác thật có thể nói là là người cuối cùng, trước khi đi cô còn xem cửa sổ đã đóng kín chưa.....

Chỉ là, người cuối cùng có gì vấn đề sao?

Tề Tư Mẫn học mất đờ lên, "Mộ Vi, nếu là cậu lấy, làm ơn trả lại được không? Hơn một ngàn tệ tiền quỹ lớp trong học kỳ này, phải dùng tới mua đồ uống trong đại hội thể thao....."

Một ngàn tệ? Quỹ lớp?

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Là người trộm đi?!

"Cô đang nói cái gì?" Hàn Mộ Vi nhìn nhìn chung quanh, tất cả ánh mắt đều tập trung ở trên người cô.

"Ngày hôm qua..... tôi đem quỹ lớp kẹp ở trong sách, đã quên mang về..... Hôm nay trở về, liền tìm không đến! Tôi cùng Đoàn Thần Kiệt là hai người đến lớp đầu tiên, cậu áp không có khả năng lấy, tôi là người phụ trách, liền càng sẽ không cầm..... Mộ Vi, nếu là cậu lấy, có thể trả lại hay không? Nhà tôi chỉ là mở quầy bán quà vặt, một ngàn tệ đối với cậu mà nói tuy rằng không tính cái gì, nhưng với tôi mà nói cũng đã rất nhiều....."

Tề Tư Mẫn nói, trong thanh âm đã mang theo khốc nức nở.

Hàn Mộ Vi nhìn thoáng qua cô ta, lại nhìn quét chung quanh liếc mắt một cái những người đó mấy ngày trước còn cùng cô vừa nói vừa cười hiện tại....., ánh mắt chậm rãi biến thành lạnh băng lên.....

"Tiền không thấy, vì cái gì cậu liền nhận định là tôi?"

Chu Quân Hào còn không có tới đi học, nhưng tới hôm qua bọn họ là hai người cuối cùng rời đi, tuy rằng cô biết Chu Quân Hào không có trộm tiền, nhưng chung quanh những người này..... Bọn họ không phải biết không không phải chỉ mình cô? Vì cái gì chỉ hoài nghi cô?

Chẳng lẽ, liền bởi vì cô ở bọn họ trong mắt đã từng là cái gốc tử, bọn họ liền thật sự cho rằng cô là cái gốc tử sao?

Nỗ lực hòa tan hơn nửa tháng tâm, tại như vậy từng đôi tràn ngập hoài nghi nhìn chằm chằm hạ, chậm rãi đóng băng.....

Đem trên bàn thư một lần nữa thu hồi cặp sách, Hàn Mộ Vi xoay người đã muốn đi, Tề Tư Mẫn nóng nảy, tiến lên bắt lấy cô, lại chỉ bắt được cặp sách!

"Phanh" một tiếng, Hàn Mộ Vi không có kéo sát lại cặp sách liền như vậy bị kéo đi ra ngoài, mười tờ giấy tiền màu đỏ từ trong cặp cô rơi ra.....

Trong phòng học một mảnh yên tĩnh.

Hàn Mộ Vi xoay người, đối diện là những ánh mắt trào phúng.....

"Thì ra thật là cô..... Không phải nói Hàn gia rất có tiền sao? Như thế nào còn sẽ trộm tiền....."

"Hàn gia có tiền lại không phải cô ta có tiền! Tôi nhưng nghe nói, Hàn Mộ Vi chính là cái gốc tử, ba cô ta trước nay cũng chưa mang cô ta gặp qua người..... Người khác đều cho rằng Hàn gia chỉ có Hàn Mộ Vũ là con gái thôi!"

"Khó trách vừa mới đi vội vã, sợ bị phát hiện đi....."

"Thật quá đáng, đây chính là quỹ lớp của chúng ta..... Nếu là ném, chẳng lẽ làm chúng ta lại giao một lần không thành? May mắn hiện tại tìm trở về....."

.....

Hàn Mộ Vi an tĩnh mà nhìn mười tờ tiền rơi trên mặt đất kia.....

Đây là đây là tiền hôm qua cô rút ra để phòng cô bé kia có cần tiếp tục nằm viện hay không.....

Lại không nghĩ rằng, hiện tại, lại thành bằng chứng cô trộm tiền!

Mà trước mắt những người này..... Bọn họ đã từng cho hào cảm giá trị, nguyên lai dễ dàng như vậy liền sẽ biến mất.

Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà đứng ở nơi đó, nhìn Tề Tư Mẫn trên mặt mang theo hận ý cùng sáng khoái biểu tình, còn có phía sau Đoàn Thần Kiệt không dám tin tưởng mà thất vọng.....

Đúng lúc này, Hàn Mộ Vi thân ảnh bị một cái bóng ma che khuất, một thanh âm vang lên:

"Đều tự ở chỗ này làm cái gì?"

Là Chu Quân Hào.

Chu Quân Hào..... cậu ngày hôm qua còn cùng cô đánh cầu lông, hôm nay, nhìn đến này bằng chứng một ngàn tệ, cậu..... Có thể hay không cũng giống những người khác giống nhau, hoài nghi cô?

"Tiền như thế nào ném trên mặt đất?" Chu Quân Hào đi qua Hàn Mộ Vi bên cạnh người, ngồi xổm xuống dưới, nhặt lên một tờ trong đó, nghiêm túc mà nhìn cô, "Hàn Mộ Vi, cậu thật đúng là kẻ có tiền!"

"Có tiền cái gì có tiền, còn không phải là trộm....."

"Chính là a, Chu Quân Hào, cậu đừng nhặt! Để tự cô ta nhặt, cô ta nếu không nhặt lên đưa Tề Tư Mẫn, lại cùng chúng ta xin lỗi, tôi tuyệt đối đem việc này bao trường học! Hàn Mộ Vi, cô không nghĩ bị ghi tội thôi học đi?"

Có người nói như vậy:

Ta dịch mà tức á. Tội Vi Vi

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ta cũng có một ngàn khối!

Nhưng Chu Quân Hào động tác lại không có dừng lại, cậu an tĩnh mà ở trước mắt bao người đem mười tờ tiền 100 đồng nhặt gọn lại, sau đó sửa sang lại, một lần nữa bỏ vào trong cặp sách cô, đưa cho cô:

"Hàn Mộ Vi."

Hàn Mộ Vi không có động tác, bạn học xung quanh lại nóng nảy, "Chu Quân Hào! Đó là quỹ lớp của chúng ta, không phải Hàn Mộ Vi!"

Chu Quân Hào mắt kính hạ ánh mắt nghiêm túc mà nhìn Hàn Mộ Vi, không nói gì.

Hàn Mộ Vi ngược mắt xem cậu, ánh mắt như thể thanh triệt, động tác nếu đơn giản quyết đoán, cậu.....

Không có hoài nghi cô.

"Chu Quân Hào!" Tề Tư Mẫn đột nhiên lớn tiếng nói: "Đây là toàn bộ quỹ lớp, cậu không thể liên như vậy giao cho Hàn Mộ Vi....."

"Các người nói cậu ấy trộm tiền?" Chu Quân Hào cười như không cười mà xoay người, cười lạnh nhìn Tề Tư Mẫn, "Chứng cứ đâu? Cô có có chứng cứ sao?"

Cậu nhìn toàn bộ người trong lớp, mặt mang trào phúng, "Trong các người ai chính mắt thấy cậu ấy trộm tiền sao? Không có? Vậy các người hiện tại là đang làm gì? Lo lắng cho rằng người ngốc nhất lớp trộm tiền sao?"

"Chu Quân Hào! Đó cũng có tiền của cậu đóng....."

"Tiền của tôi?" Chu Quân Hào cười lạnh một tiếng, đột nhiên đem Hàn Mộ Vi cặp sách nhét vào trong người cô, sau đó đem chính mình cặp sách ném lên trên bàn, kéo ra khóa kéo, từ bên trong móc ra bóp tiền của mình, lấy ra một sấp tiền màu đỏ.

"Tôi cũng có một ngàn đồng, đó có phải hay không liên đại biểu cho, tiền là tôi trộm a?"

Chu Quân Hào nói cũng có đạo lý, có một hai bạn học bắt đầu do dự, bọn họ vừa mới có phải hay không oan uổng Hàn Mộ Vi? Rốt cuộc đích xác không ai nhìn đến có thật sự làm như vậy, chỉ là biết cô là người cuối cùng rời đi.....

Mà phụ trách quản tiền Tề Tư Mẫn đương nhiên không có khả năng, mà Đoàn Thần Kiệt trong nhà rất có tiền, nhân phẩm lại là cả lớp rõ như ban ngày, căn bản không có khả năng làm ra như vậy.....

Cho nên đương nhiên, bọn họ hoài nghi Hàn Mộ Vi. Chính là hiện tại ngấm lại, cũng xác thật là quá chú quan.....

Chu Quân Hào hừ lạnh một tiếng, đem tiền của mình đặt mạnh lên bàn, "Nếu có một ngàn tệ liên đại biểu cho trộm tiền chính là người đo, vậy xem như tôi trộm! Bất quá, các người....."

Hắn tầm mắt lạnh lùng mà từ từ chuyển qua hữu, không có buông tha bất luận cái gì một vị đồng học, "trong các người, chẳng lẽ không ai trên người có một ngàn tệ trở lên sao? Khẳng định không ít đi, rốt cuộc đây chính là Giang Thành Nhất Trung..... Người bình thường thật đúng là không kham nổi! Đó có phải hay không đại biểu cho, các người những người này..... Tất cả đều là hiếm nghị?"

Bị cậu nhìn qua vài cá nhân đều cúi đầu, có vẻ có chút chột dạ.

Có thể Giang Thành nhất trung, hoặc là là thành tích thật sự thực ưu tú, giống Tề Tư Mẫn như vậy. Hoặc là là gia cảnh thực tốt, như vậy chẳng sợ thành tích kém cũng có thể thượng, tỷ như lúc trước luôn 0 điểm thi Hàn Mộ Vi.....

Mà này đó con nhà giàu trong túi, một ngàn rế củi bôn tính không được cái gì. Lần này cả lớp kích động như vậy, bất quá là bởi vì trong đa số học sinh trong lớp gia cảnh đều giống nhau, không muốn lại bỏ tiền nộp tiền quỹ thôi.....

Thấy những người này chột dạ, Chu Quân Hào lạnh lùng mà cười ra tiếng tới, "Muốn lục soát nói, không bằng công bằng một chút, tất cả mọi người đều đem bóp tiền lấy ra, nhìn xem ai trên người có một ngàn tệ trở lên..... chính là người hiếm nghị!"

Tề Tư Mẫn cắn răng, "Chu Quân Hào, cậu không cần thật quá đáng! Hon nữa, ai nói trên người có một ngàn tệ chính là người hiếm nghị? Trộm tiền người ta nói không chừng đã sớm đem tiền tiêu, hoặc là mang về nhà đâu?"

"Đúng vậy!" Chu Quân Hào quả thực đều màu cười ra tiếng, "Nói không chừng đã sớm hoa, cũng có thể mang về nhà....."

"Một khi đã như vậy, vậy các người vì cái gì chỉ hoài nghi Hàn Mộ Vi?"

"....."

Toàn bộ lớp 2/3 một trận trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Là ta lấy

Đúng lúc này, Lý lão sư thanh âm vang lên, "Đã đến giờ vào học,các em đứng đây làm gì?"

Tất cả mọi người đều nhin không được cứng đờ, một đám biểu tình đều thực phức tạp.

Lý lão sư nhăn lại mi tới, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đoàn Thần Kiệt, em nói nói!"

Đoàn Thần Kiệt dậm ba câu liền đem sự tình trải qua nói một lần, Lý lão sư vừa nghe, sắc mặt đều thay đổi.

Cả lớp đều cho rằng sẽ bị Lý lão sư quở trách một trận, Lý lão sư đột nhiên từ trong sách của mình lấy ra 1000 tệ.....

"Này một ngàn tệ, là cô lấy."

Mọi người không dám tin tưởng lại có chút há hốc mồm mà nhìn Lý lão sư.

Lý lão sư nhìn Tề Tư Mẫn, "Ngày hôm qua buổi chiều cô đến phòng học nhìn một chút, trong phòng học không ai..... Chỉ có cặp sách của Hàn Mộ Vi cùng Chu Quân Hào, còn có Tề Tư Mẫn..... phong bì của em"

"Tề Tư Mẫn, quỹ lớp là em phụ trách, em được cả lớp tin tưởng như thế, vậy em cũng nên càng cẩn thận hơn, như thế nào có thể tùy tiện tiền liền đem tiền kẹp ở sách vở, còn đã quên mang đi?"

"Cô sợ bị người trộm, cho nên trước cầm đi..... Không nghĩ tới, các em còn nháo làm sự việc ra tới như vậy!"

Lý lão sư trong thanh âm mang theo nồng đậm thất vọng, vừa rồi những người chỉ trích Hàn Mộ Vi cùng Chu Quân Hào đều cúi đầu xuống, tâm tình thực phức tạp.....

giáo dục Tư tưởng xong, nhìn thần sắc cả lớp, cũng biết hiện tại giảng bài bọn họ cũng nghe không vào. Lý lão sư thở dài, "Đoạn Thần Kiệt, em lại đầu. Lần này quỹ lớp do em phụ trách."

Tê Tư Mẫn sùng sốt một chút, ngờ ngạc mà nhìn Lý lão sư đem tiền giao cho Đoạn Thần Kiệt, cần cần môi dưới.....

Cô ta thừa nhận, chuyện này thật là chính mình làm được không tốt.

Chỉ là, sáng sớm đến phòng học tới, nhìn đến kia quyển sách, cô ta mới nhớ tới chính mình để quên quỹ lớp trong lớp mà không mang về. Nào biết vừa mở ra tới, lại như thế nào cũng tìm không thấy tiền.

Nhà cô mở quầy bán quà vặt,mấy ngày mới có thể kiếm đủ một tệ, còn ca ca đang học đại học, trong nhà kiếm tiền trên cơ bản đều là cho ca ca có học phí cùng sinh hoạt phí. Ngày thường cô ta một tháng tiêu vặt tiền cũng liền hai trăm đồng tiền, nếu là mất.....

Cô ta nhất thời luống cuống, lại đột nhiên nghĩ đến ngày hôm qua cô ta lúc đi cặp sách của Hàn Mộ Vi cùng Chu Quân Hào còn ở.....

Chu Quân Hào tuy rằng không nhiều lắm lời nói, nhưng thần thái lúc đánh cầu nói cho cô ta biết, cô ta không thể trêu vào Chu Quân Hào.

Nhưng Hàn Mộ Vi lại là cả lớp đều biết là đồ ngốc, lúc trước thời điểm cô bị cho là người câm, cũng không phải không có người khi dễ cô, cô đều là默默 không có phản kháng.....

Hơn nữa, nhà cô rất có tiền..... Lần trước míc com khi Hàn Mộ Vi xếp hạng phía trước cô ta, cô ta nhìn đến trong thẻ cô còn dư lại hơn 300 đồng..... So một tháng sinh hoạt phí của cô ta đều nhiều!

Hàn Mộ Vi là tốt nhất người được chọn.

Tê Tư Mẫn kỳ thật còn có một tia chính mình tiêu tâm tư, trong khoảng thời gian này cô ta nhìn đến Đoạn Thần Kiệt thường quan tâm vấn đề ăn uống của Hàn Mộ Vi, Hàn Mộ Vi cũng thường xuyên lấy vấn đề hỏi Đoạn Thần Kiệt, ngày thường ngẫu nhiên bị bọn học hỏi đến phiền Đoạn Thần Kiệt thường sẽ mặt kiên nhẫn, ở đối mặt Hàn Mộ Vi những cái đó cơ sở đến không thể lại cơ sở vấn đề khi, cư nhiên rất có nhẫn nại.....

Tê Tư Mẫn có chút ghen ghét Hàn Mộ Vi, cho nên mới sẽ theo bản năng liền làm như vậy.....

Vạn lần không nghĩ tới, tiền căn bản không mất, hơn nữa là Lý lão sư lấy đi.....

Lý lão sư cho bố trí cho cả lớp nhiệm vụ, nói: "Chu Quân Hào, Hàn Mộ Vi..... Còn có, Tê Tư Mẫn, ba người các em ra ngoài một chút."

Tê Tư Mẫn sắc mặt trắng nhợt, cần môi dưới đi ra ngoài.

Lý lão sư thật không có trách cứ bọn họ, ngược lại cho bọn họ uống trà, lời nói thăm thía mà theo chân bọn họ hàn huyên một chút. Toàn bộ hành trình Tê Tư Mẫn đều tái nhợt mặt cúi đầu không dám nhìn co, Chu Quân Hào mặt mang trào phúng, nhìn đến cô ta liền hừ lạnh một tiếng, tựa hồ hoàn toàn nhìn thâu tâm tư cô ta.....

- -----

Bạn nhỏ Vi Vi đã được giải oan rồi nhé!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 55: Nàng vì cái gì liền hấn cùng nhau không để ý tới?!

Hàn Mộ Vi từ đầu tới đuôi đều không có nói chuyện, Lý lão sư lo lắng cô đã chịu đã kích, báo Chu Quân Hào cùng Tê Tư Mẫn trước rồi đi, đem cô ở lại nói chuyện.

Nhưng Lý lão sư lại phát hiện, Hàn Mộ Vi căn bản không có đang nghe cô nói cái gì.

Học sinh lớp 2/3 phát hiện, Hàn Mộ Vi thay đổi.

Từ cô ở lớp học đọc diễn cảm bắt đầu, cô liền thay đổi. Cô không hề là là người ngốc trong trí nhớ của bọn họ, không hề mỗi tiết đều ngủ. Cô bắt đầu nghiêm túc mà nghe giảng bài, ghi chép, mỗi một lần bài tập đều nghiêm túc hoàn thành, mỗi lần trong lớp về cuối cùng là cô, lần thu gần nhất lần này, bọn họ thậm chí kính ngạc phát hiện, cô cơ hồ mỗi một môn thành tích đều vượt qua đạt tiêu chuẩn tuyến.

Cô tự càng ngày càng tinh tế đẹp, thân thể cũng không hề như lúc trước gầy yếu, mỗi ngày đi nhà ăn ăn cơm, luôn là nghiêm túc ăn không để dư thừa, lãng phí.

Nhưng, so với vừa mới bắt đầu thay đổi, cô lại lại lần nữa biến hóa.

Sẽ không nói hiểu lầm coi bỏ sau, cô tuy rằng vắng vẻ, lại bắt đầu thử cùng người chung quanh nói chuyện. sẽ Có không vấn đề, cũng sẽ đi tìm Đoạn Thần Kiệt cùng Chu Quân Hào. Mỗi tuần hai tiết thể dục, cô cũng không giống lần trước giống nhau tìm Chu Quân Hào đánh cầu lông.

Hiện tại cô, không hề cuối cùng một cái đi rồi.

Cô làm bài tập tốc độ bắt đầu nhanh hơn, thường thường không đến 5 giờ liền đem bài tập hoàn thành, liền tính không hoàn thành, nhất vẫn cũng là đếm ngược cái thứ hai rồi đi phòng học.

Cô như cũ sẽ hỗ trợ đem không dọn xong cây chổi cây lau nhà dọn xong, như cũ sẽ trợ giúp kiểm tra cửa sổ, nhưng cô lại lần nữa trở nên trầm mặc lên, không hề cùng bất kì người nào nói chuyện.....

Lớp học người tuy rằng không ai nói ra, lại đều có chút xấu hổ.

Cô thay đổi, là bởi vì bọn họ ngày đó hoài nghi đi.....

Cũng là, nếu là bọn họ, rõ ràng cái gì cũng không có làm, lại bị toàn lớp mọi người hoài nghi, liền chính mình tiền cũng bị vu hãm là trộm tới..... Khẳng định cũng sẽ như vậy.

Trong lớp có hao những người này nhìn đến Hàn Mộ Vi khi, trong lòng luôn có chút xấu hổ thẹn ý.

Liền tính qua đi cho rằng Hàn Mộ Vi là cái sẽ không nói ngốc từ khi, cô cũng chưa làm qua cái gì chuyện xấu, bọn họ như thế nào có thể dễ dàng như vậy liền hoài nghi cô đâu? Mà Chu Quân Hào, hẳn rõ ràng mới chuyện qua tới không đến một tháng, cậu đều có thể không chút do dự tin tưởng Hàn Mộ Vi.....

Bọn họ, thật sự tư tưởng thực xấu xa đi.....

Vài bạn học lúc trước hoài nghi cô đều rất muốn tìm Hàn Mộ Vi xin lỗi, nhưng bọn họ lại phát hiện, Hàn Mộ Vi lại khôi phục bộ dáng khó tiếp cận lúc trước, căn bản không theo chân bọn họ có bất luận cái gì giao lưu.....

Mà nếu là đơn độc đi qua đi theo cô nói, bọn họ lại có chút kéo không dưới mặt mũi tới.....

Rốt cuộc, việc này không phải một người sai.

Tiết thể dục.

Lý lão sư nhìn lại khôi phục một người, cảm bóng rổ ở sân bóng an tĩnh mà chính mình ném rổ thiếu nữ, thở dài.

Cô đối Hàn Mộ Vi qua đi này nửa tháng thấy được tiến bộ là nhất rõ ràng. Hàn Mộ Vi rốt cuộc chậm rãi đi ra thế giới phong bế chính mình, thật cần thận mà dung nhập với trong lớp, thành tích cũng bắt đầu chậm rãi tăng lên..... Làm chủ nhiệm lớp, cô cảm giác thành tựu là rất lớn.

Nhưng mà, liền bởi vì như vậy một chuyện nhỏ, tiểu cô nương này lại qua lại tâm trạng hết như lúc trước.....

Bất quá, vẫn là có biến hóa. Ít nhất, trừ bỏ cùng những người khác báo tri khoảng cách, không nhiều lắm lời nói ở ngoài, mặt khác những thói quen tốt, Hàn Mộ Vi đều còn giữ lại.....

Tĩnh, theo thời gian trôi qua, có lẽ sẽ một chút một chút tiêu tan đi? Lý lão sư nghĩ.

Một người có tính cách giống hệt Hàn Mộ Vi đó chính là Chu Quân Hào.

Chu Quân Hào nhìn dưới ánh mặt trời một người an an tĩnh tĩnh mà thiếu nữ đang ném bóng vào rổ, mím môi, phun ra một hơi tới.....

Cậu liền không hiểu, rõ ràng không liên quan chuyện cậu, rõ ràng chỉ có cậu tin tưởng cô, vì cô nói chuyện.....

Cô dựa vào cái gì liền cậu cùng nhau không để ý tới?!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Người nếu nở rộ, con bướm từ trước đến nay

Cậu thật vất vả tìm được một người hợp ý, đánh cầu lông tuy không giỏi, nhưng càng đánh càng thú vị.....

Cô như thế nào có thể liền như vậy đem cậu cùng đám người trong lớp thành một thể? Đáng giận.....

Đem cầu lông chụp ném tới một bên, Chu Quân Hào tiến lên đi, ở Hàn Mộ Vi không phản ứng lại, đoạt cầu, thượng rổ, đạt được!

Cầu "Bang" một tiếng rơi xuống trên mặt đất, lại chậm rãi lăn trở về bên chân cô.

Hàn Mộ Vi đứng ở nơi đó, nhìn về phía Chu Quân Hào.

Chu Quân Hào nhìn cô, "Hàn Mộ Vi, cậu vì cái gì không để ý tới tôi?"

"....." Hàn Mộ Vi sững sốt một chút, tựa hồ không dự đoán được cậu sẽ bởi vì việc này tới cùng cô đáp lời, trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là không biết như thế nào hồi.

Cô không trả lời, Chu Quân Hào càng tức giận, nhất lên cầu tới, không chút do dự phóng qua cô, tùy tay một ném, một cái chuẩn xác ba phần cầu.....

Hàn Mộ Vi hơi hơi hé miệng, có chút buồn bực.

Cô không phải cố ý không để ý tới cô, chỉ là.....

Chuyện kia đối cô vẫn là có ảnh hưởng, cô bắt đầu hoài nghi lên, có phải hay không vô luận chính mình làm cái gì, những người này vẫn là sẽ như vậy không chút do dự liền hoài nghi cô, nghi ngờ cô. Cô thậm chí hoài nghi đã từng thu được những cái đó hào cảm giá trị có phải hay không thật sự, bọn họ thật sự có như vậy trong nháy mắt thích quá chính mình sao?

Cô lui bước.

Tiểu bao từ biết khuyên không được cô, việc này nên để chính cô chậm rãi nghĩ thông suốt. Trong khoảng thời gian này tiểu bao từ vẫn luôn không nói gì, liền như vậy để cô một mình im lặng.

Cô lại trầm mặc như lúc trước, không nghĩ chủ động tới gần người khác, không nghĩ lấy hết can đảm đi tới gần một người sau, đối lấy lại là không lưu tình chút nào chỉ trích cùng hoài nghi.....

Chu Quân Hào cũng là giống nhau, cậu lần này tin tưởng cô, chính là, lần sau thì sao?

Hàn Mộ Vi chính mình lâm vào loại này rúc vào sừng trâu bên trong, bài tập có chônkhoang làm được cũng không hỏi ai, chính mình tự xem sách giáo khoa và sách tham khảo. Tiết thể dục cũng không nghĩ làm sẽ vận động nhóm, an tĩnh mà cảm quả bóng rổ, nghiêm túc mà ném.

Cô dễ dàng chuyển chú với một việc, cho nên chậm rãi, cái rổ xa tận đằng kia cô vẫn có thể ném vào được hai ba quả.....

Cô tựa hồ lại cảm nhận được học được một loại đã từng sẽ không đồ vật cảm giác thành tựu, làm ngực chậm rãi tràn ngập một loại kỳ dị thỏa mãn cảm, tựa hồ loại cảm giác này cũng lấy được hào cảm giá trị của người khác hay không không hề giống nhau, cô chính là bản thân coi.

Một người một bóng.Hàn Mộ Vi tựa hồ chìm đắm trong thế giới của riêng mình. Cô tựa hồ hiểu được tiểu bao từ ngay từ đầu cùng cô nói những lời này đó, chỉ cần chính cô trở nên càng tốt, hào cảm giá trị gì đó, cần bản không cần cố tình đi thu hoạch.

Cô đã từng nghe qua một câu: "Hoa nở rộ, bướm bướm tự tới".

Mới hiểu được đến nơi đây thời điểm, Chu Quân Hào liền tới rồi, không chút khách khí mà đoạt bóng của cô.

Nhìn có nam sinh trước mặt có chút nổi giận, Hàn Mộ Vi đột nhiên cười, đem quả bóng lăn đến bên chân nhặt kên, Hàn Mộ Vi đem cầu đưa cho cô, "Đánh không?"

"....." Chu Quân Hào ngờ ngác mà nhìn trên mặt cô tươi cười, có chút há hốc mồm, cô.....

Cô như thế nào đột nhiên liền rất vui vẻ? Rõ ràng trước một phút đồng hồ.....

Cô còn không để ý tới cậu mà!

Tuy rằng có chút không thể hiểu được, nhưng cô rút cuộc chịu để ý đến cậu, Chu Quân Hào cũng lười đến nghĩ cô vì cái gì lại đột nhiên thay đổi, cười tiếp nhận cầu, "Muốn!"

Sân bóng rổ, một nam một nữ hai người rơi mồ hôi, giống như ở sân đánh cầu lần trước, một cái thuần thực, một cái vụng về, nhưng hai người lại đều thấp phần đầu nhập, cảm thụ được vui vẻ trong đó.

Hoàng hôn dần dần đỏ.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Hàn Mộ Vi, cố lên!

Đại hội thể thao cùng ngày.

Lý lão sư đang ở trước lớp vận động mọi người tham gia, Đoạn Thần Kiệt đột nhiên sắc mặt ngưng trọng tiến lên tới, "Lão sư, Giang Quân Vũ đột nhiên tiêu chảy, tiếp theo chạy tiếp sức chỉ sợ không thể tham gia!"

Lý lão sư nhần lại mã, "Đưa đến phòng y tế sao?"

Đoạn Thần Kiệt gật gật đầu, cậu ta làm việc ôn trọng. Lý lão sư đối cậu ta luôn luôn thực yên tâm.

"Em đi gọi cho người nhà Giang Quân Vũ đi, cô đi xem còn bạn nào có thể chạy được hay không....."

Đoạn Thần Kiệt gật đầu rồi đi.

Hạng mục chạy tiếp sức quan trọng nhất là tinh thần đoàn kết và sức chạy, Giang Quân Vũ là nữ sinh trong lớp có sức chạy tốt nhất, Giang Quân Vũ là người chạy cuối cùng, tham gia chạy tiếp sức các bạn nữ đã tập luyện hơn nửa tháng trước, hiện tại đột nhiên thay người, khẳng định phát huy sẽ không tốt như lúc đầu.....

Lý lão sư đi đến khắp dài ở lớp mình đang ngồi, nhìn mười mấy nữ sinh không tham gia thi đấu bất kỳ hạng mục nào nhìn một lần, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cái đầu nhỏ đang gục trong góc kia, nghiêm túc nhìn Hàn Mộ Vi.....

Cô nhớ rõ, Hàn Mộ Vi trong khoảng thời gian này thường xuyên vận động..... Thế dục lão sư cũng khen Hàn Mộ Vi rất nhiều lần, đúng không?

Hôm nữa, cô sống rất gần tiểu khu Hàn gia, sáng sớm lúc ra tới mua bữa sáng, tựa hồ mơ hồ gặp qua Hàn Mộ Vi chạy bộ.....

Quan trọng nhất chính là, bởi vì sự kiện lần trước, Hàn Mộ Vi hiện tại lại cùng mọi người trong lớp giám sát tiếp xúc, trừ bỏ Chu Quân Hào, cô cơ hồ không tùy từng những người khác nói chuyện.

Lớp học mỗi tuần đều có nộp lên những mẫu giấy nhỏ, cô cũng tiếc lòng của không ít học sinh trong lớp, biết bọn họ đối Hàn Mộ Vi có xin lỗi, rồi lại ngượng ngùng chủ động đi tìm cô.....

Những đứa trẻ độ tuổi này, đại đa số vẫn là thực đơn thuần, hào kiệt mũi.....

Lý lão sư nghĩ nghĩ, nói: "Hàn Mộ Vi, em xuống dưới một chút."

Hàn Mộ Vi sững sốt một chút, ở mọi người nhìn chăm chú đi xuống dài, nghe được Lý lão sư nói sau, có chút kinh ngạc, nhưng không có cự tuyệt.

Năm phút đồng hồ, chuẩn bị hạng mục thi tiếp sức, cả lớp 2/3 kinh ngạc toàn bộ khi nhìn thấy vị trí chạy của Giang Quân Vũ hiện tại Là Hàn Mộ Vi.

Có nghi hoặc, có hoài nghi có hay không có như vậy năng lực, nhưng nếu đã lên sân khấu, cả lớp vẫn mang tâm tình thấp thỏm, hy vọng có thể nhìn đến hào thành tích.

Thi đấu bắt đầu rồi.

Bốn nữ sinh tham gia thi đấu của lớp 2/3 so với nữ sinh của các lớp khác, có vẻ nhỏ gầy rất nhiều, từ mở đầu liền bất lợi. Vòng thứ nhất, lớp họ Lưu Na Lạc hơn mười mét xếp thứ tư. Tới vòng thi thứ hai Phương Thor Hàm lại chậm hơn 50-60 mét, lớp 2/3 sĩ khí dần có chút hạ xuống.

Cũng may vòng thứ ba Lâm Tâm Ngữ là lớp phó thể dục, cắn răng chậm đem 50-60 mét đuổi kịp!

"Lớp 2/3, tuyệt phi giống nhau!"

"Lâm Tâm Ngữ, cố lên!! Lâm Tâm Ngữ, cố lên!!"

Các lớp kêu khẩu, Tề Tư Mẫn đứng ở trên khán đài, nhấp môi nhìn cuối cùng vị trí của Hàn Mộ Vi, Lý lão sư như thế nào lại để cô chạy vòng cuối.....

"Hàn Mộ Vi, cố lên!!"

Vòng cuối cùng rút cuộc giao cho Hàn Mộ Vi trong tay, Hàn Mộ Vi tiếp nhận cây gậy, cũng không quay đầu lại mà đi phía trước chạy!

"Hàn Mộ Vi, cố lên!! Hàn Mộ Vi, Hàn Mộ Vi!!"

Tên cô không ngừng đang xem trên đài vang lên, thanh âm đại đến đến ở đối diện đều nghe được đến.

Hàn Mộ Vi sững sốt một chút, nhìn thoáng qua khán đài.....

Ngay đó đều là những người hoài nghi cô, hiện tại đều đoàn kết nhất trí mà đối với cô kêu "Cố lên", bọn họ trên mặt biểu tình là chân thành tha thiết, không mang một chút nguy trang.....

Bọn họ, là thật sự ở vì chính mình cố lên.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Xin lỗi

Ngay người thời điểm, bên cạnh hai nữ sinh thực mau vượt qua chính mình, cố lên thanh lớn hơn nữa thanh.....

Hàn Mộ Vi lấy lại tinh thần, cắn răng, nhanh hơn tốc độ!

"Hàn Mộ Vi cố lên!!"

Chu Quân Hào nguyên bản đi dọn thùy, lúc này mới trở về, đứng ở chung điểm nhìn Hàn Mộ Vi, mắt thấy cô đang phải đuổi theo ba người phía trước, nhin không được hô to thanh.

"Hàn Mộ Vi, cố lên! Lớp 2/3 hạng nhất!!"

"Hàn Mộ Vi! Hàn Mộ Vi! Hàn Mộ Vi....."

Ở trong tiếng hô của cả lớp, Hàn Mộ Vi xuyên qua chung điểm tuyến, đạt được hạng hai!

Không phải hạng nhất, nhưng là, khi cô quay đầu lại, phát hiện những những bạn học vù cô mà kêu cố lên trên mặt biểu tình đều thực hưng phấn, kích động mà kêu.

Mồ hôi dính ướt tóc, Hàn Mộ Vi tiếp nhận chai nước trong tay Chu Quân Hào cùng khăn lông, đột nhiên có chút mờ mắt.

Vì cái gì, bọn họ sẽ trở nên nhanh như vậy đâu?

Lúc hoài nghi coi, là thật sự tại hoài nghi. Vì cô cô vũ nhiệt tình, cũng là thật sự chân thành cố vũ.....

Hàn Mộ Vi không có xem thi đấu kế tiếp, về tới phòng học.

Không có một bóng người trong phòng học, cô an tĩnh ngồi ở trên chính mình chỗ ngồi, sau đó cầm lấy cặp sách muốn rời đi.....

Từng mảnh tuyết rơi từ giấy nhỏ từ bàn học rớt xuống dưới.....

Hàn Mộ Vi sững sốt, cầm lấy một tờ trong đó mở ra xem.....

"Thực xin lỗi, Hàn Mộ Vi, mình không nên hoài nghi bạn..... Lưu na."

"Hàn Mộ Vi, mình không nên báo sao hay vậy, oan uống bạn. Minh xin lỗi bạn, chúng ta về sau chúng ta về sau có thể làm bạn bè tốt không? —— cánh rừng du"

"Hàn Mộ Vi, tha thứ mình, ngày đó mình không nên hoài nghi bạn..... Thực xin lỗi!"

.....

Bàn học, trừ bỏ hơn hai mươi tờ giấy, còn có một cây kẹo que, mặt trên dán một cái gương mặt tươi cười.

Hàn Mộ Vi đứng ở nơi đó, đột nhiên tâm tình thực phức tạp.

Trong tay kẹo que đột nhiên bị cướp đi! Hàn Mộ Vi ngẩng đầu, liền thấy được không biết khi nào Chu Quân Hào xuất hiện.

Chu Quân Hào không chút khách khí mà đem kẹo que đóng gói giấy xé mở, chính mình ăn lên, nói: "Cảm động? Cái loại này đồ vật, thật đúng là không cần thiết! Cậu xem những người này, lần trước không phân xanh đỏ đen trắng liền hoài nghi cậu, hiện tại lương tâm bất an, lại tính toán dùng một câu xin lỗi liền để giảm bớt? Tốt nhất liền không cần tha thứ bọn họ! Làm cho bọn họ tiếp tục lương tâm bất an đi xuống....."

"....."

Hàn Mộ Vi tức khắc có loại vô ngữ cảm giác.

"Kẹo que là cho tôi." Cô thực nghiêm túc mà nhìn cô.

"Bạn tốt chi gian, ăn kẹo que của cậu thì làm sao?" Chu Quân Hào đứng lý hợp tình địa đạo, thấy cô vẫn nghiêm túc mà nhìn chăm chăm cậu, bĩu môi, đi đến chính mình chỗ ngồi bên, kéo chính mình cặp sách, từ bên trong lấy ra một hộp chocolate tối, nhét vào cô trong tay.

"chocolate Bì nhập khẩu, so kẹo que năm đồng là mua được của cậu khá hơn nhiều, không cần khách khí, tôi cũng không thích ăn!"

Nói xong, Chu Quân Hào cầm cặp sách rời đi phòng học.

"Cậu muốn trốn học?"

Chu Quân Hào xoay người, nhướn mày, "Hôm nay là đại hội thể thao, lại không đi học, như thế nào có thể nói là trốn học đâu? Hơn nữa....." Dù bận vẫn ung dung mà nhìn cô, "Nếu tôi nhớ không lầm nói, vừa mới..... Người nào đó, cũng là tính toán trốn học?"

"....." Hàn Mộ Vi tức khắc không lời nào để nói.

Chu Quân Hào đi rồi.

Hàn Mộ Vi nhìn trong tay kia hộp đóng gói tinh xảo chocolate, còn có roi rặng dây đất tờ giấy, chậm rãi ngồi xỏ mũi xuống, đem những cái đó tờ giấy một trương một trương mà lật lên, hộp đến thư thượng.....

Có lẽ, nhân tâm luôn là phức tạp thiện biến.

Nhưng là, cô chỉ cần nhớ kỹ, ở nào đó lập tức, những người này là chân thành đối đãi cô. Đây liền đủ rồi.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chú!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Tái kiến Quý An Thừa

Cuộc đời luôn là ngắn ngủi như thế, nếu cô thật sự mà như dự kiến, sẽ ở hơn hai tháng sau mà chết đi, như vậy hiện tại này trong nháy mắt, ít nhất cô cảm nhận được ấm áp.....

Hàn Mộ Vi đem những cái tờ giấy đó cùng chocolate đều bỏ vào trong cặp sách, an tĩnh mà rời đi Giang Thành Nhất Trung.

Mới ra cổng trường, liền thấy được Quý An Thừa.

Quý An Thừa một thân đơn giản sơ mi trắng quần jean, an an tĩnh tĩnh mà đứng ở cổng trường dưới cây liễu hạ, tựa hồ đang đợi người. Nhu thuận đen bóng Lưu Hải ở anh ta sạch sẽ trên mặt tươi xuống một đạo bóng ma, làm anh ta thoát nhìn có loại làm người đời không ra tâm mắt cảm giác thần bí.

Hôm nay là đại hội thể thao, cổng trường rất nhiều người lui tới, đã có không ít nữ sinh dừng lại xem anh ta, thậm chí có một hai cái lớn mật tiến lên đáp lời nói, bất quá đều bị đông lạnh——

Quý An Thừa vốn dĩ liền không phải là người có cá tính chủ động.

Bất quá, Hàn Mộ Vi biết, này cũng không phải hẳn tự nguyện. Quý An Thừa từ nhỏ sống ở trong gia đình đơn thân, mẹ anh ta quản giáo anh ta rất nghiêm, bất luận anh ta cùng ai kết giao đều phải có được sự đồng ý của mẹ anh ta, nếu không, Quý An Thừa là sẽ không cùng đối phương nói chuyện.

Mà này đó, ở này đó các nữ sinh trong mắt, liền thành lạnh nhạt "Khôc", làm càng nhiều người đối anh ta xa như xa vị.

Hàn Mộ Vi nhìn anh ta, thờ dài.

Nói thực ra, nếu không anh ta không xuất hiện trước mặt cô, cô có lẽ đã nhanh chóng quên đi cái tên Quý An Thừa.....

Ánh mắt chậm rãi trở nên sâu thẳm. Anh ta, chính là người đã chứng kiến cô bị đâm chết trong buổi tiệc.....

Đối Quý An Thừa, Hàn Mộ Vi cũng không có hận, bởi vì anh ta cũng cùng cô giống nhau, bất quá gây ngốc mà để cho người khác lợi dụng thôi. Hơn nữa, anh ta càng đáng thương. Nếu cô liền như vậy đã chết, chỉ sợ Quý An Thừa sẽ nhớ kỹ cô cả đời, chính là lại không thể không nghe theo quý mẫu nữ, cũng có gái khác mà đính hôn.

cả đời, cũng liền như vậy đi, từ bắt đầu liền chú định. Cờ nào thật đáng buồn.

Hàn Mộ Vi xoay người, đang muốn rời đi, Quý An Thừa vừa lúc ngẩng đầu, thấy được cô, trong mắt lập tức tràn ngập kinh hi, chạy nhanh về phía cô.

"Vi Vĩ!"

Quý An Thừa ở một trường học tư nhân quý tộc khác mà học tập, một tháng chỉ có thể về nhà một hai lần thôi, cũng nguyên nhân chính là vì thế, cô đã hơn nửa tháng đều không có gặp qua anh ta.

Nghe được Quý An Thừa tiếng la, chung quanh mấy nữ sinh không khỏi mà nhìn phía Quý An Thừa, đôi thấy rõ có nhỏ nhỏ gây gây bộ dáng sau, đều khinh thường mà khe khẽ nói nhỏ lên.

Hàn Mộ Vi không có dừng lại bước chân, an tĩnh mà đi phía trước đi.

Quý An Thừa đảo cũng không ngại, thực mau đuổi theo đi lên, thờ hồn hèn, đi theo cô phía sau.

Cuối cùng vẫn là cô nhịn không được, trước dừng bước chân, ở không có một bóng người trong hẻm nhỏ xoay người, "Đi theo tôi làm gì?"

Nghe được cô nói chuyện, Quý An Thừa sững sờ một chút, ngay sau đó có chút cao hứng, rồi lại có chút mờ mịt nói: "em..... Thật sự có thể nói lời nói?"

"Như thế nào, không được vui?"

"Không....." anh ta có chút nóng nảy, sợ cô hiểu lầm, "Không, đương nhiên không phải..... anh thật rất vui."

Nhưng từ thần sắc anh ta mà xem, thấy thế nào đều không phải bộ dáng thật cao hứng.

Hàn Mộ Vi đã từng cùng anh ta là cùng loại người, anh ta không biết chính mình ở buồn bã chút cái gì, cô lại biết.

Anh ta chỉ sợ cũng rất khó tiếp thụ thay đổi đi, đặc biệt là nguyên bản cho rằng nhất định sẽ vẫn luôn bất biến, bởi ở chính mình bên người người cùng sự.....

"Đi thôi!" Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà nhìn anh ta một cái, lập tức đi phía trước đi.

Không cần hẳn nói, cô cũng tương đương rõ ràng, hẳn có thể tới tìm năng, khẳng định là bởi vì quý mẫu tới rồi Hàn gia.

Mẹ anh ta lúc trước cùng mẹ nàng tình như tỷ muội, nhưng thực ra bà ta luôn vô cùng ghen ghét Vệ Như Yên, nghe nói Vệ Như Yên quen biết Hàn Tử Tư, thậm chí điên cuồng mà yêu ông ta, cũng là vì có quan hệ của Vệ lão.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Cứu Tề Tư Mẫn

Chính là, hiện tại bà ta, lại cùng Lưu Băng Tinh thân thiết đến như chị em trong nhà.

Bất quá, liên tính là tình như tỷ muội, Lưu Băng Tinh cũng sẽ không đem con gái của mình mà gả cho Quý An Thừa, bởi vì ở Lưu Băng Tinh trong mắt, Quý An Thừa liền cùng Hàn Mộ Vi giống nhau, là một đứa ngốc tự ki. Hơn nữa không có người sò Lưu Băng Tinh càng hiểu rõ mẹ của Quý An Thừa, con dâu tương lai của bà ta, khẳng định sẽ bị bà ta chặt chẽ nắm ở trong tay, trốn không thoát khỏi khống chế của bà ta.

Cho nên, Lưu Băng Tinh mặt ngoài nguyên ý làm Hàn Mộ Vũ cùng Quý An Thừa ở chung, lại luôn là cố tình đem Hàn Mộ Vi đi cùng, ở trong suy nghĩ của Lưu Băng Tinh, Hàn Mộ Vi xứng Quý An Thừa mới là trời sinh một đôi.

Mẹ Quý An Thừa cũng tựa hồ một chút cũng không thêm đề ý, chỉ có Hàn Mộ Vi biết, cô căn bản một chút đều không thích chính mình, sẽ cam chịu này hết thấy, bất quá cũng là vì cô qua đi vẫn luôn ngày ngốc, thực hào không chế mà thôi.

Đi ra hẻm nhỏ, lại ngoài ý muốn nhìn đến chỗ ngoặt chỗ một cái quen thuộc bóng người.....

Hàn Mộ Vi kìm một chút thần, người này là..... Tề Tư Mẫn?

Cô ta như thể nào ở chỗ này? Thời gian này, cô ta không phải hẳn là ở trên đại hội thể thao vì cả lớp có lên sao? Cô ta chính là đội trưởng đội cổ động viên.

Mới như vậy nghĩ, chân đã không tự chủ được mà theo đi lên.

"Vi Vi....."

Quý An Thừa sững sốt, cũng đi theo đuổi theo.

Đi đến chỗ ngoặt chỗ, Hàn Mộ Vi mới thấy rõ trước mắt hết thấy. Mấy cái học sinh thoát nhìn giống tên côn đồ bắt lương vẫy quanh Tề Tư Mẫn, trong tay còn cầm gậy bóng chày, Tề Tư Mẫn vẻ mặt sợ hãi mà dựa vào trên tường, trong tay tựa hồ gắt gao mà bắt lấy thứ gì, gắt gao không buông ra.

Kia mấy tên côn đồ thoát nhìn như là thuộc trường học cao trung khác, hôm nay biết Giang Thành một trung có đại hội thể thao, liền lẫn lộn tiến vào. Giang Thành một trung học sinh phần lớn có tiền, này mấy người cũng bất quá là vào đây kiểm thêm một chút tiền để đi chơi. Ngay từ đầu đều thực thuận lợi, bị bọn họ đi đến học sinh đều ngoan ngoãn mà đem trên người tiền giao cho bọn họ, đang lúc bọn họ muốn chạy, nhìn đến Tề Tư Mẫn cầm quỹ lớp dự tính mua một ít đồ ăn thức uống cho tất cả mọi người trong lớp, vừa thấy trong tay vài tờ tiền mặt này đó.....

Đám mấy người này lập tức đi theo Tề Tư Mẫn đi ra ngoài, vẫy quanh cô, lại không dự đoán được cư nhiên có người không sợ bọn họ, không chịu giao ra trong tay tiền.

Trên thực tế, Tề Tư Mẫn rất sợ hãi nhưng so với điều này, cô càng lo lắng tiền đánh mất.

Lần trước đánh mất tiền, lại lung tung mà vu oan giá họa cho Hàn Mộ Vi, mọi người trong lớp đối với sự kiện lần đó đối với cô ta là rất bất mãn, ngay cả Lý lão sư gần nhất cũng không hề giao nhiệm vụ quan trọng gì cho cô ta nữa, toàn giao cho Đoàn Thần Kiệt làm.....

Hiện tại thật vất vả mới nhờ cô ta đi mua một chút thức ăn và đồ uống, nếu ngay cả chuyện này mà cô còn làm không tốt, lại còn để tiền bị cướp mất.....

Tất cả những người trong lớp tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta!

Tề Tư Mẫn như vậy nghĩ, sắc mặt tái nhợt, cắn môi dưới, gao gắt nắm chặt tiền ở trong ta không buông, mặc cho mấy tên côn đồ kia làm như thể nào cũng nhất quyết không buông ra.....

"Đứng gần!" Trong đó một người phát hòa, đem tàn thuốc ném tới trên mặt đất, không chút do dự tát cô ta một cái tát!

"Đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Tao nói cho mày, chạy nhanh đem tiền giao ra đây, nói cách khác....."

Tên đó mặt đỏ sẫm vào Tề Tư Mẫn, Tề Tư Mẫn bị đi đầu đầu say xe, tay lại như cũ gắt gao mà nắm

tên côn đồ kia như rồng mây, "Nha, thật là không cần vì có mấy trăm đồng mà đến mạng cũng không cần chứ?"

Lại là một cái tát đánh đi lên!

Tề Tư Mẫn nhắm mắt lại, cả người phát run mà chờ sắp đánh úp lại đau đớn, nhưng kỳ quái chính là, này một cái tát lại không có đánh tới trên mặt cô ta. Tề Tư Mẫn sững sốt một chút, ngẩng đầu lên.....

"Phanh" một tiếng, đầu gối mảnh nhỏ từ giữa không trung tưới xuống tới, còn có một mảnh xẹt qua Tề Tư Mẫn mặt.....

Chỉ thấy Hàn Mộ Vi trong tay bắt lấy một khối gỗ bẽ ngoài có chút hư thối đầu, không chút do dự nện ở trên đầu cái tên côn đồ kia!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đám đánh ta?! Hảo hảo giáo huấn nàng!

Kia tên côn đồ bình thường toàn là cướp tiền của những học sinh tiểu học, hơn nữa có tất nhiều lúc là cướp từ những nam sinh nữ sinh nhỏ nhắn yếu ớt đi một mình, căn bản sẽ không có người phản kháng, hôm nay như vậy bị người đánh, thực sự có chút ngốc.

Mặt khác hai nam sinh kia đang giữ lấy Tề Tư Mẫn cũng ngày ngốc, nhìn về phía Hàn Mộ Vi.....

Khúc gỗ kia tuy có chút mục nát, nhưng rất cứng vẫn rất nặng, một nện xuống tuy rằng không phải cực kì đau đớn, nhưng cũng làm cho cái đầu của tên lưu manh kia có chút ong ong, nhưng ngay sau đó, hẳn ta thấy được Hàn Mộ Vi bộ dáng nhỏ nhỏ gầy gầy, phục hồi tinh thần lại, giận dữ hét: "Còn không đem nó bắt lại cho tao!!"

Hai tên côn đồ kia giật mình không phản ứng lại kịp, theo bản năng mà buông tay đang giữ chặt Tề Tư Mẫn ra, Hàn Mộ Vi động tác nhanh chóng bắt lấy Tề Tư Mẫn, lôi kéo cô ta liền chạy!

"Chạy mau!!"

Tê Tư Mẫn ngơ ngác mà đi theo phía sau, phản ứng lại đây cũng nhanh chóng đi theo chạy lên!

Các cô tuy rằng động tác mau, nhưng mấy tên côn đồ phản ứng lại đây sau chạy trốn cũng thực mau. Bọn họ vốn dĩ chân cũng tương đối dài, so với hai nữ sinh chạy trốn trước mặt cũng thực mau đuổi tới kịp, trước sau bọc đánh vây quanh Hàn Mộ Vi cùng Tê Tư Mẫn.

Tê Tư Mẫn lui một bước về sau, lại phát hiện so cô còn Hàn Mộ Vi nhỏ gầy thoát nhìn một chút cũng không sợ hãi bộ dáng, nhấp môi, gất gao mà trừng mắt nhìn cái tên đứng đầu đám lưu manh kia, trong tay tựa hồ bắt lấy thứ gì.....

Tên lưu manh đứng đầu kia phun ra một ngụm nước miếng, lạnh lùng mà đến gần các cô, trên mặt biểu tình có chút vận vẹo, "Gan mày lớn a, dám đánh tao?"

Hắn vốn sinh ra với bộ dạng hung tợn, hiện tại biểu tình vận vẹo lên, thoát nhìn càng có chút đáng sợ.

Lần đầu gặp phải loại tình huống như vậy Tê Tư Mẫn có chút sợ hãi mà lùi vài bước trốn về phía sau, nhưng phản ứng nhìn người phía trước mặt mình, Tê Tư Mẫn lại có chút hồ thẹn, Hàn Mộ Vi chính là người nhỏ bé trong lớp cô ta, lại thể nào, cũng không nên vì cô ta mà không tự bảo vệ chính mình.....

Tê Tư Mẫn nuốt nuốt nước miếng, thấp thòm bất an mà nghĩ tiến lên, lại thấy Hàn Mộ Vi đột nhiên vươn tay tới, đem cô ta ở phía sau lưng, một cái tay khác đột nhiên móc ra thứ gì, mở ra tới.....

Là bình thủy!

Tê Tư Mẫn trừng lớn đôi mắt, liền nhìn đến Hàn Mộ Vi mở ra bình thủy, không chút do dự đem bên trong nước ấm hướng trên người tên côn đồ đối diện mà hắt!!

Hàn Mộ Vi cùng các bạn học khác không giống nhau, các bạn học khác đều yêu thích đồ uống lạnh, Hàn Mộ Vi lại giống như người già, thích uống nước trà nóng, trừ bỏ trà chính là nước sôi để nguội, liền tính đại hội thể thao có trong lớp phân công đồ uống cùng nước khoáng cũng là giống nhau. Cho nên cô tùy thân đều mang theo bình thủy, bên trong tùy thời tùy chỗ đều có nước ấm.....

Hàn Mộ Vi bình thủy giữ ấm hiệu quả không tồi, kia nước vẫn còn rất nóng, tên côn đồ trừng lớn đôi mắt, nhanh chóng né tránh, nhưng vẫn là bị văng trúng một hai chỗ không nhìn được mà kêu to.....

Rốt cuộc một chút người thanh niên, bị hù dọa như vậy, vội vã tìm nước lạnh. Tên lưu manh đứng đầu kia không bị nước nóng văng trúng, vừa thấy cảnh tượng này, nhìn không được nghiêng răng nghiêng lợi.

Hàn Mộ Vi lời kéo Tê Tư Mẫn liền chạy, tới rồi chỗ ngoặt, cô đẩy ra Tê Tư Mẫn, ném xuống một câu "Đi trường học tìm người", liền hướng một cái khác phương hướng chạy.

Kia tên côn đồ hiện tại cũng mặc kệ cái gì có tiền hay không, hiện tại hắn ta chỉ nghĩ vì huynh đệ chính mình báo thù, hơn nữa, chính yếu chính là, Hàn Mộ Vi khiêu chiến chính mình thân là "Lão đại" quyền uy, hắn ta nếu không hảo hảo giáo huấn một chút, về sau như thể nào ở các huynh đệ trước mặt phục chúng?

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Hấn như thế nào lại ở chỗ này?

Tê Tư Mẫn sốt ruột mà đứng ở tại chỗ, nhìn kia tên côn đồ nhìn Hàn Mộ Vi chạy đi phương hướng đuổi theo đi, tức khắc có chút không biết làm sao tới, lúc này cô ta trong óc một mảnh hỗn loạn, đã do dự mà chính mình là nên nghe Hàn Mộ Vi nói lập tức đi trường học tìm người, lại lo lắng cô ta gọi người sẽ đến không kịp, Hàn Mộ Vi sẽ bị đuổi theo, đến lúc đó Hàn Mộ Vi chỉ có một mình..... Khẳng định sẽ có hại!

Giờ phút này Tê Tư Mẫn nội tâm chỉ có một ý tưởng: cô ta vừa mới vì cái gì không đem kia mấy trăm đồng tiền cấp kia mấy tên côn đồ? Tuy rằng mất mấy trăm đồng tiền là cô ta thất trách, chính là ít nhất sẽ không làm cho như vậy cục diện a.....

Nếu là Hàn Mộ Vi ra chuyện gì, cô ta về sau.....

Khẳng định đều sẽ không tâm an!

Tê Tư Mẫn hoảng loạn mà hướng trường học chạy, trong óc đều là Hàn Mộ Vi vừa mới cảm xúc gổ trước mặt Tê Tư Mẫn che chắn, còn có lần trước bị chính mình mang theo oan uổng khi coo nhìn chính mình biểu tình.....

Hoảng không chọn lộ trung, cô ta đụng vào một người.....

Bên kia.

Hàn Mộ Vi dẫn kia tên côn đồ hướng bên kia chạy, xác định Tê Tư Mẫn đã chạy xa sau, mới thờ dãi nhệ nhồm một hơi.

Nhưng này một hơi lại làm cô tốc độ chậm lại, vừa mới chỉ là lo lắng mới có thể chạy trốn nhanh như vậy, thể lực của cô vốn dĩ không hề tốt so với người ta, tuy rằng trong khoảng thời gian này đều có tập chạy, trong tiết thể dục cũng cố gắng vận động thêm, thể chất chính mình tăng lên, nhưng là, hôm nay cô đã ra sức chạy quá một lần, vòng tiếp sức cuối cùng lao tới giai đoạn qua đi, chân cô đều mềm.

Vừa mới lại lời kéo Tê Tư Mẫn chạy không ngắn một đoạn đường, hiện tại buồng lỏng biếng nhác xuống dưới, tốc độ lập tức liền thả lỏng, cũng rút cuộc cảm giác được hai chân hư huyền.....

"Mấy còn dám chạy a! Lại chạy!!"

Quay đầu, kia tên côn đồ đã đuổi theo cô, đem cô hung hăng mà đẩy ngã trên mặt đất!

Hàn Mộ Vi té ngã trên mặt đất, dưới chân vừa lúc là hòn đá nhỏ phổ thành lộ, bị mạnh như vậy lực mà đẩy, đôi tay cô cùng hòn đá trên đường tiếp xúc rạch ra một vết máu trên tay cô, đầu gối cũng bị trầy một chút, mắt cá chân tựa hồ cũng bị thương rồi, trong nháy mắt đau nhức làm mặt cô đều trắng!

Tên côn đồ kia cầm lấy giấy bing chày trong tay, trên cao nhìn xuống mà nhìn cô.....

"Dám lấy nước nóng hắt tao? Mấy là gan rất lớn a!!"

Hắn ta đuổi chân đạp Hàn Mộ Vi một chút, Hàn Mộ Vi cắn răng, né tránh yếu hại bộ vị, nhưng bị đá đến cẳng chân vẫn là đau đến làm cô hoàn toàn đứng dậy không nổi, chỉ có thể dùng tay ấn mặt đất sau này trốn, thẳng đến bồi đất dần tới rồi tường.....

"Lại trốn a!! Như thế nào, không né?" tên côn đồ cười lạnh một tiếng, vung gậy bóng chày thẳng tới người cô!

Nếu như vậy bị đánh trúng nói, chân cô khẳng định sẽ không được nguyên vẹn?

Nếu là trúng đầu, có khi nào bị đánh đến nứt tọt óc ra không?

trong nháy mắt, Hàn Mộ Vi lại không có chút nào cảm giác sợ hãi, chỉ nghĩ như vậy nhằm chán vắn đề.....

Nhưng mà, kia đoán trước đau đớn cũng không có xuất hiện, chỉ nghe được bóng chày bóng huy lại đây tiếng gió, sau đó, đó là kia tên côn đồ khòe thét thanh.....

Hàn Mộ Vi chậm rãi mở mắt, nhìn trước mắt tên côn đồ đã bị đánh đến mặt mũi bầm dập nằm trên mặt đất, chớp chớp mắt.....

Sau đó, cô thấy được một đôi hơi mang tức giận đôi mắt.....

"Mặc..... Dung Uyên?" Hấn như thế nào lại ở chỗ này?

Mặc Dung Uyên mặt vô biểu tình mà nhìn cô, ánh mắt ở chậm đến đôi tay trắng xước đang chảy máu của cô nhìn không được càng thêm âm trầm.....

Hắn như vậy ánh mắt thật sự đáng sợ, Hàn Mộ Vi nhìn không được rụt rụt cổ.....

Vì cái gì, cô đột nhiên có loại chột dạ cảm giác.....

Rõ ràng không có làm sai chuyện gì, vì cái gì ở trước mặt hắn, nàng lại có loại ảo giác chính mình là một đứa trẻ không hiểu chuyện,đang làm sai? Rõ ràng..... Hắn cũng không lớn hơn Hàn Mộ Vi bao nhiêu tuổi.....

-----

anh trai Mặc Dung Uyên không phải lúc nào cũng xuất hiện,mà xuất hiện một cái là người ta khác sâu a:3

Cầu vote của mọi người:3 yêu yêu

Cảm ơn đã ủng hộ truyện nhe ☐

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Công chúa ôm

Ánh mắt cô chột chột dạ, Hàn Mộ Vi bỏ qua hắn đuổi lại đây tay, đỡ phía sau tường miễn cưỡng đứng lên, mới vừa vừa đứng định, chân trái truyền đến đau nhức liền làm cô lại nhìn không được thiếu chút nữa té ngã, cắn chặt răng, cô nhìn xuống đau, ngánh chống đứng, nhưng chân trái một đụng tới mặt đất, lại một lần đau nhức đánh úp lại, trên trán nhìn không được toát ra mồ hôi lạnh.

Ngay sau đó, liền nghe được một tiếng thở dài.

Giây tiếp theo, trước mắt một trận trời đất quay cuồng, cô liền bị hắn ôm lên!

Hàn Mộ Vi nhìn không được kinh hô ra tiếng, có điểm hoảng loạn mà nhìn Mặc Dung Uyên, "bỏ tôi xuống dưới!"

Cô chưa bao giờ cùng người từng có như vậy thân mật tiếp xúc, động tác hắn ôm cô ái muội như thế, một bàn tay đặt ở giữa hai đầu gối cô, một bàn tay đặt ở trên lưng cô, hơn nữa..... còn vô tình đụng trúng ngực cô.....

Lại thể nào cũng là thiếu nữ tuổi dậy thì, Hàn Mộ Vi gặp đến độ mặt đều đỏ.

Rõ ràng nếu là các tiểu cô nương khác thực mong chờ cái ôm kiểu công chúa này, nam nhân ôm cô cũng thực rất có khí thế anh tuấn, nhưng cô không biết vì cái gì, chính là cảm thấy có chút hoảng, có chút không biết làm sao, chỉ nghĩ chạy nhanh kết thúc cục diện như vậy.....

Nhìn cô đỏ má, Mặc Dung Uyên trầm mặc một chút, sau đó yên lặng mà đặt cô xuống dưới, ở cô hơi hoang mang không biết làm sao hai trông mắt trước, chậm rãi ngồi xổm xuống dưới.

Hàn Mộ Vi súc một chân, thoát nhìn thực chột vậ mà đứng ở nơi đó, nhìn đến động tác hắn, nhìn không được sững sờ, "Làm..... Làm gì?"

"Đi thôi, tôi đưa em đi tìm phòng khám gần đây xem sao."

Nam nhân thanh âm trầm thấp mà kiên định, thấy cô không có động tác, lại quay đầu lại nhìn cô một cái, nhướn mày, "Vẫn là em muốn tôi bế em lên sao?"

Hàn Mộ Vi sững sờ, "Không, không cần..... tôi chính mình có thể đi..... A....."

Giây tiếp theo, nam nhân không kiên nhẫn, trực tiếp đứng lên, hai tay dễ dàng mà đem cô bế lên!

"Từ từ!! Chờ một chút....." Hàn Mộ Vi cảm giác chính mình mặt đều mau thiêu cháy, "bỏ tôi xuống dưới, ta..... tôi không thích như vậy a!"

Sớm như vậy không phải tốt sao?

Hàn Mộ Vi thề, nam nhân trong mắt gặp được như vậy một câu.

Sau đó, hắn lại một lần buông cô, ở cô trước mặt ngồi xổm xuống dưới, chờ động tác của cô.

Cần cần mỗi dưới, Hàn Mộ Vi chậm rãi tiến lên, đôi tay nhẹ nhàng mà ấn ở trên vai hắn, chậm rãi dựa vào trên lưng hắn.....

Mặc Dung Uyên quay đầu lại, sườn mặt đường cong như điêu khắc, như vậy gần khoảng cách, cô có thể ấn ấn ngửi được mùi hương xạ phòng trên người hắn.....

Mặc Dung Uyên đứng lên, đôi tay bắt lấy hai chân cô, đem cô vững vàng mà công ở trên lưng chính mình, chậm rãi đi phía trước đi.....

Sau đó, Hàn Mộ Vi liền hối hận.

Cô không nên cảm thấy bế kiểu công chúa quá ái muội, ngược lại để hắn công mình. Thời điểm bế lên, thân thể tiếp xúc bất quá là hai chân cùng phần lưng, nhưng hiện tại..... cô chính là cả người đều dán ở trên lưng hắn!

Thiếu nữ vừa mới bắt đầu dậy thì, cơ thể mềm mại mà dán ở trên lưng hắn, ngay sau đó lại tiểu cô nương lại cẩn thận mà dỗi dỗi, thân thể của cô tựa hồ có chút cứng đờ, nhưng trên người thuộc về mùi thơm độc đáo của thân thể nàng lại như thể rõ ràng.....

Mặc Dung Uyên khó chịu một chút.

Hắn khi nào cũng biến thành thiếu niên tuổi dậy thì khí huyết dâng trời như vậy?! Rõ ràng thời điểm ở kinh thành, những nữ nhân kia tìm cách bị lên giường hắn nhiều vô số kể, hơn nữa những nữ nhân đó ai mà đáng người không đầy đủ.....

Nếu là bị những tên đồng đội hắn biết được, khẳng định sẽ cười nhạo hắn có sở thích yêu trẻ nhỏ!

Chính là..... cách nhau bảy tám tuổi.....

Mặc Dung Uyên lại nghĩ nghĩ, bảy tám tuổi, cũng không tính là chênh lệch quá lớn phải không? Hơn nữa..... cô cũng mau thành niên, hiện tại thoát nhìn nhỏ nhắn, bất quá là bởi vì lúc trước không có được chăm sóc đầy đủ dinh dưỡng, hiện bảy giờ bắt đầu hào hào chăm sóc dinh dưỡng điều độ, khẳng định sẽ không tiếp tục gồng như bây giờ, thoát nhìn cứ như một đứa trẻ nhỏ.....

Ý thức được chính mình đang suy nghĩ cái gì, Mặc Dung Uyên cũng nhìn không được có chút ảo não lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Đau đã kêu ra tới

Ở phòng khám gần đó.

Hàn Mộ Vi an an tĩnh tĩnh mà ngồi ở trên giường bệnh, lão đại phu có chòm râu trắng đang xoa thuốc cho cô, miệng vết thương chỗ mắt cá chân đã được băng bó lại, chỉ là hơi nặng một hút, không thể vận động quá mạnh, trong khoảng thời gian ngắn tốt nhất không cần đi đứng nhiều, đứng đứng giờ thoa thuốc là được.

Chỉ là, vết thương trên tay của cô có vẻ rất nặng.

Hai bàn tay trắng nõn bị đá cắt qua vài đường trên tay còn dính vài viên đá nhí li ti, đại phu cẩn thận gấp từng viên đá ra khỏi tay cô, một chút một chút sau đó mới bắt đầu sát trùng.

hương vị Còn i-ốt thấp phần gay mũi, lúc đó lên tay rửa vết thương vô cùng rất, làm Hàn Mộ Vi đau đến nỗi đôi môi đều run rẩy lên. Nhưng cô cũng không giống như những cô gái khác mà kêu ra tiếng, cứ im lặng nhưng đau đến nước mắt không nhận được mà trực trào ra, vậy mà vẫn cứ cắn môi im lặng, làm lão đại phu kia đều nhận không được nhìn cô vài lần.

"Tiểu cô nương à..... sẽ rất đau đó nhận không được cứ nói!"

Hàn Mộ Vi cắn răng, không có đáp lại, cô đã đau đến không nghĩ sẽ nói bất cứ điều gì.

Mặc Dung Uyên an tĩnh mà đứng ở một bên, nhìn cô rõ ràng đã đau đến phát run, lại vẫn là cắn răng bộ dạng chịu đựng, đột nhiên nghĩ đến mấy ngày hôm trước tra được tư liệu của tiểu cô nương, nghĩ đến tiểu cô nương này rất có khả năng từ nhỏ đến lớn bị chính mẹ ruột của mình ngược đãi hành hạ, Hàn Tử Tư khi uống say tức giận cũng sẽ đánh cô.....

Nhìn nhìn lại cô hiện tại rõ ràng rất đau, rõ ràng nước mắt đều nhận không được rơi xuống, bộ dáng lại không rên một tiếng.....

Đột nhiên có chút tức giận!

"Đã đau thế thì kêu ra đi."

Lão đại phu đi ra ngoài, Mặc Dung Uyên nhìn vết thương của cô rồi cuộc cũng đã băng bó xong hết, đột nhiên nói.

Hàn Mộ Vi sắc mặt tái nhợt, nửa nằm ở trên giường, nghe vậy, chỉ yên lặng mà nhìn hẩn một cái, không nói gì.

Kêu ra? Kêu ra liền đồng nghĩa sẽ không còn đau sao?

Không, kêu ra không chỉ chẳng thể lặn mình bớt đau, còn sẽ hiển lộ ra chính mình yếu ớt, nhưng mà, còn sẽ làm đánh người đánh cô càng hưng phấn mà đánh cô.....

Giống như mẹ của cô năm đó.

Khi còn nhỏ, ban đầu bị đánh thời điểm, cô cũng giống như những đứa trẻ khác theo bản năng mà khóc lên kêu lên. Nhưng tiếng khóc của cô chỉ làm Vệ Như Yên càng thấy phiền, càng dùng sức mà đánh chửi cô.

Sau đó cô phát hiện, nếu không gọi, không khóc không kêu, Vệ Như Yên ngược lại đánh đánh một mồi, có đôi khi đột nhiên liền quên mất cô tồn tại, nghĩ chuyện khác, liền rời đi.....

Cô sợ muốn thừa nhận đau đớn ngược lại thiếu rất nhiều.

Hàn Tử Tư cũng giống hệt như vậy, thời điểm uống say, hẩn tựa hồ đem cô trở thành Vệ Như Yên, nhưng cô nếu là không khóc không nháo, hẩn thực mau liền liền phản ứng lại đây, cô không phải Vệ Như Yên, bắt đầu cảm thấy dằn dặt vô vị, không hề đánh cô, tiếp tục uống rượu đi.....

Lại sau lại, liền từ từ quen đi.....

Chưa từng có người lúc cô bị đánh mà đứng ra ngăn cản bảo vệ cô, cũng chưa từng có người.....

Sẽ ở thời điểm cô đau nói với cô, cô có thể kêu ra.....

Hàn Mộ Vi nhàn nhạt mà mở miệng: "Kêu ra, thù có được ích lợi gì?"

"....."

Ngắn ngủn một câu, Mặc Dung Uyên lại đột nhiên trong lòng lại có một loại cảm giác đau lòng.

Rõ ràng ngay từ đầu là hận này không tranh hận này không phản kháng phần nộ, lại đang xem đến cô như vậy thần sắc chết lặng, nghe được cô dùng ngữ khí bình đạm như thế nói ra những lời này khi, nổi tức giận vô danh kia..... Chậm rãi biến thành đau lòng.

"Đi thôi! Tôi đưa em về nhà."

Hàn Mộ Vi nhìn nam nhân trước mặt tự nhiên mà ngồi xổm xuống, do dự một chút, đang muốn cự tuyệt, cửa đột nhiên vang lên một trận ồn ào thanh, Hàn Mộ Vi còn không có phản ứng lại đây, trước mặt rèm vài đột nhiên bị lôi kéo, liền thấy Lý lão sư xuất hiện ở trước mặt, phía sau đi theo Lưu tư mãn cùng Quý An Thừa, còn có mấy nam sinh cao lớn trong lớp.....

"Hàn Mộ Vi, em có bị làm sao không?" Lý lão sư nhìn thấy cô, cuối cùng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Áy náy cũng hảo

Lúc này thời điểm Tề Tư Mẫn chạy đến trường học nói với cô sự việc, cô thật sự rất hoảng sợ. Nếu là Hàn Mộ Vi thật sự xảy ra chuyện gì, thân làm chủ nhiệm lớp như cô trách nhiệm là rất lớn, hơn nữa, cô đối với tiểu cô nương này thật sự vẫn luôn rất quan tâm, nếu là xảy ra chuyện.....

Lỡ như tiểu cô nương này lại quay trở về bộ dạng lúc trước thì ohai làm sao?

Lý lão sư dẫn theo vài bạn học sinh, nửa đường đi lại cham mặt Quý An Thừa, Quý An Thừa đang ở gần đó tìm báo an trong Giang Thành Nhất Trung nói hết mọi chuyện cho họ nghe, muốn bọn học giúp đi tìm Hàn Mộ Vi cùng Tề Tư Mẫn, nhưng khả năng biểu đạt ngôn ngữ của anh ta không tốt, hơn nữa không phải Giang Thành Nhất Trung, báo an cần bản không có khả năng rời trường học cùng hẩn rồi đi, thời điểm Quý An Thừa ở kia gấp đến độ nói không ra lời, rồi cuộc thấy được Tề Tư Mẫn.....

Cúi đầu, Quý An Thừa đẩy mặt uể oải.

Hẩn vì cái gì vô dụng như vậy, liền tìm vài người tới cứu Hàn Mộ Vi đều làm không được.....

Nhìn Hàn Mộ Vi quần lấy băng vài hai tay, còn có vết thương chân.....

Quý An Thừa lăm vào thật sâu vào sự tự trách.

Tề Tư Mẫn cũng là đẩy mặt tự trách, cô ta hiện tại thực hối hận, ngay từ đầu cô ta vì cái gì không trực tiếp đem những cái đó tiền cấp những cái đó tên côn đồ, liền sẽ không ra việc này..... Hơn nữa, Hàn Mộ Vi cũng sẽ không bị thương.....

Nếu không phải nửa đường đụng vào người nam nhân này, cô ta hoảng không chọn lộ mà bắt lấy hẩn, cầu hẩn cứu lấy bạn học của mình.....

Hiện tại Hàn Mộ Vi sẽ thế nào còn không biết đâu.....

Tề Tư Mẫn nhìn Hàn Mộ Vi, về mặt áy náy.

Hàn Mộ Vi đỡ vách tường đứng lên, nhàn nhạt nói: "em không có việc gì."

Lý lão sư nhăn lại mặt, "Việc này ngày mai lại nói..... Quý An Thừa, em trước đưa Hàn Mộ Vi về nhà. Buổi chiều em không cần lại đây..... Tề Tư Mẫn, em cùng cô đi cục cảnh sát báo án! Những học sinh gần trường chúng ta cũng quá thật quá cần rồi rồi....."

Vốn dĩ cho rằng chỉ là đơn giản làm tiền, lúc trước Giang Thành Nhất Trung cũng không phải không gấp phải mấy tên côn đồ học sinh kia, nhưng đều không có đá thương người. Nhưng hiện tại..... Nhìn vết thương trên người Hàn Mộ Vi, Lý lão sư đột nhiên cảm thấy, việc này không thể liền đơn giản như vậy liền tính.

Lý lão sư lời nói mới nói xong, Mặc Dung Uyên liền nói: "Không cần."

"Ách?" Lý lão sư sững sốt một chút.

"Học sinh Hàn là hàng xóm của tôi, tôi có xe, tiện đường đưa em ấy trở về đi!" Mặc Dung Uyên nói.

Lý lão sư nhìn về phía Hàn Mộ Vi, xác định Hàn Mộ Vi xác thật nhận thức hẳn, mới gật gù đầu.

Ngồi trên xe thời điểm, Hàn Mộ Vi nhìn đến ngoài cửa sổ xe Quý An Thừa về mặt muốn nói lại thôi, dòi đi tầm mắt.

Cô đương nhiên biết Quý An Thừa ở đây này cái gì, bởi vì cô cùng anh ta đã từng là như vậy giống nhau, giống đến cô so với anh ta còn hiểu biết tâm tư của anh ta hơn bản thân anh ta.

Lúc ấy cô tưởng xông lên đi cứu Tề Tư Mẫn, nhưng lấy cá tính Quý An Thừa sao có thể làm như vậy? Liên tính anh ta dám, xông lên cũng bất quá là thêm một cái bị đánh bị làm tiền.....

Hàn Mộ Vi liền báo anh ta đến Giang Thành Nhất Trung tìm người, Quý An Thừa lại chết nhận lý, cảm thấy muốn tìm người hỗ trợ cần thiết là cảnh sát hoặc là báo an, phỏng chừng là bị báo an quán lên, mà anh ta cũng sẽ không nói chuyện, nói không chừng báo an cho rằng anh ta là người kì quái, cần bản sẽ không để ý đến anh ta.....

Hiện tại, phỏng chừng chính áy này đi!

Áy này cũng tốt.

Hàn Mộ Vi nghĩ.

Quý An Thừa, anh cũng nên trưởng thành.

Không thể thật sự giống như ba tháng đi, ngoan ngoãn mà nghe theo trong nhà an bài cùng Hàn Mộ Vũ đính hôn, sau đó lại đơn thuần mà bị Hàn Mộ Vũ tính kế, muốn lấy như vậy không thể tưởng tượng phương thức cùng chính mình ở bên nhau.....

"Suy nghĩ cái gì?" Mặc Dung Uyên ngồi ở trên ghế điều khiển, nhìn cô một cái.

Hàn Mộ Vi nhìn hẳn, do dự một chút, đột nhiên nói: "Suy nghĩ..... có phải nên học một chút võ để phòng thân hay không?....."

Như là tự nói: "Chỉ có thể chạy trốn mà không làm gì khác, không ổn chút nào!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Lần đầu tiên

Mặc Dung Nhượng mày, có chút ngoài ý muốn. Nhưng giây tiếp theo, lại cảm thấy giống như cũng không phải như vậy ngoài ý muốn. Thời điểm xuống xe, Mặc Dung Uyên đột nhiên mở miệng: "tôi có thể dạy em một ít thuật phòng thân cơ bản.""A?" Hàn Mộ Vi sững sốt một chút."em không phải mỗi ngày đều chạy bộ sao? Về sau, trước thời gian nửa giờ, tôi dạy cho em." Hần thực nghiêm túc mà nhìn cô.Hàn Mộ Vi tiếp tục phát ngôn.Mặc Dung Uyên khẽ cười một tiếng, "Vậy như vậy định rồi. Ngày mai 5 giờ rưỡi, nhớ rồi!"Hàn Mộ Vi chớp chớp mắt, tro mắt mà nhìn Mặc Dung Uyên cũng không quay đầu lại mà đi vào gian phòng bên cạnh, hơn nửa ngày mới phản ứng lại đây.cô..... cô khi nào muốn cùng hần học cái gì thuật phòng thân?Chính là, cô giống như..... Cũng không cự tuyệt.Hàn Mộ Vi có chút 囧囧 có thần mà nghĩ.Trong đầu truyền đến tiêu bao từ hưng phấn thanh âm:"Chủ nhân chủ nhân, em vừa mới rửa quét qua, vị Mặc Dung Uyên tiên sinh này có tâm khối cơ bụng, gọi cảm nhân ngư tuyến, cơ ngực cùng đùi cũng thực rắn chắc nga! Trời ạ, hần nhất định thường xuyên tập thể hình..... Không đúng, như vậy thân thể cùng phản ứng lực cũng không phải là giống nhau tập thể hình là có thể làm được! Chủ nhân, căn cứ phản tích của em, vị tiên sinh ở cách vách này..... Nhất định là quân nhân!!!"Hần thân thủ như vậy lợi hại, lúc cứu người, tiêu bao từ quả thực cho rằng đang xem điện ảnh! Không, điện ảnh cũng không soái như hần vậy....."Hàn Mộ Vi vô ngữ, 'ta nghe được mười tiếng nuốt nước bọt của mi đó.'Một cái bánh bao hệ thống, cư nhiên lại giống như con người..... Háo sắc!Cái gì tâm khối cơ bụng, cái gì gọi cảm nhân ngư tuyến..... Đây xác định là một cái hệ thống bình thường sao?!Tiêu bao từ ho nhẹ một tiếng, "Khụ khụ, chủ nhân, đây là người không đúng rồi..... Ai nói hệ thống liên không thể háo sắc? Không, không phải háo sắc..... Đây là một thể loại thường thức cái đẹp nha. Không nói cái này nữa, chủ nhân, ngày mai nhất định phải dậy sớm a, cùng vị Mặc Dung Uyên tiên sinh này học thuật phòng thân tuyệt đối so với võ thuật Taekwondo gì đó đều không thua kém, hần kia chính là thật tài thật lợi hại nha, không phải như vậy khoa chân múa tay trình diễn mà chẳng thực dụng đâu....."Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà cầm cặp sách, chạy nhanh vào gia môn.Lưu Băng Tinh còn ở trường học cổ vũ cho Hàn Mộ Vũ, Hàn Từ Từ đi công tác vài ngày, Hần gia hiện tại căn bản vốn không có ai cả.Không ai vừa lúc. Cô còn lo lắng như thế nào giải thích này một thân thương tích này đâu.....

Hàn Từ Từ gần nhất bởi vì Cố Thiếu Ngang cùng Mặc Dung Uyên, còn có quan hệ với ông ngoại phá lệ chú ý tới cô, nếu là bị ông ta nhìn thấy cô bị thương, khẳng định sẽ hỏi, đến lúc đó lại là không dứt.Lưu Băng Tinh tuy rằng một chút cũng không quan tâm cô, nhưng bà ta sẽ diễn một trận tuồng mẹ kế thương con chồng với cô.Cho nên, bà ta khẳng định cũng sẽ làm bộ làm tịch hỏi một đồng có không lấy kỳ quan tâm.Mà hiện tại Hàn Mộ Vi, căn bản không nghĩ ứng phó hai người kia.Gian nan mà tấm rùa xong, Hàn Mộ Vi nằm ở trên giường, hỏi tương sự tình phát sinh hôm nay. cả ngày, sự việc phát sinh của tháng sau cô cũng không nghĩ tới

Cô tham gia hội thể thao, cùng bạn học trong lớp cùng nhau hoàn thành phần thi chạy tiếp sức, được hạng hai. Toàn bộ người trong lớp đều cổ vũ cho cô.....cô lại nhận được những nhỏ của gần, không phải xin lỗi, chính là muốn cùng nàng làm bằng hữu.....Nàng còn thu được đôi này đồ vật nhất phần lễ vật..... Hiện tại đang lẳng lặng nằm ở trên bàn, Chu Quân Hào đồng học chocolate.Còn cô, nâng cứu Tề Tư Mẫn, bị lưu manh đuổi theo chạy, còn bị hàng xóm cái kia Mặc Dung Uyên cứu.Sở hữu, đều là lần đầu tiên. Đệ nhất phần lễ vật, lần đầu tiên tham gia hội thể thao, lần đầu tiên thu được như vậy nhiều thiện ý, còn có..... Lần đầu tiên, bị một người nam nhân công.....lưng của người nào đó, thực rộng lớn rắn chắc, hương vị trên người, rất dễ nghe.Nguyên lai cái gọi là cảm giác an toàn, là loại cảm giác này.....Còn cô, cô lần đầu tiên cảm nhận, người nam nhân này, chủ động yêu cầu dạy cho thuật phòng thân.....Dậy sớm a.....Nửa giờ.....Hàn Mộ Vi nghĩ nghĩ, liền như vậy rặng nề mà đi ngủ.Kết quả ngày hôm sau tỉnh lại khi, lần đầu tiên trong đời, đã là 7 giờ rưỡi!-----

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 67: Ngày mai nhớ rõ... Không cần đến trễ!

Hàn Mộ Vi trừng lớn đôi mắt, còn không có đánh răng đâu, liền trực tiếp vọt tới bên cửa sổ, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Mặc Dung Uyên kia vừa luyện thái cực quyền xong, đang ngồi ở trong viện cùng Lưu gia giả uống trà.

Mặc Dung Uyên cũng nhìn đến cô, nhướng mày, không nói gì.

Không biết vì sao, Hàn Mộ Vi có loại cảm giác mặt đỏ, nhanh chóng đem đầu rút xuống dưới, sau đó lại cảm thấy chính mình hành động thực ngốc. Nghĩ đến chính mình hôm nay thế nhưng ngủ đến muộn như vậy, còn lỗ mất lời hứa với người ta, lại có chút không biết làm sao. Sau đó lại nẫu thuần mà lẩm bầm lầu bầu lên: "nhìn lại không đáp ứng muốn cùng hần học thuật phòng thân cái gì..... Không tính lý hện!"

Lời tuy nói như vậy, mà khi lúc đánh răng rồi thay quần áo xuống lầu, nhìn đến cửa đã thấy Mặc Dung Uyên, Hàn Mộ Vi thế nhưng tự nổi lên chút chột dạ.

"Vừa thức dậy à?" Mặc Dung Uyên hỏi.

"..... Ân." Vốn dĩ không nghĩ để ý đến hần, cũng không biết vì cái gì, cô vẫn là nhẹ giọng đáp.

Mặc Dung Uyên nhìn chân cô, đột nhiên ngồi xổm xuống, kéo ống quần cô lên!

Hân Mộ Vi sợ tới mức lui về phía sau một bước, thiếu chút nữa té ngã.

"Anh..... anh làm gì?"

"Ngày hôm qua thiếu chút nữa đã quên, thương thể của em còn chưa có lành, hiện tại vẫn chưa thể học thuật phòng thân được." Mặc Dung Uyên ngồi xổm trên mặt đất, nhìn cô đã bắt đầu phát thanh mất cá chân, mày nhu lại.

"Đi thôi! Tôi đưa em đến trường học đi." Hân đứng lên, bắt lấy tay cô.

Hân Mộ Vi theo bản năng mà muốn né tránh, nhưng hân lại không dung nghi ngờ mà cầm tay cô, căn bản không cho cô cơ hội trốn.

Cô đành phải ngoan ngoãn mà đi theo hân, uốn éo uốn éo mà đi đến chiếc xe của hân.

Ngồi ở trên ghế phụ bên cạnh hân, Hân Mộ Vi tự thất đại an toàn, mắt nhìn thẳng nhìn phía trước, chính là không dám nhiều xem Mặc Dung Uyên liếc mắt một cái.

Mặc Dung Uyên an tĩnh mà lái xe, đột nhiên dừng xe lại một cửa hàng bán đồ ăn sáng nhỏ, hân mở cửa xuống xe, một lát sau, lại mua một túi bữa sáng đem vào trong xe, không nói nhiều lời trực tiếp nhét vào tay cô.

"Đi học vội và như vậy, tới đồ ăn sáng cũng không ăn mà em không đói sao?"

Hân nói, không chờ cô trả lời, tiếp tục lái xe đưa cô đến Giang Thành Nhất Trung.

"Thế cũng..... Cũng không cần mua một túi bữa sáng lớn như vậy a....."

Hân Mộ Vi nhìn một túi to lớn tràn đầy và đủ tất cả các loại điểm tâm sáng, có chút bối rối.

"Ăn không hết thì cho các bạn học trong lớp của em ăn cùng." Rất nhanh đã đến Giang Thành một trường, sáng sớm học sinh được các phụ huynh đưa đến đặc biệt nhiều, hân chú ý tình hình giao thông, căn bản không nhìn qua cô, thực tự nhiên mà nói.

"Nga."

Hân Mộ Vi an tĩnh mà cầm lấy chai sữa đậu nành, uống một ngụm.

Dừng xe, nam nhân nghiêm túc mà đảo xe, đem xe ngừng ở một qua lại hơn một chút để cô dễ xuống xe.

"Tôi rồi. Xuống xe đi!"

Vẫn luôn không thể hiểu được ngoan ngoãn nghe lời Hân Mộ Vi lại ngoan ngoãn mà ôm một túi bữa sáng xuống xe.

Mặc Dung Uyên nhô đầu ra, ánh mắt nhu hòa, "Vi Vi, ngày mai nhớ rõ..... Không nên đến trễ nữa."

Nói xong, hân liền lái xe rời khỏi.

Hân Mộ Vi ngơ ngác mà đứng ở tại chỗ, đột nhiên cảm giác có chút quái quái. Cô..... Khi nào cùng hân thân thiết tới như vậy a? Đoạn đối thoại vừa mới này, rõ ràng không phải hân cùng cô đang làm việc a?

Hơn nữa, hân còn mua bữa sáng cho cô? Đây rốt cuộc là tình huống như thế nào vậy? Cô như thế nào liền ngày ngốc mà tiếp nhận vậy?

"Hó....."

Thật sâu mà thở ra một hơi, Hân Mộ Vi chậm rì rì mà hướng trong trường học đi vào.

Xe không thể tiến vườn trường, cho nên cô chỉ có thể một quai một quai vừa đi đi vào, chân bởi vì bị thương lại đang sưng lên đến cả gầy thể thai cũng không mang được, cô một chân mang giày vải như bình thường, một chân khác thì chỉ có thể mang một chiếc dép lê.....

Vác cặp sách trên vai, đôi tay còn ôm một cái túi to.....

Quả thực thấy thế nào như thế nào cũng rất khó khăn đi từng bước!

Tiến phòng học, liền thu được vô số đôi mắt chú ý. Ngày hôm qua sự việc xảy ra mọi người trong lớp đều đã biết cả rồi, hiện tại nhìn đến Hân Mộ Vi, quả thực nhìn cô đến như đang nhìn một vị anh hùng nào đó, ánh mắt nóng bỏng của cả đám người trong lớp đều nhìn chăm chăm vào cô.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Về sau ta sẽ không để cho người khác khi dễ ngươi!

Hân Mộ Vi có chút không chịu nổi như vậy chú ý, chạy nhanh ngồi xuống, an tĩnh mà lấy ra mà lấy ra chai sữa đậu nành uống cho hết, cúi đầu rồi đem một cái bánh bao nhét vào trong miệng.....

Cô muốn trước khi bảo học đồng thức ăn trước mặt giải quyết nhanh chóng, ăn xong.....

Mới như vậy nghĩ, một cái bóng ma đột nhiên che khuất chính mình, Hân Mộ Vi ngẩng đầu lên, liền thấy Tề Tư Mẫn trong tay cầm một cái đồng gói tinh mỹ lễ vật, đối với chính mình nói: "Hân Mộ Vi, cảm ơn cậu! Còn có..... Sự việc lúc trước, thực xin lỗi!"

"....."

Hân Mộ Vi gạt mình, có chút không biết làm sao mà nhìn cô ta.

"Lúc trước..... Chuyện gì?" Cô có chút phản ứng không kịp.

Không nghĩ tới, đơn giản như vậy một câu, lại làm Tề Tư Mẫn đôi mắt lập tức đỏ lên.

Cô..... Không trách cô ta.....

Tề Tư Mẫn ngày hôm qua sau khi trở về suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến chính mình lúc trước bởi vì Đoạn Thần Kiệt quan hệ vẫn luôn xem Hân Mộ Vi không vừa mắt, nghĩ đến chính mình không có bất luận cái gì chứng cứ, liền đem Hân Mộ Vi vu hãm là ăn trộm, lại nghĩ đến ngày hôm qua Hân Mộ Vi nhỏ nhắn gây yếu như thế nào mà lại ở trước mặt cô ta che chắn và bảo vệ cho cô ta.....

Tề Tư Mẫn càng nghĩ càng chán ghét chính mình, cũng càng thêm hổ thẹn!

Cô ta lúc trước luôn chán ghét Hân Mộ Vi nhưng so với, cô ta cảm thấy mình căn bản là là cái phẩm đức thấp hèn rác rưởi!

Tề Tư Mẫn trần trọc lần qua lần lại cả đêm, đến rạng sáng mới ngủ, buổi sáng rất sớm liền đến trường học, chính là suy nghĩ cùng Hân Mộ Vi trước mặt mọi người nói lời cảm tạ..... Cùng xin lỗi.

Lại không nghĩ rằng, Hân Mộ Vi thế nhưng căn bản không đem sự việc lúc trước để ở trong lòng.....

Cái này Tề Tư Mẫn càng cảm thấy đến khó chịu, về mặt cảm động mà nhìn Hân Mộ Vi, Tề Tư Mẫn đem lễ vật nhét vào trong người của cô liền ra bên ngoài chạy, "Tôm lại, về sau cậu chính là bạn tốt của tôi! Về sau có Tề Tư Mẫn tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cho người khác có cơ hội khi dễ cậu!!"

"....."

Hàn Mộ Vi thật vất vả đem bánh mì trong miệng nuốt đi xuống, về mặt phức tạp mà nhìn lễ vật trước mặt.

Các bạn trong lớp vừa rồi đều nhìn thấy một màn như vậy, tựa hồ tâm tình cũng có chút phức tạp, đang do dự có nên tiếp lên bắt chuyện cùng Hàn Mộ Vi hay không, rốt cuộc ngày hôm qua chỉ nhét ở bàn học của Hàn Mộ Vi vài tờ giấy hiện tại ngấm ngấm lại đối với cô như vậy hình như có chút thiếu thành ý rồi, hơn nữa, Hàn Mộ Vi cũng không biết thấy được không.....

Lúc này, Hàn Mộ Vi đột nhiên đem tờ trước mặt mọi người một cái túi to rồi mở ra, do dự một chút, nói:

"Còn ai chưa ăn sáng không? Minh...chỗ này còn dư rất nhiều....."

Trong phòng học an tĩnh một cái chớp mắt.

Hàn Mộ Vi thật vất vả và lấy hết can đảm tới, nhìn thấy cả lớp lại không có chút phản ứng nào, không khỏi có chút thất vọng, giấy tiếp theo, liền thấy một bàn tay không biết từ nào toát ra tới, từ trong túi bắt một cái bánh cắt.....

Chu Quân Hào không chút khách khí mà cắn một mồm to, mồm miệng không rõ nói: "Thật tốt quá,tôi vừa vặn cũng chưa ăn sáng...Cảm ơn nha....."

Sau đó, các bạn học khác cũng cười vui vẻ đi đến, cãi nhau ầm ĩ mà cướp thức ăn từ từng túi có đưa, chỉ chốc lát sau, Hàn Mộ Vi trước mặt một túi đồ ăn sáng to lớp chỉ chốc lát đã được chia sạch.

Hàn Mộ Vi nhìn thấy túi rỗng tuếch, có chút phản ứng không kịp.

Giấy tiếp theo, trong đầu liền xuất hiện hệ thống nhắc nhở:

Tề Tư Mẫn đối người tặng lên hảo cảm giá trị 10 điểm;

Chu Quân Hào đối người tặng lên hảo cảm giá trị 3 điểm;

Lý Hiểu Nhiên đối người tặng lên hảo cảm giá trị 3 điểm;

Đoạn Thần Kiệt đối người tặng lên hảo cảm giá trị 1 điểm;

Trần Hiền đối người tặng lên hảo cảm giá trị 1 điểm.....

Liền tiếp thông báo làm Hàn Mộ Vi có chút đầu óc choáng váng, nhìn túi không trước mặt, Hàn Mộ Vi ngồi xuống, đôi mắt thông thả chậm có chút ướt lên.....

Tiểu bao tử thanh âm ở trong đầu hưng phấn mà kêu: "Chúc mừng chủ nhân! Hào cảm giá trị đã tới rồi 106 6 điểm~ thành công lên tới tận 3 cấp nữa!! Chủ nhân, lúc này đổi điểm lấy cái gì mới tốt bây giờ? Em ngắm lại a..... Chủ nhân người đã chuyển tâm đi học, em đã giúp chủ nhân đem thích hợp kỹ năng tất cả đều tìm ra....."

Tiểu bao tử lại đi bận rộn đi.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Thay đổi

Tề Tư Mẫn cùng Hàn Mộ Vi trong sự kiện lần này bị trở thành giáo dục mẫu, Lý lão sư chuyên môn dùng thời gian dạy học một tiết cùng bọn họ nói khi gặp phải loại tình huống này tốt nhất như thế nào ứng đối sau, lại lôi kéo Hàn Mộ Vi đơn thuần hàn huyên trong chốc lát, xác định Hàn Mộ Vi không bị sự kiện lần này ảnh hưởng gì nhiều, trên người bị thương cũng chỉ là vết thương nhẹ thôi, rốt cuộc thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Bầu không khí trong lớp 2/3 cũng dần chậm rãi thay đổi đi ít nhiều, ít nhất, Hàn Mộ Vi cảm giác chính mình sinh hoạt ở trường học bắt đầu thay đổi.

thời điểm Ở trên đường sẽ có bạn học mỉm cười chào hỏi với cô, khi đi nhà ăn ăn cơm, sẽ có người ngồi vào góc đối diện với cô, vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, tuy rằng cô lời nói không nhiều lắm, nhưng những người đó tựa hồ cũng hoàn toàn không để ý.

Ngẫu nhiên quên làm bài tập được giao, trước bàn bạn học sẽ chủ động nói cho chính mình, từ trước liền đến bên người cô tới thu bài tập đều lười đến lại đây tổ trưởng hiện tại cũng không ngoại lệ mà chạy đến trước mặt cô tới "Hàn Mộ Vi, nộp bài tập!"

Còn cô, thành tích của cô cũng bắt đầu chậm rãi đề cao.

Lần này có kì thi, Hàn Mộ Vi mỗi một môn đều là từ 80 điểm trở lên, làm tất cả mọi người trong lớp đều cả kinh và sửng sốt.

Tới rồi cao tam còn có người cũng không đạt tiêu chuẩn tiến bộ vượt bậc đến bình quân phân tám mươi, tên Hàn Mộ Vi lần nữa bị văn phòng lão sư nhắc tới, đem cô trở thành chính diện trường hợp ở mặt khác lớp khác "Tán dương". Ngay cả Hàn Mộ Vũ, đều nghe nói việc này.

Hàn Mộ Vũ tức giận đến ngứa răng, cố tình ở thời điểm đang nói bóng gió hỏi cô ta Hàn Mộ Vi dùng cách gì để thành tích tăng cao như vậy, cô còn phải làm bộ có chung vinh dự nói: "chị gái thực nỗ lực, chị ấy mỗi ngày buổi tối đều học tập đến 12 giờ nhiều..... Buổi sáng 5 giờ rưỡi liền đã thức dậy!"

Các bạn trong lớp của cô ta bàn luận sôi nổi đến lưu lười, "Khó trách tiến bộ lớn như vậy....."

Hàn Mộ Vũ nghe được sắc mặt đều âm trầm

học sinh Cao tam luôn luôn đối những người khác nỗ lực rất là cảnh giác, cô ta cố ý nói như vậy, đó là muốn cho những người này đối Hàn Mộ Vi có địch ý. Lại không nghĩ rằng, những người này ngược lại bắt đầu cảm thấy bội phục Hàn Mộ Vi như vậy, cảm thấy Hàn Mộ Vi thật sự dốc lòng chăm chỉ, thậm chí có người bắt đầu lấy cô làm mục tiêu nỗ lực lên, còn có người chuyên môn chạy đến nhĩ ban đi, nghĩ cách cùng Hàn Mộ Vi kết giao bằng hữu.....

Hàn Mộ Vũ tức giận đến mặt đều xanh lên, xem Hàn Mộ Vi cũng các loại không vừa mắt lên, càng thêm cảm thấy, Hàn Mộ Vi đây là ở giả heo ăn thịt hổ, cô phía trước khẳng định là lừa gạt cô ta, nói không chừng phía trước đi học làm bộ ngu cũng là giả dạng, mục đích chính là vì trả lời cảnh giác của cô ta đối với cô.....

Cố tình gần nhất liền ba ba đối Hàn Mộ Vi thái độ cũng bắt đầu chuyển biến, đi công tác trở về thậm chí còn mang về cho Hàn Mộ Vi rất nhiều quần áo mới.....

Từ trước rõ ràng mang về chỉ cho một mình Hàn Mộ Vũ cô ta, hiện tại cư nhiên hơn phân nửa đều cho Hàn Mộ Vi!

Này như thế nào có thể không cho cô ta tức giận đâu?

Thấy Hàn Mộ Vi lên lầu, thật cẩn thận mà vặn vẹo Hàn Mộ Vi cửa phòng then cửa, lại phát hiện cửa cư nhiên đã được khóa!

"Đáng chết..... chị ta khi nào phòng bị tâm như vậy trọng?"

Vốn định trộm nhìn xem Hàn Mộ Vi đến tốt cùng dùng cái gì phương pháp đề cao nhanh như vậy, thuận tiện xé luôn tập vở của Hàn Mộ Vi. Vậy mà giờ..... Hàn Mộ Vũ hậm hực rời đi.

Tiểu bao tử gọi bậy, "May mắn em sớm có phòng bị!! Chủ nhân chủ nhân, mau mau khen ngợi em đi nào ~~~"

Trong phòng, Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà ngồi ở bàn học, an tĩnh mà làm bài tập.

"Hàn Mộ Vi, mình quên mang sách giáo khoa, có thể cùng bạn cùng nhau xem sao?"

đầu thiếu nữ Cột lấy đuôi ngựa gật gật đầu, yên lặng mà đem thư hướng cái bàn bên kia đẩy một chút.

Hệ thống nhắc nhở: Dương văn bạo đối người tăng lên 1 điểm hảo cảm giá trị.

"Hàn Mộ Vi, có thể chỉ cho mình cái đề này một chút được không? Vừa mới thời điểm lão sư giảng mình nghe không hiểu lắm....." Bởi vì đã chịu kích thích từ cô lớp 2/3 tinh thần học tập cũng dần sôi sục tăng lên cao.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Nghe nói người rất có tiền? Không ngại phân điểm cho ta đi

"Àn." Thiếu nữ cầm lấy bút tôi, an tĩnh mà viết lên tập chỉ vào bài giải, bình tĩnh kiên nhẫn mà giải đề chỉ cho bạn học trước mặt.

Những bạn học thành tích chưa được tốt lắm đứng quay quanh cô đều chăm chú nghe Hàn Mộ Vi giảng rồi cuộc hiểu được đáp án, cảm kích mà nhìn coi gật gật đầu, tiếp tục làm bài đi.

Hệ thống nhắc nhở: Đồng Tiểu Lỗi, Phương Vu đối người tăng lên 1 điểm hảo cảm giá trị.

Toàn bộ lớp 2/3 đều đã chậm raci thay đổi, nói không rõ là từ khi nào bắt đầu, tựa hồ là từ lúc nào thái độ cả lớp đối với Hàn Mộ Vi đã dần thay đổi, lại tựa hồ là từ lần trước thi Hàn Mộ Vi các môn điểm thi đều là từ tám mươi điểm trở lên không có thấp hơn.

Hàn Mộ Vi tựa hồ cũng đã kích thích đến nhóm học bá trong lớp, nhóm học bá cũng bắt đầu lo lắng cho mình sẽ bị vượt qua, càng thêm nỗ lực lên.

Mà số ít vài người cùng Hàn Mộ Vi vào lúc trước giống nhau, không bao giờ chịu học bài không bao giờ nghe giảng bài dường giống như nhận được sự cổ vũ của Hàn Mộ Vi, cũng cảm thấy chính mình có thể làm được, hiện tại nỗ lực còn kịp, cũng bắt đầu nỗ lực lên.....

Trong khoảng thời gian ngắn, Bầu không khí học tập trong lớp cứ hừng hực khí thế lên không hề dứt.

Lý lão sư từ phòng học cửa sau thấy được một màn này, vui mừng mà nở nụ cười.....

Mặt trời chiều ngã về tây, Hàn Mộ Vi an tĩnh mà đi ra khỏi phòng học, đi phía trước đi tới, nghỉ trong khoảng thời gian này phát sinh này hết thảy.

Kỳ thật, cô là bắt đầu nỗ lực, bắt quá tăng lên nhanh như vậy, chủ yếu vẫn là dựa hệ thống.

Hệ thống sau khi lên tới đệ tam cấp, cho năng đối trí lực điểm. Cô vốn dĩ liền không ngu ngốc, làm bài mục đích thời điểm tuy rằng chậm rì rì, nhưng đề mục ý nghĩ đều ở trong óc thập phần rõ ràng mà hiển hiện ra, chỉ cần cô tốc độ lại mau một chút nói, hoàn toàn có thể làm được càng tốt.

Mà hệ thống đối kỹ năng mới đó là như thế, cùng với nói là gia tăng trí lực cô, chỉ bằng nói là gia tăng năng lực cùng tốc độ phản ứng của não cho cô.

Hiện tại Hàn Mộ Vi, khi đối mặt với một đề bài cũ mà lúc trước ngón tận mười phút mới có thể giải ra, hiện tại chỉ cần năm sáu phút.

Làm bài tốc độ tăng lên, thành tích cũng liền đi theo tăng lên.

Kỳ thi giữa kì lần thứ hai

Thì xong, Hàn Mộ Vi thu thập an tĩnh cặp sách, đi ra cổng trường, bắt tri bất giác liền đi tới gần đó nơi đó không có một bóng người nào cả, sau đó, trước mặt lại bị vài người cản bước mà dừng lại.

Hàn Mộ Vi ngẩng đầu vừa thấy, Vi Vi sững sốt.

Ba người..... ba nam sinh mười sáu mười bảy tuổi?

Mặt sau kia hai cái thoát nhìn hơi nhỏ thanh, trên mặt mang theo ngạnh giả vờ hung thần ác sát biểu tình, kia phò vận vẹo bộ dáng làm Hàn Mộ Vi nghĩ tới điện ảnh bên trong chủ định là pháo hôi tên còn đồ bên cạnh tiểu đệ.....

Mà cái tên ở giữa..... Lớn lên đoan đoan chính chính, thoát nhìn giống cái đệ tử tốt bộ dáng, nhưng hắn trong tay lại cầm một cây bóng chày còn, vẻ mặt bất thiện nhìn chăm chăm cô.

Này căn bóng chày còn làm Hàn Mộ Vi nghĩ tới không tốt ký ức.

Chẳng lẽ, bọn người này là đồng đảng của đám người lần trước sao? Chính là cô nhớ rõ, lần trước Lý lão sư báo nguy sau, cái trường lân cận liền có biện pháp xử lí tất cả học sinh vi phạm.....

Hàn Mộ Vi trong mắt mang theo hoang mang.

Nam sinh này mặt khó xử nhìn cô, nói: "cô chính là nữ sinh lần trước mang hai đứa hai trẻ đi đến bệnh viện đúng không?"

Hàn Mộ Vi có điểm không phản ứng lại đây, đúng lúc này chờ, đột nhiên nghe thấy một trận dồn dập tiếng bước chân, Hàn Mộ Vi tập trung nhìn vào, hình như là cô bé lần trước mà cô đã cùng cậu nhóc kia đưa vào bệnh viện, cô bé hình như đang đang gọi người trước mặt cô.....

Tiểu ngư ca ca?

Cậu nhóc lần trước có chút hoảng loạn mà chạy tới, mắt nhìn Hàn Mộ Vi, xác định trên người cô không có thương tổn sau, vội vàng mà bắt lấy cầm lấy một góc áo của nam sinh kia, "Tĩnh Hạo ca, không cần như vậy..... chị ấy là người tốt....."

Phó Tĩnh Hạo nhìn cậu nhóc một cái, không để ý đến cậu nhóc, cầm bóng chày hỗn chi vào Hàn Mộ Vi: "Nghe nói..... cô rất có tiền? Đã có tiền đến có thể đưa em gái nó đi bệnh viện, hần là cũng không ngại chia một ít cho chúng ta đi?"

- - - - -

Chuyện là ta đã dịch tới chương 80 rồi nhưng do là quá lảm cẩm mà không lưu lại thể là đi tong luôn 10 chương của toai huhu□□□□

Ra mấy chap tiếp theo hơi lâu mn thông cảm nhe

Nhớ vote □và like□□ cho truyện nhe.Tạo thêm động lực cho ta với nhe □□

Rất chân thành cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ truyện□ (mặc dù mình còn có nhiều sai sót□□.Mình sẽ cố gắng khắc phục và hoàn thành tốt hơn nữa.谢谢大家、我爱你们)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Khi ta là khát cái sao?!

ánh mắt nam sinh thực đáng sợ, một bộ cô không trả tiền liền phải đánh người bộ dáng.

Cậu nhóc nóng này, "Tĩnh Hạo ca, không cần như vậy..... em lần sau nhất định đem muốn tới tiền đều cho anh, thực xin lỗi, là em sai rồi....."

Phó Tinh Hạo lại không để ý đến cậu nhóc, mặt vô biểu tình mà nhìn chăm chăm thiếu nữ trước mặt.

Bị như vậy uy hiếp, nhưng nhìn thiếu nữ yếu đuối mỏng manh ở trước mặt một chút sợ hãi đều không có, Phó Tinh Hạo đang muốn lại nói chút cái gì uy hiếp cô một chút, lại thấy trước mắt nữ hài đột nhiên mở ra cặp sách, ở bên trong phiên trong chốc lát, lấy ra một chồng màu đỏ tiền mặt tới, mặt vô biểu tình mà đưa cho cậu ta, mặt nhìn thẳng hỏi: "Đủ không?"

"....."

Trường hợp nhất thời cứng lại.

Phó Tinh Hạo vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy như vậy phối hợp bị cướp bóc giả, trong khoảng thời gian ngắn có điểm ngây ngẩn cả người, không có tiếp nhận tiền từ trong tay cô. Nhưng hai người phía sau anh ta thì không giống, trong đó một người hơi thấp nhìn thấy hai mắt đều sáng lên, tiến lên một bước không chút do dự đoạt lấy tiền trong tay Hàn Mộ Vi, nhanh chóng đếm một chút: "Một ngàn tệ..... Phó ca, thật tốt quá, có này tiền, chúng ta liền....."

"Câm miệng!"

Vừa mới nói đến một nửa, đã bị nam sinh cầm đầu đánh gãy.

Người tên Phó Tinh Hạo kia sắc mặt thực có chút khó coi, nhìn chăm chăm Hàn Mộ Vi, Hàn Mộ Vi thậm chí cảm giác, hơi thờ trên người cậu ta thời điểm vừa mới cướp bóc càng nguy hiểm vài phần.

"Cô thật đúng là rất có tiền!" Hần hừ lạnh một tiếng, thẳng tắp mà nhìn chăm chăm cô.

Hàn Mộ Vi có chút khó hiểu mà chớp chớp mắt, cậu không phải đòi tiền sao? Cô không giống Tề Tư Mẫn, số tiền này càng không phải là quỹ lách, đối với cô mà nói, số tiền này ở bên người cũng không đựng tới nhiều, mới có thể đặt ở trong túi mấy ngày rồi cũng chưa động quai.

"Nếu như vậy có tiền, ngày mai lại mang một ngàn tệ lại đây!" Cậu ta hung tợn mà ném xuống một câu, xoay người đã muốn đi, lại bị Hàn Mộ Vi gọi lại, "cậu yêu cầu nhiều ít?"

Phó Tinh Hạo ba người sững sốt, sôi nổi xoay trở về.

Bên cạnh người kia nhất thời cao hứng mà thối thối huyết sắc, "Đại ca, phát tài rồi, lúc này giống như cướp cái có tiền ngọc tử!"

"Câm miệng!"

Phó Tinh Hạo sắc mặt âm trầm mà một lần nữa đi rồi trở về, "Như thế nào, đại tiểu thư nhà giàu đang tính bỏ thí cho,người nghèo chúng tôi sao? Đem chúng tôi giống như ăn này sao?!"

Thanh âm này trung lập nhưng mang theo vài phần tức giận.

Hàn Mộ Vi im lặng, vừa mới sẽ hỏi ra như vậy một câu, bất quá là bởi vì thời điểm đàn em của cậu ta tiếp nhận một ngàn tệ, hệ thống cư nhiên nhắc nhở: Phó Tinh Hạo đối người gia tăng rồi 10 điểm cảm tạ giá trị.

Này trận hào cảm giá trị đều là một chút một chút mà gia tăng, tiểu bạo tử đã sớm không thỏa mãn tại đây, vừa nghe đến này nhắc nhở, lập tức liền hưng phấn lên: "Chủ nhân chủ nhân! Vì này Phó Tinh Hạo đồng học tựa hồ rất cần tiền a! Hơn nữa hẳn hiểu được cảm ơn, nếu không, chúng ta lại cho hắn điểm!?"

Vi thế, cảm thấy hào cảm giá trị tốt xấu có chút dùng, mà tiền cơ hồ không có gì đại tác dụng Hàn Mộ Vi không chút do dự liền hỏi ra vừa mới câu kia nghe tới thực ngốc nói, nhưng mà, lại bị lòng tự trọng cực cường lưu manh thủ lĩnh cho là bỏ thí.

Phó Tinh Hạo hàm chứa tức giận nhìn chăm chăm cô. Hàn Mộ Vi cắn cắn môi dưới, do dự mà chính mình có phải hay không nên thu hồi vừa mới nói.

Lại thấy nam sinh vừa mới tiếp nhận tiền từ tay cô kéo Phó Tinh Hạo quần áo, "Phó ca, anh so đo chuyện này để làm gì?! Khó được có cái ngọc tử có thể lừa..... chúng ta là nói, hiện tại quan trọng nhất không phải nhanh lên trả đến tiền sao, bà ngoại anh còn ở bệnh viện....."

Phó Tinh Hạo quay đầu đánh tên kia một chút, kia nam sinh lập tức không dám nói tiếp nữa.

Bất quá, tên kia nói cũng làm Hàn Mộ Vi hiểu biết, vì cái gì nam sinh trước mắt thoát nhìn không giống cơn đồ chút nào, lại sẽ làm loại sự tình này. Hơn nữa, so với những cái đó thân thiện trợ giúp của cô, lại không có nửa điểm hào cảm giá trị người tới nói, trước mắt vị Phó Tinh Hạo này có vẻ đáng yêu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 72: Tam vạn khối! Người có sao?

nam sinh kia nói cũng làm Phó Tinh Hạo trầm mặc xuống dưới, cậu ta cắn răng, như là đã hạ xuống một quyết định gì, lạnh lùng mà nhìn chăm chăm Hàn Mộ Vi:

"Ba vạn tệ! Cô có sao?"

Phó Tinh Hạo từ nhỏ cùng chính mình bà ngoại cùng nhau lớn lên, bà ngoại là người thân duy nhất của cậu ta, nhưng hiện tại bà ngoại bị bệnh yêu cầu làm phẫu thuật, mà cậu thậm chí còn không có thành niên, cần bản cần bản lấy đầu mà ra được mấy vạn tệ để làm phẫu thuật cho bà ngoại, mới có thể làm loại sự tình này.....

Vi để có tiền, trong khoảng thời gian này cậu ta cơ hồ cái gì đều làm, nhưng rốt cuộc chỉ là một nam sinh vẫn chưa thành niên, mấy tháng thời gian cũng chỉ để dành được mấy ngàn tệ, cần bản là là như muối bỏ biển, không có gì tác dụng.

Hiện tại làm ra việc cướp bóc thế này, cũng bất quá là bị buộc bắt đắc dĩ, bất quá Phó Tinh Hạo còn có rất có nguyên tắc, cậu ta chỉ đoạt tiền của những cậu ấm cô chiêu, hơn nữa những người này chỉ cần không bị thương, cũng sẽ không hề nghĩ đến chuyện trả thù. Lần trước nghe người ta nói nhìn thấy một nữ sinh của Giang Thành Nhất Trung đưa Tiểu Ngư và em cậu nhóc vào bệnh viện, Phó Tinh Hạo liền có chút tò mò, nữ sinh này rốt cuộc là người rảnh rồi như thế nào, mới có thể làm ra loại việc tổn công vô ích như vậy chứ.

Vốn dĩ không nghĩ quá nhiều, nhưng bởi vì phẫu thuật không thể nào không làm được, mấy tên lưu manh đàn em lại dùng lời mê hoặc cậu ta tới tìm nữ sinh xuất thân hào môn danh giá mà bọn họ nghe nói, như vậy cậu ta mới có thể.....

Khi nói ra "Tam vạn khối" mấy chữ này, Phó Tinh Hạo trong thanh âm thậm chí mang theo vài phần trào phúng cùng chua xót.

Hàn Mộ Vi trầm mặc trong chốc lát, cô cảm thấy, năng giống như có thể cảm nhận được tâm tình của cậu ta.....

Cô trầm mặc làm Phó Tinh Hạo cười khò một chút, ngay sau đó khẽ cắn môi, "Ngày mai mang một ngàn tệ đem tới đây!"

Vừa dứt lời, Hàn Mộ Vi đã mở miệng: "ba vạn tệ sao? Ta có."

Quảng cáo

"....."

Phó Tinh Hạo lập tức ngây ngẩn cả người.

Hai nam sinh bên cạnh cùng cậu nhóc cả người đều ngẩn ngơ ngây ngốc, vẻ mặt không thể tưởng tượng mà nhìn chăm chăm Hàn Mộ Vi, giống như đang xem một cái ngọc tử.

Thấy biểu tình của bọn họ như thế, Hàn Mộ Vi sững sốt một chút, "Không cần sao?"

Phó Tinh Hạo còn không có nói chuyện, nam sinh lùn lùn bên cạnh hai mắt sáng rỡ gật đầu liên tục như gà mổ thóc, nhìn chăm chăm cô vội vàng nói: "Yêu cầu yêu cầu yêu cầu!! Cô gái, ngày mai cô liền đem tiền mang lại đây, về sau

cô chính là người Thái ca che chớ!"

Hàn Mộ Vi gật gật đầu, "được."

Lại nhìn về phía Phó Tinh Hạo, ánh mắt thanh minh, "thế nhảy mai tôi đi đến nơi nào đưa cho cậu?"

Thanh niên này rậm mắt to trước mặt căn nhà, nửa ngày không nói gì.

Cái người nam sinh tự xưng là Thái ca kéo cậu ta, Phó Tinh Hạo hít sâu một hơi, mới nói: "Sau tan học, cô đem tiền tới nơi này."

Hàn Mộ Vi gật đầu, xoay người đã muốn đi, lại bị cậu ta một lần nữa gọi lại:

"Từ từ!"

Cô xoay người lại, nhìn Phó Tinh Hạo, Phó Tinh Hạo sắc mặt vẫn là thực cứng đờ, quay mặt đi, nói: "Xem như tôi mượn cô!"

Cậu ta hung tợn nói: "Ngày mai tôi..... sẽ viết giấy nợ cho cô, nên sau khi mượn, tôi sẽ cố gắng trả lại không thiếu một đồng!"

Nói, mang theo vài người xoay người liền rời đi.

Cậu nhóc đứng ở tại chỗ, nhìn Phó Tinh Hạo bên kia, xoay người lại đây, cắn cắn môi dưới, nói: "chị ơi..... chị đừng nóng giận. Tinh Hạo ca anh ấy là một người tốt....."

Chính là cậu nhóc ghen đến mức mặt đều đỏ, vẫn là không có nói tiếp theo câu nói, kia đầu, Phó Tinh Hạo đã quay đầu tới: "Tiểu ngư, còn không đi?"

Trong âm thanh của cậu ta mang theo vài phần cảnh cáo.

Cậu nhóc thở một hơi dài, có chút áy náy mà nhìn Hàn Mộ Vi, "chị ơi, chị cứ yên tâm! Tiền anh ấy nhất định sẽ còn cho chị, Tinh Hạo ca nói là làm, nói là mượn, liền nhất định sẽ còn!"

Nói, cậu nhóc liền xoay người chạy, nhanh chóng đuổi theo Phó Tinh Hạo bọn họ.

Hệ thống nhắc nhở: Mặc Quân Dư đổi người tăng lên 5 điểm hào cảm giá trị.

Lý Thái đổi người tăng lên 1 điểm hào cảm giá trị.

Lưu Tử Phong đổi người tăng lên 1 điểm hào cảm giá trị.

Phó Tinh Hạo đổi người tăng lên 5 điểm hào cảm giá trị.....

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Người thật đúng là... Nghe lời!

Tiểu bao từ ở trong đầu hưng phấn mà kêu to, "Chủ nhân, này này tên còn đồ nhân phẩm không tồi a! So với kia chút ra về đạo mạo thu chỗ tốt lại một chút không hiểu đến cảm ơn gia hòa hảo quá nhiều! Chủ nhân, ta cảm thấy ngày mai người cô thế nhiều lấy một chút tiền lại đây..... Cái này Phó Tinh Hạo nói không chừng sẽ nhiều cấp điểm hào cảm giá trị!!"

Tiểu bao từ lại nhai, Hàn Mộ Vi lại suy nghĩ: "Mặc Quân Dư..... Mặc Quân Dư là ai?"

Tiểu bao từ dừng lại, nói: "Là cái cậu nhóc nhí kia a, lúc trước em gái nhóc đó gọi nhóc là tiểu Ngư ca ca, phỏng chừng kêu kỳ thật là tiểu dư ca ca."

Hàn Mộ Vi Vi Vi cười, lấy ra thẻ ngân hàng tới.

Trong thẻ của cô hiện tại ít nhất cũng có hơn mười vạn tệ, mấy năm nay Hàn Tử Tư đổi cô tuy rằng chẳng ra gì, nhưng ông ta cho tiền cô cũng cũng không keo kiệt. Hơn nữa, Hàn Mộ Vũ tiền tiền vật gấp hai lần so với cô.

Hơn nữa, cô ta tiền cũng không ngừng này đó.....

Hàn Mộ Vi lại nghĩ tới kia trước tiên thể nghiệm ba tháng, ở cùng ngày sinh nhật cô, kỳ thật còn đã xảy ra một sự kiện. Mẫu thân ủy thác luật sư tới tìm đến cô, đem toàn bộ di sản Vệ Như Yên để lại toàn bộ giao hết lại cho cô.

Vệ Như Yên là con gái của Vệ lão, tài sản tự nhiên không phải ít. Không chỉ hai căn hộ có kinh thành, biệt thự Giang Thành cùng cùng mấy căn nhà hàng trên đoạn đường Hoàng Kim, còn có tám chữ số nhân dân tệ, hai cái từ sáu ngân hàng.....

Mấy thứ này tất cả đều ở cô trưởng thành mà chính thức giao cho cô.

Này đó với ngay lúc đó Hàn Mộ Vi tới nói, căn bản một chút dừng cũng không có, cô căn bản không có hứng thú đi để ý tới, chỉ nhìn thoáng qua, liền ném tới trên một góc trên bàn trong phòng của mình.

Bất quá, Lưu Băng Tinh sau đã biết, ánh mắt mỗi lần nhìn cô luôn rực lửa, hận không thể đem vài thứ kia đều đoạt lại đây.

Lúc ấy Hàn Tử Tư ánh mắt mỗi lần nhìn cô cũng thay đổi, bởi vì Vệ Như Yên tuy rằng cùng ông ta tình cảm cũng không được tốt gì mấy, nhưng cổ phần của Hàn thị Vệ Như Yên cũng có phần, từ trước là ủy thác cho người khác, Hàn Tử Tư tuy rằng nghĩ sẽ đoạt lại, nhưng vẫn không có biện pháp. Mà vào ngày sinh nhật cô, kia 15% cổ phần cũng giao cho cô.....

Trọng sinh sau Hàn Mộ Vi vẫn luôn suy nghĩ, này đó, có lẽ mới là Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh bọn họ mới là nguyên nhân khiến cô chết đi! Kỳ thật Quý An Thừa cùng Hàn Mộ Vũ làm sự việc đó, bọn họ chưa chắc không biết.

Đối với số tài sản thường hưởng, Hàn Mộ Vi tâm tình vẫn luôn thực phức tạp.

Ở sâu trong nội tâm, cô là một chút cũng không nghĩ dùng, bởi vì cô hận Vệ Như Yên.

Nhưng là nếu là làm Hàn Tử Tư bọn họ được, cô cũng sẽ không cao hứng.....

Hơn nữa, Hàn Mộ Vi hiện tại sinh tồn năng lực cô cũng rõ ràng, sức lực cô cũng không lớn mạnh hơn người khác, thông minh cũng không đủ cũng chưa đủ thông minh bằng người khác, tuổi cũng chỉ là mau thành niên.....

Hiện tại cô, là độc lập không được. Cuối cùng vẫn là phải cần dựa đến số tiền này.....

Nghĩ đến vậy mới ánh mắt Phó Tinh Hạo, còn có tăng lên hào cảm giá trị, Hàn Mộ Vi đột nhiên suy nghĩ, có lẽ, cô hiện tại biết này đó tiền nên dùng như thế nào.

Đem chúng nó đi đến cho người cần thiết cần nó đi!

Mà cô, sẽ nhanh lên trưởng thành, một ngày nào đó, cô có thể độc lập.

Ngày hôm sau tan học, Hàn Mộ Vi đi ngân hàng lấy ba vạn năm tệ, đứng giờ xuất hiện cái hẻm nhỏ kia mà ngày hôm qua đã hẹn trước.

Phó Tinh Hạo một mình chờ ở nơi đó, thấy cô lại đây, sắc mặt có chút âm trầm nói: "Thật đúng là tới?"

Hàn Mộ Vi không nói gì, an an tĩnh tĩnh mà đứng ở nơi đó, nhìn cậu ta.

Cô quá ngoan ngoãn, ngược lại làm cậu càng thêm khó chịu lên.

"Tiền mang theo không?" Cậu ta thò thanh thò khí hỏi.

Hàn Mộ Vi gật gật đầu, đem cặp sách mở ra tới, cầm sắp tiền mặt được buộc lại thành ba khối như khối gạch đặt ở trước mặt.

Phó Tinh Hạo đồng tử co rụt lại, đem tầm mắt từ trên dời đi, mím môi.

Không biết vì sao, Hàn Mộ Vi cảm thấy cậu ta giống như đang tức giận.

Chính là, cậu ta không phải yêu cầu tiền sao? Vì cái gì mà lại nổi giận? Hơn nữa, cậu ta rốt cuộc là tức giận cô hay vẫn là tức giận chính mình?

Phó Tinh Hạo cắn răng, "cô thật đúng là..... Nghe lời!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Giấy vay nợ

"Không phải cậu là người kêu tôi lấy tới sao?"

"....."

Hơn nửa ngày, Phó Tinh Hạo mới bình tĩnh trở lại, mặt vô biểu tình mà cầm trong đó tam bó nhét vào trong cặp sách của chính mình, đem cặp sách của cô một lần nữa trả cho cô.

Hàn Mộ Vi trong ánh mắt mang theo nghi hoặc. Còn năm ngàn kia..... cậu ta không lấy sao?

Tựa hồ nhìn ra ý tứ trong mắt cô, nam sinh trước mặt nổi giận, cắn răng đem cặp sách ngạnh nhét vào trong tay cô, Phó Tinh Hạo hung tợn nói: "Nói đã nói mượn ba vạn thì là ba vạn!! Tôi không lấy thêm tiền gì của cô!"

"..... Nga."

Hàn Mộ Vi liền tiếp nhận cặp sách, một lần nữa trên lưng, xoay người đang muốn đi, lại bị cậu ngăn cản, cô trong khoảng thời gian ngắn có chút nghi hoặc, chẳng lẽ, cậu ta lại đổi ý, muốn năm ngàn tệ kia?

Biểu tình của cô đã đem suy nghĩ trong lòng cô biểu lộ ra ngoài hết, Phó Tinh Hạo mặt lúc xanh lúc đỏ, cuối cùng chỉ phải tức giận nói: "Cho cô!"

Một tờ giấy bị nhét vào trong tay cô.

Hàn Mộ Vi vì lúng, liền nghe cậu ta ác thanh ác khí nói: "tôi nói, sẽ còn trả lại cho cô!"

Nói xong, cậu liền cũng không quay đầu lại mà đi rồi.

Mở ra tờ giấy, mặt trên cư nhiên chữ viết còn khá xinh đẹp rồng bay phượng múa.

Hàn Mộ Vi nhìn không được bật cười.

Hệ thống nhắc nhở: Phó Tinh Hạo đối người tăng lên 10 giờ hảo cảm giá trị.

Tiểu bao từ nhìn không được kích động mà bắt đầu tán dương khởi Phó Tinh Hạo tới: "Chủ nhân, bạn học Phó thật là một bạn nhỏ tốt!"

"Về sau cậu ta còn có yêu cầu, chủ nhân nhất định phải giúp cậu ta!!"

"....."

Hàn Mộ Vi yên lặng mà thu hồi giấy nợ, xoay người rời đi.

Vừa đến chỗ ngoặt chỗ, lại thấy Phó Tinh Hạo dừng lại ở nơi đó, nhấp môi nhìn chăm chăm cô xem.

Hàn Mộ Vi dừng lại bước chân, trầm mặc mà nhìn cậu ta, cậu ta..... Còn có chuyện gì khác sau??"

Chính thời điểm nghi hoặc, liền thấy một xú nam sinh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đem giấy nợ lấy ra tới!"

"....." Chẳng lẽ cậu ta hối hận, không nghĩ còn?

Hàn Mộ Vi thật sự không hiểu đến che dấu ý nghĩ của chính mình, lập tức khiến cho người nhìn ra tới. Phó Tinh Hạo sắc mặt càng xấu đi, nhìn trước mắt nữ hài vô cùng nghe lời mà đem giấy nợ một lần nữa từ cặp sách lấy ra tới, giao cho cậu ta.....

Phó Tinh Hạo đột nhiên cảm thấy chính mình càng tức giận.

Cô vì cái gì nghe lời như vậy?!

Nếu là người khác, co cũng như vậy, người ta nói cái gì cô đều làm theo sao?!

Tuy rằng có chút không thể hiểu được, nhưng này xác thật là Phó Tinh Hạo đang có chút tức giận.

Tức giận mà đoạt lấy giấy nợ, Phó Tinh Hạo banh mặt, lại nói: "Bút!"

"....."

Hàn Mộ Vi lại yên lặng mà lấy ra bút tới, bị cậu đoạt lấy, sau đó, liền nhìn đến Phó Tinh Hạo ở mặt trên đồ xóa và sửa sửa lại trong chỗ lát, sau đó lại ác thanh ác khí mà giao cho nàng: "đưa lại cho cô!"

Nói, cũng không quay đầu lại liền chạy.

Không biết vì sao, Hàn Mộ Vi tổng cảm thấy, bối cảnh cậu ta có chút chật vật.

Chính là, vì cái gì?

Một lần nữa mở ra giấy nợ, chỉ thấy mặt trên viết "30000" nguyên bị hoa thành "31245".....

Cho nên, cậu ta không phải muốn xé rách giấy nợ, mà là đem ngày số tiền một ngàn tệ hôm qua hán lấy cùng với 245 tệ mà cô trả viện phí cho tiểu cô nương kia đều cộng lại hết sao.....

Nhìn bóng dáng Phó Tinh Hạo biến mất, Hàn Mộ Vi đột nhiên cảm thấy, cậu bạn nhỏ Tiểu Ngạc nói không có sai, cái Phó Tinh Hạo này.....

Xác thật người rất không tồi.

Mới như vậy nghĩ, liền thấy chỗ ngoặt có một cậu nhóc rất quen mắt.

Tiểu nam hài nhìn cô, có chút thấp thòm bất an, lại vẫn là đi lên trước tới.

"Chị ơi, thực xin lỗi, tiền nhiều như vậy....."

Hàn Mộ Vi lắc lắc đầu, "Không có quan hệ, số tiền này chị vốn cần bản không dùng có gì."

Tiểu nam hài rũ xuống lông mày, "chị ơi, tin tưởng em, Tinh Hạo ca ca nhất định sẽ trả lại cho chị."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Đây mấy cái đầu là người tốt!

Hai bóng người một cao một thấp đi ở trên đường nhỏ, tiểu nam hài kể lại chuyện lúc trước của Phó Tinh Hạo cho cô nghe, "em cùng Tiểu Tiểu..... Đầu là bị bọn buôn người bắt cóc, lúc ấy em còn rất nhỏ, có rất nhiều sự việc đều không thể nhớ ra được, chỉ biết chính mình tên là Mặc Quân Dư. Tiểu Tiểu kỳ thật không phải là em gái ruột của em, thời điểm con bé bị bắt cóc mang đến đó còn chưa đến một tuổi a! Những người đó vốn là muốn đem Tiểu Tiểu bán, nhưng Tiểu Tiểu thân thể rất yếu ớt, thường xuyên sinh bệnh, cần bản không có người mua. Cho nên, sau lại bọn họ bắt em phải mang theo Tiểu Tiểu ở trên phố xin tiền....."

"Đại khái đại khái là giống như những lời người ta đồn đãi đi, thời điểm xin không được đứng chỉ tiêu bọn họ bảo hoặc không có đồng nào, bọn họ liền sẽ đánh bọn em, còn không cho bọn em com ăn..... Sau lại khi tới thành phố này, Tinh Hạo ca ca phát hiện chúng em, liền đem chúng em mang về nhà. Lúc ấy Tinh Hạo ca ca cùng những người đó một hồi đánh nhau, bị thương rất nghiêm trọng. Bất quá, ở Tinh Hạo ca ca uy hiếp muốn báo cho cảnh sát, bọn họ liền rời đi khỏi thành phố này. Sau lại, chúng em liền vẫn luôn đi theo Tinh Hạo ca ca....."

"Tinh Hạo ca ca thật sự thực rất tốt, thức sự vô cùng ưu tú nữa. Anh ấy vốn dĩ cũng là Giang Thành một trung học sinh, thành tích vẫn luôn thực đứng top. Cúp mà anh ấy giành được hiện tại còn đang đặt trong phòng hiệu trưởng của trường chị đó! Nếu không phải sau đó Phó bà bà lâm bệnh nặng cần rất nhiều tiền, anh ấy cũng sẽ không....."

"Chị ơi, chị nhất định phải tin tưởng em, Phó ca ca là một người tốt, đợi anh ấy lo cho bà bà xong nhất định sẽ đem tiền trả lại cho chị nha!"

Tiểu nam hài nghiêm túc mà nhìn cô.

Hàn Mộ Vi mỉm cười, ngồi xổm xuống, đưa tay xoa xoa đầu cậu nhóc, "chị biết rồi."

"Yên tâm, chị không hề tức giận với Tinh Hạo ca của em đâu!"

Tiểu nam hài lúc này mới yên lòng, nhìn cô cười cười, "em phải về rồi, Tiểu Tiểu hiện tại hẳn là đã thức dậy rồi, nếu là tìm không thấy em, con bé sẽ sợ hãi."

"Àn."

Nhìn tiểu nam hài bay nhanh mà chạy đi, Hàn Mộ Vi trong lòng hơi ấm.

Hệ thống nhắc nhở: Mặc Quân Dư đối người tăng lên 5 điểm hảo cảm giá trị!

Tiểu bao tử thực cảm động: "Chủ nhân, mấy cái người này đều là người tốt! Chủ nhân nhất định phải theo chân bọn họ hào hào ở chung!! Họ cần giúp đỡ gì chúng ta nhất định phải giúp!"

"....."

Hừm!!Mì cũng không phải chỉ là đang nhìn vào giá trị hảo cảm thôi hay sao?

Hàn Mộ Vi có chút vô ngữ, rồi lại cảm thấy buồn cười, nghĩ nghĩ, gật gật đầu, "Àn, bọn họ xác thật rất đáng yêu!"

Mới vừa đi đến cửa tiểu khu, liền thấy được Mặc Dung Uyên.

Một đôi đồng tử thâm thúy đen như mực nhìn không chớp mắt mà nhìn chăm chăm cô, Hàn Mộ Vi theo bản năng mà trốn rồi một chút, sau đó lại cảm thấy chính mình tại sao lại phải làm cái hành động ngốc như vậy, lại mặt vô biểu tình mà tiếp tục đi phía trước đi.

Mặc Dung Uyên sánh bước đi theo bên phía tay phải của cô, "Vết Thương chắc là đã khá hơn rất nhiều rồi phải không?"

"....." Hàn Mộ Vi không có trả lời.

Sau lần hấn đưa cô đi học đến bây giờ, đã được một tuần. Vị Mặc tiên sinh này hình như rất là bận rộn, đã lâu không gặp, tựa hồ hấn vừa mới đi đâu đó trở về.

Mỗi sáng lúc rời giường, cô luôn theo bản năng mà nhìn về phía sân nhà cách vách, lúc trước luôn một bóng người có gió mặc gió, có mưa mặc mưa đều sẽ xuất hiện ở trong sân đánh Thái Cực cho tới buổi sáng một hôm đều không có xuất hiện nữa, đây cũng là cô phán đoán hấn hay không trở về căn cứ chủ yếu.

Bất quá, cô suy nghĩ như thế làm cái gì? Hấn có trở về hay không tới..... Cùng chính mình có quan hệ cái gì?

"Một khi đã như vậy, vậy từ ngày mai bắt đầu đi!"

??

Cô cũng sốt một chút, dừng lại bước chân, nhìn về phía hấn, "Cái gì..... Ngày mai?"

Mặc Dung Uyên cười đến thực ôn nhu, "Từ ngày mai bắt đầu học thuật phòng thân, không phải là đã nói từ trước rồi sao?Sao em lại quên mất rồi?"

Ai.....Ai đã nói từ trước?!! Cô từ khi nào đồng ý với hấn sẽ học cái thuật phòng thân gì đó chứ!!

Hàn Mộ Vi cắn môi dưới, rất muốn phản bác, lại không biết vì sao, nhìn hấn ôn nhu đến dạng thủy quang mắt đen, có thể nhưng một chữ cũng nói không nên lời.....

Nhưng mà ngày hôm sau cô liền hối hận.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Nàng, sau, hối,!

Bị quăng ngã ở trên cỏ, Hàn Mộ Vi có chút u oán mà ngay tại chỗ nằm xuống, cảm giác chính mình một chút cũng không muốn nghĩ đến việc ngồi dậy—— bởi vì lại bò dậy, thực rõ ràng kết quả của cô cũng sẽ giống như mười lần trước, lại bị quăng ngã một lần nữa!

Nói cái gì dạy cô phòng thân thuật, hấn kỳ thật chính là vì chính nàng đã kích nàng đi?!

Hàn Mộ Vi then quá thành giận mà nghỉ.

Cô không biết, về mặt tức giận của cô thật sự vô cùng đáng yêu, đến mức Mặc Dung Uyên nhìn chăm chăm cô, nhất thời có chút không rời mắt được, nhưng trên mặt lại vẫn là bình thản ung dung nói: "Đứng lên nào!"

"Thân thể của em thật sự là quá yếu, loại chiêu thức đơn giản cũng không thể học được, nếu là gặp phải nguy hiểm gì, em chính là người chết đầu tiên!"

"....."

Hàn Mộ Vi cảm thấy, cô hiện tại liền có loại cảm xúc muốn chết!

Vừa đến phòng học, Hàn Mộ Vi liền cảm giác thấy ánh mắt của mọi người nhìn cô có hơi kì lạ.

Ngồi vào trên chỗ ngồi mới phát hiện, trước mặt là bài thi trong kì thi lần trước đã phát xuống.

Hàn Mộ Vi nhìn bài thi tiếng anh đạt được.....92 điểm? Ân, xem như đạt tới mong muốn của cô. Bất quá, so với yêu cầu của Tiểu Bao Tử đặt ra cho cô còn khá xa.

Hàn Mộ Vi càng ngày càng phát hiện, Tiểu Bao Tử thật sự càng lúc càng giống như cha mẹ nhà người ta. Cha mẹ của cô cũng không hỏi đến cô thi thành tích có tốt không, ngược lại là cái tiểu bao tử này, đối cô yêu cầu cực nhiên là, trừ bỏ ngữ văn môn này có thể cho rất nhiều dạng đề không nằm trong sách giáo khoa mà có thể là các loại đề mờ, tất cả các môn còn lại nhất định phải đạt được điểm tuyệt đối!

Nghe tới cực kỳ khắc nghiệt, nhưng là tiểu bao tử đều nói được nghĩa chính từ nghiêm: "Đã lập chí làm một bánh bao mà mọi người đều yêu thích! Ở tất cả các phương diện người nhất định phải thật là ưu tú nhe, ưu tú đến người ta cảm thấy ghen ghét muốn cạnh tranh bằng trình độ với người a!"

Được!Người nói có đạo lý, Hàn Mộ Vi cảm thấy chính mình không lòi gì để nói, chỉ có thể tiếp tục nỗ lực.

Cô đã chậm rãi từ trong việc học tập tìm được thấy được niềm vui, có lẽ này đối với người khác tới nói là sự khổ sai, nhưng đối với cô mà nói, ngược lại như là đang tự khiêu chiến với thực lực của chính bản thân mình. Cô đã gấp đến nổi không chờ được để tìm thấy một chính mình hoàn toàn mới!

Chi là..... Tiếng Anh thành tích 92 cũng không cho là rất giỏi đúng không? Theo cô biết, điểm trung bình môn tiếng anh trong lớp cô từ trước đến nay đều không hề tệ, mỗi lần thi cử đều có hơn phân nửa số người trong lớp đạt được từ 90 điểm trở lên, nhưng vì cái gì ánh mắt mọi người trong lớp nhìn cô có chút kì lạ như vậy?

Ngay cả Đoàn Thần Kiệt.....

Thời điểm vừa mới thi xong bài tập về nhà, cũng một bộ kỳ kỳ quái quái bộ đáng.

Đang nghỉ ngơi trong đầu, liền thấy Tề Tư Mẫn bộ dạng muốn nói gì đó với cô nhưng rồi lại thôi. Từ sự kiện của mấy tên nam sinh trường kia đến nay, Tề Tư Mẫn hiện tại xem Hàn Mộ Vi như là chị em tốt của mình, có cái gì ăn ngon,cảnh đẹp đều lôi kéo Hàn Mộ Vi đi cùng, Hàn Mộ Vi cũng không hề cự tuyệt, mỗi lần tuy rằng an an tĩnh tĩnh mà, nhưng cũng đi theo đi. Ít nhất mặt ngoài thoạt nhìn, cô dường như cũng đã dần dung nhập vào cuộc sống bình thường.

Sau khi tiết tự học kết thúc, Tề Tư Mẫn bay nhanh mà chạy tới, "Chúc mừng cậu nhe, Vi Vi!"

Hàn Mộ Vi sững sốt một chút, "Chúc mừng..... mình?"

Tề Tư Mẫn cũng sững sốt, "Cậu không phải là không biết chuyện gì xảy ra chứ? Cậu không đến xem bảng thứ hạng một trăm sao?"

Giang Thành Nhất Trung sau mỗi lần thi cử đều lựa ra danh sách 100 cái tên có điểm từ thấp đến cao mà đề lên bảng để tuyên dương, có thể có thể được đề tên lên trên bảng thứ hạng,đặc biệt đối với học sinh cuối cấp, cơ bản mà nói nếu chỉ ôn tập bình thường mà thi đại học thi thành tích cũng không tệ một chút nào.

Tề Tư Mẫn cùng Đoàn Thần Kiệt đều là những học sinh xuất sắc tiêu biểu của nhà trường thói quen mỗi lần ra thành tích liền đi đến bảng thông báo mà xem, nhưng Hàn Mộ Vi lại là chưa bao giờ xem qua, bởi vì lúc trước cô cũng chưa từng xem đến cái bảng thứ hạng đó.

Tề Tư Mẫn nhìn biểu tình trên mặt của cô, về mặt không dám tin tưởng, "cậu chẳng lẽ một chút cũng không muốn biết chính mình đã thi được như thế nào sao?"

Không nói hai lời, liền trực tiếp kéo Hàn Mộ Vi liền chạy ra khỏi cửa lớp.

Hiện tại không ít người đang vây quanh nhìn những các tên được đề trên bảng thứ hạng, Tề Tư Mẫn không chút do dự lôi kéo cô đi chen vào, chỉ vào trang đầu tiên trên bảng, nói: "Nhìn xem! Cậu đạt được hạng ba mươi trên bảng thứ hạng đó!"

Hàn Mộ Vi nhìn cái tên cuối cùng trên trang đầu tiên "Hàn Mộ Vi", có chút ngơ ra.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Trăm ưu bằng

Trên bảng thứ hạng chỉ có đề tên và thứ hạng,hoàn toàn không ghi điểm thi và tên lớp, nhưng tên có thể xuất hiện trên bảng thứ hạng, cơ bản đều là thành tích từ giỏi đến cực giỏi. Nghe nói mỗi lần thi, hạng một trăm thì điểm bình quân mỗi môn cũng là từ tám mươi lăm điểm trở lên. Nói cách khác, thành tích lần này của Hàn Mộ Vi..... Bình quân điểm thi cũng ít nhất khoảng chín mươi trở lên!

Hướng lên trên bảng nhìn lại, Đệ nhất bảng vẫn luôn là Đoàn Thần Kiệt, cậu ta vẫn là niềm cao ngạo của lớp 2/3 bọn họ, cho nên Tề Tư Mẫn cùng đồng đạo học sinh xuất sắc mới có thể đối ghen tị lại còn hâm mộ. Mà nữ sinh đối với cậu ta có vài phần tình ý nhiều hơn là ghen tỵ.

Bất quá, từ sau chuyện lần trước, Tề Tư Mẫn đối Đoàn Thần Kiệt đoạn tình cảm kia đã phai nhạt đi vài phần.

Lúc trước cô ta vì sai lầm của chính mình mà vu khống Hàn Mộ Vi với cả lớp, làm mọi người oan uổng Hàn Mộ Vi, Đoàn Thần Kiệt tuy rằng từ đầu tới cuối đều luôn giữ thái độ im lặng, bất quá Tề Tư Mẫn hẳn cảm mà cảm giác được, sau khi chân tướng được sáng tỏ rõ ràng, Đoàn Thần Kiệt đối với cô ta so với lúc trước lạnh nhạt đi vài phần. Từ trước liên tính bọn họ học sinh xuất sắc chỉ gan lẫn nhau đều có mạng cánh giới, bất quá ngẫu nhiên cùng cậu ta thảo luận vài đề bài, Đoàn Thần Kiệt vẫn là rất vui lòng. Hiện tại, Đoàn Thần Kiệt đối cô ta.....

Tề Tư Mẫn cười khổ thanh. Ý thức được điểm này lúc sau, ngay từ đầu tuy rằng khổ sở, nhưng cũng biết nói đầy đủ là chính mình sai, không trách những người khác.....

Trước kia liền không có khả năng, bởi vì Đoàn Thần Kiệt không chỉ thành tích tốt, mặt khác các phương diện cũng thực ưu tú, ngay cả diện mạo cũng thanh tú trên mặt lộ ra vài nét tuấn lãng, nghe nói gia cảnh cũng thực rất tốt.....

Mà cô, trong nhà bất quá cũng chỉ là mở quầy bán quà vặt, lớn lên trông cũng bình thường, duy nhất nên cũng chính là thành tích không tồi.

Nữ sinh giống như Tề Tư Vũ cũng rất nhiều, Đoàn Thần Kiệt hẳn là sẽ không nhìn trúng tới cô ta.

Tề Tư Mẫn có tự mình hiểu lấy, liền có tính lại cùng Đoàn Thần Kiệt báo tri khoảng cách, chậm rãi, đem đoạn tình cảm này dần dần phai nhạt xuống.....

Trở lại trong lớp, Hàn Mộ Vi tâm tình có chút phức tạp.

Tiết học đầu tiên là toán học, quý lão sư cầm một chồng bài thi tiến vào, nhìn thấy bộ dạng khấn trương của cả lớp, không nhịn được bật cười.

"Lần thi nào các em thi không tệ lắm, cơ bản đều là thi bằng chính thực lực của chính mình. Lão sư đặc biệt muốn khen ngợi vài người..... Phương Vu, đồng Tiểu Lỗi....." Quý lão sư đọc lên mấy cái tên, cuối cùng nhìn về phía cuối cùng một loạt, "Còn có..... Hàn Mộ Vi."

"Em Hàn Mộ Vi thật sự có sự tiến bộ rất lớn! Lão sư thấy nỗ lực của các em như vậy thật sự rất vui mừng!Cả lớp nên lấy học sinh Hàn làm tấm gương trước mắt, các bạn học này đã dùng sự thật chứng minh rồi, vô luận khi nào, chỉ cần chúng ta nguyện ý nỗ lực, thành tích đều là có thể đề cao!"

Bài thi phát xuống dưới, Hàn Mộ Vi còn không có phát đến, nghiêng phía trước Đồng Tiểu Lỗi nhìn chính mình lần đầu tiên vượt qua đạt tiêu chuẩn tuyến bài thi, hưng phấn mà chuyển hướng Hàn Mộ Vi, "Hàn Mộ Vi, lần này ít nhiều có cậu! Sau khi tan học mình mời cậu đi uống nước nha!"

Hàn Mộ Vi lần đầu tiên nhận được sự đối đãi nhiệt tình như vậy, có chút không thích ứng, nhìn Đồng Tiểu Lỗi cười một chút, gật gật đầu.

Một lát sau, Phương Vu cũng bắt được bài thi, vị trí ngồi của Phương Vũ có chút xa chỗ của Hàn Mộ Vi, triều Hàn Mộ Vi chớp chớp mắt, dùng khẩu hình nói cho cô thấy: "72 điểm a!"

Nhìn hai người này bộ dạng vui mừng đều lộ rõ trên mặt, Hàn Mộ Vi tâm tình cũng sung sướng lên.

Tiểu bao từ nói được không sai, trợ giúp người khác đồng thời, cũng là ở trợ giúp chính mình.

Cô, đã lâu không được vui vẻ như thế này!

"Phương Vu đối với người gia tăng rồi 3 điểm hảo cảm giá trị", "Đồng Tiểu Lỗi đối với người gia tăng rồi 3 điểm hảo cảm giá trị".....

Hàn Mộ Vi nghe trong đầu một tràng thông báo, trong mắt mang theo ý cười, sau đó bị một cái bóng ma che khuất.

Ngẩng đầu lên, nguyên lai là người phụ trách phát bài thi ra Đoạn Thần Kiệt.

Đoạn Thần Kiệt nhấp môi nhìn cô, không biết vì sao, Hàn Mộ Vi cảm thấy vẻ mặt của cậu ta có chút quái quái.

"Cậu."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 78: Như thế nào nhanh chóng đề cao hảo cảm giá trị

Một tờ bài thi được phát tới trong tay cô, Hàn Mộ Vi nhìn trên mặt bài thi đề dòng chữ đỏ.....99 điểm, tâm đột nhiên run rẩy một chút.

Trong khoảng thời gian này, toán học là môn conhari đáng ra nhiều thời gian để ôn tập nhất, lại cũng chưa bao giờ nghĩ tới lần này có thể làm được như vậy thành tích.....

Đoạn Thần Kiệt vẫn là một trăm điểm, nhưng cậu ta lại có chút thất thần.

Bài thi bị một bạn học đi qua lấy bài thi Đoạn Thần Kiệt nhìn thấy, Đoạn Thần Kiệt theo bản năng mà quay đầu, nhìn về phía Hàn Mộ Vi đang ngồi. Chỉ thấy thiếu nữ lúc trước gầy yếu như vậy hiện tại bây giờ trên mặt đã có chút thịt đoan đoan chính chính mà ngồi ở chỗ kia, dựa đầu suy tư, tựa hồ ở rồi rầm rầu rất cuộc là đã sainow chỗ nào, một lát sau, cô tựa hồ đã biết, có chút ảo não mà cau mày, cầm lấy bút tới sửa, sau đó lại vui vẻ cười.....

Đoạn Thần Kiệt mím môi, đột nhiên nhớ tới nữ sinh ngờ ngác một tháng trước kia đã mua bánh bao đưa cho cậu ta.Hiện tại.....

Tuy rằng toán học cô thi thật sự không tồi, bắt quá ở Giang Thành Nhất Trung thường xuyên có rất nhiều lớp đều có hơn một nửa sĩ số trong lớp thi được từ 90 điểm trở lên, Hàn Mộ Vi thành công cũng không có khiến cho quá nhiều chú ý.

Chi ngoại trừ Đoạn Thần Kiệt.người phụ trách phát bài thi Mới biết được thành tích trong kỳ thi của cô.Cậu ta vẫn luôn kinh ngạc trước sự tiến bộ vượt bậc của cô sau mỗi lần thi.

Hóa học 92, ngữ văn 90, vật lý 88, lịch sử.....100.

Thăng đến lịch sử thành tích công bố ra,các nhân tài trong lớp 2/3 mới biết, Hàn Mộ Vi đến tột cùng có bao nhiêu đáng sợ!

Lịch sử lão sư đi đến bên người cô, ôn nhu nói: "Lần này thi thật không tồi, tiếp tục duy trì a!"

Hàn Mộ Vi gật gật đầu, thoát nhìn giống như một học sinh ngoan. Mà trên thực tế, cô cũng xác thật là một học sinh ngoan, căn bản không có bất luận cái gì yêu cầu lão sư lo lắng địa phương.

Tan học sau, những người luac trước có thành tích kém lúc trước giờ được điểm như vậy rất vui vẻ đang vây quanh lấy Hàn Mộ Vi, "Trời ạ, Hàn Mộ Vi, cậu thật sự quá thần kỳ!"

"Tôi cuối cùng biết cái gì là thiên tài!"

"Mình vẫn luôn cho rằng chỉ còn lại có nửa năm thôi, hiện tại nỗ lực căn bản vô dụng..... Hàn Mộ Vi, bởi vì cậu, mình sẽ thay đổi loại này ý tưởng! Từ hôm nay trở đi, mình cũng muốn hảo hảo nỗ lực!"

Những bạn học luôn có thành tích rất tốt ánh mắt nhìn Hàn Mộ Vi cũng dần trở phức tạp lên, tuy rằng không đến mức đối với cô có địch ý, nhưng ít nhất có không ít người nổi lên cảnh giới chi tâm

Nghĩ vậy đoạn thời gian tới nay Hàn Mộ Vi giành giật từng giây trình độ chăm chỉ, mỗi ngày đều là người đầu tiên vào lớp học cũng là người cuối cùng rời khỏi lớp.....

Quả nhiên, công phu không phụ lòng người!

Tiếp theo hệ thống lại nhắc nhở một chuỗi danh sách tăng lên hảo cảm giá trị, bắt quá lúc này, bên trong không có được mấy cái là của những bạn học luôn có thành tích cao đó.

Hàn Mộ Vi không có đề ý, hỏi tiểu bao từ: "Còn có bao nhiêu hảo cảm giá trị mới có thể thăng cấp?"

Hiện tại cô rất cuộc cảm nhận được hệ thống thăng cấp chỗ tốt rồi, mỗi lần hệ thống thăng cấp, tiểu bao từ tổng hội vì cô tìm một ít lượng thân đình lâm kỹ năng, tăng lên thể lực giá trị trí lực giá trị trên người cô, tuy rằng mỗi lần thăng cấp đều đau đến cô nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng sau khi thăng cấp cảm nhận được cái loại này xưa nay chưa từng có thanh tỉnh, làm cô có loại thực tùy biết vị cảm giác, giống như là uống thuốc, luyện tiểc loại cảm giác này.....

Tiểu bao từ liền thanh âm đều là bay: "Còn có 9258 điểm hảo cảm giá trị là có thể thăng cấp cao! Chủ nhân thỉnh tiếp tục nỗ lực ~"

"....."

Hàn Mộ Vi yên lặng mà khép lại thư, thu thập cặp sách rồi đi vườn trường

9258.....

Chiều như vậy mỗi ngày 10 đến 20 điểm hảo cảm giá trị gia tăng tốc độ, đến chờ tới khi nào?

Một đường yên lặng mà nhạt rác rưởi, Hàn Mộ Vi yên lặng mà xoay người, dọc theo lối đi bộ hướng Hàn gia đi.

Chính xác hết óc mà nghĩ nên như thế nào nhanh lên tăng lên hảo cảm giá trị thời điểm, tiểu bao từ đột nhiên kích động lên, nói: "Chủ nhân!! Xem chiếc xe công cộng đang trước kia kia!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full** . Net.

Chương 79: Ngoài ý muốn

Hàn Mộ Vi còn không có lý giải nó trong lời nói ý tú, đột nhiên liền nghe thấy một trận dồn dập tiếng thắng xe, sau đó là xe cộ xát mặt đất thành âm cùng kịch liệt va chạm!

Hàn Mộ Vi hướng bên cạnh vừa thấy, đối diện đường xe chạy thẳng nhưng đã xảy ra tai nạn giao thông lên hoàn! Máy chiếc xe hơi nhỏ đâm nhau nhìn vẹo như hình con rết!

Tranh hiện trường hỗn loạn, chỉ thấy gây chuyện kia chiếc xe tải lớn điên cuồng mà đi về hướng phía trước, thiếu chút nữa đụng vào một người đang đi qua đường, khiến cho hiện trường thét chói tai một mảnh sau, một chút cũng không thấy giảm tốc độ mà tiếp tục đi phía trước hướng!

Hàn Mộ Vi ngây ngẩn cả người, trong đầu chỉ nghe thấy tiểu bao tử nồn nóng thanh âm

"Chủ nhân! Chạy nhanh nghĩ cách ngăn lại chiếc xe kia! Em tra được, vừa mới chiếc xe kia có vấn đề, trên xe này cất giấu rất nhiều ma túy! Cảnh sát đại khái đã sớm theo dõi này chiếc xe, liền ở vài phút trước ở trên một giao lộ kia ngăn cản nó, nhưng tài xế sợ bị bắt lấy, thế nhưng trực tiếp vọt ra, còn đâm chết một cảnh sát đang thi hành nhiệm vụ....."

Hàn Mộ Vi từ nhỏ bánh bao nói câu đầu liền lời nói thời điểm liền xông ra ngoài, nghe đến đó, nhện không được mở to hai mắt nhìn.

"Ma túy....."

Thứ này cô cũng chỉ là nghe người ta nói qua hay chỉ là nghe xem trên báo chí truyền hình.....

Hiện tại đang được chứa trong chiếc xe kia!

"Chủ nhân! Số ma túy chứa trong chiếc xe đó thật sự là rất lớn, nếu là cháy tới trên thị trường, làm hại tuyệt đối không chỉ là 1 vài người thôi đâu! Hơn nữa tài xế vừa mới còn đâm chết một người cảnh sát..... Chúng ta nhất định phải ngăn chiếc xe đó lại!"

Tiểu bao tử thanh âm có vẻ thấp phần nghiêm túc, Hàn Mộ Vi tuy rằng có chút không thể tưởng tượng, chính mình chỉ là một cô học sinh trung học, sao có thể làm chuyện lớn như vậy đâu? Nhưng là, trong khoảng thời gian này tới nay, cô đã thói quen nghe tiểu bao tử nói, lập tức cũng mặc kệ chính mình có thể làm được hay không, có thể hay không có nguy hiểm, nhanh hơn bước chân tiếp tục đi hướng phía trước!

Trải qua thời gian một tháng, hiện tại Hàn Mộ Vi thân thể đã hảo rất nhiều, hơn nữa bởi vì mỗi ngày chạy bộ, mỗi tuần đều có cố định thời gian cùng Chu Quân Hào chơi bóng, hơn nữa hệ thống đối với thể chất cô cải tạo, hiện tại cô chạy bộ tốc độ tuy rằng không tính thực mau, nhưng một chút cũng không chậm.

Không biết nên không nên may mắn chính là, hiện tại vừa lúc là tan tầm khi đoạn, phụ cận lại đã xem như trung tâm đoạn đường, xe nhiều đáp số không số, kia chiếc xe tải lớn vẫn luôn bị chống đỡ, dù cho tài xế ở bên trong mắng, cũng trước sau vô pháp đột phá.

Phía trước xe quá nhiều, mà chung quanh lại chỉ có một cái lộ, Hàn Mộ Vi không khỏi có chút lo lắng, tài xế có thể đang nóng này muốn thoát hay không,à sẽ lái rất nhanh làm cho tuyến đường lại bị giống như những chiếc xe mới này, hoặc là bắt được đến cơ hội liền hướng mặt lộ khác mà chạy thoát, lấy trạng thái ông ta hiện tại, mặc kệ là tiếp chạy về phía trước hoặc là hướng mặt lộ khác, đều có khả năng sẽ gây ra tai nạn xe cộ rất nghiêm trọng.

Phía trước kẹt xe.

Tài xế cắn răng, kính chiếu hậu tuy rằng không có xe cảnh sát, nhưng ông ta biết, những cái đó cảnh sát nói không chừng liền ở phía trước chờ chính mình!

Không được, không thể ngồi chờ chết!

Tài xế trên mặt biểu tình thấp phần đáng sợ, ở lại đó vài phút sau, rốt cuộc mất nhẫn nại, không chút do dự đâm hạ chân ga, đem xe tải đâm hướng qua phần đường dành cho người đi bộ!

Tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía, vừa lúc là giờ tan học, trên đoạn đường kia có một người mẹ cùng với con cũng mình đang đi trên đường, căn bản không có đoán trước căn bản không hề đoán trước được xe tải đột nhiên rẽ hướng sang lối đi bộ, trong khoảng thời gian ngắn hai người ngã ngổ tại chỗ, không kịp phản ứng nên có thể sẽ bị đụng trúng.....

Hai người vốn là so với xe tải có khoảng cách nhất định, chỉ là một đường lộ bên cạnh khác tương đối rộng, vừa lúc thích hợp xe tải thông qua, cho nên mới sẽ như vậy xui xẻo mà trực diện đối mặt xe tải. Hàn Mộ Vi thừa dịp vừa mới kẹt xe chạy đến đối diện, còn không có tới kịp phản ứng, liền thấy xe tải vọt qua đi, tiểu bao tử ở trong đầu gào thét: "Chủ nhân, mau!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Bị thương

Trong nháy mắt, Hàn Mộ Vi căn bản không có suy xét mặt khác sự tình, liền chạy nhanh đến phía trước!

Cô chỉ cảm thấy thân thể của mình hiện tại giống như là xung điện vậy, thậm chí có loại cảm giác kỳ quái, giờ phút này chính thao tác chính mình không phải linh hồn của chính mình, mà là tiểu bao tử!

Tại đây loại quý dị cảm giác quý dị khi mà linh hồn và Tiểu Bao Tử kết hợp với nhau, ở hết sức nghìn cân treo sợi tóc, Hàn Mộ Vi bắt được người phụ nữ kia cùng đứa trẻ, giống như tia chớp lặn qua hướng bên cạnh!

Giây tiếp theo, xe tải kia tiếp tục xông lên lộ phía trước, đụng ngã một cái biển quảng cáo, lại nhanh chóng đi phía trước.....

Hàn Mộ Vi hít sâu một hơi, buông người phụ nữ vẫn chưa hết hoàn hồn cùng đứa trẻ ra, sau đó đi phía trước hướng, một thân xoay người, lập tức tìm trèo lên mặt sau của xe tải, bắt được then cửa, dùng sức lôi kéo!

Một cái ruong rồi một cái rơi xuống đường, rơi xuống đường là dây nào là giày, dép lê cùng màu sắc, đôi giày cao gót kia thoát nhìn nặng một cách quái lạ..... Tiểu bao tử nói ma túy, ma túy chính là giấu ở chỗ này mặt.

Giây tiếp theo, thiếu nữ một cái xoay người lặn xuống xe, lại không cẩn thận quăng ngã một chút, đầu gối chỗ truyền đến một trận kịch liệt đau đớn, Hàn Mộ Vi sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch lên.....

Có lẽ là trong khoảng thời gian này cách một thời gian liền phải thể nghiệm một lần thẳng cấp đau đớn, xương cột đều như bị chặt đứt khỏi người, Hàn Mộ Vi thể nhưng cũng không có đau mà ngất xỉu đi.

Tiểu bao tử có chút tự trách nói: "Chủ nhân, thực xin lỗi! Tiểu bao tử đối thân thể của chủ nhân vẫn chưa khống chế hết được..... Mới có thể làm chủ nhân bị thương, thực xin lỗi....."

Nguyên lai, vừa mới dưới tình thế cấp bách, tiểu bao tử đưa ra quyền khống chế để điều khiển thân thể của Hàn Mộ Vi, dưới sự điều khiển của nó cô mới làm được những việc này, cho nên Hàn Mộ Vi mới có thể đột nhiên có thân thủ nhanh như vậy, thậm chí không hợp lý mà nhảy liền nhảy lên xe tải.....

Cũng may kia chiếc xe tải vừa mới bị cảnh sát ngăn lại kiểm tra khi đã đem mặt sau khóa mở ra, lại bởi vì muốn chạy trốn chạy căn bản không có tới cập đến một lần nữa khóa lại, chỉ kéo lên hoành côn, Hàn Mộ Vi mới có thể đem việc này hoàn thành.

Nhìn giây ga gót rơi đầy ra trên đường, Hàn Mộ Vi cũng coi như là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, "Không có việc gì..... Không phải mi nói sao? Ít nhất..... Ta chỉ là té ngã chân, mà mấy thứ này một khi đi vào thị trường, hại chết không chỉ dừng lại ở một người....."

Hàn Mộ Vi cắn răng, chống đỡ vào thân cây bên cạnh run rẩy mà đứng lên, lại bởi vì đau nhức lại thêm bị té ngã xuống đất.....

Đúng lúc này chờ, một đôi tay bắt người cô.

"Sao lại thế này?"

Một cái sắc bén thanh âm vang lên, mang theo vài phần rõ ràng không vui.

Hàn Mộ Vi ngừng đầu, đau đến móng lung trước mắt, thấy được một gương mặt lãnh băng lãnh quen thuộc.....

Mặc Dung Uyên?

"Như thế nào..... Mỗi lần như vậy thời điểm tôi chập vấp, đều có thể đụng phải anh....."

Cô thờ hồn hển một chút, vô lực mà nói ra như vậy một câu, giây tiếp theo, liền trực tiếp đau hôn mê ngất đi!

"Hàn Mộ Vi!"

Mặc Dung Uyên nóng nảy, trực tiếp bế cô lên, đang muốn đi, dư quang nhìn đến kia đầy đất giày, đột nhiên nheo lại mắt.....

"Đoạn đường phía tây lộ Trung Sơn Nam, chạy nhanh lại đây!"

Sự việc vừa mới phát xin hẳn cũng nghe được sơ lược một chút, chỉ biết cảnh sát ngăn cản một chiếc tăng trừ ma túy, kết quả ở kiểm tra thời điểm lại để người tẩu thoát, còn bị đâm chết một cái.....

Bọn họ vốn dĩ chỉ là hoài nghi, bởi vậy cái kia giao lộ cảnh sát chỉ có hai ba người, cái kia đoạn đường lại chen chúc, căn bản đuổi không kịp tới, đành phải thỉnh cầu chi viện, mà hẳn vừa lúc ở gần đây xử lý một số công việc, bên người vừa lúc là đi cùng với Đội trưởng đội phòng chống ma túy ở Giang Thành, đội trưởng một biết việc này liền trực tiếp ra Quảng cáo bên ngoài hướng

Mặc Dung Uyên lại không dự đoán được, sau khi xử lý tiệc xong hẳn liền đi đến, lại ở gần đó nhìn thấy được Hàn Mộ Vi!

Hon nữa, cô còn bị thương.....

Trên mặt đất những cái đó, rõ ràng chính là vừa mới thông tri nói đến lượng ma túy lúc này.....

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cái này học người dùng thượng!

Mặc Dung Uyên trực tiếp gọi người đội trưởng kia một cuộc điện thoại, sau đó ôm Hàn Mộ Vi đang mê man nhanh chóng chạy tới bệnh viện gần nhất.

Đáng chết.....

Cô như thế nào luôn là đụng tới loại tình này.....

Lần trước ở buổi điện thoại cũng là.....

Xong khi khám xong, Mặc Dung Uyên nhìn tiểu cô nương trên giường bệnh sắc mặt tái nhợt, sắc mặt thật không đẹp.

Vừa nãy vị đại đội trưởng đã gọi điện thoại đến cho hẳn, những chiếc giày cao gót đó bên trong xác thật cất giấu độc, xem ra là rơi xuống từ trên chiếc xe mà bọn học truy tìm. Tuy rằng không biết vì sao lại bị rơi xuống, bất quá, bọn họ bên đường tìm, trên cơ bản cũng không sai biệt lắm đem chiếc xe tải đó cùng số ma túy tải cả đều tìm được rồi.

Người tài xế kia căn bản không nghĩ tới, ở hẳn như vậy tốc độ xe hạ, sẽ có người nhảy lên xe của ông ta hơn nữa còn mở cửa sau ra được, bởi vậy tới khi đồ vật trên xe rơi ra được một lúc, thì ông ta mới ý thức được có điều gì không đúng.

Giá trị như thế khổng lồ "Hàng hóa" bởi vì chính mình một người toàn không có, ông ta khẳng định cũng sống không được, bởi vậy, bởi vì người tài xế kia mới mạo hiểm như vậy,tuy nhưng lúc qua lại đường cũ, vừa lúc bị tập độc đội người bắt vừa vặn.....

Ma túy tuy rằng tìm được, tội phạm cũng bắt được, nhưng tai nạn xe cộ ohash sinh một đường dài nhưng vẫn đang được xử lý.

Bệnh viện đã kín người hết chỗ, trong tin tức thời sự hôm nay có nói đến sự tình, đoạn phát sóng lại chỉ chụp hình ảnh thùng xe của xe tải bị mở ra trên hướng tây Trung Nam Sơn lộ, bên trong cái rương rơi xuống.....

Mà hình ảnh Hàn Mộ Vi nhảy lên mở cửa xe tải không hề bị chụp lại, còn có việc cô nhanh tay cứu người, cũng đồng dạng không có bị chụp được.

Trên thực tế, những hình ảnh này vốn là có tới hai người chụp lại, nhưng là bị tiêu bao từ chối.

Những việc này căn bản không thể bị nhìn đến, nếu bị phát hiện, Hàn Mộ Vi nhất định sẽ mất đi bình tĩnh hiện tại.

Nhưng là, Mặc Dung Uyên lại không có khả năng cái gì đều không đoán được.

Bất quá, hiền tĩnh là Mặc Dung Uyên, cũng chỉ nghĩ đến cô có khả năng cùng sự kiện ma túy có quan hệ, có thể là bị liên lụy, không cẩn thận mới có thể té gãy chân, căn bản sẽ không nghĩ đến nhờ có cô mà lần này cảnh sát có thể bắt tóm được một lượng ma túy lớn như vậy.Cô chính là đại công thần của bọn họ.

Nhưng có chút đồ vật, hẳn đến mặt sau vẫn là hoài nghi, bởi vì người phụ nữ cũng được trẻ được cũng tại thời điểm cảnh sát lấy khẩu cung, nhắc tới có một người tiểu cô nương tuổi trẻ cứu bọn họ.....

Xét từ miêu tả của bọn học, đích xác cùng Hàn Mộ Vi rất giống.

Lại không biết vì sao, Mặc Dung Uyên theo bản năng mà che giấu chuyện này.

Người phụ nữ kia sau lại có muốn tìm tiểu cô nương đã cứu bọn họ để cảm tạ, nhưng nhưng vẫn không có tìm được.

Hàn Mộ Vi ở bệnh viện nằm một tuần, mới được cho phép chống nạng đi xuống giường.

Một bọn học trong lớp cùng lão sư đến thăm cô, đều cho rằng Hàn Mộ Vi chỉ là một trong nhivxang người xui xẻo trong tai nạn xe kinh hoàng kia, rồi cuộc chuyện đó đã nháo đến cả thành phố đều biết, còn lan tin qua cả thành phố gần bên nữa.

"Người khác đi học mày cũng đi học, mày sao có thể làm ra nhiều chuyện như vậy tới!"

Trên đường đón Hàn Mộ Vi về nhà, Hàn Tử Tư sắc mặt vẫn luôn rất khó xem.

"Ai nhà, mày như thế nào có thể nói như vậy đâu? Việc này lại không phải Vi Vi nguyên ý..... Vi Vi chính là vận khí không tốt, mới có thể xui xẻo bị liên lụy....." Luru Băng Tĩnh ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn Hàn Mộ Vi nói chuyện.

"Hừ! Vận khí không tốt..... nó vận khí không tốt đó chính là được sinh ra bởi người phụ nữ đó!" Hàn Tử Tư hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới cô.

Trên ghế sau, Hàn Mộ Vi ngồi ở chỗ đó, an tĩnh mà nhìn ngoài cửa sổ xẹt qua đám mây.

Tiểu bao từ an ủi cô: "Chủ nhân, không cần khổ sở. Ông ta căn bản là không tư cách để làm phụ thân của người....."

"Cà ngà âm âm u, một chút đáng về của một đứa con gái đều không có, hiện tại còn bị té ngã gãy chân, vốn dĩ tháng sau còn muốn mang mày đi buổi tiệc của Cố gia..... Hiện tại giờ thì nghĩ cũng đừng nghĩ đến!"

Hàn Tử Tư mang theo giận dữ nói.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: Gả cái hảo điểm nhân gia?

Hàn Mộ Vi rũ xuống lông mày, ông ta để ý, cũng chỉ là buổi tiệc của Cố gia thôi mà.....

Hàn Mộ Vũ lại là ánh mắt sáng lên, "Buổi tiệc của Cố gia? Ba ba, con có thể đi cùng người không?"

Hàn Tử Tư nhìn coi một cái, trên dưới xem kỹ một chút, đang ở dư dự hết sức, Luru Băng Tinh nói: "Tiểu Vũ cũng mau thành niên, nên là thời điểm trông thấy việc đời..... Hon nữa, Tiểu Vũ cũng là con gái ông a, nếu cố gia thật muốn cùng Hàn gia kết thân, Tiểu Vũ không phải cũng rất thích hợp sao?"

Thời điểm Luru Băng Tinh nói lời này, ý có điều chỉ mà sau này tòa nhìn thoáng qua Hàn Mộ Vi.

Hàn Mộ Vi không có phản ứng, nhắm mắt lại cách ly này hết thấy.

Thấy cô vốn không quan tâm, Hàn Tử Tư càng nhìn cô càng không vừa mắt, mà nhìn thấy mình còn có một đứa con gái khác ngoan ngoãn là Hàn Mộ Vũ, Hàn Tử Tư tâm trạng lúc này mới thoải mái chút, "..... Sau khi trở về, bà mang Tiểu Vũ đi mua vài bộ lễ phục đi."

Vậy là đồng ý rồi!

Luru Băng Tinh đắc ý mà mắt nhìn Hàn Mộ Vi, lại phát hiện Hàn Mộ Vi như là ngủ rồi, căn bản không có phản ứng.

Hàn Mộ Vũ cao hứng mà nở nụ cười, "Cảm ơn ba ba!"

Hàn Tử Tư kỳ thật cũng là biết, có gia phòng chừng là đối với Hàn Mộ Vi không hề yêu thích. Bất quá, so với đứa con gái lớn ngốc nghếch ra, con gái nhỏ ông ta càng xinh đẹp lễ phép hơn nhiều, nói không chừng Cố Thiếu Ngang liền thích Tiểu Vũ như vậy thì sao? Thật sự không được, thì ở buổi tiệc của Cố gia thanh niên tài tử cũng không ít.....

Con gái cũng mau thành niên, là thời điểm chuẩn bị một cọc hôn sự không tồi.....

Hàn Tử Tư nghĩ.

Thực mau tới rồi Hàn gia, Hàn Tử Tư lập tức xuống xe, Luru Băng Tinh giả vờ có ý muốn đỡ Hàn Mộ Vi, lại bị Hàn Mộ Vi né tránh. Hàn Tử Tư đứng ở cửa chỗ quay đầu lại thấy như vậy một màn, sắc mặt lập tức liền khó coi lên.

"Mấy đời với đi mà là cái thái độ gì đây?!"

Luru Băng Tinh vẻ mặt bất an, "ông đừng trách con bé, Vi Vi chỉ là cảm thấy không quen....."

"Cảm thấy không quen?!" Hàn Tử Tư hừ lạnh một tiếng, "Vậy vẫn luôn là cảm thấy không quen! Đừng đỡ nó, để nó tự đi!"

Bọn họ cũng không có chú ý tới, cách một đạo tường bên kia, Mặc Dung Uyên nghe đến mấy cái này lời nói xong, sắc mặt lập tức liền trầm xuống dưới.

Luru gia gia cũng nghe lời đó, thờ dài một hơi, "Hàn gia này a..... Xưa nay đã như vậy, đáng thương cho tiểu cô nương này!"

Chuyện lúc trước ông đã biết rồi, lúc trước chính mình té xỉu khi là này tiểu cô nương đã cứu ông, Luru gia gia vẫn luôn đối này tiểu cô nương ấn tượng khá tốt. Tuy rằng không quen nhìn Hàn Tử Tư bọn họ đối xử như vậy với một tiểu cô nương, nhưng này dù sao cũng là việc nhà của người khác, bọn họ cũng không tiện nhúng tay.

"Chỉ hy vọng tiểu cô nương này về sau có thể gả cho một nhà nào tốt hơn....."

Luru gia gia thờ dài, lại không có chú ý tới, khi mình nói đến mấy lời này, thiếu gia mà ông ta nuôi nấng từ nhỏ đến lớn đang về suy tư cái gì đó.....

Hàn Mộ Vi thực mau trở lại chính mình phòng.

Hàn Tử Tư ngồi ở phòng khách uống trà, nhìn đến cô trầm mặc không lên tiếng, lửa giận lại nhen không được thắp lên:

"Bà xem kia xem cái dáng vẻ của nó đi..... lúc trước bị cho là người cảm thì còn thông cảm vài phần, hiện tại còn không bằng cái người cảm! Về nhà cũng không biết nói một câu!"

Luru Băng Tinh một bộ lo lắng sốt ruột bộ dáng, "Chính là Vi Vi vẫn cứ như thế này, cũng không phải là chuyện tốt....."

Nhìn nhìn Hàn Tử Tư ánh mắt, tỉnh tức nói: "Lão gia, tôi gần nhất nhưng nghe nói, Vi Vi từ lúc bắt đầu mở miệng nói chuyện, liền trở nên quái quái..... Mỗi ngày không đến thời gian cơm chiều đều không có trở lại, hon nữa, lần trước Tiểu Vũ đi ngang qua lớp con bé, cư nhiên nghe nói Vi Vi trộm tiền quỹ trong lớp..... Ngày hôm qua tôi đi ngang qua ngân hàng, còn nhìn đến Vi Vi lấy không ít tiền....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Vệ Như Yên lưu lại di sản

Hàn Mộ Vi trong khoảng thời gian này thay đổi, Luru Băng Tinh tự nhiên xem ở đây mất.

Mất thấy bị đưa trẻ bị chính mình bức thành "Người cần" cùng "Ngốc tử" đột nhiên thay đổi thành một người khác, hon nữa rõ ràng là thay đổi theo hướng tốt lên.....

Bà ta là có cảm giác bất an trong lòng. Nếu chuyện như vậy, Vệ Như Yên để lại cho cô phần cùng tất cả tài sản cho Hàn Mộ Vi..... Sẽ tới tay Hàn Mộ Vi vô cùng suôn sẻ.

Lúc trước khi chính thức gả cho Hàn Tử Tư, vốn dĩ cho rằng những thứ trang sức của Vệ Như Yên để lại rất cuộc cũng thuộc về bà ta thôi, dù sao Hàn Mộ Vi cũng chỉ là đồ ngốc. Lại không nghĩ rằng, Vệ Như Yên tuy rằng không thích con gái mình, lại vẫn là đem số hữu tài sản đều để lại cho Hàn Mộ Vi, hon nữa, cũng không biết là để phòng ai, cư nhiên chỉ định phải đợi Hàn Mộ Vi mười tám tuổi mới có thể thừa hưởng.....

Mấy năm nay bà ta có ý vô tình mà biến Hàn Mộ Vi biến thành mọi người trong mắt ngốc tử cùng người câm, làm Hàn Tử Tư đối cô chú ý càng ngày càng ít, chính là vì làm Hàn Mộ Vi tiếp tục duy trì trạng thái tự bế, không cho Hàn Mộ Vi nghĩ đến chuyện di sản của Vệ Như Yên, chờ tới có được mười tám tuổi, những tài sản để lại đó còn không phải mặc cho bọn hắn muốn xử lý như thế nào liền xử lý như thế ấy sao??

Hàn Tử Tư kỳ thật cũng biết dự tính của bà ta, bất quá vẫn là cam chịu, bởi vì khi 15% cổ phần đối ông ta mà nói quá trọng yếu, cùng với đặt ở trong tay đứa con gái sớm muốn cũng lấy chồng đi theo người ta, còn không bằng chính mình lấy về tới.....

Nếu không phải lần này có gia đã đến làm ông ta ý thức được vệ lão đối Hàn Mộ Vi chú ý, ông ta cũng sẽ không thay đổi ý nghĩ đột nhiên đối Hàn Mộ Vi hảo lên. Rốt cuộc 15% cổ phần tuy rằng nhiều, nhưng chỉ cần Hàn Mộ Vi ngoan ngoãn nghe lời, đem cổ phần đại lý quyền giao cho ông ta, liền sẽ không ra cái gì vấn đề. Hon nữa..... Nếu thật cùng cô gia liên hôn, được đến chỗ tốt đã có thể không giống bình thường.

Chỉ là không nghĩ tới, vệ lão đột nhiên lại gián đoạn việc này, cô gia phụ tử cũng trở về kinh thành.....

Hết thấy thiết tưởng đều ngâm nước nóng, đợi nửa ngày cũng không thấy vệ lão lại có cái gì động tác.....

Hàn Tử Tư vốn đang nghĩ đến, vệ lão có thể hay không là có những người khác tuyển, hoặc là cảm thấy hiện tại Hàn Mộ Vi vẫn chưa được mười tám tuổi, quá nhỏ, tính toán duyên sau.....

Nhưng là, mười tám tuổi thật tới rồi, ông ta lại có chút lo lắng lên, đặc biệt trạng thái là Hàn Mộ Vi hiện tại càng ngày càng tốt.

Hàn Mộ Vi có vài phần giống Vệ Như Yên, làm cho Hàn Tử Tư hồi tưởng lại, Vệ Như Yên cùng những người phụ nữ khác không giống nhau.....

Lúc trước sáng lập Hàn thị, Vệ Như Yên ra sức lực liễn không nhỏ, hơn nữa, nếu không phải bởi vì có Vệ Như Yên, chỉ sợ Hàn thị hiện tại sẽ không trở thành xí nghiệp lớn nhất Giang Thành.....

Hàn Tử Tư đối Vệ Như Yên từ trước đến nay có phòng bị, Vệ Như Yên đã chết, ông ta liền đem này phần phòng bị cùng địch ý phóng tới trên người Hàn Mộ Vi.

Trong mắt ông ta, Hàn Mộ Vi là con gái ruột của Vệ Như Yên, nói không chừng cô lúc trước cũng là ở giả heo ăn thịt hổ, mắt thấy mười tám tuổi sinh nhật liễn phải tới rồi, đến lúc đó nói không chừng dùng những cái đó kế thừa cổ phần căn ngục lại ông ta một cái!

Cô gái phụ từ mấy ngày này lại quay lại Giang Thành, còn chuẩn bị một buổi vũ hội, chúc mừng Cố Thiếu Ngang thành niên, mời Hàn gia.

Hàn Tử Tư vốn dĩ nghĩ mang Hàn Mộ Vi đi đến đó, thử một chút cổ gia là cái gì ý tưởng, không nghĩ tới Hàn Mộ Vi hiện tại bị té ngã gãy chân, căn bản không thể khiêu vũ được, thật làm cô qua đi lại có vẻ quá cố tình, cấp buồn rất nhiều, đối Hàn Mộ Vi tức giận cũng càng tăng lên.

"Lấy tiền?"

Nghe được Lưu Băng Tinh nói, Hàn Tử Tư sắc mặt khó coi lên.

"Nó lấy tiền làm cái gì? Hiện tại có cái gì yêu cầu nó dùng tiền địa phương?"

Hàn Tử Tư trời sinh tính đa nghi, nhịn không được nghĩ tới, "tên luật sư kia của Vệ Như Yên..... Cùng Vi Vi gặp qua chưa?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chính nghĩa giá trị

Lưu Băng Tinh lắc lắc đầu, "ông ta tựa hồ còn ở thủ đô, không hề tới Giang Thành."

Hàn Tử Tư nhấp môi, trầm tư trong chốc lát, "Vẫn là không liên hệ được với hắn?"

Lưu Băng Tinh gật đầu, có chút buồn bực, "Đại khái là như yên ty không biết lúc trước đã nói cái gì với ông ta, ông ta vẫn luôn không để ý đến chúng ta. Hơn nữa, trần luật sư bất đồng với luật sư khác, chúng ta căn bản không đồng tời ông ta được. Còn có Vệ lão chống lưng đứng phía sau."

Hàn Tử Tư trầm mặc trong chốc lát, "bà nhớ rõ chú ý theo sát nó....."

Lưu Băng Tinh vẫn là có chút không cam lòng, Hàn Mộ Vũ nhưng cùng bà ta nói qua, Hàn Mộ Vi không chỉ có thói quen sinh hoạt tốt lên rất nhiều, ngay cả ở trong trường học cũng cùng thay đổi bản thân rất nhiều, hơn nữa, điểm thi lần này còn đứng hạng ba sáu trong bảng thứ hạng của trường, bình quân điểm thi cũng gần 90 điểm!

Hàn Mộ Vũ thành tích từ trước đến nay không tồi, ở Giang Thành Nhất Trung nhiều người tài giỏi như thế nhưng Hàn Mộ Vũ cũng không thua kém, đây cũng là việc mà Lưu Băng Tinh từ trước đến nay luôn đem ra mà tự hào Kiêu ngạo. Chính là, hiện tại Hàn Mộ Vi không còn tự bề giống trước, mà ngay cả thành tích cũng đã vượt qua Hàn Mộ Vũ, bà ta sao có thể cam tâm?

"Tôi lo lắng con bé lấy số tiền đó..... Không biết dùng vào đâu. Có người nói, từng nhìn đến nó cùng lưu manh đầu đường tiếp xúc, cũng không biết có thể hay không là bị trên đường lưu manh theo dõi, rốt cuộc Hàn gia có tiền ở Giang Thành là có tiếng, nếu là....."

Nà ta không có tiếp tục nói tiếp, nhưng Hàn Tử Tư lại biết ý tứ của bà ta, lập tức mặt liễn trầm xuống dưới.

"Trong khoảng thời gian này..... Đừng để nó ra khỏi cửa! Dù sao chân cũng bị thương, đi ra ngoài cũng chỉ là làm mất mặt Hàn gia!"

Hàn Tử Tư nói xong, liền đi vào thư phòng.

Lưu Băng Tinh đứng ở tại chỗ, chậm rãi gọi lên khốc miệng.

Thực hảo, có những lời này, bà ta muốn hạn chế Hàn Mộ Vi hành động còn không phải dễ như trở bàn tay? Hàn Mộ Vi ra không được ra khỏi nhà thì sẽ không đi chạy bộ, không được đi học, lại đem chính mình nhốt ở trong phòng, thêm bà ta sẽ sử dụng một chút thủ đoạn, sớm hay muộn sẽ biến trở về bộ dạng lúc trước.....

Trong khoảng thời gian này tới nay, Hàn Tử Tư không biết, nhưng Lưu Băng Tinh lại nhìn đến rõ ràng. Vì mặc tiền sinh hàng xóm kia xuất thân hiền hách cũng không biết nhìn trúng tiểu tuận nhân ở điểm gì, thế nhưng nguyên ý tự mình dạy Hàn Mộ Vi thuật phòng thân, hơn nữa rất nhiều lần bà ta đều nhìn đến bọn họ một trước một sau cùng chạy bộ.....

Lưu Băng Tinh khê cắn môi, tuyệt đối không thể!

Bà ta tuyệt đối sẽ không để nha đầu này leo lên Mặc gia, không để cho Hàn Mộ Vi tìm được một chỗ dựa tốt hơn của Hàn Mộ Vũ được.

Hai người đó đang tính làm gì Hàn Mộ Vi căn bản không thêm để ý tới, tiểu bao tử tuy rằng nghe được, nhưng cũng không có nói cho cô, chỉ cần trong lòng lòng đầy căm phẫn, đây là cha mẹ gì! Quả nhiên người đời nói không sai, có mẹ kế, liền có cha dượng!

Không..... Nó nói sai rồi, Hàn Mộ Vi căn bản là chưa từng có ba mẹ ruột! Nếu không phải bị Mẹ có đối xử như vậy, cô căn bản là sẽ không thay đổi thành cái đáng về này!

Lầu hai.

Hàn Mộ Vi gian nan mà tắm rửa xong, lau khô tóc, ngồi ở bàn học, cầm lấy một quyển sách đọc.

Lý lão sư biết cô không thể đến lớp được, lúc trước sẽ đề cho bạn học đến thăm cô sẵn tiện mang theo tập cho cô mượn, còn cho một số bài học, để cô rảnh rỗi thì đọc. Hàn Mộ Vi biết đó là ý tốt, bởi vì lần trước thi ngữ văn phần bộ phận cơ sở bị trừ 3 điểm, dư lại 7 điểm là viết văn, hơn nữa, cũng không đạt đủ 7 điểm. Tích lũy gì đó quả nhiên không phải trong khoảng thời gian ngắn là có thể, Lý lão sư đưa cho cô những thứ này, cũng là mong cô sau này khả năng viết văn sẽ tăng lên.

Biết được hảo ý, cùng ngày cô liền đem thư đơn cùng tiền giao cho Tề Tư Mẫn, giống như chính mình mua.

Ở thời điểm bệnh viện, Lưu Băng Tinh vì hình tượng chính mình, một ngày sẽ cố định tới thăm cô một lần, hộ lý được mời cũng chẳng làm gì, bởi vì là phòng bệnh tư nhân,hộ lý nghe theo Lưu Băng Tinh nói, chỉ ở người tới khi chiếu cố có một chút, còn lại thời gian căn bản là là đưa cô trái cây rồi chơi điện thoại, căn bản mặc kệ cô.

Mà Hàn Mộ Vi cũng hoàn toàn không để ý, tương phản, cô càng không thích người khác quá chiếu cố chính mình. Tiểu bao tử đã sớm cho cô một cái giáo huấn quan niệm việc của mình tự mình làm.

Nhìn trong thư chốc lát, có chút mệt nhọc, lúc này, tiểu bao tử đột nhiên hưng phấn lên:

"Chủ nhân, chính nghĩa giá trị của người đã tăng được 1000 điểm rồi!!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: 16 phân 40 giây

Hàn Mộ Vi sững sốt, "Chính nghĩa giá trị? Đó là thứ gì?" Cô cần không phải hảo cảm giá trị sao cái gì?

Tiểu bao từ nói "Chính nghĩa giá trị cũng có thể đồng thời dành được! Làm một cái tân môi trong thời đại tốt, có được mãnh liệt tinh thần trọng nghĩa là phương pháp tốt nhất đạt được hảo cảm giá trị! Chủ nhân lần trước thời điểm cứu Tề Tư Mẫn, chính nghĩa giá trị liền tăng lên 50 điểm, chẳng qua quá ít ta không có nói qua..... Quà tuyệt vời, không nghĩ tới lần này cứu hai mẹ con kia, lại giúp cảnh sát thu được nhiều ma túy như vậy, chính nghĩa giá trị lập tức tăng lên nhiều như vậy!! Chủ nhân, thấy được không có làm việc tốt quả nhiên là có hồi báo!!"

Tiểu bao từ vô cùng kích động, nhưng Hàn Mộ Vi lại có chút buồn bực.

"Cái này chính nghĩa giá trị..... Có ích lợi gì?"

"Chính nghĩa giá trị không thể đòi kỹ năng, không thể thăng cấp, bắt quá, đương chính nghĩa giá trị tích lũy đến trình độ nhất định khi, có thể đổi trong thời gian ngắn đột phá năng lực chính mình....."

"Liền cùng hôm nay, ta rõ ràng nhảy không lên xe tải, nhưng đột nhiên bị khống chế thân thể, là có thể nhảy lên đi giống nhau sao?" Hàn Mộ Vi như suy tư gì địa đạo.

"Không sai biệt lắm đi! Kỳ thật hôm nay nếu không phải lần trước chủ nhân cứu tề đồng học đạt được kia 50 điểm chính nghĩa giá trị, em sẽ khống chế không được thân thể chủ nhân..... Nói như thế! 1 điểm chính nghĩa giá trị có thể đổi một giây thời gian, nói cách khác, hôm nay em khống chế chủ nhân thời gian 50 giây, chẳng qua lúc ấy tình huống khẩn cấp, em cũng là lần đầu tiên làm như vậy, không có dự đoán thời gian tốt, mới có thể làm chủ nhân bị thương....."

Nói tới đây, tiểu bao từ có chút áy náy nói: "Chủ nhân, thực xin lỗi, lần sau em nhất định sẽ hảo hảo tính toán!"

Hàn Mộ Vi lắc lắc đầu, "Không có việc gì."

Tuy rằng chỉ có ngắn ngủn 50 giây thời gian, nhưng lúc ấy cái loại cảm giác huyền diệu này, cô đến bây giờ đều còn nhớ rõ.....

"Một chút chính nghĩa giá trị có thể đổi một giây thời gian, kia 1000 giây....."

Tiểu bao từ lập tức hưng phấn mà nói tiếp: "16 phút 40 giây!!"

"Chủ nhân, nói cách khác, lần sau người gặp phải tình huống khẩn cấp, có thể sử dụng năng lực suốt 16 phút 40 giây! Lợi hại hay không?!! Nếu là chủ nhân chính mình gặp được nguy hiểm, 16 phân 40 giây có thể dùng đã lâu..... Tỷ như chủ nhân thời điểm gặp tai nạn xe cộ, chỉ cần vài giây thời gian ngắn ngủn, chủ nhân liền có thể chạy thoát nguy....."

Nói tới đây, tiểu bao từ đột nhiên cảm giác tự mình nói sai.

Hàn Mộ Vi trầm mặc xuống dưới, "Bao gồm..... Hai tháng kia một hồi tai nạn xe cộ sao?"

Nếu không phải không có thật thể nói, tiểu bao từ thật hận không thể đánh chính mình một! Nó vì cái gì lại nói vấn đề này.....

Hàn Mộ Vi trầm mặc trong chốc lát, lại nở nụ cười, "Người áy náy cái gì, đây là chuyện tốt, không phải sao?"

Tự nhủ nói: "Như vậy, liền tính hai tháng sau thật sự đã xảy ra chuyện đó, ta cũng sẽ không chết..... Tiểu bao từ, lúc không phải đã nói sao? thời điểm Bị xe đâm chết, thật sự rất đau..... Ta không muốn lại phải chịu chuyện đó lần nữa."

Tiểu bao từ cảm giác chính mình nháy mắt tinh thần trọng nghĩa bạo lều: "Chủ nhân! Người đương nhiên sẽ không chết! Người hiện tại là một cái có 1000 điểm chính nghĩa giá trị!! Người sẽ giống siêu nhân tránh thoát đi, mọi người kinh ngạc đến ngây người!"

Như vậy..... cô sẽ không bị trở thành người ngoài hành tinh sẽ bị bắt đi làm thí nghiệm sao.....

Hàn Mộ Vi 沉思 nghĩ.

"Chính nghĩa giá trị đổi thời gian, ta có thể làm cái gì? Chỉ là giống lần trước như vậy sao?"

"Lần trước chỉ là một loại tình huống mà thôi, chính nghĩa giá trị đổi thời gian, chủ nhân còn có thể thử nghiệm các loại kỹ năng cường đại..... Tỷ như, chủ nhân không biết bơi cũng sẽ không chết đuối, có thể đổi thời gian kia đoạn thời gian nội biến thân kiện tướng bơi lội! làm chủ nhân thời điểm bị ngã đổ, có thể đổi thời gian biến thân vô lâm cao thủ..... Đương chủ nhân quên ngâm nga bài khoá thời điểm, có thể đổi thời gian, nháy mắt biến thành đọc nhanh như gió đã gặp qua là không quên được siêu cấp học bá!! Tóm lại, chính nghĩa giá trị có thể làm chủ nhân ở trong khoảng thời gian ngắn biến thành bất luận lĩnh vực nào cũng là gi ưu tú nhất! Là ở nhà cùng ra ngoài lữ hành chuẩn bị thuốc hay....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Loại này tư tưởng là không đúng!

"....."

Hàn Mộ Vi tức khắc có chút vô ngữ, "Chính nghĩa giá trị như vậy dùng tốt, ta đây còn nỗ lực làm gì?"

Tiểu bao từ lập tức kêu sợ hãi lên, "Chủ nhân! Có loại này tư tưởng là không đúng!!"

Nó nghĩa chính từ nghiêm mà khiển trách Hàn Mộ Vi: "Tuy rằng chính nghĩa giá trị thực dùng tốt, nhưng đạt được chính nghĩa giá trị là thực khó khăn a, không chỉ có muốn ở riêng hoàn cảnh hạ, hơn nữa, chỉ bằng tình huống hiện tại chủ nhân, cần bản không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ! Nói cách khác, chủ nhân thu hoạch chính nghĩa giá trị đồng thời, cũng đang ở tiêu hao chính nghĩa giá trị, hơn nữa rất có thể cần bản không có có dư chỉ có lỗ là! Lần này sự tình chỉ là một lần ngoại lệ..... Hơn nữa, chính nghĩa giá trị là có thời gian hạn chế a, mười sáu phút ngắn ngủn như vậy, nghe tới là rất dài, nhưng vạn nhất chủ nhân không cần thận rơi vào biển sâu, muốn lên bờ nói không chừng liền phải mười sáu phút đâu? chính nghĩa giá trị kai lập tức liền tiêu hao xong rồi, hơn nữa vạn nhất là hai mươi phút, nửa giờ đâu? Kia chủ nhân phải bị chết đuối!!"

"Cho nên, mấu chốt..... Vẫn là hảo cảm giá trị! Nếu là chủ nhân chính mình trước đó liền học xong bơi lội, vậy cần bản không cần lãng phí như vậy nhiều chính nghĩa giá trị a, đúng hay không? Đồng dạng, nếu là chủ nhân phía trước liền thực nỗ lực, lúc thi cử liền cần bản không cần trong lúc đó ôm chân Phật, cũng liền không cần lãng phí thời gian đọc nhanh như gió..... Tóm lại, chính nghĩa giá trị dùng tốt, nhưng là không thể hoàn toàn dựa vào chính nghĩa giá trị a! Chủ nhân, chỉ có thứ chính mình tự tạo ra, mới là chính mình! Chính nghĩa giá trị gì đó, chỉ là tình huống đột phát khi dùng dùng là được, biết không?"

Tiểu bao từ ngữ khí thật sự kích động, tựa hồ thực lo lắng Hàn Mộ Vi như vậy từ bỏ nỗ lực, chỉ dựa vào chính nghĩa giá trị tới gian lận.

Hàn Mộ Vi nhện không được bật cười.

"Yên tâm đi, ta không tính toán dựa vào chính nghĩa giá trị. Như vậy đoán thời gian, vẫn là lưu trữ thời điểm cứu mạng dùng đi!" Vô luận là mạng của cô, hay là mạng người khác.....

Tiểu bao từ tán đồng nói: "Chủ nhân như vậy nghĩ là được rồi! Tới, còn một tiếng nữa là 10 giờ rồi, chủ nhân tập vô nên sửa sang lại một chút, trong khoảng thời gian này không đi học, khả năng thực sẽ đi xuống nhiều..... Làm một con ưu tú bánh bao, chúng ta chỉ cho phép đi tới, không được lui về phía sau! Lần sau thì nhất định phải đứng top mười bảng thứ hạng!!"

"....."

Đột nhiên cảm thấy áp lực thật lớn.

Sau khi xem xong bài vở, cũng đến tiểu bao từ cấp chính mình quy định ngủ thời gian, Hàn Mộ Vi đứng dậy, chứng cường bách mà đem trên bàn thư bày biện đến chỉnh chỉnh tề tề, mới tiến phòng tắm rửa mặt.

Nằm ở trên giường, Hàn Mộ Vi lại có chút ngủ không được, tiểu bao tử vừa mới lời nói tuy rằng chỉ là nhắc nhở cô không cần ý lại chính nghĩa giá trị, nhưng cô lại suy nghĩ, chính mình không nên quá ý lại hệ thống.

Vạn nhất nào một ngày hệ thống biến mất thì sao? Mà cô thật sự bị tai nạn xe cộ, thật sự bị ngã xuống biển chỉ có thể dựa vào chính mình có thể trở về không?

Tiểu bao tử biết cô suy nghĩ cái gì, đột nhiên xồng ra: "Chủ nhân, không cần lo lắng! Trừ phi thân thể chủ nhân bị hủy hư, thật sự đã chết, tiểu bao tử mới có thể rời chủ nhân đi."

"Bất quá! Chủ nhân lo lắng cũng là có đạo lý ~ cùng với ý lại hệ thống, không bằng hết thảy dựa vào chính mình nha! Làm một con tân bánh bao thời đại ưu tú, liên tính không cần sự giúp đỡ của hệ thống, chính mình cũng cần thiết có thể hoàn thành rất nhiều chuyện mới được! Tiểu bao tử đã thay chủ nhân phân tích qua, kế tiếp, trừ bỏ nỗ lực học tập, thỉnh chủ nhân dành ra thời gian học tập một ít kỹ năng khác..... Tỳ như bơi lội, trù nghệ, điều khiển, trang phục phối hợp..... Nga, đúng rồi, còn có phòng thân thuật, cái này mặc tiên sinh đã tại giáo chủ người, ần, tính đang ở trong tiến hành. Ta ngầm lại, còn có cái gì đâu....."

"Đúng rồi! Chủ nhân còn có thể học tập nghệ thuật! Phải biết rằng, có được một môn nghệ thuật kỹ năng chính là thực dễ dàng dễ cho người khác gia tăng hào cảm giá trị a! Đúng rồi, Giang Thành Nhất Trung tốt nghiệp tiệc tối, chủ nhân có thể trước tiên chuẩn bị một chút!"

Tốt nghiệp tiệc tối.....

Đó là điều cô chưa hề chú ý tới? Hơn nữa, một lớp một cái tiết mục, lại không phải cô nghĩ làm là có thể làm.....

Hơn nữa, cô khi nào có nghệ thuật, từ nhỏ đến lớn, ca hát có cũng không hề hát qua.....

Hàn Mộ Vi như vậy nghĩ, sau đó lập tức bị tiểu bao tử chỉ trích: "Chủ nhân! Người như vậy là không đúng!! Không có thứ qua nó, càng muốn đi ném thứ một chút! Hơn nữa, nói không chừng chủ nhân đối với ca hát hay nhạc cụ có thiên phú thì sao? Ặn, ngày mai liền đi từng cái thử xem, liền như vậy định rồi!"

"....."

Hàn Mộ Vi lần thứ hai không lời nào để nói.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Phái máy bay trực thăng lại đây đi

Ngày hôm sau, Hàn Mộ Vi liền phát hiện chính mình căn bản không đi ra ngoài được.

Cô bị hạ cấm túc lệnh.

Nói đơn giản, Lưu Băng Tinh căn bản không cho cô ra khỏi cửa nữa bước, ngay cả đến trong vườn đều không thể.

Nhưng là, ở những mặt khác, bà ta rồi lại không có quá cô làm cái gì, cơm vẫn là làm theo đến dưới lầu theo chân bọn họ cùng nhau ăn, mặt khác cũng không có gì biến hóa, thậm chí ngay cả khi cho Hàn Mộ Vũ mua đi cỗ gia vũ hội lễ phục, Lưu Băng Tinh còn không quên cho cô cũng mua một bộ.....

Cái này làm cho Hàn Mộ Vi nội tâm bắt đầu bắt an lên, nhìn bộ lễ phục trong tủ quần áo kia, coi chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt.

liền ở Cổ gia vũ hội đêm mai, chân cô vẫn chưa đi lại được, vì thế diện Hàn gia, Hàn Tử Tư tuyệt đối không có khả năng đưa cô đi tham gia.

Như vậy, cái lễ phục này.....

Hàn Mộ Vi rũ xuống lông mi, trong lòng hơi lạnh.

Quý An Thừa.

Cô suýt nữa đã quên.

Trước tiên thể nghiệm hai tháng kia, thời điểm Quý gia cùng Hàn gia quyết định liên hôn, lúc này đó là không sai biệt lắm. Chỉ là một lần kia, chân cô không có bị thương, tuy rằng thoát nhìn như cù là cái người cầm ngui si, lại vẫn là bị Hàn Tử Tư ăn diện lộng lẫy mang đi cỗ gia vũ hội.

Cổ Thiếu Ngang ngại với vợ gia thế lực, mới có nhảy điệu đầu tiên, nhưng mà Hàn Mộ Vi căn bản không hề biết khiêu vũ, dẫm y rất nhiều lần, còn không cẩn thận đụng vào nhân viên tạp vụ, một thân dính đầy rượu vang cùngchampagne, chật vật mà lên lầu thay quần áo, thời điểm chờ xuống dưới, liền nhìn đến Hàn Mộ Vũ ở cùng Cổ Thiếu Ngang khiêu vũ, mà mọi người xem ánh mắt của cô.....

Quả thực giống đang xem một cái vai hề.

Quý An Thừa ở quý mẫu ý bảo hạ, đem cô đưa phòng trong phòng, ôn nhu mà dạy cho cô khiêu vũ.

Cho nên sau đó,thời điểm Quý An Thừa muốn có làm bạn gái của anh ta, có mới không có cự tuyệt, chính là bởi vì lần đó cô đối với cậu ta sinh ra hảo cảm.....

Quý mẫu là một người vô cùng ki quái, trong mắt rõ ràng vui cùng chứng mất cô, trong lòng hướng vào là Hàn Mộ Vũ con dâu, nhưng rồi lại thường thường bảo Quý An Thừa cùng cô tiếp xúc, chẳng sợ biết Quý An Thừa cùng cô thô lộ, cũng vẫn luôn làm bộ không biết.

Sau lại Hàn Mộ Vi nghĩ, có lẽ, Quý mẫu là vì cô đang sắp sửa thừa kế tài sản đi!

Cùng Vệ Như Yên đã từng hào tỳ muội, quý mẫu là người biết rõ ràng nhất số tài sản mà Hàn Mộ Vi có.

Hàn Mộ Vi ngu si, quý mẫu liền muốn cho con trai của mình cưới Hàn Mộ Vũ làm con dâu, sau đó treo Hàn Mộ Vi, thậm chí là muốn cho con trai hưởng Tề nhân chi phúc, đem Hàn Mộ Vi dưỡng ở bên ngoài, chỉ cần Hàn Mộ Vi thích con trai chính mình, những thứ tài sản mà Vệ Như Yên để lại cho cô, còn không phải để cho Quý mẫu bà muốn xử lí như thế nào liền được xử lí như thế ấy?

Quý mẫu đánh bản tính như ý Lưu Băng Tinh tự nhiên cũng biết, nhưng bà ta căn bản không tính toán đem con gái bảo bối của mình gả cho Quý An Thừa, chuyện đó dính hôn, đều chỉ là vì tính kế hãm hại Hàn Mộ Vi thôi.

Nếu Quý An Thừa không có cùng Hàn Mộ Vũ dính hôn, Quý An Thừa cùng Hàn Mộ Vi phát sinh quan hệ liền có thể xưng là lưỡng tình tương duyệt, thậm chí Quý An Thừa còn không thể không phụ trách cưới Hàn Mộ Vi, đến lúc đó Hàn Mộ Vi kế thừa tài sản liền thành Quý gia.

Bà ta sao lại có thể cho phép chuyện như vậy phát sinh?

Vì thế, liền tương kế tựu kế, thời điểm quý mẫu vì Quý An Thừa cầu thân, bà ta liền đáp ứng rồi. Nhưng sau lưng, lại bảo Hàn Mộ Vũ xúi giục Quý An Thừa hướng Hàn Mộ Vi thổ lộ, thậm chí dẫn đường anh ta cố ý cùng Hàn Mộ Vi phát sinh quan hệ.....

Bà ta đã thành công, ở kia ba tháng.

Mà hiện tại, Hàn Mộ Vi đã trước tiên đã biết hết thảy.

Nếu thời gian không có tính sai, ở Cổ Thiếu Ngang thành niên vũ hội ở buổi vũ hội thành niên, quý mẫu hẳn là sẽ cảm giác được có nguy cơ không ổn, vũ hội kết thúc không lâu liền sẽ cùng Hàn gia cầu hôn, muốn đính hạ Hàn Mộ Vũ cùng Quý An Thừa hôn ước.....

Hàn Mộ Vi nhìn tủ quần áo, lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Mà bên kia, Mặc Dung Uyên nhận được một chiếc điện thoại.

"..... Đã biết, phải máy bay trực thăng lại đây đi!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Súng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Nhanh như vậy liền tìm hảo thay thế bổ sung?

Lưu thúc nhìn ngoài cửa sổ đang mưa rất lớn, mây nhũn nhũn, "Thiếu gia, mưa lớn như vậy, nếu không ngày mai hãy đi được không?"

Mặc Dung Uyên lắc đầu, nhanh chóng mà thay đổi quần áo, "Tình huống khẩn cấp, không thể làm chờ. Lưu thúc, trong khoảng thời gian này người giúp con chăm sóc tiểu cô nương nhà cách vách một chút."

Lưu thúc tự nhiên biết tiểu cô nương trong lời nói của hắn là ai, gật gật đầu, giúp hắn thu thập vài bộ quần áo, nói: "Thiếu gia, nhất định phải cẩn thận!"

Ngày hôm sau, thời điểm Hàn Mộ Vi thức, ở màn mưa không có nhìn thấy cái thân ảnh kia quen thuộc, có chút nghi hoặc, nhưng nghĩ nghĩ, hiện tại thời tiết cũng xác thật không phải thời điểm thích hợp bên ngoài vận động, liền một lần nữa trở lại bài học, làm theo như kế hoạch liền bắt đầu đọc sách học tập.

Chân cô phóng chừng nửa tháng nửa mới có thể đi lại được, hơn nữa không thể lập tức vận động mạnh, hắn không tiếp tục dạy thuật phòng thân cho cô, cũng thực bình thường thôi!

Hàn Mộ Vi như vậy nghĩ.

Ban đêm

Giang Thành cổ gia đại trạch.

Cổ Thiếu Ngang nhìn nhìn quanh bốn phía, đều không có nhìn thấy được thân ảnh nhỏ nhỏ gầy gầy trong trí nhớ, trong lòng có loại buồn bã khác thường. Y cũng không biết vì cái gì, rõ ràng vệ lão tựa hồ cùng phụ thân lại có một khác quyết định, phụ thân cũng không hề cưỡng bách chính mình cùng Hàn Mộ Vi kết giao, trong khoảng thời gian này y cũng trở về Đê Đô, một lần nữa vội chính mình sự tình.

Lại không biết vì sao, cái thân ảnh nhỏ nhỏ gầy gầy kia, lại luôn là ở ngẫu nhiên rảnh rỗi khi đột nhiên hiện lên ở trong đầu, vút đi không được.....

Trong chốc lát là hình ảnh của cô đi về phía trước, cô không quan tâm đến ai mà cúi người xuống nhặt rác, trong chốc lát là hình ảnh cô đang giúp lão bà bà nhặt tã, sau đó đi đến trước mặt y, đem mấy quả táo màu đỏ hồng đưa cho y, một coi, bị kia viên quả táo ánh đến phản phản.....

Cổ Thiếu Ngang cảm thấy chính mình đại khái là bị bệnh, bằng không như thế nào sẽ liền không có đem những chuyện lúc trước xảy ra mà tưởng tượng lại?

Phụ thân nói, buổi tiệc thành niên của y sẽ được tổ chức ở Giang thành. Tích tắc tring nháy mắt, Cổ Thiếu Ngang cảm thấy chính mình tim đập nhanh nửa nhịp! Y thậm chí bắt đầu mong đợi lên, Hàn Mộ Vi.....

Cô có còn giống như lúc trước bị người ta cho là một người câm mà luôn tự bế không mở miệng nói chuyện không?

Phụ thân đưa thiệp mời cả nhà Hàn gia, vốn tưởng rằng Hàn Mộ Vi nhất định sẽ đến, lại không nghĩ rằng, y ở buổi tiệc tìm kiếm nửa ngày, chỉ nhìn đến vợ chồng Hàn Tử Tư cùng đứa con gái khác của bọn học..... y nhớ không lầm thì, tên là Hàn Mộ Vũ đúng không?

"Chị gái cô đang ở đâu?" Rất cuộc, ở trong bữa tiệc nửa ngày, Cổ Thiếu Ngang có chút nhện không được, tiến lên tìm Hàn Mộ Vũ đáp lời, ra vẻ lo lắng mà hỏi thăm.

Vốn dĩ vì y chủ động tìm mình mà nói chuyện cô ta cảm thấy thật vui vẻ, nhưng Hàn Mộ Vũ vừa nghe đến này ba chữ, trên mặt tươi cười liền cương một chút.

Ngay sau đó,cô lại thực mau khôi phục bộ dạng cũ, nói: "chị ưm chân bị thương, ở nhà dưỡng thương, không thể tới tham gia vũ hội."

"Bị thương?" Cổ Thiếu Ngang sùng sốt một chút, "Như thế nào lại dễ bị thương?"

Y không có chú ý tới, y như vậy lên tiếng đến có bao nhiêu vội vàng.

Hàn Mộ Vũ trong lòng giận dữ, ở trước mặt cô ta, y cư nhiên chỉ nghĩ Hàn Mộ Vi cái tiểu tiện nhân kia!

Nhện không được có chút ỳu khuất mà nhìn y, chớp chớp mắt, "Không biết a, cũng không biết chị ấy là như thế nào bị thương..... Nghe nói, là một người nam nhân bế chị ấy đưa đi bệnh viện."

Hàn Mộ Vũ cho rằng nhắc tới nam nhân khác, Cổ Thiếu Ngang khẳng định sẽ cảm thấy Hàn Mộ Vi là cái nữ hài là lời ong bướm trên hoa ghẹo nguyệt, khẳng định sẽ đối với Hàn Mộ Vi mất đi hứng thú.

Lại không nghĩ rằng, Cổ Thiếu Ngang nghe xong lời này, sắc mặt xác thật thay đổi một chút, lại có chút hự hững nói: "Nam nhân? Như thế nào, cha của cô nhanh như vậy liền tìm được mối hôn sự khác thay thế rồi à?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Súng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 89: Đỉnh hôn

Hàn Mộ Vũ không nghĩ tới y sẽ nói ra như vậy toan nói tới, ánh mắt trở nên lạnh vài phần, mặt ngoài lại cười duyên nói: "Thiếu Ngang ca, chị Vi Vi chính là thực được hoan nghênh! Hơn nữa, chị ấy sớm đã có người mình thích, liền tính phụ thân cho chị ấy một người bạn trai, chị ấy cũng sẽ không đáp ứng!"

"Người mình thích?" Cổ Thiếu Ngang mảy mảy lại.

"Đúng vậy, An Thừa ca từ nhỏ cùng chị Vi Vi cùng nhau lớn lên, bọn họ chính là từ sinh ra bắt đầu liền quen biết, khi còn nhỏ còn ngủ quá cùng cái nôi nữa!" Hàn Mộ Vũ tựa ơ đang đạ đạo.

Thanh mai trúc mã.....

Cổ Thiếu Ngang mỉm môi, đột nhiên xoay người, "tôi đi ra ngoài hít thở không khí, Hàn tiểu thư, cùng cô nói chuyện phẩm thực rất vui."

Về mặt của y, nhưng nửa điểm đều nhìn không ra vui sướng!

Hàn Mộ Vũ kéo kéo khoe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười gật gật đầu, nhìn thiếu niên một thân màu trắng ầu phục vội vàng rời đi.

Xem ra..... y là thật sự đối Hàn Mộ Vi cảm thấy hứng thú, mới có biểu hiện như vậy. Hàn Mộ Vũ xoay người, nhìn phong cảnh bên ngoài, biểu tình lại trở nên vận vận len.

Hàn Mộ Vi, Cổ Thiếu Ngang đối với tôi không có hứng thú, cô cũng đừng cũng mơ tưởng có được người đàn ông ưu tú như vậy!

Hàn Mộ Vũ từ nhỏ được Lưu Băng Tĩnh dạy dỗ như thế nào suy đoán tâm tư nam nhân, liếc mắt một cái liền nhìn có thể nhìn ra được, Cổ Thiếu Ngang nếu là biết Hàn Mộ Vi trong lòng tương ứng, tẩy tự tôn của y, là không có khả năng lại đầu tiên lên.

Người nam nhân này vô luận gia thế dung mạo đều thấp phần ưu tú, thích Hàn Mộ Vi như vậy cùng y trong tưởng tượng thế từ cách xa nhau cách xa vạn dặm nữ hài đã làm y bối rối, thậm chí y còn có khả năng lừa mình dối người

không muốn thừa nhận.....

Lúc này, chỉ cần một cái trở ngại nho nhỏ, liền đủ để cho y vì chính mình lòng tự trọng mà dừng bước không tiến lên nữa, đặc biệt là ở chuyện tình cảm.

Cổ già vũ hội qua đi, Cổ Thiếu Ngang lại về tới Đế Đô, như Hàn Mộ Vũ dự liệu, y cũng không có cùng Hàn Mộ Vi liên hệ với nhau.

Nhưng điều Hàn Mộ Vũ trở tay không kịp chính là, không quá mấy ngày, quý mẫu thể nhưng mang theo Quý An Thừa lại đây, cùng Hàn Tử Tư xin cưới!

Hon nữa, cầu hôn đối tượng không phải Hàn Mộ Vi, mà là Hàn Mộ Vũ cô ta!

Hàn Mộ Vũ đương nhiên không muốn, Quý An Thừa ở trong mắt cô ta chính là một nam nhân xinh đẹp nhưng lại bị ngốc, cùng Hàn Mộ Vi không có chút nào khác biệt! Hon nữa, Quý gia gia cảnh tuy rằng không tồi, nhưng quý mẫu một mình nuôi nấng Quý An Thừa lớn lên, hon nữa là cá tính nữ cường nhân, đối hết thấy sự vật không chế đều rất lớn, đặc biệt là đối với đứa con trai duy nhất của mình.

Quý An Thừa bởi vì từ nhỏ vốn không có cha, đối với mẫu thân chính mình cũng thực phục tùng, căn bản không dám vi phạm mệnh lệnh quý mẫu. Nếu là gả cho anh ta, có như vậy cường thế bà bà cùng mềm yếu trượng phu..... Tuyệt đối không có khả năng hạnh phúc!

Lưu Băng Tinh sớm đem chuyện đó đều cùng Hàn Mộ Vũ phân tích qua, khi còn nhỏ Hàn Mộ Vũ còn bởi vì Quý An Thừa lớn lên đẹp đối hân từng có vài phần mơ hồ hảo cảm, này phân hảo cảm bị Lưu Băng Tinh sau khi phát hiện được, bà ta liền nhanh chóng đem hảo cảm đó của Hàn Mộ Vũ nhanh chóng cắt đứt. Hàn Mộ Vũ tại phương diện này trưởng thành thật sự mau, thực mau liền buông xuống Quý An Thừa. Chẳng qua, đương nhìn đến thời điểm Quý An Thừa đối Hàn Mộ Vi tốt, cô ta vẫn là thực khó chịu.

Lưu Băng Tinh cùng Hàn Tử Tư bàn bạc lại một đêm, ngày hôm sau như Hàn Mộ Vi dự đoán như vậy, đáp ứng rồi cuộc hôn sự này, bất quá, xét thấy Hàn Mộ Vũ cùng Quý An Thừa đều mới cao tam, lại còn có có mấy tháng mới thành niên, hai nhà quyết định đình hôn trước, chờ tốt nghiệp đại học xong sẽ để hai người bọn họ kết hôn.

Quý mẫu thực vừa lòng, Hàn Mộ Vũ tuy rằng không cao hứng bị đột nhiên nhận lấy cái thân phận này, nhưng mà Lưu Băng Tinh cũng có ta giải thích qua, cũng không có cự tuyệt.

Không có người hỏi qua ý kiến Quý An Thừa, tiệc đính hôn thực mau liền cử hành.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Thực xin lỗi, Vi Vi

Hàn Mộ Vi chân đã tốt hơn rất nhiều rồi, làm tỷ tỷ nhà gái, cô cũng bị mang theo qua đi.

Căn bản là cô không nghĩ đi tham gia, nhưng ai đều biết Hàn gia có hai đứa con gái, Hàn Tử Tư sao có thể để cô ở lại trong nhà, để người ngoài đàm tiếu? Lúc trước Lưu Băng Tinh đi mua lễ phục cho, cũng là để dành cho lúc này.

Hon một tháng trước kia, Hàn thân thể Mộ Vi sớm đã trở nên khỏe mạnh rất nhiều, hon nữa trên mặt cũng có thịt, còn cao thêm hai cm, không biết là cô dinh dưỡng theo kịp quan hệ, vẫn là bởi vì tiểu bao tử cho cô tăng cường quá dinh dưỡng thể chất, tóm lại, hiện tại Hàn Mộ Vi thoát nhìn tuy rằng gầy, lại không hề làm người cảm thấy nhỏ nhỏ gầy gầy.

Mặc bộ lễ phục mà hồng nhạt vào, tóc chỉ là nhu thuận mà buông xuống, không có trang điểm, Hàn Mộ Vi thoát nhìn cũng xưng được với thanh tú khả nhân.

Đương nhiên, ở từ Lưu Băng Tinh ti mi ăn diện quá Hàn Mộ Vũ trước mặt, cô ta nhìn chị gái của mình thật nhạt nhẽo.

Đính hôn tiệc tối ở Giang Thành lớn nhất tiệm cơm yến hội thịnh cử hành, ở Hàn Mộ Vũ quang huy hạ, Hàn Mộ Vi có vẻ thập phần bình phàm.

Quý An Thừa ăn mặc một thân lễ phục màu trắng, trên mặt mang theo lịch sự vẫn nhã nhím cười, ngoan ngoan mà đứng ở bên người quý mẫu, chào hỏi các khách quý mà Quý mẫu giới thiệu cho anh ta

Trong nháy mắt liền nhìn thấy cô, Quý An Thừa trong mắt tựa hồ hiện lên một tia gì đó, một lát sau, anh không biết cùng quý mẫu nói gì đó, quý mẫu gật gật đầu, anh liền đi tới Hàn Mộ Vi bên này góc.

"Vi Vi."

Quý An Thừa nhìn nữ hài khuôn mặt thanh lệ trước mắt, có chút bất an, "anh..... Đã lâu không gặp."

Hồi lâu, anh ta cũng nghe nói ra như vậy một câu.

Từ sau lần trước sự kiện cướp bóc, bọn họ không hề gặp lại nhau lần nào. Chẳng qua cách một tháng, Quý An Thừa thể nhưng cảm giác thấy thật lâu, nghĩ đến biểu hiện của mình lần trước, trong khoảng thời gian này Quý An Thừa vẫn luôn thực uế oái, anh ta thật cảm thấy, nếu không phải chính mình quá vô dụng. Hàn Mộ Vi liền sẽ không bị thương.....

Hàn Mộ Vi vừa thấy anh ta, liền biết anh ta suy nghĩ cái gì, nhưng coi chỉ là bình tĩnh nói: "Đã lâu không gặp."

Trước thể nghiệm kia ba tháng, cô cũng không có cứu Tề Tử Mẫn, cũng liền không có bị thương, trên tại buổi tiệc đính hôn hiện tại, cô vẫn là cái kia ăn mặc không hợp thân lễ phục vai hề, những người này xem ánh mắt của cô trong đó đều mang theo cười nhạo cùng khinh thường.

Vi thế, cô cảm giác không thoải mái mà trốn rồi đi ra ngoài, Hàn Mộ Vũ không biết nhân cơ hội cùng Quý An Thừa nói gì đó, chờ cô sau khi trở lại, Quý An Thừa cùng ánh mắt nhìn cô liền trở nên thay đổi vài phần.

Hàn Mộ Vi nghĩ, phỏng chừng Hàn Mộ Vũ là nói với anh ta, Hàn Mộ Vi cô thích anh ta, không muốn nhìn thấy cảnh tượng bọn họ đính hôn nên mới trốn đi ra ngoài đi!

Thực hiển nhiên, Quý An Thừa liền tin.

Mà lúc này, Hàn Mộ Vi không tính toán đi ra ngoài, cô muốn mang mỉm cười cùng chúc phúc nhìn một màn này, thật ra trong lòng cô đối với hai người bọn họ cũng không có gì là chúc phúc. Quý An Thừa thật là đáng thương, anh ta vốn dĩ cũng không thích Hàn Mộ Vũ, chính là, nếu anh ta không thích, vậy thì chính mình nên học cách phản kháng, cô không có nghĩa vụ vì anh ta mà làm bất luận cái việc gì cả.

Tuy rằng chính mình chết Quý An Thừa cũng phải có một phần trách nhiệm trong đó, nhưng Hàn Mộ Vi cũng không hận Quý An Thừa, cô chỉ cảm thấy đáng thương.

Quý An Thừa cùng đã từng không hiểu chính mình phản kháng, là như thế giống như cô luac trước.

Cô là như thế hiểu biết anh ta, chính như cô biết, vô luận như thế nào, anh ta là sẽ không chính mình chủ động yêu cầu từ hôn. Ngay cả một lần kia, anh ta liền vọng tưởng dùng chính cô cùng anh ta sự thật giao nẩu thành cơm, tới làm quý mẫu không thể không hủy bỏ hôn ước, không có ngoại tại đây mạnh lực lượng, liền tính chính mình không thích sự tình, anh ta cũng chỉ sẽ tiếp thu.

Quý An Thừa thấy biểu tình của Hàn Mộ Vi hiện tại, cho rằng cô đang trách mình, chần chờ nói: "Việc xảy ra lần trước..... Thực xin lỗi, Vi Vi."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Với phu nhân

Cô lắc lắc đầu, khẽ cười, "anh cũng không có thực xin lỗi tôi, tôi cũng không đem chuyện đó để ở trong lòng. An Thừa, chúc phúc anh cùng Tiểu Vũ!"

Quý An Thừa là lần đầu tiên nhìn thấy biểu tình của cô như vậy, giống như là đang buông xuống được một thứ gì đó, cười đến ôn nhu như thế.....

Trong lòng nhin không được căng thẳng, anh ta tiến lên một bước, muốn bắt lấy tay của cô, lại bị Hàn Mộ Vi nhanh hơn một bước tránh thoát.

Cách đó không xa quý mẫu thấy một màn như vậy, nhũn mày.

Bà ta là không phản đối nhĩ từ chính mình cùng Hàn Mộ Vi có cái gì, nhưng là, hiện tại là hiện trường anh ta cùng Hàn Mộ Vũ đính hôn, người nhiều như vậy, thấy một màn như vậy không biết sẽ nghĩ như thế nào đâu.....

Giương giọng nói "An Thừa, lại đây!"

Quý An Thừa còn muốn nói cái gì, nghe được lời này, tay nhin không được run lên, chậm rãi thu trở về.

Không có Hàn Mộ Vũ cổ vũ, lại nghe được Hàn Mộ Vi chính miệng chúc phúc, Quý An Thừa căn bản không dám cùng cô thông báo nói chính mình thích cô. đành phải nhìn cô miễn cưỡng mà cười, xoay người về tới bên cạnh Quý mẫu thôi.

Đầu bên kia, quý mẫu nhìn chằm chằm tầm mắt sắc bén hai người bọn họ lúc này mới thu trở về, lại nhìn không được nhìn Hàn Mộ Vi liếc mắt một cái.

Con bé..... Khi nào càng lớn càng giống Vệ Như Yên?

Quý mẫu trong lòng không vui, từ trước mọi thứ bà ta luôn bị lép vế phía sau Vệ Như Yên, cũng may, chồng của bà ta tuy là mắt sớm, nhưng bà ta còn có một đứa con trai ưu tú lại còn biết nghe lời, không giống Vệ Như Yên, ngay cả lúc còn sống chồng mà còn không giữ được, còn con gái thì ngu si, cuối cùng còn đem chính mình tìm đường chết.....

Cuối cùng, bản thân ở phương diện nào đó so Vệ Như Yên hảo rất nhiều!

Bà ta là tuyệt đối sẽ không cho phép nhĩ từ ưu tú của chính mình cùng con gái của Vệ Như Yên ở bên nhau!

Ánh mắt của bà ta thật sự đáng sợ, nhưng Hàn Mộ Vi lại không cảm thấy sợ hãi, xoay người, Hàn Mộ Vi đi đến bàn ăn buffet, cầm lấy cây gậy, lựa những món ăn mà mình yêu thích lấy lên.

Tiểu bảo tử nói, hiện tại là thời gian dùng cơm, cô cần thiết bảo đảm com bà nửa bình thường. Hiện tại thời gian này, không có bất luận cái gì sự tình so ăn cái gì quan trọng!

Dĩ vãng cái kia Hàn Mộ Vi, ở người nhiều như vậy trường hợp, là tuyệt đối không thể sẽ chính mình đi lấy ăn, cô quá để ý sự tồn tại của những người xung quanh

Mà hiện tại, cô căn bản là không coi ai ra gì, thậm chí còn nghĩ, nhà hàng này làm đồ ăn không tệ a, có cơ hội có thể lại đến.

Chính thời điểm ăn, bên cạnh một cái kích động thanh âm đột nhiên vang lên:

"Trời ạ! Thật là cháu a....."

Hàn Mộ Vi ngẩng đầu, liền nhìn đến một gương mặt nhỏ nhắn có vài phần quen thuộc, ánh mắt đi xuống.....

Tiểu nam hài nhìn cô chớp chớp mắt, "Chị gái... xin chào!"

Thì ra là hai mẹ con mà lần trước cô cứu giúp trong sự cố tai nạn!

Hàn Mộ Vi mỉm cười, có chút bất an mà nhìn nhìn chung quanh, còn tốt, sự tồn tại của cô không quá lớn, không có ai hiện giờ chú ý đến cô.

"Cô nương, lần trước thật là đa tạ cháu đã cứu mẹ con chúng tôi, bằng không hôm nay khả năng cháu liền không thấy được chúng ta....."

nữ nhân trẻ tuổi kích động mà cầm tay cô, Hàn Mộ Vi theo bản năng mà muốn thu hồi tay về, nhưng nữ nhân trước mặt quá kích động, Hàn Mộ Vi căn bản tránh thoát không được, "Lần đó lúc sau cô liền vẫn luôn ở tìm cháu, muốn mạng Nguyên Nguyên hảo hảo cảm tạ cháu một chút..... Không nghĩ tới vẫn luôn tìm không thấy cháu, cũng hỏi thăm không được tin tức của cháu..... Không nghĩ tới hôm nay sẽ tại đây gặp được cháu, tiểu cô nương, chúng ta quả nhiên là có duyên phận a....."

Nữ nhân trẻ tuổi quá kích động, đã khiến cho yến hội đại sảnh những người khác chú ý.

Một vị phu nhân giống như nhận thức được nữ nhân trẻ tuổi, đã đi tới, "Voi phu nhân! Chị cũng tới à..... Vị này chính là?"

Nghĩ hoặc ánh mắt nhìn về phía Hàn Mộ Vi.

Vị kia được xưng là Voi phu nhân tuổi trẻ nữ nhân kích động nói: "A Linh, lần trước tôi không phải đã kể lại với cô rồi sao? Tôi cùng Nguyên Nguyên thiếu chút nữa bị xe tải đụng vào, là vị tiểu cô nương này cứu chúng tôi một phen, chúng tôi mới có thể may mắn thoát nạn....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Duyên phận

Vị kia phu nhân sững sốt một chút, nhìn về phía thoát nhìn Hàn Mộ Vi có chút bình phàm, có chút không thể tin được, "cô là nói, cô ấy chính là....."

"Đừng vậy a!!" Voi phu nhân cầm tay Hàn Mộ Vi, cười đến thập phần sáng lạn, "Chính là này tiểu cô nương, cô ấy đã cứu mạng tôi cùng với Nguyên Nguyên! Tiểu cô nương..... cô nhưng cuối cùng tìm được cháu, cháu tên là gì? Là con cái nhà ai?"

Hàn Mộ Vi nhấp môi, cảm nhận được chung quanh càng ngày càng người ánh mắt hướng bọn họ bên này tập trung, hơn nữa ngày mới nói: "Hàn..... Hàn Mộ Vi."

"Hàn Mộ Vi?" Mặt khác tên kia bị người phụ nữ tên A Linh sững sốt, "Kia chẳng phải là....."

Voi phu nhân cũng phản ứng lại đây, "cô là người của nhà gái hôm nay?"

Hàn Mộ Vi gật gù đầu, không nói gì.

Nghe vậy, cái kia kêu A Linh nữ nhân tựa hồ nghĩ tới cái gì, xem Hàn Mộ Vi ánh mắt trở nên không giống nhau lên. Cô ta nhớ rõ, Hàn gia chỉ có hai cái nữ nhĩ, tiểu nữ nhĩ hôm nay đính hôn, nhìn cách ăn mặc của cô chắc chắn có không phải là cô dâu. Nói cách khác, cô chính là đứa con gái lớn của Hàn gia trong đồn đại là một người vừa ngốc vừa bị cấm?

Hàn Mộ Vi cũng không biết, mấy năm nay cô tuy rằng chưa bao giờ cùng Hàn Tử Từ bọn họ tham dự qua yến hội, nhưng này đó Giang Thành nổi danh thái thái các tiểu thư đối bọn họ Hàn gia sự tình lại đều lược có nghe thấy.

Sớm tại mười mấy năm trước, sự việc của Hàn Tử Từ cùng Vệ Như Yên liền truyền đến ồn ào huyện náo, ở đây người cơ hồ đều nghe nói qua, cũng biết Hàn Tử Từ cùng vợ trước tâm tình cực kém, mà Vệ Như Yên đối với con gái của mình mà ngược đãi cũng không phải bí mật, trong nhà người hầu đã sớm đem này đó trở thành đề tài trà dư tửu hậu.

Rồi sau đó tới, Vệ Như Yên tự sát, Hàn Tử Từ bay nhanh mà cười người tình đầu Lưu Băng Tinh của mình, còn mang về một đứa con gái khác cùng Hàn Mộ Vi tuổi giống nhau.....

Hàn gia sự tình, kỳ thật đã sớm thành trò cười của cả Giang Thành, chẳng qua sau lại Hàn Tử Từ sự nghiệp càng ngày càng bành trướng, những người khác không dám đắc tội bọn họ, ở trường hợp công khai không dám nói lại nhàn thoại Hàn gia, ngầm lại đem bọn họ Hàn gia sự tình đương trà dư cơm lời nói đề tài tới lui, lúc trước Linh chưa xuất giá, mẫu thân chính mình thậm chí đem chuyện này trở thành trường hợp kinh điển, báo cho cô ta tuyệt đối không thể lấy tùy hứng mà tìm một cái nam nhân gia thế địa vị bất bình đẳng kết hôn, đặc biệt là khi tâm đối phương cũng không ở trên người chính mình, vô luận nhiều ái, cũng muốn từ bỏ.

Sau lại Vệ Như Yên đã chết, các phu nhân cùng các tiểu thư nhà khác tuy là khinh thường Lưu Băng Tinh cùng Hàn Mộ Vũ, nhưng bọn họ cũng biết, này hai người rất được Hàn Tử Từ sủng ái, nhà mình sinh ý có đôi khi khó tránh khỏi cùng Hàn thị lớn nhất Giang Thành có hợp tác, tuyệt đối không thể đắc tội bọn họ, cho nên tuy rằng ngầm bọn họ không lo Lưu Băng Tinh một chuyện, mặt ngoài đối với mẹ con Hàn Mộ Vũ lại là thật sự thân thiết.

Chỉ là, không phải nói Vệ Như Yên có một đứa con gái bị ngốc sao?lại còn không thể nói chuyện mã?

Phuong Linh nhìn trước mặt cô gái tuy rằng có chút gầy yếu, nhưng ánh mắt thanh minh, cần rắng tự rõ ràng, một chút cũng bắt truyền nghe trong dáng vẻ kia nữ hài, trong lòng có so đo.

Thì là đều là mẹ con Lưu Băng Tĩnh tự tạo ra tin đồn thôi! Cô ta liền nói sao, Vệ Như Yên lại nói như thế nào cũng là đại tiểu thư quyền quý giàu có ở Đế Đô, lúc trước khi chưa hạ thấp mình gả cho Hàn Tử Tư, Vệ Như Yên quả thực chính là công chúa cao cao tại thượng xa xôi không thể với tới, sau khi đi đến Giang thành sinh sống, ở thương giới cũng lớn mạnh đến hồ mura gọi gió.....

Con gái mà Vệ Như Yên sinh ra, sao có thể lại một đứa bị ngốc được?

Với phu nhân là kinh thành nhân sĩ, đi vào Giang Thành mới một năm, tự nhiên không rõ ràng lắm sự tình Hàn gia, thấy bạn tốt ánh mắt có dị, tuy rằng kỳ quái, nhưng cũng biết nói hiện tại không phải thời điểm hỏi nhiều, chỉ triều Hàn Mộ Vi cười

"Thật là duyên phận a, may mắn tới hôm nay tới, nếu không liền không thấy được cháu!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Tiểu nữ hay không đã làm sai chuyện

Với phu nhân không có nói ra chính là, bà vốn dĩ đối buổi hôn lễ này cũng không có cái gì hứng thú, mấy năm nay bà tham gia yến hội không nhiều lắm, nhưng cũng gặp qua quý mẩu cùng Lưu Băng Tĩnh, tuy rằng không rõ ràng lắm chuyện xưa cũ luac trước của bọn họ, nhưng với phu nhân cảm giác này hai người đều không phải chính mình một cái thể giới người, căn bản không muốn cùng bọn họ thâm nhập kết giao.

Với phu nhân xuất thân kinh thành nổi danh gia tộc, không hề thua kém Vệ Như Yên luac trước một chút nào cả, bà gả cho chính là bạn thời đại học của bản thân, Với tổng của Với thị.

Với thị ở cả nước chủ yếu thành phố lớn đều có phần công ty, lần này đến Giang Thành tới cũng là vì ở Giang Thành mở công ty con chính mình. Với phu nhân một nhà mới đến Giang Thành định cư không đến một năm, bắt quá, vừa tới thời điểm vì sự nghiệp của chồng mình, bà không thể không cùng các phu nhân ở Giang Thành xã giao vài câu, vốn dĩ đợi sau khi công ty con ở đây ổn định rồi, bà liền giảm bớt mấy hoạt động xã giao như vậy.

Cô ấy cũng không biết, thân phận của bà của với chồng của mình, ở Giang Thành này tương tự rất giống bối cảnh của Vệ Như Yên mười mấy năm trước đó, những người đó mặt ngoài đối với nà khá tốt, ngầm lại ở đều ở nghị luận việc này, thậm chí có người vui sướng khi người gặp họa mà tính toán xem diễn, muốn biết bà có khi nào cũng giống như Vệ Như Yên của mười mấy năm trước sẽ có kết cục bi thảm như vậy.

Bất quá thực đáng tiếc, những người này là nhất định phải thất vọng.

Với phu nhân cùng Vệ Như Yên không chỉ có tính cách hoàn toàn không giống, gia đình bối cảnh bất đồng, hơn nữa chuyện tình cảnh trải qua cũng không giống.

Vệ Như Yên là chủ động theo đuổi Hàn Tử Tư, hơn nữa là biết rõ Hàn Tử Tư đã có bạn gái đang ở quê nhà chờ ông trở về dưới quê đám cưới. Mà Với phu nhân lại là tiểu học muội mà Với tổng khi du học ở Anh nhất kiến chung tình, theo đuổi bà đến tận ba năm trời, tới rồi tốt nghiệp đại học với phu nhân mới đáp ứng trở thành bạn gái của Với tổng, hai người yêu đương hơn hai năm, với tổng cũng thời điểm sự nghiệp thành công, mới cầu hôn Với phu nhân.

Với phu nhân từ trung học liền đến Anh quốc du học, bởi vậy tuy rằng đều là kinh thành thế gia, đối Vệ Như Yên lại không phải rất quen thuộc, biết chuyện của Vệ Như Yên khi còn có chút tiếc hận, lại không nghĩ rằng, Giang Thành những người này thế nhưng sẽ như vậy nhĩ.

Giờ phút này vương linh sắc mặt có dị, với phu nhân nhìn nhàn Hàn Mộ Vi, lúc này mới nhớ tới, hôm nay bà sắp đi không lớn nguyên ý tới, đó là bởi vì không thích vị Hàn phu nhân hiện tại kia.

Lập tức, với phu nhân xem nữ hài trước mắt thần sắc trở nên càng thêm ôn nhu.

Thoạt nhìn nhỏ nhò gầy gầy, cùng sắc mặt hồng nhuận ngày xưa gặp qua Hàn Mộ Vũ quanh thân hàng hiệu so sánh với, trước mắt nữ hài thoạt nhìn cũng không có thực tốt đã chịu chăm sóc, hơn nữa, cô hiện tại mới nhớ tới, thời điểm ngày ấy cứu bà cùng Nguyên Nguyên, Hàn Mộ Vi quần áo trên người.....

Tựa hồ cũng thực bình thường.

Dù sao cũng là người xuất từ đại gia tộc, vệ phu nhân lập tức đem thân thể cùng sinh hoạt Hàn Mộ Vi đoán được tám chín phần mười.

Hàn Mộ Vi gật gật đầu, không nói gì.

Lúc này, Hàn Tử Tư tựa hồ chú ý tới nơi này, đã tới, "Với phu nhân, phương nữ sĩ, xin hỏi..... Tiểu nữ hay không làm sai cái gì, mạo phạm đến các người?"

Hàn Mộ Vi từ nhỏ liền âm trầm tự bế, Hàn Tử Tư nhìn đến cô tâm tình liền sẽ biến kém, chưa bao giờ đem xô đưa tới nơi công cộng này, lần này nếu không phải vì kế hoạch bọn họ, ông ta căn bản không tính toán đem theo Hàn Mộ Vi tham gia.....

Ai biết có thể nhưng gần nhất liền chọc tới với phu nhân, Hàn Tử Tư công ty gần đây cùng với thị có hạng mục hợp tác nhất quan trọng, đương nhiên không muốn với phu nhân không vui, mới có thể trực tiếp tiến lên đây.

Vừa nghe lời này, với phu nhân liền nhăn lại mi.

Làm phu thân, thế nhưng vừa lên tới liền hỏi có phải là do con gái của mình làm sai cái gì hay không? Hơn nữa, giống như muốn giúp người ngoài giáo huấn con gái của mình một phen?

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Người đã cứu ta, ta nên lấy thân báo đáp

Với phu nhân lúc trước đối nói Hàn Tử Tư sinh ý nho nhả lễ độ ấn tượng khá tốt, hôm nay vừa nghe lời này, trong lòng nhịn không được có chút chán ghét.

"Hàn tiên sinh, ngài hiểu lắm"

Với phu nhân nhàn nhật mà mở miệng: "Năm tháng trước, lệnh thiên kim đã cứu tôi cùng con trai, tôi đã sớm muốn tìm cô ấy nói lời cảm tạ, không nghĩ tới hôm nay lại ở chỗ này gặp được cháu..... Mộ Vi quả nhiên là con gái của Hàn tiên sinh a, đã thiện lương lại đáng yêu!"

Hàn Tử Tư sững sốt một chút, hoàn toàn không dự đoán được sẽ nghe được lời như vậy, nhìn Hàn Mộ Vi ánh mắt đều thay đổi.

Nó..... Cứu với phu nhân cùng con trai của Với phu nhân? Như thế nào cứu? Chuyện khi nào?!

Ánh mắt lập tức trở nên nhu hòa lên, đuổi tay tinh sở sở đầu Hàn Mộ Vi, Hàn Mộ Vi một cái người cái, làm bộ từ bên cạnh trên bàn com cầm lấy một ly nước trái cây, chuẩn xác mà tránh thoát cái động tác này.

Hàn Tử Tư tay vô huyệt, lại cũng không hiện xấu hổ, cười một chút, nói: "Thì ra là thế, hai nhà chúng ta xác thật có duyên a....."

Hần lập tức đem quan hệ Hàn Mộ Vi cùng với phu nhân xả tới rồi Hàn gia cùng với gia mà nói, sau đó lại nói đến hai bên hợp tác đem vào, với phu nhân nghe được không kiên nhẫn, cúi đầu nhìn Hàn Mộ Vi đứng ở nơi đó, cười một chút, tiến lên một bước, bắt lấy tay Hàn Mộ Vi, "Ai, chúng ta đại nhân một liêu lên liền không dứt, Vi Vi còn bị đối đầu, trước để hài tử ăn một chút gì đi..... Tôi, Vi Vi, thử xem nơi này tôm hùm, nhà hàng này làm tôm hùm rất ngon đó, đi cùng cùng thúc thúc con thường xuyên ăn....."

Với phu nhân đều nói như vậy, Hàn Tử Tư cũng không tiện lại nói chút cái gì, vừa lúc với tổng lại đây, hai cái nam nhân liền hàn huyên lên.

Phương Linh đi theo với phu nhân tới Hàn Mộ Vi bên cạnh, về mặt từ ái mà nhìn cô ăn.

Hệ thống nhắc nhở: Phương Linh đối người tăng lên hảo cảm giá trị 3 điểm, Vu Băng Dao đối người tăng lên hảo cảm giá trị 10 điểm.....

Hàn Mộ Vi ngẩng đầu nhìn mắt Vu Băng Dao, cô nhìn ánh mắt của bà, là thứ cô chưa bao giờ ở trên người Vệ Như Yên cảm nhận được.....

Tiểu bao tử cảm khái: "Chủ nhân, em cảm thấy vị này với phu nhân đem người trở thành con gái của chính mình!"

Con gái sao.....

Hàn Mộ Vi rũ xuống lông mi, tiếp tục an tĩnh mà ăn đã lột sạch vỏ tôm hùm.

Với phu nhân nói đúng là không sai, tôm hùm của nhà hàng này xác thật ăn rất ngon. Hàn Mộ Vi nghĩ.

Với phu nhân biểu đạt một chút chính mình chỉ tình cảm tạ, một lát sau, với tổng cùng Hàn Tử Tư cũng lại đây, với tổng vừa thấy đến Hàn Mộ Vi liền các loại khen ngợi, đối với Hàn Tử Tư tỏ vẻ cảm kích, Hàn Tử Tư vô hạn khiêm tốn mà tiếp nhận, nhìn Hàn Mộ Vi một bộ có chung vinh dự bộ dáng.

Hàn Mộ Vi buông trong tay đũa từ, đang muốn tìm khăn giấy để lau miệng, một bao nhỏ nhỏ tiền giấy đột nhiên đưa cho cô. Hàn Mộ Vi cúi đầu, nhìn cậu nhóc luôn ngoan ngoan im lặng đi theo mẹ mình từ đầu đến giờ, tiểu nam hài một thân áo bành tô màu đen, thoát nhìn giống cái tiểu thần sĩ có lẽ phép.....

"Tiểu thư xinh đẹp, cảm tạ chị lần trước đã cứu mạng em!" tiểu bằng hữu Vu Tư Nguyên nghiêm trang mà đối với làm động tác cúi chào rất lịch sự, "Vi biểu đạt lòng biết ơn, mong chị hãy chờ em đến mười tám tuổi, chờ em thành niên, nhất định sẽ lấy thân báo đáp, báo đáp ơn cứu mạng của chị nha!"

"....."

Hàn Mộ Vi ngốc tại ngay tại chỗ.

Phương Linh lập tức liền cười phun, với phu nhân gọi lên khước miệng, nhìn Hàn Mộ Vi chớp chớp mắt, "Hắn xem quá nhiều văn học phương Tây..... Nga, có lẽ còn có bạch xà truyện."

Hàn Mộ Vi không muốn cười, nhưng lúc này, nhìn khuôn mặt nhòe mờ mắt này vô cùng chân thành tha thiết, khước miệng đột nhiên không tự giác mà cong lên.

Ngồi xồm xuổng, có đuôi tay sờ sờ cái đầu nhỏ của cậu nhóc: "Được. Vậy nhóc phải nhớ rõ, chờ nhóc mười tám tuổi, nhất định phải tới cưới chị!"

Tiểu thần sĩ nghiêm trang mà tỏ vẻ, "Nhất ngôn cửu đỉnh,tứ mã nan truy a!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Tỷ tỷ như vậy thích người

Hàn Tử Tư nhìn một màn này, cảm giác đứa con gái của mình trước mặt có phần xa lạ. Ông ta chưa từng có nghĩ tới, Hàn Mộ Vi cũng có thể cười đến ôn nhu như thế, cũng có thể cùng người khác ở chung đến hòa hợp như vậy.....

Nhìn với phu nhân cùng với tổng ánh mắt nhìn Hàn Mộ Vi, Hàn Tử Tư rũ xuống lông mi, âm thầm có cân nhắc.

Tiệc đính hôn thuận lợi mà hoàn thành, làm lo Quý An Thừa biểu tình nhìn về phía chính mình khi muốn nói lại thôi, Hàn Mộ Vi đứng ở bên cạnh Hàn Tử Tư, trên mặt tươi cười mang theo chúc phúc, nhìn hai người hoàn thành nghi thức trao đổi nhẫn.

"Tiểu Vũ, em nói sai rồi, Vi Vi căn bản là không thích anh."

Phòng nghị, Quý An Thừa có chút chán nản nói: "Vừa mới anh nhìn chúng ta trao đổi nhẫn, căn bản một chút đều không thêm đề ý, hơn nữa, coi tựa hồ còn vui mừng cho chúng ta....."

Hàn Mộ Vũ nhớ tới vừa mới hình ảnh, trong lòng đã sớm tràn ngập lửa giận.

Nhìn cái nam nhân yếu đuối này bên người, tức giận càng tăng lên, "Vậy anh như thế nào liền không thể chủ động một chút? Lấy cá tính của chị Vi Vi, chị ấy liền tính không thích chúng ta đính hôn, cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài a....."

"Đồ ngốc! Chị ấy từ nhỏ đến lớn đều chỉ quen biết một nam nhân là anh, có thể cùng chị ấy ở bên nhau từ trước đến giờ, cũng chỉ. Có mình anh..... anh như thế nào còn không rõ tâm ý của chị ấy?"

Hàn Mộ Vũ về mặt biểu tình hận sắt không thành thép, "chị ấy thích anh như vậy, nhưng anh lại cùng em đính hôn, chị ấy nhất định rất đau lòng....."

Quý An Thừa có chút nghe không vào, trong đầu lúc này đều là hình ảnh mỉm cười luác nẩy của Hàn Mộ Vi, trong lòng càng thêm chua xót lên.

Tiệc đính hôn kết thúc.

Hàn Tử Tư hồi tưởng vừa mới với tổng tự hợp tác tới nay biểu tình nhất sung sướng, còn có cùng ngày xưa việc công xử theo phép công thái độ hoàn toàn bất đồng để nói chuyện bộ dáng, ngồi trở lại chính mình ghế trên, nghĩ nghĩ, đột nhiên gọi điện thoại cho thư kí của mình.

"Tiểu tran sao? Có đi tra tra xem, Vi Vi gần nhất ở trường học thế nào..... Còn có, nửa tháng trước, với phu nhân nói con trai của cô ấy ở trung sơn nam lộ gần đó được Vi Vi cứu..... có điều tra một chút là chuyện như thế nào, ngày mai nói cho tôi biết kết quả."

Ngắt điện thoại, liền nhìn thấy Lưu Băng Tĩnh cần nước đi vào.

Lưu Băng Tĩnh hiển nhiên cũng nghe được, nỗ lực nở một nụ cười, "Việc này là thật sự? Vi Vi thật sự cứu với phu nhân bọn họ?"

Có tí hoài nghi nói: "Có thể là nhận lầm người không? Vi Vi gây yếu như vậy, nghĩ như thế nào cũng không quá khả năng kéo đến động với phu nhân bọn họ....."

Bà ta hoài nghi không phải không có lý, trên thực tế, ngay cả Hàn Tử Tư chính mình cũng không quá tin tưởng. Nhưng xem biểu hiện với phu nhân, cũng không là giống già.....

"Mặc kệ có phải thật sự hay không, tóm lại bọn họ cho rằng là Vi Vi đã cứu bọn họ." Hàn Tử Tư trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Đào mất một cái Vi Vi cùng Tiểu Vũ cũng đều mau thành niên..... Băng Tĩnh, trong khoảng thời gian này bồi bổ cho Vi Vi nhiều một chút, nhìn hôm nay ánh mắt mấy người phu nhân kia nhìn Vi Vi, đều giống như người Hàn gia chúng ta ngược đãi nó!"

Lưu Băng Tĩnh chán nản, "tôi khi nào ngược đãi nó....."

Hàn Tử Tư lạnh lùng mà nhìn bà ta một cái, kia lạnh băng ánh mắt làm Lưu Băng Tĩnh nhẹn không được có chút chột dạ, "Đã biết! Để cho nó mập mạp có tí thịt một chút không phải được rồi sao?"

Nhịn không được có chút bức mình nói: "ông xem nó hôm nay ở trong yến hội bộ dáng kia, ăn đến cùng đối chết quỷ dường như, nửa điểm cũng không có bộ dáng Hàn gia đại tiểu thư nên có..... Đầu giống sẽ bị đối!"

"Được rồi." Hàn Tử Tư cảm lấy vấn kiện, "Với phu nhân cũng không phải là những phu nhân mất nhân thiện cận mà bà kết giao ở Giang thành nàu, bọn họ lần này ở Giang Thành một thời gian cũng sẽ không lâu, sớm muộn gì đều là phải về Đế Đô thôi. Hơn nữa..... Nếu không phải với thị ở Giang Thành chỉ là công ty con..... Người thật cho rằng Hàn thị còn sẽ là công ty lớn nhất ở Giang thành sao? Đã sớm bị người ta ném đến phía sau đi!"

Lưu Băng Tĩnh hơi kinh ngạc, "Cái với thị kia..... Thật như vậy lợi hại?"

Mình xin được đính chính nha Với phu nhân tên là Vu Băng Dao, chồng là Với tổng, con trai theo họ mẹ là Vu Tư Nguyên nha□□□

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Con gái nuôi

Bà ta nhin không được nghĩ nghĩ, chính mình thái độ đối với phu nhân quá khứ thế nào..... Lúc trước chỉ cảm thấy với thị bất quá cũng chỉ là một công ty nhỏ, liến tính nhà mẹ đẻ với phu nhân ở Đê Đô thế lực cường đại thì thế nào, ở Giang Thành bà ta chung quy là so bất quá bà ta cũng là phu nhân chủ tịch của Hàn thị.....

Nhưng nghe Hàn Từ Từ nói, giống như đều không phải là như thế?

Hàn Từ Từ gật gật đầu, "Tóm lại, Giang Thành những người khác bà đều có thể đắc tội, chính là đừng đắc tội với Với phu nhân này. Hiện tại Với phu nhân nếu thích Vi Vi, bà ở trước mặt của Với phu nhân nói ngay trọng điểm, đối với Vi Vi tốt một chút, người ta đối với Hàn gia chúng ta thái độ cũng sẽ tốt hơn."

Lưu Băng Tinh gật gật đầu, tuy rằng không tình nguyện, lại vẫn là biết cái gì là quan trọng nhất.

Ngày hôm sau.

"Hàn đồng, tôi đi tra qua. Trong khoảng thời gian này đại tiểu thư ở trường học biểu hiện không tồi, thành tích đề cao đến phi thường mau, lần trước thi còn được đề tên trên bảng thứ hạng của Giang Thành Nhất Trung, hơn nữa là hạng ba nười sáu..... Nghe nói Giang Thành Nhất Trung học sinh cuối cấp đều đem đại tiểu thư làm tâm gương để cổ vũ cho các học sinh khác."

"Hơn nữa, đại tiểu thư tựa hồ kết giao được không ít bằng hữu, Chu thị Chu công tử..... Tựa hồ cùng đại tiểu thư quan hệ liến không tồi. Tháng trước Giang Thành Nhất Trung có hội thể thao, đại tiểu thư tham gia chạy tiếp sức được giải ba....."

Hàn Từ Từ trầm khuôn mặt, không nói gì, Lưu trần nhìn sắc mặt của hắn, tiếp tục nói tiếp:

"Bất quá, với phu nhân nói đại tiểu thư cứu các nàng mẫu tử sự tình..... Tựa hồ cũng không có người nào biết, tôi đi khắp nơi hỏi hỏi qua, không có người chú ý tới việc này. Xe tải tai nạn xe cộ nhưng thật ra rất nhiều người có ấn tượng, tựa hồ liền ở chỗ mẫu tử phu nhân xảy ra chuyện cùng một ngày, cũng là cái kia đoạn đường, chính là lần trước sự kiện cảnh sát bắt tóm rất nhiều ma túy, lúc ấy với phu nhân bọn họ giống như cũng ở gần đó....."

Cho nên, đưa con gái lớn gầy yếu của ông ta, ở phía dưới chiếc xe tải mà cứu mẹ con Với phu nhân?!

Hàn Từ Từ nhăn lại mi, có chút không thể tin được.

Bất quá, nghĩ nghĩ, cũng không phải không có khả năng. Có lẽ lúc ấy với phu nhân cùng nàng nhì tử còn cách xe tải một khoảng cách nhất định, Hàn Mộ Vi cứu một phen, cách xe tải xa chút.....

Với phu nhân bọn họ có lẽ cảm thấy nguy lúc đó tình huống quá hung hiểm, liến cảm thấy là Hàn Mộ Vi cứu bọn họ một mạng đi!

Gật gật đầu, Hàn Từ Từ làm Lưu trần đi ra ngoài, lăm vào trầm tư.

Thành tích..... Thế nhưng sao nội trong một tháng lại tăng lên vượt bậc như vậy? Ông ta chính là nhớ rõ, lúc trước Hàn Mộ Vi vẫn luôn là nộp giấy trắng, làm ông ta cảm thấy vô cùng si nhục, trường học đều không muốn quá khứ.....

Nếu không phải học các trường khác làm thấp giá trị của Hàn gia, ông ta thậm chí không nghĩ đem Hàn Mộ Vi nhét vào Giang Thành Nhất Trung

Chính như vậy nghĩ, Lưu trần tiến vào thông tri: "Hàn đồng, với tổng bọn họ lại đây."

Hàn Từ Từ thu hồi suy nghĩ, gật gật đầu, "tôi lập tức qua đi."

Ban đêm trở lại Hàn gia, Hàn Từ Từ tâm tình không tồi.

"Hôm nay với tổng đặc biệt dễ nói chuyện, hợp tác cũng tạo cho chúng ta không ít lợi..... Xem ra, sự tình Vi Vi, bọn họ là tính toán thông qua này đó để báo đáp."

Lưu Băng Tinh cười giúp ông ta cởi áo khoác, "Vi này với phu nhân nhưng thật ra trì ân báo đáp!"

Hàn Từ Từ nói: "Vừa mới với tổng đưa ra, muốn nhận Vi Vi làm con gái nuôi của mình."

Lưu Băng Tinh sắc mặt biến đổi, trong tay động tác cứng lại một chút, "Này..... Xác thật là một chuyện tốt."

Hàn Từ Từ nhướn mày, "Như thế nào, không cao hứng?"

Lưu Băng Tinh trầm mặc một chút, "Từ Từ, ông đã quên hôn ước của Tiểu Vũ sao?"

Hàn Từ Từ cũng đi theo trầm mặc, bọn họ lúc trước thật là muốn cho Hàn Mộ Vũ tạm thời cùng Quý An Thừa đính hôn, rốt cuộc cách chính thức kết hôn cũng còn có mấy năm, hiện tại đính hôn cũng không có gì ảnh hưởng.

Quý mẫu tuy rằng cá tính không làm cho người thích, nhưng bà ta ở sự nghiệp phương diện xác thật rất có năng lực, mấy năm nay bọn họ Hàn thị cũng từ bà ta bên kia đạt được không ít chỗ tốt.

Hàn Từ Từ không tính toán cùng quý mẫu xé rách da mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 97: Vệ Như Yên... Nàng quả nhiên là người nữ nhi!

Bọn họ đương nhiên rõ ràng quý mẫu muốn con dâu là Hàn Mộ Vũ, nhưng bọn họ cũng huyền tế đem nữ nhi gả cho Quý An Thừa một một sách yếu đuối chỉ biết nghe lời mẹ.....

Vốn là muốn dùng hôn ước trước kéo quý mẫu, sau đó chờ Hàn Mộ Vi thành niên giành được tài sản của Vệ Như Yên để lại, bọn họ chiếm được di sản sau lại thiết kế Hàn Mộ Vi cùng Quý An Thừa ở bên nhau.....

Như vậy, hết thấy liến thuận lý thành chương.

Hàn Mộ Vũ không cần Quý An Thừa mà mình chán ghét kết hôn, Quý An Thừa có thể cùng Hàn Mộ Vi mà mình thích ở bên nhau, mà bọn họ sau khi lấy được tài sản, thuận tiện ném xuống Hàn Mộ Vi cái này tay nài.....

Hơn nữa, hết thấy thậm chí đều không phải bọn họ sai, bọn họ cùng Hàn Mộ Vũ mới là người bị hại trong mắt mọi người, người làm sai chính là Quý An Thừa cùng Hàn Mộ Vi.....

Kế hoạch hoàn mỹ như thế, lại không dự đoán được, hiện tại xuất hiện ra một với phu nhân.

Có với phu nhân ở đây, cái kế hoạch này chưa chắc có thể thuận lợi tiến hành.....

Hon nữa, nếu là với tổng bọn họ thật sự muốn nhận Hàn Mộ Vi làm con gái nuôi, bọn họ tuy rằng có thể được đến không ít chỗ tốt, nhưng với phu nhân tương lai rất có thể sẽ can thiệp Hàn Mộ Vi hôn sự.....

Này đúng lúc là Lưu Băng Tinh sờ lo lắng.

Hàn Tử Tư nghĩ nghĩ, "Yên tâm đi, báo ân cũng là hữu hạn độ. Bọn họ còn có thể thật đem Vi Vi trở thành như con gái ruột không? Hon nữa, nghe nói với thị công ty con bên này đã không sai biệt lắm ổn định xuống dưới, phòng chừng bọn họ thực mau liền sẽ trở về Đê Đô đi. Đến lúc đó, sẽ không có người tới trở ngại chúng ta kế hoạch."

Lưu Băng Tinh vẫn là có chút lo lắng, "Tin tức xác thật sao?"

Hàn Tử Tư gật gật đầu, "Với phu nhân đã làm thủ tục chuyển trường cho con trai rồi. Phòng chừng cũng không sai biệt lắm."

Lưu Băng Tinh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, "Vậy là tốt rồi."

Lưu Băng Tinh đi ra ngoài, Hàn Tử Tư nghĩ đến hôm nay nghe Lưu trấn nói những cái đó sự tình, sắc mặt nhịn không được âm trầm xuống dưới.....

Thành tích không có khả năng ở như vậy trong khoảng thời gian ngắn đề cao như vậy nhiều, nói cách khác, Hàn Mộ Vi lúc trước mười mấy năm đều là lười ông ta! Còn tuổi nhỏ liền hiểu được già heo ăn thịt hổ, làm ông ta cùng Lưu Băng Tinh đối với cô không có phòng bị.....

Hiện tại sắp thành niên, liền lộ ra móng vuốt tới sao?!

Hàn Tử Tư cười lạnh thanh, "Vệ Như Yên..... nó quả nhiên là con gái của cô!"

Ngoài cửa, Lưu Băng Tinh nghe được này một câu, khóe miệng nhịn không được lộ ra trào phúng cười.

Hàn Tử Tư, ông nhưng thật ra một chút cũng không thay đổi.....

Đây cũng là chuyện tốt.

Lưu Băng Tinh cười lạnh một tiếng, nhìn trên lầu phòng.

Hàn Mộ Vi, mày háo háo hưởng thụ này một đoạn thời gian tình thương của cha cuối cùng đi! Báo đảm..... Tuyệt đối làm mày cả đời khó quên!

Sáng sớm

Hàn Mộ Vi ngồi trong xe nhà, hướng Giang Thành một trung đi tới.

Chân cô rớt cuộc cũng lạnh, tuy rằng đi đường một chân vẫn là không thể dừng sức, nhưng chậm rãi đi vẫn là có thể.

Rớt cuộc..... Có thể quay lại trường học!

Hàn Mộ Vi phát hiện, lí do cô lại nhớ Giang Thành Nhất Trung như thế. Nhớ tiết chính trị là cô mơ màng ngủ, còn có tiết hoá học mà cô hứng thú, cùng Chu Quân Hào chơi bóng trong tiết thể dục.....

Nhớ tới Chu Quân Hào, Tề Tử Mẫn..... nhớ tới Phương Vu đồng Tiểu Lỗi bọn họ.....

So với vẫn luôn li ở nhà tới, trường học quả thực quá tự do quá đáng yêu!

Hàn Mộ Vũ ngồi bên kia xe, Hàn Mộ Vũ nhấp môi, đưa mắt nhìn Hàn Mộ Vi đang mặc một bộ đồng phục ngồi kế bên cô ta. Trong lòng rất khó chịu.

Phiền đã chết!

Chiếc xe này lúc trước luôn chỉ có một người sử dụng là cô ta, Hàn Mộ Vi trước nay chính là đi đường hoặc là chính mình ngồi xe bus, hiện tại lại có thêm một người nữa.....

Cô ta quả thực mau hồ hấp khó khăn vì tức giận!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Ghê tởm đến nơi, ta rất vui vẻ!

Cô ta nghĩ như thế nào Hàn Mộ Vi căn bản một chút cũng không thêm để ý, nghĩ đến chính người em gái ruột trên danh nghĩa của mình đẩy cô lên phía trước kia cô bị xe đâm chết, còn có lời nói cô trước khi chết Hàn Mộ Vũ ở bên tai mình, Hàn Mộ Vi liền cảm thấy ghê tởm

Mà hiện tại, chính mình tồn tại có thể ghê tởm đến Hàn Mộ Vũ, cô vốn thật ra rất cao hứng!

Đã tới trường học, nửa tháng không có tới đi học, Hàn Mộ Vi có loại dường như đã có cảm giác mấy đời, nhưng nhìn đến đồng dạng phong cảnh, những bạn học nửa tháng trước cũng không có gì thay đổi, còn có vì chuyện cô mà đi đến hỏi thăm cô, còn có người chủ động đem tập vở của mình cho cô mượn.....

Hàn Mộ Vi cảm giác trong lòng ấm áp.

Gần nhất cô thường thường phát hiện, có thể làm chính mình cảm giác được ấm áp cũng không phải người nhà chính mình, ngược lại là những người mà một chút quan hệ huyết thống cũng không có, thậm chí chỉ là người xa lạ.

Mà những người cùng chung dòng máu với mình, bọn họ căn bản liền người xa lạ đều không bằng. Ít nhất người xa lạ sẽ không như vậy tính kẻ cô.

Bất quá, nửa tháng không có tới, Lý lão sư cùng các lão sư khác lại có chút lo lắng, Hàn Mộ Vi thật vất vả tiến bộ nhiều như vậy, kết quả lại nửa tháng cũng chưa tới, hơn nữa gần nhất liền phải tham gia như đức.....

Roi xuống nhiều bài tập như vậy, nếu là lần này thi nếu không tốt, không biết có thể hay không đã kích đến sự tích cực của cô hay không.

Bọn họ hiển nhiên suy nghĩ nhiều, hai ngày thu Hàn Mộ Vi như cá gặp nước. Trong khoảng thời gian này Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh không cho cô ra cửa, hơn nữa thời tiết cũng không tốt, còn có..... Hàng xóm vị mặc tiên sinh kia cũng không biết đến đi đâu vậy, giống như tự lún đó liền như biến mất giống nhau.

Hàn Mộ Vi suốt nửa tháng thời gian đều bị tiểu bao từ an bài đây. các loại chương trình học bài

Tiểu bao từ có tuần tra công năng, gặp được chỗ không hiểu, nó cấp ra nhắc nhở giải hòa đáp bước đi thậm chí số trong trường học lão sư giảng còn hào đơn giản rõ ràng dễ hiểu.

Tuy rằng bỏ lỡ hai kì ôn tập, nhưng mà Hàn Mộ Vi vẫn là học được.

Thi xong môn cuối cùng, Hàn Mộ Vi nghe ngoài cửa sổ về mình, cảm giác có chút hoảng hốt.

Tiểu bao từ nói: "Chủ nhân, cảm giác thế nào?"

Hàn Mộ Vi ở trong đầu trả lời: "Còn hành."

Xác thật là còn hành, bởi vì nàng cơ bản không gặp được không quen thuộc đề mục, hơn nữa nên đáp đều đáp thượng, trạng thái không tồi.

Nàng cảm giác cũng không sai.

Như đúc thành tích thực mau liền ra tới, Hàn Mộ Vi tên này lập tức liền ở Giang Thành Nhất Trung phát hóa lên!

Phía trước nàng tiến bộ tuy rằng làm người nói chuyện say sưa, nhưng cô bắt quá chỉ đứng hạng ba mươi sáu trong bảng thứ hạng, hơn nữa chỉ có tiến vào một lần, những học sinh xuất sắc của Giang Thành Nhất Trung căn bản không để cô vào trong mắt, chỉ có đang là mèo mù gặp phải chuột chết. Hơn nữa, liên tiếp là thực lực của cô, bình quân điểm mỗi chín mươi điểm, ở bọn họ xem ra cũng chỉ có thể xem như ở tầm trung, căn bản không có gì uy hiếp.

Nhưng lúc này đây lại không giống nhau!

Sở hữu cao tam sinh đều coi trọng như đúc, Hàn Mộ Vi thế nhưng thi được hạng mười sáu!!

Chỉ có ngữ văn cùng tiếng Anh viết văn bị trừ vài phần, vật lý trừ hai điểm, còn lại các môn cư nhiên tất cả đều là điểm tuyệt đối!

Này quả thực làm người không thể tưởng tượng!

Ai sẽ tin tưởng, không sai biệt lắm hai tháng trước, Hàn Mộ Vi vẫn là một cái mỗi lần thi cứ đều nộp giấy trắng học sinh dở đâu?

Chủ nhiệm lớp Lý Bào sư vui mừng lộ rõ trên nét mặt, trong lớp mọi người khi biết được thành tích của cô, xem ánh mắt của cô quả thực cùng xem quý giống nhau, ngay người lần này thi đứng thứ mười Tề Tư Mẫn cũng có chút không dám tin tưởng nói: "Hàn Mộ Vi, cậu nói thực ra, cậu trong khoảng thời gian này xin nghỉ, có phải hay không tìm một gia sư dạy thêm?! Cậu cũng tiến bộ quá nhiều!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Mục tiêu của ta, cũng không phải là tiền tam

Đoạn Thần Kiệt xem ánh mắt của cô cũng thực quý dị, tuy rằng lần này Giang Thành Nhất Trung đệ nhất danh vẫn cứ là cậu ta, nhưng tổng điểm cũng chỉ cùng Hàn Mộ Vi cách nhau ba phần.

Nghe nói thời điểm Hàn Mộ Vũ biết chuyện này, trên mặt cười đều cương, bởi vì cô chỉ thi được hạng mười sáu.

Chu Quân Hào xem như là người duy nhất không có phản ứng gì lớn, ở tiết thể dực biết cô không thể phản ứng quá mạnh, cậu cảm hộp cờ tướng cùng cô chơi.

Sau khi liên tục thua mười ván, Hàn Mộ Vi rốt cuộc thắng một ván.

Chu Quân Hào về mặt quý dị mà nhìn cô, nói: "Hàn Mộ Vi, cậu có biết cậu rất thông minh không không?"

Hàn Mộ Vi sững sốt một chút, cô không phải vừa thua mười ván sao?

Chu Quân Hào vừa thấy liền biết cô suy nghĩ cái gì, ánh mắt có chút phức tạp: "Kỳ thật cậu lần này thu tốt như vậy, tôi có chút kinh ngạc. Bất quá, sau khi suy nghĩ đến biểu hiện lúc trước của cậu, tôi liền không cảm thấy kinh ngạc."

""?"Hàn Mộ Vi về mặt mờ mịt.

Chu Quân Hào cười, "Người khác như thế nào sẽ cảm thấy cậu ngốc đâu? Tôi thấy, bọn họ mới là mù. Cùng cậu chung một lớp đã được ba năm, cũng phân biệt không ra cái gì là trần châu cái gì là mất cá."

"Hàn Mộ Vi, cậu không có phát hiện sao? Vô luận là câu lông, bóng rỏ..... Vẫn là hiện tại cờ tướng, ngay từ đầu cậu tuy rằng vẫn luôn thua, nhưng những lỗi sai cậu phạm phải cậu đều nhớ rõ, hơn nữa..... Rốt cuộc không phạm lại nữa!"

"Rất nhiều người..... Đặc biệt là vận động viên, bọn họ sở dĩ có nhược điểm, đó là bởi vì đã từng phạm một sai lầm quá nhiều lần, thói quen động tác lúc sau liền vẫn luôn dùng kia một bộ..... Chơi cờ phương pháp cũng là giống nhau. Người như vậy tuy rằng lợi hại, nhưng đương nhược điểm của người đó bị cụ thể phân tích qua, thiết kế ra một bộ chuyên môn nhằm vào nhược điểm khi đó của người đó, người đó liền không hề là cường giả."

"Mà cậu lại không giống nhau, cậu rất ít phạm sai lầm tương đồng, hơn nữa tùy cơ ứng biến. Cậu căn bản không có thói quen đi hình thành một loại thói quen..... Thậm chí, cậu luôn học hỏi mọi thứ từ trên người đối thủ của mình. Nếu cậu mà tập sự là đối thủ của tôi, tôi không thể không thừa nhận, cậu thực là một đối thủ rất đáng sợ!"

Hàn Mộ Vi vẫn là lần đầu tiên nghe cậu giảng nhiều như vậy lời nói, hơn nữa trong lời nói của cậu nội dung nhiều như vậy, trong khoảng thời gian ngắn có chút tiêu hóa không hết.

Chu Quân Hào nhìn cô, đột nhiên bắt lấy mắt kính.

Hàn Mộ Vi lúc này mới phát hiện, cái người nam sinh này thoát nhìn bình bình phàm phàm sau khi tháo xuống mắt kính, thù ra có một đôi mắt đôi trong trẻo có thần, hơn nữa là câu nhân đơn phượng nhãn. Ngũ quan của cậu chỉ có thể xem như bình thường, nhưng không biết vì sao, có một đôi mắt như vậy, gương mặt này liền phảng phất nháy mắt sẽ sáng lên giống nhau, làm người không rời mắt được.....

"Hàn Mộ Vi, cậu là người bạn cùng lứa đầu tiên làm tôi thấy khâm phục đó!"

Cậu hạ kết luận, "Hàn Mộ Vi, từ hôm nay trở đi, cậu chính là bằng hữu của Chu Quân Hạo tôi!"

"....." Bọn họ không phải đã sớm là bằng hữu sao?

Hàn Mộ Vi ánh mắt nói như vậy.

Chu Quân Hào có chút xấu hổ, "cái đó không giống nhau! Có thể cùng ta chơi bóng lại không chỉ là một người..... Chính là có thể làm tôi mong muốn giữ lại, cậu là người đầu tiên."

"Từ trước tới tổng thể cảm thấy làm người muốn điều thấp, muốn giàu tài, muốn cùng những người khác giống nhau, tốt nhất không nên để người khác chú ý đến mình..... Bất quá, từ sau khi quen biết cậu, tôi cảm thấy, giống như đặc biệt một chút cũng không có gì. Hàn Mộ Vi, từ hôm nay trở đi, tôi cũng muốn nỗ lực. Cậu cẩn thận một chút, đừng bị tôi đuổi theo đó!"

Nói đến một nửa, cậu lại phát giác chính mình lời này có điểm kỳ ý, lại lấp bắp mà giải thích, "tôi là nói..... Thành, thành tích!"

"Tóm lại, tiền tam không phải như vậy hào đãi, cậu cẩn thận một chút, tôi thực mau liền đuổi kịp tới!"

Chu Quân Hào đôi mắt lượng lượng, tràn ngập tin tưởng.

Hàn Mộ Vi nhìn cậu, chậm rãi đã mở miệng: "Bạn học Chu, mục tiêu của tôi..... Cũng không phải là ở đó."

Chu Quân Hào không phản ứng lại đây. Chẳng lẽ cô cảm thấy lần này chỉ là may mắn, lần sau liền sẽ không?

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100: Trưởng thành

Đang muốn chỉ trích nàng không tâm tiến tới không hết sức, chỉ thấy trước mặt cái này nữ hài Vi Vi cười, nâng lên mắt nghiêm túc mà nói cho hắn: "tôi muốn làm chính là đệ nhất."

@??

Chu Quân Hào sững sờ ở tại chỗ

"Cậu nỗ lực điểm, đuổi theo tôi đi! Hạng ba mà thôi, cũng không phải rất khó."

Hàn Mộ Vi nhìn cậu này phở biểu tình, cảm thấy rất thú vị, nói xong lời này, liền cầm lấy cặp sách, "Đi rồi. Bạn học Chu, thỉnh tiếp tục nỗ lực!"

"....."

Bởi vì như đức quan hệ, Hàn Mộ Vi ở Giang Thành Nhất Trung thanh danh đại chấn, ngay cả hiệu trưởng đều nghe nói qua tên cô, như đức sau khi kết thúc còn chuyên môn tìm cô làm cô ở khóa gian thao giảng một chút chính mình kinh nghiệm, nhưng mà Hàn Mộ Vi căn bản không có cái gì kinh nghiệm, cuối cùng chỉ nói hai chữ: Chăm chỉ.

Hàn Mộ Vi xác thật thực chăm chỉ, toàn bộ người lớp 2/3 đều là rõ như ban ngày.

Toàn bộ tinh thần học tập trong lớp đều nhờ Hàn Mộ Vi mà hưng hực khí thế, thành tích tốt sợ bị cô vượt qua, càng thêm nỗ lực. Thành tích kém lấy cô vì mục tiêu, bắt đầu nỗ lực.

Vì thế, toàn bộ thầy cô giáo của Giang Thành Nhất Trung đối với Hàn Mộ Vi ấn tượng đều thực tốt, không cần chính mình nói cái gì, các học sinh trong lớp liền tự giác nhường nhịn mà nỗ lực học tập, thiếu nhọc lòng rất nhiều.

Chỉ là, đối với kết quả của chính bản thân mình, Hàn Mộ Vi bản thân thoát nhìn lại là nửa điểm cũng không kích động, cô thậm chí không có đặc biệt cao hứng, nhìn duy nhất đến cậu bị trừ điểm, liền bắt đầu an tĩnh mà tiếp tục làm bài, này phở căn ko kính nhĩ, thật sự làm những cái đó riêng tới "Chiêm ngưỡng" các bạn học của cô cảm thấy hồ thẹn không bằng

Đảo mắt lại là nửa tháng qua đi, cách Hàn Mộ Vũ thành niên lễ hội chỉ còn lại có một tháng thời gian.

Hàn Mộ Vi so Hàn Mộ Vũ sớm mấy ngày sinh ra, biết trước ba tháng, Hàn Từ Từ bọn họ là xác định cô đã được đến Vệ Như Yên cho cô tài sản sau, mới đối cô làm kia chuyện, vừa lúc liền ở Hàn Mộ Vũ sinh nhật cùng ngày.

Bất quá hai tháng thời gian, Hàn Mộ Vi cùng phía trước so sánh với nhau quả thực tựa như hai người.

Không nói cái khác, chỉ là thân thể liền so lúc trước khỏe mạnh rất nhiều, hơn nữa bởi vì tiểu bao từ từ cái tạo thân thể cô, còn có có dinh dưỡng nhanh chóng bổ sung đầy đủ chất, Hàn Mộ Vi ở hai tháng trong vòng tựa hồ đem qua đi mấy năm không lớn lên thân cao đều dài quả, lập tức cao lên ba bốn centimet, rốt cuộc đột phá một 60.

Lân da trắng vài phần, trên mặt cũng có thịt, thậm chí có loại trong trắng lộ hồng cảm giác, có lẽ là học tập vận động tiêu hao khá lớn, cô rõ ràng ăn đến rất nhiều, thể nhưng cũng không hề có béo. Tiểu bao từ nói, này tuyệt đối là bởi vì có phía trước ăn đến quá ít dinh dưỡng lại không cần đối quan hệ, hiện tại tất cả đều bổ đã trở lại, căn bản không có khả năng béo.

Tiểu bao từ quản được thực nghiệm, mà Hàn Mộ Vi đối rất nhiều chuyện cũng đều không có riêng yêu thích, tự nhiên là tiểu bao từ nói như thế nào, cô liền như thế nào tới.

Vì thế, ở ăn một tháng hạt mè hồ lúc sau, Hàn Mộ Vi một đầu tóc đen cũng chậm rãi trở nên đen nhánh kiên cường dẻo dai lên.

Từ xa nhìn lại, nàg hiện tại đã là một cái duyên dáng yêu kiều thiếu nữ.

Chỉ là, có lẽ là bận về việc học tập quan hệ, trong khoảng thời gian này Hàn Mộ Vi chính nghĩa giá trị cơ bản không có đề cao, vẫn là một tháng trước 1000 điểm

Hơn nữa, không biết có phải hay không bởi vì cô thành tích đề cao, mà Giang Thành một trung lại là học sinh xuất sắc nhiều, từ sau khi cô loạt vào bảng thứ hạng, hảo cảm giá trị cũng tăng lên đến đặc biệt chậm.

Đại khái là có điểm ghen ghét đi, Hàn Mộ Vi thậm chí cảm giác, không phải chính mình ban những cái đó đồng học đang xem đến chính mình khi, cũng đối cô có ản ản địch ý, đặc biệt là phía trước trăm ưu bảng trước mười những cái đó đồng học.

Bất quá, có một chút cũng không thêm đề ý.

Đoạn Thân Kiệt nhưng thật ra vẫn là nguyên dạng, cậu đại khái cảm thấy Hàn Mộ Vi tiến bộ lại đại, cũng không có khả năng uy hiếp đến địa vị của cậu ta đâu!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 101: Đoạt bao

Hảo cảm giá trị cách cấp độ tiếp theo còn thiếu khá nhiều khoảng 8000 điểm, Hàn Mộ Vi nhưng thật ra không thể nào khẩn trương, dù sao tiểu bao từ nói, hiện tại nhiệm vụ quan trọng nhất của cô vẫn là thi cuối kì. Chờ sau khi thi cuối kì xong, nghỉ đông cô có thể dành ra thời gian học tập cái kĩ năng khác.

Hiện tại Hàn Mộ Vi đối với điều này không còn bài xích, thậm chí nghĩ đến việc học cũng rất vui vẻ.

Sau khi với thương ở chân bình phục hoàn toàn, Hàn Mộ Vi liền không hề ngồi xe nhà đến trường, không phải là cô không thích ngồi xe cùng Hàn Mộ Vũ đến trường, mà là.....

Ở trường học hiện tại tìm được hảo cảm giá trị khá ít, cô đương nhiên muốn nắm chắc càng nhiều cơ hội thu hoạch càng nhiều hảo cảm giá trị!

Tiểu bao từ nói, một chút hảo cảm giá trị là một chút, tích tiểu thành đại!

Mỗi ngày cố định nhặt rác, nhường chỗ ngồi, ngẫu nhiên sẽ đi trên quảng trường vòng vòng, nghe nghệ sĩ đường phố ca hát, đàn ghi-ta,phong cầm, thuận tiện cho chút tiền boa.

Đây là kết luận tiểu bao từ tổng kết ra tới, không biết vì sao, rõ ràng về một số người xin tiền kia, nhưng thời điểm Hàn Mộ Vi cho tiền, thu được cực ít hảo cảm giá trị, chính là đối những người đó mà nói, này đã thành một loại thói quen và ý lại của bọn họ, lại hoặc là nói, đây giống như là nghề nghiệp hiện tại của bọn họ.....

Bọn họ lấy tiền nhiều lần, thậm chí một chút cảm kích cũng không có.

Ngược lại là những những nghệ sĩ đường phố kia, có rất tinh thần và tình yêu nhiệt huyết nồng cháy với nghệ thuật mới có thể đến đầu đường bán nghệ, đối với rất nhiều người trong đó mà nói, tiền chỉ là một loại khẳng định, không ở nhiều ít. Có chút là vì bởi vì học nghệ thuật thiếu tiền mới có thể đến đầu đường bán nghệ, mà có chút tác thuần túy là vì làm càng nhiều người nghe được chính mình âm nhạc.

Những người này, tựa hồ càng hiểu được cảm ơn.

Hàn Mộ Vi nghe xong một khúc của người thanh niên trẻ tuổi trước mặt đang đàn ghi-ta liền cúi người xuống, bỏ vào nắm đồng tiền.

Không nhiều không ít, người trẻ tuổi lại rất vui vẻ mà nhìn cô cười, gật đầu tỏ vẻ cảm tạ, sau đó tiếp tục xướng ca.

Quảng trường đám đông rất nhiều, Hàn Mộ Vi có chút không thích ứng, đang nghĩ ngơi có nên trở về nhà hay không, liền cảm giác một cơn gió vù thổi qua bên người cô, tóc cô cũng bay theo gió một chút, trước mặt một là một cô gái mặc một chiếc váy đỏ đang chạy tới,còn là lớn: "Tôi của tôi!! Ăn cướp a..... tôi của tôi!!"

Nhưng có gái đó đang đi một đôi giày cao gót tầm bảy tám phân, chạy được một nửa thì không thể chạy nổi nữa, sắc mặt tái nhợt mà kêu. Người chung quanh nhìn thấy như vậy cũng tìm kiếm tên trộm, lại thấy tên đó đã chạy nhanh chóng tiến vào bên trong một đám đông, căn bản phản không rõ ai mới là ẩn trốn.

Người nữ từ lại như thế nào kêu, người chung quanh cũng chỉ là ghé mắt một chút, căn bản không có người nào giúp cô gái đứng ra đuổi theo lấy lại cái túi.

Tiểu bao từ lập tức liền tới rồi tinh thần: "Chủ nhân! Giúp cô lấy túi đi, nhất định có thể thu được một ít hảo cảm giá trị cùng chính nghĩa giá trị!"

Hàn Mộ Vi liền gật đầu, trực tiếp vọt qua đi, tốc độ chạy của cô rất nhanh, thân hình lẹ lín hoạt, ở dưới sự chỉ dẫn của tiểu bao từ, thực mau xuyên qua đám người đó đi tới một cái hẻm nhỏ phía trước.

"Chú nhân, em rà quét đến, cái tên ăn trộm kia đang ở chỗ này!"

Hàn Mộ Vi tiến lên một bước, một góc âm u trong, cái tên ăn trộm kia đang mở túi xách ăn cướp được ra, hẳn ta đang cầm trên tay một bóp tiền đây.

Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình tiến lên, tên trộm kia có quan sát nhìn cô một cái, cũng chỉ là một tiểu cô nương yếu ớt mỏng manh, cần bản một chút cảm giác sợ hãi cũng không có, thậm chí còn quét mắt nhìn cô một vòng, nhìn đến cặp sách đồng phục mà nhà trường phát cho cô ở sau lưng, khinh thường mà bấu môi.

Chỉ là một học sinh thôi.Trong người chắc cũng không có được bao nhiêu tiền!

Tên ăn trộm kia móc tiền từ trong bóp ra hết, rồi đem tiền nhét vào trong bóp của chính mình, Hàn Mộ Vi đã mở miệng: "Đem tiền bỏ ra!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Nhẫn kim cương

Ăn trộm sững sốt một chút, tựa hồ không dự đoán được được sẽ nói ra một câu như vậy, sau đó mới phản ứng lại, nhin không được thời thời huyết sảo, "Tiểu cô nương, đừng khí đáng khen a..... Biết tôi là ăn trộm, mới dám lại đây?"

Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình, nhìn hẳn ta moi hết mọi thứ đáng tiền trong túi xách kia lấy ra rồi nhét hết những thứ đó vào túi của mình hết, rồi đem cái túi mà hồng nhạ dos vứt thẳng vào thùng rác, sau đó tính lướt qua người cô rồi rời khỏi, cô nhắm mắt lại, ra tay.....

Hai phút sau.

Hàn Mộ Vi nhặt cái túi màu hồng đã bị hẳn ta vứt vào thùng rác,sau đó đem tất cả tiền lấy lại được bỏ vào trong bóp rồi bỏ vào cái túi, cầm cái túi quay trở về quảng trường.

Phía sau, cái tên ăn trộm kia đang che lại bụng nhỏ thông khổ mà nằm trên mặt đất rên rĩ, nhìn thân ảnh Hàn Mộ Vi rời đi, về mặt hoảng sợ.....

"Cho cô, cái túi này là của cô sao?"

Đem cái túi màu hồng nhạ trả lại cho cô gái mặt áo đỏ đã từ bỏ hy vọng ngồi ở trên thềm hồ của quảng trường mà khóc, Hàn Mộ Vi xoay người liền nghĩ rời đi.

Cô gái kia kích động mà đoạt lấy túi, mở túi ra kiểm tra một lượt đồ vật bên trong, sau khi xác định tiền và những thứ khác đều khoảng có bị mất, nhìn thiếu nữ trước mặt đang mặc đồng phục của Giang Thành Nhất Trung và đeo ba lô Giang thành Nhất Trung sau lưng, ánh mắt hơi lóe.....

"Chờ một chút!"

Hàn Mộ Vi xoay người, cho rằng cô gái là là tính toán cảm tạ chính mình hết sức, lại nghe thấy như vậy một câu:

"Tiểu cô nương, trong túi của tôi còn có một cái cái hộp nhỏ..... cô có nhìn thấy hay không?"

Hàn Mộ Vi nháu mày, cái hộp nhỏ? Cô không nhớ rõ có nhìn thấy cái hộp nhỏ gì không a.....

Hon nữa, vừa mới Tiểu Bao Tử cũng đã rà soát trên người của tên trộm kia, trừ bỏ tiền, căn bản là không có những thứ khác nữa.

Chẳng lẽ ném ở trên đường?

Lắc lắc đầu, thành thật nói: "Không nhìn thấy."

thời điểm Đang muốn nói "tôi giúp chị tìm xem", lại thấy nữ nhân trước mắt đột nhiên sắc mặt biến đổi, tiến lên một bước, bắt lấy cánh tay của cô không cho cô đi, "Chờ một chút! Cái hộp kia, là là nhẫn kim cương mà vị hôn phu của tôi đã cầu hôn tôi..... Tiểu cô nương, chiếc nhẫn này đối với tôi mà nói rất quan trọng, cô nếu là lấy đi, liền trả lại cho tôi đi!"

Cô ta lực dứt căn bản không có không chế, hon nữa móng tay đặc biệt dài, mấy ngón tay được chăm sóc kĩ càng đẹp để đó giống như đang hết sức bấu vào da thịt Hàn Mộ Vi, Hàn Mộ Vi nhin không được nhẫn lại mỉa tời.

Tiểu bao tử có chút bất mãn nói: "cô ta đây là đang làm cái gì?! Nhẫn không thấy, thì là chúng ta lấy sao?! Chú nhân người chính là giúp cô ta tìm lại túi về!!!"

Hàn Mộ Vi không nói gì, nhấp môi nhìn nữ tử trước mặt, từng câu từng chữ nói: "tôi không có nhìn thấy cái nhẫn gì. Bất quá tôi biết tôi biết tên ăn trộm kia đang ở đâu, tôi có thể dẫn chị đến đó tìm xem"

Cô gái kia lại nói: "Khó mà làm được! Vạn nhất cô dẫn tôi đi cái nơi hẻo lánh vắng vẻ nào rồi liền bỏ trốn, hoặc là cô còn có đồng lõa khác thì sau? Tôi đây chẳng phải là để vào miệng cọp....."

"Đồng lõa?" Hàn Mộ Vi đột nhiên cười, "cô là nói, tôi cùng vừa người cướp túi của cô lúc này, là đồng lõa?"

"Chẳng lẽ không phải sao?!"

Nữ tử áo đỏ gất gao mà bắt lấy cô, trong ánh mắt cô ta làm Hàn Mộ Vi bất giác nghĩ tới ánh mắt của Lưu Băng Tĩnh, bất quá, Lưu Băng Tĩnh còn che dấu một ít không biểu lộ ra quá nhiều, ít nhất trước mặt người khác bà ta là tuyệt đối sẽ không như vậy làm

Nhưng nữ tử trước mặt lại một chút không che dấu, còn sợ người khác không biết mà cố tình giả tăng âm lượng:

"Cô bất quá là chỉ là một học sinh cấp ba mười sáu mười bảy tuổi, trông gầy yếu mỏng manh như vậy, sao có thể giúp tôi lấy túi về được? Hon nữa, cái túi là trở về từ tay cô, nhẫn của tôi đã không thấy tăm hơi, nói không chừng chính là cô trộm túi! Còn muốn giả làm người tốt giúp tôi lấy lại túi sao?! Đừng nghĩ nói như vậy tôi sẽ tin cô! Cô đã đem chiếc nhẫn kim cương của tôi giấu ở đâu?!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 103: Nàng trộm ta nhẫn kim cương!

Người chung quanh sôi nổi ghé mắt vào xem, người vây xem càng lúc càng nhiều, Hàn Mộ Vi sắc mặt dần có chút khó coi lên.

Cô không thích loại cảm giác bị nhìn đến khó thở như thế này.....

Thật là khó chịu!

Sắc mặt của cô càng ngày càng kém, cô gái lại càng kích động: "Chiếc nhẫn kim cương là vị hôn phu của tôi mang từ Nam Phi về, ít nhất giá trị cũng là hai mươi vạn....."

Người vây xem nhìn nữ tử đang kích động cùng Hàn Mộ Vi sắc mặt âm trầm, thực hiện nhiên đều có vẻ tin tưởng và đứng về hướng cô gái áo đỏ đó đối với Hàn Mộ Vi chỉ chỉ trò trỏ, đặc biệt là nhìn sau khi nhìn thấy đồng phục của cô đang mặc trên người, tên "Giang Thành Nhất Trung" cũng không ngừng xuất hiện ở bên tai Hàn Mộ Vi.

Hàn Mộ Vi cắn môi dưới, đột nhiên có loại cảm giác khó chịu.

Dùng sức mà tránh thoát móng tay nữ tử áo đỏ kia, nhưng cánh tay cũng bị móng tay dài của cô ta quẹt qua da, Hàn Mộ Vi đau đến cắn răng lại, cúi đầu không nói lời nào.

khí Vệ Như Yên cũng từng mang cô đi ra ngoài như vậy,nếu là Hàn Mộ Vi không có hề có phản ứng như cô ta mong, liền hàm chứa cười, móng tay dài của cô ta lại bấu bám lên cánh tay của Hàn Mộ Vi một lần nữa, ngoài cười nhưng sự tình này chứ? "Nhắc nhở" cô.....

trong nháy mắt, Hàn Mộ Vi lại lâm vào bóng ma trong quá khứ.

Nhưng mà, phản ứng của Hàn Mộ Vi như thế người đứng xem chỉ cho rằng, lại là biểu hiện chột dạ, trong đám người vây xem có người bắt đầu khe khẽ nói nhỏ lên: "Là học sinh của Giang Thành Nhất..... Như thế nào sẽ làm ra loại sự tình này chứ? Trộm nhử của người ta....."

"Tiểu cô nương tuổi còn trẻ, như thế nào lại đi trộm đồ của người khác được? Có thể là hiểu lầm hay không?"

"Sao có thể lầm? Không nghe cô nương kia nói đi! Túi là từ trên người cô ta..... Nếu là trộm, khẳng định là cô ta lấy!"

"Chính là vừa mới không phải nói là này tiểu cô nương giúp cô ấy đem túi bị cướp về sao?"

"Thế này mà cũng tin? Không nhìn thấy tiểu cô nương này nhử nhử gây như vậy, sao có thể từ trong tay trộm cướp được túi? Tám phần tựa như cô nương này nói, là đồng lõa ăn trộm đó!"

"Thật là đồng lõa, đem tiền cùng nhẫn đều lấy đi không phải được rồi, làm gì còn cầm túi trở về? Cô ấy bị ngốc a?"

.....

Người Trung Quốc vốn rất thích náo nhiệt, thế là trong khoảng thời gian ngắn chung quanh người vây quanh càng ngày càng nhiều, Hàn Mộ Vi cảm giác không khí chung quanh chính mình đều bắt đầu loãng lên, có loại một cảm giác sắp hít thở không thông.

Cô gái kia thấy nhiều người vây quanh như vậy, giống như bị trắng gan giống nhau, lại tiến lên muốn bắt giữ lấy tay Hàn Mộ Vi, Hàn Mộ Vi phản xạ mà muốn tránh né, tiểu bao từ kịp thời mà dùng tới chính nghĩa giá trị, cô chuẩn xác mà tránh thoát, ở trước mặt bao người, một cái 360 độ không trung quay cuồng, lưu loát mà rơi xuống trên đất, đưa tới một trận không nhỏ tiếng kinh hô!

"Tiểu cô nương thân thủ cũng thật tốt quá....."

"Tôi hiện tại tin tưởng cô có thể đuổi kịp ăn trộm đoạt lại túi xách....."

"Trời ạ, đây là võ lâm cao thủ trong truyền thuyết sao....."

Vậy người xem nghị luận hết sức sôi nổi, hai người cảnh sát tuần tra rốt cuộc tới hiện trường. Hai người này vốn là xử lý những vụ án cướp bóc, không nghĩ tới đi hiện trường, liền nhìn đến quảng trường bên này vây quanh một đồng lõa lớn người, hơn nữa xem dấu hiệu có càng ngày càng nhiều lên thế.

Lo lắng phát sinh ngoài ý muốn, hai người nhanh chóng chen đi vào trong.

Trong đó một cảnh sát tương đối cao lớn nói: "Các người ai báo cảnh sát?"

Cô gái kia vừa nghe, chạy nhanh tiến lên một bước, nói: "Là tôi báo cảnh sát!!!"

Kia nam nhân nhìn mắt Hàn Mộ Vi, chuyển hướng nữ tử áo đỏ, "cô bị giật túi xách?"

thời điểm Nói chuyện, người cảnh sát nhìn cái túi trong tay cô gái kia, nữ tử áo đỏ gật gật đầu, nhìn Hàn Mộ Vi: "tôi vừa mới bị giật túi xách, là cái tiểu cô nương này giúp tôi lấy về lại..... Chính là, nhẫn kim cương trong túi không thấy."

Một câu khiến cho hai cảnh sát hiểu rõ tình huống hiện tại,người cảnh sát còn lại vội vàng xua tan đám người, nhưng không có gì tác dụng, tất cả mọi người đều muốn nhìn một chút sự tình sẽ phát triển như thế nào.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Cảnh sát tới

Nhưng tốt xấu đám người cũng tàn ra chút, không khí xung quanh rốt cuộc cũng thoải mái hơn được một chút, Hàn Mộ Vi thở hắt ra, cố gắng lấy lại bình tĩnh,cảm thấy đã đỡ khó chịu hơn một chút, nhìn về phía cái vị cảnh sát vóc dáng cao kia, "Thưa chú cảnh sát, túi là do tôi lấy từ tay tên trộm trở về..... ở ngay con hẻm phía trước, tôi có thể mang các người đi đến xem"

Nếu lúc này cô xuống tay mạnh hơn chút, tên ăn trộm kia chắc chắn sẽ còn nằm ở nơi đó.....

Đáng tiếc, lúc này lại thủ hạ lưu tình.

Hàn Mộ Vi nghĩ như vậy.

Người cảnh sát kia gật gật đầu đồng ý, nói: "cô đem tình hình lúc này kể lại rõ ràng tường tận một lần nữa cho tôi nghe."

Hàn Mộ Vi nói đến lúc bản thân mình xuống tay với tên cướp kia lấy lại túi xách, người cảnh sát kia cảm thấy có chút không thể tin được, nhìn cô từ trên xuống dưới một cái, Hàn Mộ Vi mặt không hề đổi sắc, "thời điểm tôi lấy túi xách từ trong tay tên trộm trở về, trên người tên trộm đó chỉ có tiền móc ra từ trong bóp của túi xách, căn bản không có chiếc nhẫn kim cương gì đó cả."

Nữ nhân kia nóng nảy, "Rõ ràng là có, tôi tới hôm qua mới vừa được vị hôn phu cầu hôn, nhẫn liền đặt ở trong túi xách....."

"Các vị cảnh sát, các người cũng không thể bỏ vì cô ấy là học sinh liền tin tưởng cô ấy..... chiếc nhẫn đó của tôi trị giá hơn hai mươi vạn!"

Nữ nhân này nói nửa ngày, chính là không ngừng nhắc đi nhắc lại ba chữ "Hai mươi vạn".....

Hàn Mộ Vi ánh mắt hiện lên vài phần trào phúng, lạnh lùng mà nhìn nữ nhân trước mắt này.

Tiểu bao từ tức giận nói: "Nữ nhân này sao có thể như vậy?! Chủ nhân hào tâm giúp cô ta tìm về túi xách, cô ta không những một chút cảm kích cũng không có, ngược lại vu khống cho chủ nhân người trộm nhẫn của cô ta....."

Hàn Mộ Vi nhưng thật ra không hề cảm thấy tức giận, ngược lại nhìn về cái vị cảnh sát ở phía trước mặt. Trong khoảng thời gian này, thông qua cảm tạ giá trị hào cảm giá trị tăng lên, cô đã dần dần minh bạch cái gì là trong ngoài không đồng nhất, cái gì là tri nhân tri diện bất tri tâm

Những người ăn xin có cho tiền có nhiều người mặt ngoài mang on đối nghĩa, nội tâm lại không có chút nào cảm kích. Mặt ngoài mở mắt bất lực mà nói bị cướp mất bóp tiền,khi cô đưa mấy đồng để làm lộ phí người phụ nữ đó còn không vui quay sang mắng cô là đồ keo kiệt. Mua một củ khoai lang nướng trước sạp của một ông lão ở ven đường, lại ngoài ý muốn mà thu được hào cảm từ ông lão.....

Có những người bên ngoài khó chịu với chúng ta, kỳ thật nội tâm là thiện lương, nhận được sự giúp đỡ thì đều khắc sâu vào trong tâm. Tỷ như cái tên Phó Tinh Hạo kia, trong khoảng thời gian này Hàn Mộ Vi tuy rằng không có cùng cậu ta gặp lại nhau, nhưng giá trị hào cảm nhận được từ cậu ta thì không ngừng tăng lên.

Tiểu bao từ nói, bà ngoại Phó Tinh Hạo phỏng chừng là giải phẫu thuận lợi hoàn thành, mỗi khi nhìn thấy bà ngoại tốt một chút, Phó Tinh Hạo cảm kích đối với cô lại tăng thêm vài phần nữa.....

Một ngày một giờ giá trị hào cảm cứ tăng dần lên, có khi liền đến hơn ba đến bốn mươi điểm.

Nhưng có những người đối với mình cực kỳ ôn nhu thân thiết, nội tâm khả năng ở trong tối tăm mắng người nguyên rủa mình, hiển nhiên điển hình nhất có lẽ là Lưu Băng Tinh.

Người cảnh sát trước mắt này có vẻ thiết diện vô tư, có lẽ sẽ không phải giống như Lưu Băng Tinh?

Mất nhìn thấy người vây đến càng ngày càng nhiều, người cảnh sát trẻ tuổi nhăn lại má, "Tiểu cô nương, cô dẫn chúng ta đi đến cái hẻm nhỏ mà cô nói."

Hàn Mộ Vi gật gù đầu, bốn người cùng đi đến cái hẻm nhỏ mà cô nói.

Hẻm nhỏ cách đó không xa, tên trộm đó..... Cũng xác thật như Hàn Mộ Vi suy nghĩ, đã sớm rời đi rồi.

Nữ tử áo đỏ nhìn thấy này phó cảnh tượng, càng kích động: "Cảnh sát tiên sinh, người thấy được gì? Cần bản không có cái gì là giúp ta lấy lại..... tôi thấy, rõ ràng là cô ấy là đồng lõa..... Không, nói không chừng là cô ấy tự đạo tự diễn, vừa mới tôi cần bản không thấy rõ cái tên ăn trộm kia trông như thế nào....."

Cô ta vô cớ phỏng đoán tự nhiên chỉ là bị làm lo, người cảnh sát vón dáng cao lớn kia nhìn nữ tử áo đỏ, rồi nhìn Hàn Mộ Vi nói: "Lúc ấy cô chỉ nhìn đến tên đó đem tiền từ trong túi lấy ra thôi sao?"

"Ân."

"Lý tiểu thư, người có từng kiểm tra lại túi xách của mình chưa? Ngoại trừ chiếc nhẫn ta, còn có đồ gì bên trong mà không thấy nữa không?"

Nữ tử áo đỏ lắc lắc đầu, "Không có....."

Nhưng lại lo lắng cảnh sát sẽ tha cho Hàn Mộ Vi, nói: "Chính là, trong túi tôi nhiều lắm cũng chỉ có một ngàn tệ, nhưng chiếc nhẫn kim cương kia trị giá tận hai mươi vạn lận a....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Xem theo dõi

"Lý tiểu thư, không có bằng chứng, cô cũng không thể nói như vậy. Tôi có thể hiểu tâm trạng của cô khi mất đi chiếc nhẫn quan trọng như vậy, nhưng cái tiểu cô nương này có lòng tốt giúp cô lấy lại túi xách, hơn nữa cô cần bản cũng không xác định được chắc chắn là cô ấy lấy hay không..... Mà hoài nghi chỉ trích người khác như vậy, cũng không được tốt lắm đâu."

Vị cảnh sát trẻ tuổi vóc dáng cao lớn kia thoát nhìn thấp phần trán định, tựa hồ gặp được nhiều trường hợp như vậy, chuyển hướng Hàn Mộ Vi, "Như vậy đi, các người cùng chúng ta đến đồn cảnh sát một chút để lấy khẩu cung, thuận tiện..... Cùng nhau xem lại camera theo dõi ở gần đó."

Vị cảnh sát chệch vào camera theo dõi cách ở đó không xa, nói: "tôi đoán, nếu nhẫn thật sự không thấy, vậy rất có khả năng còn đang ở trên người của tên trộm kia..... Sau khi xác nhận được ngoại hình của tên trộm, cảnh sát chúng tôi sẽ nhanh chóng triển khai hành động, mau chóng giúp Lý tiểu thư tìm được chiếc nhẫn bị mất đi đem trở về."

Hàn Mộ Vi không tỏ ý kiến gật gù đầu.

Nữ tử áo đỏ nhìn vị cảnh sát, muốn nói lại thôi, không biết vì sao, ánh mắt lại có vài phần lo lắng.

Hiện tại không có người cô ta hiện tại chính là người bị hại, liên tính tra xét từ camera theo dõi, cũng tuyệt đối tìm không thấy nhẫn. Bởi vì cô ta không hề mang chiếc nhẫn đó đem ra ngoài.

Nhẫn thật sự là hôm qua cô ta được vị hôn phu mình cầu hôn không hề sai, nhưng tối hôm qua sau khi đã đồng ý lời cầu hôn, lại cùng chị em đi hộp đêm chơi bởi suốt một đêm, đến hôm sau vừa tỉnh lại, cái chiếc nhẫn kim cương đính hôn trị giá hai mươi vạn kia cũng đã không nhìn thấy tăm hơi đâu cả.....

Cô ta sợ đến muốn chết, không biết nên như thế nào với vị hôn phu đã cầu hôn kinh, hơn nữa tối hôm qua chơi bởi đến phóng túng như vậy, cô ta cũng cần bản cũng không dám để cho vị hôn phu của mình biết.....

Đang trong lúc chưa hồn hoàn, cô ta lại bị cướp túi xách.....

Sau khi bị cướp mất túi xách, cô ta ngay lúc đầu còn hoảng loạn, nhưng thực mau cô ta lại cảm thấy đó là điều may mắn. Bởi vì, như vậy cô ta liền có một lý do quang minh chính đại, có thể nói với vị hôn phu của mình một cách hợp tình hợp lý là sẽ không bị nghi ngờ, nhẫn để ở trong túi,túi lại bị tên trộm kia cướp mất không tìm được.....

Lại không nghĩ rằng, Hàn Mộ Vi đã giúp cô ta lấy cái túi xách trở về lại.

Lý tiểu thư vẫn luôn tình thế cấp bách, nhìn đến Hàn Mộ Vi chỉ là một tiểu cô nương học cao trung, cảm thấy nếu tiểu cô nương này bị vu oan cũng chỉ có thể đem khổ nuốt xuống mà không thể nói lại gì được, cô ta liền nghĩ đem chuyện chiếc nhẫn kim cương kia bị mất đó hết lên đầu Hàn Mộ Vi!

Hơn nữa, nhìn đồng phục trên người Hàn Mộ Vi đang mặc, là trường Giang Thành Nhất Trung nổi tiếng ở lân cận đây. Cô ta thường nghe nói, Giang Thành Nhất Trung đều là cậu ấm cô chiêu, chỉ có số ít gia cảnh sống khác biệt thôi

Nếu vận dụng tốt lời nói, nói không chừng tiểu cô nương gia cảnh không tồi này, mà cha của tiểu cô nương này khẳng định sẽ không để tiểu cô nương nhận lấy thanh danh"Ăn trộm", nói không chừng sẽ còn bồi thường lại cho cô ta hai mươi vạn thì sao.....

Ôm ý nghĩ như vậy, nữ tử áo đỏ nháy mắt đã đi xuống quyết định, nhất định phải bám trụ Hàn Mộ Vi!

Lại không có nghĩ đến, cảnh sát nói muốn xem xét camera theo dõi.....

Lẽ như sau khi xem camera theo dõi xong chung thực những lời của tiểu cô nương, kế hoạch của cô ta liền ngấm nước nóng.....

Bất quá.....

Nữ tử áo đỏ nhìn camera gần bên ngoài hẻm nhỏ, nghĩ nghĩ, tên ăn trộm kia ngay từ đầu lựa chọn con hẻm này để bỏ túi xách, khẳng định là bởi vì con hẻm nhỏ này không thể quan sát được. Camera theo dõi nếu như có thể quay lại được, cũng là mờ nhạt không thể nhìn thấy rõ ràng.....

Lại không như vậy chợt dạ, đúng lý hợp tình mà đi theo bọn họ đi đến đồn cảnh sát.

Đi tra xét theo dõi, quả nhiên như thế, kia ăn trộm có kinh nghiệm, cần bản là không để cho camera theo dõi thấy được rõ ràng mặt mình, chỉ có một bóng dáng, ngay cả hần tiến vào hẻm nhỏ rồi sau đó xảy ra cái gì cũng không thể xem được.

Chỉ thấy tên ăn trộm cầm một cái túi xách màu hồng đi vào hẻm, một lát sau, Hàn Mộ Vi cũng xuất hiện trước cửa con hẻm.....

Lại một lát sau, Hàn Mộ Vi cầm lấy túi, một lần nữa rời đi, hướng quảng trường phương diện đi đến.

Năm phút đồng hồ sau, tên trộm đang có che dấu mặt mũi bằm dập sức lực cũng không có, chống đỡ dựa tường đi khỏi phạm vi theo dõi.....

Hai vị cảnh sát kia nhìn thấy một màn như vậy, nhin không được mà cùng liếc nhìn về phía Hàn Mộ Vi. Tiểu cô nương mặt không đổi sắc, nhìn nữ tử áo đỏ liếc mắt một cái, không tiếng động mà cười một chút.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Ném liễn ném đi

Nữ tử áo đỏ nuốt nuốt nước miếng, nghĩ đến vãi mớ Hàn Mộ Vi bộ dạng lúc nãy trên quảng trường, còn có đoạn ghi hình mới nãy vừa xem xong, đột nhiên cảm thấy chính mình có lẽ đã đưa ra quyết định sai lầm rồi.

Tiểu cô nương này thân thù lại mạnh như vậy, hơn nữa đánh đến tên trộm kia đến mức thể thảm mà đi như vậy thể nà mặt tiểu cô nương này vẫn không hề đổi sắc, thoát nhìn cũng không phải là người có thể chọc và..... Ờ như sau khi trở về cảm thấy tức giận không được vui, muốn tìm tới cô ta để trả thù thì cô ta phải làm sao?

Nữ tử áo đỏ nhìn không được trong lòng có chút hối hận về quyết định này. Chính là nghĩ đến chiếc nhẫn trị giá hai mươi vạn kia, cô ta lại cần rằng, cảm thấy chính mình quyết định làm chuyện này là không hề sai.

"Thanh thanh..... Em thế nào rồi không có bị sao chứ?!"

Mới vừa xem xong ghi hình, không khí có chút xấu hổ hết sức, một người nam nhân trẻ tuổi bước nhanh đi đến, triều nữ tử áo đỏ nói.

Nắm lên tay cô ta, nam nhân như là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, "em không có bị thương chứ?"

Nữ tử áo đỏ lắc đầu, "Không có....." Lại về mặt áy náy nhìn nam nhân trước mặt cô ta nói: "Thực xin lỗi, thân ái..... em làm mất chiếc nhẫn quan trọng của chúng ta rồi....."

Nam nhân lắc lắc đầu, "Không có gì đâu, bảo bối, chỉ cần em không có việc gì là được rồi....."

Hai người này hiện tại coi đồn cảnh sát như nhà của mình vậy, lời ngon tiếng ngọt không ngừng qua lại.

"Làm phiền một chút, Lý tiểu thư, mới có miêu tả một chút hình dáng của chiếc nhẫn lại cho chúng tôi rõ hơn được không?."

Lý thanh nhìn về phía vị hôn phu chính mình, nói: "Thân ái, anh mau mau đem hình chụp của chiếc nhẫn đó ra đưa cho vị cảnh sát này xem đi....."

Nam nhân kia nhìn vị hôn thê trước mặt của mình, tựa hồ có chút xấu hổ, muốn nói lại thôi nói: "Hay là..... Vẫn là thôi đi?"

"Bị mất cũng đã mất rồi. Bảo bối, anh mua lại khác cho em không là phải là được rồi sao!"

"Sao có thể như vậy được? Cái đó không phải là nhẫn cầu hôn của anh tặng em sao?! Hơn nữa nó không những quan trọng với chúng ta nó còn đắt tiền như vậy, sao lại có thể nói không cần liễn không cần..... em mặc kệ, nhất định phải tìm trở về cho bằng được! Hoặc bảo cô ấy bồi thường lại đúng giá gốc của chiếc nhẫn đó lại cho em!"

Nữ tử áo đỏ quay đầu, gất gao mà nhìn chăm chăm vào người Hàn Mộ Vi.

Hàn Mộ Vi cười như không cười, nhìn vị nam nhân kia hình như hơi khác thường sắc mặt có chút khó coi, người nam nhân kia không khuyến nhủ được vị hôn thê của mình, hai vị cảnh sát lại nhìn chăm chăm vào bọn họ, càng cảm thấy xấu hổ hơn.

Bởi vì chiếc nhẫn và người nam nhân này mua căn bản không phải là cái gì mà nhẫn kim cương đem từ Châu Phi về đây, cái loại nhẫn kim cương nhân tạo trên thị trường thì căn bản cũng chẳng đáng giá được bao nhiêu tiền cả.

Trên thực tế, người nam nhân này cùng lắm chỉ cần bỏ ra chưa đến hai ngàn tệ đã mua được nói rồi. Bởi vì tự người này biết, Lý thanh có chút ham muốn hư vinh, xem nhẫn cara ít hay nhiều thôi, căn bản không hiểu cái gì thiên nhiên nhân tạo, chỉ cần to là được rồi.

Cũng không phải là anh ta không hề có chút thành ý nào, trên thực tế,hai người bọn họ từ thời đại học đã yêu nhau tới nay cũng đã được ba năm rồi, anh ta đối với cái tính ham hư vinh của vị hôn thê của mình Lý Thanh hiểu quá rõ rồi, nhưng bởi vì quá yêu cô, nên vẫn cứ luôn chiều chuộng cô ta.

Chiếc nhẫn kim cương trị giá hơn hai mươi vạn anh ta đương nhiên không thể nào mà mua nổi, anh ta hiện tại mới vừa bắt đi đi làm được hai năm, tiền tiết kiệm đều là để dành sau này mua nhà mua xe. Không có nhà không có xe, Lý thanh căn bản không hề muốn đồng ý gả cho anh ta

Mà nhẫn..... anh ta về sau có tiền sẽ mua lại cho cô một chiếc nhẫn thật sự bù đắp lại cho cô ta.

Nhưng không thể ngờ tới sau một buổi tối cầu hôn mà anh ta đã chuẩn bị cầu đảo công phu, túi xách của Lý Thanh lại bị cướp mất, nhẫn cũng không có.

Hiện tại bọn họ liền ở đồn cảnh sát, anh ta không muốn báo án gì, lại cũng không dám nói ra nhẫn kim cương là giả, trong khoảng thời gian ngắn có chút cười lên lưng cộm khó leo xuống lên.

Hai vị cảnh sát kia cũng đã gặp qua rất nhiều loại người, lập tức liền nhìn ra anh ta có chút khác thường, nhìn nhau, trong đó một người lôi kéo nam nhân kia đi ra ngoài, đến trong một góc không biết nói cái gì đó với nhau.

Lý thanh đứng ở tại chỗ, gất gao mà nhìn chăm chăm Hàn Mộ Vi.

Hàn Mộ Vi thì một chút cũng không thêm đề ý tới, bình thần ung dung mà ngồi ở chỗ kia, lúc này, một âm thanh mang theo thập phần khinh hi vang lên——

"Hàn đại tiểu thư!!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Xảo nghệ

Hàn Mộ Vi sững sốt, quay đầu đi, liền thấy được một gương mặt khá quen thuộc ——

"Tiểu Lý?"

Tiểu Lý là tài xế của Vội phu nhân, từ ờ lần trước tại tiệc đính hôn của Hàn Mộ Vũ gặp được cô, lại hẹn cô gặp mặt vài lần. Hàn Mộ Vi vốn dĩ không hề nghĩ đến, nhưng Hàn Từ Từ ra lệnh một tiếng, cô không thể không đi ra ngoài. Sau đó, cô thật ra thích đi ra ngoài cùng với Vội phu nhân, Vội phu nhân đối đãi với cô ôn nhu hiền hoà yêu thương, làm Hàn Mộ Vi cảm nhận được tình yêu thương của một người mẹ mà đã từ lâu cô đã không cảm nhận được, còn cậu nhóc công khai báo lớn lên sẽ "Lấy thân báo đáp" tiểu bang hữu Vu Từ Nguyên cũng thập phần rất đáng yêu.....

Ở cùng với hai người bọn họ, Hàn Mộ Vi cảm thấy thực thoải mái.

Tiểu Lý là tài xế Vội phu nhân phải tới đón cô đi mỗi lần hẹn cô gặp mặt, Vội phu nhân làm người có lễ, đối với chuyện trong nhà của Hàn Mộ Vi tương đối hiểu biết được một chút. Bà biết Hàn gia chỉ có hai người tài xế, một người là tài xế chuyên dụng của Hàn Từ Từ, một người khác ở lại trong nhà, nhưng chỉ có nghe theo lời của Lưu Băng Tĩnh và Hàn Mộ Vũ sai bảo,cần báo không quan tâm đến Hàn Mộ Vi.

Hàn Mộ Vi tuy rằng chỉ đi nhờ quá lắm có hai ba lần, nhưng qua lại đón đưa, tài xế Tiểu Lý của Vội phu nhân cũng đối với Hàn Mộ Vi rất là quen thuộc, đặc biệt là ở dưới tình huống Hàn Mộ Vi chính là ân nhân của phu nhân và tiểu thiếu gia nhà mình, thái độ đối với cô càng lễ độ tôn trọng hơn rất nhiều.

Hôm nay tiểu Lý chỉ là thuận đường tới cục cảnh sát làm một số việc, đang muốn rời đi, lại thế nhưng ngoài ý muốn nhìn thấy được Hàn Mộ Vi, lập tức kinh hi mà đã đi tới, bất quá, cậu ta thực mau liền phát hiện có gì đó không thích hợp.

"Hàn tiểu thư, người như thế nào lại ở chỗ này? Là gặp phải chuyện gì phiền toái sao?"

Tiểu Lý một thân ầu phục, thoát nhìn như là một công nhân viên chức, trên thực tế cũng xác thật như thế, cậu ta làm tài xế cho Vội phu nhân chỉ cần cũng không làm gì nhiều chỉ cần đưa phu nhân đi dự những sự kiện xa, một tháng lương so với giám đốc của một công ty nhỏ cũng không thua kém

Lý thanh liếc mắt nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi đột nhiên chạy tới, trong lòng có chút hoảng sợ.....

Được người khác xưng hô như vậy "Hàn tiểu thư", tiểu cô nương này có phải là con nhà quyền quý không thể động vào không?

Hàn Mộ Vi lộ ra vẻ tươi cười khó mà có được, trong đôi mắt lạnh như băng cũng hiện lên vài phần ôn hoà, "Chào anh!"

Tiểu Lý gật gật đầu, lại nhìn cái kia nữ tử áo đỏ bên cạnh liếc mắt một cái, hơi kinh ngạc: "Hàn tiểu thư đang gặp phải chuyện phiền toái gì sao? Có cần tôi giải quyết giúp cô không?"

Hàn Mộ Vi lắc đầu, "Không cần đâu, chuyện nhỏ thôi."

Tuy cô đã nói như vậy, nhưng tiểu Lý lại thật sự không hề rời đi, hơi tình huống một chút, tiểu Lý cũng có chút bối rối lên.

Hai mươi vạn rốt cuộc không phải là số tiền nhỏ, nhưng nói Hàn tiểu thư trộm chiếc nhẫn kim cương gì đó của người khác, chuyện đó tuyệt đối là không có khả năng xảy ra.

Với phu nhân biết rõ ràng thân thể Hàn Mộ Vi, biết Vệ Như Yên để lại cho Hàn Mộ Vi tài sản ít không. Cậu ta tuy là tài xế nhưng mà cũng kiêm luôn công việc trợ lý để làm một số việc nhỏ giúp Với phu nhân, tự nhiên rõ ràng Hàn Mộ Vi là căn bản vốn chẳng cần gì hai mươi vạn này.

Chính là, hiện tại vấn đề là không có chứng cứ, vị tiểu thư mất túi tiền quyết cho là Hàn Mộ Vi tiểu thư làm, hoặc là đồng lõa cùng ăn trộm, kiên quyết giữ chân không cho Hàn Mộ Vi rời đi.....

Chính là vào thời điểm đang rối rắm, Với phu nhân lại gọi điện thoại đến, tiểu Lý nói thẳng tình huống bên này.

Với phu nhân đang ở gần đó, vừa nghe sự việc, liền trực tiếp chạy đến đây.

"Vi Vi." Với phu nhân đi đến bên cạnh cô, liền sờ sờ đầu Hàn Mộ Vi, ánh mắt nhu hòa.

Trong khoảng thời gian này tới nay, bà đã sớm đem Hàn Mộ Vi trở thành con gái ruột của chính mình mà yêu thương, đặc biệt là ở biết được quá khứ phải trải qua lúc trước của Hàn Mộ Vi, càng đối với cô càng yêu thương và lo lắng hơn

Vừa mới nghe nói Hàn Mộ Vi đang ở tại đơn cảnh sát, Với phu nhân không cần nghĩ cũng biết được, Hàn gia căn bản không có một ai đi đến. Một tiểu cô nương nhỏ tuổi bị người oan uổng, nếu là không có người lớn ở đây bảo vệ, thực dễ dàng phải chịu âm ức. Vì thế, bà liền trực tiếp đi đến đây.

Nhìn về phía Lý thanh cùng bạn trai của cô ta, Với phu nhân ánh mắt tức khắc trở nên sắc bén lên.

"Là cô nói Vi Vi nhà chúng tôi lấy đi nhẫn kim cương của cô sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Hai ngàn khối

Lý thanh vừa nhìn thấy vị phu nhân thấp phần trẻ tuổi khí chất trước mặt, trong lòng có chút lo lắng thêm, nhưng là, giờ phút này cô ta đã leo lên lưng cạp không thể nào nói không thể. Biểu tình trên mặt như đang nói đúng sự thật, Lý thanh nói: "Không sai! Túi xách của tôi là có ấy lấy trở về, nhưng chính là chiếc nhẫn kim cương trong túi của tôi không thấy đâu nữa..... có ấy chính là người có hiềm nghi lớn nhất hiện tại!"

Với phu nhân cười lạnh một tiếng, nhìn Hàn Mộ Vi nói: "Vi Vi, lần sau giúp người làm niềm vui muốn chọn người..... Loại này không những không hiểu đến cảm ơn còn vu khống người khác..... Không đáng để con phải lãng phí thời gian!"

Hàn Mộ Vi gật gật đầu, cô cũng cảm thấy, chính mình nên hào hào học tập một chút như thế nào phân biệt người, mới sẽ không để chuyện tốt lại thành chuyện xấu nữa.

Lý thanh cắn răng, "bà nói cái gì hả?! Ai trả đũa?! Nhẫn của tôi không thấy đâu thì là tôi sai sao? Chính là có ấy trộm đi....."

Với phu nhân ánh mắt sắc bén mà nhìn chằm chằm nữ tử mặc áo đỏ, lại nhìn về phía cảnh sát, lại nhìn bên cạnh, sau đó nhìn về phía Hàn Mộ Vi đang mặc đồng phục trên người.....

Thì ra là nhận ra được thân phận của Hàn Mộ Vi là học sinh của Giang Thành Nhất Trung. Với phu nhân tám phần cũng đã nhận ra nữ tử áo đỏ này rõ ràng là muốn vu khống hãm hại người khác để lấy tiền mà, nhưng cũng biết nói dưới loại tình huống này, bọn họ căn bản không có biện pháp nói rõ ràng, nói: "Nhẫn kim cương trị giá hai mươi vạn sao?"

Bà cười khê nhẹ, rút ra chính nhẫn đang đeo trên tay mình, đặt nhẫn lên trên bàn, "Chiếc nhẫn này hơn hai mươi lăm vạn, vừa mới mua từ cửa hàng trang sức ra. Hóa đơn tại đây, bồi thường cho cô, như thế nào?" Với phu nhân vừa mới ở thương mại gần đó đi mua sắm, thấy chiếc nhẫn kim cương này rất đẹp lại hợp ý mình nên liền mua nó, hoá đơn vẫn còn giữ trên người.

Lý thanh ngơ ngác mà nhìn trên bàn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh được đặt trên bàn kia, cô ta nhớ rõ, chiếc nhẫn này chỉ có thể là cửa hàng bán trang sức lớn nhất ở Giang thành mới có bán nó, cô lúc trước vẫn đứng bên ngoài nhìn vào tủ kính rất nhiều lần, khát vọng chính mình có một ngày cũng có thể có được một chiếc nhẫn kim cương tuyệt mỹ như vậy.....

Không nghĩ tới, hiện tại liền được đặt ra ở trước mắt của mình!

Hon nữa, cái vị phu nhân giàu có đang đứng trước mặt này, nói muốn đem chiếc nhẫn này bồi thường cho cô ta?!

Lý thanh lập tức liền hưng phấn lên, muốn lấy chiếc nhẫn từ trên bàn cầm lên mà lấy đi, tay lại bị bắt lấy.

Người bắt lấy tay cô, là vị hôn phu của Lý Thanh

Một khuôn mặt nam nhân xấu hổ đã sớm đỏ lên, thời điểm vị cảnh sát kia tìm anh ta hỏi chuyện, anh ta đã sớm đem chuyện nhẫn kim cương kia là giả mà khai ra hết rồi, hiện tại còn nhận lấy chiếc nhẫn kim cương thật của người ta lại còn giả trị tận hai mươi lăm vạn.....

Thế không phải là đang lừa dối người ta sao?

Hon nữa, vị phu nhân đang ở trước mặt này..... Kỳ thật anh ta đã nhận ra. Anh ta hiện tại đang làm việc ở công ty con của Với thị ở Giang thành, đương nhiên, anh ta chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi Với phu nhân căn bản không hề biết anh ta là ai cả, nhưng mà anh ta lúc trước từ đằng xa nhìn thấy được Với phu nhân vài lần.....

Lừa dối bà chủ của mình luôn sao?! Chẳng lẽ không muốn sống nữa sao?!

Lý thanh có chút khó hiểu, "Thân ái, làm sao vậy?"

Nam nhân mặt lúc xanh lúc đỏ, cuối cùng vẫn là khê cắn môi, nói: "Thực xin lỗi! Thân ái..... anh đã lừa em, chiếc nhẫn kia căn bản không hề đáng giá đến hai mươi vạn đâu..... Đó là anh nhờ người mua ở một tiệm nhỏ, chỉ có hai ngàn tệ thôi. Với phu nhân, thật là ngại quá, người lấy lại nhẫn của mình đi! Việc này coi như không hề xảy ra..... tôi thay mặt vị hôn thê của mình xin lỗi phu nhân cùng vị tiểu thư này.....thật xin lỗi!!!!"

Giả?

Với phu nhân quả thực cảm thấy rất tức cười

Lý thanh hoàn toàn không dám tin tưởng những gì mà tai mình nghe được, nhìn thấy vị hôn phu của mình lấy chiếc nhẫn kim cương, một lần nữa đem trả lại vào tay của vị phu nhân kia, lại nghe anh ta nói như vậy, sắc mặt đều trắng bệch

"Giả?! Hai ngàn tệ?!"

"..... Thực xin lỗi, báo bối..... anh nhất định sẽ nỗ lực kiếm tiền, sớm muộn gì có một ngày anh sẽ đeo lên trên tay em một chiếc nhẫn kim cương hai mươi vạn thật sự được không....."

"Bang" một tiếng, Lý thanh một tát thẳng một cái vào mặt nam nhân trước mặt!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Nhẫn không ném!

"Chúng ta chia tay đi!"

Đứt lời, Lý thanh liền nghĩ sẽ rời đi, lại bị cảnh sát ngăn cản lại, "thật ngại quá, Lý tiểu thư, khẩu cung yêu cầu phải kê lại một lần nữa."

Lý thanh mặt một trận xanh một trận tím, cảm thấy thật quá mất mặt, lại có chút tức muốn học máu nói: "Kia còn không chạy nhanh lẹ!"

Thái độ này của cô ta thật sự không tốt, cảnh sát trẻ tuổi khỏe miệng vừa kéo, trào phúng mà nhìn cô ta một cái, cũng lười biếng đối co với cô ta, nói "Bên này mời."

Mà đầu kia, nam nhân vừa bị ăn một cái tát kia, cùng Với phu nhân cùng Hàn Mộ Vi xin lỗi thêm một chút nữa, rồi chạy tới bên chỗ của Lý Thanh.

Lý thanh nhìn cũng không nhìn đến anh ta, nhưng cô ta cũng không biết, thời điểm trước mặt mọi người nói ra chuyện chiếc nhẫn kia chỉ có hai ngàn tệ lại bị cô ta tặng cho một cái tát,nam nhân trong lòng đã âm thầm quyết định chia tay. Yêu nhau đã được ba năm rồi, tiền màanh ta cực khổ kiếm được cơ bản đều đem mua đồ trang điểm quần áo đắt tiền cho cô ta, còn chính mình vì để dành tiền mua nhà mua xe mà tiết kiệm và sống kham khổ, mà hiện tại, cô ta lại vì một chiếc nhẫn mà muốn chia tay anh ta.....

Tình yêu trong lòng anh ta sụp đổ, Lý thanh sự ham mê hư vinh của mình mà giết chết tình yêu chân thành của vị hôn phu bán thân dành cho cô ta. Vẫn sẽ tiếp tục ở phía sau cô ta, yên lặng mà vì cô giải quyết tốt hậu quả, chỉ là đây là tâm ý của cùng của anh ta rồi

Lý thanh lại còn tưởng rằng anh ta cho dù có chuyện gì cũng sẽ không tức giận với cô ta, thờ phỉ phi mà đem hết thảy mọi thứ giao hết cho anh ta, chính mình vào phòng tắm, cô ta lại không nghĩ rằng, tay chính mình đột nhiên chấn động một chút, nam nhân tùy ý nhìn thoáng qua, sau đó sắc mặt liền nháy mắt xanh mét.....

Trần công tử: [ảnh chụp]

Trần công tử: Mỹ nữ, này nhẫn là của em sao? Bạn trai của em cũng thật là keo kiệt quá đi..... nhẫn này là đồ giả a! Đem nay chỗ cũ? Anh đây sẽ mua nhẫn kim cương thật cho em được không nài....."

Nam nhân đầu "Ông" một tiếng, đưa điện thoại đi động hung hăng mà ném tới trên mặt đất!

"Cảnh sát, không cần lập hồ sơ. Chiếc nhẫn kia không bị mất!"

Là cô ta lưu lại nhà vị Trần công tử nào đó!!

Nam nhân gần đỡ rời đi, chờ thời điểm Lý thanh trở về, nhìn thấy điện thoại đi động của mình bị vỡ nát tức đến độ muốn học máu mà mắng chửi, nửa điểm cũng không ý thức được, cô ta đã tự mình đánh mất đi một thứ tình yêu chân thành tha thiết dành riêng cho cô ta mà cô thể ngay cả sau này cô ta khổ mà tìm lại được nó.

Mà bên kia, Hàn Mộ Vi ở đây mọi việc rồi cuộc cũng đã xử lí ổn thoả cả rồi, Với phu nhân đưa Hàn Mộ Vi đi ra khỏi đồn cảnh sát.

Ngồi đung đưa trên xích đu trong công viên tiểu khu, Hàn Mộ Vi nhìn lên những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, trong đầu trống rỗng.

Tiểu bao tử biết cô còn cảm thấy khó chịu vì sự việc của ngày hôm nay, nỗ lực mà nghĩ ra những lời nói khuyên nhủ an ủi với cô: "Chủ nhân, thực xin lỗi, việc này là em sai..... Là em không có phân biệt người ta có phải là người tốt hay không, mà đã bảo chủ nhân đến giúp đỡ rồi.....Thực xin lỗi người....."

Lúc trước nể mặt được sự ngon ngọt khi cứu giúp những người khác, tiểu bao tử vốn tưởng rằng giúp nữ tử này lấy lại túi sách, trừ bỏ thu hoạch chính nghĩa giá trị đồng thời cũng có thể thu hoạch một ít hảo cảm giá trị, mới có thể không chút nghĩ ngợi mà bảo cho Hàn Mộ Vi làm như vậy.

Kết quả không nghĩ tới, hảo cảm giá trị một chút cũng không có, còn bị cô nàng kia vu cáo hãm hại ngược lại.

Nếu không phải vừa rồi gặp được Tiểu Lý còn có Với phu nhân giúp đỡ, một tiểu cô nương như cô nếu muốn thoát thân chắc chắn là sẽ rất phiền phức.

Hơn nữa, cô có nói ra, không nhờ có Với phu nhân giải quyết giúp, nói không chừng cái người tên Lý Thanh kia sẽ vô si đến mức đến tận Giang Thành Nhất Trung đem tên cô ra bêu xấu khắp cả trường..... Đến lúc đó, cho dù chuyện này không phải sự thật, cũng nhất định sẽ ảnh hưởng thanh danh của Hàn Mộ Vi.....

Muốn đạt được hảo cảm giá trị, liền càng khó hơn.

Hôm nay sự căn bản là thâm hụt đi tiền mua bán mà, Hàn Mộ Vi ở hèm nhỏ lấy lại túi xách liền lãng phí 60 điểm chính nghĩa giá trị, sau lại ở quảng trường lại lãng phí 10 điểm.....

Nhưng hảo cảm giá trị lại một chút cũng không có thu được.

Chính nghĩa giá trị..... Việc này rồi cuộc cũng là chính nghĩa, nhưng là, chỉ là giúp người khác lấy lại túi xách, thu hoạch chính nghĩa giá trị chỉ có 80 điểm.

Tuy rằng vẫn là kiếm lời 10 điểm, chính là so với trả giá tới nói, này 10 điểm còn không bằng không có đâu!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 110: Thượng tin tức

Tiểu bao tử có chút ử ốai, "Chủ nhân, lần sau chúng ta làm tốt hơn việc này, nhất định phải trước phân rõ người ta có phải là người tốt hay không..... Không, là em nên hảo hảo học tập một chút, nếu không ngược lại tạo cho chủ nhân tăng thêm rất nhiều phiền toái....."

Hàn Mộ Vi trầm mặc sau một lúc lâu, mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại, nói: "Người là nói, về sau nhìn đến có người cần giúp đỡ, người sẽ xem đến người ta có lòng nói lời hay không, có lời nói mới cứu?"

Tiểu bao tử nặng nề mà khẳng định: "đúng!"

"Nếu không có thì sai? Liền không cứu?"

"....."

"Nếu người ta sắp bị chết đuối, ta còn muốn xem xem người ta lúc sau sẽ cảm ơn ta hay không, sau đó mới đi cứu sao?"

Tiểu bao tử nguyên hình ở bên cạnh xoay cái vòng, nếu là nó có biểu tình nói, nhất định là trong truyền thuyết về mặt mòng bức.

"Giống như..... Cũng không có thời gian phán đoán." Tiểu bao tử có chút 囧.

Hàn Mộ Vi đóng cửa xích đu, làm gió đêm phất quá mặt chính mình, chậm rãi thở ra một hơi.....

Hôm nay việc này, kỳ thật ngay từ đầu xác thật đã kích đến Hàn Mộ Vi.

Rõ ràng là có ý tốt muốn, không nghĩ tới nhân gia không những không cảm kích chính mình, ngược lại làm ra như vậy.....

Thật vất vả và thích thượng trợ giúp người khác cảm giác, liền gặp được chuyện như vậy, Hàn Mộ Vi vốn là có chút khó chịu. Chính là, nghĩ đến Với phu nhân cùng Vu Tư Nguyên đáng yêu, lại nghĩ đến Tề Tư Mẫn, Hàn Mộ Vi đột nhiên liền bình thường trở lại.

Từ bàn du đây trên dưới tới, Hàn Mộ Vi chậm rãi trở về đi.

"Tiểu bao tử, ta nghĩ kĩ rồi, làm một con thế kỷ 21 hảo bánh bao, làm tốt sự thời điểm, là không nên, cũng không có thời gian đi phân người. Người nói rất đúng, có làm hay không là chính chúng ta sự, mà đối phương sẽ là cái dạng gì phản ứng..... Là chính bọn họ sự."

"Ta bị vòng đi vào, giúp đỡ người khác sẽ làm tâm tình ta vui sướng, cho nên ta mới làm, cũng không chỉ cần là vì chính nghĩa giá trị hòa hảo cảm giá trị..... Tiểu bao tử, thực xin lỗi, ta giống như dạy hư người."

Tiểu bao tử 囡囡 có thần mà trầm mặc, qua đã lâu, mới nói: "..... Chủ nhân, người như thế nào đem lời kịch của em đoạt đi rồi?!"

Ngữ khí thật bị phản nói "Cái này không phải là em nên nói với chủ nhân người sao?!"

Tiểu bao tử ngữ khí thật sự thú vị, Hàn Mộ Vi nhện không được nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng Hàn Mộ Vi lúc sau vẫn là đã chịu chút ảnh hưởng, tận khả năng mà giảm bớt đi ra ngoài cơ hội, đem càng nhiều thời giờ đều dùng trên việc học tập.

Luôn luôn đối với xoát hảo cảm giá trị thực tích cực tiểu bao tử lúc này cũng không nói thêm gì, bởi vì nó chính mình cũng đã chịu đá kích.

Tuy rằng bị người giúp không cảm ơn ngược lại ân đem thù đem người chỉ là số ít, nhưng ngẫu nhiên gặp được một thời cũng đủ rồi rắc phiền phức. Hiện tại trọng tâm Hàn Mộ Vi hay là nên đặt ở trên việc học tập, nó liền an tĩnh xuống dưới, nghiêm túc mà vì Hàn Mộ Vi sắp xếp ra kế hoạch học tập giúp cô tăng cao thành tích hơn.

Sáng sớm, thời điểm Hàn Từ Tử ăn bữa sáng, thói quen thường ngày xem tin tức kinh tế, lại không cẩn thận nhìn đến bản ra tới một tin tức cái xã hội:

"Phụ nữ đại thay người truy hồi lấy lại túi, mượn gió bẻ măng lấy đi chiếc nhẫn kim cương hai mươi vạn"

Này đều cái gì lung tung rối loạn? Cái dạng gì tin tức đều đây đưa, ông ta xem chính là kinh tế tài chính bản hảo sao?

Hàn Từ Tử chính cảm thấy bức bối, nhưng cái kia xoa quá nhỏ, hẳn không tất đi đây đưa, ngược lại điểm đi vào, thấy được này tin tức.

Người bị chụp trên tin tức.....

Cư nhiên là Hàn Mộ V?!

Hàn Từ Tử cau mày, kéo đi xuống phía dưới, nhìn mặt trên miêu tả nội dung, sắc mặt lập tức khó coi lên.

Ngày ấy phát sinh việc này quảng trường vây xem quần chúng, trong đó có vài người là phóng viên của mấy trang web. Người nọ vốn dĩ cũng chỉ là nhìn xem diễn, nhưng làm một người phóng viên, nhìn đến Hàn Mộ Vi trên người mặc đồng phục của Giang Thành Nhất Trung, còn có nữ tử áo đỏ nói chiếc nhẫn kim cương đó trị giá hai mươi vạn, lập tức liền hưng phấn lên.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Đổi trắng thay đen báo đạo

Trường học danh giá cùng nhẫn kim cương giá trị..... có ý là kích thích như vậy làm cho người ta không khỏi cảm thấy tò mò muốn xem!

Trần Hi lập tức liền hưng phấn lên, muốn đem việc này viết thành tin tức, lúc ấy Hàn Mộ Vi bọn họ đi tới cái hẻm nhỏ kia, cô ta cũng đi theo phía sau xem, người vây xem không ngừng hóng chuyện hiện tại, cho nên cũng không khiến cho chú ý cái gì. Đồn cảnh sát thì cô ta căn bản không thể vào được, bất quá nghĩ thôi cũng biết, cái camera kia căn bản chắc chắn cũng sẽ không theo dõi được gì nhiều, vì thế cô ta liền chờ ở bên ngoài, tính toán chờ Lý Thanh ra sẽ tiến hành phóng vấn bọn họ một chút tình tiết của sự việc.

Làm một người phóng viên giải trí, Trần Hi tương đương rõ ràng nên phỏng vấn chính là người bị hại, mà việc này kẻ yếu thực rõ ràng là chính là người bị mất chiếc nhẫn kim cương trị giá hai mươi vạn kia Lý Thanh.

Cô ta chờ ở cửa, cầm đi động chụp ảnh, sau đó lại thấy rõ ràng Hàn Mộ Vi bước vào một chiếc xe đắt tiền phiên bản giới hạn toàn cầu, lập tức hưng phấn lên.

Phụ nữ đại a!!

Lúc này tiêu đề lại có thể kích thích một chút, quần chúng bình thường thích xem nhất chính là phụ nữ đại thị thị phi phi.

Vì thế, chờ Lý Thang vừa ra tới, Trần Hi liền nhanh chóng tiến lên phòng vấn cô ta, còn đưa ra tiền thù lao. Lý Thanh vốn đang ở do dự, rốt cuộc chuyện nhẫn kim cương giả kia, hiện tại cô ta cũng biết rõ rồi.

Chính là Lý Thanh là một người vô cùng đề cao tới sĩ diện coi trọng nhất là mặt mũi của mình, bản thân sao có thể tự chính mình thừa nhận chiếc nhẫn kim cương mình hô to mất kia trị giá hai mươi vạn kia thật ra là thứ đồ giả chỉ có hai ngàn tệ mà làm trò cười cho người khác được cơ chứ?!

Lại nghĩ đến chuyện chính mình vứt bỏ bạn trai ở lại đồn cảnh sát mà bỏ đi, Lý Thanh khẽ cắn môi, liền thêm nắm thêm muối mà đem sự tình đổi trắng thay đen mà nói một lần!

Ở trong lời nói của Lý Thang, Hàn Mộ Vi trở thành một người gia giáo không nghiêm lấy trộm người đồ vật làm thú vui tiêu khiển, là một người giàu có tâm lý không được bình thường, đã trộm lấy chính chiếc nhẫn kim cương trị giá hai mươi vạn tệ mà bạn trai cô ta đã để tiền rất lâu mới mua được dùng để cầu hôn cô ta, làm cho chính bản thân mình cùng bạn trai của chính mình cãi nhau nháo đến chia tay.....

Mà phụ nữ đại lại ý vào chính mình trong nhà có tiền, mang theo gia trưởng cùng tài xế lái đây, cũng không biết cùng người trong đồn cảnh sát có quan hệ lớn thế nào, cư nhiên đem sự thật vụn vụn thành nhân của cô ta là giả, là cô ta cố ý lừa bịp để tổ tiên Hàn Mộ Vi.....

Lý Thanh tự biên tự diễn ra thật sự rất hay còn rất uy khuất, Trần Hi vừa nghe, việc này còn làm coi ta cùng bạn trai nháo chia tay? Hơn nữa, phụ nữ đại trong nhà cư nhiên còn cùng đồn cảnh sát có quan hệ?!

Từ xưa nghiệp quan cầu kết là việc rất bình thường, bản phim đang liền thích công kích loại này hiện tượng.....

Trần Hi tâm tình không tồi mà, trả cho Lý Thanh một số tiền thù lao sau khi phỏng vấn, trở về liền đem tin tức viết ra tới, cô ta hành văn không tồi, lại là thường xuyên viết tin tức giải trí, tự nhiên biết viết như thế nào mới có thể khiến cho những người đọc thấy hứng thú.

Hôm nay sau khi tin tức được đăng lên mạng, tỉ lệ click quả nhiên cực cao, thậm chí còn nằm trên Weibo hot search, trang web lưu lượng nhiều vài lần!

Trần Hi còn phải tới rồi chủ biên khen ngợi, trong khoảng thời gian ngắn đặc ý không thôi.

Nghĩ đến tháng này tiền thưởng lại nhiều, Trần Hi tâm tình liền rất sung sướng, đến nỗi Hàn Mộ Vi đến tốt cùng trộm không trộm nhân gia nhẫn kim cương, có thể hay không bởi vì chuyện này chịu ảnh hưởng, cô ta căn bản không suy nghĩ.

Này tin tức lại bị mặt khác rất nhiều truyền thông đăng lại, có đem "Phụ nữ đại" đổi thành "Giang Thành Nhất Trung học sinh xuất sắc", có trọng điểm ở nhẫn kim cương bị trộm làm cho tình cảm của đôi trai gái bị chia rẽ, phê phán cái tên tra nam khi nhẫn kim cương bị mất lại cùng bạn gái chia tay kia.....

Càng không xong chính là, Giang Thành Nhất Trung cũng có một ít học sinh thấy được này tin tức, nhận ra mặt trên nói phụ nữ đại chính là học sinh gần đây thanh danh đại chấn ai ai cũng biết trong Giang Thành Nhất Trung bọn họ học sinh xuất sắc Hàn Mộ Vi!

Một tiết hoá học vừa kết thúc, Hàn Mộ Vi tự dọn đồ xong hết rồi rời khỏi phòng thí nghiệm, liền thấy không ít người nhìn tới chính mình chỉ chỉ trò trò.

Lúc này ánh mắt không hề giống như lúc Hàn Mộ Vi được hạng 16 mà nghiên cứu tin tức, cô thậm chí nhìn đến vài cá nhân trong mắt mang theo vài phần hoài nghi cùng khinh thường.....

Lại đã xảy ra cái gì?

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Một cái tát!

Hàn Mộ Vi có chút buồn bực.

Chỉ là, có rồi cuộc không phải sẽ cùng không quen biết người chủ động đáp lời người, hơn nữa từ nhỏ đến lớn, cô đối mặt với những loại ánh mắt còn thiếu sao?

Hàn Mộ Vi mắt nhìn thẳng đi qua hành lang, thu thập cặp sách trở về nhà.

Không nghĩ tới, vừa tiến vào tới cửa, Hàn Tử Tư một cái tát liền đánh lại đây!

"Mày cho tao biết! Mày có phải đã ở bên ngoài trộm đi nhẫn kim cương của người ta không hả?!" thời điểm Hàn Tử Tư hôm nay ở công ty, cảm giác thấy ánh mắt những nhân viên nhìn mình rất khác thường.

Trên tin tức nói, Hàn Mộ Vi thân là phú nhị đại căn bản không hề thiếu tiền, mà lại đi trộm nhẫn kim cương của người ta, căn bản là tâm lý vốn không được bình thường, muốn tìm kiếm sự kích thích, hoặc là cố ý phạm sai lầm khiến cho gia trưởng chú ý tới.....

Mà trong những nguyên nhân này, chủ chốt đều liên quan đến vấn đề từ gia đình

Cái phú nhị đại này trong nhà nhất định chính là trong truyền thuyết gia đình hào môn lạnh lẽo như băng tuyết, gia trưởng bận về việc sự nghiệp sơ sót đối với việc quan tâm và giáo dục con cái của mình, cái phú nhị đại này mới có thể làm ra chuyện tồi như vậy.....

Vốn dĩ trên tin tức cũng chỉ có ảnh chụp của Hàn Mộ Vi, lúc trước Hàn Mộ Vi vốn không bị người ta biết tới nhiều, nhưng lần trước tiệc đính hôn Hàn Mộ Vũ lên đây không ít người trong công ty, bọn họ tự nhiên đều nhận ra Hàn Mộ Vi, biết Hàn Mộ Vi là con gái lớn của Hàn Tử Tư.....

Hơn nữa, đi tiệc đính hôn đều là người cấp giám đốc Hàn thị trở lên, bọn họ đối với gia đình Hàn gia bối cảnh cùng bát quái vẫn là rất rõ ràng, tự nhiên biết người này là con gái lớn của ông ta cùng người vợ quá cố Vệ Như Yên sinh ra, hơn nữa từ trước ông ta cũng xác thật đối với Hàn Mộ Vi thực xem nhẹ.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt những người trong công ty nhìn ông ta cũng thay đổi rất nhiều.

Buổi chiều thời điểm đang bàn bạc làm ăn với đối tác, giám đốc công ty đối phương còn nói ẩn ý khuyên ông ta, nói cái gì ông ta không cần lúc nào cũng tập trung hết vào công việc, cũng nên dành ra nhiều thời gian một chút để ở bên cạnh con cái của mình nhiều hơn nữa.....

Lần trước đi đến dự tiệc đính hôn đều là những nhân vật lớn có tiếng nói có trọng lượng ở Giang Thành, vốn dĩ Hàn Tử Tư bọn họ mời nhiều người như vậy một phần là do Quý mẫu yêu cầu như vậy, về phương diện khác.....

Bọn họ cũng muốn cho Quý An Thừa cùng Hàn Mộ Vũ hôn ước mọi người đều biết, như vậy, hai tháng sau Hàn Mộ Vi cùng chính muội phu của mình có gian tình.....

Những người này mới có thể cảm thấy Hàn Mộ Vũ là người bị hại, người sai chính là Quý An Thừa cùng Hàn Mộ Vi..... Mà Quý mẫu khẳng định cũng sẽ không nói hay làm được gì cả chỉ có thể im lặng giải quyết.

Tuy rằng Hàn Mộ Vũ đính hôn rồi thanh danh khả năng sẽ chịu ảnh hưởng, nhưng làm người thừa kế duy nhất của Hàn thị, Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh đối với hôn sự Hàn Mộ Vũ vẫn là một chút cũng không lo lắng.

Trăm lần vạn lần không ngờ được, lại là tự mình lấy tảng đá đập vào chân mình! Tạo ra thêm nhiều rắc rối.

Những người này tất cả đều nhận ra Hàn Mộ Vi, hiện tại nghe Hàn Mộ Vi bị bêu xấu khắp nơi như vậy, bọn họ liền đem cười nhạo ánh mắt đều đặt đều đặt hết ở trên người ông ta!

Làm buổi tiệc chiều dài lúc chiều Hàn Tử Tư thật không tài nào mà nuốt trôi được, liền công ty đều không trở về, trực tiếp trở về nhà.

Về đến nhà, Lưu Băng Tinh lại đối việc này thêm mắm thêm muối, còn nói hôm nay có mấy người chị em họ hàng gọi điện thoại đến đây, nói móc chính mình có phải đối với con gái riêng của chồng không được tốt, mới có thể làm cho con gái riêng của chồng tâm lý bị vụn vụn,có sở thích đi trộm đồ của người khác không.....

Hàn Tử Tư càng nghe càng nổi giận đùng đùng, vừa Hàn Mộ Vi bước vào nhà, hỏi cũng không hỏi liền trực tiếp cho Hàn Mộ Vi một cái bạt tay!

Lực đạo của ông ta rất mạnh, Hàn Mộ Vi bị tát đến đầu đảo không vẫn mà ngã trên mặt đất!

Đầu vàng mắt hoa mà ngồi dưới đất, Hàn Mộ Vi hoàn toàn phản ứng không kịp, Hàn Tử Tư tiếng hô ở bên tai ông vang lên:

"Nhìn xem chuyện tốt mà mày đã làm nay!! Mày ngang nhiên dám ở bên ngoài ăn trộm nhẫn kim cương của người ta..... Tao không cho mày ăn không cho mày uống sao?! Tiền tiêu vật tao này không đủ để mua nhẫn kim cương sao?! Mày nếu như thật muốn có nhẫn kim cương không thể tự mình lấy tiền đi mua sao, mà đi ăn trộm như thế này?! Lập tức đem nhẫn kim cương lấy ra đây cho tao! Tao hiện tại liền đi tìm người nọ giải quyết riêng lập tức..... Có nghe hay không?!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFullNet**.

Chương 113: Ác mộng lại lâm

Hàn Mộ Vi cảm thấy bên má trái mặt trận đau đớn, hơn nữa tựa hồ đã sưng lên, đầu vừa mới đụng vào trên sàn nhà, cần kìa một tiếng liền hiện tại chính mình lỗ tai đều có "Ông ơng" thanh âm.....

Lại.....

Lại tới nữa sao!

Hàn Mộ Vi căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ cảm thấy, Hàn Tử Tư lại là uống say, mới có thể tùy tiện tìm một cái lấy có liền đánh cô. Loại sự tình này lúc trước thường xuyên phát sinh, có một lần ở cầu thang trực tiếp cho cô một cái tát, lúc ấy còn không đến 1m 50, nhỏ nhỏ gầy gầy cô trực tiếp đã bị ngã đến lăn xuống thang lầu, trực tiếp đập đầu xuống đất.....

Trong lần đó Hàn Mộ Vi thương tích rất nặng nề, Hàn Tử Tư đại khái cũng là ý thức được, về ông ta cũng không còn đánh cô như thế nữa.

Không nghĩ tới, hiện tại lại tới nữa.....

Lưu Băng Tinh nhìn nữ hài té trên mặt đất, trong ánh mắt càng thêm sáng ngời.

Từ góc độ này Hàn Mộ Vi nhìn lại, Lưu Băng Tinh thoạt nhìn tựa như chỉ ác lang, hung tợn mà nhìn chăm chăm vào cô.

Mặt vô biểu tình mà ở trên mặt đất, Hàn Mộ Vi có chút lay động mà đứng lên, xoay người liền hướng đi lên cầu thang về phòng.

"Mấy đứng lại đó cho tao!!"

Hàn Tử Tư ở sau lưng rống giận: "Mấy đồ nghiệp chướng mày!! Tao vốn không nên để mày sinh ra trên đời này..... mày chính là ác quỷ mà Vệ Như Yên để lại muốn tra tấn tao mà! Muốn cho tao thân bại danh liệt ác quỷ....."

Hàn Mộ Vi không có quay đầu lại, chỉ cảm thấy chính mình chóng mặt như đầu sắp ngã xuống.

Cường ngạnh chống đi đến lầu hai, Hàn Tử Tư tức giận mắng mòi ngừng lại được, Lưu Băng Tinh nhỏ giọng mà đi an ủi ông ta.

Hàn Mộ Vi đi đến cửa phòng chính mình, lại thấy Hàn Mộ Vũ mở cửa phòng từ bên trái đi ra ngoài, Hàn Mộ Vũ vừa thấy đến vết thương đang sưng lên trên mặt Hàn Mộ Vi, sưng sưng mà nò nộ cười: "Chị à, chị thật đúng là cầu không đối được **** đầu..... Khi còn nhỏ trộm quần áo của em, trưởng thành lại trộm nhẫn kim cương của người ta..... Làm em gái của chị, em thật là cảm thấy bị sỉ nhục a!!"

"Nga, đúng rồi, hiệu trưởng đã biết tin tức này, ông ấy chắc chắn sẽ tìm chị để hỏi chuyện..... Chị tốt nhất nên suy nghĩ xem, ngày mai nên trả lời việc này như thế nào..... Chị gái thân mến, chị nếu là thật sự ăn trộm, em gái sẽ rất buồn a! Về sau người ta liền sẽ gọi em là ' em gái của ăn trộm '..... Mặt mày đến chừng nào!"

Hàn Mộ Vũ vui sướng khi người gặp họa mà nói, sau đó nháy mắt thu hồi trên mặt cười, từ sau lưng lấy ra bài thi lần trước của Hàn Mộ Vi.....

Mặt vô biểu tình mà xé thành hai nửa!

"Ăn trộm..... Không xứng có được thành tích ưu tú như vậy! Chờ xem, mày nhất định sẽ bị thôi học!!"

Hàn Mộ Vũ nói xong, mang theo thắng lợi cười đem bị xé rách bài thi ném tới bên chân cô, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Hàn Mộ Vi đưa mắt nhìn bài thi trên sàn nhà, mặt vô biểu tình mà đem chúng nó nhặt lên tới, mở cửa phòng ra, đen cửa phòng khoá trái lại. Xoay người vừa thấy, phòng chính mình quả nhiên một mảnh hỗn độn.....

Trên bàn sách những cái đồ bài thi hay bài tập thậm chí là của cô làm đều bị xé thành nhiều mảnh, túi quần áo, Lưu Băng Tinh khoảng thời gian trước mua kia vài món quần áo mới cũng tất cả đều bị cắt thành mảnh vụn, trên giường chăn đơn bị ném tới WC trên mặt đất, đầu gối sửa tắm tất cả đều ngã xuống mặt trên, còn dẫm mấy cái đầu chân.....

Nệm bị tạt nước, ướt hơn phân nửa, gối đầu sợi bông tứ tán.....

Cảnh tượng như vậy không phải lần đầu tiên nhìn đến, lúc trước cô chỉ cảm thấy chết lặng, căn bản liền khổ sở đều không có.

Chính là, đã trải qua thời gian dài như vậy nỗ lực cùng thay đổi, thấy như vậy một màn, cảm thụ được bên má ản ản đau đớn, Hàn Mộ Vi lại đột nhiên cảm thấy một mối.

Tiểu bao từ ở trong đầu tức giận mà kêu to:

"Sao lại có thể như vậy?! Bọn họ thật sự quá đáng!!! Chủ nhân, chúng ta muốn báo thù, đợi lát nữa thời điểm Hàn Mộ Vũ không có ở trong phòng, chủ nhân cũng đem phòng cô ta biến thành như vậy!!!!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Internet du luận

"Còn có ba của người, ông ta sao lại có thể như vậy?! Căn bản không biết rõ ràng, không phân xanh đỏ đen trắng liền đánh người rồi..... đáng về kia của ông ta cũng xứng đáng là một người cha sao?! Đã thế lại còn mắng người là ác quỷ mà mẹ người lưu lại để hãm hại ông ta..... Em thấy ông ta chính là đang chột dạ!! A a a a a ta thật là chịu không nổi, tức chết tôi rồi....."

Tiểu bao từ ồn ào nửa ngày, lại phát hiện Hàn Mộ Vi căn bản không có nói chuyện.

Cô chỉ là an ổn tĩnh mà nhìn một màn này, sau đó không tiếng động mà đi đến bên cửa sổ, an tĩnh mà ngồi xõm xuống dưới, ngồi ở bức màn bên cạnh.....

Trong căn phòng trống trải,má trái chậm rãi sưng đỏ lên, nhưng cô lại giống một chút cũng không đau một chút, hoàn toàn không muốn đắp một ít nước đá hoặc là thoa thuốc một chút.

Toàn bộ phòng đều là giấy vụn cùng sợi bông, chung quanh một mảnh an tĩnh.

Tiểu bao từ đột nhiên một câu cũng cũng không nói ra được.

Nó không phải đã sớm biết sao? Hàn Mộ Vi chính là đã từng trải qua cuộc sống địa ngục thế này.....

Nó đã sớm biết, Hàn Mộ Vũ cùng Lưu Băng Tinh luôn tìm cách hãm hại Hàn Mộ Vi, Hàn Tử Tư căn bản không hề xem cô là con gái ruột của mình, ngược lại coi cô giống như kẻ thù, muốn đánh liền đánh, muốn mắng cứ mắng.....

Có điều,đây là lần đầu tiên nó tận mắt chứng kiến tất cả.....

Tiểu bao từ đột nhiên khổ sở lên, nhìn phòng cảnh tượng nội loạn bảy tám tao, còn có cảm giác được Hàn Mộ Vi hoàn toàn không có bất luận cái gì tự hỏi đầu, cô buổi sáng còn nhân thành công làm ra được một bài toán khó sáng đôi mắt, hiện tại lại lỗ trống đến phảng phất cái gì cũng không thấy được.....

Tiểu bao từ trầm mặc xuống dưới.

Lúc trước nó hận không thể đem cô sát luyện thành thép, thậm chí từ lần đầu xuất hiện ở trước mặt cô, thời điểm làm cô phấn khởi thay đổi, nó đều có như vậy tâm tình. Cảm thấy cô như thế nào liền không thể chính mình tranh thủ một chút đâu? Vì cái gì muốn giống ngọc tử giống nhau ngu si mà thừa nhận này hết thảy đâu? Thời điểm bị đột oan như vậy, vì cái gì liền không thể lớn tiếng mà đứng ra vì chính mình biện giải?

Hiện tại nó đã biết, bởi vì biện giải cũng vô dụng. Không có người sẽ nghe có nó.....

Người sinh ra cô người nuôi dưỡng cô, hướng chỉ những người khác đâu?

Vô tình, tiểu bao từ đột nhiên cảm giác được trong lòng ề ảm, rất muốn nói cái gì đó, lại phát sinh chính mình căn bản không biết nên nói chút cái gì.....

Cô trong đầu đều trống rỗng, cô cái gì cũng không nghĩ được.

Trạng thái cứ như chết lặng như vậy, lại làm tiểu bao từ cảm giác càng chưa xót.

"Chủ nhân, không cần khổ sở. Tiểu bao từ sẽ luôn ở bên cạnh người....."

Cuối cùng, nó chỉ nói như vậy một câu, liền an tĩnh xuống dưới.....

Hệ thống là có thể lên mạng, ở trong lúc Hàn Mộ Vi phát ngôn, tiểu bao từ chính mình xem tin tức, nhìn đến những cái đó bị đăng lại không biết bao nhiêu lần tin tức hạ, thuần một sắc đều là đối Hàn Mộ Vi bất lợi chủ ngôn luận:

"Phụ nhị đại chính là phụ nhị đại, người nào đều có!"

"Hiện tại gia trưởng a, chỉ nghĩ sự nghiệp, căn bản là không tiến hành cùng lúc gian cấp con cái..... Kiểm như vậy nhiều tiền có ích lợi gì đâu? Để lại cho như vậy còn cái tương lai còn không phải đều sẽ bị bại sao?"

"Nữ nhân kia thật đáng thương..... Nhìn bị trộm coi như không nói đi, vậy mà còn bị vu khống ngược lại nói nhân kim cương là giả.....còn chưa tính..... Bạn trai còn cùng cô ấy chia tay."

"Người nam kia quả thật khinh cơ lòng tâm mà, như thế nào có thể bởi vì một chiếc nhẫn lại cùng bạn gái chia tay?"

.....

Phía dưới còn có cái gì chuyển gia ở phân tích có được cá tính hài từ kỳ quái ham mê hình thành từ bối cảnh, đối diện tại loại này lại nặng không nặng tình xã hội các loại khiển trách.

Mà càng làm cho tiểu bao từ lo lắng chính là, trong đó đã có chút người mình xác mà đưa ra tên Hàn Mộ Vi.

"Này không phải nhân vật phong vân chúng ta trường học gần nhất sao? Hai tháng thời gian từ một người luôn nộ giấy trắng khi thì biến thành điểm cao còn lọt vào bảng thứ hạng..... Tròi ạ, cư nhiên cùng cảnh sát cục đều có quan hệ, nghe nói cô ta ngày từ đầu tiên Nhất Trung cũng là đi đường tắc vãn, ba của cô ta quyên góp cho trường không ít tiền a..... Chắc không phải thành tích hay tháng gần đây liên tục tăng cao cũng là nhờ có tiền mua được a?!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Xoay ngược lại!

"Này không phải Hàn Mộ Vi sao? Tôi nhớ rõ nhà cô ấy chính là Hàn gia đệ nhất Giang thành a....."

"Gi? Ra là Hàn gia a!! Kìa thật đúng là danh xứng với thực phú nhị đại a..... Khó trách như vậy có tiền. Nghe nói Hàn Tử Tư cơ hồ mỗi ngày đều tăng ca, ngay cả tiết nghỉ cũng giống nhau, cần bản không hề dành nhiều thời gian cho con cái bao nhiêu cả..... Khó trách không quan tâm gì nhiều đến việc giáo dục con cái!"

.....

Tiểu bao từ xem đến vô cùng tâm tắc, nhưng lại không biết nên làm như thế nào, đành phải âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn đừng cho chủ nhân nhìn đến những cái bình luận này.

Đang ở thời điểm rối rắm, nó đột nhiên lục soát cái gì, lập tức hưng phấn lên.

"Chủ nhân!! Ta tìm được chứng cứ!!"

Sau đó nó mới phát hiện, Hàn Mộ Vi bất tri bất giác đã mệt mà ngủ thiếp đi rồi.

Tiểu Bao Tử nhìn chủ nhân ăn mặc đơn bạc, còn có cả phòng hỗn độn, lần đầu tiên bắt đầu buồn bực lên, vì cái gì nó không có thật thế, không thể đem nó chủ nhân chuyển qua trên giường đi? Nga, không..... Giường cũng không thể ngủ.

Tiểu Bao Tử yên lặng mà nhắm lại miệng, xem những tin tức mà mình tìm kiếm được.

Trên Weibo của Lý Thanh, WeChat vị kia "Trần công tử" đem ngày ấy chụp ảnh chụp phát ra, còn mang theo vài phần trào phúng:

"Hiện tại đã là thời nào, dân ông muốn theo đuổi con gái người ta cũng phải biết chịu chi chứ, nhìn đây đều là cái gì a..... một chiếc nhẫn còn chưa có giá đến mấy ngàn tệ, cư nhiên bị nói thành hai mươi vạn, tám tác!"

Lý Thanh ngày ấy đã có lấy ảnh ra để đưa cho cảnh sát xem, tiểu bao từ lập tức liền nhận được nó, nhìn đến lời này, nó nhanh chóng chụp hình lại lưu giữ, sau đó khởi động hệ thống trình tự tìm tòi, thực mau tìm được rồi tư liệu vị Trần công tử này.

Trần công tử là nhà giàu công tử Giang Thành nổi danh, thích khoe giàu ăn chơi trác táng, Lý Thanh lớn lên không tồi, còn mở một shop bán hàng online, Trần công tử cùng coi ngày ấy ở hộp đêm sau khi quen biết còn hẹn gặp mặt nhau vài lần, còn mua nhẫn kim cương thật tặng cho cô ta, đương nhiên, không đáng giá hai mươi vạn, bất quá cũng là thật sự là viên kim cương thật.

Trần công tử rất nhiều thói quen, thích lái cái gì xe thích cái dạng gì nữ nhân thích đi chỗ nào.....

Cơ hồ đều đã ở trên mạng khai báo ra hết, tiểu bao từ lập tức liền đem này đó tin tức góp nhặt lên.

Tấm ảnh chụp chiếc nhẫn kia bối cảnh xung quanh rõ ràng là ở trong khách sạn, hơn nữa..... Ảnh chụp góc còn có ẩn tên có khách sạn chặn cùng hộp giấy.....

Lập tức, nó liền tìm tòi rồi đem đó Trần công tử cùng Lý thanh đi khách sạn, hơn nữa ở trong theo dõi nhanh chóng tìm được thân ảnh bọn họ, lúc ấy Lý thanh trên tay xác thật đang đeo chiếc nhẫn danh xưng hai mươi vạn kia. Mà thời điểm ngày hôm sau mau giữa trưa, Lý Thanh một người rời đi khách sạn, trên hành lang theo dõi hình ảnh biểu hiện cô ta trong tay rỗng tuếch. Bất quá, này cũng vô pháp chứng minh nhẫn đã lưu tại trong phòng, bởi vì còn khả năng ở trong túi của cô ta.

Tiểu bao từ kiên nhẫn mà xem đi thêm một lúc, thật đúng là tìm được rồi hình ảnh như vậy.....

thời điểm Buổi chiều một chút nhiều, Trần công tử huyết sáo ra cửa phòng, trong tay thường thức kia chiếc nhẫn.....

Tiểu bao từ đắc ý dào dạt mà đem đem những hình ảnh này đều ghi lại hết tất cả, mặt trên biểu hiện ngày vừa lúc là.....

Trong tin tức Lý Thanh công bố bị Hàn Mộ Vi đoạt nhẫn kim cương ngày đó.

Tiểu bao từ thực mau liền đem đem triệt để đoạn video này đăng lên trên Weibo, hơn nữa tiêu đề vô cùng kích thích sự tò mò, thực mau khiến cho không ít người chú ý, các cư dân mạng đều nhìn thấy tin tức theo như lời người nữ mất đi nhẫn kim cương mà cùng bạn trai nhào đến chia tay,nữ nhân ký thật ở bị cầu hôn đêm đó liền cùng người khác nam nhân đi thuê phòng, hơn nữa còn là công tử phong lưu nổi danh ở Giang thành thời điểm hiện tại.....

Lập tức liền hưng phấn đi lên.

Vốn dĩ cái kia tin tức liền cũng đủ hấp dẫn kích thích người đọc tin tức, không nghĩ tới lại xả vào Trần công tử nổi danh, Weibo thượng cái này nhiệt độ càng là lần nữa kéo lên.

- - - - -

Đụng đến chủ nhân thì coi chừng Tiểu Bao Tử a!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Vả mặt

"Trời ạ, vừa đồng ý cầu hôn lập tức lại cùng Trần công tử thuê phòng luôn a..... tôi nếu là bạn trai cô ta thì cũng chắc chắn chia tay của ta?! Còn nói là bởi vì cướp nhầm, đem vị hôn phu của bản thân vu khống thành tra nam..... Nữ nhân này quá vô si!!"

"Nói như vậy, nhẫn bị phú nhị đại trộm cũng là vu hãm cho người ta rồi? Hiện tại phú nhị đại cũng thật đáng thương, không làm gì người khác cũng chưa tự xưng mình là phú nhị đại bao giờ..... Rõ ràng là giúp người làm niềm vui hành hiệp trượng nghĩa giúp người khác lấy lại tài sản, cư nhiên bị vu hãm trộm nhẫn kim cương còn hại người ta chia tay..... Đây là phương thức ăn vạ trong thời đại mới à??"

"Tôi chính là người chứng kiến ngày đó, cái tiểu cô nương học Giang Thành Nhất Trung này thân thể nhìn nhỏ nhắn gầy yếu nhưng mà, thân thủ lại tốt và nhanh đến bất ngờ, tôi đều mau cho rằng người ta là cái cao thủ gì lãnh đời! Chính là nữ nhân này lại còn nói cái gì có ấy sức lực yếu ớt khẳng định không có biện pháp đánh tên ăn trộm, khẳng định là ăn trộm đồng lõa! Tầm tắc, hiện tại thế đạo....."

"Các vị phía trước à, các người thật đúng là tự vạ mặt..... Lúc trước mọi chuyện còn chưa có sáng tỏ đã liền mắng chửi tiểu cô nương nhà người ta thậm tệ như thế nào?"

"Đúng vậy a, tiểu cô nương của nhà người ta thanh thanh bạch bạch tâm đại lại thiện lương, bị các người có ý nói là phú nhị đại tâm lý biến thái vạ vạ thích trộm đồ của người khác để tìm niềm vui, còn ghê tởm phỏng đoán chuyện

trình gia đình nhà người ta không được hạnh phúc....."

"Nói ghê tóm phông đoán, tôi thật đúng là không ngại theo như bạn nói, này tiểu cô nương trong nhà thật đúng là rất phức tạp, người cha cô ta sau khi mẹ cô ấy chết đi một tháng sau liền đem người phụ nữ khác về nhà, còn mang theo một đứa con gái riêng bằng tuổi cô ấy mang về nhà..... bạn cho rằng cô ấy tâm lý có thể bình thường? Tôi nói cho các người biết! Tôi chính là bạn học sơ trung của Hàn Mộ Vi, cô ấy chính là ngược đãi đến cơ thể gầy yếu thiếu dinh dưỡng, tự tạo ra tính cách gần như tự kỉ, còn bị mẹ kế và em gái cùng cha khác mẹ nói là người câm, nếu không phải gần nhất cô mở miệng nói chuyện, tất cả mọi người đều thật sự tin tưởng rằng cô ấy là đồ ngốc rồi!"

"Thiệt hay giả? Kịch bản này sao lại thấy câu huyết thê này?"

"Đúng là phim ảnh đều lấy ra từ cuộc sống mà, chỉ bằng việc cha cô ấy sau khi vợ mình chết được một tháng liền đi cưới người phụ nữ khác, hơn nữa vợ mới còn có một đứa con cùng tuổi với cô ấy..... Liền biết ba của cô ấy đúng là một tra nam!"

.....

Tiểu bao tử phát Weibo lập tức liền chuyển phát quá vạn, phía dưới bình luận hoặc là là đang mắng Lý thanh, hoặc là là đang nói Trần công tử, còn có..... Chính là những người sống ở Giang thành, các cư dân mạng có quen biết hay nhận ra người của Hàn gia, đều ở bất quá bóng dáng Hàn gia, còn có mấy học sinh Giang Thành Nhất Trung vào xem nào nhiệt, có mấy người cố ý nói đỡ cho Hàn Mộ Vũ, nhưng đều bị trào phúng trở về. Còn có người nói đến chuyện biến của Hàn Mộ Vi, cùng với thành tích đáng gờm lần trước, trong khoảng thời gian ngắn, cái tên Hàn Mộ Vi như được phát hoạ lên nhiệt lượng không giảm.

Có lẽ là lần này sự kiện xào đến quá nhiệt, tài khoản cảnh sát cũng đã phát thông cáo về sự về ngày, đem sự tình làm sáng tỏ đến rành mạch,hiềm nghi Hàn Mộ Vi trộm nhẫn kim cương cũng được xoá sạch, còn có ý chỉ tỏ về Lý thanh bởi vì bạn trai nói nhẫn kim cương là giả mới cùng bạn trai nhào đến chia tay, bạn trai cô ta sau khi biết chuyện nhẫn kim cương bị mất luôn an ủi cô ta, nói sẽ mua lại cho cô ta một cái mới.....

Cho nên, căn bản là không phải sự việc không như trên tin tức lúc trước đã nói, là bởi vì nhẫn kim cương không thấy bạn trai mới cùng cô ta chia ta.

"Và mặt đi..... các anh hùng bàn phím lúc trước mắng chửi người ta lắm mà? phú nhị đại người ta là thấy việc nghĩa hăng hái làm hỗ trợ đoạt lại túi xách, bị các người nói thành tâm lý biến thái thích đi trộm đồ..... Ha ha. Có tiền chính là có tội à!"

"Tôi cảm thấy việc này thuần túy chính là bởi vì truyền thông ác ý dẫn đường!! Ban đầu là cái trang web nào đăng tin tức lên? Cũng không điều tra rõ liền viết loạn viết bậy..... Sức tưởng tượng phong phú như vậy, như thế nào không đi viết kịch bản? Làm phóng viên làm gì?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**Net.

Chương 117: Gia bạo?

"Hiện tại phông viên a, không có nhất định sức tưởng tượng thật đúng là không đảm đương nổi! phú nhị đại người ta rửa sạch hiềm nghi mới có thể ra khỏi cục cảnh sát a, kết quả nhìn thấy người ta ngồi vào siêu xe đi liền cảm thấy kháng định là trong nhà có tiền trong cục cảnh sát có người..... tôi đồng tình nghiêm túc làm việc của nhóm cảnh sát thực túc!"

.....

Trong một đêm, trên mạng bình luận nháy mắt xoay một cái phong cách.

Mã đã hơn nửa đêm nên Hàn Tử Tư tắc cần bản không biết có chuyện này, Hàn Mộ Vũ tuy rằng biết, tức giận đến muốn điên, nhưng lại muốn cho Hàn Tử Tư đối Hàn Mộ Vi tiếp tục như vậy, một chút cũng không có cùng Hàn Tử Tư nói gì cả. Mã Lưu Băng Tinh luôn luôn chỉ chú ý châu báu hàng hiệu, chưa bao giờ xem qua Weibo cũng không xem tin tức, càng sẽ không biết sự việc hướng đi đã đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngày hôm sau thời điểm tỉnh lại, Hàn Mộ Vi cảm giác chính mình đầu choáng váng mất hoa, gương mặt đã sưng lên hơn phân nửa, thoát nhìn cực kỳ đáng sợ.

Đầu vụng vụng trầm trầm, nghĩ đến là ngủ ở trên sàn nhà một đêm, cửa sổ lại không có đóng lại, sau nửa đêm gió lạnh, hiện tại đã đã bị sốt rồi.

Tiểu bao tử vội một đêm, sau khi nhìn đến kết quả, cảm thấy mỷ mẫn mà nghỉ ngơi đi.

Nó liên tục công tác cũng là ở tiêu hao năng lượng, cho nên trừ phi thời điểm tất yếu, nó đều không quấy nhiễu Hàn Mộ Vi.

Đơn giản mà rửa mặt xong, Hàn Mộ Vi thay đồng phục, một lần nữa đeo cặp sách lên lưng, mặt vô biểu tình mà rời Hàn gia đi.

Hàn Tử Tư sáng sớm liền rời Hàn gia, Lưu Băng Tinh ngồi ở trên bàn cơm, nhìn đến cô sưng lên mặt, cười lạnh thanh, "mày tốt nhất đắp nước đá một chút, như vậy đi ra ngoài, là tính toán làm người cho rằng chúng ta ngược đãi mày có phải hay không?"

Hàn Mộ Vi không có quan tâm bà ta, lập tức đi ra khỏi cửa nhà.

Từ ngày hôm qua buổi chiều trở về liền vẫn luôn không có ăn cơm, cũng không có uống qua một ngụm nước nào, Hàn Mộ Vi đi được vài bước, liền cảm giác trước mắt tối sầm, đỡ tường, nữ hài gầy yếu chậm rãi ngồi xổm xuống, dạ dày bộ co rút, cô đè nén xuống cảm giác muốn ói, lại vẫn là ói ra!

Chỉ là, bởi vì dạ dày thật sự không có gì đồ vật, ói ra đều chỉ là chút nước mật.

Yết hầu cũng bắt đầu đau lên, Hàn Mộ Vi bình phục trong chốc lát, lại chậm rãi đứng lên, vô lực mà hướng phương hướng trường học đi.....

Cô không biết, cô hiện tại bị đáng này thoát nhìn thập phần khủng bố.

Sắc mặt tái nhợt đến cùng giấy giống nhau, đôi môi cũng khô khốc trắng bệch, thân thể vốn dĩ liền gầy yếu, bởi vì sinh bệnh, làn da có vẻ càng thêm tái nhợt, vươn tay tới, dĩ vãng chỉ làm người cảm thấy quá gầy tay hiện tại có loại da bọc xương giống nhau cảm giác. Hơn nữa một bên mặt vẫn là sưng đỏ.....

Đọc theo đường đi, cô không ít người qua đường đều nhìn không được nhìn cô, nhưng Hàn Mộ Vi lại căn bản không đi chú ý bọn họ, cô đã thói quen đọc lai độc vắng không coi ai ra gì, không có tiểu bao tử nhắc nhở, cô cũng không biết chính mình hiện tại bị dạng làm rất nhiều người chú ý

Có mấy cái người qua đường đối với cô khe khẽ nói nhỏ, còn có một hai cái lấy ra di động trộm chụp một chút ảnh chụp, truyền tới trên mạng đi ——

"Trời a, phú nhị đại nguyên bản các người nói bị mẹ kế ngược đãi tôi còn không tin, hiện tại xem ra..... Không có lừa làm sao có khối a!"

"Buổi sáng đi học nhìn đến tin tức nghe nói phú nhị đại tâm lý biến thái thích trộm người châu báu..... Ha ha, này mặt rõ ràng là bị đánh, sưng thành cái dạng này..... Nhà tôi nếu là như vậy, tôi cũng tâm lý biến thái!"

Này mấy trương ảnh chụp chụp đến tay rằng có chút xa, nhưng Hàn Mộ Vi kia thân mặc đồng phục Giang Thành Nhất Trung còn vết thương đang sưng đỏ trên mặt, phía trước chú ý tin tức các cư dân lập tức kích động lên:

"Dựa!! Thật là cô ấy a..... Không phải là bởi vì tin tức ngày hôm qua mới bị đánh đi?!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Người có phải hay không đánh Vi Vi?

"Ha ha, ngày hôm qua nhìn đến tất cả mọi người mắng người nhà cô ấy cùng phóng viên tôi còn cảm thấy có chút quá mức, hiện tại tôi cũng muốn mắng! phóng viên Cái gì mà lung tung rối loạn, không biết rõ ràng liền viết, cũng mặc kệ có thể hay không ảnh hưởng đến cuộc sống của người khác. Còn có này đều là gia trưởng kiểu gì, không biết rõ ràng sự tình trải qua liền đánh người? Vẫn là đánh con ruột của chính mình?"

Chú ý việc này người còn có không ít là Hàn thị cao tăng, thậm chí còn có người hợp tác công ty, vừa thấy đến ảnh chụp Hàn Mộ Vi, lại liên hệ ngày hôm qua tin tức, nhìn Hàn Tử Tư ánh mắt lập tức liền trở nên cổ quái lên.

Hàn Tử Tư bên ngoài hình tượng giống như nho nhã lễ độ, tuy rằng bồi thể nữ không lâu sau, nhưng đập nện hình tượng cũng vẫn luôn là gia đình mỹ mãn, nhân sĩ sự nghiệp đầy hứa hẹn thành công, cư nhiên sẽ làm ra việc đánh con gái mình như thế này.....

Hon nữa, ở trên mạng những người bảo là bạn học sơ trung của Hàn Mộ Vi đây cũng không phải là lần đầu tiên?

Hàn Tử Tư ở tới hôm qua sau khi tức giận, liền chậm rãi đem việc này đã quên, đem việc này giao cho trợ lý đi xử lý tất cả, liền không hề chú ý tin tức trên mạng.

Lại không nghĩ rằng, giữa trưa ở thời điểm ăn cơm với lão tổng công ty hợp tác, lão tổng người ta luôn nhắc hấn cố gắng quan tâm đến con gái còn đề tài tán gẫu vẫn luôn xoay quanh chuyện “ phương thức giáo dục con gái”

Hàn Tử Tư vốn tưởng rằng đối phương chỉ là nghĩ đến con cái của ọ mới nói như vậy, nhưng qua bữa cơm, ông ta lại như thế nào tri độן cũng cảm giác được, đối phương là nhắm vào ông ta mà nói.

Còn không có biết rõ ràng là chuyện như thế nào, liền nhận được cuộc gọi của Với phu nhân, hon nữa ngữ khí thật không tốt:

"Hàn tổng, ông có phải rất hay đánh Vi Vi?"

Hàn Tử Tư lập tức lửa giận liền dâng lên, ông ta đương nhiên rõ ràng trong khoảng thời gian này Hàn Mộ Vi cùng gia đình Với phu nhân v như là người một nhà, nhưng là không nghĩ tới, ông ta tới hôm qua mới đánh Hàn Mộ Vi, hiện tại Với phu nhân liền gọi điện thoại tới để chấp vấn hỏi tội, Hàn Mộ Vi cáo trạng với Với phu nhân sao?!

Hàn Tử Tư nổi giận, dù thế nào chuyện xấu trong nhà ông ta cũng tuyệt đối không thể để truyền ra bên ngoài, mà Hàn Mộ Vi lại có thể không màng đến thanh danh bọn họ, mà có thể khốc lóc kể lể với người khác như vậy?!

Hon nữa, liền tính ông ta coi trọng gia đình Với phu nhân, nhưng lại nói như thế nào, Với phu nhân cũng là một người ngoại, bà ta có cái tư cách gì bởi vì ông ta đánh con gái của mình mà tìm ông ta truy vấn hỏi tội?

Ngữ khí của ông ta liền trở nên không tốt, "Với phu nhân, con nhỏ làm việc sai, nên cần phải dạy bảo một chút, con bé mới có thể biết cái gì là nên làm, cái gì là không nên làm....."

Với phu nhân cũng phát hỏa, "Nên làm? Vi Vi giúp người ta lấy lại cái túi bị cướp không phải nên làm sao? Ông là một người lớn, cũng không hỏi xem ngày lúc đó tình huống thế nào, như thế nào liền trực tiếp đánh con bé? Hàn tiên sinh, tôi thành thật cùng ông nói, ngày đó tôi cũng ở hiện trường, tôi so với ông còn biết rõ ràng hơn chuyện gì đã xảy ra. Vi Vi căn bản là không có nhân của người ta, chẳng qua người phụ nữ kia thấy Vi Vi dễ khi dễ, nhân của mình không tìm thấy liên vu khống cho Vi Vi thôi..... Nếu không phải tôi cùng tài xế nhà tôi vừa vặn nhìn thấy, Vi Vi phải lưu lại án....."

"Còn có, Hàn tiên sinh, nếu anh có chú ý việc này nói, nên biết, cái chiếc nhẫn kia là giả, hon nữa căn bản là không phải Vi Vi lấy, là người phụ nữ kia thời điểm cùng người ta đi thuê phòng mà làm rớt..... Hiện tại trên mạng video còn ở đó! Hàn tiên sinh, tuy là ông vốn không thích đứa con gái này, ít nhất cũng đến cho con bé một chút tín nhiệm chứ? Ngày hôm qua tôi khi đọc được những tin tức kia, lúc ấy tôi còn nghĩ, việc này ông chỉ cần cùng Vi Vi chứng thực một chút là sẽ ổn thoạt, một người ngoại như tôi nhiều lời ngược lại nhiều chuyện, không nghĩ tới....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Hiệu trưởng tìm nàng

Với phu nhân nghĩ đến lúc này nhìn thấy được những hình ảnh được đăng tải trên mặt trong lòng cảm thấy vô cùng tức giận, thế này mà là gia trưởng, như thế nào có thể không hỏi rõ ràng liền đánh con cái..... Không, nếu như Hàn Mộ Vi thật sự giống như tin tức trên mạng nói là tâm lý vặn vẹo yêu thích trộm đồ, thân là một người cha, ông ta không phải nên nhìn lại bản thân mình, có phải do chính mình không được tốt nên mới khiến con gái trở thành như vậy không phải sao? Như thế nào chưa hỏi gì mà đã đánh con bé rồi?

Nghĩ thôiúi cũng biết, ông ta khẳng định căn bản không có cho Vi Vi cơ hội để giải thích, nói không chừng vừa nhìn thấy Vi Vi liền lập tức mắng chửi con bé thậm tệ.....

Với phu nhân không biết, bà đoán cơ bản không có sai, hiện tại bà chỉ cảm thấy đau lòng cho đứa nhỏ này, con bé đã không còn mẹ mà cha ruột cũng chẳng cần.....

Bà hoàn toàn tưởng tượng không đến, tiểu thư khuê các xuất thân hào môn có tiếng ở Đế Đô Vệ Như yên, kỳ thật bị Hàn Tử Tư đánh còn độc ác hơn nữa!

Cắt đứt điện thoại, với phu nhân nói: "Tiểu Lý, đưa tôi đi Giang Thành Nhất Trung một chuyến..... Vi Vi đứa nhỏ này cũng thật là, bị thương như thế mà còn đi học..... Trên mặt thương cũng không biết đã thoa thuốc gì chưa....."

trong giọng của Với phu nhân nói mang theo vài phần đau lòng, Tiểu Lý cũng nhìn đến cái kia Weibo, nghĩ đến tiểu nữ hài mang đến cho mình rất nhiều hảo cảm, cũng có chút không đành lòng, nhanh chóng gạt gạt đầu, đi ra ngoài chuẩn bị xe.

Mà bên kia, Hàn Mộ Vi căn bản đối với tất cả mọi sự việc còn chưa biết gì cả, đầu vẫn là nặng nề, lỗ tai không biết có phải hay không bị đã thương, tổng cảm giác có chút đau đớn, quá mệt lãt liền có thể nghe được gián đoạn tính ong ong thanh âm.....

Không có tiểu bao tử giám sát, cô lại quay về bản thân lúc trước, cả người thoạt nhìn giống bị chôn ở phía dưới mây đen, lạnh băng khó có thể thân cận.

Thời điểm đi vào Giang Thành Nhất Trung, cơ hồ những bạn học đều trừng mắt lớn nhìn coi, hoặc là ghé vào cùng nhau khe khẽ nói nhỏ.

Hàn Mộ Vi không coi ai ra gì mà đi vào phòng học, cô ở vị trí phía sau cùng, khi từ cửa sau bước vào lớp, phía trước đồng học cũng không bao nhiêu người phát hiện cô tới trường học, cũng liền không có khiến cho quá lớn chú ý.

Ngồi ở trên chỗ ngồi, thói quen mà tính cảm lấy sách vở ra đọc nài, nhưng đầu lại trầm trọng đến đau đến muốn gục xuống

Sách mở ra trước mặt, lại một chữ cũng không đọc vào đầu được.

Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà khép lại thư, ghé vào trên bàn, thực mau liền ngủ rồi.....

Các học sinh trong lớp dần đông hơn, càng nhiều người bắt đầu chú ý tới Hàn Mộ Vi đang ở trong lớp, có mấy người vừa cầm đi động vừa nhìn Hàn Mộ Vi chỉ chỉ trỏ trỏ, muốn nhìn một chút trên mặt cô có phải thật sự bị đánh giống như ảnh trên mạng không, hoặc là nghĩ muốn quan tâm một chút tình trạng của coi. Nhưng Hàn Mộ Vi vẫn luôn nằm vào trên bàn, tới giờ học cũng không nhúc nhích, bọn họ căn bản không có cơ hội nhìn được.

Vào học, tiết đầu tiên là môn tiếng Anh

Nhan lão sư dạy tiếng Anh nhìn thoáng qua Hàn Mộ Vi, Nhan lão luôn luôn không thể nào thích Hàn Mộ Vi, cho dù cô hiện tại thành tích tăng cao, lần trước tiếng Anh còn thi được điểm tuyệt đối, Nhan lão sư cũng không đối Hàn Mộ Vi gia tăng hảo cảm, nhiều nhất là cảm thấy Hàn Mộ Vi không gây thêm phiền toái cho mình nữa.

Hiện tại nhìn đến Hàn Mộ Vi đang nằm trên bàn, Nhan lão sư thậm chí có chút khó chịu, cảm thấy Hàn Mộ Vi là không tôn trọng chính mình.

Bất quá, Hàn Mộ Vi hiện tại so với lúc trước cũng không có gì thay đổi, trên tiết học tiếng Anh Hàn Mộ Vi hoặc là ngủ hoặc là ngán người, Nhan lão sư cũng lười đến đánh thức Hàn Mộ Vi, trực tiếp giảng bài.

Nghỉ cách tiết 10 phút, cả lớp đa số đều đi ra ngoài.Nhưng Hàn Mộ Vi vẫn không ngẩng mặt lên vẫn luôn nằm ở đó.

Chu Quân Hào mấy ngày nay xin nghỉ, tựa hồ trong nhà có việc, Tề Tư Mẫn muốn quan tâm đến có một chút, nhưng cô ta ở bên cạnh nói chuyện Hàn Mộ Vi cũng không có phản ứng, cô ta liền cho rằng Hàn Mộ Vi hiện tại không muốn nhiều lời, yên lặng mà rồi đi.

Tiết thứ hai là tiết ngữ văn của giáo viên chủ nhiệm, Lý lão sư mới vừa nhận được thông báo từ hiệu trưởng, nhìn vẫn Hàn Mộ Bi đang nằm trên bàn học, nói: "em học sinh bên cạnh Hàn Mộ Vi, nói với em ấy một chút..... Hiệu trưởng tìm em ấy."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 120: Sẽ không hủy dung đi?!

Lại có chút lo lắng nói: "Tề Tư Mẫn, nếu không em cùng đi Vi Vi đến văn phòng hiệu trưởng đi!"

Tề Tư Mẫn gât gât đầu, nhìn Hàn Mộ Vi chậm rãi mở mắt, nhỏ giọng nói: "Vi Vi, mình cùng cậu đi đến văn phòng hiệu trưởng nha."

Hiệu trưởng?

Hàn Mộ Vi hôn mê trong đầu, chỉ nghĩ đến ngày hôm qua Hàn Mộ Vũ đã nói qua.....

Hiệu trưởng cho rằng cô trộm nhẫn kim cương của người phụ nữ kia, tính toán để cô thôi học, phải không?

Mặt vô biểu tình mà đứng lên, Hàn Mộ Vi không có chú ý tới, bạn học xung quanh và Lý lão sư khi nhìn vào vết thương sưng đỏ trên khuôn mặt mình, trên mặt biểu tình tức khắc thay đổi.

Hàn Mộ Vi cùng Tề Tư Mẫn vừa rời khỏi, toàn bộ lớp 2/3 liền sôi trào lên, "Trên mạng ảnh chụp là thật sự!! ba ba Hàn Mộ Vi khẳng định đánh cậu ấy nga....."

"Thật đáng sợ, vết thương nghiêm trọng như vậy..... Cũng không sợ hủy dung....."

"Hàn Mộ Vi thật đáng thương, trong nhà tuy rằng có tiền, nhưng quá đến một chút cũng không hạnh phúc!"

"Hàn Mộ Vũ không phải là em gái cậu ấy sao? Tôi tới giờ chưa nghe cậu ta nói qua chuyện Hàn Mộ Vi bị đánh....."

"Mình thấy, phỏng chừng là mẹ kế đánh..... Lại nói như thế nào con gái ruột của ba cậu ấy, chỉ có mẹ kế cậu ấy mới có thể đánh mạnh tay như vậy!"

.....

Lý lão sư nhăn lại mà tới: "An tĩnh!"

Lại có chút không yên lòng đối với Hàn Mộ Vi, nhìn Đoàn Thần Kiệt nói: "Lớp trưởng giúp cô trông chừng lớp, tiết này đổi thành tiết tự học."

Nói rồi liền nhanh chân hướng đi ra bên ngoài lớp, nào biết, thời điểm đi tới chỗ hai người bọn họ, đột nhiên nghe được Tề Tư Mẫn một tiếng thét kinh hãi: "Vi Vi!! Vi Vi!!!"

Lý lão sư bước nhanh tiến lên, phát hiện Hàn Mộ Vi sắc mặt tái nhợt đã té xỉu trên mặt đất, nhanh chóng đem cô ôm lên, cùng Tề Tư Mẫn hai người hai bên đỡ Hàn Mộ Vi đi vào phòng y tế.....

Hàn Mộ Vi bị sốt rất cao, phòng y tế không dám để cô ở lại trong trường như thế này, nhanh chóng lái xe đưa cô đến bệnh viện gần đó, mà thời điểm Lý lão sư thông báo cho Hàn Tử Tư, Hàn Tử Tư vừa thấy được, liền nhăn lại mà lại, cúp luôn cuộc gọi của Lý lão sư tiếp tục bàn chuyện làm ăn với đối tác trước mặt.

Ông ta cho rằng Hàn Mộ Vi đại khái là hôm nay không đi đến trường đi học, Lý lão sư sự cái này quá phụ trách nhiệm lão sư lại tới hỏi có phải hay không đã xảy ra chuyện, không nghĩ tới là tin tức Hàn Mộ Vi nằm viện. Nhưng mà liên tính ông ta biết, ông ta nhiều nhất cũng là báo thư kí của mình đi đến xem sao, căn bản sẽ không để ý nhiều, ngược lại sẽ cảm thấy phiền phức.

Lý lão sư lại gọi đến một lần, Hàn Tử Tư vẫn là không có bắt máy, gọi tới Hàn gia, Lưu Băng Tinh đi ra ngoài đi dạo phố, điện thoại là Lưu tẩu trong phòng bếp bắt máy, nhưng Lưu tẩu cũng không thể nào tự ý quyết định được, đành phải nói: "Chờ tiền sinh cùng phu nhân quay trở về, tôi sẽ báo cho bọn họ."

Lý lão sư tức giận đến muốn chết, đây là gia trưởng kiểu gì, lúc trước không tham gia họp cũng không nói đi, điện thoại phỏng vấn cũng trước nay đều là ứng phó, hiện tại con cái bị bệnh tới nằm viện thế nào mà lại còn không đi đến đây sao?!

Lý lão sư không có biện pháp, đành phải xin phép nghỉ nửa ngày, đi theo đi bệnh viện.

thời điểm Hàn Mộ Vi tỉnh lại, là nửa đêm

Tiểu bao từ kích động nói: "Chủ nhân, người cuối cùng tỉnh rồi!"

Hàn Mộ Vi chỉ cảm thấy yết hầu khô khốc, môi cũng lam được tróc da, trên mặt thương tựa hỏ hỏ một ít, không có cảm giác đau đớn, hơn nữa, tựa hỏ cũng tiêu sưng lên một chút.....

"Nơi này..... Là nơi nào vậy?"

Chung quanh không có người, Hàn Mộ Vi ở trong đầu hỏi

Tiểu bao từ tức giận nói: "Chủ nhân, người phát sốt đến gần xỉu, Lý lão sư bọn họ đưa người đi bệnh viện..... Buổi chiều Vói phu nhân đi đến trường học tìm người, sau lại đến bệnh viện xem người, đến buổi chiều Nguyên Nguyên tan học mới đi....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 121: Sốt cao té xỉu

"Cha cùng mẹ kế của người cũng có tới đây, bắt quá, bọn họ chỉ đợi trong chỗ kín, tới lúc không cìn một ai đến đây, liền trực tiếp kêu một người hộ lí đến đây..... Người hộ lí đó hiện tại đang ra ngoài lấy nước."

"Chủ nhân, người phát sốt đến 39.3 độ, đầu óc đều nóng đến bùng bùng..... Thực xin lỗi, chủ nhân, em đáng lẽ nên phải phát hiện sớm một chút."

Hàn Mộ Vi không nói gì, sau đó đột nhiên nhớ tới lời nói lúc trước của Lý lão sư

"Ta..... Đã bị cho thôi học sao?"

Tiểu bao từ thét chói tai: "Sao có thể?! Chủ nhân, cho dù người thật sự đã trộm đồ, bọn họ cũng không thể bắt người thôi học a..... Huống chi người căn bản là không có trộm đồ của ai đâu chứ? Hiệu trưởng chỉ là nghĩ muốn hỏi thăm người một chút sự tình của chuyện trong tin tức, rốt cuộc thì chuyện này cũng liên quan ít nhiều đến danh dự của Giang Thành Nhất Trung nên cần phải xem xét kĩ càng một chút..... Bắt quá, hiện tại không cần."

"Không cần?"

"Ặn!" Tiểu bao từ bộ dạng giống như đang hiển vật quý dâng tặng cho vua, đem quá trình chính mình tự tra tìm tin tức trên mạng như thế nào,rồi đem những sự việc đó giúp Hàn Mộ Vi làm sáng tỏ như thế nào kể hết đầu đuôi tất cả cho Hàn Mộ Vi nghe, còn có hôm nay buổi sáng bị chụp lên truyền khắp trên mạng còn có bình luận của các cư dân mạng.

Hàn Mộ Vi mới tỉnh lại, đầu còn có chút chỗ trống, lượng tin tức có hơi lớn, cô hiện tại không kịp tiếp thu được hết tất cả lập tức.

"Đừng rồi, chủ nhân lúc đến bệnh viện cũng bị người ta chụp hình, còn có các bạn học trên lớp của chủ nhân cũng đem việc này nói lên trên các trang mạng, lại khiến cho một trận bình luận sôi nổi..... Chủ nhân, lúc này sự tình nháo lớn đến vậy, cha cùng mẹ kế của người hiện tại chắc chắn không dám làm tổn thương người thêm cái gì đâu, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, chủ nhân có thể không cần lo lắng, an tâm dưỡng bệnh nga."

Hàn Mộ Vi nhắm mắt lại, cảm thấy chính mình mệt mỏi quá, cái gì đều không nghĩ, cái gì đều không muốn làm cả.

Cô thờ nhẹ nhàng, cô chậm rãi lại lăm vào giấc ngủ giữa.....

Hàn Mộ Vi ở bệnh viện nằm hai ngày hai đêm, sau đó Hàn Tử Tư đưa cô về ở trong nhà

Cô cũng không biết, hai ngày này đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Trên mạng nhiệt nghị không ngừng sôi trào, cuối cùng Lý Thanh cùng bạn trai cô ta bị soi ra từ người đến gốc, trừ bỏ bởi vì việc này mất cảm, còn có một bộ phận nguyên nhân là bởi vì cái hoa hoa công tử nổi tiếng Trần công tử kia, hẳn ta nhiều lần bị bạn gái hiện tại cho người xử lí đến quần lót cũng không còn, lúc này Lý Thanh cũng chung cảnh ngộ thảm hại không kém.

Các cư dân mạng lúc đầu ủng hộ cô ta phát hiện được cô ta kỳ thật là ý vào bạn trai yêu thương mà đòi hỏi người ta, trên thực tế chỉ là đem người ta thành một cái máy ATM sống để rút tiền, vì chính mình mua các loại hàng hiệu sang trọng đắt tiền để hải long cho bản thân, hơn nữa quen nhau hơn ba năm lại giấu bạn trai thường xuyên đi đến hộp đêm ăn chơi, thật cùng cùng một loại người ăn chơi trác táng như Trần công tử không ngừng một chi có một người bên cạnh thôi.....

Các cư dân mạng đều nhện không được trào phúng lên, bình luận dưới Weibo của Lý Thanh thật không thể nhìn nổi, đến cuối cùng bức đến cô ta phải khoá bình luận trên tài khoản của mình. Mà bạn trai Lý Thanh sau khi bị người xung quanh dò xét dị nghị, bị phản mà từ chức, về nhà gây dựng sự nghiệp của riêng mình. Nghe nói sau lại thật đúng là lăm ăn rất được, công ty nhỏ nhưng ohash triển rất tốt, Lý Thanh sau khi đã biết rất hối hận, muốn tìm hàn một lần để nói lại tình xưa, nhưng khi đó người đó đã không còn yêu cô ta nữa.

Mà bên này, sự tình mới qua mấy ngày.

Hàn Mộ Vi hết bệnh rồi, chỉ là thân thể còn có chút suy yếu.

Phòng cô cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ, giường cũng được thay đổi một cái mới. Nghe nói là ngày đó Hàn Tử Tư sau khi về nhà, muốn tìm Hàn Mộ Vi hỏi rõ ràng khi nhìn đến, lúc ấy sắc mặt của ông ta cũng không phải tốt đẹp gì.

Hàn Tử Tư kỳ thật vẫn luôn biết Hàn Mộ Vũ đối Hàn Mộ Vi không tốt, những chuyện Hàn Mộ Vũ nói Hàn Mộ Vi trộm trang sức cắt nát quần áo của mình..... ông ta cũng biết không phải Hàn Mộ Vi làm. Chỉ là, ông ta vốn dĩ đã luôn chán ghét Hàn Mộ Vi, hơn nữa đối Hàn Mộ Vũ thiên vị, vẫn luôn lăm bộ không biết.

Chính là, ông ta chưa từng nghĩ là Hàn Mộ Vũ lại lăm mọi việc quá đáng đến như vậy!

Hàn Tử Tư lần đầu tiên giáo huấn nằng Hàn Mộ Vũ, Hàn Mộ Vũ ủy khuất mà khóc nửa ngày, lại phát hiện lúc này đây ba ba cũng mình cần bản không hề đau lòng, cũng không hề đổ cô ta một chút nào

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Hiệp nữ phong phạm

Cho dù là chán ghét Hàn Mộ Vi như thế nào, tự tôn của Hàn Tử Tư cũng sẽ không để ông ta hà khắc với đứa con gái của chính mình, ông ta nhanh chóng đã cho người đến dọn dẹp sạch sẽ căn phòng của Hàn Mộ Vi, đem toàn bộ đồ đạc bên trong tất cả đều đổi thành cái mới hết.

Sở dĩ lăm như vậy, kỳ thật cũng là vì ngày đó giữa trưa lão tổng hợp tác cùng công ty còn có Với phu nhân, cùng ngày nghe được Với phu nhân chỉ trích, ông ta tuy rằng tức giận, nhưng cũng biết nói chính mình xác thật oan uổng cho Hàn Mộ Vi, ông ta kỳ thật là muốn hỏi rõ ràng, nhưng vừa thấy khuôn mặt của Hàn Mộ Vi có vài nét tương tự mặt Vệ Như Yên, hóa khí liền đi lên.....

Mang theo cảm tình phức tạp, Hàn Tử Tư đã cho thay đổi hết tất cả đồ đạc trong phòng của Hàn Mộ thành những cái mới và mắc tiền hơn.

Có lẽ như vậy Với phu nhân sẽ cho là đã nghĩ sai về ông ta đi?

Hàn Tử Tư nghĩ như vậy.

Ông ta cũng không biết, Hàn Mộ Vi một chút cũng không hề thấy cảm kích đối với ông ta.

Nhìn căn phòng xa lạ, Hàn Mộ Vi an tĩnh mà đi đến cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ có cơn mưa lớn đang diễn ra.....

Hàn Mộ Vi cũng không biết, giờ phút này trên mạng đoạn video của cô lại lên đứng trên hot seacrh lần nữa.

Đoạn video kia là lần trước ở quảng trường, Hàn Mộ Vi bị người xung quanh vây kín đến hô hấp khó khăn, muốn tránh thoát khi muốn tránh thoát khỏi bàn tay của Lý Thanh, đã sử dụng mười giây ngăn ngại chính nghĩa giá trị để thoát, đã có người quay lại lúc đó,sau khi biết được chuyện này đang là chủ đề nóng liền đem video phát tán lên mạng

Những người đó ngay từ đầu chỉ là bởi vì hai người khác nhau cái gì nhìn kim cương sự mới mẻ nào nhiệt quay chụp lại, không nghĩ tới còn có một đoạn video clip như vậy, sau lại nhìn đến tin tức lần nữa xoay ngược lại sau, người họ liền đem video thả đi lên.

Ngay từ đầu còn có người nói là lằng xê, rồi cuộc động tác như vậy thật sự giống như trong phim vô hiệp truyền hình, hiện tại không phải không có sẽ có thể lợi hại như vậy, nhưng giống hết như những cao thủ võ thuật gì đi, hơn nữa hiện tại trong nước cũng có nhiều người luyện Teakwondo, nhưng cũng chỉ có một số ít cao thủ mới có thể sử dụng được tuyệt kĩ quay 360 độ, như mà trong video Hàn Mộ Vi lại sử dụng rất thuần thục và vẫn vàng lăm người khác bắt ngờ.

Hơn nữa, Hàn Mộ Vi còn cho người ta cảm giác thấy cô như một võ lăm cao thủ, nữ hiệp trong võ lăm đang xuất hiện sờ sờ trước mặt mọi người, căn bản không giống Nhu đạo Nhật Bản hay Taekwondo của Hàn Quốc

Mà mạng đậm khí chất của Trung Hoa.

Rất nhiều người xem xong sau cũng chỉ có như vậy cảm giác.

Nhìn như yếu đuối mong manh, nhưng kỳ thật thân nhẹ tựa yến, động tác so với những thước phim điện ảnh ở dưới sự giúp đỡ để hoàn thành được những thước phim đó còn đẹp hơn nữa.....

Hơn nữa nhân vật chính lại là một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp, khó trách có người sẽ hoài nghi là đang lằng xê.

Bất quá ở PO ra video người ta nói mình video xuất xứ, lại có người liên hệ phía trước cái kia tin tức, nhận ra video trung muội tử chính là trong tin tức cái kia phủ nhị đại sau, liền rất ít có người nói như vậy.

Tất cả mọi ngược lại bắt đầu kinh ngạc cảm thán lên, tò về khó trách cô có thể đuổi theo cướp lại túi xách, thân thủ tốt như vậy, căn bản là là đương nhiên. Còn có người bắt đầu suy đoán, Hàn gia ở Giang Thành thế lực cường đại, Hàn Tử Tư nói không chừng quen biết được cao nhân tuyệt thế gì đó trong giới võ thuật nên đã mời tới để dạy vô cho Hàn Mộ Vi, bằng không xã hội hiện đại như vậy làm sao có thể có được một nữ tử thân thủ lợi hại như vậy?

Lúc sau lại một số cư dân mạng có hiểu biết về võ cũng tham gia bình, sôi nổi tò về yếu tiểu có nương thân thủ phi phàm, hơn nữa dùng võ cùng có khả năng là một loại vì công nào đó của nước mình bị thất truyền, còn hướng về phía người đăng tải tin tức để tìm hiểu xem tiểu cô nương này là ai, nghĩ muốn kết giao với cô.

Kết quả tự nhiên đều dẫn tới tin tức lần trước kia đi.

May mắn cuối cùng cũng không có gì người thật sự tới tìm được Hàn Mộ Vi, cô mới có thể duy trì sự bình thường của cuộc sống lúc trước.

Kỳ thi cuối kỳ cũng tới cận kề, Hàn Mộ Vi vội vàng ôn tập, Giang Thành Nhất Trung người người cũng đều bận bịu ôn tập, sự kiện lúc trước lăm xôn xao trong trường giờ cũng đã lắng đọng xuống phía dưới. Rồi cuộc đối với bọn họ mà nói,thành tích mới chính là thức quan trọng hết thảy!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Người chính là quá dễ khi dễ!

Chu Quân Hào rút cuộc cũng đã đi học trở lại, không biết trước đó trong nhà cậu có chuyện gì, xin nghỉ trong trường ở nhà đến một tuần, trở lại liền nghe nói về việc tin tức lần trước, thì xong liền lôi kéo Hàn Mộ Vi đến nhà ăn cùng ăn cơm trưa, một bên nghĩa chính từ nghiêm nói: "cậu giúp người ta thoát lại đồ bị đi chịu trách nhiệm cho đến khi xong sao a? Vạn nhất lỡ như tên trộm kia trên người có mang theo dao đối với cậu sẽ bắt lợi thì sao?"

Chu Quân Hào là xem qua trên mạng cái kia video, tuy rằng kinh ngạc với thân thù của Hàn Mộ Vi, nhưng mà cậu lại thấy rằng, nếu là đối thủ có thân thể khoẻ mạnh cường tráng,lỡ như còn mang vũ khí theo bên người, thân thù của Hàn Mộ Vi có tốt thì cần bản cũng không đủ để giải quyết được vấn đề, bấu môi, về mặt không tán đồng nói: "Tự tiện xen vào việc của người khác! Việc này cũng là cho cậu một bài học đáng nhớ đời!"

Hàn Mộ Vi yên lặng mà gặm cái trắng

Chu Quân Hào lại vẫn là có chút tức giận lên, "cậu nói xem là người như thế nào lại có thể vô si đến như vậy, rõ ràng là chính mình đánh mất chiếc nhẫn, lại còn đổ oan lên đầu cậu..... Hon nữa cũng chỉ là một cái nhẫn già thôi! Loại người này cũng đừng cùng nói nhiều lời vô nghĩa với cô ta, trực tiếp đầu vồ! Đánh đến cô ta sợ, tự nhiên cũng không dám làm ra việc này nữa....."

Hàn Mộ Vi vô ngữ mà nhìn cậu một cái, "May mắn..... người cô ta gặp phải không phải là cậu."

Chu Quân Hào mắt trợn trắng, "Cậu chính là quá dễ khi dễ!"

Nghĩ nghĩ, vẫn là có chút tức bất quá, vỗ vỗ bả vai Hàn Mộ Vi, lực đạo lớn đến thiếu điều cô muốn sắc hết com, Chu Quân Hào về mặt đắc ý nói: "Yên tâm đi! Về sau gặp phải loại chuyện này nữa cứ gọi điện thoại cho tôi a, Hào ca của cậu nhất định sẽ che chở cho cậu mà!"

"....."

Hàn Mộ Vi thật sự lười đến không muốn nói chuyện cùng Chu Quân Hào

Đã đã hơn hai tháng, còn cách sinh nhật Hàn Mộ Vi..... Còn có buổi tiệc thành niên của Hàn Mộ Vũ vào buổi tối, còn chưa đến nửa tháng là tới rồi.

Hàn Tử Từ cùng Lưu Băng Tinh bọn họ..... Sẽ dựa theo kế hoạch định sẵn mà làm sao?

Hàn Mộ Vi tự hỏi thật lâu, cuối cùng lại lười phải suy nghĩ. Vẫn là trước tiên nên đem việc trước mắt hoàn thành hết đã! Việc quan trọng nhất của cô hiện tại chính là thi cử cho thật tốt vào, nghĩ hè thì nhanh chóng học thêm nhiều kĩ năng mới, sau đó.....

Chờ tới sinh nhật nhận lấy tài sản thừa kế xong rồi, thì liền sẽ rời khỏi Hàn gia.

Đây là điều Hàn Mộ Vi trước giờ vẫn mong ước, chỉ là từ trước có căn bản vẫn luôn luôn cho là là Vệ Như Yên không hề muốn để lại cho mình bất cứ thứ gì cả, nghĩ chính mình chẳng sợ không đại học, chẳng sợ đến không có cơm ăn, cho dù ở một nơi kém cỏi nhất,ăn thứ đồ ăn tầm thường nhất.....

Cô cũng muốn rời khỏi Hàn Gia.

Chỉ là ba tháng trước, cô vốn tính là sau khi lấy được bằng tốt nghiệp thì sẽ lập tức rời đi, rồi cuộc cô lại tính toán sai lầm, cũng biết tầm quan trọng văn bằng, cho dù là cho dù là chỉ là một tờ giấy tốt nghiệp cấp ba. Kết quả, lại rồi cuộc không thể rời đi.....

Mà hiện tại, cô đã biết hết thấy mọi việc sẽ tiến triển như thế nào, cũng không hề cảm thấy tiền không quan trọng như lúc trước đã nghĩ nữa, Hàn Mộ Vi cảm thấy, lúc này đây cô nên thừa hưởng tài sản Vệ Như Yên để lại, sau đó.....

Lại đem những thứ đó cho đến những người cần đến chúng.

Từ sau khi giúp đỡ cho Phó Tinh Hại, Hàn Mộ Vi liền vẫn luôn có ý nghĩ như vậy.

Cô vốn là cũng không cần đến nhiều lắm, nhưng mà để cho Hàn Tử Từ cùng Lưu Băng Tinh bọn họ cướp đi, còn không bằng quyền góp cho những người khác. Ít nhất người khác hiểu được cảm ơn, mà cái cô cần nhất chính là hào cảm giá trị.

Hai ngày thi cuối kỳ thật nhanh chóng đã kết thúc

Hàn Mộ Vi thu thập cặp sách, chậm rãi mà đi trở về gia.

Nửa tháng tiếp theo đây..... cô liền vô pháp giống như bây giờ phong phú.

Cô đã có thói quen sống bận rộn với công việc học tập, nếu nghỉ, ngược lại bắt đầu không thích ứng lên.

Tiểu bao từ biết cô suy nghĩ cái gì, hưng phấn mà nói: "Chủ nhân, không cần lo lắng! Có tiểu bao từ, bảo đảm cuộc sống của người so với đi học càng phong phú hơn nữa a!"

"....."

Hàn Mộ Vi trầm mặc một chút, "Là bận rộn đấy?"

Tiểu bao từ này, không biết lại cho cô an bài nhiều ít đồ vật muốn học.....

Tiểu bao từ xấu hổ mà cười một chút, "Àch..... Chủ nhân, tiểu bao từ an bài đều những thứ trước mắt chủ nhân nên cần phải học tạo! Hơn nữa hoàn toàn bảo đảm thời gian ngủ ngơi cùng ăn uống của chủ nhân, bảo đảm sẽ không làm chủ nhân có bất kỳ điều gì mà cảm thấy mệt mỏi đâu!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chủ nhân, người biến hư!

"....."

Cô hiện tại liền môi một thì làm sao bây giờ?

Hàn Mộ Vi trong đầu mới vừa thoát ra những lời này, tiểu bao từ liền kêu sợ hãi lên: "Không có khả năng!! Chủ nhân, người bây giờ sao lại có thể có tư tưởng như vậy..... Làm một bánh bao tốt, nên tạo thêm nhiều thứ cho bản thân mình không nên làm lãng phí nhiều thời gian a....."

Hàn Mộ Vi cười khề lên.

Tiểu Bao Từ lúc này mới phát hiện, Hàn Mộ Vi căn bản là đang trêu đùa nó!

"....." Tiểu Bao Từ trầm mặc thật lâu, "Chủ nhân, người trở nên hư rồi!"

Hàn Mộ Vi nghiêm trang: "Cái này được gọi là hài hước."

Về đến nhà, Hàn Mộ Vi vào phòng mở cửa sổ ra, theo bản năng mà nhìn phía cách vách.....

Vẫn là không có một bóng người.

Mấy ngày nay, tựa hồ lại càng quạnh quẽ. Tựa hồ trở về thời điểm lúc Lưu nãi nãi vừa mới qua đời, toàn bộ ở bên đó trống rỗng, không có lấy một bóng người.....

Mặc Dung Uyên.....

Đã rồi đi thật rồi!

Không nói với cô một câu gì đã liền rồi đi rồi!!

Hàn Mộ Vi chậm rãi rũ xuống lông mi, xà lên khoe miệng, lại cười không nổi.

Cũng là, cô không còn thú vị với hắn nữa, hắn nói dạy cô thuật phòng thân có lẽ chỉ là hứng thú nhất thời thôi.....

Hắn căn bản vốn là không có nghĩa vụ phải đến để từ biệt với cô.

Hàn Mộ Vi yên lặng mà rời khỏi cửa sổ, tiếp tục việc đọc sách của mình.

Người khác sau khi thi xong rồi, cho dù là Đoạn Thần Kiệt cùng Tề Tử Mẫn nổi tiếng chăm chỉ nỗ lực hơn người khác, cũng đều sẽ không muốn đọc đến sách, ít nhất hiện tại sẽ không xem sách đâu.

Nhưng Hàn Mộ Vi lại không giống như vậy, người khác thì có rất nhiều phương thức thả lỏng, còn cô lại không có.

Trong phòng cô chỉ có sách, mà thứ làm cô hứng thú duy nhất cũng chỉ có sách

Cô thậm chí so với những bạn học khác cũng khác biệt hẳn,thậm chí máy tính còn không động đến, lần trước trên mạng tin tức truyền đến ồn ào huyền ảo như vậy, cô cũng nghe nói qua một chút, nhưng chưa từng nghĩ đến việc sẽ vào xem thử ra sao.

Đọc sách xong, sau đó luyện chữ xong, Hàn Mộ Vi đúng giờ ở 11 giờ nửa mặt xong, an tĩnh mà lên giường ngủ.

Nếu người khác mà biết được cuộc sống hằng ngày của cô chính là thế này đây, chỉ sợ sẽ cảm thấy cô thật sự giống như một người cổ đại nhưng lại đang sinh sống ở thời hiện đại! Hàn Mộ Vi thậm chí chỉ có ăn bữa ăn chính, một lần ăn cơm chuẩn xác đã no đến tám phần rồi, Hàn Mộ Vi chưa bao giờ ăn đồ ăn vặt, đồ uống cũng vĩnh viễn luôn là nước sôi để nguội thôi.....

Hàn Mộ Vi như vậy nghĩ, lại phát hiện chính mình thế nhưng mắt ngủ lên.

Như vậy cô, rất khó làm cho người ta thích, đúng không? Rõ ràng biết được, nên trước kia cũng chưa bao giờ mong chờ điều đó. Ngay cả Với phu nhân đối với Hàn Mộ Vi tốt như vậy, cô cũng cảm thấy có thể cô có thể không, đối với Với phu nhân cũng chỉ có hảo cảm hơn một chút so với những người khác, lại càng không nghĩ tới việc sẽ cùng Với phu nhân thân thiết hơn nữa

Trần Hi ngồi ở ngay quầy bar của một quán bar, mặt vô biểu tình mà uống rượu.

Lần trước chuyện tin tức sau khi được sáng tỏ ra hết mọi chuyện, toà báo của cửa cô ta đã bị rất nhiều cư dân mạng chỉ trích thậm tệ, rất nhiều người trong nghề cũng mượn chuyện này mà dùng để châm chọc bọn họ,một phóng viên nhỏ nhoi chỉ vì cái lợi trước mắt ngay cả nguyên tắc vốn có của một người phóng viên nên có cũng không hề có, liền sự thật cũng chưa biết rõ ràng thế nào đã đem đăng lên báo đài, quả thực chính là sự sỉ nhục cho giới truyền thông mà.....

Bởi vì việc này, cô bị chủ biên của mình chê trách phê phán nặng nề, nếu không phải bởi vì cha mẹ cô ta cùng ông chủ công ty có một chút quan hệ thân thiết, cô ta đã sớm bị sa thải lâu rồi.

Nhưng việc như thế này vẫn không thể bỏ qua, Trần Hi vẫn là bởi vậy bị khấu trừ ba tháng tiền thưởng, công việc trước đó cô ta đảm nhận cũng đã được chuyển giao lại cho một đồng nghiệp khác tiếp nhận, chỉ giao cho cô ta một ít công việc đánh những tin tức nhỏ thôi.

Trần Hi vẫn luôn lập chí trở thành một phóng viên cả nước ai ai cũng đều biết đến như Lý Vy vậy, sao có thể cam tâm trong ba tháng chỉ có thể làm công việc đánh những tin tức nhỏ nhoi này chứ? Mặc dù bằng cấp của cô ta thật là không cao, nhưng mà kinh nghiệm và công tác cũng trải qua giống như những người khác, thế mà bản không thể đi đến ở những toà soạn lớn khác để làm việc, chỉ có thể tiếp tục làm việc ở cái toà soạn nhỏ nhoi này cho dù không cam tâm

Nghĩ đến đây, Trần Hi tâm tình càng không được vui.

"Cho tôi thêm một ly nữa!"

Lạnh lùng mà triều bartender nói, Trần Hi lại uống xong ly đó, đang muốn rời đi, lại bị một người khác ngăn cản lại.....

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Người là ai?

"Cút ngay!" Trần Hi vốn là tâm tình đang rất không tốt, nên đi tới quán bar chỉ là vì để phát tiết ra một chút, căn bản không hề có một chút tâm trạng ứng phó với người kẻ bên.

Lại không ngờ người đối diện mình đang nở nụ cười, "Mỹ nữ, đừng có gấp gáp muốn đi như vậy..... có không phải rất muốn xoay người sao? Chỗ của tôi có một thứ mà cô muốn....."

Trần Hi neho lại mắt, "Anh là ai?"

người Đối diện cô ta gọi lên khoe miệng, "Tôi là ai căn bản không quan trọng. Quan trọng là, tôi có thứ đồ mà cô cần....."

"Thứ đồ mà tôi cần?" Trần Hi cười lạnh thanh, "Tôi muốn có thứ gì thì tự năng lực của tôi có thể lấy được! Không cần phải anh phải xen vào việc của người khác đâu!"

"Bao gồm cả..... tin tức về Hàn Mộ Vi sao?"

Trần Hi đang rời đi, bước chân đột nhiên dừng lại xuống dưới, quay đầu lại, cô ta nghiêm túc mà nhìn trước mắt người: "anh rốt cuộc là ai?"

"Là người có chung mục đích với cô."

OOOOOO

Hàn Mộ Vi từ trên bục giảng đi xuống tới, một trận vỗ tay nhiệt liệt được vang lên.

Hơn phân nửa người trong tiếng vỗ tay đều là thật lòng vỗ tay tán thưởng cho cô, chỉ có số ít một vài người là mang theo hoặc ghen ghét hoặc tâm tình buồn bực phức tạp.

Hôm nay là ngày biết điểm thi của toàn bộ trường, Hàn Mộ Vi.....

Thi được hạng nhất toàn trường.

Trừ bỏ môn ngữ văn ra, các môn học khác tất cả các bài thi của Hàn Mộ Vi đều đạt được điểm tuyệt đối.

Sự kiện này quả thật khiến người ta không thể nào ngờ tới được, ba tháng trước kia trở về trước, cô vĩnh viễn luôn là một người bao giờ trong thi cử luôn luôn nộp giấy trắng, phiếu điểm học cũng luôn luôn là trắng ngỗng nhiều hơn, chỉ biết đó là luôn là duy trì trạng thái một học sinh dốt tệ. Chính là, từ ba tháng này sự thay đổi của Hàn Mộ Vi lớp 2/3 chính là nhân chứng rõ ràng nhất Hàn Mộ Vi là một người vô cùng nỗ lực và chăm chỉ, bởi vậy chẳng sợ

cảm thấy không thể tưởng tượng, bọn họ lại không có quá mức kinh ngạc.

Ngược lại là các bạn học ở lớp khác, đặc biệt là nhóm người lúc trước luôn tự tin cho mình là học sinh giỏi, biết được người đạt hạng nhất kỳ thi lần này lại là một người dờ tẻ vĩnh viễn luôn nộp giấy trắng lúc trước, cơ hồ tất cả mọi người đều là thấy không phục.

Lầu hai.

Phòng học của lớp 1, Hàn Mộ Vũ trước mặt hai học sinh xuất sắc trong lớp của bọn họ: "Hàn Mộ Vũ, cậu là em gái của Hàn Mộ Vi, cậu nói xem, Hàn Mộ Vi cậu ấy có phải mỗi giờ mỗi phút đều là chăm chú học tập không hả? Vẫn là nói, từ trước cậu ấy đều là giả heo ăn thịt hổ, để cho chúng ta buồn lòng cảnh giác sao?"

"Đừng vậy! Hàn Mộ Vũ, cậu không nói cho rõ ràng, về sau đừng nghĩ tìm bọn mình hỏi về bài tập nữa..... Rõ ràng chính là chị gái của mình lợi hại đến như vậy. Vẫn là nói, cậu ấy là đang gian lận?"

Một nữ sinh khác gõ vào đầu nữ sinh đang nói chuyện, "Gian lận cái đầu a! Xung quanh cậu ta đều là những học sinh có thành tích không cao bao nhiêu, như thế nào mà gian lận được a?"

"Ai nói không thể? Nói không chừng cậu ta đã biết trước được là đề thi sẽ cho cái gì rồi....."

"Nếu là như thế này, nếu là như thế cậu ta hiện tại thi tốt cũng vô dụng thôi a..... Thi đại học khẳng định không thể nào làm thế được! Đến lúc đó còn không phải nguyên hình tất lộ!"

"Cậu đã quên sao? Giang Thành Nhất Trung chúng ta bao năm qua ba người có thành tích tốt nhất thi sẽ có cơ hội được đi du học a..... Nói không chừng cậu ta chỉ muốn được cái này thôi!"

"Đúng vậy a..... Hàn Mộ Vũ, cậu nói xem!! Hàn gia các cậu có tiền nhiều như vậy, có phải chính là nhà cậu đã đưa tiền để mua đề thi xem trước không?! Bằng không có ta sao có thể đạt điểm tuyệt đối nhiều môn đến như vậy chứ?! Nga, mình nhớ rõ, cậu thành tích cũng không tệ đúng không..... Nên sẽ không phải là hai người các người cùng....."

Hàn Mộ Vũ vội vàng đánh gãy bọn họ, về mặt ủy khuất nói: "Các cậu hiểu lầm rồi! Chị gái của mình là thật sự thực là đã ra sức nỗ lực rất nhiều, các cậu không tin thì có thể đến lớp 2 hỏi thử đi, chị ấy cơ hồ luôn là người đầu tiên đến lớp cũng chính là người rời đi sau cùng. Hơn nữa, chị ấy ở nhà cũng là như thế này, trừ bỏ ăn cơm ngủ, còn lại thời gian cơ hồ đều ngồi ở trên bàn học..... chị ấy có hôm nay như vậy thành tích, cũng chính là tự dựa vào nỗ lực của chính mình, sao có thể là dựa vào dựa vào mua đề gì chứ?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Đầu là bởi vì nàng!

Hai nữ sinh đối diện vẫn là có chút không tin tưởng, trong đó một có một người hung hăng liếc liếc mắt nhìn cô ta một cái, lời kéo một người kia đi rồi nói: "Đi! Chúng ta đến lớp hai hỏi thử xem..... mình cũng không tin là, ngay cả các bạn học lớp hai cũng sẽ đều hướng về cậu ta hết! Liên tìm cái người tên là Đoàn Thần Kiệt đi! Trước kia đệ nhất lúc nào cũng chỉ có cái tên Đoàn Thần Kiệt thôi....."

Hai nữ sinh đi xuống lầu.

Hàn Mộ Vũ cúi đầu, biểu tình ngây thơ trên mặt cô ta hiện tại cơ hồ đều muốn nứt ra.....

HÀN,MỘ,VI!!!!!!

Tất cả đều là do chị ta gây ra cả.....

Nếu không phải do chị ta, những người bạn đó sẽ như lúc trước sẽ không bao giờ đối xử với cô ta như vậy?! Hơn nữa, liên bởi vì Hàn Mộ Vi là chị gái cùng cha khác mẹ của cô ta, cô ta thậm chí tuyệt đối không thể nói xấu Hàn Mộ Vi nữa đâu, đặc biệt là vừa mới, cô ta rõ ràng là rất muốn nói với bọn họ, Hàn Mộ Vi chính là tệ hại đến như vậy, chính là đã biết trước tất cả đáp án.

Chính là, hai người kia đang cố ý nói luôn cả hai người Hàn gia bọn họ.....

Nếu cô ta mà làm như vậy, ba ba khẳng định sẽ tức giận với cô ta thì sao, hơn nữa..... Liên Hàn Mộ Vi chính mình nỗ lực đạt được thành tích tốt đến như vậy, cũng đều sẽ lọt vào trong hoài nghi của người ta.....

Hàn Mộ Vũ môi dưới đều gao gất cắn phá!

OOOOOO

Quảng cáo

Đoàn Thần Kiệt đứng ở nơi đó, có chút không kiên nhẫn mà nhìn hai nữ sinh đang đứng ở trước mặt.

"Chuyện gì?"

Một nữ sinh trong đó mặt đã đỏ lên cả rồi, thật cẩn thận mà mở miệng: "Cái kia, bạn học Đoàn....."

Đoàn Thần Kiệt là chính là người có thành tích ưu tú nhất trong trường của bọn họ, ngay từ đầu đã là nhân vật phong vân trong Giang Thành Nhất Trung, thành tích vẫn luôn cảm có đi trước, mười lần thi hết chín lần cậu ta đã đứng nhất, lớn lên lại soái, bóng rổ đánh thật sự đẹp, còn đã từng đại biểu cho trường học giành được giải nhất trong rất nhiều cuộc thi.....

Cơ hồ tất cả các nữ sinh trong Giang Thành Nhất Trung đối với cậu ta hầu như đều có hảo cảm cả, nữ sinh trước mặt dường như cũng là nằm trong số đó.

Một bạn nữ sinh khác không quen nhìn mặt nà này, đem cô bạn kia kéo ra phía sau, nói: "Đoàn Thần Kiệt, chúng tôi muốn hỏi một chút, đệ nhất của cậu hiện tại bây giờ đã bị Hàn Mộ Vi đoạt lấy mấy rồi, hiện tại tâm trạng của cậu là thế nào?"

"....."

Đoàn Thần Kiệt cả người hơi thở đều lạnh xuống dưới,捏 lại mắt, về mặt không kiên nhẫn nói: "Các người chính là phóng viên tin bài quái hay sao? Trường học là giới giải trí hay sao? Tôi cùng Hàn Mộ Vi là mình tình hay diễn viên sai?"

"Người bị đoạt đi đệ nhất là tôi, các người đến hạng ba còn không lọt vào được, lại đi ghen tị với người giỏi hơn mình thay vì ở đây hỏi tôi những chuyện này..... Thì vẫn nên là trở về hào hào ôn tạo cho thật tốt đi! Nếu không lần sau, nói không chừng vị trí thành tích hiện tại cũng không giữ vững được đó!"

Đoàn Thần Kiệt cười lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại mà xoay người rời đi.

Trực tiếp bỏ lại hai nữ sinh phía sau đang đứng ngây ngốc, trong đó có một người tức giận đến xanh cả mặt.

Đoàn Thần Kiệt đi vào trong phòng học, nhìn thoáng qua Hàn Mộ Vi, tâm tình có chút phức tạp.

Trên thực tế, chính cậu ta cũng không thể nào dự đoán được, lúc này đây đệ nhất lại là bị Hàn Mộ Vi cướp mất.

Nhưng mà, ở kinh ngạc đồng thời, cậu ta thể nhưng phát hiện chính mình không có quá mức khổ sở, cũng không có bởi vậy mà chán ghét Hàn Mộ Vi. Rốt cuộc..... cậu ta xem như nhất hiểu biết trong khoảng thời gian này Hàn Mộ Vi có bao nhiêu nỗ lực.

Lúc trước cậu ta luôn tự xưng mình là thiên tài, người khác đều mạng nỗ lực mới có thể đứng vào được bảng thứ hạng cậu ta chỉ muốn đi chơi, ôn bài một chút vẫn cũng có thể lọt được vào tận top ba của bảng thứ hạng, với lại đệ nhất danh của Giang Thành Nhất Trung vẫn luôn luôn là cậu ta.

Chính là, như vậy khiến cho bảng thứ hạng đối với cậu ta càng cảm thấy nhàm chán hơn.

Đoàn Thần Kiệt thậm chí bắt đầu hy vọng có một đối thủ tương xứng xuất hiện trước mặt mình, nhưng mà cậu ta vạn lần lại không nghĩ tới người đó là chính là Hàn Mộ Vi.....

Hàn Mộ Vi - người mà mấy tháng trước cậu ta vẫn luôn cho rằng đó là một người bị ngốc.

"Hàn Mộ Vi!"

Hàn Mộ Vi cảm thủng rác rồi đi khỏi phòng lớp, còn đi đến được chỗ thùng rác, đã bị Hàn Mộ Vũ gọi lại.

Dừng lại bước chân, Hàn Mộ Vi an tĩnh mà nhìn cô, hiện tại bây giờ đang là ở trường học, Hàn Mộ Vũ liền tính có bao nhiêu hậnhay chán ghét cô, cũng sẽ tuyệt đối không dám làm gì cô, đây cũng chính là nguyên nhân mà cô dám đứng bước lại.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Hàn Mộ Vi, người thật là quá ác độc!

"Thì tốt tới như vậy chị chắc chắc ý lắm phải không?" Hàn Mộ Vũ mặt vô biểu tình mà đi đến trước mặt Hàn Mộ Vi, một chân đem thùng rác trong tay cô đá ra, thùng rác rơi xuống đất rác văng ra khắp nơi!

Hàn Mộ Vi nhìn thoáng qua thùng rác, không có lập tức qua đi nhất nó lên, chỉ là lạnh lùng mà nhìn nữ hài trước mặt mình.

Lần đầu tiên, Hàn Mộ Vi mở miệng phản kích:

"Bại dưới tay tôi, cho nên không vui sao sao?"

Thanh âm thực nhẹ nhàng, thực bình tĩnh, ánh mắt cũng cực kỳ bình đạm, Hàn Mộ Vũ từng lớn đôi mắt, không dám tin tưởng nói mà nhìn cô.

"Chị dám....."

Hàn Mộ Vi nâng lên mắt, "Vẫn luôn không mở miệng nói chuyện, cho nên có lẽ rằng cho tôi là người cảm luôn rồi sao?"

"Hàn Mộ Vũ, tôi không phải là người cảm, có nếu lại muốn làm gì đối với tôi, tốt nhất suy nghĩ kỹ cho..... Nếu không, tôi cũng không dám khẳng định, có nên ở trước mặt mọi người vạch trần cô hay không."

"Chị....." Hàn Mộ Vũ tức giận đến mặt đều xanh cả lên, từ nhỏ đến lớn đều chỉ có cô ta khi dễ mới Hàn Mộ Vi, Hàn Mộ Vi từ lúc nào lại phải kháng lại như vậy?

"A, tôi hiểu rồi..... lúc trước mềm yếu như vậy đều là do già vờ à? Cô già dạng giống hết người cảm lẫn người tử! Hàn Mộ Vi, cô quá nhiên tâm cơ thật sự rất sâu, mẹ tôi nói quá thật không sai chút nào, đối với loại người giống như cô, nên tiến hạ thủ vì cường....."

Hàn Mộ Vũ cười lạnh một tiếng, liền ở thời điểm Hàn Mộ Vi có chút nghi hoặc, cô ta đột nhiên đi đến thùng rác bên kia, triều Hàn Mộ Vi cười một chút, cầm lấy thùng rác, không chút do dự đem thùng rác đổ lên hết trên người mình!

Cả người đầy rác, từ đỉnh từ đỉnh đầu tới tận dưới chân Hàn Mộ Vũ.....

Hàn Mộ Vũ ngã ngồi trên mặt đất, hốc mắt lập tức liền đỏ, "chị Vi Vi..... chị sao lại có thể như vậy....."

Giây tiếp theo, liền nhìn đến chỗ ngoặt chỗ vãi bóng người xuất hiện, rõ ràng là chính là mấy nữ sinh từng hỏi qua Hàn Mộ Vũ chuyện thi cử của Hàn Mộ Vi, kia mấy nữ sinh thấy như vậy một màn, đôi mắt trừng lớn, trong đó có hai người nhanh chóng chạy đến, đem Hàn Mộ Vũ đỡ lên.

Nữ sinh vóc dáng cao lớn tóc ngắn trừng mắt Hàn Mộ Vi, nói: "Cậu thật quá đáng mà! Tiểu Vũ là em gái của cậu, cậu sau có thể làm ra được việc như vậy....."

"Hèn gì lúc trước mỗi lần nhắc đến chuyện của cậu Tiểu Vũ đều ắp a ắp ứng, thì ra sau lưng cậu vẫn luôn luôn khi dễ Tiểu Vũ!!"

"Tiểu Vũ đối với cậu tốt tới như vậy, cậu ăn uống như thế nào cũng đều lo lắng Tiểu Vũ lo cho cậu ăn uống không đủ chất dinh dưỡng..... vậy mà Hàn Mộ Vi, cậu đúng thật là quá ác độc!!"

Tiếng ồn ào làm cho không ít người đến vây xem.

Các bạn học lớp 2/3 ở gần đó cũng đã đi tới xem, thấy một màn như vậy, các bạn trong lớp 2/3 đến xem không ít người cũng mở to hai mắt nhìn, tầm mắt từ Hàn Mộ Vũ một thân dính đầy rác trên người rồi chuyển qua trên người Hàn Mộ Vi đang đứng yên ở đó mà không nhúc nhích gì cả.....

Tề Tư Mẫn bị người kéo lại đây, thấy như vậy một màn, cũng có chút sững sốt.

Nhưng Tề Tư Mẫn rất mau đã nhớ đến việc chính mình gây hiềm làm cho Hàn Mộ Vi lúc trước, hít sâu một hơi, Tề Tư Mẫn đi đến bên người Hàn Mộ Vi, cầm lấy tay cô.

Hàn Mộ Vi phục hồi tinh thần lại, nhìn tay mình, ánh mắt tựa hồ lóe lóe.

Tề Tư Mẫn rũ xuống lông mi, ngẩng đầu lên, kiên định mà đứng ở bên cạnh Hàn Mộ Vi: "Các người có chứng cứ gì không? Ai thấy Hàn Mộ Vi đã làm như vậy?!"

Tề Tư Mẫn nói ra những lời y hệt như lời nói của Chu Quân Hào ngày đó đã nói.

Một nữ sinh trong đám người bên cạnh Hàn Mộ Vũ, trừng mắt nhìn Tề Tư Mẫn: "Tề Tư Mẫn! Cậu không thể vì cậu ta là bạn của cậu, cậu liền bênh vực cậu ta như vậy! Bọn tôi khi đến nơi này chỉ có hai người Hàn Mộ Vi và Hàn Mộ Vũ bọn họ, rác không phải là do Hàn Mộ Vi đem đi bỏ sao, chẳng lẽ Tiểu Vũ lại tự làm bản thân trở thành như vậy sao?!"

Một nữ sinh khác cũng tức giận mà nói: "Chính là như vậy a! Hàn Mộ Vi, tôi biết, cậu vẫn luôn liền không thích Tiểu Vũ, lúc trước Tiểu Vũ luôn lo lắng cậu không ăn uống cho đáng hoàng, mua phần ăn cho cậu thì cậu cũng chẳng thêm ăn, thà để ở đó chứ không đụng đến! Mỗi ngày đi học đều cố ý đi xe bus hoặc đi bộ đến trường, làm tất cả mọi người vẫn luôn chỉ trích Tiểu Vũ bá chiếm xe trong nhà..... Cậu chính là đang cố ý già vờ đáng thương phải không? Làm cho cùng khắp tất cả mọi người đều tin cậu! Kỹ thuật diễn thật đúng là rất tài giỏi đó, cậu thế sao lại không đi đến trường diễn xuất mà học đi, lại đi học ở một trường trung học ở đây làm gì!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Như vậy thích, liền hưởng thụ cái đủ!

"Kỹ thuật diễn của cô ta cũng không phải là rất tốt sao? Ở Nhất Trung ba năm rồi, làm tất cả mọi người vẫn luôn cho rằng cậu ta là một người cảm, là một đứa ngốc chỉ số thông minh vô cùng kém cỏi, ngày thường việc tổng dọn vệ sinh cũng chưa từng thấy cô ta làm cái quái gì, quý lớp cũng chẳng thấy cô ta giao nộp đầu..... Quả thực có thể so sánh như ảnh hậu rồi! Hiện tại sắp đi đại học, biết không có thể lại già hơn ăn thật hổ, liền đem gương mặt thật của chính mình lộ tẩy ra hết sao?! Hàn Mộ Vi, cậu cũng thật quá ghê tởm rồi đó!"

Tề Tư Mẫn nổi giận, "Giang Cũng Cảm! Cậu không cần thiết vì danh hiệu hạng hai của mình rút mất đi, liền lấy Hàn Mộ Vi để hạ gậy cho bản thân mình như vậy! Nói rất đúng giống như cậu vậy diễn xuất cũng không hề tệ một chút nào! Tiết chế dục nào cậu diễn xuất đau bụng rất đạt mà là ai ai cũng tin cậu cơ mà! Cậu như vậy mới được gọi là diễn xuất kinh người chứ!"

Giang Cũng Cảm cũng phát hỏa, "Tề Tư Mẫn, hiện tại cậu sao lại ngu ngốc như vậy lại đi thân thiết với loại người như Hàn Mộ Vi vậy! Lúc trước không phải lúc nào cậu cũng ở sau lưng mắng Hàn Mộ Vi mắng cậu ta là đồ tiện nhân sao, cậu tam đáp bốn sao?! Như thế nào, hiện tại đã cùng người ta trở thành đôi bạn tốt có nhau rồi à?"

Lại hướng tới Hàn Mộ Vi nói: "Hàn Mộ Vi, cậu có một người bạn như vậy, tôi cũng thật thấy tội nghiệp cho cậu đó! Cậu có biết bạn tốt của cậu sau lưng cậu ta đã nói xấu cậu như thế nào không hả?"

Tề Tư Mẫn tức giận đến mặt đỏ lên, lại không cách nào phản bác, bởi vì những lời nói lúc ấy là khi Tề Tư Mẫn còn đang âm thầm thích Đoạn Thần Kiệt, xác thật hồ đồ mà đã cùng bạn bè của mình nói qua lại về Hàn Mộ Vi.

Chính là, nữ sinh nào cũng sẽ có thói quen xấu sao, Tề Tư Mẫn lúc ấy chỉ là ghen ghét Hàn Mộ Vi.....

Tề Tư Mẫn nhìn Hàn Mộ Vi, nóng nảy, "Vi Vi....."

Hàn Mộ Vi hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, triều Tề Tư Mẫn cười một cái.

Tề Tư Mẫn tâm rớt cuộc an một chút, Tề Tư Mẫn thực sự rất lo lắng Hàn Mộ Vi bởi vậy mà hiểu lầm mình, sẽ tức giận và không muốn tiếp tục làm bạn bè cùng với mình nữa.....

Đang muốn khuyên Hàn Mộ Vi không cần giống như những cái người như thế này mà đi so đo với nhau như vậy, liền thấy Hàn Mộ Vi đột nhiên đi đến bên cạnh, cầm lấy hai cái thùng khác của hai bạn học khác đem đến đây để đi đổ, đi đến tới trước mặt Hàn Mộ Vũ, ở trước mặt bao nhiêu người khác, không chút do dự đem hai thùng rác trực tểo đổ lên đầu của Hàn Mộ Vũ!

Không đếm được là bao nhiêu rác từ trên đầu Hàn Mộ Vũ rơi xuống đất, trong thùng rác kia còn có chai nước chưa uống hết, Hàn Mộ Vũ bị đổ lên từ đầu đến chân, mái tóc đen dài trên đầu đến dính dính, đồng phục màu trắng đều dính đầy nước rồi còn rác, cả người thoát nhìn thấp phần chật vật, ngay cả nữ sinh vừa mới đỡ lấy Hàn Mộ Vũ theo bản năng mà lập tức buông tay ra, làm Hàn Mộ Vũ mất thăng bằng tức khắc ngã trên mặt đất.

Một đồng rác rưởi, một nữ sinh điềm đạm đáng yêu đang ngã ngồi trên mặt đất, đôi mắt đều hồng hồng, lại cần mồi dưới cổ nên không cho nước mắt rơi xuống, thoát nhìn thấp phần làm cho người khác thấy thật đau lòng.

Mà nữ sinh đang đứng cầm thùng rác kia, lạnh lùng mà nhìn một màn này, chậm rãi đã mở miệng:

"Thích rác tới như vậy, vậy thì nên hưởng thụ cho đã một chút!"

Lại có thêm một người nam sinh cầm rác đi lại đây, thấy một màn như vậy, ngỡ ngàng mà dừng lại bước chân.

Hàn Mộ Vi đi qua bên đó, trực tiếp đoạt lấy thùng rác trong tay nam sinh, lại lần nữa đi đến trước mặt của Hàn Mộ Vũ, lại là một thùng tràn đầy rác ở bên trong.....

Từ trên người Hàn Mộ Vũ đổ ngã xuống!!

"Trời ạ....."

Người chung quanh kinh hô, không dám tin tưởng mà nhìn một màn này, không biết có phải là đã bị dọa sợ đến ngây người hay không, mà không có một người nào đứng ra ngăn cản, cũng không có người nào muốn đi tìm lý do, ngay cả mấy người bạn của Hàn Mộ Vũ lúc này bênh vực cô ta cũng ngại dơ bẩn, theo bản năng mà cách xa Hàn Mộ Vũ ra một chút, trong khoảng thời gian ngắn, Hàn Mộ Vũ cả người phảng phất một đồng rác lên người!

Hàn Mộ Vũ trong lòng hận không thể nhào qua đi đem Hàn Mộ Vi giết chết cho hả giận, chính là, trước mặt bao nhiêu người, cô chỉ có thể tiếp tục diễn vai nhân vật người bị hại mà không thể làm gì khác hơn nữa.

Nước mắt rớt cuộc rớt xuống dưới, Hàn Mộ Vũ ghen ngào, "Chị Vi Vi, em đã nói với chị rồi, em sẽ không bao giờ nói cái gì với người khác cả..... chị.....chị vì cái gì mà vẫn làm như vậy với em....."

Mọi người ơi Vi Vi nhà ta chương này soái quá đi aaaaa!!!!Thiệt là há dạ ghê luôn,đổi với bạch liên hoa thì nên như vậy mới được chứ!!!!□□□□

Mọi người vote like ủng hộ nhe cảm ơn đã ủng hộ truyện rất nhiều□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Đương một hồi ác nhân

Hàn Mộ Vũ như là khổ sở nói không thành lời, nhưng lời nói lại làm cho người nghe cảm thấy miễn nan bất định, mọi người chung quanh nhìn Hàn Mộ Vi, đối với cô tràn ngập khinh thường cùng với chán ghét.

Ánh mắt như vậy, Hàn Mộ Vi cũng không phải là lần đầu tiên nhận được nó.

Trào phúng mà khê cười miệng tiếng, Hàn Mộ Vi đem thùng rác nhét trở lại trong tay cậu nam sinh vẫn đang ngây ngờ đứng dờ ra đó, đang muốn rời đi, lại đột nhiên nhìn đến một bóng người đứng chắn trước mặt Hàn Mộ Vi, lạnh lùng mà nhìn chằm chằm nàng.

Đoạn Thần Kiệt vốn đang ở phòng học giúp lão sư phát bài tập về nhà khi nghỉ đông, không có nghĩ sẽ ra đây xem náo nhiệt, lại đột nhiên nghe được tên Hàn Mộ Vi cùng Hàn Mộ Vũ thường xuyên bị người khác nhắc tới, Đoạn Thần Kiệt do dự một chút, cũng liền đi theo ra ngoài xem sao, liền nhìn đến Hàn Mộ Vi từ bên người đi qua, cướp đi thùng rác trong tay của nam sinh kia, đi qua đi bên người Hàn Mộ Vũ từ trên đầu Hàn Mộ Vũ mà đổ xuống!

Đoạn Thần Kiệt vốn dĩ đối với Hàn Mộ Vi có chút hảo cảm, tuy rằng gần nhất đối Hàn Mộ Vi tâm tình cũng thực phức tạp, nhưng là, cậu ta vẫn là đối với Hàn Mộ Vũ hảo cảm càng nhiều một ít, ở trong mắt cậu ta, Hàn Mộ Vũ vẫn luôn là một nữ sinh trí thông đạt lễ ôn nhu quan tâm đến người khác, mà Hàn Mộ Vi tuy rằng gần nhất thay đổi, nhưng có đối với tất cả những người khác vẫn lãnh cảm và co phần xa cách, hơn nữa, lời cô nói ra thật sự thấp phần có vẻ rất ít.....

Cậu ta cảm giác, chính mình không đến gần được Hàn Mộ Vi, vĩnh viễn cũng không thể hiểu được những suy nghĩ trong đầu của Hàn Mộ Vi.

Đoạn Thần Kiệt lướt qua Hàn Mộ Vi, đi đến Hàn Mộ Vũ đang ở phía trước, cầm tay Hàn Mộ Vũ, đem rác rưởi từ trên người cô ta phui xuống đất hết, rồi sau đó bế Hàn Mộ Vũ lên, đem cứu Hàn Mộ Vũ từ trong đồng rác đó ra ngoài.....

"Đừng khóc."

Cậu ta nhẹ giọng nói.

Một màn anh hùng cứu mỹ nhân như thế này Hàn Mộ Vi cũng không hề nhìn đến một cái, lần đầu tiên làm Hàn Mộ Vi làm người xấu, không quay đầu lại nhìn một cái đã rồi đi khỏi, thậm chí cả cái thùng rác lúc này cũng không thèm lấy đi.

Tiểu Bao Tử ở trong đầu thét chói tai:

"Chủ nhân, người lúc này thật sự quá soái!!"

"Chủ nhân, người nên sớm phải như vậy a! Màn vừa rồi em xem đến sung sướng lắm a..... Đối phó với loại người ngoài một mặt trong một mặt như thế, nên làm như vậy lâu rồi rồi!!!"

Hết lên sau nửa ngày, Tiểu Bao Tử đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, lại hét lên lên:

"Xong đời rồi!!"

"..... Lại làm sao vậy?" Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà thu thập đồ vật, đeo cặp sách lên trên lưng liền rời đi.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên làm kẻ ác, vốn nên là ra một hơi, nhưng Hàn Mộ Vi phát hiện, tâm tình của cô một chút sáng khoái cũng không hề có một chút nào, ngược lại có chút áp lực. Đặc biệt là vừa mới nhìn đến những người học chung với lớp 2/3 của Hàn Mộ Vi trong khoảng thời gian này đã cùng cô tiếp xúc thân thiết hơn ánh mắt khi nhìn Hàn Mộ Vi lúc đó, cô phát hiện chính mình đang có một loại cảm giác rầu rĩ, giống như một hơi tường thờ ra đi, lại hồ không xong cảm giác.....

Tiểu bao tử thanh âm trở nên hạ xuống lên:

"Chủ nhân, hôm nay người đã làm như vậy, về sau muốn lấy được giá trị hảo cảm của các bạn học ở trong trường..... có thể sẽ khó khăn hơn rất là nhiều đó....."

Tiểu Bao Tử gian nan nói: "May mắn..... May mắn là giá trị hào cảm đã đạt được là không thể thu hồi lại a."

Hàn Mộ Vi không nói gì, mặt vô biểu tình mà bước đi ra khỏi cổng sau của trường học, một con đường không có ai mà đi.

Nhất thời xúc động sao?

Đây vẫn là lần đầu tiên trong đời của Hàn Mộ Vi vì nhất thời xúc động mà làm như vậy.

Nhưng mà, vì sự xúc động nhất thời này mà còn phải đối mặt với rất nhiều hậu quả ở phía sau, không chỉ có là vấn đề hào cảm giá trị, còn có.....

Hiện tại Hàn Mộ Vi trở về nhà, khẳng định sẽ bị Hàn Tử Từ cùng Lưu Băng Tinh trách mắng và sẽ đánh cô.

Rõ ràng là đã quen thuộc với những việc đó rồi, vì cái gì hiện tại, cô lại một chút cũng không hề muốn đối mặt với hết thảy tất cả những thứ đó nữa?

Lang thang đi về phía trước mà không có mục tiêu gì cả, đến lúc trời đã gần tối rồi, Hàn Mộ Vi mới phát hiện, chính mình bất tri bất giác đã đi đến bên bờ sông

Lúc hoàng hôn ở bờ sông có rất nhiều người đang đi tản bộ, tốp năm tốp ba mọi người đi qua chính mình bên người, sấn đến chính mình là như thể cô đơn chiếc bóng.....

Hàn Mộ Vi thờ dài một tiếng, đang muốn trở về, lại đột nhiên nghe được một tiếng thét chói tai:

"Cứu mạng a....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 130: Cứu người

Tiểu bao tử lập tức triển khai ra chức năng tìm kiếm, nói: "Chủ nhân, bên kia trong sông có người rơi xuống nước!"

Hàn Mộ Vi cắn môi dưới, nhanh chóng chạy qua bên đó, có mấy người cũng đi theo Hàn Mộ Vi chạy qua đó, nhìn đến nước sông chảy xiết, một tiểu nam hài đang ở trong nước gầy gù, thực nhanh chóng bị chìm xuống phía dưới, liền biến mất trước mắt tất cả những người đang đứng xem ở xung quanh, người chung quanh nhìn không được nóng nảy lên, nhưng người vây xem cũng phần lớn là không biết, chỉ có thể nhìn một màn này mà sốt ruột.

Một người tuổi trẻ nam tử đứng ở phía sau đám người, nắm tay chậm rãi nắm chặt.

Anh ta biết bơi, chính là, anh ta từng xem rất nhiều thí dụ khi cứu người ta, nạn nhân quá hoảng sợ vùng vẫy sẽ kéo mình chìm xuống dưới cùng chết luôn. Thậm chí có chút người là cứu người, lại bị bị cứu người không cẩn thận đá một chân, chính mình ngược lại chết đuối bỏ mình.....

Anh ta lại là con trai độc nhất ở trong nhà, hơn nữa mới vừa thi đậu đại học tốt nhất Giang Thành, hiện tại là nghỉ hè về nhà.....

Nếu là cứu người mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ba mẹ anh ta sẽ phải làm thế nào.....

nam tử Tuổi trẻ trong lòng mâu thuẫn mà gầy gù, gầy tiếp theo, liền thấy một cái thân ảnh nhỏ xinh màu trắng từ bên cạnh người mình phóng qua, nhanh chóng đã nhảy xuống dưới sông!

Người chung quanh có chút kinh hô ra tiếng, nam tử tuổi trẻ cũng nhìn không được tiến lên vài bước, khăn trương mà nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt

Là một người.....

Thoạt nhìn hình như là một tiểu cô nương tầm mười sáu tuổi, tiểu cô nương ăn mặc đồng phục của Giang Thành Nhất Trung, thoạt nhìn rất là gầy yếu, nhưng như vậy một cái thân thể gầy nhỏ, lại ở trong dòng nước sông chảy xiết kia cực kỳ kiên định cùng nhanh chóng hướng tiểu nam hài đang sắp chết đuối ở bên kia, tiểu nam hài đã chỉ còn lại có một cái đầu, uống vào không ít thủy, mắt thấy liền phải chìm xuống.

Người chung quanh đều khăn trương mà nhìn một màn này, nhưng chân chính dám nhảy xuống thì cũng không được mấy người, nam tử tuổi trẻ nhìn người chung quanh, yên lặng mà cúi đầu.....

Anh ta biết, những người đang ở chung quanh này hoặc là là không biết bơi lội, hoặc là cùng anh ta có tâm trạng giống nhau, lo lắng cứu người không thành ngược lại hại chết chính mình.....

Một người phụ nữ trung niên chạy xe đạp đi ngang qua, thấy cảnh tượng như vậy, gấp đến độ chạy đến phía dưới chân cầu, cầm một cây cây gậy trúc hướng tới sông đuối ra, "Cô nương, đợi lát nữa không sức lực bắt lấy nó a!"

Lại có mấy người qua đi, đều là không biết bơi, vội vàng tìm các loại phương thức, hỗ trợ cùng giúp đỡ.

nam tử Tuổi trẻ cắn môi dưới, nhìn tiểu cô nương trong dòng sông nước chảy xiết kia đang cố hướng tới phía tiểu nam hài kia, thật vất vả mới đến được vị trí của tiểu nam hài, mà tiểu nam hài cũng đã bắt đầu chìm dần xuống!

Tiểu cô nương cắn răng, hít sâu một hơi, trực tiếp đem đầu chính mình vùi xuống dưới nước!

nam tử Tuổi trẻ trừng lớn đôi mắt, cũng đi theo chạy đến dưới chân cầu, trừng lớn đôi mắt, khăn trương mà nhìn một màn này.....

Anh ta và cùng lo lắng tiểu cô nương sẽ như điều ban đầu sợ hãi cứu người không được mà ngược lại sẽ hại chết chính mình, đặc biệt là tiểu cô nương cả người nhỏ nhắn căn bản không thể với tới tiểu nam hài kia.....

Một giây, hai giây, ba giây.....

Không đến một phút đồng hồ thời gian, nam tử tuổi trẻ lần đầu tiên cảm nhận được sóng một giây bằng một năm!

Ngay lúc tìm anh ta đập chậm lại một nhịp, thời điểm ngực cũng hơi trầm xuống, đầu tiểu cô nương rớt cuộc một lần nữa lộ ra mặt nước!

Mà trong tay coi, thành linh chính kéo lấy tiểu nam hài kia!!

Người chung quanh kinh hi mà kêu ra tiếng, người phụ nữ lúc này đưa cây gậy trúc ra hô to: "Tiểu cô nương, mau mau bắt lấy cây gậy trúc này!"

Kia tiểu nam hài thoạt nhìn cũng có bảy tám tuổi, tuy rằng còn nhỏ, nhưng đối với một tiểu cô nương gầy yếu mà nói, thì vẫn là quá nặng, huống chi lúc cô nhảy xuống sông nước đã chảy rất xiết, còn phải lặn xuống nước tìm tiểu nam hài kia.....

Hiện tại, có thể thấy sắc mặt của cô đã xanh dần rồi, liền biết cô đã không còn có được bao nhiêu sức lực.

Tiểu cô nương cắn răng, kéo tiểu nam hài muốn bắt lấy cây gậy trúc, nhưng dòng nước thật sự chảy rất xiết, mỗi lần đều với không tới lại bị vọt tới hạ lưu.....

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Thiếu chút nữa bị chết đuối

nam từ tuổi trẻ khỏe cần mẫn, đem túi của mình ném trên đất, giống như mũi tên nhanh chóng đã nhảy xuống nước, bơi tới chỗ của bọn họ!

Tiểu cô nương tuy rằng vô pháp khống chế phương hướng thân thể chính mình, lại vẫn kiên định mà bắt lấy tiểu nam hài hướng tới phía bờ sông, nhưng tiểu nam hài không biết đã bị uống bao nhiêu nước rồi, sắc mặt đều xanh trắng một mảnh, thoát nhìn thập phần nguy hiểm.

Trên bờ người kinh hô, nam từ tuổi trẻ cần rằng, dùng hết tốc lực của bản thân, rút cuộc bơi tới bên người hai người, bắt lấy cánh tay của tiểu cô nương hướng tới phía bờ sông, tuy rằng thoát nhìn nhỏ, nhưng rút cuộc là hai người, nam từ tuổi trẻ lôi kéo tận hai người cũng có phần gian nan, nhưng vẫn là cần rằng bơi tới để bơi tới chỗ cây gây trúc, gặt gạo mà bắt lấy cây gây trúc.....

Cuối cùng, những người ở trên bờ chung sức lôi kéo lên, nhờ vậy ba người bọn họ đã được kéo lên bờ.

Nam từ tuổi trẻ giúp tiểu nam hài làm hô hấp nhân tạo, cũng là tiểu nam hài vận khí tốt, không chìm xuống bao lâu đã bị Hàn Mộ Vi từ trong nước cứu lên rồi, tuy rằng bị uống không ít nước sông, nhưng vẫn là được cứu sống trở về.

Tiểu nam hài phun ra một hơi, nước mắt lập tức liền chảy ra, khóc lóc đưa mắt tìm kiếm cha mẹ mình.

Nam từ tuổi trẻ đứng lên, nhìn về bốn phía tìm kiếm, như thế nào cũng không tìm thấy được tiểu cô nương vừa mới cứu người kia.....

Cha mẹ của tiểu nam hài đã chạy đến nắm lấy tay của anh ta, liệu mạng cảm tạ, nam từ tuổi trẻ chối từ, giải thích vừa mới cứu tiểu nam hài là một người khác, anh ta bắt quá lúc sau chỉ giúp đỡ một chút thôi, cứ việc như thế, cha mẹ của tiểu nam hài vẫn một mực cảm tạ không ngừng nghỉ, cuối cùng vẫn sau đó vẫn là nên thay đổi quần áo cho tìm nam hài bà đưa cậu nhóc đi tìm bác sĩ để kiểm tra nên đã rời đi.

Đám người dần dần tan đi, nam từ tuổi trẻ đứng ở trên bờ sông, tâm tình có chút phức tạp mà thu hồi đặt tâm mắt ở trong sông, cầm lấy túi của mình, rời đi nơi này.....

Hàn Mộ Vi ký tịch cũng không có đi bao xa, cô thoát nhìn bên ngoài cũng không tốt hơn là bao, vốn dĩ vừa mới khỏi bệnh thôi, hiện tại lại nhảy vào trong nước, đầu mùa đông nước sông lạnh đến thấu tận xương, đặc biệt là ở thời điểm trời đang gần tối.

Hàn Mộ Vi cũng là cần rằng mới chống để cứu tiểu nam hài chìm xuống trở về, nếu không phải lúc sau nhờ có người nam từ tuổi trẻ kia nhảy xuống giúp đỡ tiếp, cô khả năng cũng sẽ bị nước sông chảy xiết cuốn đi luôn rồi.....

Nghĩ đến đây, Hàn Mộ Vi lần đầu tiên vì chính mình xúc động hồi hận lên.

Rõ ràng trải qua chuyện xảy ra của Lý Thanh, cô đối với việc có nên cứu người hay không đã có một chút do dự, đặc biệt là vì chuyện đó được đăng lên tin tức, cô bị Hàn Tử Tư cho một cái tát thật mạnh,rồi sau đó lại còn bị bệnh nặng ngắt xâu.....

Chính là, lúc Tiểu Bao Tử nói với Hàn Mộ Vi có người sắp chết đuối, cô nghĩ đến chính mình từ sau khi thi xong cuối kỳ liền vẫn luôn ở dưới sự giám sát của Tiểu Bao Tử mà tập bơi.....

Tuy rằng hiện tại cô bơi lội vẫn chưa được cho là giỏi hay cao siêu gì, cũng chỉ là sẽ không chết đuối mà thôi, nhưng báo cô trợ mắt mà đứng đó nhìn tiểu nam hài kia chết đuối như vậy, cô không thể nào làm như vậy được

Cho nên, vẫn chưa xác định được là sẽ cứu sống được tiểu nam hài kia hay không, Hàn Mộ Vi vẫn là theo bản năng nhảy xuống dưới sông!

Lúc ấy đó cô căn bản không nghĩ ngợi gì nhiều, nhưng hiện tại nhớ tới, Hàn Mộ Vi lại có chút kinh hãi.

Thiếu chút nữa..... Đã bị chết đuối.

Sắc trời cũng đã đen lại, Hàn Mộ Vi trên người mặc bộ đồng phục ướt đầm, một đầu lung tung rồi loạn đầu tóc dính vào mặt sườn, còn ở đi xuống nhỏ nước, đi bước một mà hướng tiểu khu Hàn gia đi.

Trên mặt đất lưu lại một đạo vết nước, xa xa mà nhìn lại, tiểu cô nương thoát nhìn tựa như là một con thủy quái dưới nước trôi lên

Chung quanh có người đi qua lại, nhìn thấy cô giật mình sợ hãi kêu thành tiếng, đôi lúc cũng có vài người quay đầu lại nhìn Hàn Mộ Vi, biểu tình trên mặt giống như là gặp phải quỷ không bằng.

Hàn Mộ Vi mắt nhìn thẳng tiếp tục đi về phía trước, góc cứ liên tiếp thôi qua người cô, đem quần áo trên người Hàn Mộ Vi phát pho, rút cuộc cũng đã về tới trước cửa lớn của Hàn gia

Mới vừa vào cửa, một cái tát liền đáng thẳng trên mặt của Hàn Mộ Vi!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Thêm mắm thêm muối

Lịch sử lại được tái diễn lại một lần nữa, Hàn Mộ Vi bị đánh ngã xuống trên mặt đất, sắc mặt vốn dĩ liền trắng bệch, hiện tại một bên gương mặt lại đỏ lên, thoát nhìn thập phần khủng bố.

Hàn Tử Tư nghiêng rằng nghiêng lại mà trừng mắt nhìn Hàn Mộ Vi, phảng phất tức giận đang muốn phun trào phát tiết ra hét: “Mày đã làm gì với em gái của mày rồi hả?! Trước mặt mọi người đem hết mọi rác rưởi đều đổ hết lên người của nó..... Mày đây là đang cố kiếm chuyện với tao có đúng không?!”

Lưu Băng Tinh đứng ở phía sau lưng Hàn Tử Tư, lạnh lùng mà nhìn Hàn Mộ Vi.

Lúc này bà ta cũng chẳng cần phải diễn cái vai mẹ kế ôn nhu sẵn sọc con chồng gì nữa, khi Hàn Mộ Vũ bộ dạng chật vật được đưa về nhà bà ta nhìn thấy rất rõ ràng, đau lòng vô cùng. Nữ sinh đưa Hàn Mộ Vũ về nhà còn có ý thêm mắm dặm muối nói rất nhiều điều, Hàn Mộ Vi lại có thể trước mặt con mắt của bao nhiêu người mà làm ra chuyện như thế này đối với con gái bảo bối của bà ta.....

Tuy rằng Lưu Băng Tinh biết, Hàn Mộ Vi tuyệt đối không có khả năng không có lý do gì liền làm như vậy, nhất định là con gái của bà ta đã làm cái gì trước đó rồi, tám chín phần mười ngay từ đầu chính là Hàn Mộ Vũ tự mình đem rác đổ lên người mình trước sau đó đổ lỗi cho Hàn Mộ Vi.....

Nhưng cho dù như thế, Hàn Mộ Vi sao lại có thể dám đem thùng rác đổ lên đầu Hàn Mộ Vũ như vậy, lại còn để cho tất cả mọi người đều chứng kiến thấy sự việc đó. Chuyện này càng làm cho Lưu Băng Tinh đối với Hàn Mộ Vi hận ý lại tăng lên thêm vài phần nữa, sau lại đó lại nghe được có bạn học đã quay lại cảnh tượng sự việc lúc đó lại, Lưu Băng Tinh rất bình tĩnh tìm bạn học đó và lấy cái video đó, chờ Hàn Tử Tư quay trở về nhà, liền cầm video đem ra khóc lóc kể kể đủ thứ với ông ta.

Vi để là cho Hàn Tử Tư càng tức giận thêm nữa, Hàn Mộ Vũ có ý ngồi đợi thời điểm Hàn Tử Tư bước vào nhà rồi mới chịu đi rửa mặt chải đầu, để cho Hàn Tử Tư chính mắt thấy bộ dạng chật vật đáng thương của cô ta, lửa giận trong người cũng liền tăng lên!

Hàn Mộ Vũ đoán trước đến không có sai, Hàn Tử Tư nhìn đến bộ dạng Hàn Mộ Vũ, quả nhiên tức giận đến nổi trợn lời đỉnh, chờ Hàn Mộ Vi vừa vào cửa, không nói hai lời liền thẳng tay trực tiếp cho cô một bạt tay rồi.

Chỉ là Lưu Băng Tinh lại cảm thấy, cái tát tay này vẫn còn quá là nhẹ nhàng. Con gái của bà ta bị đổ rác lên người như vậy trở thành trò hề cho bao nhiêu người, cả người đều dơ đều bẩn, bao nhiêu thể diện mũi cũng đều mất hết.....

Tuy rằng đã thành công đem Hàn Mộ Vi trở thành người xấu trong mắt tất cả các bạn học chứng kiến, nhưng mà người chịu thiệt thòi cũng là con gái của bà ta!

Lưu Băng Tinh sao có thể dễ dàng buông tay ta cho Hàn Mộ Vi?

Mang theo hận ý, Lưu Băng Tinh nói: “Vi Vi, cho dù trước giờ con không có thích Tiểu Vũ một chút nào, thì cũng không thể đem sự việc mà làm ra tới nước này..... Hon nữa lại là ở trước mặt của biết bao nhiêu người khác, Hàn gia chúng ta gần đây lại mới vừa bị lên báo, tại thời điểm này lại để xảy ra chuyện như thế này nữa, con làm như thế nào thì ba con phải giải quyết như thế nào đây? hình tượng của Hàn thị bây giờ phải làm sao đây.....”

Giọng nói của bà ta như là đang rất lo lắng, như là không hề trách về mà Hàn Mộ Vi làm với Hàn Mộ Vũ, mà càng lo lắng công ty hình tượng, nhưng kỳ thật lại cố ý đổ thêm dầu vào lửa chọc cho cổ tức trong lòng Hàn Tử Tư được đốt cháy lên cao trào!

Sự việc xảy ra lần trước đã làm cho Hàn Tử Tư đối với Hàn Mộ Vi đã rất bất mãn rồi, nếu không phải có không có việc gì làm lại đi giúp người ta lấy lại túi xách, cũng liền sẽ không lâm vào giữa gièm pha, bị như vậy nhiều người hiểu lầm, còn liên lụy đến Hàn thị, còn có những người nói cách giáo dục của ông ta đối với con cái đang có vấn đề.....

Cũng liền sẽ không bị cấp dưới của ông ta cùng ông chủ của những công ty đối tác khác cười nhạo ông ta!

Lưu Băng Tinh không hổ là mối tình đầu của Hàn Tử Tư mà, đối với tâm tư của ông ta vô cùng rõ ràng, nheo lại mắt, tựa lo lắng nói: “Sự tình lần trước có Với phu nhân giúp đỡ cho con, bằng không con cho rằng sự việc đó chỉ dừng lại đơn giản như vậy sau? Thế diện của Hàn gia chúng ta hiện tại đều bị con vứt đi hết rồi.....”

Bà ta không để cập tới Với phu nhân còn đỡ hơn, vừa nhắc tới, Hàn Tử Tư liền nghĩ đến ngày đó Với phu nhân đã ở trong điện thoại chỉ trích ông ta. Hàn Tử Tư sắc mặt càng khó nhìn, lời Hàn Mộ Vi đứng lên, lại là một cái tát!

Nếu không phải Hàn Mộ Vi nhiều chuyện cứu Với phu nhân cùng con trai của bà ta, nói không chừng.....

Hàn Tử Tư nheo lại mắt, đúng vậy, lúc trước ông ta từng nghĩ để cho con gái của chính mình cùng với Với phu nhân có mối quan hệ hệ tốt, việc hợp tác của Hàn thị của ông ta cùng với bọn họ nhất định sẽ càng thuận lợi hơn nhiều. Nhưng ông ta lại không nghĩ rằng, nếu là Với phu nhân cùng với con trai của bà ta liền xảy ra sự cố kia thì.....

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Thịt người hương vị

Với tổng kia nói không chừng sẽ thương tâm quá độ, lại bận về việc xử lý sự cố.....

Khẳng định không có thời gian cùng tinh lực xử lý công việc trong Với thị được, Với thị cần bản cũng sẽ không có biện pháp ohash triển được tới mức cường thịnh như hiện tại, nói không chừng căn bản sẽ còn không bằng được một góc nào của Hàn thị nữa!!

Nghĩ đến đây, Hàn Tử Tư trong ánh mắt mang theo giận tức âm hiểm cùng với vài phần hận ý trong đó.....

"Hàn Mộ Vi..... mày cùng cái người mẹ là loi ong bướm của mẹ mày thật là giống nhau!! Điều là tới đây để tra tấn tao mà!!"

Hàn Mộ Vi đầu vàng mắt hoa, bắt lấy thang lầu tay cần bản không dậy nổi bất luận cái gì tác dụng, trực tiếp đã bị một tay Hàn Tử Tư bắt lấy được, trực tiếp kéo dài Hàn Mộ Vi đi đến phòng của cô!

Lấy ra thất lực từ trên người cảm xuống, Hàn Tử Tư không chút do dự nhìn qua Hàn Mộ Vi một cái rồi liền giơ tay lên!

"Bang" một tiếng, trên mặt Hàn Mộ Vi liền nhiều một đạo hồng ấn!

Hàn Mộ Vi vốn dĩ liền có chút yếu, sau khi từ dưới sông lên đã không còn chút sức lực gì nữa, lại đi rồi mau một giờ mới trở về, liền bữa tối cũng chưa ăn, đã bị đánh rồi lời kéo lên như vậy, căn bản không hề sức phản kháng.

Chính là, thời khắc cảm thù ghét đồ hết tất cả lên đầu Hàn Mộ Vũ, Hàn Mộ Vi liền hạ quyết tâm, từ nay về sau, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ im lặng ngoan ngoãn mà để chịu đòn như vậy!!

Cần rằng, Hàn Mộ Vi giống như là một chú chó săn nhỏ đang nổi điên lên, hung hăng mà nhào hướng Hàn Tử Tư, bắt lấy tay của ông ta, gắt gao mà cắn!!

Hàn Tử Tư kêu to ra tiếng, ánh mắt nhìn cô giống như đang nhìn một kẻ điên vậy, ánh mắt mang theo điên cuồng tức giận cùng hận ý, dây lưng liễu nặng mà hướng tới trên người Hàn Mộ Vi đánh tới tấp!

Dây lưng của ông ta là loại tốt được đặt sản xuất riêng, đánh lên người tới đau muốn chết, thực mau để lại Hàn Mộ Vi trên người liền từng đạo vết thương, nếu không phải có cô trên người có mặc đồng phục,nhờ có nó che chắn cho Hàn Mộ Vi một ít, nếu không da thịt trên người sớm đã bị rách ra hết rồi!

Hàn Mộ Vi như cũ gắt gao mà cắn lấy bàn tay Hàn Tử Tư không buông hề buông ra, Hàn Tử Tư đau đến máng ra tiếng, kêu người tới.

Lưu Băng Tinh cùng mấy người hầu trong nhà thực mau xuất hiện, thấy như vậy một màn, Lưu Băng Tinh hét chói tai ra tiếng.

Mấy người hầu trong nhà cũng không dám tin tưởng nhìn gì trước mắt mình đang nhìn thấy, nhưng trong đó vẫn có một người lấy hết can đảm ra bước qua bên phía Hàn Tử Tư, muốn bắt lấy Hàn Mộ Vi, lại giống hệt như keo dính cần chặt lấy tay của Hàn Tử Tư, như thế nào cũng không chịu buông Hàn Tử Tư ra!

Hàn Tử Tư tức giận mà chửi bậy, một người hầu cố dùng hết sức, thế nhưng đem Hàn Mộ Vi sau này kéo mấy mét, Hàn Mộ Vi hàm răng vốn không có lời, liền trực tiếp cắn lên trên cánh tay của Hàn Tử Tư cắn lấy ông ta thêm một lần nữa, cần đứt miếng thịt ở trên cánh tay của ông ta ra.

Máu ở miệng vết thương trên tay Hàn Tử Tư chảy ra,Lưu Băng Tinh sợ hãi hét một tiếng chói tai, rồi trực tiếp té xỉu.

Hàn Mộ Vũ nghe được tiếng kêu của mọi người, cũng từ trong phòng của mình đi ra bên ngoài, thấy như vậy một màn, trừng lớn đôi mắt, quả thực mau không thở nổi.....

"Kẻ điên..... Hàn Mộ Vi, mày là người điên!!"

Hàn Tử Tư kêu to, "Tao muốn đem mày đi nhốt vào trong bệnh viện tâm thần!! Mày cùng cái người mẹ của mày giống hệt nhau, đều toàn là những kẻ điên!!"

Người hầu về mặt hoảng sợ mà nhìn Hàn Mộ Vi, mang theo Hàn Tử Tư rời đi nơi này, trước khi đi còn cố ý khoá trái cửa phòng Hàn Mộ Vi lại, giống như lo lắng Hàn Mộ Vi lại biến thân, sẽ đi xuống dưới nhà mà cắn bọn họ.....

Kẻ điên sao? Nếu làm một kẻ điên mà có thể phản kháng lại bọn người kia, thì cô chính là kẻ điên!!

Chỉ là, bọn họ tốt nhất nhớ kỹ, bọn họ cho rằng Hàn Mộ Vi cô là kẻ điên, cũng là bị bọn họ bức điên!!

Thứ ở trong mang theo mùi máu tanh ghê tởm, nhìn những vết máu trên mặt đất, Hàn Mộ Vi phun ra thứ mùi tanh ghê tởm ở trong miệng, dạ dày bộ một trận cuộn cuộn, Hàn Mộ Vi vọt vào phòng tắm, ôm bồn cầu nôn mửa.....

Chính là muốn đến mùi vị ghê tởm trong miệng mà nôn ra hết tất cả, Hàn Mộ Vi phun đến trời đất tối tăm, sau đó nhìn chính mình ở trong gương trên khoé miệng còn dính vết máu, điên cuồng mà nở nụ cười, cười cười, nước mắt liền chảy ra.....

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Nàng là kẻ điên!

Trải qua hai ngày hai đêm, tất cả mọi người trong Hàn gia giống như đã đem sự tồn tại của Hàn Mộ Vi mà quên đi

Lưu Băng Tinh cùng Hàn Mộ Vũ thì cũng vẫn luôn như cũ, chỉ là thời điểm mỗi lần đến lầu hai, tổng theo bản năng mà vòng qua căn phòng của Hàn Mộ Vi mà đi. Vết thương trên cánh tay của Hàn Tử Tư thoát nhìn rất nghiêm trọng, sau khi bác sĩ xử lý qua đi, liền không có gì vấn đề.

Chỉ là, kia giây phút không ngừng nghĩ đau đớn, lại thời thời khắc khắc nhắc nhở Hàn Tử Tư nhớ đến sự tình đã xảy ra ngày hôm đó.

Đám người hầu không dám gần cái phòng kia dù chỉ một chaut, bọn họ đem Hàn Mộ Vi giống như trở thành quái thú, cũng không dám đi vào cái phòng kia nữa.....

Mà kẻ điên Hàn Mộ Vi ở trong mắt của bọn họ, lại quá đến vô cùng bình thường.

Rửa sạch sẽ thân thể, thay quần áo khác mới và sạch sẽ, Hàn Mộ Vi bình tĩnh mà đi đến bàn học của mình, mở ra sách vở, an tĩnh mà đọc sách, sau đó là tự học.

Không có người đem thức ăn đến cho cô.

Hai ngày này, Hàn Mộ Vi uống chỉ có uống lấy nước lạnh trong phòng tắm .....

Nhìn cái hộp chocolate Bì trong góc bàn học, Hàn Mộ Vi nhẹ nhàng mà cười một chút.....

Nếu không phải Chu Quân Hào cho cô cái hộp chocolate này, giờ phút này có khi nào cô đã đối diện không còn tí sức lực nào nữa? Sao có thể còn giống như bây giờ, thoát nhìn cùng ngày thường không có gì bất đồng, an an tĩnh tĩnh mà ngồi đó làm bài tập được?

Hàn Mộ Vi cảm giác lúc này chính mình xưa nay chưa từng có bình tĩnh, cửa phòng tuy rằng đã khoá trái, chính là cô còn có thể đi ra bên ngoài bằng cửa sổ.....

Chính là ở ba tháng tiền tri trước đó, Hàn Mộ Vi đã làm chuyện như vậy.

Hàn Mộ Vi dùng chân đạp cột lấy, từ lâu hai cửa sổ đi xuống, cũng không phải cái gì vấn đề lớn. Liên tính té xuống, nhiều lần cũng là té gãy chân.

Vẫn luôn tiếp tục ở chỗ này nhẫn nại, nguyên nhân lớn nhất chính là.....

Sắp đến sinh nhật của cô rồi.

Nói cách khác, Trần luật sư đã sắp đến đây.

Trước kia cô có lẽ không bao giờ muốn đề ý đến những điều này, chính là, ở thật vất vả và quá đến tương đối vui vẻ lúc sau, Hàn Mộ Vũ cùng Hàn Tử Tư bọn họ lại một lần nữa làm cô cảm nhận được ác mộng luôn xảy ra vào lúc trước.....

Xin lỗi, lúc này đây, Hàn Mộ Vi không nghĩ lại nhện xuống đi!

Hàn Mộ Vi lạnh lùng mà làm xong một cái đề toán, đứng rồi một chút đáp án, nhìn trăm phần trăm chính xác đáp án, trong lòng vô cùng bình tĩnh.

Cô đem chính mình thay đổi sạch sẽ, đem căn phòng dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng ngăn nắp, liền tính Trần luật sư tới, Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tĩnh cũng sẽ không có cái cơ có “hồi diện” như vậy, để đạt được ý đồ đem di sản Vệ Như Yên để lại cho Hàn Mộ Vi tiếp nhận lấy danh nghĩa là bảo quản thay cô!

Bọn họ đề ý những cái thứ đó đến như vậy đúng không? Như vậy, cô cho dù là thật sự điên rồi, cũng sẽ không cho bọn họ đạt được mục đích!

Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà bê một miếng chocolate nhỏ, làm miếng chocolate nhẹ nhàng tiếng thẳng vào trong bao tử của mình, lại bình tĩnh mà tiến phòng tắm uống lấy mấy ngụm nước lạnh.

Tiểu bao tử vẫn luôn an an tĩnh tĩnh, không nói gì.

Bởi vì chuyện lúc trước cùng Hàn Mộ Vũ trong trường học nháo đến như vậy, hiện tại trên mạng đã điên rồi, video ngay từ đầu bị phóng lên mạng lạc, chỉ thượng quan một cái đề mục “bạo lực vườn trường”, nhưng sau lại có người phát hiện, một cái người xuất hiện ở trong video trong rất là quen mắt.....

Có nhay bén một chút, lập tức liền nhớ tới cái tin tức về phú nhị đại lúc trước mà bọn họ đã hiểu lắm, video lại phát hỏa!

Lúc trước Hàn Mộ Vi ở trên mạng là bị chỉ trích vì ăn cắp nhẫn kim cương hủy hoại tình cảm hạnh phúc của người ta, sau đó khi chân tướng của sự việc tất cả đều được phơi bày ra, không ít người đều đối với Hàn Mộ Vi xin lỗi, tỏ vẻ cô vốn chỉ là một tiểu cô nương hành hiệp trượng nghĩa muốn giúp đỡ cho người ta, thân thù lại soái đến làm người không rời mắt được.

Nhưng lại không nghĩ rằng, hiện tại tiểu hiệp nữ thế mà lại dám làm việc bạo lực trong trường như vậy, còn có video để làm chứng, căn bản là không có cách nào để chối cái hết cả!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Trong ngoài không đồng nhất?

Hơn nữa, theo như cái người quay video clip tung lên nói, người Hàn Mộ Vi khi dễ lại chính là đứa em gái ruột thịt của mình

Bởi vì chuyện tin tức lúc trước, bối cảnh giả định của Hàn Mộ Vi sớm đã bị cư dân mạng lật sạch sẽ ra hết, rất nhiều người đều biết, cô chính là thiên kim của tập đoàn Hàn thị nổi danh khắp cả Giang thành, Hàn Mộ Vi còn có một đứa em gái bằng tuổi của cô

Nếu tính theo tuổi tác của cô em, hiện tại Hàn phụ nhân..... Cũng chính là Lưu Băng Tĩnh, thực rõ ràng là Hàn Tử Tư lên kế ngoại tình phía sau lưng của mẹ ruột Hàn Mộ Vi rồi, con gái của tiểu tam, con gái với vợ chính thất tất nhiên là sẽ chán ghét.

Bởi vậy làm ra loại sự tình này cũng chẳng có gì lạ.

Là ân oán trong gia tộc hào môn a, các cư dân mạng lại một lần nữa bị kích động lên, đặc biệt là hai nhân vật trên video còn là hai thiên kim tiểu thư hào môn, thân thể còn có chút phức tạp, với lại cả hai cũng đang học trong một ngôi trường đây đang tiếng.....

Sự chú ý của các cư dân mạng đối với sự kiện này càng ngày càng tăng lên.

Bất quá, một cái clip hành xử trong trường nhỏ nhoi vậy, cũng sẽ không đánh được quá nhiều sự chú ý đâu, chú ý cũng bất quá là là một số ít các cư dân mạng ở Giang thành thôi.

Lại không nghĩ rằng, lại có thêm một cái video khác xuất hiện lên mạng nữa, chuyện này đã được kéo lên một mức độ khác nữa rồi!

Cái kia video nhân vật chính lại là Hàn Mộ Vi!

Nhưng mà, Hàn Mộ Vi trên video cùng Hàn Mộ Vi ngày thường không hề giống nhau, thời điểm Tiểu Bao Tử xem cái video này, thiếu chút nữa cũng đã nhận lầm là cô, có thể thấy được người ở trên video cùng Hàn Mộ Vi rất giống nhau

Trên video, “Hàn Mộ Vi” ăn mặc hồ hang mà xuất hiện ở một nơi tối tăm ở trong một quán bar, một chút phản kháng cũng không có mà để mặc cho người đàn ông khác ôm lấy mình, hút thuốc, uống rượu, lớp trang điểm trên mặt làm “Hàn Mộ Vi” trong giả đi hơn mấy tuổi, bất quá đôi mắt sắc bén của các cư dân mạng liếc mắt một cái liền nhận ra đó là cô

Như vậy còn không tính, nam nhân còn đối với cô động tay động chân, “Hàn Mộ Vi” ở trên video cũng chỉ là cười duyên mà trốn tránh, thoát nhìn bộ dáng thực hưởng thụ.

Giấy tiếp theo, lại đối một cái cảnh tượng, “Hàn Mộ Vi” đứng ở nơi đó, tựa hồ là một góc nào đó ở trong vườn trường học, mấy nữ sinh đem một nữ sinh nhỏ trong đó đẩy ngã xuống đất, “Hàn Mộ Vi” vẫn luôn lạnh lùng mà nhìn, đến nữ sinh bị đẩy ngã,sau khi nữ sinh đó bị ăn mấy cái bạt tay, mới tiến lên phía trước, nắm lấy tóc của cô nữ sinh kia, đập đầu nữ sinh kia lên trên tường!

Cái trán của cô nữ sinh kia bị đập vào tường đến nổi chảy máu, thoát nhìn thập phần thống khổ.

Video không hề có thanh âm, chỉ nhìn thấy được “Hàn Mộ Vi” không biết nói gì đó, sau đó, liền trực tiếp đem điều thuốc trong tay hướng về má của nữ sinh kia rồi ấn vào!!

.....

Không đến hai phút trong video, “Hàn Mộ Vi” thoát nhìn liền thay đổi thành một người hoàn toàn khác.

Cộng thêm cái video Hàn Mộ Vi đem rác đổ lên người của Hàn Mộ Vũ..... Các cư dân mạng liền lập tức bị kích thích đến kích động lên:

“Dựa! Hào hảo một tiểu mỹ nhân nhỏ tuổi, như thế nào làm ra loại sự tình tới thế này?”

“Lớn lên đẹp lại có ích lợi gì? Tầm địa thì lại xấu xa tới như vậy.....”

“Trời ạ, cùng với video lần trước quá thật như hai người khác biệt. .... Một người tràn đầy nghĩa khí giúp đỡ người khác lấy lại túi xách, một người thì khi để người khác không xem ai ra gì lại còn chẳng ra gì cùng nam nhân nào không biết lại thân mật như vậy,đã vậy còn hút thuốc nữa..... Vị đại tiểu thư của Hàn gia này có tới hai nhân cách lận sao?!”

“Theo tôi thấy không phải là có hai nhân cách, là kỹ thuật diễn xuất quá xuất sắc rồi. .... lúc trước không phải còn có người nói, cô ta chính là một người vừa ngốc lại còn bị câm hay sao? Nói là học cùng lớp với cô ta hơn hai năm, gần đây mới biết được là Hàn Mộ Vi thật sự có thể nói chuyện..... Theo tôi thấy,tám chín phần chính là đang diễn! Người trong cái video này mới là con người chân chính thật sự của cô ta!”

“Tôi vẫn luôn thắc mắc tại sao đại tiểu thư của hào môn lại có thể đơn thuần lương thiện được như vậy chứ? Lần trước nói cô ta có phong thái của hiệp nữ, nhất định là mắt ta bị mù rồi! Hiện tại thoát nhìn giống như một con người tính cách trong ngoài không đồng nhất toàn là giả vờ toàn là diễn.....”

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: 18 tuổi sinh nhật

"Loại người này làm sao lại có thể được học ở một trường như Nhất Trung danh giá tới như vậy chứ? Lần trước tôi đã cảm thấy rất là kỳ quái, không phải nói cô ta lúc trước mỗi lần thi cử đều là luôn luôn nộp giấy trắng sao? Giang Thành Nhất Trung khi nào mà để cho loại người như thế này vào học được a?"

"Ls cậu quá đơn thuần rồi! Người ta chính là đại tiểu thư Hàn gia, Hàn gia giàu..... Tùy tiện cho trường một chút trợ cấp hoặc là cái gì đó, là lập tức có thể vào đi....."

Trên mạng đầy đủ một loại người lớn nói nửa thật nửa giả, ngay cả những người chuyên lúc trước đứng về phía của Hàn Mộ Vi, hiện tại xem được cái video này, cái gì cũng không thể nói ra được lời nào nữa.

Một lát sau, lại xuất hiện vô số các cư dân mạng bình luận lên nói là đã gặp qua chuyện Hàn Mộ Vi khi dễ người khác rồi:

"Thời điểm lúc trước các người kêu cô ta có phong thái của hiệp nữ tôi liền cảm thấy thật là rất nực cười a! Các người biết được ngoài đời Hàn Mộ Vi là một người như thế nào không hả? Cô ta căn bản là là tâm lý biến thái! Chỉ cần lớn lên xinh đẹp hơn cô ta một chút, cô ta liền hận không thể đem mặt của người ta đều hủy hoại hết..... tôi từng tận mắt nhìn thấy một bạn nữ xinh đẹp trong lớp của chúng tôi bị cô ta dẫn và trong nhà vệ sinh và cậu ấy đã bị đánh..... Sau đó nữ sinh nhà người ta bị hủy dung, đi báo lại với trường học cùng cảnh sát ở đó cũng không có tác dụng gì, nhà người ta không quyền không thể nên có thể làm gì cô ta được chứ? Cuối cùng chỉ có thể tự nhận bản thân xui xẻo rồi nhanh chóng chuyển sang trường khác....."

"Tôi đã từng gặp qua Hàn Mộ Vi cùng đi với một đám lưu manh, cô ta còn cho tiền cái tên đại ca trong đám đó..... nói không chừng đó lại là đám người mà cô ta thuê để đi giải quyết người khác thay cô ta!"

"Hàn Mộ Vi đúng là ghê tởm thật một người trong ngoài không đồng nhất,chính là một bạch lên hoa chính hiệu a! Tôi nói cho mọi người nghe, tôi từ nhỏ đã học cùng một trường với cậu ta rồi, cô ta từ trước đến giờ vẫn luôn giả bộ là một người chăm đi học cũng không nghe giảng bài, chưa bao giờ nộp bài tập cả, người khác cùng cô ta nói chuyện cô ta cũng chẳng để ý đến người ta..... Làm cho tất cả mọi người đều cho rằng cô ta thật sự là một kẻ bị ngốc! Thật ra đó đều là giả vờ, bằng không tại sao trong vòng một tháng một người luôn luôn là điểm không,lại có thể đạt điểm tối đa hết các môn được chứ? Rõ ràng có tiền lại chỉ đi mua cái bánh bao 5 đồng mà ăn, khiến cho người ta nhìn vào còn nghĩ Hàn gia ngược đãi cô ta, đi học thì không bao giờ ngồi xe nhà cả, làm cho em gái cô ta ngay từ đầu luôn bị người khác chỉ trích....."

"Vi cái gì tôi lại nghe thấy được mùi ganh ghét đầu đây vậy? Bạn lâu trên, cậu có phải là đang ganh ghét người ta có được thành tích tốt hơn cậu đúng không vậy?"

"Chỉ có tôi chú ý tới mấy chữ ' điểm tối đa các môn ' này hay sao? Lần trước nghe người ta nói tôi còn không tin, người như thế làm sao có thể có thành tích tốt như vậy..... Hiện tại đọc bình luận của lâu trên, có vẻ là rất có lý a....."

"Hào môn thiên kim chỉ ăn một cái bánh bao 5 đồng..... Vì cái gì,tôi cảm thấy rất kỳ lạ đó? Tôi cũng thực thích ăn bánh bao a!"

Có người bắt đầu chuyển sang chủ đề khác, nhưng nhanh chóng đã bị các cư dân mạng kéo về lại chủ đề ban đầu:

"Loại thiên kim suốt ngày chơi bời liêu lỏng như thế mà lại đạt điểm tuyệt đối được sao? Lâu trên các người đang gạt tôi sao? Theo tôi thấy a,hết tám phần là gian lận rồi! Lại không phải lại để thi đại học mua một đề thi ở Nhất Trung không phải dễ dàng hơn sao?"

"Chính là như vậy a, điểm tuyệt đối tất cả các môn,cho rằng cô ta chính là thiên tài sao?"

.....

Tiểu bao tử đọc được những bình luận đó, tức giận đến nói không ra lời.

Nhưng thấy Hàn Mộ Vi an tĩnh ở yên trong phòng, không biết vì sao, nó luôn có loại cảm giác thật cẩn thận, không dám quấy rầy làm phiền đến cô

Hàn Mộ Vi dựa nước lạnh cùng chocolate sống sồng qua ba ngày.

Ngày thứ ba.

Sinh nhật của Hàn Mộ Vi đã tới.

Ngày hôm sau vào lúc 9 giờ sáng, Trần luật sư vẫn đúng giờ xuất hiện ở Hàn gia như ở trong trí nhớ của Hàn Mộ Vi.

"Đây là thẻ của ngân hàng ở Thụy Sĩ, còn có cổ phần của Hàn thị mà mẫu thân người để lại cho người..... Mật mã của kết sắt là dấu vân tay của người....."

Trần luật sư đại khái đã bàn giao xong, Hàn Mộ Vi còn không có tiếp nhận, Hàn Tử Từ liền nói: "Trần luật sư, Vi Vi hiện tại tuổi còn nhỏ, theo tôi thấy, những cái này vẫn nên là để tới tạm thời thay nó tiếp quản đi!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Di sản

Trần luật sư chỉnh lại mắt kính trên mặt, khuôn mặt vô cảm,lạnh lùng nói: "Vệ tiểu thư đã từng nói, chỉ cần Hàn Mộ Vi tiểu thư thành niên, mấy thứ này đều sẽ thuộc về sở hữu của cô ấy."

Trần luật sư không nói ra thì Hàn Mộ Vi cũng đã đoán được rồi. Ở ba tháng tiền tri trước kia, Lưu Băng Tinh bọn họ cũng đã nói như vậy để đạt được mục đích, nhưng mà Trần luật sư cũng như vậy hoàn toàn bác bỏ ý của bọn họ.

Hàn Mộ Vi cũng không biết là Vệ Như Yên cùng Trần luật sư này quen biết nhau như thế nào cả, chỉ biết, vị Trần luật sư này so với các luật sư khác mà cô biết không hề giống nhau khúm núm trước Hàn gia, bắt luận Lưu Băng Tinh cùng Hàn Tử Từ hứa hẹn cho ông ấy bao nhiêu lợi ích như thế nào, ông ấy đều không hề có một chút dao động.

Ông ta vẫn luôn một mực giữ bộ dạng lạnh nhạt không quan tâm, Hàn Mộ Vi lại không xác định có phải là mối quan hệ của Trần luật sư và Vệ Như Yên là rất tốt hay không.

Lưu Băng Tinh nói: "Trần luật sư, Vi Vi tính thân con bé vẫn luôn không được bình thường..... Lúc trước thậm chí còn không chịu mở miệng nói chuyện, mấy ngày hôm trước....."

Lưu Băng Tin lăm về mặt đau lòng mà nhìn Hàn Tử Từ, nắm lấy tay của ông ta: "Mấy ngày hôm trước không biết con bé tại sao lại tái phát bệnh tinh thần không được bình thường, con bé lại cắn đứt một miếng thịt trên tay cha mình

nữa....."

Lưu Băng Tinh nói tới đây, ánh mắt của Hàn Tử Tư nhìn Hàn Mộ Vi càng thêm phần oán hận, nhưng mà ông ta cũng biết, hiện tại không phải là thời điểm để biểu lộ những thứ này, chỉ mặt vô biểu tình mà nhìn trần luật sư nói: "Trần luật sư, Vi Vi hiện tại tình thần không ổn định, không thích hợp quản lý những thứ này..... Vẫn là tạm thời giao cho tôi quản lý thay con bé đi!"

Trần luật sư hạ kính xuống, đôi mắt đen nhìn xuống chỗ vết thương trên cánh tay của Hàn Tử Tư ông ta cố ý không băng bó cho cẩn thận, còn để lộ ra lỗ hổng có thể nhìn thấy được vết máu còn đọng lại trên miệng vết thương, ánh mắt lóe lóe, lại nhìn về phía Hàn Mộ Vi.

Chỉ thấy một thiếu nữ mười tám tuổi đoan đoan chính chính mà ngồi ở chỗ kia, nghe được lời này, cô tựa hồ một chút cũng không kinh ngạc, không có một chút phải ứng gì cả, chỉ là lạnh lùng mà nhìn mình.....

Không biết vì sao, Trần luật sư lại nghĩ tới mười mấy năm trước.....

Ông ta cũng không phải lần đầu tiên nhìn gặp được Hàn Mộ Vi. Lần đầu tiên khi gặp mặt Hàn Mộ Vi, thiếu nữ trước mắt lúc đó chỉ là một cô bé ba bốn tuổi thôi, tiểu cô nương trong ánh mắt luôn mang vẻ lo lắng, nhút nhát sợ sệt mà ôm một cái búp bê Tây Dương, trốn tới sau lưng ông ta, lời kéo góc áo của ông ta, thật cẩn thận mà lộ cái đầu nhỏ ra, nhìn mẹ ruột của mình đang đứng đối diện.....

Cảnh tượng đó làm người khác hoang mang đến chừng nào.

Một mặt cô nhóc ba bốn tuổi lại không hề dính lấy mẹ ruột của chính mình, mà hơn nữa lại có vẻ rất sợ phải đến gần mẹ mình!

Ngược lại là lần đầu gặp được ông ta, Hàn Mộ Vi dường như là một chút sợ hãi cũng không hề có.

Vệ Như Yên là nữ cường nhân nổi tiếng ở Giang thành, bất quá, ông ta biết, lúc trước khi ở thủ đô khi chưa lấy chồng bà cũng không phải là đáng vẻ như bây giờ.

Vệ Như Yên vì để được gả cho Hàn Tử Tư đã náo loạn một trận với Vệ lão gia, cuối cùng vẫn là bởi vì đứa nhỏ trong bụng Vệ lão gia mới đồng ý đáp ứng cho Vệ Như Yên gả đến Giang Thành, việc này Trần luật sư cũng biết.

Thoạt nhìn, Vệ Như Yên sau khi gả cho Hàn Tử Tư cuộc sống hình như cũng không mấy vui vẻ lắm.

Lúc ấy Trần luật sư không có nghĩ quá nhiều về chuyện này, ông ta chỉ cảm thấy, Vệ Như Yên cho ông ta cảm giác không giống như một người mẹ một chút nào, hơn nữa Vệ Như Yên tựa hồ sớm đoán được chính mình sống không được bao lâu nữa, sớm đã lập di chúc sẵn, chính là sau khi bản thân chết đi rồi, tất cả các tài sản đều để con đứa con gái của mình thừa hưởng hết tất cả.....

Đem hết tất cả các tài sản đều để lại cho con gái của mình, có lẽ là rất yêu thương cô con gái của mình, chỉ là ngoài mặt lại lạnh lùng thôi, dù sao cũng là một nữ cường nhân đem Hàn thị khởi từ hồi sinh.....

Lúc đó Trần luật sư đã nghĩ như vậy.

Chính là hiện tại, nhìn người trước mắt cùng cái người ở mười mấy năm trước có vài phần tương tự, trong mắt không còn vẻ sợ sệt lo lắng phụng phỗng như lúc trước, mà trở nên lạnh lùng bình tĩnh trước sự việc.....

Trần luật sư đột nhiên cảm thấy, ông ta hình như đã nghĩ sai rồi.

"Xin lỗi, Vệ tiểu thư đã nói qua rồi, chỉ cần Hàn Mộ Vi tiểu thư thành niên, hết thảy tất cả mọi thứ đều sẽ giao cho cô ấy tận quyền sở hữu."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Sẽ không làm cho bọn họ thành công!

Trần luật sư còn nhấn mạnh: "Tài sản chỉ được giao đến tay cô ấy. Còn về việc Hàn tiểu thư tình thần có vấn đề gì hay không, những việc đó đều không quan trọng."

Trần luật sư chú ý tới, thời điểm ông ta nói lời này, ánh mắt thiếu nữ không có chút phụng phỗng nào, mà nó lại làm cho Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh trong nháy mắt sắc mặt của bọn họ đều trở nên rất khó coi.

Ân oán hào môn a.....

Trần luật sư tâm tình phức tạp mà nhìn Hàn Mộ Vi tức mất một cái, "Hàn tiểu thư, thủ tục đã làm xong rồi. Đây là danh thiếp của tôi, Hàn tiểu thư nếu có vấn đề gì khác nữa, lúc nào cũng có thể gọi điện đến tìm tôi."

Hàn Mộ Vi tiếp nhận, nhận nhặt mà nhìn ông ta, gật gật đầu.

Trần luật sư sau đó đã lập tức rời khỏi.

Không khí trong phòng khác trở nên ngưng đọng lại, Hàn Mộ Vi cảm danh thiếp và mấy thứ Trần luật sư đưa đem lên lầu, Hàn Tử Tư nhìn vết thương ở trên cánh tay mình, lửa giận lập tức đã bị bực lửa, đang muốn tiến lên giáo huấn Hàn Mộ Vi, lại bị Lưu Băng Tinh kéo lại:

"Đừng nóng vội, cách tiệc trưởng thành của Tiểu Vũ..... Cũng chỉ còn có mấy ngày thôi!"

Hàn Tử Tư lúc này mới dừng lại,捏 lại mắt, đứng vậy.....

Buổi tiệc trưởng thành của Tiểu Vũ.....

"Tiểu Vũ, con cùng với Quý An Thừa đã nói chuyện với nhau chưa? Thành nhắc đó có tin không?" Hàn Tử Tư nhìn Hàn Mộ Vũ hỏi.

Hàn Mộ Vũ gật gật đầu, "Anh ta tin ạ. Đừng lo lắng, ba ơi, thuốc con đã đưa cho anh ta,anh ta nhất định sẽ làm....."

Hàn Tử Tư ngồi xuống, "Băng Tinh, chuyện của buổi tiệc hôn đó, một chút cũng tuyệt đối không được để lộ ra nào,biết không!"

Lưu Băng Tinh gật gật đầu, "Yên tâm đi!"

Cho dù là vì Vệ Như Yên để lại tài sản thì sau, bà ta cũng đã tính toán kỹ càng mỗi bước đi trong kế hoạch, tuyệt đối sẽ không để cho kế hoạch xảy ra một chút vấn đề nào cả!

Phía trên cầu thang, Hàn Mộ Vi đứng ở tại chỗ đó, mà nở ra một nụ cười trào phúng ở trên môi.

Thực đáng tiếc, lại làm bọn họ phải thất vọng rồi.....

Lúc đó, kế hoạch của bọn họ tuyệt đối sẽ không bao giờ được thành công đâu!

Mặt vô biểu tình mà từ phòng bếp cầm một ít đồ ăn đi lên, Hàn Mộ Vi đã rất lâu rồi không có ăn bánh bao.

Hôm nay,bầu không khí ở Hàn gia rất ngọt ngào không tốt chút nào, ngay cả Lưu tiểu cũng không dám đi qua để hỏi hôm nay sẽ làm món, càng không dám để Hàn Mộ Vi đi đến bàn cơm ăn cơm cùng bọn họ.

Mọi thứ giống như đang quay trở về lại mấy tháng trước, hơn nữa, Hàn Mộ Vi lại bị đánh, so mấy tháng trước còn thảm hơn, mấy tháng trước nhiều nhất cũng chỉ là họ mắng chửi cô bài cáu, mà hiện tại.....

Lưu tiểu xem như ở là người hầu lâu năm nhất ở Hàn gia, khi còn nhỏ Vệ Như Yên thường xuyên bỏ Hàn Mộ Vi ở nhà một mình, Hàn Mộ Vi có chút tự bé, Lưu tiểu tuy rằng cũng không giống như những người kia, cùng cô nói chuyện cũng không được là bao nhiêu, nhưng bởi vì là người lo lắng việc ăn uống trong nhà và cho Hàn Mộ Vi, nên đối với Hàn Mộ Vi so với những người khác có vài phần cảm động và thương cảm.....

Nơi này là nơi nào,chính là của sống của một tiểu thư con nhà giàu có, nhưng mà Hàn Mộ Vi rõ ràng chính là một cô bé lo lem trong câu chuyện cổ tích a, phải chung sống với mẹ kế và đứa em gái cùng cha khác mẹ, Hàn Mộ Vi một chút địa vị trong nhà cũng không hề có, chỉ có thể cùng đứa cháu gái nhỏ của Lưu tiểu cùng nhau ăn bánh bao.....

Bầu không khí của ngày hôm nay, Hàn Mộ Vi khẳng định chắc chắn là sẽ không đi xuống dưới nhà ăn cơm, nhưng mà đã nhìn đối bà ngày rồi, có thể còn sống đã là một kì tích rồi.....

Lưu tẩu có chút không đành lòng, lén lút làm một chút bánh bao.

Hàn Mộ Vi quả nhiên xuống lầu ăn cơm, chỉ vào phòng bếp lấy mấy cái bánh bao xong rồi lại quay trở về phòng của chính mình.

Giống như là đã quay trở lại đáng về của lúc trước, ba ngày, Hàn Mộ Vi đã qua trở lại chiều hướng tự bề giống như lúc trước, quay trở về phòng rồi cũng không có trở ra, cơm ba bữa cũng chỉ ăn bánh bao.

Trong đáy mắt của Lưu Băng Tinh lộ ra tâm tình vô cùng vui sướng và hả dạ, càng cận kề đến buổi tiệc trưởng thành của Hàn Mộ Vũ, tâm tình của bà ta lại càng trở nên vui vẻ hơn nhiều.

Hàn Mộ Vi cuối cùng đã quay trở lại con người của lúc trước, bà ta lúc trước không nên mềm lòng, nên để cho Hàn Tử Tư thường xuyên uống rượu mới đúng!

Tiểu tiện nhân này chính là ohari ăn đòn thật nhiều thì mới biết nghe lời!

Lưu Băng Tinh cảm rằng nghĩ như vậy. Nhưng mà nghĩ đến ngày đó khi Hàn Mộ Vi hành động như một chú chó bị chọc cho điên tiết lên, bà ta trong lòng vẫn có chút sợ hãi vẫn luôn là vòng qua phòng Hàn Mộ Vi mà đi tránh không đi qua phòng cô, sợ Hàn Mộ Vi lại đột nhiên nhào ra đáng mình, còn sẽ cắn đứt thịt trên người mình!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Thành niên vũ hội

Sau khi Hàn Mộ Vi ra khỏi phòng vào ăn bánh bao ba bữa được ba ngày, rốt cuộc cũng đã đến buổi tiệc trưởng thành của Hàn Mộ Vũ mà bọn họ đang vô cùng chờ mong.

Đúng vậy, Hàn Mộ Vi cũng đang rất mong chờ nó!

Mặc vào bộ lễ phục màu hồng nhạt quen thuộc kia, Hàn Mộ Vi cũng không hề trang điểm, nhìn vào gương mặt tái nhợt của mình trong gương, Hàn Mộ Vi duỗi tay, vuốt ve đôi gò má lạnh lẽo của mình, nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

"Vi Vi....."

Tiếng đập cửa dồn dập cùng với giọng nói của Quý An Thừa vang lên.

Hàn Mộ Vi không có trả lời, an tĩnh mà nhìn thoáng qua về phía cánh cửa.

"Vi Vi, anh có thể vào trong phòng được không?" Giọng nói của Quý An Thừa mang theo sự cẩn thận.

Với tính tình của anh ta, đương nhiên là rất cẩn thận trong mọi thứ.

Hàn Mộ Vi so với ai khác biết rõ ràng hơn, giờ phút này Quý An Thừa trong tay chính là đang cầm ly nước đã được bỏ thứ thuốc mà bọn họ đưa cho anh ta, mà ly đồ uống kia chính là bị bỏ thêm loại xuân dược.....

Có lẽ người đưa thuốc cho Hàn Mộ Vũ chính là Đoạn Thần Kiệt, với công việc của gia đình của cậu ta lấy được thứ thuốc này thì vô cùng dễ dàng, Hàn Mộ Vi vốn nghĩ rằng trong ba tháng này, tuy rằng bản thân mình cùng Đoạn Thần Kiệt không có tiếp xúc quá nhiều, cũng không đến mức tệ hại làm cậu ta chán ghét như lúc trước, cậu ta hiện tại vẫn cho Hàn Mộ Vũ thứ thuốc này để hãm hại cô ư?

Chính là lúc cô đem thùng rác đổ lên người Hàn Mộ Vũ, ánh mắt mà Đoạn Thần Kiệt nhìn cô.....

Hàn Mộ Vi cười khẽ nhẹ, Đoạn Thần Kiệt, nếu như thuốc này là từ cậu mà ra, tôi tuyệt đối nhất định sẽ để cậu.....

Gặp được báo ứng nhanh chóng a!

Lúc bắt đầu phản kháng lại, nổi điên mà cắn lấy Hàn Tử Tư, Hàn Mộ Vi đã thay đổi rồi. Hoặc là nói, cô sớm đã nên thay đổi, đáng tiếc cô của lúc trước thật sự qua yếu đuối, bị hại đến chết vẫn trốn tránh không chịu phản kháng.

Nhưng hiện tại, cô không nghĩ lại phải trốn tránh lần nào nữa!

Sẽ không phải sợ mọi người đem xem như một kẻ điên!! Không phải sợ giống như lúc trước nữa, không có lấy được một người bạn bên cạnh, không có bất luận ai tin tưởng những cái gì mà cô làm!!

Nhưng hiện tại Hàn Mộ Vi chỉ nghĩ làm thế nào để những con người ghê tởm kia sớm ngày nhận được quả báo thích đáng!!

Hàn Mộ Vi cười lạnh, "Vào đi!"

Vừa dứt lời, Quý An.

Không cần suy nghĩ Hàn Mộ Vi cũng biết, bộ đồ đang mặc trên người là được chính tay Quý mẫu lựa chọn cho anh ta, anh ta có lúc nào mà định quyết định theo ý muốn của bản thân anh ta đâu chứ? Thật là đáng buồn, đáng tiếc, lại là chủ thủ người ta nắm trong tay dùng để công kích cô!

"Vi Vi....." Quý An Thừa trong tay quả nhiên cảm nắm, trên mặt chính là hai ly đồ uống thật quen mắt làm Hàn Mộ Vi cười khẽ ra tiếng, "Buổi tiệc không phải sắp chuẩn bị bắt đầu rồi sao? Mở màn hôm nay..... Chính là anh cùng Hàn Mộ Vũ. Tại sao ngay lúc này lại còn chạy đến đây làm gì?"

Quý An Thừa rù lông mí xuống, có chút bất an, "Vi Vi, anh....."

Quảng cáo

Nắm chặt nắm tay, Quý An Thừa ngẩng đầu lên, lấy hết can đảm, nói: "Vi Vi, người anh thích chính là em!!"

Một bầu không khí trầm mặc.

Quý An Thừa nhìn thấy thiếu nữ trước mặt một chút phản ứng cũng không hề có, ngại ngần cả người.

"Vi Vi..... em làm sao vậy?"

Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà mở miệng: "Quý An Thừa, tôi không thích anh."

"..... Cái gì?" Quý An Thừa trong mắt có chút hoảng loạn lên, từ sau khi anh ta cùng Hàn Mộ Vũ đính hôn xong, anh ta vẫn luôn không thể vui vẻ nổi, trong đầu đều toàn là hình ảnh của Hàn Mộ Vi, còn có cả cảnh tượng của chuyện lần trước khi anh ta chạy đến đã nhìn thấy Hàn Mộ Vi được một nam nhân khác ôm vào trong ngực.....

"Người mà chị gái thích là anh! An Thừa, từ sau khi chúng ta đính hôn, chị Vi Vi đối với em ngày càng lạnh nhạt..... chị ấy hiện tại liếc mắt để nhìn em một cái cũng không hề muốn. Hơn nữa, em thường xuyên nhìn thấy được chị ấy cảm hình của anh và chị ấy lúc còn nhỏ lại còn rơi lệ nữa....."

Hàn Mộ Vũ không chỉ nói một lần mà luôn luôn nhắc với anh ta những chuyện này, "An Thừa, em biết người anh thích thật ra chính là chị, chỉ là bị mẹ anh ép buộc nên anh mới cam chịu đồng ý cùng em đính hôn thôi....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Ngươi làm cái gì?!

"An Thừa ca, em bằng lòng thành toàn cho anh và chị Vi Vi....."

Ma xui quỷ khiến, Quý An Thừa lại tin những lời nói này.

Cũng bởi vậy, anh ta mới có thể nghe theo lời Hàn Mộ Vũ đem hai ly nước đó đến đây.....

Tiểu Vũ nói, chỉ cần hai người bọn họ ở bên nhau, mẹ anh ta cùng Hàn bá phụ cũng sẽ không đồng ý chuyện đó, cho nên, muốn muốn thành công phải dùng đến một chút thủ đoạn.....

Nhưng mà, hiện tại anh ta lại nghe được lời của Hàn Mộ Vi nói, cô căn bản là không hề thích anh ta?!

Quý An Thừa hiện tại cảm thấy có một chút không biết nên làm sao, giờ phút này anh ta căn bản không phân biệt được rõ ràng nữa, rốt cuộc ai nói mới là thật sự, Hàn Mộ Vi thật sự là không thích anh ta, hay chỉ là do quá đố kỵ nên mới nói như vậy. Bởi vì trước đã Hàn Mộ Vũ đã từng nói, khả năng Vi Vi vì thành toàn cho bọn họ, sẽ nhất định không thừa nhận là người mà mình thích là anh ta.....

Quý An Thừa cắn cắn môi dưới, "Vi Vi, lời em nói có phải là thật không?"

Hàn Mộ Vi lạnh lùng mà nhìn anh ta, "Tôi rất nghiêm túc. Bất quá Quý Anh Thừa,Hàn Mộ Vũ nói với anh như vậy,anh liền tun là thật sao? Anh vẫn là quá đơn thuần rồi! Hay là nên nói anh nguyện ý tin tưởng những gì mình đã nghe? Quý An Thừa, tôi thừa nhận tôi từng xem anh như là người bạn duy nhất của tôi, nhưng hiện tại không còn gì nữa!"

Quý An Thừa cúi đầu nhìn xuống, "Vi Vi, em ghét anh!"

Hàn Mộ Vi nhìn ngẩn đầu nhìn anh ta, ánh anh ta mang vẻ rất khùng bố, mang theo một chút điên cuồng. "Đã từng? Xem như bạn? Như vậy hiện tại thì sao? Em nói xem anh là bạn hữu hiện tại thì không còn nữa là sao? Vi Vi, em thật sự là không thích anh sao? Hay là vì quá thích anh nên không có thể cùng anh trở thành bạn được? Em....."

Anh ta nói bằng sự nóng nảy, trong ánh mắt tràn ngập tơ máu, đôi tay bắt lấy hai tay của cô, tâm trạng bị kích động làm anh ta hian toàn không thể chế được lực đạo của bản thân, cánh tay của Hàn Mộ Vi bị anh ta nắm chặt đến đỏ lên hết, đau đớn làm cô nhủu mày lại:

"Quý An Thừa! Anh buông tôi ra!"

"Anh không buông!" Quý An Thừa thấp phần kích động. "Nếu anh buông em ra, thì cả đời này sẽ không thể cùng em ở bên cạnh nhau....."

Anh ta tuy từ nhỏ tính tình hướng nội, nhưng lại cực kỳ nấn cảm, từ nhỏ đến lớn anh ta chỉ có duy nhất Hàn Mộ Vi là người mà ta đối đãi thật lòng, bởi vì anh ta cảm thấy chỉ có cô là hiểu rõ tâm tình trong lòng anh ta nhất. Chỉ là hiện tại Hàn Mộ Vi cho anh ta một thứ cảm xúc rất khó chịu. Cô muốn vứt bỏ hẳn,muốn rời khỏi hẳn!

Quý An Thừa cảm thấy này hoàn toàn không thể nào tiếp nhận được!!

Hàn Mộ Vi không hề đoán được anh ta sẽ kích động tới mức như vậy, cánh tay của cô bị nắm chặt đến đau,nhưng cô vẫn không la lên, cắn môi dưới, cô kêu ra tiếng: "Quý An Thừa, anh nếu như không buông tôi ra, cả đời này tôi đều sẽ chán ghét anh!"

Quý An Thừa sững sờ một chút, lực đạo trong tay chậm rãi giảm bớt xuống, Hàn Mộ Vi tránh thoát được khỏi Quý An Thừa, nhìn cánh tay đang sưng đỏ của mình.

Nhìn theo tầm mắt của cô, Quý An Thừa cũng đã nhìn thấy được, trong mắt hiện lên một tia hoảng loạn, có chút không biết nên làm sao mà giải thích: "Xin, xin lỗi, Vi Vi..... anh không..... Không phải cố ý!"

Hàn Mộ Vi không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn anh ta, "anh đi đi!"

Đi?

Quý An Thừa bất động không nhúc nhích, anh ta cảm giác như hai chân của mình không chịu nghe theo ý mình nữa không hề nhúc nhích. Nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt nhưng lại làm anh ta vô cùng cảm thấy xa lạ, Quý An Thừa mở miệng mà thờ dốc, hiện tại hoàn toàn cũng không biết nên nói gì, trong đầu đã vô cùng hỗn loạn!

Mà đúng lúc này, Hàn Mộ Vi đột nhiên cảm thấy được một cảm xúc xa lạ nhưng lại rất quen thuộc đang xuất hiện ở người cô, hô hấp dần dần trở nên dồn dập lên, Hàn Mộ Vi lui một bước về phía sau, tay nắm lấy góc bàn, hai ly đồ uống còn nguyên trên bàn.....

Ánh mắt chợt loé lên, Hàn Mộ Vi nhìn người đang đứng đối diện rõ ràng cũng đang có chút khác thường, trên mặt của Quý An Thừa đang dần đỏ lên trông không ổn chút nào, đồng tử hơi co lại: "anh..... anh đã làm cái gì?!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Hạ được

Quý An Thừa không có phản ứng gì cả, anh ta chỉ cảm thấy cả người mình đều đang bắt đầu nóng dần lên, máu đều đỏ dồn dưới phía dưới bụng, hạ thể trường đến sinh đau.....

Theo bản năng mà đưa tay kéo nơ trên cổ ra, Quý An Thừa cau mày, lại đưa tay kéo mạnh áo trên người ra.....

Anh ta trước đây chưa từng có những hành động lỗ mãng nào như vậy cả! Bởi vì trước giờ Quý mẩu luôn bắt Quý An Thừa phải biết cư xử đúng mực nho nhã lịch sự, bất luận làm bất cứ chuyện việc gì cũng phải luôn giữ thái độ lịch sự nho nhã trước mặt người khác, hành vi coi bỏ cục áo của mình trước mặt người khác còn không có, huống chi là hiện tại trực tiếp kéo rách áo sômi trên người mình ra, làm cho mấy viên cúc áo đều rớt xuống đất!

Đôi chân Hàn Mộ Vi lùi về phía sau một bước, "Quý An Thừa, anh..... anh lại hạ được với tôi sao?!"

Quý An Thừa phản ứng không kịp, ngẩn đầu nhìn Hàn Mộ Vi, "A?"

Giây tiếp theo, ở phía cánh cửa có bóng người xuất hiện, Hàn Mộ Vi cắn răng: "Tiểu Bao Tử! Ta phải dùng chính nghĩa giá trị!"

Đã rất lâu không được kêu gọi, cho rằng bản thân đã bị chủ nhân nó quên mất rồi,Tiểu Bao Tử nghe được lời này của chủ nhân nó lập tức kích động lên: "Vâng!"

Chỉ trong nháy mắt, Hàn Mộ Vi đã nhanh chóng đi ra ngoài cửa phòng, túm lấy cái thân ảnh vấy trắng kia đem vào trong phòng, ném thẳng xuống đất!

"Hàn Mộ Vũ!"

Hàn Mộ Vi đã dừng sử dụng chính nghĩa giá trị lại, nhìn Hàn Mộ Vũ đang mặc bộ lễ phục màu trắng bị cô lôi vào phòng đang ngã ở dưới đất, trong ánh mắt còn mang theo sự thù hận bên trong đó.

Quý An Thừa đơn thuần quá rồi, có lẽ anh ta đã biết trong hai ly nước đó rõ ràng đã bị hạ được, nhưng mà, với đáng vẻ hiện tại của anh ta lúc này,chắc chắn là đã bị hạ được trước đó rồi.....

"Hàn Mộ Vũ, cô đã hạ được Quý An Thừa trước đó?" Hàn Mộ Vi tay nắm lấy góc bàn, cả người thờ hồn hèn.

Hàn Mộ Vũ có chút chật vậy mà từ từ đứng dậy, nhìn thấy sắc mặt ửng hồng của Hàn Mộ Vi cùng với Quý An Thừa,nhẹ nhàng mà nở một nụ cười.

Cho dù hiện tại bị phát hiện thì sao, dù gì tất cả mọi thứ đều nằm trong tay của mình rồi, Hàn Mộ Vũ nâng cằm lên, nói: "Đúng!Chính là tôi đã hạ được các người..... Tên gốc này! Yếu đuối nhu nhược đến mức sợ là hẳn sẽ không dám đến chọc bô vào ly..... Cho nên tôi đành phải giúp anh ta một chút! Làm sao vậy, chị không phải từ nhỏ đã thích anh ta sao? Tôi đã tác thành cho hai người rồi sao còn không mau cảm ơn tôi chứ?!"

Mồ hôi trên trán của Hàn Mộ Vi đã trượt xuống dưới, bộ lễ phục ở trên người cũng ướt đẫm mồ hôi, nhưng đầu óc vẫn rất bình tĩnh.

"Thì ra là thế....."

Hàn Mộ Vi cúi người mà nở nụ cười, trong tiếng cười mang theo vài phần trào phúng, "Hàn Mộ Vũ, cô thật sự rất thông minh..... Có điều, cô đã tính sai một chút rồi....."

Ồ trong đầu lạnh lùng thốt: "Tiểu bao tử, chính nghĩa giá trị!"

Tiểu bao tử lập tức lên tiếng: "Vâng!"

Trong khoảng thời gian này nó nhìn thấy được cuộc sống của Hàn Mộ Vi, bản thân cũng cảm thấy nghẹn ngào thay cô, bởi vì nó căn bản không có biện pháp để giúp đỡ cho chủ nhân mình, hiện tại khó khăn lắm mới có được cơ hội để phản kích lại, nó phản ứng với một tốc độ nhanh lạ mà trước nay chưa từng có!

"Chị muốn làm cái gì..... A....."

Hàn Mộ Vũ có chút hoảng loạn, mới vừa này bị kéo ngã vào phòng, chân cô ta có chút đau, chỉ là nghĩ thầm dù sao hai người bọn họ đều đã bị cô ta hạ được hết rồi, tất cả mọi thứ chắc chắn đều tiến hành theo kế hoạch, thế nên mới nhất thời lo là mất cảnh giác.

Nhưng cô ta lại không nghĩ rằng, bị hạ được gấp hai lần Quý An Thừa mà Hàn Mộ Vi vẫn còn rất bình tĩnh, giống như là quỷ nhập tốc độ nhanh chóng mà đã đi đến trước mặt cô ta, dùng sức mà đâm một cái vào bụng của Hàn Mộ Vi!

Hàn Mộ Vi sức lực mãnh mẽ tới như vậy, Hàn Mộ Vũ thì vốn cũng chỉ là một đại tiểu thư tay chân trôi gả không chặt thôi, đau đớn đến ngã lăn ra mặt đất, mồ hôi lạnh ứa ra, về mặt tràn đầy sợ hãi nhìn người đang tiến dần về phía mình, nhìn Hàn Mộ Vi cầm lấy hai ly nước kia nhìn chính mình rồi dần bước đến.....

"Chị..... chị muốn làm gì....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Lấy một thân chi đạo còn trị một thân chi thân

Trong giọng nói của Hàn Mộ Vũ mang theo một chút run rẩy, giờ phút này cô ta vô cùng hối hận, không nên lo lắng “chuyện tốt” của Hàn Mộ Vi và Quý An Thừa sẽ bị phá hỏng, mà đã phản phó cho tất cả người hầu ở trong nhà tuyệt đối không được bước chân lên lầu nữa bước.

Trong khoảng thời gian này mẹ của cô ta cũng vẫn luôn vòng qua phòng của Hàn Mộ Vi mà đi, nên hiện tại giờ phút này đây, căn bản không có ai có thể đến cứu cô ta được nữa!

Hàn Mộ Vũ muốn hét ra một tiếng thật chói tai để cho người khác nghe thấy, nhưng bị Hàn Mộ Vi đoán được ý nghĩ đó, không chút khách khí mà nhanh chóng nắm lấy cằm của cô ta, lực đạo lớn đến mức dọa người, làm cho Hàn Mộ Vũ căn bản không thể nào khép miệng lại được, chỉ có thể giương mắt trừng to mà nhìn Hàn Mộ Vi đang cầm lấy cái ly nước bị hạ được đổ vào trong miệng của mình không ngừng!!

"Khu, khu, khu....." Uống hết cả một ly nước, Hàn Mộ Vi lúc này cũng đã buông Hàn Mộ Vũ ra, Hàn Mộ Vũ sắc mặt biến đổi rất nhanh, hai tay nắm lấy cổ muốn tìm cách để bản thân nôn ra, muốn đem những thứ lúc này mình nuốt vào toàn bộ đều nôn sạch ra bên ngoài hết.

Nhưng mà căn bản đều là vô dụng cả, nước cùng thứ thuốc kia đã trực tiếp đi vào bên trong dạ dày của cô ta, gây tiếp theo, Hàn Mộ Vi lại cầm thêm một ly đồ uống khác đi đến, cũng là giống như cái ly trước, trong lúc Hàn Mộ Vũ không dám tin tưởng những gì diễn ra ở trước mắt mình, Hàn Mộ Vi mạnh bạo mà nắm lấy cằm của Hàn Mộ Vũ, nhanh chóng lấy ly nước đổ vào miệng của Hàn Mộ Vũ thêm một lần nữa!!

Hàn Mộ Vũ bị sặc làm cho cổ họng cảm thấy đau đớn, đến lúc Hàn Mộ Vi đem cái ly sạch trơn lắc trước mặt cô ta, Hàn Mộ Vũ nhìn Hàn Mộ Vi ánh mắt đã tràn ngập sự sợ hãi ở bên trong: "Chị..... Chị là ma quỷ.....Ác ma....."

"Ác ma?" Hàn Mộ Vi lạnh lùng mà cười, "Đó không phải là cô sao? Thứ này..... Chính là do cô tự chuẩn bị!"

Khuôn mặt không chút biểu cảm nào mà đứng lên, Hàn Mộ Vi dè dặt sự khó chịu trong cơ thể xuống, nhìn thấy Quý An Thừa đã dần mất đi lý trí, ánh mắt trở nên càng thêm lạnh lẽo hơn.....

Vốn là lần trước muốn cho anh ta một cơ hội.....

Nghĩ là cô cùng anh ta sẽ cùng nhau thưởng thức những hương vị của cuộc sống này.....

Dù sao, anh ta cũng đã từng là người duy nhất mà cô xem là bạn bè.....

Hàn Mộ Vi tâm tình phức tạp mà đem tầm mắt dời đi, cầm lấy những thứ đồ mình đã chuẩn bị sẵn từ trước, lại nhìn thấy Hàn Mộ Vũ đang vùng vẫy muốn đứng lên, Hàn Mộ Vi khuôn mặt vô cảm mà cất bước rời đi, đem cửa khoá lại từ bên ngoài!

Khoảng thời gian trước bọn họ vẫn luôn nhốt cô ở đây, khóa trái cửa phòng lại, hiện tại cái khoá này thật hữu dụng.

Trong phòng vọng ra tiếng thét chói tai của Hàn Mộ Vũ, sau đó lại nhanh chóng trở thành tiếng gào thét: "Quý An Thừa, Anh đang làm cái gì hả..... Anh mau rút ngay cho tôi, tôi không phải là Hàn Mộ Vi, anh mau tránh ra..... A..... Tôi sẽ giết anh!!"

Cũng không có hứng thú để tiếp tục lắng nghe nữa, Hàn Mộ Vi cầm cái túi mình đã chuẩn bị trước đó, chạy lên trên gác lầu ba, đem bản thân nhốt ở trong phòng, lấy một con dao nhỏ trong túi ra, Hàn Mộ Vi vén một góc váy lên, nhìn đùi của mình khoảng thời gian này đã có thêm được một chút thịt, không chút do dự mà đâm xuống.....

Máu tươi dọc theo đùi Hàn Mộ Vi mà chảy xuống.....

Đau đớn làm cho nhiệt độ nóng bức trong cơ thể của cô dần dần được hạ xuống, Tiểu Bao Tử lại có chút bất an, tuy là nó có thể khống chế được cơ thể của Hàn Mộ Vi, nhưng lại không có cách nào gì để giúp Hàn Mộ Vi bài trừ thuốc đang ở trong cơ thể của cô đi ra ngoài, chỉ có thể chờ tác dụng thuốc trong người cô qua đi. Có điều so với ba tháng trước kia Hàn Mộ Vi hiện tại có chút khác lạ, có lẽ là Hàn Mộ Vi đã thay đổi quá lớn, mà Quý An Thừa cũng có chút thay đổi, Hàn Mộ Vũ vì sợ kế hoạch sẽ không tiến hành được, trước đó đã hạ được hai người bọn họ, hơn nữa, còn hạ được Hàn Mộ Vi một lần nữa.

Hàn Mộ Vi hiện tại không có thể rời đi, hơn nữa, không nhìn được kết cục của Hàn Mộ Vũ, cô cũng sẽ không rời đi nhanh như vậy.

Hiện tại cô cùng cái người đã chết ở mấy tháng trước hoàn toàn không giống nhau, lúc trước trong lòng cô căn bản không hề có cái gì là sự phẫn nộ nộ oán hận cùng với ý muốn phản kháng cả, nhưng mà Hàn Mộ Vi của hiện tại thì đã khác, cô muốn trả thù!

Cô muốn đem tất cả mọi thứ thống khổ mà mình đã trải nghiệm, hết thảy tất cả cũng nên để cho Lưu Băng Tĩnh cùng Hàn Mộ Vũ bọn họ trải nghiệm thử một chút!!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 143: Quý công tử cũng quá gấp gáp

Một nhát, rồi một nhát nữa.....

Chỗ đùi Hàn Mộ Vi đau đớn đến mức làm cô không thờ nổi, cô cũng không khống chế được sức lực nữa, tuy là không đâm trúng động mạch, nhưng mà máu từ vết thương vẫn cứ chảy xuống, nhiễm đỏ trên bộ lễ phục của cô, cũng

nhiểm đỏ dưới đất.....

Sắc mặt tím hồng trở nên trắng bệch, Hàn Mộ Vi hít một hơi thật sâu, nỗ lực để chịu đựng cái đau để có thể quên đi tác dụng của thuốc đang phát tán trong cơ thể.

Đau đến đôi mắt đều đỏ lên, nhưng cô vẫn gao gáy cắn răng nhẫn nhịn, cố gắng để bản thân không rơi một giọt nước mắt nào!

Lúc này, dưới lầu đột nhiên truyền lên một tiếng hét rất chói tai!

Hàn Mộ Vi mở to mắt, ánh mắt nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh.

Từ trong túi lấy ra bình xịt sát trùng, đem vết thương ở trên đùi xử lí một chút, lại chịu đựng đau thay quần jean và áo hoddie mà lúc trước đã chuẩn bị sẵn để rời đi.

Mới vừa xò vào một chút, quần jean đã cọ xát với vết thương ở trên đùi, làm cô đau đến mồ hôi lạnh đều chảy ra ròng ròng

Máu đã nhiễm đỏ ống quần jean, nhưng đây là quần jean màu đen, nên khó có thể thấy được máu dính trên ống quần nhiều như thế nào.

Đôi mắt trắng bệch, Hàn Mộ Vi đỡ trường từ từ đi xuống cầu thang, mỗi một bước đều đau đến mức khiến cô thở dốc, chịu đựng cơn đau cố gắng đi đến phòng của mình ở lầu hai, cũng không có gì bất ngờ khi nhìn thấy một đám người đang đứng vây xung quanh ở đó, phía còn thấy được Lưu Băng Tinh khuôn mặt trông như vừa gặp quỷ mà nhìn vào trong phòng, tiếng hét chói tai vừa này tất nhiên cũng là do chính bà ta phát ra.....

Cái người đứng ở bên cạnh Lưu Băng Tinh,Phú phu nhân đang che miệng cười không ngừng còn mở miệng nói: "Ai nha, đúng là mấy người trẻ, luôn là gấp gấp như vậy..... không phải là đã đính hôn rồi sao? Sớm muộn gì cũng có thể mà....."

"Đúng là như vậy a, tôi thấy a, Quý công tử cũng là quá sót ruột rồi, vừa đến lễ trưởng thành của Tiểu Vũ một cái, liền nhịn không được..... Băng Tinh a, tôi thấy bà với Quý phu nhân vẫn là nên nhanh chóng cho hai đứa trẻ kết hôn đi! Băng không....."

Vị phu nhân lại nở nụ cười, trong ánh mắt tràn ngập vui sướng khi người gặp họa.

Lưu Băng Tinh về mặt lạnh băng, một lần nữa muốn đem cửa phòng đóng lại, ngón tay chậm rãi đưa lên.....

Rốt cuộc sao lại thế này?!

Nếu dựa theo kế hoạch định sẵn của bọn họ, ở bên trong căn phòng này, không phải nên là Quý An Thừa cùng cái tiểu tiện nhân Hàn Mộ Vi kia sao?! Bà ta có ý lấy cái có muốn nhờ giúp đỡ để chọn lựa lễ phục cho con gái mình, emm đã có ý mời các vị phu nhân và các tiểu thư thích những thứ bất quáí này lên lầu hai, bọn họ cũng sẽ kinh ngạc khi nhìn thấy được, Hàn Mộ Vi cùng em rể của mình đánh lăn lộn ở trên một chiếc giường

Sau đó, thanh danh của Hàn Mộ Vi cũng sẽ vỡ vụn, Tiểu Vũ có thể đứng lý hợp tình mà cùng Quý An Thừa giải trừ hôn ước, bọn họ cũng có thể lấy cái có này mà đem Hàn Mộ Vi đuổi ra khỏi nhà, tốt nhất làm cô phát sinh chuyện "Ngoại ý muốn", cứ như vậy, tài sản mà Vệ Như Yên để lại còn không vào đâu sẽ vào tay của bọn họ hết sao?!

Như thế nào lại biến thành như vậy?!

Lưu Băng Tinh sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, những cái vị phu nhân đó xem thấy rồi hiện tại cũng tự biết điều, sôi nổi tìm lấy có xuống lầu, chẳng qua, chuyện Hàn Mộ Vũ ở buổi tiệc trưởng thành cùng với vị hôn phu của mình lăn lộn trên giường, bọn họ vẫn là sẽ "Tận hết sức lực" mà ở xã hội thượng lưu Giang Thành tuyên truyền ra khắp mọi nơi.

Chỉ đến lúc mấy người khác đầy đã đi khỏi rồi, Lưu Băng Tinh lúc này mới mở cửa phòng ra, đem đứa con gái của mình trên giường kéo lên, còn hung hăng mà cho Quý An Thừa một cái bạt tay!

Nhìn thấy vết máu trên giường cùng vết máu giữa hai chân của Hàn Mộ Vũ, Lưu Băng Tinh tức giận đến hai hàm răng đều đã cắn chặt lại!

"Hàn, Mộ, Vi!!!"

Lúc này Hàn Mộ Vi cười lạnh mà đi xuống đại sảnh của buổi tiệc hôm nay, trong lòng mang theo sự vui vẻ sau khi đã trả thù.

Cũng không biết có phải đã xảy ra quá nhiều thay đổi rồi hay không, Quý Thừa An hiện tại đã không giống lúc trước khi ngốc nghếch ở bên cạnh cô, mà thật sự đã cùng với Hàn Mộ Vũ xảy ra quan hệ.....

Hàn Mộ Vi thật đúng là không biết có nên cười hay không nữa, nhưng mà cho dù bọn họ có xảy ra quan hệ hay không, bọn họ dù sao đã đính hôn, trong khoảng thời gian ngắn chắc chắn sẽ trở thành trò cười trong giới xã hội thượng lưu ở Giang thành.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 144: Trả thù!

Chính là, đời trước của cô..... đã bị tất cả mọi người khinh thường, trào phúng chuyện cô cướp vìn hôn phu của em gái mình, ngay cả việc cô bị hại chết trước mặt bọn họ, bọn họ cũng đều thờ ơ lạnh nhạt!

Trái qua thời điểm đó chỉ cảm thấy chết lặng, chỉ là hiện tại nghĩ lại, Hàn Mộ Vi lại phát hiện, bản thân mình đều nhớ hết tất cả những chuyện đó!

Ổ dòng người khách ăn mặc lễ phục cùng ầu phục đi qua lại, Hàn Mộ Vi thân mặc quần jean cùng áo hoddie riêng biệt lẫn trong dòng người đó lại, nhưng là cô lại không giống những người đó đi khắp nơi trò chuyện gì cả, cũng không nhìn đến an chi đi đến đứng cạnh bên bàn tiệc, cố gắng chịu đựng cảm giác choáng váng đang diễn ra trong đầu, nhanh chóng cầm lấy một ly nước trái cây có chứa hàm lượng cao uống một hơi cạn sạch ly nước, sau đó lại nhanh chóng cầm lấy một miếng bánh ngọt nhanh chóng bỏ vào miệng ăn ngấu ngiến!

Ngón tay run rẩy, Hàn Mộ Vi nỗ lực bỏ sung thêm đường cho cơ thể, thậm chí còn cầm thêm một loại mà bản thân không bao giờ uống đó là rượu, tay cầm lấy ly rượu một hơi uống cạn!

Giờ phút này cô cần có còn để làm cho bản thân duy trì được sự thanh tỉnh.

Hàn Mộ Vi cũng không biết, quần áo cùng hành động của cô hiện tại, đã thu hút không ít ánh mắt của những người khác, ánh mắt tò mò hướng về phía Hàn Mộ Vi. Rất nhanh đã có người nhận ra cô,một trong hai nhân vật chính của ngày hôm nay, Hàn gia đại tiểu thư, Hàn Mộ Vi. Trong khoảng thời gian ngắn, biểu tình trên mặt của các vị khách càng kì lạ.

Không phải đây là tiệc trưởng thành của hai vị tiểu thư của Hàn gia sao? Sao vị đại tiểu thư của Hàn gia này lại có vẻ cùng sự việc hiện tại giống như không hề liên quan đến mình, không có thay lễ phục, ngược lại còn mặc quần jean cùng áo hoddie re tiền như vậy, còn đường như là rất dối bụng giống như là đã mất ngày rồi không được ăn, ở trong buổi tiệc mà không hề chú ý đến hình tượng của mình,đứng trước bàn tiệc mà ăn uống ngấu ngiến?

Đa số ở đây đều là những quý bà những phu nhân thích hóng chuyện bất quáí, người hầu nhà Hàn gia cũng không hề giữ kín miệng, đã sớm đem chuyện mấy ngày trước Hàn Mộ Vi đột nhiên nổi điên cắn Hàn Tử Từ, sau đó bị Hàn Tử Từ nhốt trong phòng ba ngày ba đêm đem lan truyền đi khắp nơi! Hơn nữa, chuyện Vệ Như Yên để lại tài sản như thế nào bọn họ không rõ lắm, nhưng giá trị cao và nhiều đến thế nào thì bọn họ rất rõ ràng.

Những người này cũng chính là vì tò mò muốn biết, rốt cuộc Vệ Như Yên đã để lại những thứ gì cho con gái của mình, trong truyền thuyết Vệ Như Yên nắm trong tay 15% cổ phần của Hàn thị, không biết bà ta có để lại hết tất cả cho con gái của mình hay không, cũng muốn biết Hàn Mộ Vi sẽ xài chúng như thế nào.....

Đêm nay trong những người đến dự cũng không ít người có mối quan hệ hợp tác với Hàn thị, tự nhiên sẽ cảm thấy quan tâm nhất với điều này, bởi vậy những người chú ý đến Hàn Mộ Vi so lúc trước cũng đã nhiều lên hơn.

Cũng không biết kết cục của cô gái mới vừa mười tám tuổi sẽ như thế nào? Cổ phần có khi nào sẽ bị Hàn Tử Từ khống chế rơi vào trong tay ông ta hay không, những thứ mà cô được thừa hưởng có khi nào sẽ bị cướp đi hay không?.....

Kỳ thật không hề ít người đề ý đến chuyện này.

Đề tài thừa hưởng tài sản của một gia đình hào môn, luôn luôn là đề tài hấp dẫn sự chú ý của người khác nhất. Hàn Tử Từ tuy rằng đã đem những chuyện này âm thầm xử lí tất cả, nhưng Vệ Như Yên tuy chết, vẫn còn lưu lại sức ảnh hưởng rất lớn, không ít người ở trong xã hội thượng lưu ở Giang Thành đang chăm chú nhìn vào hướng đi của Hàn gia.

Hàn Mộ Vi buông cái đĩa trống rỗng trong tay mình đặt xuống bàn, cảm giác được ngón tay của mình đã không còn run rẩy.

Vừa lúc xoay người, liền nhìn thất được sắc mặt khó coi của Lưu Băng Tinh đang nhìn chăm chăm mình mà đi tới.

Hàn Mộ Vi Vi Vi cười, rốt cuộc tới.....

"Vi Vi, con lúc này làm sao mà lại không ở trong phòng của mình à? Còn có, con sao lại không thay bộ lễ phục ta đã mua cho con, mà lại ăn mặc như thế này đi xuống đây..... nhiều người ở đây thấy vậy sẽ không tốt đâu, tới đây, a đi dẫn con đi lên lầu thay quần áo."

Lưu Băng Tinh đuổi tay liền muốn bắt lấy Hàn Mộ Vi, Hàn Mộ Vi lui về phía sau một bước, khuôn mặt không biểu cảm mà tránh né.

Nụ cười giả tạo trên khuôn mặt của Lưu Băng Tinh chợt cứng lại, "Vi Vi!"

Trong giọng nói của bà ta mang theo vài phần uy hiếp.

Hàn Mộ Vi đột nhiên nở nụ cười, tới gần Lưu Băng Tinh,cô đè thấp âm lượng: "A, dì! Dì không phải nên chấp vãn con, tại vì sao người phát sinh quan hệ với Quý An Thừa Không phải là con, mà lại con gái của dì sao?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Trước mặt mọi người bị đánh!

Lưu Băng Tinh biểu tình tức khắc vận vẹo, "Hàn Mộ Vi, là mày....."

"Không sai, là tôi....." Hàn Mộ Vi trong mắt loé lên tia sáng, "bà không phải đã sớm đoán được sao?!"

"Là tôi đem thuốc các người muốn cho tôi uống đem cho Hàn Mộ Vũ uống! Thế nào, ở trước mặt tất cả mọi người lại bị mang tai tiếng như vậy cảm giác thấy thế nào..... thật không tồi đúng không?!"

Lưu Băng Tinh biểu tình vận vẹo lại vận vẹo, yết hầu cô động, trong ánh mắt ẩn chứa sự phẫn nộ cùng tức giận.

Hàn Mộ Vi lui vế mà nở nụ cười, "A dì, người không xem qua mấy bộ phim truyền hình hay sao à? Làm quá nhiều chuyện xấu,thì sẽ gặp phải báo ứng đó! Bà lúc trước tạo nghiệp, về sau tất cả đều sẽ báo ứng lên trên người con gái bà hết đó! Bà yên tâm, bà hiện tại có hết thảy, một ngày nào đó, tôi sẽ làm mọi thứ từng bước từng bước rồi bỏ bà!"

"Bang" một tiếng, Lưu Băng Tinh trực tiếp cho Hàn Mộ Vi một cái bạt tay!

Toàn bộ không khí buổi tiệc tức khắc an tĩnh xuống.

Lưu Băng Tinh sau khi đánh ra cái tát này liền lập tức cảm thấy hối hận, bà đã không kiềm chế để lộ chính mình!

Hàn Mộ Vi rõ ràng là cố ý chọc giận bà ta, làm cho bà ta tức giận đến mất kiểm chế mà ra tay đánh cô để cho tất cả mọi người đều chứng kiến, sau đó.....

Bà ta đã trở thành một người mẹ kế ngược đãi con chồng trong mắt người khác!

Người chung quanh đó sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy sau đó lại bắt đầu bàn tán, sắc mặt của Lưu Băng Tinh nhanh chóng biến đổi, bàn tay cứng ngắc để ở giữa không trung, Lưu Băng Tinh nhìn khuôn mặt của Hàn Mộ Vi và nhận cái tát của mình mà đã sưng đỏ lên, nước mắt trực trào, Hàn Mộ Vi cắn môi dưới lui về phía sau một bước, "A dì..... Thực xin lỗi, con biết sai rồi....."

"....."

Lúc trước luôn luôn chỉ có mình cùng Hàn Mộ Vũ mới diễn vai người bị hại, hiện tại lại bị người khác dùng cách này phản kích lại như vậy, bản thân Lưu Băng Tinh có chút không kịp để phản ứng lại tình huống trước mắt này.

Hàn Mộ Vi rừ lông mi xuống, "Thực xin lỗi, con biết là hiện tại con đã lớn rồi, không nên ở lại ăn vạ trong nhà như vậy..... Mẹ con đã để lại cho con một chỗ ở, con sẽ nhanh chóng dọn ra ngoài ở. Nhưng mà a dì, hôm nay là con cùng với Tiểu Vũ..... Không, là buổi tiệc trường thành hôm nay của Tiểu Vũ, con thật sự rất muốn tham gia,sau khi xong con sẽ rời đi..... Thực xin lỗi a dì....."

Sắc mặt của Lưu Băng Tinh đã trở nên khó coi lên rất nhiều, hai mắt trừng lớn lên, thoạt nhìn thập phần khủng bố.

Người chung quanh bởi vì nghe lời nói của Hàn Mộ Vi đã bắt đầu xì xầm to nhỏ lên.

"Không phải chứ? Vừa mới thành niên liền muốn đuổi con gái của chồng đi sao? Hàn Tử Tư cũng mặc kệ không quản nữa sao....."

"Hàn Tử Tư quản cái gì a, ông không biết ông ta căn bản là nặc kệ chẳng quan tâm gì đâu, tất cả mọi chuyện trước gì không phải đều là do Hàn phu nhân đứng ra sắp xếp hết sao?"

"Tiểu cô nương thật là đáng thương vừa mới có mười tám tuổi..... đã bị bắt phải đi ra khỏi nhà rồi."

"Tôi thấy a, bọn họ đã sớm muốn đem cô ấy đuổi đi lâu rồi, cũng chỉ vì nghĩa vụ theo pháp luật mà không thể không nuôi dưỡng cô ấy,chỉ chờ đến khi cô ấy đủ mười tám tuổi..... Thật đáng thương quá đi, mười tám tuổi rồi mà nhìn trông gầy yếu nhỏ bé tới như vậy, Không thể biết được mười mấy năm nay tuổi cô nương đã phải trả qua cuộc sống như thế nào nữa a!"

"Lưu Băng Tinh không phải lúc nào cũng đối xử rất tốt với con gái riêng của chồng mình hay sao? Tôi trước nay hình như chưa từng nghe qua chuyện bà ta ngược đãi đại tiểu thư của Hàn Gia à?"

"Nhìn xem động tác đánh của bà ta hôm nay đi rất thuần thục đúng không? Có vẻ vị đại tiểu thư của Hàn gia này không phải là lần đầu tiên bị đánh như vậy đâu..... Không phải nghe nói mấy ngày hôm trước cô ấy đã nổi điên cắn người sao? Tôi thấy có phải là do bị đánh đập quá tàn nhẫn không thể chịu đựng được nên mới phản kháng như vậy không?"

"Lúc trước tôi còn nghe nói vị đại tiểu thư Hàn gia này vốn là một người cảm, các người nhìn xem bộ dạng của cô ấy đi, có chỗ nào giống như người cảm nga? Chắc chắc chắc....."

"Đúng vậy a, không chỉ nói là người cảm mà còn đồn cô ấy là một người ngốc chỉ số thông minh thấp kém luôn luôn nộ giấy trắng, nhưng mà cũng chưa từng thấy Hàn gia mang cô ấy đi tìm bác sĩ để khám bệnh....."

.....

Những lời nói này đều vô cùng rõ ràng rành mạch lọt vào tai Lưu Băng Tinh, ngực tức giận phập phồng, sắc mặt thì một lúc xanh một lúc đỏ, hoàn toàn không có cách nào phân bác lại cả.

Đúng lúc này, giọng nói của Hàn Tử Tư vang lên: "Đều đứng làm gì? Buổi tiệc đang sắp bắt đầu rồi!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Huyết...

Hàn Tử Tư hoàn toàn không biết được những chuyện gì đã xảy ra, đi đến cửa đón mấy vị khách quý quan trọng đang tiến vào, lại nhìn thấy được một màn như vậy, nhin không được phải lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc.

Lưu Băng Tinh cả người phát run mà đứng ở nơi đó, nghe được giọng nói của Hàn Tử Tư, đã không nhịn được liền khóc lên, "Tử Tư..... Vi Vi,con bé nói là muốn dọn ra khỏi nhà..... Còn nói là tôi muốn đuổi con bé đi....."

Bà ta tuy vừa nảy tức giận đến muốn chết, nhưng lại nghe được rõ ràng những lời các người xung quanh nói, bà ta ngược lại càng thêm bình tĩnh lên.

Trước mắt quan trọng nhất chính là không thể để cho Hàn Mộ Vi rời đi được, bằng không sẽ không biết những lời đồn đãi sẽ đem đi truyền thành những cái dạng gì nữa!

Đến lúc đó bà ta thật sự sẽ trở thành bà mẹ kế độc ác đuổi cổ con gái của chồng mình ra khỏi nhà, như vậy thì việc bà ta luôn cố gắng duy trì hình tượng khoan dung thiện lương bao nhiêu năm nay không phải tất cả đều sẽ bị phá hủy sao?

Tuyệt đối không thể.....

Tuyệt đối không thể để cho mưu kế của Hàn Mộ Vi được thành công!

Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh đã yêu nhau hơn mười mấy năm, vừa nghe lời này liền hiểu được đại khái sự việc đang diễn ra hiện tại, cũng biết những người ở đây tại sao lại dùng ánh mắt quý dị mà nhìn mình.

Ánh mắt nháy mắt trở nên lạnh băng lên, Hàn Tử Tư đi về phía Hàn Mộ Vi, Hàn Mộ Vi lui về phía sau một bước, sắc mặt tái nhợt mà cúi đầu.

"Vi Vi, đừng hồ nháo! Hôm nay là lễ trưởng thành của con cùng Tiểu Vũ, còn không mau nhanh chóng đi lên lầu thay quần áo?"

Giọng nói của ông ta cơ hồ ôn nhu như một người cha đang nhẹ nhàng khuyên bảo đứa con gái không chịu nghe lời của mình.

Mà thiếu nữ đối diện trước mặt ông ta vẫn cúi đầu, đôi chân một bước cũng không hề nhúc nhích. Mắt lại nhìn thấy có rất nhìn người xung quang đang ghé mắt vào nhìn, mà đặc biệt là những vị khách quý mà ông ta mời tới, Hàn Tử Tư có chút không kiên nhẫn, tiến lên một bước, bắt lấy cánh tay của Hàn Mộ Vi liền kéo lên trên cửa cầu thang, Hàn Mộ Vi sức lực tự nhiên không bằng được với ông ta, lập tức đã bị kéo đi, sắc mặt thấp phẫn tái nhợt, thoạt nhìn thấy bộ dạng của Hàn Tử Tư rất đáng sợ.

Với phu nhân cùng với chồng của mình đến hơn muộn một chút, bà vốn không thích những buổi tiệc này, hôm nay đến đây cũng chỉ là muốn tham dự lễ trưởng thành của Hàn Mộ Vi, lại không nghĩ rằng vừa đi vào liền nhìn thấy một màn như vậy, sắc mặt liền trở nên khó coi hơn một chút.

"Đây là đang làm gì vậy? Muốn đối lễ phục cũng không cần phải gấp đến như vậy đâu, nào, Vi Vi, cô dẫn con đi lên!"

Với phu nhân lạnh mặt nói.

Vu Tư Nguyên cũng đi theo sau lưng Với phu nhân, vừa nhìn thấy được khuôn mặt quen thuộc của Hàn Mộ Vi, trong nháy mắt liền nháo tới cô.....

Sau đó, Vu Tư Nguyên có chút nghi hoặc mà thu hồi lại tay của mình, "mẹ ơi, máu....."

Với phu nhân sùng sốt, nhìn đến bàn tay của Vu Tư Nguyên, nhìn nhìn đến đùi của Hàn Mộ Vi, còn có sắc mặt tái nhợt đến không được bình thường của cô.....

Đổi tay chạm vào đùi Hàn Mộ Vi sơ một chút, Hàn Mộ Vi đau đến sắc mặt trắng bệch lên, mồ hôi lạnh cứ liên tục tuôn ra chảy xuống dưới!

Vốn đang hoài nghi có phải hay không kinh nguyệt tới Với phu nhân sắc mặt tức khắc khó coi lên.

"Tiểu Lý! Lấy kéo tới!"

Với phu nhân nhìn tiểu Lý tay đang xách lễ vật tiến vào.

Tiểu Lý sùng sốt, nhưng mệnh cậu ta rất nhanh chóng nhận lệnh, đi tìm thứ mà phu nhân nhà hân yêu cầu lấy.

Năm lần bảy lượt can thiệp vào chuyện riêng của nhà mình, Hàn Tử Tư sắc mặt cũng có chút khó coi lên, "Với phu nhân, bà làm gì vậy? Vi Vi nhà chúng tôi nếu có bị thương thật, chúng ta cũng sẽ băng bó cho con bé, không cần phải....."

Ý ông ta muốn nói hai chữ "Người ngoài" này, nhưng lại chạm đến ánh mắt của Với tổng đang đứng ở bên cạnh Với phu nhân, nghĩ việc hợp tác trước mắt của công ty hai bên, rốt cuộc vẫn là chưa nói thành lời được, chỉ có thể nhìn Hàn Mộ Vi nói "Vi Vi, đi lên thay quần áo."

Biểu hiện của ông ta thực dễ dàng làm người hiểu lầm, ở đây người nhin không được bắt đầu hoài nghi lên, thoạt nhìn con gái của Hàn gia chỉ là.....

Con gái mỗi lần bà đi đến thăm thì có gì đau, Với phu nhân bảo người khác đem kéo đến để làm gì?

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Nàng là ta Hàn gia người!

Bọn họ thực mau liền có đáp án!

Động tác của Tiểu Lý rất mau lẹ, không đến hai phút đã tìm được kéo đem tới, Với phu nhân khoanh miệng đến hình tượng mà ngồi xồm xuống dưới đất, đem Hàn Mộ Vi đỡ đến một cái ghế sofa đặt cô ngồi xuống, cầm kéo trong tay cẩn thận nhẹ nhàng mà cắt ống quần jean của Hàn Mộ Vi ra.....

Chạm rải cắt từ chỗ ống quần lên đến đùi, rốt cuộc cũng lẹ ra bảy tám vết cắt ở trên đùi!

Máu vẫn còn động trên miếng vết thương làm cho không ít vị tiểu thư kêu ra tiếng, "Trời ạ....."

Những cái vị phu nhân kiến thức sâu rộng đó cũng nhin không được thờ hốc vì kinh ngạc.....

Miếng vết thương đáng sợ như vậy, mà một chút băng bó cũng không hề có, lại còn đi mặc loại vải quần jean thô ráp như vậy, vẫn luôn đứng đại sảnh của buổi tiệc, hơn nữa lại không hề có một ai phát hiện ra!

Mới này bọn họ chỉ lo chú ý đến quần áo mà Hàn Mộ Vi mặc trên người, mà hiện tại mới phát hiện ra được quần jean của Hàn Mộ Vi sớm đã nhuộm đỏ cả ống quần..... Nếu như cái quần jean này không phải là màu đen, thì bọn họ đã sớm phát hiện ra rồi.....

Bị thương nghiêm trọng tới như vậy, Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh lại không một ai để ý hay phát hiện ra được sao? Bọn họ rốt cuộc là có biết được việc Hàn Mộ Vi bị thương hay không?

Nếu như là con cái của mình bị thương nặng, chắc chắn là sẽ luôn đi nói cho người làm cha làm mẹ đầu tiên, vậy tại sao lại là người ngoài phát hiện, ở đây người đặc biệt là các gia trưởng ánh mắt nhin không được đều dôi về phía Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh.

Hành động của Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh bọn họ đã rõ ràng như ban ngày, mặc kệ bọn họ có biết hay không, hành động lúc này của bọn họ đối với Hàn Mộ Vi rõ ràng không hề có sự nhẹ nhàng hay ôn nhu nào cả.....

Nếu như là đã biết là cô bị thương mà vẫn đối xử thô lỗ như vậy, có thể nghĩ ra được bọn họ ngày thường đối xử với Hàn Mộ Vi tệ hại tới như thế nào!

Mà nếu là không biết.....

Thế thì bọn họ ngày thường chắc chắn đối xử với Hàn Mộ Vi chắc cũng không có tốt lành gì cả, bằng không con cái nhà ai mà bị thương nặng tới mức như vậy mà lại không đi nói cha mẹ của mình một tiếng nào cả chứ? Cũng chẳng cần phải làm nũng, chỉ là để cho cha mẹ dẫn mình đi khám bác sĩ xem sao, cũng khẳng định sẽ nói. Nhưng thấy tình hình thế này, Hàn Mộ Vi chắc chắn là một câu cũng không hề mở miệng nói.....

Những người vây quanh ở đây nhìn Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh ánh mắt trở nên thấp phẫn cổ quái.

Hàn Tử Tư tự nhiên cảm thấy được những điều đó, ngoài mặt thì cười nhưng trong không cười nói "Con,cái đứa nhỏ này, bị thương nặng như thế này sao lại không nói một tiếng nào cả vậy....."

Ánh mắt có chút trách cứ mà nhìn phía Lưu Băng Tinh, Lưu Băng Tinh sắc mặt cũng có chút mất tự nhiên, bà ta căn bản là không hề biết được Hàn Mộ Vi bị thương từ lúc nào.....

Từ từ! Hàn Mộ Vi làm sao lại dễ bị thương tới như thế này a? Những người này..... chắc sẽ không hiểu làm là bà ta cùng Hàn Từ Từ làm?

Nghĩ đến đây, Lưu Băng Tinh sắc mặt biến đổi, không đến việc chính mình vừa cho Hàn Mộ Vi một cái tát tay, liền nói: "Vi Vi, con sao lại dễ bị thương tới như thế này? Sao lại không nói cho a đi biết một chút nào vậy....."

Hàn Mộ Vi lại giống như là căn bản không nghe thấy được lời nói của bà ta, cúi đầu không nói lời nào.

Hàn Từ Từ vừa nhìn thấy bộ dạng của cô liền lộn tức phát hỏa, "Dù của mày đang nói chuyện với mày đó! Mày có phải là người cảm đau....."

Nói đến một nửa, ông ta mới ý thức lại được, giờ phút này xung quanh còn có rất nhiều người đang đứng nhìn xem, không phải giống như bình thường chỉ có những người trong Hàn gia bọn họ thôi, nhìn không được lại ngấm miệng.

Với phu nhân lại cười lạnh lên, một bên giúp Hàn Mộ Vi cầm máu thoa thuốc mà Tiểu Lý đem đến, Với phu nhân nói: "Như thế nào lại dễ bị thương? Các người lại cha mẹ mà một chút cũng không hề biết!"

"Mà cũng đúng!" Với phu nhân đứng lên, ném miếng bông gòn dính đầy máu trên tay xuống: "Nếu như các người căn bản không hề quan tâm đến đứa con gái này, tôi cũng không ngại xem con bé là con gái ruột của mình mà đem nó về nhà tôi để chăm lo cho con bé! Thật không thể để con bé tiếp tục ở đây như vậy, còn không biết có khi nào không biết bị gì thì đã bị chết đi rồi, còn không có người biết! Vi Vi, chúng ta đi!"

Với phu nhân nâng Hàn Mộ Vi đứng liền nằm tay cô dẫn ra ngoài, Hàn Từ Từ ngăn cản bà lại, sắc mặt không được tốt cho lắm, "Với phu nhân, Vi Vi cho dù thế nào cũng chính là người của Hàn gia chúng tôi!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Lưu Băng Tinh bị đánh

Với phu nhân cũng không thêm đề ý đến ông ta, "Lão Với, ông nói với ông ta! Tôi hôm nay lập tức muốn mang con gái nuôi của tôi đi đến nhà chúng ta sống! Nói với ông ta có việc gì thì cứ đến Với gia nhà chúng ta mình giải quyết!"

Dứt lời, Với phu nhân liền dắt theo Vu Từ Nguyên cùng Hàn Mộ Vi rời đi.

Đại sảnh của bữa tiệc trở thành một mảng trầm mặc.

Hàn Từ Từ trong lòng tuy rằng đang vô cùng phẫn nộ, mà cũng biết giờ phút này là nên tìm cách để biện bạch chứ không phải là để phát hỏa lên, chỉ cười một tiếng, "Làm cho mọi người chê cười rồi....., con gái lớn nhà tôi không biết thế nào lại thường xuyên làm cho bản thân bị thương..... Đứa nhỏ này tính tình có một chút khó gần gũi, không thích ở bên cạnh tôi cùng nói chuyện, tôi cùng Băng Tinh chăm sóc cho con bé cũng rất là vất vả, thường xuyên không thể hiểu được con bé tại sao lại hay mang một thân đầy thương tích như vậy quay về nhà..... Với tổng, đa tạ quý phu nhân đã chiếu cố con bé nhà tôi! Băng Tinh, buổi tiệc có thể bắt đầu được rồi, nhanh chóng báo Tiểu Vũ đi xuống đây đi!"

Hàn Từ Từ nói những lời này cũng chẳng có tác dụng gì cả, bởi vì tất cả mọi việc phát sinh vừa rồi bọn họ đều đã được tận mắt chứng kiến.

Hơn nữa còn có không ít vị phu nhân cũng tiểu tư cũng đã nhìn thấy chuyện Hàn Mộ Vũ ở trên giường cùng với Quý An Thừa, hiện tại lại nghe được những lời như thế từ Hàn Từ Từ, đều nhìn không được châu đầu ghé tai mà nở nụ cười, trong ánh mắt tràn ngập sự trào phúng.

Lưu Băng Tinh sắc mặt có chút cứng đờ.

Hàn Từ Từ phát giác ra có cái gì đó không đúng quay sang nhìn bà ta một cái, "Băng Tinh?"

Lưu Băng Tinh cứng đờ mà cười một chút, "Tiểu Vũ vẫn còn đang chuẩn bị..... con bé hôm nay thân thể của nó có chút không được thoải mái cho lắm."

Lời nói này làm cho vài vị phu nhân ở đó đã không nhìn được đã trực tiếp cười thành tiếng!

"Có phải thật sự là không được thoải mái thật hay không..... Dù sao cũng còn nhỏ tuổi, lần đầu tiên trải nghiệm....." Có người nhỏ giọng mà cười nói.

Sắc mặt của Lưu Băng Tinh liền lập tức đen lại, đưa mắt nhìn người nói chuyện nó, phát hiện ra đó là vị Lưu phu nhân ngày thường vẫn hay tìm cách đối phó với bà ta, nhìn rồi lại nhìn, mới một lần nữa cười ra tới, "Các vị cũng đừng đứng ở đây nữa, buổi tiệc cũng sắp được bắt đầu rồi....."

Nếu không đêm nay lại phát sinh ra hai chuyện như thế, Lưu Băng Tinh người làm chủ của buổi tiệc hôm nay nói lên lời nói vẫn sẽ có sức thuyết phục với người khác, nhưng mà hiện tại, có không ít người cười lộ lên, ngay sau đó vẫn đi theo dòng người mà tản dần ra.

Hàn Từ Từ cảm giác thấy không đúng, nói: "bà cùng tôi đi lên lầu!"

Lưu Băng Tinh cắn răng, miễn cưỡng mà cười một chút, rồi đi theo Hàn Từ Từ lên lầu.

"Bang" một tiếng, mặt của Lưu Băng Tinh bị tát mạnh đến mức nghiêng sang một bên!

Răng vỡ tành cắn phải đầu lưỡi của bản thân, Lưu Băng Tinh đã nếm thấy được vị tanh của máu ở trong miệng.

Hàn Từ Từ trừng mắt, lạnh lùng mà nhìn người phụ nữ đứng ở trước mặt: "Được việc thì ít, hồng việc thì nhiều!! Không phải chính bà đã nói hết thấy tất cả mọi chuyện đều nằm hết ở trong tay sao?! Bây giờ chuyện này là như thế nào đây?! Tiểu Vũ tại sao lại cùng cái tên tiểu tử kia của Quý gia ngủ với nhau?! Còn nữa,vết thương trên người của Vi Vi là như thế nào,làm sao mà có?!"

Lưu Băng Tinh trừng lớn đôi mắt, không dám tin tưởng mà trừng mắt nhìn vào ông ta: "Ông là đang nghi ngờ là tôi làm như thế sao?!"

Bà ta cho dù có chán ghét Hàn Mộ Vi đến như thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không làm ra loại chuyện như vậy a.....

Làm cho Hàn Mộ Vi bị thương ở thời điểm quan trọng để làm gì, bà ta có thể có được lợi ích gì?

"Ngoại trừ bà thì còn ai vào đây?! Chẳng lẽ là nó lại tự làm cho chính mình bị thương như vậy sao?!" Hàn Từ Từ hung hăng mà đá vào một chân của Lưu Băng Tinh! Lưu Băng Tinh lập tức bị gạt ngã, lăn xuống trên đất cực kỳ đáng thương, cực kỳ chật vật.

Không dám tin được mà nhìn người đàn ông đang ở trước mặt mình, Lưu Băng Tinh cắn môi dưới, cuối cùng vẫn là cố gắng nhịn xuống, nói: "Đó chính là do nó tự làm chính mình bị thương!! Mục đích chính là muốn giả họa cho tôi và ông đó..... Từ Từ, ông đừng có quên, mấy ngày hôm trước nó giống như là một con chó nòi điên cắn đứt miếng thịt của ông!! Nó còn có chuyện gì mà không thể làm ra được nữa?! Từ Từ, ông phải tin tưởng tôi, Lưu Băng Tinh tôi đã đi theo ông lâu đến như vậy rồi, có lúc nào lại làm ra sơ suất trong lúc quan trọng như thế này..... Tôi cho dù là không hề thích nó, cũng sẽ không ngay vào đêm nay,ở thời điểm này....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Tự làm tự chịu

Bà ta vừa nói xong liền khóc nức nở lên.

Lưu Băng Tinh cực kỳ thông minh, bà ta có ý nhắc đến sự việc mấy ngày trước, Hàn Tử Tư liền nhìn phía cánh tay vẫn còn đang đau ê ẩm, suy nghĩ lập tức đã thay đổi.

Sắc mặt âm trầm, Hàn Tử Tư nghiêng răng nghiêng lợi lại, "Cái tiện nhân kia..... Cùng với mẹ nó là một dạng! Đều là kẻ điên!!"

Hít sâu một hơi, Hàn Tử Tư một lần nữa mở to mắt, "Đi kêu Tiểu Vũ tỉnh dậy đi..... Đợi một lát nữa tôi sẽ tuyên bố, để cho Tiểu Vũ cùng An Thừa sớm ngày kết hôn."

Lưu Băng Tinh trừng lớn đôi mắt, "Nhưng mà Tử Tư....."

Bà ta vốn là không hề muốn để cho con gái cưng của mình phải gả cho đứa con trai ngu ngốc đó của Quý gia, nếu là ngu ngốc thôi thì không sao cả, nhưng mà ở nhà đó còn có một phụ nữ tâm lý khổng chế con cái của mình đến biến thái, Tiểu Vũ nếu như mà gả cho Quý An Thừa, thì tuyệt đối sẽ không thể nào được hạnh phúc!

Hàn Tử Tư trừng mắt nhìn bà ta, "Mọi chuyện đều thành ra như thế này vậy rồi bà còn muốn đem Tiểu Vũ gả cho ai khác nữa?! Bà nên cảm thấy may mắn vì người hôm nay phát sinh quan hệ với Tiểu Vũ là Quý An Thừa, nếu không một khi sự việc ngày hôm nay mà bị truyền ra bên ngoài, thanh danh của Tiểu Vũ toàn bộ sẽ mất hết! Bà cho rằng lúc đó còn có con cháu của nhà nào có gia thế trong sạch mà còn chịu lấy nó nữa không?"

Lưu Băng Tinh rút cuộc cũng lấy lại được bình tĩnh, biết chắc chắn kết cục của sự việc hiện tại đã được định rồi sẽ không có cách nào thay đổi. Nhưng mà nghĩ đến chuyện con gái của mình sau nào không cách nào ngoài chuyện phải vào Quý gia làm dâu, bà ta cũng không thể không tìm cách lấy lòng của Quý mẫu, để cho Quý mẫu có thể đối xử với Hàn Mộ Vũ tốt hơn một chút.....

Bà ta lại thấy càng tăng thêm sự thù hận của mình đối với Hàn Mộ Vi!

Tuy rằng bà ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà sự việc xảy ra ngày hôm nay đã rõ ràng,mọi việc đều chính là kế hoạch của Hàn Mộ Vi.....

Nếu không, tất cả mọi chuyện sao lại trở thành thế này?!

Hôm nay người thân bại danh liệt, rõ ràng phải chính là con tiểu tiện nhân Hàn Mộ Vi kia mới đúng!!

Lưu Băng Tinh cắn răng, đi xuống tìm Hàn Mộ Vũ.

Sau khi mây mưa, tác dụng của thuốc ở trên người vẫn chưa tiêu tan hết, Hàn Mộ Vũ thoát nhìn không có một chút nào giống bộ dạng thanh thuần khá ái của cô ta thường ngày, ngược lại lại có vài phần vũ nữ như một mỹ nữ.

Lại bị chính mẹ của mình cưỡng bách lôi xuống dưới lầu, Hàn Mộ Vũ sớm đã nhận bộ lễ phục mới mà mình đã chuẩn bị từ trước, nhưng mà như thế nào cũng không thể tươi cười nổi.

Hai chân còn đang phát run rẩy, nhưng vì nghe theo lời của Lưu Băng Tinh nói, vào thời điểm này nếu cô ta mà còn không đi xuống sảnh, vẫn cứ nằm lì ở trên phòng, cũng không biết những vị khách trong buổi tiệc hôm nay sẽ nói có ta ra sao nữa.....

Cô ta nên cảm thấy may mắn, ít nhất người cùng cô ta phát sinh quan hệ chính là vị hôn phu đã đính hôn của bản thân!

Nhưng mà, nghĩ đến việc lần đầu tiên của mình lại là cùng với cái tên Quý An Thừa mà cô ta trước giờ vẫn luôn cảm thấy chán ghét.....

Hàn Mộ Vũ liền cảm thấy tức giận đến muốn giết người!

Tác dụng trên người của Quý An Thừa vẫn chưa có tiêu tan, còn đang trên giường nằm.

Quý mẫu ở trên lầu chăm sóc cho anh ta, sắc mặt vẫn luôn luôn không được tốt một chút nào.

Lưu Băng Tinh nhìn thấy biểu tình trên mặt của Quý mẫu, cười khổ trong lòng. Bà ta đương nhiên sẽ không bao giờ đem chân tướng của sự việc ngày hôm nay nói ra cho Quý mẫu biết, nếu không Quý mẫu sẽ biết bọn họ căn bản là không muốn đem Hàn Mộ Vũ gả cho Quý gia, mà chỉ là muốn lợi dụng Quý gia bọn họ.....

Trước mắt cũng chỉ có thể giả người câm ăn hoàng liên, đem khổ nuốt hết vào trong lòng.

Quý mẫu lạnh mặt, ngoài cười nhưng trong không cười, "Tôi thật sự không ngờ được, con gái của Hàn gia các người đã vội vã muốn gả ra bên ngoài tới như vậy, vừa mới thành niên liền lập tức đã làm ra loại chuyện như thế này!"

Khuôn mặt của Lưu Băng Tinh có chút không nhận được, "Loại chuyện này cũng không phải là do Tiểu Vũ nhà chúng tôi sai quấy..... Hôn nữa, Tiểu Vũ nhà chúng tôi mới chính là người chịu thiệt hại."

"Vậy thì An Thừa nhà chúng tôi đây không bị chịu thiệt hại sao?! Sự việc ngày hôm nay đã làm mất hết mặt mũi của Quý gia nhà chúng tôi cả rồi! Hôn nữa, An Thừa của nhà chúng tôi đơn thuần như vậy, nó làm sao mà biết được xuân được là cái gì?! Rõ ràng chính là....."

Lưu Băng Tinh mặt mày âm trầm, "Bà cho là do con gái của tôi làm sao?! Quý Như, bà đừng có ngậm máu phun người như vậy! Tiểu thư nhà Hàn gia của chúng tôi, còn cần phải dùng tới loại thủ đoạn như thế sao?! Không có Quý An Thừa nhà các người, Tiểu Vũ nhà tôi cũng có vô số người theo đuổi....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Rời đi Hàn gia

"Vậy để cho những cái người đó đi mà cưới đứa con gái không biết xấu hổ là gì của bà đi!!" Quý mẫu trào phúng mỉa mai, "Quý gia nhà chúng tôi cũng không cần cái loại con gái mà mới vừa thành niên thôi đã cưỡng bách nam nhân lên giường cùng với mình rồi!"

"Bà....."

Lưu Băng Tinh tức giận đến không nói nổi thành lời.

Hàn gia cùng Quý gia duy trì mối hệ thân thiết ngoài một với nhau mười mấy năm nay tất cả đều vỡ vụn hén trong đêm nay.

Bất quá, hai người cho dù có ồn ào hung hãn với nhau thế nào, hai người rốt cuộc cũng biết như thế nào làm mới là tốt nhất cho con cái của bọn họ.

Vì thế, khi buổi tiệc được tiến hành đến phân nửa, Hàn Tử Tư liền cùng Quý mẫu đi lên tuyên bố, hôn sự của Hàn Mộ Vũ cùng Quý An Thừa đã định nửa năm sau sẽ được cử hành.

Những người ở đây đều đồng loại cười thầm trong bụng một nụ cười trào phúng, thậm chí còn có một số phu nhân ngậm cười nói: "Nên không phải là có đi, mới mười tám tuổi mà thôi, mà đã gấp đến như vậy....."

"Đừng vậy a, bất quá, mười tám tuổi..... hai đứa nhỏ còn chưa đến tuổi kết hôn liền lập tức cho kết hôn à? Như thế nào lại gấp gấp như vậy?"

Có người cười nói: "Không đến tuổi kết hôn pháp luật định thì có là gì? Lấy mối quan hệ của Hàn gia, muốn làm một tờ giấy hôn thú còn không phải là chuyện sớm muộn hay sao..... hôn nữa, tiền tính không làm, ở Giang thành chúng ta còn có người dám không thừa nhận hôn sự bọn họ?"

Lưu Băng Tinh cũng nghĩ đến nơi này, có chút rồi rậm nói: "Tử Tư, bằng không..... để cho chúng nó sau khi tốt nghiệp đại học xong rồi mới....."

Hàn Tử Tư lạnh lùng mà ngắt lời bà ta: "Bà đem có mặt mình đi vứt! Thì tôi cũng không ném nói! Nếu như mà Tiểu Vũ mang thai, bà có phải sẽ để cho nó ở lại Hàn gia làm một bà mẹ đơn thân làm bại hoại tất cả thanh danh của Hàn gia chúng ta không?!"

Nói xong, Hàn Tử Tư cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Lưu Băng Tinh đứng ở tại chỗ, móng tay bầu chặt vào trong thịt.....

Vốn định để cho con gái của bà ở lại trong nhà thời gian lâu thêm một chút, sẽ không đi qua bên đos quá sớm để chịu sự tra tấn của Quý mẫu, hoặc là chờ đến hai người bọn họ tốt nghiệp đại học, nói không chừng đến lúc đó tất cả mọi người đều đã quên hết mọi việc, Tiểu Vũ còn có cơ hội để đi tìm một người đàn ông khác.....

Đều do Hàn Mộ Vi!!

Hân ý ở trong mắt của Lưu Băng Tinh càng đậm hơn.

Hàn Mộ Vi nếu đã rời đi rồi thì tốt nhất đừng có mà quay trở lại, nếu mà dám qua trở về, tốt nhất nên chuẩn bị tốt tâm lý để tiếp nhận tra tấn của bà ta! Quý Như đối xử với Hàn Mộ Vũ như thế nào, thì bà ta cũng sẽ đối xử như vậy với cô!!

Lưu Băng Tinh trong lòng đã nghĩ như vậy.

Thực đáng tiếc, bà ta sẽ không có cơ hội đó, bởi vì Hàn Mộ Vi căn bản không hề có ý định sẽ quay trở lại Hàn gia

Cuối cùng cũng đã thành niên rồi.....

Nằm ở trên giường bệnh trong bệnh viện, Hàn Mộ Vi nhìn bên ngoài cửa sổ không gian xanh thắm, chậm rãi thở ra một hơi.....

Rời khỏi Hàn gia đã được ba ngày.

Ba ngày trước, Với phu nhân sau khi đem cô rời khỏi Hàn gia, liền đưa cô tới bệnh viện này, nhờ vào mối quan hệ của Với phu nhân, cô hiện tại là đang ở tại một phòng bệnh cao cấp trong bệnh viện, bác sĩ đã làm một đợt kiểm tra sức khỏe tổng thể cho cô, khi nhìn thấy Hàn Mộ Vi một thân toàn là vết thương cùng với chuẩn đoán “bị suy dinh dưỡng” của bác sĩ sau khi có kết quả kiểm tra tổng quát, khuôn mặt của Với phu nhân đều tái lại hết.

Với phu nhân muốn đưa Hàn Mộ Vi về trong nhà mình ở, nhưng lại bị Hàn Mộ Vi cự tuyệt.

"Vi Vi, nghe lời, đến nhà mẹ nuôi ở đi, nếu con mà lại trở về Hàn gia, không biết sẽ bị ngược đãi thành cái bộ dạng gì nữa?" Với phu nhân nhìn thấy kết quả kiểm tra trong lòng cảm thấy rất chua xót.

Một bông hồng thiếu nữ mới mười tám tuổi, rõ ràng là thời điểm cần có được sự che chở nhất, mà cô lại phải chịu ngược đãi từ phía gia đình, vết thương ở trên người bác sĩ cũng đã sớm gập qua không chỉ một lần, hình như là dấu vết do bị thất lũng tạo ra, còn tám bảy vết thương mới ở trên đùi hình như là do một vật sắt nhọn cắt vào, hỏi cô có phải là do Hàn Tử Tư làm hay không, coi cũng chỉ là lắt đầu, không hề nói lời nào.

Tuổi này cao đến một mét sáu thì vốn rất bình thường, nhưng mà cơ thể lại chưa nặng đến được bốn mươi cái.....

Với phu nhân thở dài một tiếng, "Thôi, con trước tiên ở lại bệnh viện tạm vài ngày, đến lúc đó con có muốn đem nhà mẹ hay không, chúng ta sẽ nói sau....."

Hàn Mộ Vi cắt ngang lời của Với phu nhân, "Con sẽ không quay về Hàn gia."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 151: Năm vạn khối bức tử một người

Với phu nhân sùng sốt.

"Mẹ con có để lại cho con mấy tài sản bất động sản, con có nơi để đến ở được." Hàn Mộ Vi giải thích.

Cô không thói quen cùng người khác giải thích mọi chuyện, nhưng mà trong khoảng thời gian trước cho đến hiện tại, cô dù có máu lạnh đến thế nào, cũng có thể cảm nhận được, Với phu nhân đối xử tốt với cô là xuất phát từ tấm lòng.

Cho nên cuối cùng, cô thử một chút giải thích với Với phu nhân.

Ánh mắt của Với phu nhân trên nên ôn nhu lên, nói: "Àn, ta biết rồi. Con nên nghỉ ngơi cho cho thật tốt vào, còn chuyện của Hàn gia..... Không cần suy nghĩ nhiều. Ta đưa Tiểu Nguyên trở về trước, buổi tối sẽ bảo Tiểu Lý đem thức ăn đến đây cho con, có chuyện gì cần cứ nhờ họ lý giúp đỡ cho con. Ngày mai ta sẽ đến thăm con nữa! Yên tâm, ta đã nói trước với bọn họ rồi, ngoại trừ ta ra, những người khác bất luận là ai đi nữa cũng không thể tiến vào đây đâu!"

Nói xong, Với phu nhân liền rời đi.

Trong ba ngày này, Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh bọn họ quả nhiên không có ai xuất hiện đến quấy rầy cô. Hàn Mộ Vi khó mà có thể trải qua được mấy ngày thanh tịnh đến như vậy, vết thương trên đùi cũng đã dần lành lặn lại, Hàn Mộ Vi nhìn nhìn đồng hồ, thời gian nghỉ đồng cũng sắp kết thúc rồi chỉ còn lại một tuần nữa.

Trước đó Vệ Như Yên đã cho người đến nơi mà bà để lại cho Hàn Mộ Vi dọn dẹp cho thật sạch sẽ và ngăn nắp, tất cả những đồ dùng ở trong nhà cũng đã được thay toàn bộ bằng đồ mới, bây giờ chỉ cần đợi được xuất viện thì lập tức có thể dọn vào trong đó ở.

Thời đại này quả nhiên chỉ cần có tiền, chuyện gì cũng đều có thể làm được

Một bên lại vùng tiền chuẩn bị chu đáo tất cả cho cô, Hàn Mộ Vi một bên chán ghét chính mình.

Hoàn thành xong các thủ tục xuất viện, cầm toa thuốc đi đến quầy để lấy thuốc, Hàn Mộ Vi đang muốn quay trở lại phòng của mình để thu dọn đồ đạc, lại đột nhiên nhìn thấy một cô gái hình như tầm khoảng tuổi của mình,hai chân đang quỳ ở dưới đất, hai tay nắm chặt lấy chân của một người bác sĩ không buông, không ngừng rơi nước mắt xuống.cầu xin thảm thiết: "Bác sĩ, cầu xin người hãy cứu lấy ba ba của tôi..... ông ấy không thể chỉ còn có một chân như thế được, không có ông ấy gia đình chúng tôi không thể nào sống tiếp được..... Bác sĩ, ông làm ơn, đừng có cắt bỏ..... Tiền, tiền sau khi tôi có nhất định sẽ trả lại!!"

Cô gái cứ khóc liên tục không chịu dứt, không ít người ở xung quanh nhìn thấy được, nhưng rất nhiều người thấy đã thấy quen với cảnh tượng hiện tại này, cũng lười đứng ở đó xem diễn biến tình hình.

Vị bác sĩ kia nhu mày lại, nhìn người đang nằm ở trong phòng phẫu thuật, thờ dài, "Không phải tôi không muốn đồng ý cho cô, chỉ có điều, đây là quyết định của chính bà cô....."

Hàn Mộ Vi đi đến phía sau đám người đó, sớm đã nghe được tất cả những lời nói xi xầm của những người ở xung quanh đó:

"Thật đáng thương! Cha của tiểu cô nương này hình như cũng mới ngoài ba mươi thôi, nghe nói từ lúc còn nhỏ đã bị mẹ cô ấy bỏ để chạy theo người khác, cha cô ấy vì phải phụng dưỡng cha già đang bệnh nặng ở nhà, còn cố gắng kiếm tiền cho cô ấy đi học, vẫn luôn đi đến công trường làm lức. Không nghĩ tới lại xui xẻo tới như vậy đã bị vật liệu xây dựng rơi xuống trúng người....."

"Bác sĩ nói đóng năm vạn tệ để sử dụng thuốc nhập khẩu để chữa trị, hoặc là năm ngàn tệ để cắt bỏ chân..... cha cô ấy cũng đối với bản thân của mình cũng thật tàn nhẫn, khổ坎 mỗi lần trực tiếp đồng ý cắt bỏ..... Ai! Năm vạn tệ liên tục từ con người ta!"

"Thế không có biện pháp nào sao, người ta làm lụng vất vả và nhiều năm trời mới dành dụm được mấy vạn tệ, còn muốn để lại cho cha ông ấy đi khám bệnh, cho con gái của ông ấy vào đại học nữa..... Cô nương này cũng rất đáng thương, nghe nói năm trước vừa mới thi đậu đại học, trong nhà liền gặp phải chuyện như thế này, hiện tại chỉ tính chuyện học phí cũng là cả một vấn đề!"

"Ông chủ ở công trường không chịu trách nhiệm gì sai? Lê ra loại chuyện này, công trường cũng bồi thường một chút tiền thuốc men chứ?"

"Ài, nghe nói ông trong lúc tan ca đang chuẩn bị rời đi, ngoài ý muốn bị vật liệu xây dựng rơi trúng người..... Không có người động vài thứ kia, chính là xui xẻo bị rơi trúng, lại không phải là trong thời gian làm việc, công trường sao có thể nguyên ý phụ trách được chứ? Bất quá, bọn họ cũng coi như phúc hậu, nghe nói độc công cho ông ấy một phong bì mấy ngàn tệ..... nhưng mà mấy ngàn khối thì có hữu dụng được gì đâu chứ?"

.....

Hàn Mộ Vi rũ lông mày xuống, bên tai nghe kia nữ sinh đau khổ cầu xin, trong lòng đang nhận được một cú xúc động rất lớn.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 152: Ta mượn người

Năm vạn tệ.....

Đối với cô mà nói, đại khái chính là một chuỗi con số không hề có ý nghĩa gì ở trong tài khoản ngân hàng. Với Hàn Mộ Vũ cùng Lưu Băng Tinh bọn họ mà nói, thì có chính là mấy bộ quần áo xinh đẹp thôi. Còn với Hàn Tử Từ mà nói, có lẽ chính là tiền tiêu vặt mà ông ta cấp cho cô cùng với Hàn Mộ Vũ.....

Nhưng mà đối với cha của cô gái đang quý ở đây thì lại khác, là sự tàn tật, là sự kết thúc của một cuộc sống lành lặn bình thường, là từ chi đây đủ hết nhưng thiếu đi một chân.....

Theo như những lời ở trong sách đã nói bản phủ chênh lệch rất xa, chính là như vậy sao?

Hàn Mộ Vi nhìn thấy mặt của cô gái trước mắt mình hiện tại khác đến nỗi hô hấp trong người trở nên khó khăn hơn, còn có vẻ mặt bất đắc dĩ thường hay xuất hiện phổ biến của vị bác sĩ kia, bảo y tá kéo cô gái đang quý dưới đất ra, người bác sĩ liền tiến vào bên trong phòng phẫu thuật, tâm cô chậm rãi khẩn trương lên.....

Người chung quanh tản dần ra, Hàn Mộ Vi đi lên phía trước, đem cô gái vạn phần thống khổ đang quý ở dưới đất đỡ lên, câu đầu tiên mở miệng liền nói: "Năm vạn tệ, tôi sẽ cho cô mượn."

Cô gái sững sốt, trừng lớn đôi mắt mà nhìn Hàn Mộ Vi.

"Nếu không nhanh lên, chân của ba của sẽ không kịp giữ đó." Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình mà nhắc nhở cô gái trước mặt.

Cô gái kia như từ ở trong mộng tỉnh giấc, chạy nhanh tiến vào trong phòng phẫu thuật, ngăn cản cuộc phẫu thuật được diễn ra. Một cái người y tá đi theo cô gái ra ngoài, có chút hoài nghi mà nhìn Hàn Mộ Vi, rồi nhìn về cô gái kia nói: "Cô nói là, cô ấy đồng ý cho cô mượn năm vạn tệ sao?"

Cô gái kia bắt lấy tay của Hàn Mộ Vi, liều mạng gật đầu.

Vị y tá kia lại cảm thấy có chút không thể tin tưởng được, nhưng rút cuộc cứu người là trách nhiệm công việc của mình, tuy rằng bên trong mọi thứ đều đã được chuẩn bị xong rồi chỉ đợi tiến hành, lại trì hoãn khả năng sẽ ảnh hưởng đến công tác của bọn họ, kia nghĩ là hay là nên tiếp tục đi vào bên trong, rút cuộc vị y tá kia cũng không muốn nhìn thấy một người rõ ràng là có khả chữa lành được như mà lại phải mất đi một chân, tuy rằng loại tình huống như thế vị y tá này cũng đã gặp được nhiều.

Tuy rằng có chút hoài nghi, vị y tá kia vẫn cùng cô gái đi theo phía sau Hàn Mộ Vi, nhìn thấy Hàn Mộ Vi lấy ra một sắp sắc động tác lưu loát kí tên, còn có biên lai viện phí lập tức được giải quyết xong, vị y tá cùng cô gái kia vẫn có chút không thể tin tưởng được những điều đang được diễn ra ở trước mắt, đặc biệt là hành động của nữ sinh kia giống như việc này dường như chỉ có xảy ra trong mơ.

"Cô y tá ỏi, chân của ba ta hiện tại có thể không cần cắt bỏ nữa được không?" Cô gái kia bắt lấy tay của cô y tá nắm chặt không buông.

Cô y tá kia gật gật đầu, cũng không có không kiên nhẫn, nói: "Được rồi. Yên tâm đi, dùng thuốc kịp thời, chỉ cần có thời gian để khôi phục sức khỏe, là sẽ không có cái vấn đề gì nữa đâu. Bất quá, cũng không phải là hoàn toàn khoẻ hết được một trăm phần trăm đâu, cô với người nhà vẫn nên là chuẩn bị tâm lí cho tốt."

"Cảm ơn cô rất nhiều, cảm ơn cô y tá....."

Cô gái kia không ngừng cảm ơn cô y tá bên cạnh, thấy cô y tá kia đã đi vào trong phòng phẫu thuật rồi, mới nhìn về phía Hàn Mộ Vi, đôi mắt lập tức liền đỏ, trực tiếp quý xuống!

"Cảm ơn, cảm ơn cô..... tôi, tôi nhất định sẽ trả lại tiền cho cô!! Cảm ơn cô đã cứu ba của tôi....."

Ngay cả hiện tại, cô gái kia cũng không thể nào tin tưởng được.

Làm sao lại có một người tốt bụng đến mức như vậy, số tiền kia là tới năm vạn tệ! Cô gái kia đã gọi điện thoại đến cho thúc thúc của cô ấy, cũng không được thúc thúc đồng ý giúp đỡ, thậm chí chỉ có mấy ngàn tệ cũng không muốn cho mượn, nhưng mà ở trước mặt chỉ là một người hoàn toàn xa lạ, lại đồng ý cho cô ấy mượn đến năm vạn tệ.....

Hàn Mộ Vi nhìn cô gái kia, đột nhiên nói: "Được."

Cô gái kia sững sốt, "Cái gì?"

"Tôi nói là, được, nhớ rõ trả lại cho tôi. Năm vạn tệ."

Cô gái kia liều mạng gật đầu, "A..... Đương nhiên! Đương nhiên..... Tôi hiện tại sẽ lập tức đi viết giấy nợ đưa cho cô!!"

Cô gái chạy nhanh đến dãy ghế ngồi chờ cầm lấy cặp da của bản thân, lấy ra notebook cùng bút ra ngoài, viết xong còn kí tên cùng viết lại tên của mình, đi đến trước mặt của Hàn Mộ Vi đưa cho cô, "Cái này..... có cần thêm dấu tay không?"

Cô gái kia thoát nhìn có chút bất an.

Hàn Mộ Vi lắc đầu, tiếp nhận giấy nợ từ trong tay của cô gái kia, nhìn thoáng qua, "Cô tên là Quý Tinh Phong sao?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 153: Không phải đương nhiên

Cô gái kia gật gật đầu, "Đúng vậy, tôi tên là Quý Tinh Phong, còn ba của tôi thì tên là Quý Hoành Đức. Cô..... Tên cô là gì?"

"Hàn Mộ Vi."

Hàn Mộ Vi nhàn nhạt mà thu hồi giấy nợ vào trong tay, xoay người liền rời đi.

"Từ từ đã!" Quý Tinh Phong sững sốt, đuổi theo, "cô hiện tại đang ở đâu? Tôi nên tìm có như thế nào để trả tiền lại cho cô? Có thể là sẽ có hơi lâu một chút....."

Hàn Mộ Vi dừng lại bước chân lại, nhìn Quý Tinh Phong, "cô không phải là còn đang đi học sao?" Làm sao mà có thời gian để đi kiếm tiền được?

Quý Tinh Phong không nghĩ tới cô sẽ đưa ra câu hỏi như vậy, sững sốt một chút, ấp úng nói: "tôi..... ba của tôi sau khi phẫu thuật xong rồi, chắc chắn là trong vòng vài tháng kế tiếp không thể lập tức đi làm lại ngay được được, tôi....."

Thoạt nhìn, cô ấy là đang tính toán tới việc từ bỏ chuyện học mà bản thân vất vả hiện tại để đậu được đại học, muốn đi ra ngoài làm công để kiếm tiền.

Hàn Mộ Vi nhìn cô gái đối diện, trầm mặc sau một lúc lâu, ở trong thời điểm Quý Tinh Phong đang hết sức thấp thòm bất an mà cho rằng cô sẽ lấy lại số tiền đã cho mình mượn lập tức, Hàn Mộ Vi đột nhiên mở miệng ra một chuỗi con số.

Quý Tinh Phong sững sốt, "Đây là..... số điện thoại của cô à?"

"Đúng vậy." Hàn Mộ Vi nói: "Chờ sau khi mà thân thể của ba có tốt lên một chút rồi, hà gọi điện thoại đến tìm tôi. Tôi sẽ tìm cho có một số công việc để làm, còn việc học hành của cô, cô cũng có thể tiếp tục mà đi học."

Hàn Mộ Vi cũng không nói thêm gì, trực tiếp rời đi.

Trầm mặc một lúc lâu sau Tiểu Bao Tử rốt cuộc cũng đã mở miệng: "Chủ nhân, người vì cái gì lại làm thế....."

"Người đang muốn hỏi ta, vì cái gì lại muốn cô ấy viết giấy nợ để lại cho ta phải không?" Hàn Mộ Vi mở miệng.

"Đúng vậy..... Chủ nhân, người cũng đâu có hề thiếu tiền a, hơn nữa cũng không muốn để cho người ta trả lại tiền mà,không phải sao?" Tiểu Bao Tử có chút hoang mang.

"Ta đúng là không có thiếu tiền, cũng không muốn để cho cô ấy trả tiền lại."

"Thế, vậy là vì cái gì....."

"Tiểu Bao Tử, người có còn nhớ hay không, trường học gần Nhất Trung có một người bị mất một chân, cái vị đại thúc kia mà mỗi ngày lúc xế chiều hay ở gần đó kéo đàn nhĩ?"

"Nhớ rõ a."

"Mỗi ngày sau khi tan học ra, trong khi đứng đợi đèn đỏ, ta đều sẽ cho ông ta một chút tiền, có đôi khi là một tệ hai tệ, có đôi khi là năm tệ." Hàn Mộ Vi dừng lại, an tĩnh mà nhìn không trung. "Ở lần đầu tiên, ông ta nhìn ta cười, cho ta tận 5 đồng giá trị hào cảm. Lần thứ hai, rồi lần thứ ba..... Cũng vẫn nhìn ta cười, mỗi lần đều cho ta một hai đồng hào cảm giá trị. Nhưng mà người có chú ý tới không, một tuần sau, khi ta đi ngang qua đó phát hiện là mình quên mang theo bóp tiền đi theo, nên cũng không có đưa tiền cho ông ta."

Tiểu Bao Tử trầm mặc, "Cho nên, ông ta không được vui sao?"

"Ông ta bắt lấy ta, hỏi ta, hôm nay tiền đâu?" Hàn Mộ Vi ngữ khí bình đạm mà tự thuật, giống như đang nói cùng chính mình là không có việc gì cả, nhưng Tiểu Bao Tử lại biết, lúc ấy đột nhiên Hàn Mộ Vi lại bị người ta bắt lấy như vậy, nội tâm hẳn là sẽ bị khủng hoảng bất an.

"Mỗi ngày đều ta cho ông ta tiền, lâu dần rồi, ông ta sẽ cho rằng đó là chuyện hiển nhiên. Ta không cho, thì chính là ta đang thiếu ông ta."

"Tiểu bao tử, sau khi nghe lời của người giúp đỡ cho những người khác, ta gặp đã muốn hình muốn về những loại người khác nhau, rất nhiều người có lẽ ngay từ đầu là cảm kích người, nhưng chỉ cần một chút việc nhỏ thôi, cũng đã đủ để đem tất cả mọi cảm kích lúc trước mà bọn họ dành cho người toàn bộ đều biến thành chán ghét."

"Sau đó ta vẫn có ngang qua nơi đó, ông ta nhìn thấy ta, liền dừng lại kéo đàn nhĩ lại không đàn tiếp nữa. Đại khái là cảm thấy, ông ta đang kéo đàn nhĩ là để thanh toán tiền lại cho những người đã đưa tiền, ta không có đưa tiền, nên không đủ tư cách để nghe ông ta kéo đàn nhĩ nữa!"

"Luru tàu lúc trước khi đi chợ cũng hay thích mua đồ của một lão thái thái nào đó,cho dù là đồ còn lại là thừa vẫn mua, một là bởi vì những cái mà vị lão thái thái đos bán cho Luru tàu, đều rất là tươi mới. Hai là vì Luru tàu cảm thấy người ta bây giờ cũng là một bà lão đã lớn tuổi như vậy rồi mỗi ngày lại còn phải gánh theo rất nhiều đồ đạc tới như thể đi tới một nơi rất xa mà để bán, quá vất vả, nếu dư lại đồ nhiều như vậy nếu gom lại đem về, không chỉ có mệt nhọc, hơn nữa có thể đồ bán sẽ bị hư hỏng. Cho nên mỗi lần đến Luru tàu đều sẽ mua mấy đồ còn dư lại kia với giá thấp."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Nó quá không đạt tiêu chuẩn!

"Sau đó lão thái thái lại xem như đó là một chuyện hiển nhiên, không hề bán đồ đáng hoàng như lúc trước, dù sao đến cuối cùng cũng sẽ có người đến đem tất cả những đồ mà mình bán mua hết thôi. Đồ ăn cũng không lựa chọn cho kì lưỡng nữa, trước kia khi đem đến bán tất cả đều là đồ tốt sạch tươi ngon, hiện tại tới tới kém đều có hết. Dần dần, giá cả cũng dần dần mà tăng lên, lại luôn than thở là mua bán mà bị trả giá thế này thật mệt mỏi. Luru tàu cũng không còn mua đồ của bà lão nữa, nào biết mới có hai ngày không mua, Luru tây liền bị lão thái thái kia bắt lại, nói Luru tàu hôm nay mua đồ ăn mà không có trả tiền cho bà ấy!"

Đây là Hàn Mộ Vi nghe được Luru tàu kể qua, thời điểm lúc trước khi cô xuống dưới phòng bếp lấy bánh bao để ăn vô tình nghe được mấy lời này của Luru tàu lại nhai một hồi, tuy rằng lúc đó cũng không có mở miệng nói chuyện, chỉ là an tĩnh mà lắng nghe, nhưng kỳ thật cô đều nhớ hết mọi chuyện ở trong lòng.

"Nghe đến thật không thể nào tưởng tượng được có đúng không?" Hàn Mộ Vi cảm lấy tờ giấy nợ trên tay, mà nói: "Trên thế giới có một số người chính là như vậy đó, người giúp cho họ, lần đầu bọn họ chắc chắn sẽ cảm kích người. Đến sau khi dần tạo thành thói quen ý lại, liền không hề cảm kích. Thậm chí tới lúc cái thời điểm mà người không có năng lực để giúp đỡ được cho bọn họ, bọn họ còn sẽ cảm thấy là người thiếu bọn họ."

"Tiểu bao tử, ta không muốn lại ngu ngốc như vậy nữa, giúp người khác cuối cùng còn phải bị người khác oán mình. Tiền của ta tuy nhiều, cũng không dễ bụng, nhưng chúng nó nên được dùng cho những việc có ý nghĩa thật sự, ít nhất, không thể dùng ở những người mà không hiểu được biết ơn là như thế nào!"

Hàn Mộ Vi đôi mắt lộng lộng, thanh âm thấp phản kiên định.

Tiểu Bao Tử trầm mặc thật lâu, "Chủ nhân, người trưởng thành rồi. So Tiểu Bao Tử..... người thông minh nhiều."

Tiểu bao tử nhớ tới lúc trước vô luận ai đều làm Hàn Mộ Vi hỗ trợ bộ dáng, nhìn không được có chút mặt đỏ.

Nó cái hệ thống này..... Thật là quá không đạt tiêu chuẩn!!

Không được, từ hôm nay trở đi, nó cũng muốn học tập thêm thật nhiều thứ hơn nữa mới được, phải làm một cái hệ thống thật ưu tú để giúp đỡ cho chủ nhân nó nhiều hơn mới được!!

Tiểu bao tử âm thầm lập quyết tâm

Bất quá, nó thực mau lại nghĩ tới cái gì đó, "Nhưng mà, chủ nhân, người trực tiếp lấy đi cái tờ giấy nợ như vậy thì, người tên Quý Tinh Phong kia..... sẽ còn cảm thấy cảm kích chủ nhân người sao?"

Giấy theo theo, đáp án mà nó cần lập tức xuất hiện:

"Hệ thống thông báo: Quý Tinh Phong đối ngài tăng lên một trăm điểm hào cảm giá trị!"

Đại khái chắc là cuộc phẫu thuật của cha Quý Tinh Phong hẳn là đã thành công rồi! Hàn Mộ Vi nghĩ.

Tiểu Bao Tử ngữ khí khê khẽ nhếch, "tiểu cô nương này, vẫn là rất biết cách cảm ơn! Không tồi, cái này giá trị tới tận năm vạn tệ!"

"..... Phải trả lại." Hàn Mộ Vi nói.

Tiểu bao tử vô ngữ, "Chủ nhân, người rõ ràng đã nói là không muốn tính toán....."

Hàn Mộ Vi cười một chút, "Nhưng mà, cô ấy vẫn sẽ trả lại cho ta."

Hàn Mộ Vi nhìn ra được, tiểu cô nương kia là thiệt tình. Nếu cô biết được thế nào là cảm ơn, cũng sẽ đương nhiên không tiếp nhận không sự giúp đỡ của người khác mà không trả lại cho người ta đâu, cô cũng không ngại thật sự giúp đỡ cho có gái kia một phen, để cô thể vừa tiếp tục việc đi học của cô ấy vừa có thể có công việc kiếm thêm tiền.....

Hàn Mộ Vi chậm rãi tự nghĩ, thực mau liền sửa sang lại hành lý của mình cho tươm tất, rời khỏi cái phòng bệnh mà mình đã nằm suốt một tuần.

Hàn Mộ Vi cũng hề không có thông báo cho bất cứ ai biết về việc mình xuất viện, Hàn Tử Tư bọn họ không biết chuyện hôm nay cô xuất viện, ngay cả Với phu nhân bọn họ cũng không hay biết.

Vốn dĩ cho rằng sẽ im lặng như vậy mà rời đi, không nghĩ tới vừa mới ra tới cửa bệnh viện, hành lí đang cầm ở trong tay lại bị một bàn tay khác đoạt lấy!

Hàn Mộ Vi sững sốt, nghĩ là có người ăn cướp đồ, sau đó lại nhìn thấy được một khuôn mặt khá quen thuộc.....

"Phó..... Phó Tinh....." Hàn Mộ Vi có chút không thể nhớ rõ được tên người ở trước mặt ngay được.

"Phó Tinh Hạo!!" Người nọ mặt tối sầm, đưa tay đoạt lấy đồ đang cầm bên tay còn lại của Hàn Mộ Vi, bước đi về phía trước, "Đi thôi, tôi đưa cô trở về!"

"....."

Hàn Mộ Vi có chút há hốc mồm mà đi theo phía sau cậu ta, "cậu..... cậu làm sao biết được chuyện tôi nằm viện?"

Phó Tinh Hạo đem hành lý đồ đạc bỏ vào trong một chiếc Minibus, đem cô đẩy mạnh vào trong xe, hành động giống như là đang bắt cóc, thò thanh thò khí mà hô câu: "Đại an toàn, mau thất vào đi!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Quả thực không tin có như vậy xoắn người!

Sau khi thấy cô ngoan ngoãn cài đai an toàn xong xuôi, khuôn mặt vô cảm kia đi đến bên ghế lái ngồi vào trong bắt đầu lái xe đi.

"Cô làm sao mà vẫn cứ ngu ngốc tới như vậy chứ?! Tôi thật không thể tin được trên đời này vẫn có thể xuất hiện loại người ngốc như cô vậy!! Cô là chúa cứu thế hay sao? Hay cô chính là Thánh Nữ Maria? Người ta cần tiền muốn mượn tiền, cô còn nhanh chóng nộp mình đem tiền đến cho người ta lấy..... cô không sợ là người ta sẽ không trả tiền lại cho cô hay sao hả? Còn cầm lấy tờ giấy nợ kia nữa để làm gì? Tờ giấy đó cũng lắm chi là tùy tùy tiện tiện viết ra vậy thôi, đến lúc đó đó người ta lại bảo là không phải do người ta viết ra, năm vạn tệ kia của cô không phải sẽ giống như đá ném xuống sông hay sao hả?! Hàn Mộ Vi, thời điểm mẹ cô sinh cô ra dốt, có phải không cho cô cái đầu óc hay không hả?! Cô có tiền như thế vậy còn không bằng cho tôi đi....."

Một bên lái xe, Phó Tinh Hạo một bên mặt lạnh tanh nhìn cô mà lái nhái.

Hàn Mộ Vi về mặt không thể hiểu được.

Tuy nói hành động của cô như vậy ở trong mắt người khác sẽ thấy cô là rất ngốc, nhưng mà, chuyện này..... liên quan gì đến cậu ta??

Bất quá, cậu ta tuy rằng cứ lái nhái bên tai, nhưng mà Hàn Mộ Vi lại có thể cảm giác được, cậu ta.....

Hình như là đang..... Quan tâm có?

Nên vẫn luôn không có mở miệng phản bác, cho đến khi nghe được một câu cuối cùng kia, mới có chút nghi hoặc mà nhìn cậu ta: "cậu đang cần tiền sao? Có cần tôi cho cậu mượn....."

"Tê kéo" một tiếng, chiếc Mini bus phanh gấp ngừng lại.

Hàn Mộ Vi cắn trướng đầu lưỡi của mình, đau đến đôi mắt đều đã uon ướt lệ ra hết, trừng mắt mà nhìn cậu ta.

Phó Tinh Hạo nghiêng răng nghiêng lợi mà trừng mắt lại nhìn cô, bị cô làm cho tức giận đến mức một chữ cũng đều nói không nên lời nổi, hơn nửa ngày, mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: "tôi cuối cùng cũng biết cha của cô vì cái gì mà lại không thích cô! Miệng lưỡi cô như vậy, còn có cái đầu gỗ không chịu suy nghĩ gì cô, có thể làm cho một người đang sống sờ sờ tức đến chết luôn!!"

"....."

Phó Tinh Hạo rốt cuộc chỉ là người ngoài, trong nhà cũng không có ai cùng Hàn gia có quen biết gì cả, chỉ biết cô cùng với ba của mình mối quan hệ của hai người bọn họ không được hoà thuận cho lắm, lại không có nghĩ đến, cô cùng Hàn Tử Tư căn bản không phải chỉ là mối quan hệ không được hoà thuận, mà là..... cứ hận lẫn nhau!

Hàn Mộ Vi chậm rãi rũ lông mi xuống.

"Queo phải".

Phó Tinh Hạo giờ chân lên đạp chân ga dừng lại quay sang nhìn cô, "Nhà cô không phải là ở Hoa Viên tiểu khu sao?"

"Tôi dọn ra ngoài ở rồi."

Hàn Mộ Vi mặt vô biểu tình nói: "Đến Dự Cảnh hoa viên đi!"

Lời này vừa nói ra, Phó Tinh Hạo trầm mặc. Bất quá, cậu ta đã mau chóng lấy lại phản ứng, đem xe queo phải, nói: "Dự Cảnh hoa viên cách Nhất Trung gần hơn ở đây một chút, đi bộ cũng không đến 5 phút đồng hồ liền tới trường!"

Lại có chút trào phúng nói: "Không hổ là đại tiểu thư của Hàn gia- phú hào bậc nhất ở Giang Thành, muốn ở tiểu khu nào thì cũng đều có thể dọn đến đó ở....."

Hàn Mộ Vi cũng không phản bác, chỉ an an tĩnh tĩnh mà nhìn phong cảnh ở ngoài cửa xe đang lướt qua.

Phó Tinh Hạo lại có chút bức mình, nhìn chằm chằm sườn mặt tron bóng của cô, mím môi, dự tính trả thù mà dẫm hạ chân ga.....

Nhanh chóng, đã lái xe tới Dự Cảnh hoa viên.

Phó Tinh Hạo luôn kiên trì muốn giúp đỡ cho cô đem số hành lý đem vào trong kia, đem tới căn nhà mà cô ở, vừa vào tới cửa căn phòng cô ở giống như là đang đi dạo trong hoa viên, ngửi khí vẫn là thực trào phúng nói: "Cuộc đời của con người quả nhiên đã được định sẵn trước ở thời điểm sinh ra a, giống như là đại tiểu thư hào môn các cô vậy, vừa sinh ra đã có được tất cả mọi thứ cịn hơn hẳn người khác rồi. Ra khỏi nhà thì ngồi siêu xe, ở nhà thì là biệt thự, việc nhà có người hầu làm, rót nước cũng không cần phải tự tay mà làm, chỉ là một thanh niên mười mấy tuổi liền có thể dọn vào ở một căn chung cư cao cấp như thế này..... Đầu giống như chúng tôi sinh ra trời đã định sẵn phải cực khổ, nơi ở là thuê, phương tiện đi là chỉ là chiếc xe đạp, năm tuổi phải tự giặt lấy quần áo của chúng mình, tương lai muốn mua nhà mua xe không biết còn phải phấn đấu đến bao nhiêu năm nữa kia!"

Hàn Mộ Vi yên lặng mà đem mấy bộ quần áo cùng những vật dụng quan trọng đã đem từ Hàn gia lúc rời đi từ trong hành lý đem ra đi cất dọn xong xuôi hết, đứng lên, đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra rót một ly nước, cầm lấy đưa đến trước mặt cậu ta: "Có muốn uống không?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Hận đời ngu ngốc!

Phó Tinh Hạo nhìn cái ly nước kia có một chút sững sốt, tiếp nhận lấy ly nước, cảm thấy hơi mất tự nhiên mà uống một hớp lớn: "Nha, không tồi a, tôi hiện tại cũng có người rót nước cho uống a....."

"Phó Tinh Hạo."

Về mặt Hàn Mộ Vi bình tĩnh mà kêu tên của cậu ta, mặt vô biểu tình mà mở miệng: "cậu nói rất đúng, mỗi người đều không thể tự quyết định được vận mệnh chính mình, tôi được sinh ra trong một gia đình như vậy, đúng là có được nhiều thứ so với những người bình thường khác. Bất quá, cậu có hay không nghĩ tới, cuộc sống như vậy đối với tôi căn bản không phải là may mắn, mà chính là một sự tẩm không?"

"Nếu có thể được lựa chọn, tôi tình nguyện được sinh ra ở trong một gia đình giống như cậu, chẳng sợ lái sợ xe đạp, ở trong một căn phòng thuê nhỏ hẹp."

Ly nước còn dừng lại ở bên miệng cậu ta, Phó Tinh Hạo chậm rãi buông ly nước trên miệng xuống, rõ ràng trong lòng có xúc động, nhưng cậu ta lại vẫn là chăm chọc nói:

"Như thế nào, thiên kim đại tiểu thư cuộc sống sung túc quá mức, đang muốn thay đổi dự tính tự lực cánh sinh sao? Muốn trải nghiệm thử cuộc sống của người bình thường hay sao? Đây chính là nguyên nhân cô dọn ra khỏi nhà ở riêng à? Chắc danh đại tiểu thư kia, cô muốn từ bỏ thì làm vậy vẫn chưa đủ, cô ít nhất nên cùng người trong nhà đoạn tuyệt quan hệ, để cho mấy người trong nhà cắt đi thể tính dụng của cô, không cần sự trợ giúp của người nhà, đi ra ngoài làm công thuê nhà..... Mới xem như là chân chính một trải nghiệm cuộc sống của người bình thường đúng nghĩa,có đúng không? Chờ sau khi chơi đùa đủ rồi, ngoan ngoãn xin lỗi cha mẹ là có thể vỗ vỗ mông quay trở về nhà, coi như là có một cơ hội thử vị để trải nghiệm cuộc sống thật sự của xã hội, có phải hay không?"

Hàn Mộ Vi nói: "Cậu nên trở về đi."

"....."

Bị người ta đưa kòi đuổi khách, Phó Tinh Hạo cười khê thanh, buông ly nước, “Thôi, tôi cái loại người thuộc khu nhà ở dân nghèo này, thật đúng là sợ làm dơ sàn nhà quý giá của đại tiểu thư nhà người mất!"

Cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Hàn Mộ Vi đứng ở nơi đó, hít sâu một hơi.

Tiểu Bao Tử tức giận lên nói: "Chủ nhân, cậu ta căn bản là chỉ là một cái tên nhóc hận đời ngu ngốc!! Người tại vì sao không phán bác lại cậu ta, không giải thích? Người đáng lẽ nên phải mắng chết cậu ta luôn nữa kia!!!"

Hàn Mộ Vi đi qua cửa nhà đem cánh cửa khoá chặt lại, bắt đầu đem đồ đạc của mình ra thu dọn sắp xếp, "Ta vì cái gì mà cần phải giải thích? Vì cái gì mà phải mắng hấn?"

"Tiểu Bao Tử, ta vốn hoàn toàn không thêm đề ý đến vách nhìn của hấn như thế nào."

"Nói đúng ra, hiện tại ta, không thêm đề ý đến cách nhìn của bất cứ ai cả."

Hàn Mộ Vi đi đến bên cửa sổ, nhìn cửa sổ cảnh đêm sát đất ngoại lộng lầy, thật sâu mà hô hấp một chút, trên mặt lần đầu tiên có ý cười.

"Hiện tại ta, cảm thấy được tự do, như thế..... Thỏa mãn."

Cô đi đến trong phòng của mình, nhắm mắt lại, ngã trên chiếc giường mềm mại,khuôn mặt vui sâu vào trong, thực mau liền ngủ thiếp đi.

Tiểu Bao Tử khó có khi mà không đánh thức Hàn Mộ Vi, không nhắc nhở cô nên đi tắm rửa, cần phải ăn bữa tối, còn phải hoàn thành các bà tập mà nó soạn ra.....

"Coi như là ngoại lệ giải phóng một lần đi....." Tiểu bao tử nghĩ.

"Hệ thống thông báo: Phó Tinh Hạo đối với ngài tăng lên 5 điểm hào cảm giá trị....."

Tiểu bao tử như suy tư gì mà lằm bằm lâu bầu: "Quả nhiên là một người miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo a..... Hôm nay nhìn thấy được chủ nhân đưa tiền cho một người xa lạ giúp ba người ta làm phẫu thuật, rõ ràng thực cảm động..... Thật."

Một đêm vô mộng.

OOOOOO

Đế Đô.

Lưu thúc nhìn vào Mặc Dung Uyên đang nằm ở trên giường bệnh, thờ dài.

Lần trước Mặc Dung Uyên sau khi nhận được thông báo triệu tập khẩn cấp liền lập tức rời đi, ông vẫn luôn có dự cảm sẽ có chuyện không hay sẽ xảy ra.

Quả nhiên, nhiệm vụ diễn tuy là luôn được xử lí suôn sẻ thuận lợi, nhưng lại ở buổi quay tin tức trước một ngày kết thúc công việc: Mặc Dung Uyên lại bị trọng thương, thật vất vả mới được cứu đem trở về, lại ở trên giường bệnh nằm tới mấy ngày sau mới tỉnh lại.

Trong khoảng thời gian này hấn cũng vẫn luôn nằm ở trên giường, Lưu thúc cũng được gọi đến để ở bên cạnh chăm sóc cho hấn, nhìn đứa nhỏ mà mình yêu thương vẫn luôn chăm sóc từ bé cho đến bây giờ, còn kém một chút nữa thôi thì đã không thể cứu trở về được, Lưu thúc đã đau lòng lại khó chịu. Nhưng ông dù sau cũng là xuất thân từ một quân nhân, cũng biết có rất nhiều chuyện sẽ không có cách tránh thoát được, đặc biệt là việc làm này của thiếu gia nhà ông, thương vong là chuyện xảy ra rất bình thường.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Thượng đứng đầu

Người ta đều nói hấn từ khi sinh ra đã ngâm thìa vàng,ai mà không biết thể lực của Mặc gia ở Đế Đô, nhưng lại không nghĩ rằng, Mặc Dung Uyên so với những người khác có được nhiều, trà giá, càng nhiều hơn!

Mặc Dung Uyên tuy đã tỉnh lại, nhưng những vết thương không phải chỉ có bên ngoài da không mà còn bị nội thương, nên nhất định cần phải được tịnh dưỡng một khoảng thời gian để hồi phục lại. Hơn nữa, nửa tháng trước hấn mới có thể xuống giường được, cần phải kẹp nạng mới đi được, mấy ngày hôm nay cuối cùng có thể không cần kẹp nạng vẫn có thể có gắng đi được mấy bước.

"Lưu thúc, cứ luôn ở trong bệnh viện cũng có chút nhàm chán, chúng ta đến Giang Thành tỉnh dưỡng đi!" Mặc Dung Uyên nằm ở trên giường chăm chú đọc báo, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lưu thúc nói.

Lưu thúc nghĩ nghĩ, "Cũng tốt."

Mặc Dung Uyên phong cảnh ở bên ngoài qua cửa sổ, nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên một khuôn mặt lạnh nhạt quật cường quen thuộc.....

Hàn Mộ Vi, em có khỏe không?

OOOOOO

Một chút cũng không tốt!

Tiểu Bao Tử nhìn tin tức trên mạng đột nhiên được xào nhiệt lên hot search lại, tức giận đến muốn chết đi sống lại.

Đoạn video kia lại bạo phát trên mạng, cũng không biết như thế nào lại hot lại, nói chung đến thời điểm Tiểu Bao Tử phát hiện ra, đoạn video kia đã đứng đầu bảng hot search rồi!

Video tiếp theo đòi bản phim hiệp một bộ hiểu biết chính xác bộ đáng, đối với Hàn Mộ Vi xoi mói, giống như mình là một nhà tiên tri.

"Nhìn không có, gia đình hào môn nào mà lại có một đứa con gái đơn thuần thiện lương được chứ? Nhìn bộ dạng chơi bời của côbta cùng những người đàn ông kia đi..... Chắc chắn chắc, tuyệt đối không phải lần đầu tiên!"

"??Không thể nào, cái này xác định là cùng một người sao? Vì sao tôi lại cảm thấy cái người ở video trước với cái video này hoàn toàn không giống nhau a?"

"Cái gì mà không giống nhau a! Đây chính là cùng một người, bất quá là do trang điểm nên nhìn có hơi khác một chút thôi..... Cái video trước cũng là không có trang điểm a, cậu không thấy việc cô ta làm đối với chính em gái của mình như thế nào sao? OMG, ta vẫn luôn cho rằng loại chuyện này sẽ chỉ ở cùng rác rưởi Hàn kịch phát sinh, không nghĩ tới thật là có chuyện như vậy....."

"Tôi cùng Hàn Mộ Vi cùng Hàn Mộ Vũ là bạn học cùng một trường, tôi nói cho các người nghe, Hàn Mộ Vi chính là một đứa con gái trong ngoài không đồng nhất! Mộ Vũ ngày thường thành tích ưu tú đối xử với người khác cũng

rất tốt, chuyện Hàn Mộ Vi ăn uống không điều độ vẫn luôn lo lắng, kết quả Hàn Mộ Vi lại luôn là giả bộ diễn đáng bề đang thương bị người ta khi dễ, thật là chịu không nổi!"

Trên mạng tin tức cái gì đều có, thậm chí còn toát ra một đồng người báo là quen biết hay nhận ra Hàn Mộ Vi, lời thể son sắt mà nói Hàn Mộ Vi ngày thường có bao nhiêu là dối trá giả tạo, đối xử với Hàn Mộ Vi có bao nhiêu tệ bạc xấu xa.....

Tiểu Bao Tử đang do dự suy nghĩ có nên nói cho Hàn Mộ Vi chuyện này hay không, làm mới bình luận lại một chút, lại đột nhiên đọc được mấy bình luận không giống những cái trước đó ——

"Những cái người trước đó tự nhận là bạn học của Hàn Mộ Vi, có bản lĩnh thì đem toàn bộ chứng cứ cùng nhân chứng phơi bày ra đây hết đi! Tôi cùng Hàn Mộ Vi mới là bạn học chung lớp với nhau tận ba năm đây này, tôi nói cho mấy người biết, Hàn Mộ Vi cùng người mà các người coi trên video hoàn toàn không giống nhau! Không sai, hai năm trước cậu ấy vẫn luôn im lặng bơ đi tất cả, khi thì luôn luôn nộ giấy trắng, để cho tất cả mọi người đều cho rằng cậu ấy là một người cảm lạnh còn là một người ngốc..... Nhưng mà tôi ở đây nói cho các người biết, tin đồn cậu ấy là người cảm và là kẻ ngốc, chính là bắt nguồn từ trong lớp của Hàn Mộ Vũ lan truyền ra bên ngoài! Sau đó tất cả mọi người đều thấy thật sự là cậu ấy không bao giờ mở miệng nói chuyện, liên đều cho rằng đó là thật sự, rất nhiều người bắt đầu xa cách cậu ấy —— bao gồm cả tôi."

"Đây chính là việc ngu xuẩn nhất mà đến giờ tôi vẫn cảm thấy hối hận, người ngu xuẩn kia nói nghe hay vậy, căn bản là không biết rõ ràng chân tướng sự việc. Hàn Mộ Vi là bị chúng ta ' biến ' thành người cảm cùng ngốc tử! Trên thực tế, cô rất thông minh, học cái gì một chút thời liền sẽ học cái đó. Cậu ấy rất thường hay giúp đỡ mọi người, trong lớp có ai cần giúp đỡ cậu ấy đều không ngại. Cậu xác thật chính là một nữ hiệp, cậu ấy từ trong một đám lưu manh muốn cướp tiền trong tay của tôi mà cứu tôi ra khỏi tay bọn người đó, chính mình lại bị thương, đến tận nửa tháng sau mới có thể đi lại bình thường được..... bất luận có bao nhiêu người cho rằng người ở trong video kia là cậu ấy, tôi cũng sẽ không tin đó là cậu ấy!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Khiến cho tranh luận

Người..... chắc là Tề Tư Mẫn rồi!!

Không biết vì sao, Tiểu Bao Tử lại có chút cảm thấy hơi cảm động.

Ngay đó sau khi Hàn Mộ Vi ở trước mặt mọi người mà làm chuyện như thế, nó đã có chút tuyệt vọng mà cho rằng, bọn họ sẽ chẳng chiếm được một điểm giá trị hảo cảm nào từ trong những người ở Giang Thành Nhất Trung, lại không nghĩ rằng, Tề Tư Mẫn vẫn sẽ lên trên mạng nói như vậy để bảo vệ cho Hàn Mộ Bì.

Tiểu Bao Tử nhớ lại lúc trước Tề Tư Mẫn từng nói sẽ không để cho ai khi dễ Hàn Mộ Vi nữa, lần đầu tiên có ấn tượng tốt với cô bạn học đã từng làm tổn thương Hàn Mộ Vi, vừa lòng mà tiếp tục đi xuống xem.

"Các người nói câu ấy nhân phẩm bại hoại? Thành tích là do bỏ tiền ra mua sao? Còn cái gì mà nhân tài mà tâm tư dơ bẩn thì cũng là dơ bẩn! Cho rằng Giang Thành Nhất Trung là loại trường như lời của các người nói à! Nói cho các người biết, mỗi một bài thi ở Giang Thành Nhất Trung trước khi được phát ra đều được bảo mật kỹ càng giống như đề thi đại học! Trong trường học còn có còn có một phòng riêng biệt để cất giữ đề thi, trong ngoài đều có gắn camera theo dõi để quan sát, các người nghĩ là có thể vào trong đó ăn trộm đề thi dễ dàng được sao? Còn nói là trộm nhiều lần, các người nói là trộm đề thi đại học cái này tôi còn có thể tin được, sao lại phải đi trộm mấy cái đề thi kiểm tra bình thường, vậy có phải là quá ngu ngốc rồi hay không? Những cái người mà nói thành tích của cậu ấy là do ăn trộm hay mua đề thi mà có được, tôi để cho các người xem thử tập vở ngày thường của cậu ấy, còn có tờ điểm in thành tích đạt điểm tuyệt đối của cậu ấy à! Hừ, ăn không được quả nho liền nói quả nho chua....."

Phía dưới còn đăng thêm mười trang trong bài vở của Hàn Mộ Vi, môn nào cũng có, đặc biệt là toán học, mấy trang giấy ngắn ngủi thôi cũng có thể nhìn ra được tâm tư và sức lực của người viết, tiến bộ lại có bao nhiêu nhanh chóng.

Trong khoảng thời gian ngắn, những người hoài nghi thành tích của Hàn Mộ Vi xuất hiện không ít.

"Thoạt nhìn thành tích xác thật không tồi a, nói như vậy là lúc trước nộ giấy trắng là giả heo ăn thịt hổ sao? Thật là không hiểu được hiện tại học sinh nào, mọi người nói xem nếu lúc trước có ấy biểu hiện tốt một chút, không phải sẽ không bị hoài nghi hay sao?"

"Tôi lại cảm thấy có ấy hẳn là chính là tuổi dậy thì phản nghịch, không phải là nói ba cô ấy không quan tâm gì đến con cái của ông ta sao? Nói không chừng chính là vì khiến cho ba của cô ấy chú ý, cho nên mới như vậy....."

"Không có khả năng! Phản nghịch có thể làm cho thành tích kém đi, học là trốn học đánh nhau với người ta gì đó, nhưng mà Hàn Mộ Vi hai năm trước một chữ cũng không mở miệng nói chuyện, nghe nói là ngay cả cha cô ấy cũng cho rằng có ấy là người cảm nữa mà....."

"Theo tôi thấy chính là tuổi dậy thì phản nghịch! Nói không chừng là không hài lòng chuyện ba mình cưới thêm vợ khác lại còn mang thêm một đứa con gái nữa đem về nhà..... Các người xem trong video tiểu thái muội, tầm tãc, hoàn toàn chính là một bộ dạng không hề có chút tình cảm! Vừa này tôi còn mắng cô ấy, hiện tại ngắm lại, khả năng chính là vì khiến cho gia trường chú ý, hiện tại tiểu hài tử thật không tán ý....."

"Tuổi dậy thì phản nghịch liền có thể khi dễ bạn học hay sao? Kia không phải là làm tổn thương người khác hay sao? Còn cái bạn nữ sinh bị huỷ dung thì sao? Như thế nào cũng không báo án....."

"Bảo án để được cái gì a, người ta chính là phú nhai đại! Lúc trước trộm nhẫn kim cương của người ta bị đưa đến đồn cảnh sát còn có thể đi ra ngoài nhanh chóng, tôi nhận thấy vị phóng viên kia viết tin tức không sai lệch đâu, khẳng định là cô ấy có quen biết với người trong đồn cảnh sát!"

"Chuyện lần trước không phải sớm đã được làm sáng tỏ hay sao? Không phải nói nhẵn kim cương kia là đồ giả ả? Cô gái kia còn cùng Trần công tử tặng tị với nhau không phải sao?"

"Ha, tôi phỏng chừng đều là giả vờ hết, nói không chừng Trần công tử cũng là bị đồ vò a? Hàn Tử Tư khẳng định sự con gái nhà ông ta sẽ bị mang danh ăn trộm, chính mình sẽ biến thành người cha không biết dạy dỗ con mình, cho nên đem nhẫn giao cho Trần công tử..... Lấy thế lực Hàn Tử Tư cùng Trần công tử ở Giang Thành, muốn đòi đi một cái video giám sát không phải rất là đơn giản hay sao?

"Vì cái gì tôi đột nhiên cảm thấy trên lầu nói chuyện rất có đạo lý?! Càng nghĩ càng thấy ớn....."

"Khùng ngoại bít lông!!"

Cái người đăng bài vở cùng phiếu điểm của Hàn Mộ Vi phản nộ đáp trả lại, "Lần trước Hàn Mộ Vi sau khi bị các người chụp lén ở trên đường đến trường, cả đám các người không phải đều phê phán chế giễu Hàn Tử Tư cùng cái người phóng viên kia hay sao? Nhanh như vậy liền mất trí nhớ hết rồi sao?

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Muốn chứng cứ sao? Cho người!

Anh hùng bàn phím thì vẫn là anh hùng bàn phím, cầm bàn phím có thể gõ mấy chữ coi như chính mình là thượng đế! Tôi nói cho các người biết a! Trong video chỉ có một đoạn chính là Hàn Mộ Vi thật sự, chính là người ở trong đoạn đầu kia lấy rác đổ lên trên người của Hàn Mộ Vũ! Đúng, cậu ấy làm như vậy rất là hay vậy thì sao? Các người nói là Hàn Mộ Vi dối trá, hai nhân cách? Tôi nói cho các người nghe, Hàn Mộ Vũ kia mới chính là đóa bạch liên hoa chân chính, nữ nhân đối trả ghê tởm! Muốn nói Hàn Mộ Vi, cậu ấy chính là một cái bánh bao ngốc nghếch! Là một cái bánh bao sau nhiều lần bị người ta khi dễ rồi cuộc cũng biết được thế nào là phản kháng lại!"

"Lầu trên cậu nói như vậy, có chứng cứ gì hay sao?"

Người nọ thực mau trả lời: "Muốn có chứng cứ phải không? Được, tôi lập tức đem ra cho các người xem thử!!"

Nửa giờ sau, hẳn thật đúng là đem ra được, đăng lên một video theo dõi ở trong trường học. Video vừa ra, các cư dân mạng kia đều kinh ngạc.

"Mẹ nó, xem xong video này, nhảy mắt cảm thấy có loại một cảm giác bị vạ mặt....."

"Người em gái đó..... cảm thấy rằng mọi người đều sẽ thấy thương hại mình a!"

"Hiện tại người trẻ tuổi thời này, có thể sống chân thật một chút được hay không a?! Có thể không diễn xuất xuất thần đến mức như từ trong trường đào tại đi ra như vậy a?! Các người như vậy làm anh hùng bàn phím sao mà chịu nổi được chứ?!"

Trong nháy mắt, bình luận ở trên mạng đã xảy ra biến hoá đến mức nghiêng trời lệch đất.

Click mở cái video chỉ có vài phút kia, cảnh tượng rất quen thuộc, chính là giống như bối cảnh mà của cái video lần trước được đăng tải lên, ở phía sau dãy nhà học.

Hàn Mộ Vi cầm cái thùng rác đi về phía trước, bị Hàn Mộ Vũ ngăn cản lại, Hàn Mộ Vũ lạnh lùng mà đi qua đó, trực tiếp đem thùng rác trong tay Hàn Mộ Vi đá đổ ra xuống đất!

Sau đó, Hàn Mộ Vũ không biết cùng Hàn Mộ Vi nói cái gì đó, Hàn Mộ Vi vẫn là khuôn mặt vô cảm, cũng không có làm cái gì. Sau đó, liền thấy Hàn Mộ Vũ bộ dáng điềm đạm đáng yêu giống như trong cái video trước tiến về phía cái thùng rác, đem rác còn dư lại trong thùng rác mà trực tiếp đổ lên trên đầu mình! Giấy tiếp theo liền trực tiếp ngã ngồi trên ở đồng rác, đôi mắt đỏ lên, vẻ mặt oan ức lên án mà nhìn Hàn Mộ Vi, tiếp theo, các học sinh khác cũng đã xuất hiện tại đó, bắt đầu chỉ trỏ soi mói và chỉ trích Hàn Mộ Vi.....

Cư dân mạng A: "Nhìn video này trong đầu tôi chỉ có nghĩ ra được ba chữ thôi: Cung tâm kế."

Cư dân mạng B: "Không biết vì cái gì, sau khi xem được được chuyện xảy ra ở trước đó trong cái video này xong, tôi đột nhiên cảm thấy..... cảnh tượng mà Hàn Mộ Vi sau đó đem toàn bộ rác đổ lên trên người cô ta..... Quả thực cảm thấy trong lòng quá sung sướng!! Tôi đem hai cái video này gộp lại rồi,không cần cảm ơn!"

Cư dân mạng C: "..... tôi là học sinh ở Giang Thành Nhất Trung, lúc ấy còn từng mắng Hàn Mộ Vi nữa..... Đột nhiên không biết phải nên nói cái gì."

Cư dân mạng D: "Nói như vậy, Hàn Mộ Vũ quả nhiên là một thật sự là bạch liên hoa chân chính a, vẫn luôn diễn vai đáng thương. Xem ra những cái người trước đó nói cô ta chăm sóc quan tâm đến Hàn Mộ Vi, tất cả cũng đều là giả rồi a."

Võng hửu E: "bởi tôi mới nói a, xuất thân trong một gia đình như thế, còn lại là chị em cùng cha khác mẹ lại, sao có thể quan hệ thật tốt được chứ?"

Tuy rằng đại bộ phận ngôn luận liền xoay hướng gió, bất quá vẫn là có người nói: "Liên tính như thế, cũng chỉ có thể chứng minh Hàn Mộ Vi khi dễ em gái của cô ta là có nguyên nhân. Thế còn cái video nhân cách khác kia thì sao? Nên giải thích như thế nào a?"

Tiểu Bao Tử đọc những dòng bình luận này, như suy tư gì mà thông qua internet đi tra ra cái người đăng tải cái video này lên.....

Quả nhiên là Chu Quân Hào!

Tiểu Bao Tử nội tâm âm ập, chủ nhân trong khoảng thời gian này quả nhiên đã có được rất nhiều bằng hữu tốt nga! Nhìn có nhiều người hiện tại vì Hàn Mộ Vi không ngừng suy nghĩ cách giải thích.....

Nó cũng cần thiết lập tức hành động lên mới được a!

Video phải không? Không thành vấn đề, nó sẽ mau chóng tìm được chứng cứ chứng minh nhanh thôi!!

Tiểu Bao Tử kích động mà bắt đầu khởi động hệ thống lên,vận dụng công năng để tìm tòi tin tức ở trên mạng.

Lực lượng của cư dân mạng rất lớn mạng, thời điểm xem qua đoạn video đó, bởi vì nhiệt lượng của đoạn video đó quá lớn,các cư dân mạng đã soi ra một số địa điểm xa hoa xuất hiện ở trong cái video đó, Tiểu Bao Tử nhanh chóng đem những tư liệu đó đều thu thập lại hết tất cả, đã phát lên một cái tin đăng lên trên Weibo:

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 160: Chọn thứ

Đoạn video kia được đăng trên trang Weibo sau phân nửa thời gian diễn ra trong video rồi cuộc trọng điểm mẩu chốt cũng đã xuất hiện, sau đó lại đem những nơi mà Hàn Mộ Vi mấy hôm nay đi đến đem nói ra, các cư dân mạng kia cũng kinh ngạc phát hiện, Hàn Mộ Vi cùng mấy nữ sinh cùng nhau bao vây lấy một nữ sinh khác trong video, hơn nữa còn hút thuốc là ở một trường tư thực nội tiếng ở Đệ Đô, chỉ là vách tường khu nhà học cùng Giang Thành Nhất Trung có một số điểm giống nhau mà thôi.

Đoạn video này là do một người đứng ở trên lầu nhìn thấy lên quay lại, lại vô tình quay được một góc của đài phun nước mang tính biểu tượng của một ngôi trường tư ở cách đó không xa. Tuy rằng chỉ có một góc, vẫn bị kỹ thuật của Tiểu Bao Tử phóng to ra được, để tìm ra một biểu đồ so sánh rằng tỷ lệ đài phun nước với trường phù hợp trăm phần trăm. Mà vô tình Giang Thành Nhất Trung không hề có đài phun nước.

Đến đoạn đi chơi với mấy người đàn ông kia, với cái video ở trong hộp đêm ôm ôm ấp ấp, vừa lúc có nằm trong video của camera giám sát ở đó, thời gian được ghi lại trong đó tương đối rõ ràng. Mà thời gian đó, vừa lúc là thời gian diễn ra kỷ thi cuối kỳ ở Giang Thành Nhất Trung, tuy rằng thời gian thi cuối kỳ là ban ngày, mà cái video này lại là buổi tối, nhưng mà hai nơi này lại cách nhau rất là xa, Hàn Mộ Vi căn bản không có khả năng ở trong một khoảng thời gian ngắn đi chơi ở một hộp đêm xa như thế được.

Tiểu Bao Tử phân tích đạo lý rõ ràng, lại có video với hình chụp làm chứng, thật nhanh chóng làm người ta không còn cãi lại được.

"Tôi cảm thấy mình có chút hồ thẹn..... Đại khái là mấy năm nay truyền thông phơi bày ra ánh sáng cũng toàn là những chuyện không tốt,chuyện bất quải khắp nơi, tôi tự tưởng cũng tôi cũng đi theo chiều hướng xấu rồi..... người ta rõ ràng là một cô học sinh đơn thuần học tập lại còn xuất sắc, sau khi biết được gia cảnh nhà người ta, tôi liền cảm thấy những người xuất thân từ phú nhị đại căn bản không có chuyện tốt lành gì....."

"Tôi cũng vậy. Thoạt nhìn xác thật không phải cùng một người..... Là chúng ta đã phán đoán sai rồi. Hàn Mộ Vi thực xin lỗi, những bình luận lúc trước nói xấu cô tôi hiện tại lập tức sẽ đem xóa nó hết."

"Chỉ có tôi tò mò cái nữ sinh ở trong video kia là ai hay sao? Lớn lên cùng Hàn Mộ Vi quả thực giống nhau như đúc, chẳng lẽ Hàn Tử Tư còn có một đứa con gái riêng ở bên ngoài nữa sao?"

Nhưng vẫn là có người không tin, thế nào cũng phải dăm vào một nhát để chuyển hướng bình luận lại: "A, cậu nói không phải thì thật sự là không phải là cô ta à? Chú thốt cậu đã nhận được bao nhiêu tiền từ Hàn Mộ Vi rồi a? Đem cô ta đi rửa tẩy trắng sạch thật đó! Cho dù cái đoạn ở hộp đêm kia không phải là cô ta, nhưng ngôi trường kia rõ ràng chính là Giang Thành Nhất Trung, hơn nữa thời gian hiển thị trên video rõ ràng là thời gian chuẩn bị nghỉ đông, nếu tôi nhớ không lầm, chính là cái ngày mà Hàn Mộ Vi khi dễ Hàn Mộ Vũ..... Ngày đó trường chúng tôi phát phiếu diễn, cô ta vừa lúc cũng ở trường học, cậu như thế nào chứng minh được người khi dễ bạn học không phải là cậu ta a?" Người này dường như là đứng về bên phe của Hàn Mộ Vũ.

Cô ta rõ ràng chính là ở bối lông tìm vết, thật nhanh liền nhận được một trận gạch đá phản hồi lại.

"Thần gửi, cậu cùng Hàn Mộ Vi là có cái gì thù oán với nhau à, dù thế nào cũng phải bôi đen cô ấy đến như thế à?"

"Cậu là bạn của Hàn Mộ Vũ hay là cậu chính là Hàn Mộ Vũ a? Tiểu cô nương tuổi còn trẻ học cái gì không tốt, thế nào cũng phải học kỹ thuật diễn!"

Người nọ tức giận đến muốn chết, nói không cãi lại liền mắng Hàn Mộ Vi, bất quá cũng không có người quan tâm đến người nọ.

Nhưng mà tại thời điểm mọi người cho rằng mọi việc đã sáng tỏ không còn gì nữa, đột nhiên có người đi lên lên tiếng:

"Tôi là một người qua đường bình thường thôi..... Vừa này có chút muốn xem nào nhiệt nên nhân vào đây xem một chút, không nghĩ tới vừa thấy liền choáng váng. Tôi nói a, tôi cũng có quen biết với cô gái này! Tôi dám cam đoan, cô gái này tuyệt đối chắc chắn không phải là cái người ý thế hiếp người bá vương vườn trường đâu! Người trong video kia xác thật cũng không phải là cô ấy, vì sao tôi lại nói như vậy a, các người xem xong cái đoạn video này liền sẽ hiểu lý do thôi."

Người qua đường này một lát sau đã đăng lên trên mạng một đoạn video, hình như là được quay lại bằng điện thoại di động của cái người đó, hình ảnh có chút chấn động cùng mờ mờ, các cư dân mạng sau khi bấm vào video coi, ngay từ đầu còn tưởng rằng là đang gạt người.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 161: Như vậy Hàn Mộ Vi

"Thế này là sao?? Nhảy xuống nước cứu người? Chuyện này cùng Hàn Mộ Vi có liên quan gì nhau?"

"Mọi người cứ xem xong đi sẽ biết."

Chờ sau khi xem xong đoạn video, các cư dân mạng lại kinh ngạc một lần nữa.

Người trên đoạn video kia sau khi đem cậu nhóc bị té xuống nước cứu lên, sắc mặt tái nhợt, trên người mặc đồng phục của Giang Thành Nhất Trung đang ướt sũng, cầm lấy cặp sách của chính mình bỏ đi, hình như đó lại chính là Hàn Mộ Vi!!

Thời điểm bọn họ xem cái video này, chủ thớt đăng cái video này lên đem sự việc đầu đuôi ngày hôm đó kể rõ ràng rành mạch.

"Sự thật chính là như vậy, ngay lúc đó dòng nước thật sự chảy rất xiết, chung quanh đều là các lão gia gia vào các lão bà bà đang đi tản bộ, còn có những người không biết bơi giống như tôi..... Lúc ấy cậu nhóc kia thật sự sắp chết đuối rồi cả người dần chìm trong nước, không nghĩ tới lúc cô nương này không nói hai lời liền nhảy xuống dưới nước, lúc ở đó cũng thiếu chút nữa không không chế được bị dòng nước chảy xiết cuốn đi, cũng may mắn là có một cậu thanh niên trẻ tuổi nhảy xuống cứu vớt hai người họ."

"Sau đó người nhà của cậu nhóc kia muốn tìm cô ấy để cảm ơn nhưng lại không tìm thấy được người, người ta một thân ướt đầm, một câu cũng chưa nói lên rồi đi khỏi đó. Tôi cũng là đọc được bình luận của các người mới biết được tên cô ấy là Hàn Mộ Vi. Chính là chạng vạng ngày X tháng X, cũng chính là thời gian theo như lời các người nói là cô ấy khi dễ người khác ở trong trường..... Ta muốn nói, các người tuyệt đối là nhận sai người! Đừng nói thời gian không giống nhau, coi như tính thời gian giống nhau, tôi cũng tin tưởng một cô gái dám xả thân cứu người như vậy tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện như thế này đâu!"

"Vốn dĩ không có định đem cái video này đăng lên, nhưng mà mấy lời các người nói người ta như vậy quả thật rất là khó nghe..... tôi thấy tội nghiệp cho tiểu cô nương này, mới quyết định đăng nói lên."

Sở Thừa Tuấn vừa mới đăng nhập vào Weibo, liền nhìn đến trang này xuất hiện này đứng đầu trên Weibo, người trong đoạn video làm cậu ta cảm thấy có chút quen mắt, click vào trong xem liếc mắt một cái, cậu ta nhận không được mở to hai mắt nhìn. Chính là cô ấy.....

Sau khi nhanh chóng đọc hết những bình luận ở phía trên, Sở Thừa Tuấn cuối cùng biết đã xảy ra chuyện gì, xem xong cái bài phân tích cùng cái video được đăng tải lên, Sở Thừa Tuấn chỉ cảm thấy khí huyết không ngừng tăng vọt lên phía trên, ngày đó cậu ta bơi vì nhìn thấy hành động của Hàn Mộ Vi mà cảm giác có chút hồ thẹn, hiện tại làm sao tro mắt nhìn cô chịu bồi hộ? Nhịn không được đã viết một cái bình luận đăng lên:

"Tôi chính là cái người nam thanh niên lúc sau đã nhảy xuống..... tôi muốn nói, sự việc ngày đó từ đầu đến đuôi tôi đều tận mắt chứng kiến. Nói thật, tôi so với tiểu cô nương còn nhìn thấy sớm hơn, tôi còn biết bơi, nhưng mà tôi vẫn còn đang do dự. Vì cái gì? Đại khái không chỉ có một mình tôi có tâm lý như vậy, nói không chừng sau khi nhảy xuống đó cứu người, sẽ giống như ở trong tin tức nói vậy, khả năng cứu không được người ngược lại đem chính mình bị cuốn trôi. Tôi là một người bình thường, lại là trong nhà con một, tôi rất sợ chết, cũng sợ thật đã xảy ra chuyện ba mẹ tôi sẽ rất đau khổ. Cho nên tôi vẫn luôn mâu thuẫn đứng đó, khoanh tay đứng nhìn....."

"Nhưng mà lúc này, tiểu cô nương đó đi đến, cô không chút do dự lập tức ném cặp sách coi ả khoác đồng phục nhảy xuống dưới đó..... Tiểu cô nương bơi lội kỳ thật không còn chưa được thuần thục, sức lực cũng không lớn, nhưng cô ấy vẫn cố gắng bám trụ lên xuống dưới nước, đem người cứu ra. Đúng là bởi vì nhìn thấy cô ấy như vậy, cho nên tôi đã xúc động, nhanh chóng nhảy xuống nước giúp đỡ cho cô ấy cứu người lên....."

"Cô nương này làm tôi cảm thấy rất hồ thẹn! Cô ấy so với tôi còn non trẻ hơn, trong nhà lại có tiền cái gì cũng không thiếu, bơi lội cũng không tốt như tôi..... Nhưng cô ấy vẫn không có chút do dự nào liền nhảy xuống dưới, hơn nữa lại không cầu báo đáp, không chờ người nhà của cậu nhóc kia đến liền mang cặp sách rồi đi, sau đó tôi muốn tìm đầu tìm không thấy cô ấy, chỉ biết cô ấy là học sinh của Nhất Trung. Hiện tại nhìn đến bình luận của các người, mới biết được cô ấy tên là Hàn Mộ Vi, là nhân vật chính ở tin tức đứng đầu lúc trước mà các người đã nói....."

"Các vị vớong hửu, tôi muốn nói, một đoạn video cũng không đại biểu được cho cái gì, giống như chuyện đổ rác trước đó giống nhau vậy, các người không hề biết được nguyên nhân của sự việc, cứ như vậy chỉ trích lung tung vu oan tiểu cô nương nhà người ta, các người có bao giờ nghĩ tới khi cô ấy đọc được những thứ này tâm trạng sẽ như thế nào không?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhệ Một Chút!* được tài miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Ngốc đến làm người cảm động

Các cư dân mạng đều trầm mặc lại.

Lời nói của người có cái nick tên là “Thiên lý mã kia”, làm cho bọn họ bắt đầu suy nghĩ lại.

Từ đầu cho tới cuối, bọn họ cũng chỉ là nhìn vào một cái video, nền tin cô gái ở trong video đó chính là người ở trong tin tức kia chuyện phủ nhị đại lúc trước, cái nhìn cũng trở nên khác khe, đối với người ta lại ngang ngược chỉ trích, phê phán lung tung giống như là người trong cuộc. Kết quả lại xuất hiện thêm một cái video nữa, mặt bọn họ giống như trực tiếp bị đánh sưng, cũng chứng minh được rằng có đôi khi nhìn thấy sự tình đều không phải là giống như suy nghĩ của bọn họ vậy, mà hiện tại, một cái lời rồi một cái chứng cứ nữa xuất hiện trước mặt, chứng minh người mà trong miệng bọn họ báo là ý thể hiếp người tâm cơ thâm trầm thật chất theo như trong lời nói của bọn họ hoàn toàn không giống nhau.

Cô ấy ân hận, nhẫn đến lúc không thể nhịn nổi liền phản kháng. Cô ấy thiện lương, thích giúp đỡ mọi người, thậm chí không màng đến tính mạng của chính mình.

Cô ấy chăm chỉ, nỗ lực, thành tích so với rất nhiều người trong số bọn họ tốt hơn rất nhiều, thậm chí ưu tú đến mức làm cho người khác cảm thấy không thể nào tin tưởng được.....

Nhưng mà, tựa như lời của “Thiên lý mã” nói, bọn họ không thể bởi vì bản thân mình làm không được, thì cho rằng người khác cũng sẽ không làm được a.....

Không ít cư dân mạng đã cảm thấy hơi dao động, tay đặt trên bàn phím nhưng cũng không biết nên nói gì, sự sôi nổi lúc đầu cũng dần dần lắng xuống, đột nhiên không biết bản thân nên nói cái gì.

Rất nhiều người đã bắt đầu im lặng, lặng lẽ mà thay đổi bình luận của mình, cũng phát hiện thêm một bình luận khác nói về Hàn Mộ Vi.

"Xin chào mọi người, tôi tên là Quý Phong Tinh, là sinh viên năm nhất đại học Giang thành. Tôi chỉ muốn nói, Hàn Mộ Vi thật sự là một người tốt. Mấy ngày hôm trước ba của tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cần phải có tiền để làm phẫu thuật, tiền ở trong nhà căn bản là không đủ, bác sĩ nói mua không đủ để mua được thuốc nhập khẩu ở nước ngoài cũng chỉ có thể đem chân cắt bỏ..... Là Hàn Mộ Vi cô ấy đã giúp cho tôi. Cô ấy vô tình nhìn thấy được, một người hoàn toàn xa lạ lại cho tôi mượn năm vạn tệ, cứu được chân của ba tôi..... một người bình thường lại có thể vô tư ra tay giúp đỡ một người xa lạ, Hàn Mộ Vi tuyệt đối không phải là loại người như lời mà các người nói đâu. Cô ấy là người rất lương thiện!"

Việc này nghe có vẻ không được chân thật cho lắm, thật nhanh liền có người chọn đàm:

"A? Cho mượn tới năm vạn tệ? Mà lại còn là người xa lạ sao? Bác chủ thớt à tự viết ra một câu chuyện xua a? Hiện tại làm gì có ai mà ngốc thế đâu!"

Có người chăm biến bình luận lại. Nhưng cái người chủ thớt kia cũng không hề tức giận, bình tĩnh mà trả lời:

"Các người không tin cũng là chuyện bình thường. Trên thực tế, nếu không phải tự tôi trải nghiệm qua, tôi cũng sẽ không tin đâu, trên thế giới thì lại còn có người lương thiện đến ngốc ghêếc như vậy..... Nguyên nhân chính là tôi là người trong cuộc tận mắt chứng kiến và trải qua, nên tôi mới dám tin. Xã hội này vẫn còn rất nhiều người tốt..... cô ấy đúng là ngốc, ngốc đến mức làm tôi cảm động."

Cô gái kia nói đến chân thật như vậy, bất quá vẫn là có người một hai phải bởi lòng tìm vết:

"Dù dù việc này là sự thật..... Hàn Mộ Vi có tiền như vậy, năm vạn tệ đối với cô ấy mà nói muốn lấy thì lấy sao? Cái này chắc là tiền tiêu vặt của người ta a!"

"Nếu bạn là cô ấy, nhà bạn cũng có tiền như vậy, bạn sẽ tùy tiện lấy ra năm vạn tệ để giúp đỡ cho một người xa lạ sao?"

Các cư dân mạng lại trầm mặc.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, rất nhiều người cũng nhin không được có chút phức tạp. Cho dù bọn họ có nhiều tiền giống như Hàn Mộ Vi, đối với một người xa lạ mà không hề quen biết..... bọn họ cũng chưa chắc sẽ đem năm vạn tệ ra cho người ta mượn, còn không biết được người ta có trả lại cho mình hay không, làm như việc chẳng khác nào lấy đá ném sông.

Quý Tinh Phong nói: "Đối với các người mà nói, thứ này cũng lắm là năm vạn tệ thôi. Nhưng đối với tôi mà nói, cô ấy đã giúp tôi cứu lấy ba tôi, đã cứu toàn bộ gia đình của chúng tôi..... Cũng thay đổi cuộc đời của tôi. Nếu không có năm vạn tệ này, thì bây giờ ba tôi đã trở thành một người tàn tật, ở nhà mất đồng lương ít ỏi từ trợ cấp của chính phủ. Cho dù sao này kiếm được việc làm, chắc chắn không phải công việc tốt, còn phải chịu sự kỳ thị của người khác. Tôi cũng sẽ không đủ khả năng để trang trải được tiền học phí. Là cô ấy đã lật sang trang mới cho cuộc đời tôi."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Xem đến thực sắc!

Lời nói của Quý Phong Tinh chất chứa rất nhiều sự chân thành, làm cho rất nhiều cư dân mạng cảm thấy xúc động, nhưng vẫn có người châm chọc Quý Phong Tinh:

"Chú thốt à, cô hiện tại là cảm thấy biết ơn, nhưng mà nói không chừng sẽ nhanh chóng thấy chán ghét cô ta. Cô ta rõ ràng là có tiền, lại bảo là cho cô ‘mượn’ tiền, nghĩa là muốn cô trả lại! Rõ ràng là có thể trực tiếp cho cô số tiền đó luôn kia mà, không phải sao?"

Quý Tinh Phong cắn răng, lạnh lùng mà đáp lại: "bạn thích nhận sự tiếp tế của người ta như thế vậy à? Vậy cậu nên đi ra ngoài đường làm một người ăn xin đi a!"

Lời của Quý Tinh Phong vừa nói ra, vị kia cũng không biết nên nói gì để phản bác lại lời của cô, chỉ mắng lại có một câu, sau đó liền im lặng không thấy tung tích đâu nữa.

Quý Tinh Phong mặt vô biểu tình mà tiếp tục đánh chữ:

"Người nghèo thì cũng có tôn nghiêm của người nghèo. Cô ấy giúp đỡ cho tôi đồng thời cũng đang tôn trọng tôn nghiêm của tôi, điều này làm cho tôi càng thêm cảm kích cô ấy! Năm vạn tệ đó tôi nhất định sẽ trả lại cho cô ấy, cũng mong mọi người theo dõi tôi, bất luận tương lai ngày sau có như thế nào, tôi cũng hy vọng quyết tâm này của tôi sẽ không bao giờ thay đổi. Nếu có một ngày mà tôi không chịu trả tiền cho cô ấy còn quay sang mắng chửi cô ấy, thì hình các người không cần khách khí mà mắng chửi tôi thật nhiều vào....."

Nhưng thật sự mà nói, Quý Tinh Phong ngay từ đầu cũng có chút khó chịu không vui. Nhưng mà sau đó suy nghĩ lại, đúng vậy, một cô gái đối với một người xa lạ như cô mà giúp đỡ như vậy thì cũng đã là tận tình tận nghĩa lắm rồi. Tiền của người ta cũng đâu phải từ gió thổi từ đâu, cho dù đúng là trong nhà cô ấy có tiền, cũng là do ba mẹ trong nhà cô ấy cực khổ kiếm được, Quý Tinh Phong cô dựa vào cái gì mà lấy không chứ, chỉ vì hoàn cảnh gia đình nhà mình gặp khó khăn thì có thể vô tư nhận lấy sự giúp đỡ của người ta như thế sao?

Ba ba từ nhỏ đã dạy cô, cho dù là người nghèo thì cũng phải có tôn nghiêm!

Quý Tinh Phong đã nhanh chóng suy nghĩ thông suốt, thậm chí sau đó lại bắt đầu cảm thấy cảm kích Hàn Mộ Vi.

Nếu không phải Hàn Mộ Vi lấy cái giấy mượn nợ kia từ tay của mình, cô chắc sẽ lại tiếp nhận thêm nhiều sự giúp đỡ khác nữa, mà không biết đi nỗ lực phấn đấu tiến lên phía trước!

Như vậy, cuộc sống của cô, mục tiêu mà cô đã phấn đấu nhiều năm như vậy.....

Căn bản là không hề ý nghĩa gì cả!

Lời Quý Tinh Phong nói làm rất nhiều người có điều xúc động, còn có vài người liên tục vì Hàn Mộ Vi mà lên tiếng, còn có những người khác đòi đưa bằng chứng ra để chứng minh việc này là thật, ngay lập tức Quý Tinh Phong cũng đem biên lai viện phí ngày hôm đó cùng với giấy nợ đăng lên trên mạng.

Trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều cư dân mạng đều trầm mặc xuống dưới, nhưng mà việc này lại làm càng làm cho nhiều người chú ý hơn.

"Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy một chuyện đều xoay ngược lại còn bị và mặt, một người qua đường như tôi đọc được cảm thấy thật sợ hãi!"

"Thật sợ hãi +1, may mắn tôi vẫn luôn lặn xuống nước, bằng không hiện tại tôi không chừng cũng bị và mặt luôn rồi!"

Sự việc diễn ra ngày sôi nổi, mà rất nhiều người ở Giang Thành Nhất Trung cũng nhìn thấy được, trong đó cũng bao gồm người mà ngày đó đã làm một màn “anh hùng cứu mỹ nhân” cứu Hàn Mộ Vũ-Đoạn Thần Kiệt, cậu ta đã xem được những cảnh tượng trong video Hàn Mộ dùng chân đá vào thùng rác trong tay Hàn Mộ Vi rơi xuống đất, Hàn Mộ Vũ còn từ tay đem thùng rác đó lên người mình, xem xong, tâm lại cảm thấy lạnh lại.....

Hàn Mộ Vũ trên video sao lại xa lạ đến như thế.

Ở trong cảm nhận của cậu ta, Hàn Mộ Vũ vẫn luôn là đơn thuần thiện lương, cô ta đối xử với người chị gái gốc gác của mình vẫn luôn rất tốt, đối với những người bạn học khác cũng vẫn luôn rất có lễ phép, thành tích cũng vẫn luôn thực ưu tú.....

Cậu ta từ lúc học tiểu học đến giờ vẫn luôn học cùng một trường với Hàn Mộ Vũ, đối với cô ta vẫn luôn rất có hảo cảm, mà đối với Hàn Mộ Vi thì lại hoàn toàn đối lập, cậu ta luôn cảm thấy Hàn Mộ Vi vừa ngốc lại vừa xấu, nếu như cậu ta có một người chị gái như thế, nhất định sẽ cảm thấy rất mất mặt không muốn đến gần người chị đó. Nhưng mà Hàn Mộ Vũ lại một chút cảm thấy mất mặt cũng không hề có, luôn đi theo những người ở trong lớp người khác nhắc đến chị gái của mình, nói Hàn Mộ Vi có bao nhiêu đáng thương, nói có vài tuổi đã không mở miệng nói được, thành tích cũng kém, mỗi khi nhắc đến Hàn Mộ Vi sẽ khiến cho ba không vui.....

Hàn Mộ Vũ bảo cảm thấy rất lo lắng cho chị gái, vạn nhất Hàn Mộ Vi giữa trưa lại không biết như thế nào mua ăn, già đi lại cũng chỉ ăn bánh bao không đủ chất dinh dưỡng thì phải làm sao? Nói sách trong cặp của Hàn Mộ Vi hôm nay không có đem cái gì đến, tới lớp bọn họ nhờ người cùng bàn với Hàn Mộ Vi cho chị gái của mình xem chung sách.....

Kết quả bạn ngồi cùng bàn với Hàn Mộ Vi lại vô cùng ghét bỏ nói: "một người ngốc thì còn cần đọc sách để làm gì chứ?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Vẫn luôn bị đương thương sử

Hàn Mộ Vũ còn cảm thấy tức giận mà cãi nhau với cái người bạn ngồi cùng bàn với Hàn Mộ Vi kia, đến nỗi ngay cả lớp kế bên cũng biết được, Hàn Mộ Vũ chính là đối với người chị bị ngược kia của mình rất tốt, nhưng mà cái người chị gái ngược kia lại luôn không quan tâm đến Hàn Mộ Vũ, Hàn Mộ Vũ có lòng tốt quan tâm giúp chị gái mua com hộp mà Hàn Mộ Vi cũng không có ăn, chỉ đặt nó ở một nơi nào đó rồi bỏ đi.....

Những chuyện giống như vậy vẫn luôn xảy ra rất nhiều, đồng phục của Hàn Mộ Vi không biết làm sao lại bị bỏ vào trong nhà vệ sinh còn bị ướt hết, Hàn Mộ Vũ liền sốt ruột mà đi tới tận nơi xem, đem đồng phục đang mặc trên người cởi ra để đưa cho Hàn Mộ Vi mặc, chính mình chỉ mặc một cái áo mỏng manh giữa mùa đông lạnh buốt, sau đó bị lạnh cứng đến mức ngất bệnh.

Nhưng mà Hàn Mộ Vi lại căn bản không chạm vào bộ đồng phục kia của Hàn Mộ Vũ, thậm chí thời điểm đi về cũng không có lấy bộ quần áo đem trở về sạch, làm hại Hàn Mộ Vũ mấy ngày liền tiếp liên tục mặc một bộ đồng phục.....

Hàn Mộ Vi vẫn luôn luôn không bao giờ giao nộp bài tập, Hàn Mộ Vũ lại sợ chị sẽ bị giáo viên tiếng Anh trách phạt, nên đã giúp chị gái làm hộ bài tập tiếng Anh, nhờ cậu ta đem lên nộp giúp.

Kết quả lại bị giáo viên Tiếng Anh phát hiện ra được, Hàn Mộ Vi bị Nhan lão sư kêu lên phòng giáo viên, định xử phạt luôn Hàn Mộ Vũ, nhưng thời điểm Hàn Mộ Vũ nhận sai, nói muốn phạt Hàn Mộ Vi.....

Từ sau chuyện lần đó, Nhan lão sư vẫn luôn cảm thấy không thích Hàn Mộ Vi, cảm thấy Hàn Mộ Vi dám cả gan để cho em gái làm hộ bài tập hộ, căn bản là đang lừa gạt mình.

Ngay cả sau khi Hàn Mộ Vi thi tiếng Anh được 100 điểm, Nhan lão sư cũng vẫn là không thích Hàn Mộ Vu.

Đoạn Thần Kiệt tại lại đoạn video kia xem kỹ, tìm xem thử có cái gì đó không đúng trong đó hay không, lại phát hiện căn bản không có, đó chính là Hàn Mộ Vũ cùng Hàn Mộ Vi.....

Ngày đó, cậu không phải cũng chỉ nhìn thấy được phân đoạn ở phía sau thôi hay sao?

Đoạn Thần Kiệt tâm tình phức tạp mà đóng máy tính lại, cảm giác tâm tình có chút khó chịu.

Có phải, từ trước đến nay, thật ra hẳn vốn là đều bị Hàn Mộ Vũ lừa hay không? Hàn Mộ Vũ chính là tự tay mình cầm thùng rác đổ lên trên người, chính vì muốn giả họa cho Hàn Mộ Vi, nói cách khác, chuyện đồng phục của Hàn Mộ Vi lúc trước bị ném vào trong nhà vệ sinh, cũng có khả năng là Hàn Mộ Vũ làm. Bài tập tiếng Anh, cũng là Hàn Mộ Vũ cố ý, biết rõ Nhan Lão sư nhất định sẽ nhận ra được nét chữ của mình, càng biết rõ rằng Nhan Lão sư ghét nhất là đối gât.....

Đoạn Thần Kiệt trong lòng đang nổi lên sóng to gió lớn.

Những người học sinh ở Giang Thành Nhất Trung hiện tại tâm trạng trong lòng cũng trở nên phức tạp lên như vậy, đặc biệt là rất nhiều lúc trước đứng về phía Hàn Mộ Vũ, lại đối với Hàn Mộ Vi ngang ngược chỉ trích.....

Trong group lớp 2/3, còn có người âm thầm nói:

"Tôi cảm thấy chính mình bị Hàn Mộ Vũ lừa gạt quay mòng mòng....."

"Cẩn thận ngẫm nghĩ lại, Vi Vi có bao giờ mà làm ra chuyện này với những người khác đâu chứ? Khẳng định là Hàn Mộ Vũ đã khi dễ cậu ấy trước, cậu ấy mới có thể làm như vậy....."

"Nhìn vai có vẻ giống như không phải là lần đầu tiên a..... Chẳng lẽ, trước đó đều là chúng ta hiểu lầm Hàn Mộ Vi?"

"Vi Vi giúp chúng ta nhiều như vậy, mình tin tưởng cậu ấy vô điều kiện!"

"Mình cũng tin tưởng Hàn Mộ Vi!"

"Hàn Mộ Vi là người trong lớp chúng ta, cậu ấy trước nay chẳng làm ra chuyện gì xấu với chúng ta cả, chúng ta hẳn là càng nên phải tin tưởng cậu ấy nhiều hơn nữa....."

"Thực xin lỗi Hàn Mộ Vi, lúc trước khi nhìn thấy chuyện đó mình cũng tin mà trách cậu....."

Chu Quân Hào nhảy nháy vào trong: "Các người nhấn tin qua lại ở đây thì có ích lợi gì? Hiện tại ở trên Weibo còn có rất nhiều người đang hiểu lầm Vi Vi! Còn có những người ở các trường học khác, rất nhiều người đều đang mắng Vi Vi....."

Tề Tư Mẫn cũng nói: "Đúng vậy a, các cậu thật sự cảm thấy có lỗi với Vi Vi, mau giúp đỡ Vi Vi nhanh chóng làm sáng tỏ sự thật. Còn có, nếu là các cậu hiện tại là xin lỗi, về sau nếu như xảy ra chuyện giống như vậy nữa, lại quay lưng lại mà mắng Vi Vi, tôi cảm thấy các cậu hiện tại đúng nên làm lương phú thời gian!"

Thực mau, các bạn học trong lớp 2/3 đều đem chuyện này cùng video đăng lên Weibo còn chia sẻ cho những người khác ở Giang Thành Nhất Trung, rất nhiều người sau khi xem xong được cái video kia đều giật mình đến ngay người, cái nhìn đối với Hàn Mộ Vi cùng Hàn Mộ Vũ cũng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 165: Xoay ngược lại

"Tôi là bạn học của Hàn Mộ Vi. Hàn Mộ Vi ngày thường thật sự đối xử với chúng ta rất tốt, tôi cùng vài bạn học trong lớp thành tích vẫn luôn không được tốt, sau đó lại nhìn thấy được Hàn Mộ Vi từ một trứng ngỗng đến không đạt tiêu chuẩn, cũng từ không đạt tiêu chuẩn đến đạt tiêu chuẩn lại cuối cùng là đạt được đến một trăm đều..... Chúng tôi giống đều nhận được sự khích lệ, sau đó vẫn luôn mặt dày tìm cậu ấy đề hỏi bài. Hàn Mộ Vi đối với người khác rất tốt, vô luận là ai hỏi cậu ấy, cậu ấy đều có thể giảng giải cái đề đó cho người ta rõ ràng rành mạch lại còn dễ hiểu, cũng không giấu lại gì cho mình. Cậu ấy thật ra chỉ là không thích nói chuyện, nhưng cậu ấy thật sự thực thiện lương!"

"Tôi cũng là bạn học của Hàn Mộ Vi, tuy rằng tôi chưa từng hỏi bài cậu ấy bao giờ, nhưng mà, nếu nói những cái khác có thể là giả, thì thành tích của cậu ấy tuyên đối không phải là giả! Tôi từ lúc nhỏ đi học cho đến bây giờ, trước nay chưa thấy qua người nào chăm chỉ còn nỗ lực như cậu ấy vậy. Mỗi ngày 7 giờ cậu ấy đã đến trường học, sau khi học xong trừ bỏ những lúc ăn cơm hay vào nhà vệ sinh, đều là nghiêm túc làm bài tập, hoặc là giúp đỡ cho các bạn học khác giải các đề bài tập. Mỗi ngày tan học cậu ấy đều là người cuối cùng rời khỏi phòng lớp, ngoại trừ bài tập được giao, cậu ấy còn mua rất sách vở bài tập, làm xong làm xong bài tập được giao liền lôi sách vở ra tiếp tục làm thêm..... tôi từng mượn tập của ấy một lần, nhìn vào cảm thấy mình thu được lợi thêm vài kiến thức..... Hàn Mộ Vi xứng đáng có được thành tích như vậy!"

Ngoại trừ những người phải bác lại việc thành tích của Hàn Mộ Vi là giả, đối với việc nghi ngờ nhân phẩm của cô cũng có rất nhiều người đứng ra lên tiếng bênh vực cho Hàn Mộ Vi:

"Hàn Mộ Vi khi dễ bạn học a? Bả lăng vườn trường? Nếu nói câu ấy bị người ta khi dễ tôi còn cảm thấy không có gì ngạc nhiên, nhưng nói câu ấy khi dễ ức hiếp người khác..... tôi chỉ muốn cười a! Bộ dạng như một cái bánh bao của cậu ấy thì có thể khi dễ được ai? Cậu ấy không bị người ta khi dễ là đã mừng lắm rồi!"

"Hàn Mộ Vi một chút cũng không giống như phú nhị đại mà các người đã nói đâu, có phú nhị đại nào mỗi lần đi học đều là đi bộ hoặc bắt xe bus chứ? Nhà cậu ấy đúng là có xe, cậu ấy bị thương chân mấy ngày khá hơn liền không ngồi xe đi đến trường nữa..... cậu ấy lúc trước hầu như ngày nào cũng đều ăn bánh bao, mấy món khác dù có ngon thế nào cũng chưa từng đụng đến. Gần đây coi như đỡ hơn được một chút, mỗi ngày có định một thịt một canh không hơn không kém..... giống như là người máy vậy!"

"Cậu ấy thật ra luôn âm thầm làm rất nhiều chuyện cho lớp của chúng tôi, thời điểm tan học luôn là người cuối cùng rời đi, cô ấy luôn nhìn xem cửa sổ đã đóng chưa sau đó giúp chúng tôi đóng lại, chổi hay dụng cụ đã được cất dọn gọn gàng hay chưa, rác nếu quên đem đồ cậu ấy sẽ cầm đi đó. Có một lần tôi làm mất chìa khoá xe, cậu ấy giúp tôi tìm hơn một giờ, cuối cùng vẫn là cậu ấy cho tôi mượn tiền làm lại một chìa khoá khác....."

"Ai cũng nói nhìn chữ như nhìn người, cho các người nhìn xem chữ viết của Hàn Mộ Vi..... Tôi từ sau khi thấy chữ viết của cậu ấy, tôi cũng không có cách nào mà cảm thấy chán ghét cậu ấy. Cho dù tất cả các người đều cảm thấy cậu ấy hư, tôi cũng không tin."

Người bạn học này còn đăng lên một tấm hình đoạn văn của viết của Hàn Mộ Vi, trên đó chính là thành quả luyện tập suốt mấy tháng của Hàn Mộ Vi. Chữ viết đẹp đến đến làm người cảnh đẹp ý vui, không ít cư dân mạng xem đều sôi nổi lưu lười.

Còn có người còn đăng lên tấm hình Hàn Mộ Vi đang cầm bút lông luyện chữ trong phòng học, trên ảnh chụp nữ hài đúng lúc tĩnh sừn mặt làm người phảng phất tâm đều tĩnh lặng lại, xem xong tấm ảnh này, đều làm người cảm thấy cô không có khả năng là người làm ra những chuyện này ở trong video kia

"Cô nương này..... ở C khu Giang Thành? Lớn lên vẫn giống tiểu cô nương nhỏ nhắn của ngày trước tôi gặp qua, lần đó ở đại lộ XX, lúc ấy có một lão thái gia té xỉu, tất cả mọi người đều không dám đỡ, tiểu cô nương bình tĩnh đến nhờ người gọi xe cứu thương, giúp lão nhân tìm thuốc trong người để uống kịp thời..... Cứu lão nhân gia kia một mạng a!"

"Cô nương này..... tôi hình như cũng gặp qua? Hình giống với cái người vào xế chiều tôi đi tản bộ, đều nhặt rác rơi bừa bãi dưới đường đem đi bỏ..... giảm bớt rất nhiều công việc cho các bác lao công a! Nếu như mỗi người đều có ý thức tự giác như vậy, không đi vứt rác bừa bãi thì tốt rồi!"

"Tôi hình như cũng gặp qua..... là cô nương Hàn gia thường xuyên chạy bộ ở công viên tiểu khu đúng không? Tiểu cô nương này rất được a, lần trước còn giúp cho bà tôi nhặt lại mấy trái táo bị rơi ra ngoài đường nữa."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 166: Một dòng nước trong.....

Trong khoảng thời gian ngắn, trên mạng xuất hiện rất nhiều người đều quen biết Hàn Mộ Vi, mỗi người đó còn vì Hàn Mộ Vi mà nói lời hay, làm cho người ta nhanh chóng nghĩ là những thủy quân được mua.

Nhưng mà đọc được những bình luận mà họ đăng, còn đăng cả hình ảnh lên, nên có thể dẫn nhìn ra được, những người này vốn không phải là thủy quân cái gì đó, mà chỉ đơn thuần là vì Hàn Mộ Vi mà lên tiếng bênh vực kẻ yếu thôi.

Không đếm được hết hay đọc hết có cái bao nhiêu bình luận, các cư dân mạng bây giờ mới phát hiện ra, cái người tên Hàn Mộ Vi này quả thực quá ưu tú!

Cô không những là thành tích tốt, hơn nữa lại còn thường xuyên giúp đỡ cho người khác bất kể là việc nhỏ hay việc lớn, chỉ cần có nhìn thấy, có thể giúp được cô đều tận lực giúp đỡ cho người ta.....

Này quả thực chính là một dòng suối tình khiết ở thế kỉ 21 a!

Hiện tại xã hội này, mỗi người đều chỉ tự lo chính mình, chỉ nhìn đến lợi ích của bản thân trước tiên, làm gì còn có người nào giống như là cô, làm nhiều chuyện tốt đến như vậy mà lại không cần ai phải báo đáp chứ, hơn nữa hình như nó chính là một thói quen ở trong cuộc sống, tựa hồ khi gặp được chuyện gì bất bình, cô cần bản không quan tâm đến việc lợi ích được mất, lập tức đã đến giúp đỡ.

Lại nghĩ đến cái tin tức của tiểu cô nương trên mạng trước đó, các cư dân mạng không nhận được cảm thấy hồ thẹn.

Đặc biệt là mấy người trước đó nói có mua chuộc bọn người của Trần công tử để tẩy trắng cho chính mình, quả thực đúng là hồ thẹn khó lắm!

Thoạt nhìn sự việc được sáng tỏ trước đó chính là sự thật, mà bọn họ lại tâm lý âm u mà hoài nghi hết thảy mọi thứ, chỉ cảm thấy phứ nhị đại như người ta khẳng định chính là không chuyện ác nào mà không làm, Lý Thanh chỉ là người thường thì sao đâu lại với người có tiền như vậy được.....

Hiện tại biết được càng nhiều, sự khâm phục của mọi người dành cho Hàn Mộ Vi càng lúc càng nhiều hơn, rất nhiều người không nhận được bắt đầu tự hỏi lên:

Cái video này rốt cuộc là do người nào đã đăng lên? Vì cái gì lại có tình đăng lên hình ảnh của một người có dáng dấp giống như Hàn Mộ Vi? Mục đích của người đó là cái gì?

Có một số người lại nghĩ tới,người phóng viên của toà soạn đăng tin lần trước, Trần Hi.

Không thể không nói, trực giác của cư dân mạng là vô cùng nhạy bén, lực lượng cũng rất cường đại.

Không đến nửa ngày tìm kiếm, cái tài khoản đăng video lúc trước lên và cái tài liệu khác đều tra ra được hết, các dân mạng còn kinh ngạc phát hiện ra, địa chỉ IP của người phát tán cái video kia ra, hơn nữa..... lại là từ chính cái toản soạn nhỏ lần đó đăng lên tin tức kia!

Quả nhiên là Trần Hi!!

Lực lượng đồng đảo dân mạng đã nhanh chóng tra ra thêm được, nguyên lai bởi vì chuyện tin tức lần trước làm Trần Hi bị chủ biên của toà soạn xử trí, cái người tên Trần Hi này nhất định là đối với Hàn Mộ Vi đã sinh hận ở trong lòng, cho nên lúc này đây mới có thể phát tán ra cái video kia. Tuy rằng không biết được cái video kia từ đâu mà ra sao có ta lại có được, nhưng mà, cô ta cực kỳ rõ ràng chính là đang nhắm vào Hàn Mộ Vi.

Các cư mạng đều cảm thấy phản nộ lên, từ đầu đến cuối đều là cái người tên Trần Hi này châm ngòi cảm xúc của bọn họ, nếu không phải như thế, bọn họ làm sao có thể tự và mặt mình như vậy một lần nữa?!

Cảm giác chính mình bị đùa bỡn,hành động của các cư dân mạng rất nhanh lẹ, không ít người đã gọi điện thoại đến cho toà soạn để khiếu nại, cảm thấy Trần Hi loại người này không tư cách làm một phóng viên, chủ biên toà soạn sau khi biết được chuyện này, cũng nhận thấy được việc này sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến thanh danh của toà soạn, ngày hôm sau,sau khi Trần Hi đến toà soạn làm việc, không một chút do dự mà sa thải cô ta!

Trần Hi sau khi biết được nguyên nhân mình bị sa thải tức đến muốn chết, lại tăng thêm vài phần hận ý đối với Hàn Mộ Vi.

Phần nộ mà từ toà soạn đi ra ngoài, Trần Hi đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhanh chóng lấy điện thoại nhấn gọi vào dãy số nào đó.....

"Thật xin lỗi, số điện thoại ngài vừa gọi không đúng....."

Trần Hi trừng lớn đôi mắt, không thể tin được mà gọi lại thêm một lần nữa, cũng lại là âm thanh nhắc nhở đó. Trần Hi nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đáng chết..... Cư nhiên bị lừa!!!"

Người kia.....

Là người ngày đó gọi cô ta lại, cũng chính là người cung cấp cho cô ta cái video kia.....

Người đó hẳn ta rõ ràng hứa hẹn đã hứa hẹn với cô ta, nếu như cô ta làm như vậy, hẳn sẽ giúp cô ta đến làm việc ở một cái toà soạn lớn hơn, thậm chí có thể giới thiệu cô đi là trợ thủ cho Lý Vi!!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Trần ai lạc định

Trần Hi tức giận cắn chặt răng, cuối cùng chỉ có thể không cam lòng mà kết thúc cuộc gọi.

Mà bên kia, Hàn Tử Tư mới biết được trên mạng tin tức, lúc trước Hàn Mộ Vi vẫn luôn ở thế bị động, vốn tưởng rằng thanh danh của cô vì vậy cũng sẽ đi tong, ông ta cũng không có dự định sẽ quan đến chuyện này, không nghĩ tới chỉ một trong khoảng thời gian một ngày, mọi thứ trên mạng đều thay đổi xoay lại, ngược lại là thanh danh của đứa con gái thứ hai mà ông ta hết mực yêu thương lại mất hết.

Bản thân Hàn Mộ Vũ cũng đã đọc được những cái đó, thời điểm đọc đến chỗ tất cả mọi người đều đang mắng cô ta là kẻ dối trá, là bạch liên hoa, tức giận đến cả khuôn mặt đều xanh lên. Lúc đi đến trường học, cũng phát hiện những người bạn học kia đối với cô ta không còn nhiệt tình thân thiện như lúc trước, hơn nữa còn có một số người chỉ trỏ cô ta, cảm thấy bị cô ta lừa gạt.....

"Hàn, Mộ, Vi!!"

Hàn Mộ Vũ nghiêng răng nghiêng lợi mà trừng mắt nhìn phòng của Hàn Mộ Vi ở trên lầu hai

Cô tốt nhất là đừng quay trở lại, nếu như mà quay trở lại, cô ta tuyệt đối sẽ không để cho cô được sống yên ổn đâu!!

Lúc Hàn Mộ Vi ép cô ta uống hết hai ly nước bị hạ dược kia, hai cô ta cùng với Quý An Thừa mà bản thân luôn cảm thấy chán ghét bà xem thường phát sinh quan hệ, cô ta cũng đã hận đến muốn giết cô! Hiện tại ngay cả những người bạn học của Hàn Mộ Vũ cũng lại vì cô mà thay đổi thái độ đối với cô ta.....

Nhiều năm nỗ lực đều uống phí hết, Hàn Mộ Vũ hận đến muốn giết người!

Lưu Băng Tinh thì vẫn còn an bình bất động không làm gì, dù sao hiện tại bây giờ cách nửa năm sau thời gian vẫn còn khá dài, đợi cô ta lớn lên thêm một chút địa vị vững vàng, bọn họ còn có rất nhiều thời gian để tính kế giải quyết triệt để Hàn Mộ Vi.

Hàn Tử Tư sau khi nhận qua hai lần giáo huấn từ hai sự việc lần trước của những người ngoài cuộc, đối với sự kiện ở trên mạng càng tăng thêm sự chú ý, sự việc lần này xoay chuyển rồi, tư kí của ông ta đã lập tức báo cáo cho ông ta biết việc này. Sau khi gặp mặt mấy đối tác của ông ta, lại còn nhận được lời khen ngợi đứa con gái lớn đã bỏ nhà ra đi của mình, Hàn Tử Tư bắt đầu suy nghĩ nên làm thế nào để bắt Hàn Mộ Vi đem về nhà lại.

Tuy miệng vết thương trên cánh tay đã lành lại lại, nhưng lại để lại một vết sẹo vô cùng khó coi trên cánh tay, Hàn Tử Tư vừa nhìn đến nó liền nhớ tới bộ dạng Hàn Mộ Vi giống như bị điên ngày hôm đó, tuy rằng lòng còn sợ hãi cùng với hận ý với Hàn Mộ Vi, nhưng mà, những việc này so với 15% cổ phần mà Vệ Như Yên đã để lại cho Hàn Mộ Vi thì tất cả chuyện đó đều không quan trọng bằng. Ông ta nhất định phải nắm giữ được phần lớn cổ phần ở Hàn thị trong tay, nói cách khác, trước khi lấy được 15% cổ phần đó về tới tay mình, ở ngoài mặt ông ta vẫn sẽ đối xử tốt với Hàn Mộ Vi.

Để thể hiện ông ta yêu thương quan tâm đến đứa con gái của chính mình, Hàn Tử Tư sau khi biết được chuyện này, liền báo thư kí của ông ta lấy danh nghĩa của Hàn thị đi tố cáo toà soạn kia cùng với người phóng viên Trần Hi.

Nhận được thư của toà án toà soạn gặp đến độ muốn mệnh, vạn phần hối hận vì đã để cho Trần Hi vào làm trong toà soạn, tìm mọi cách để tin gấp Hàn Tử Tư cùng Hàn Mộ Vi để xin lỗi và hoà giải, nhưng mà bọn họ không có một cơ hội nào cả, cuối cùng chỉ phải ở trên official website bọn họ cùng tuần san báo tiếp theo đăng bài xin lỗi Hàn gia cùng Hàn Mộ Vi, hơn nữa bồi thường chút tiền, mới đưa việc này hiểu rõ.

Cũng bởi vì việc này, chủ của toà soạn hận thấu Trần Hi, ngầm đem chuyện của Trần Hi làm truyền đi khắp trong ngành, làm cho Trần Hi sau đó trong mấy tháng liên tiếp vẫn không được nhận vào toà soạn nào khác nữa.

Có điều, cô ta không biết, cho dù toà soạn không đem chuyện này truyền ra bên ngoài, việc này ở trên mạng cùng Giang Thành đã sớm nhào đến ồn ào huyền ảo, vốn dĩ đã đứng đầu top tìm kiếm, hưởng chi trong đó còn đề cập đến Hàn Tử Tư nhân vật số một số hai ở Giang thành như thế, mặt khác truyền thông đã sớm đối với việc này từng có chú ý, cho dù không được người khác, cũng sẽ không tuyến Trần Hi một người nhân viên như vậy vào làm đầu.

Việc này đến đây cũng dần hạ nhiệt xuống dần dần mà hạ màn xuống, Hàn Mộ Vi cơ bản đã trong sạch, nhưng mà cô cũng không thêm đề ý.

Thời gian nghỉ đông chỉ còn lại một tuần, hiện tại Hàn Mộ Vi vẫn luôn ở trong phòng của mình, từng bước từng bước hoàn thành những nhiệm vụ mà Tiểu Bao Tử đã bố trí cho cô.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Bánh bao đầu không lại bạch liên hoa

Mỗi ngày đều dậy sớm chạy bộ, tắm rửa, ăn bữa sáng có trái cây rau củ có thịt có tinh bột dinh dưỡng, sau đó học tiếng Anh, luyện khẩu ngữ, đọc thơ cổ, luyện viết chữ thư pháp..... Giữa trưa có thể ngủ nửa tiếng, buổi chiều thích hợp để vận động cơ thể một chút, như vậy không thất thần.

Tiểu Bao Tử vì Hàn Mộ Vi còn sắp xếp thêm môn bơi lội và võ thuật, trong tiểu khu cũng có cả hồ bơi, mỗi ngày buổi chiều đều tập bơi hai giờ liền, kỹ thuật bơi của Hàn Mộ Vi cũng tiến bộ hơn nhiều.

Còn có võ thuật, Tiểu Bao Tử lựa chọn cho Hàn Mộ Vi học ở một võ quán gần tiểu khu chỉ cách có nửa giờ đi xe sẽ tới, môn võ cô học chính là võ thuật cổ truyền của Trung Quốc, mà không phải RB Hàn Quốc cái tiến Karate cũng Tae Kwon Do. Àn mà Tiểu Bao Tử đã nói tới, Karate cũng Tae Kwon Do không phải cũng là RB Hàn Quốc từ Trung Quốc trộm sư lại cái tiến sao? Nếu vậy không bằng học bản gốc sẽ tốt hơn sao!

Người Trung Quốc nên học võ thuật của Trung Quốc!

Tiểu Bao Tử chính là ở trên mạng lựa chọn được võ quán rất có danh tiếng, tuy rằng học phí đóng có hơi nhiều một chút, nhưng mà mức thì cơ chỗ tốt của nó, ít nhất là huấn luyện theo hình thức là một kèm một, lại còn có có thể tự mình lựa chọn huấn luyện viên dạy học.

Hàn Mộ Vi nhanh chóng được chọn một vị lão sư nữ hướng dẫn cho mình, trải quay tập luyện ngày đầu tiên, Hàn Mộ Vi cảm thấy bản thân đã chọn đúng người rồi.

Không thể trông mặt mà bắt hình dong, cô chọn người không sai!

Vị nữ lão sư này tuy ít hơn về tuổi tác, nhưng lại may mắn không thua cấp đại với những người đàn ông cao to thô kệch khác ở trong võ quán.

Tuy thời gian Hàn Mộ Vi học rất ngắn, nhưng cảm giác thân thể của mình phản ứng tốc độ nhanh hơn rất nhiều, đối với người lão sư này cô thật phần vờ lòng.

Nhưng mà, tuy rất hài lòng nhưng sắp đi học lại, Hàn Mộ Vi lại phải sắp xếp lại thời gian biểu của mình một lần nữa, mỗi tuần chỉ có thể đi đến học được hai buổi.

Tuy rằng khoảng thời gian này rất ngắn, nhưng Hàn Mộ Vi lại cảm giác bản thân đang được tận hưởng sống một cuộc đời mới, chưa bao giờ từng cảm nhận được tự do hạnh phúc đến như vậy.

Một học kỳ mới nữa lại bắt đầu rồi.

Hàn Mộ Vi không cũng có chuyện trường, hiện tại cô cũng đã đủ kiên cường, cô không hề nghĩ đến việc trốn tránh, muốn bản thân thật dũng cảm đối diện với hết thảy tất cả mọi việc.

Mới vừa bước vào vườn trường, lập tức nhận được sự chú ý của nhiều người xung quanh, sau chuyện “khỉ dề” Hàn Mộ Vũ ngày trước đó, cô cùng những người ở trong trường học cũng chưa gặp lại nhau một lần nào, sau đó trên mạng lại xảy ra một loạt sự việc, Tiểu Bao Tử tuy rằng rất muốn kê cho cô nghe, nhưng mà cô lại không có muốn nghe, Tiểu Bao Tử chỉ có thể đem những việc đó nuốt vào trong bụng.

Bởi vậy Hàn Mộ Vi cũng không biết, chuyện kia vốn đã được làm sáng tỏ, vẫn giữ biểu tình trên khuôn mặt như cũ mà đi vào trong lớp.

Hàn Mộ Vi cho rằng những người đang ghé mắt nhìn cô là bởi vì sự việc lần trước, thật ra những người này ít hoặc nhiều cũng có biết được chuyện xảy ra ở trên mạng, cũng biết lúc trước là bản thân mình đã hiểu lầm Hàn Mộ Vi, tới lúc nhìn thấy Hàn Mộ Vi, rất muốn xin lỗi hoặc là nói một chút gì đó với cô, nhưng thấy thần sắc trên mặt của cô, rồi lại chùn bước muốn nói lại thôi.

Nhưng mà, cho dù Hàn Mộ Vi đã biết, cô cũng sẽ không đề ý.

Trong khoảng thời gian này điều cô nghĩ tới, cô chỉ muốn hoàn thành tốt những việc mà mình cần làm, làm cho cuộc sống của mình trở nên tự do thoải mái hơn mới là quan trọng. Còn cách nhìn nhận của những người khác về cô..... Lại không gây thương tổn cho cô, hà tất gì phải để ý đến?

Chu Quân Hào đi vào trong lớp học, vồ vể lên bà vai cô, ngay lúc Hàn Mộ Vi quay đầu lại nhìn, nhanh chóng mà trốn về phía sau, ngồi xuống.

Hàn Mộ Vi xoay đầu tới, nhìn thật cậu ta, nhưng biểu cảm trên mặt cũng không có chút thay đổi nào.

Chu Quân Hào cũng không thêm đề ý, nói: "Sự việc đều được sáng tỏ rõ ràng hề rồi, nhưng mà có điều, về sau cậu vẫn nên cùng người em gái cùng cha khác mẹ kia giữ khoảng cách hơn một chút nữa đi..... nhìn cô ta ngoài mặt lịch sự nhã nhặn đến như vậy, không nghĩ tới lại chính là một đóa bạch liên hoa..... cậu thì lại là một cái bánh bao người người đều có thể ức hiếp khi dễ cậu được,cậu không đầu lại người ta đâu, đừng nhìn hiện tại là cậu chiếm ưu thế, nhưng chỉ cần cô ta làm một chút gì đó, thực mau liền được tẩy trắng tinh tuốt....."

Hàn Mộ Vi ngồi xuống cảm lấy sách từ trong cặp ra ngoài, thể hiện rõ ràng là không để ý đến cậu ta.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Chúng ta tin tưởng người!

Chu Quân Hào đứng lên, "Còn nữa, cậu đó sau này ít làm mấy cái việc giúp đỡ cho người khác gì đó đi! Nhìn đi cậu hiện tại gặp phải nhiều phiền toái đến như vậy, còn không đều là vì cây thích xen vào chuyện của người khác mà gây nên như bây giờ sao?"

Tề Tư Mẫn không biết đã xuất hiện bên cạnh từ khi nào, nghe thấy vậy liền trực tiếp cho Chu Quân Hào một cú đá vào chân cậu ta: "Nói chuyện kiểu gì vậy hả? Vì Vi cậu ấy giúp đỡ cho người khác là chuyện tốt! Cậu ấy vốn dĩ chính là một người lương thiện như vậy, cậu cho rằng cậu ấy giống như cậu vậy sao? Vì Vi, đừng nghe cậu ta nói! Nên giúp thì vẫn cứ giúp đi, có điều, về sau lúc cậu giúp đỡ cho người khác, nhất định phải xác định trước người ta là người như thế nào, có đáng để cho mình giúp đỡ hay không..... Đừng lo lắng, mình sẽ giúp cậu giám định a!"

"Đúng vậy a, Hàn Mộ Vi, cậu yên tâm đi, bọn mình đều tin tưởng cậu cả!"

"Hàn Mộ Vi, sau khi đọc được tin tức ở trên mạng mình mới biết được, cậu lại chính là một hiệp khách chân chính! Cái khoảng khác mà cậu nhảy xuống nước cứu người quả thật soái khí đến ngất trời luôn a....."

"Hàn Mộ Vi, về sau mặc kệ có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa mình cũng sẽ luôn tin tưởng cậu! Cho dù Hàn Mộ Vũ lại đi nói cậu khi dễ cậu ta nữa, bọn mình cũng đều ở bên cạnh của cậu tin tưởng cậu!"

"Không sai! Cho dù những người khác có nghi ngờ cậu hoài nghi cậu, toàn bộ người trong lớp 2/3 cũng đều tin tưởng cậu,bọn mình luôn là hậu thuẫn vững chắc cho cậu!"

"Minh hiện tại cũng đã hiểu rõ, chúng ta không nên chỉ nhìn đến ngoài mặt của sự việc. Hàn Mộ Vũ khi dễ cậu quá đáng đến như vậy, cậu đáp trả lại như thế là rất bình thường!! Lần sau mà cô ta còn như vậy đối với cậu, cậu phải nói cho mình biết, mình sẽ giúp cậu giải quyết cô ta!!"

"Hàn Mộ Vi, ba của cậu cùng người mẹ kể kia nếu như đối xử với cậu không tốt, cậu cứ việc đến nhà mình ở đi! Mẹ của mình sau khi biết được chuyện của cậu,cảm thấy rất có hảo cảm với cậu....."

.....

Lập tức mọi người trong lớp đều đi đến, vây quanh bên người Hàn Mộ Vi không ngừng nói mãi bên tai cô, trong ánh mắt của bọn họ lóe tia đơn thuần mà kiên định ở cái độ tuổi mới lớn như hiện tại.

Hàn Mộ Vi căn bản không biết hiện tại đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên có nhiều người vây quanh bên người cô như vậy,lại còn nói là tin tưởng cô, làm cô thấy ngạc nhiên, trong khoảng thời gian ngắn có chút không kịp phản ứng lại, chỉ có thể đưa mắt ngơ ngác mà nhìn những người đang ở phía trước mặt.

Chu Quân Hào cười, "Hàn Mộ Vi, cậu không phải là đang cảm động đến mức muốn khóc luôn rồi đó chứ? Khó mà có được dịp a, nhưng nếu như để cho người ngoài nhìn thấy được cảnh tượng như vậy, còn tưởng rằng bọn tôi đang khi dễ cậu nữa đó!"

Hàn Mộ Vi đưa mắt chậm rãi nhìn những người đang đứng xung quanh mình, chậm rãi mím môi, đứng lên, "Cảm ơn, mình đi tìm lão sư hỏi bài."

Nói xong, liền nhanh chóng rời khỏi lớp.

Cô hành động như vậy thoạt nhìn thật không có phép tắc, nhưng mà mọi người ở trong lớp đều đã thấy quen, cũng không cảm thấy có cái gì, ngược lại cảm thấy cô là đang ngượng ngùng, chờ sau khi cô đi ra khỏi lớp, lại kích động mà thảo luận lên.

"Hệ thống thông báo: Chu Quân Hào đối với ngài tăng lên 3 điểm hảo cảm giá trị; Tề Tư Mẫn đối với ngài tăng lên 3 điểm hảo cảm giá trị; Lý Tiểu Nam đối với ngài tăng lên 3 điểm hảo cảm giá trị; Phương Mẫn Nhi đối với ngài tăng lên hai điểm hảo cảm giá trị; Vương Lỗi đối với ngài tăng lên hai điểm hảo cảm giá trị....."

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lên tục vang lên ở trong đầu Hàn Mộ Vi, đồng thời lúc cô đi ngang qua hàng lang, cũng thu được thêm rất nhiều hảo cảm giá trị của bạn học ở các lớp học khác, đi đến trước cửa của văn phòng giáo viên ở trên lầu cũng không đến hai phút đồng hồ, mà lại tích lũy thêm được hơn tới một trăm điểm hảo cảm giá trị.....

Hàn Mộ Vi có chút phản ứng không kịp, chờ sau khi hỏi bài Nhan lão sư xong, Hàn Mộ Vi phát hiện, các lão sư khác cũng đều đối với cô tăng lên thêm một ít hảo cảm giá trị nữa, Hàn Mộ Vi nhìn không được có chút không thể hiểu được lên.

"Tiểu Bao Tử, rốt cuộc là chuyện như thế nào?" Hàn Mộ Vi hỏi.

Tiểu Bao Tử một bên đang vô cùng hưng phấn mà đếm số điểm hảo cảm giá trị không ngừng gia tăng, một bên đem sự việc phát sinh ở trên mạng trước đó kể lại cho cô nghe, Hàn Mộ Vi ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không dự đoán được sự tình sẽ trở nên phức tạp đến như vậy.

"Người nói, cô gái trong cái video đó có vẻ lớn lên so với ta lại giống nhau y như đúc sai?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 170: Hàn Mộ Vi một ngày

"Đừng vậy! Chủ nhân, nếu không phải em vẫn luôn ở bên cạnh cùng với người, cũng sẽ có thể hiểu lầm là người nữa đó a....."

Hàn Mộ Vi trầm mặc xuống dưới.

Trên đời này thật sự có người lớn lên trông giống như cô nữa sao? Hơn nữa, cắt ghép cái video cô phản kháng Hàn Mộ Vũ cùng cái video cô gái kia làm một, làm cho người khác cảm thấy chính là cùng một người.....

Rốt cuộc là ai, lại có mục đích gì đây?

Hàn Mộ Vi không nghĩ ra, Tiểu Bao Tử cũng không tìm thấy được đáp án, cuối cùng đành phải đem việc này tạm thời gác lại qua một bên, nghiêm túc nghe gieo quẻ tới.

Xong ăn xong bữa cơm trưa, Tiểu Bao Tử nói:"Chủ nhân, hôm nay tích lũy gia tăng thêm được 500 điểm giá trị hảo cảm rồi, có thể thăng cấp! Chủ nhân, khi thăng cấp có thể cần đến 48 giờ mới hoàn thành, trong khoảng thời gian này chính nghĩa giá trị sẽ không dùng được..... Chủ nhân, người cảm thấy có thể chứ? Hoặc là chờ đến cuối tuần rồi lại thăng cấp cũng được."

Hàn Mộ Vi lắc đầu, "Không cần, người thăng cấp đi!"

Hàn Mộ Vi biết ý nghĩ của Tiểu Bao Tử, nó là lo lắng hai ngày này cô có thể trong hai ngày thăng cấp lại gặp phải chuyện gì đó, cho nên mới nói đến cuối tuần rồi tiến hành thăng cấp! Nhưng mà, cho dù Hàn Tử Tư bọn họ hiện tại tới tìm cô, cô cũng hoàn toàn không sợ hãi.

Tiểu Bao Tử gật gù đầu, "Đã biết. Chủ nhân, lần này thăng cấp sẽ không đau, người không cần lo lắng."

"Àn"

Sau khi Hàn Mộ Vi gật đầu đáp ứng, thanh âm của Tiểu Bao Tử liền bắt đầu biến mất.

Hàn Mộ Vi biết, nó hiện tại là bắt đầu thăng cấp.

Hai ngày tiếp theo đây, lại sẽ có chút cô đơn rồi.

Nếu là cô vào lúc trước thì không hề sợ cô đơn, thậm chí thực hưởng thụ cô đơn, nhưng chậm rãi sau khi đã quen với sự nhắc nhở mỗi ngày của Tiểu Bao Tử, đối với sự an tĩnh như thế, lại bắt đầu có một chút không thích ứng được.

Sau khi làm xong hết bài tập ở trên lớp, Hàn Mộ Vi thu dọn cặp sách lại gọn gàng, ở dưới ánh nắng hoàng hôn bước ra khỏi trường.

Cô đưa mắt nhìn thẳng ở phía trước, nhìn thấy có rác ở ven đường đều theo bản năng mà cúi xuống nhặt chúng đem bỏ vào thùng rác, ven đường có hai chú mèo hoang ở gần trường nhìn thấy cô vẫn luôn lèo đèo đi theo phía sau lưng cô, đôi chân liền dừng lại, sau đó vào trong một cửa hàng tiện lợi mua một hộp cá đóng hộp, mở hộp ra, ngồi xổm trên mặt đất nhìn chúng nó ăn xong, rồi đem cái hộp đó phân loại rồi bỏ vào trong thùng rác, sau đó tìm một nơi rửa tay sạch sẽ.

Đứng trước cô con điều của một cô bé bị vướng trên cây, cô bé đó đang đứng dưới cây khóc.

Hàn Mộ Vi có chút không thuần thục mà cô trèo lên trên cây, đem con điều bắt lấy xuống cho cô bé kia, cô bé vui vẻ nhận lấy khiêng chân hôn lên má Hàn Mộ Vi một cái như lời cảm ơn rồi chạy đi.

Hàn Mộ Vi đứng ở tại chỗ, vuốt khuôn mặt vẫn còn đang ngây ngốc của mình.

Cô cũng không có chú ý tới, phía sau vẫn luôn có người đi theo sau cô, trong tay cô về còn cầm theo thứ gì đó, ánh mắt nhìn có mang theo tia kinh ngạc cùng vài phần ôn nhu.....

Rất nhanh mà đến nơi hiện tại cô đang ở, người họ vốn tưởng rằng Hàn Mộ Vi sẽ nhanh chóng đi vào trong, nào biết cô lại xoay người đi, rẽ trái rẽ phải, tới một cái chợ truyền thống gần đó, từ trong cặp sách lấy một cái túi bảo vệ môi trường ra ngoài, sau đó đi vào đi, một chút cũng không sợ dơ không ngại bẩn, thậm chí một người luôn không thích những nơi đông đúc người hình như hiện tại cô về cũng không cảm thấy sợ nơi nhiều người này, thuần thục mà tiến vào bên trong chợ đi đến quầy bán thức ăn, bắt đầu chọn mua.

Tốc độ mua đồ của cô rất mau lẹ, rất có quy luật. Tựa hồ đã sớm đã suy nghĩ trước nên mua món gì ở chỗ nào, liền dừng lại xem các chỗ khác có hay không.

Mua một cân xương sườn,nửa cân thịt heo, một cái mớ mè cã, mấy bó rau xanh, còn có một trái bí đao, sau đó đi tới mấy quầy bán trái cây, ở trong đó có một quầy nhỏ bán rất nhiều loại trái cây khác nhau,cô chọn mua bốn năm loại khác nhau, mỗi loại đều chỉ mau có bốn năm trái.

Sau đó, Hàn Mộ Vi liền tính toán rồi đi.

Cô sờ đi có thể mua đến nhanh như vậy, là bởi vì những sạp bán đồ này trước đó Tiểu Bao Tử đều đã khảo sát kĩ càng trước cho cô, chủ của mấy quầy này đa số đều bán hàng mới sạch sẽ tươi ngon nhất trong chợ này lại còn không có việc bán thiếu mất mấy cân cho người ta, tuy rằng không phải là tiện nghi nhất, nhưng cô càng chú trọng nhất đó chính là thực phẩm phải còn mới và phải sạch sẽ.

Đi ra khỏi chợ, Hàn Mộ Vi dừng bước chân lại, nhìn về phía một cái sạp nhỏ trong góc kia.....

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Một người sinh hoạt

Đó là một cái sạp nhỏ bán các loại trứng, chủ sạp nhìn như là một lão thái thái, thoạt nhìn cũng giống như rất nhiều người ở trong các quầy ở chợ, là từ ở nông thôn tới rồi.

Trời đã dần tối lại, bà lão nếu không đi về, phỏng chừng đến lúc về nhà sẽ rất muộn.

Nhưng mà, trong rổ của bà lão hình như vẫn còn lại đến ba bốn mươi quả trứng gà.

Xem ra bà ấy muốn bán hết rồi mới thu dọn về nhà.

Hàn Mộ Vi thở dài thanh, đi qua, "bà bà, chỗ còn lại này con muốn mua hết. Bao nhiêu tiền?"

Lão thái thái kia nghe vậy, thật rất vui mừng nói: "Cô nương, ánh mắt của cô thật tốt! Trứng này đều là từ gà trong nhà tôi nuôi đẻ ra, ăn rất ngon! Một trứng tám đồng, cô muốn mua nhiều đến thế à, lão già này liền tính rè một chút cho cô, toàn bộ chỉ lấy 25!"

Hàn Mộ Vi gật gật đầu, từ trong bóp tiền móc ra tiền tới, tiếp nhận bọc quả trứng từ trong tay của lão thái thái.

Cô vốn dĩ là không muốn làm việc này, đặc biệt là sau khi nhớ đến chuyện của Lưu tẩu xảy ra lúc trước.

Nhưng mà, nhìn thấy một người già đã gần hơn 70 tuổi như vậy mà cứ ngồi ở đây như thế không thể về nhà được, cô lại cảm thấy có chút không đành lòng. Tuy rằng cô có thói quen đồ ăn mỗi ngày mỗi mua một thứ khác, mỗi lần mua đều chỉ mua đúng vừa đủ lượng thức ăn mà mình ăn trong một ngày, nhưng mà vẫn đi mua thêm mấy quả trứng gà nữa, chậm rãi giống như đi tản bộ dần dần về đến nhà.

Dù sao..... Nhiều như vậy mấy ngày sau cũng sẽ hết.

Hơn nữa, cho dù mỗi ngày lão bà bà đều đi đến bán, thì cô không phải là ngày nào cũng sẽ ghé mua.

Hắn là sẽ không gặp phải lão bà bà giống như Lưu tẩu gặp đâu!

Hàn Mộ Vi suy nghĩ như vậy, rồi xách theo một đồng đồ mới vừa mau quay trở về tiểu khu.

Vóc dáng của cô vốn dĩ là nhỏ gầy, một người vừa đem cái cặp có hơn mười cuốn sách vở cùng một cái bình giữ nhiệt ở bên trong, trên tay lại cầm thêm bảy tám cái túi lớn nhỏ khác, thoạt nhìn mất thứ đó ở trên người cũng hơn cả chục kí, nhưng tiểu cô nương hình như không cảm thấy nặng nhọc gì cả, bình tĩnh mà đi vào bên trong tiểu khu, thật cẩn thận không cho những thứ khác để vào mấy quả trứng gà, chậm rãi giống như đi tản bộ dần dần về đến nhà.

Thoạt nhìn cô chính là đang suy nghĩ đến sẽ nấu món gì cho buổi tối hôm nay.

Người nọ đi theo sau lưng cô này giờ có hơi do dự một chút, lại vẫn là nghĩ cách vào tiểu khu, ở trong tiểu khu tìm được phòng của Hàn Mộ Vi.

Tuy rằng vào được tiểu khu, nhưng không có thể phỏng, thì vẫn không thể đi lên trên được.

Người nọ vẫn luôn đứng ở dưới nhàn nhã chờ đợi, một bên làm bộ như những người sống ở đất chậm rãi tản bộ.

Không nghĩ tới vận khí của mình thật không tệ chút nào, trải qua mười phút sau, Hàn Mộ Vi đi xuống dưới lầu, đem rác xuống đi bỏ, đi bọc rác đi đến chỗ xử lí thu gom rác thải trong tiểu khu bỏ nó ở đó, rồi đi đến cửa hàng tiện lợi ở lầu một trong toàn nhà mua một số món, sau đó bước ra ngoài xách theo một số đồ đặc trở về nhà.

Dọc theo đường đi, trên mặt cô đều không có biểu cảm gì cả,nhưng thời điểm đang đi trên lối đi bộ của tiểu khu, lại bị một lão thái thái gọi lại.

"Tiểu Vi à, con tan học rồi sao?"

Hàn Mộ Vi dừng lại bước chân, "Dạ đúng, Lý nãi nãi."

Lý nãi nãi cười tủm tỉm mà nhìn bọc gia vị ở trong tay Hàn Mộ Vi, "Hôm nay lại tự tay xuống bếp nấu cơm sao? Tiểu cô nương tuổi còn nhỏ mà lợi hại thật..... Lý nãi nãi buổi tối hôm nay có nấu canh xương hầm của sen, hôm nay cũng đừng nấu cơm, tới nhà nãi ăn đi!"

Hàn Mộ Vi có chút do dự, "Nãi nãi, con vừa mới đi chợ mua đồ ăn rồi....."

Lý nãi nãi cũng không để cho cô từ chối được tiếp tục nói: "Không có việc gì, đồ ăn ngày mai lại nấu cũng giống nhau....."

Lôi kéo Hàn Mộ Vi đi lên trên lầu.

Bộ dạng tiểu cô nương tuy trong lòng rất muốn từ chối nhưng lại không có cách nào từ chối được trong rất đáng yêu.

Bên cạnh có người nở nụ cười, "Lý Tinh người này..... Sau khi từ ngày đó cháu gái bà ấy vô tình giẫm lên ván trượt thiếu chút nữa chạy ra ngoài đường lộ lớn, liền vẫn luôn đối xử với đứa nhỏ Vi Vi này rất tốt. Người không biết, còn tưởng rằng Vi Vi là cháu gái của bà ấy nữa!"

Một người khác cũng gật gù nói: "Này nếu là tôi à, tôi cũng đem Vi Vi xem như là cháu gái thôi..... Có biết không, ngày đó xe cô xung quanh chạy tấp nập, tiểu nha đầu mới vừa tan học trở về không bao lâu, giẫm phải ván trượt bị té ra bên ngoài đường, liền thiếu chút nữa điếm đã bị đụng trúng, nếu không phải Vi Vi vừa vận đi ngang qua thấy đưa liền kéo tiểu nha đầu đó ra trước khi bị đụng mà nói....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 172: Thói quen mà thói

Người nọ lắng nghe xong, nói: "À di, Hàn Mộ Vi cậu ấy chỉ ở một mình sao?"

Người kể chuyện xong cảm thấy người nọ đang hỏi mình có chút kì quái, nhưng thấy nàng cũng biết tên của Hàn Mộ Vi, cũng không nghĩ nhiều, nói: "Đúng vậy đó, dọn đến đây sống cũng đã được hơn một tuần rồi! Tiểu cô nương này tuổi còn trẻ lại chỉ ở có một thân một mình, nghe nói hiện tại vẫn còn là một học sinh cao trung, cũng không biết người nhà con bé suy nghĩ như thế nào nữa, thời điểm cao trung chính là thời điểm cần có sự quan tâm chăm sóc của cha mẹ a....."

Một người khác cũng đồng tình mà gật gật đầu, sau đó lại nói: "Bất quá á, cũng có thể là tự chúng ta suy nghĩ nhiều, nói không chừng là con bé Vi Vi hiện tại cũng sắp thi đại học rồi, muốn ở một mình đều yên tĩnh ôn tập thi sao?"

Hiện tại mầy đũa nhỏ đều chính là như vậy, đũa nhỏ nhà tôi cũng là như thế, vừa đến lúc chuẩn bị thi cử, cùng nó nhiều lời hơn một câu nó đều đều chê bọn tôi quấy rầy đến nó, bảo nó ăn một ít đồ ăn khuya đều bị nó đuổi ra khỏi phòng, lâu lâu là nó một câu, nói liên trốn khỏi nhà đến nhà bạn bè bảo là học bài....."

Đề tài lại bị dẫn dắt đi chỗ khác.

Người nọ cũng không thêm đề ý, nghe hai người kia cứ nói luyện thuyết, ngẫu nhiên cắm vào hai ba câu, đem đề tài về Hàn Mộ Vi tiếp tục nói.

Hai lão thái thái đều nói muốn đi lên ăn cơm, người nọ mới cười một chút, vừa lòng mà rời đi.

Ngày hôm sau thời điểm Hàn Mộ Vi đi đến lớp học, đã bị Lý lão sư kêu ra ngoài nói chuyện một chút.

"Mộ Vi, đài truyền hình Giang Thành người ta nói muốn được phỏng vấn em, em có đồng ý không?"

Hàn Mộ Vi sững sốt một chút, nhìn về phía người phụ nữ xa lạ đang ngồi ở trong văn phòng của Lý lão sư, nhìn dáng vẻ của người phụ nữ kia chắc tầm khoảng 27 đến 28 tuổi, trên người mặc bộ trang phục công sở chỉnh chu, tươi cười thực thân thiết mà nhìn Hàn Mộ Vi.

Nhấp môi, Hàn Mộ Vi lắc lắc đầu, "Thực xin lỗi, em không muốn....."

Lý lão sư đang muốn nói không có sao cả, đã bị người phụ nữ kia tiến đến cắt ngang lời, "cô là Hàn Mộ Vi đúng không? Tôi là phóng viên của đài truyền hình Giang tên là Thành Diệu Thor, hôm nay tôi đến đây là vì chuyện xảy ra lúc trước ở trên mạng nên muốn đến đây phỏng vấn cô một chút. Có điều, cô không nên hiểu lầm, chúng tôi cũng không phải là đến để phỏng vấn chuyện lúc trước để kích thích đại chúng đâu. Trên thực tế, chúng tôi đang dự định làm một cái chương trình đặc biệt, phát huy một chút tinh thần giúp đỡ cho người là niềm vui.....

Cô cũng biết, hiện tại xã hội đều đã thay đổi rồi, đại đa số mọi người khi muốn làm việc tốt đều sợ không làm ra chuyện tốt ngược lại còn hại mình, mà nếu là mỗi một người đều có suy nghĩ như thế, Trung Quốc chỉ có thể càng ngày càng trở nên lạnh lẽo lòng người hơn thôi."

"Cô lại là một người tốt điển hình, chúng tôi muốn mời cô một người thường làm đại diện, như vậy có thể làm cho nhiều người quan tâm đến hơn." Người phụ nữ kia nhìn thẳng vào Hàn Mộ Vi, nói: "Hàn Mộ Vi, cô nguyện ý trợ giúp cho người khác, tín nhiệm người khác, cô chắc chắn cũng không hy vọng xã hội này sẽ càng ngày càng lạnh lẽo thiếu đi lòng người có phải không?"

Hàn Mộ Vi mím môi, "tôi không phải là người lương thiện đâu."

Đây chính là suy nghĩ từ trước đến giờ của cô, kể từ lúc đầu bắt đầu làm việc tốt đến giờ, đối với cô đó là vì để làm tăng điểm hảo cảm giá trị lên nhiều hơn, thậm chí ban đầu còn là bị Tiểu Bao Tử cưỡng bách làm, cô thì cân bản là không muốn làm.

Cô trước nay không hề có cái tinh thần giúp đỡ mọi người gì đó, chỉ là làm nhiều thì được nhiều, sau đó lại dần dần chậm rãi trở thành một thói quen. Cũng giống như việc cô mỗi buổi sáng đều thức sớm chạy bộ, mỗi tối đều tập luyện thư pháp, tất cả đều đã trở thành thói quen, cho dù hiện tại Tiểu Bao Tử không có ở bên tai lái nhai nhắc nhở, cô cũng sẽ theo thói quen mà làm như vậy, thậm chí không cần phải nghĩ ngợi nhiều.

"Chỉ là thói quen mà thôi."

Hàn Mộ Vi nói: "Xin lỗi, tôi không có cách nào giúp đỡ cho cô."

Diệu Thor sững sốt một chút, ngay sau đó cười, "Mặc kệ là thói quen hay là cái gì khác đi nữa, cô ngay từ điểm đầu tiên xuất phát luôn là sự thiện lương. Hàn Mộ Vi, cô làm việc tốt giúp người ngược lại bị người ta vu hại cảm giác thật rất khó chịu có phải hay không? Rõ ràng cái gì cũng không có làm, lại nhiều người hiểu lầm tới như vậy, có phải là rất khó chịu hay không? Chẳng lẽ cô hy vọng sau này những chuyện như thế sẽ tiếp tục xảy ra nữa? Hay là nói, cô về sau sẽ không tiếp tục làm việc tốt nữa?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 173: Phỏng vấn

Hàn Mộ Vi trầm mặc.

"Chúng tôi tìm đến cô, là bởi vì chuyện lần trước của cô vô cùng có sức ảnh hưởng đến hiện tại đại chúng, rất nhiều người đều đang bàn tán đến chuyện này. Nếu như là làm việc tốt mà lại bị vu oan, bị tra đũa, thế thì chúng ta còn có nên làm hay không?"

"Tôi hiện tại hỏi có vấn đề này, cô về sau..... Còn có thể tiếp tục làm như thế nữa hay không?" Thanh âm của người phụ nữ kia nghe thật ôn nhu, ánh mắt khi nhìn Hàn Mộ Vi đã làm cho Hàn Mộ Vi liên tưởng đến hình ảnh của Với phu nhân.

Với phu nhân mỗi khi nhìn cô cũng là đáng về ôn nhu tràn ngập yêu thương như vậy, thực ấm áp, rất giống..... như mẹ.

Không phải là Vệ Như Yên, mà là một loại cảm giác giống như người mẹ đối với con cái của mình, tuy rằng cô chưa bao giờ từng được cảm nhận nó.

Sự kiện của Hàn Mộ Vi lần này đã đứng đầu bảng xếp hạng tìm kiếm, bởi vì sự kiện lên xuống pháp phòng, xuất hiện vô số sự trái chiều, tạo nên sự chú ý cho rất nhiều người ở trên mạng. Cuối cùng kết luận lại, việc này làm cho không ít người chú ý đến, chính là ảnh hưởng của sự việc Hàn Mộ Vi bị cho làm trộm nhẫn kim cương của người ta.

Một tin tức bị cướp tui sách làm rất nhiều người nghĩ tới hiện tại xã hội thượng tốt hay bị vu oan, rất nhiều người đã bắt đầu bàn tán đến kịch liệt, liền giúp cho người ta lấy lại tui sách bị cướp mất đều sẽ bị vu oan, những chuyện khác kia đều càng không cần phải nói tới. Đặc biệt là hiện tại nhằm vào việc có đỡ lão nhân già hay không, các cư dân mạng lại tỏ vẻ sôi nổi lên, về sau gặp phải loại chuyện này vẫn nên là vờ như không thấy mà bỏ đi, ai biết có khi nào bị tra đũa lại hay không?

Còn có người càng kích động mà nói, về sau cho dù anh ta có nhìn thấy một cô gái bị cướp bóc bị khi dễ, anh ta cũng sẽ không ra tay. Ai biết được những chuyện đó có phải là giả vờ hay không, để dụ dỗ hấn cắn câu?

Những chuyện giống như vậy nhiều vô số kể.

Quốc gia vốn dĩ đang rối rắm với vấn đề đạo đức ở trong những trường hợp này nên xử lý như thế nào, đang hoàn thiện sửa đổi loại luật pháp, đồng thời cũng muốn cho càng nhiều dân chúng biết, người tốt việc tốt chính việc nên cần phát huy nhiều hơn. Vì thế, đài truyền hình Giang Thành cũng nhận được chính sách yêu cầu tuyên truyền của chính phủ, cuối cùng đã quyết định làm một chương trình như vậy để tuyên truyền, để mọi khán giả xem truyền hình đều thấy được người tốt chuyện tốt vẫn luôn xứng đáng được ủng hộ.

Người tên Diệu Thor kia chính là người phụ trách cho cái hạng mục chương trình này, vừa vặn gần nhất cô có tham dự sự việc của Hàn Mộ Vi, từ đầu tới đuôi đều có chứng kiến một lần. Ngày hôm qua lại tới Giang Thành Nhất Trung để tìm hiểu thêm một chút, biết trên mạng toàn ra những chuyện tốt mà Hàn Mộ Vi làm phần lớn đều là sự thật, liền muốn cho mời cô làm khách quý cho tập đầu tiên cho chương trình của bọn họ.

Lựa chọn Hàn Mộ Vi là vì cô nguyên nhân, một là Hàn Mộ Vi có thân phận đặc thù, là thiên kim nhà giàu nổi danh số 1 ở Giang Thành Nhất Trung, sẽ dễ cho rất nhiều người xem cảm thấy hứng thú. Hai chính là sự kiện lần trước của Hàn Mộ Vi ở Giang Thành thậm chí cả nước đều có nhất định mức độ nổi tiếng, hiện tại rèn sắt khi còn nóng nhanh chóng làm một cuộc phỏng vấn cho chương trình, khẳng định sẽ có rất nhiều người chú ý.

Sẽ tiếp tục giúp đỡ người khác sao? Chẳng sợ giống giống đồ ngốc trong mắt người khác nữa sao?

"Sẽ." Hàn Mộ Vi thực khẳng định mà nói.

Chẳng qua, cô không phải vì giúp đỡ người ta, mà là thói quen thôi. Nếu đã là thói quen, thì cô liền không nghĩ muốn thay đổi.

Diệu Thor ánh mắt sáng lên, nói "Hàn Mộ Vi, trên thế giới người cần giúp đỡ thật sự có rất nhiều, một mình cô sẽ không thể giúp được hết. Hơn nữa, con người ta cũng không thể lúc nào cũng chỉ có dựa dẫm vào sự giúp đỡ của người khác được, cũng giống như cô vậy, thẳng thắn mà nói, những chuyện trước đó của cô..... tôi cũng có nghe nói qua một ít. Nhưng mà cô cũng không có oán hận, không có ư oán, càng không có từ bỏ....."

Diệu Thor là một phóng viên Giang Thành đài truyền hình, giọng nói nhẹ nhàng thuyết phục người nghe.

Sau khi sự kiện của Hàn Mộ Vi bắt đầu rần rần ở trên mạng, cũng không ít người bàn tán về chuyện bất quai của Hàn gia bên tai Diệu Thor, bao gồm chuyện xảy ra lần trước của Hàn Mộ Vi ở buổi tiệc trưởng thành của cô và em gái của cô.....

Nhưng mà chỉ mới là một tiểu cô nương mới được mười tám tuổi, từ nhỏ lại vì mối quan hệ của cha mẹ không tốt lại trải qua cuộc sống như vậy, Điều Thor kỳ thật là có chút đau lòng. Mà ở ngày hôm qua đi theo phía sau Hàn Mộ Vi suốt một ngày, loại này cảm xúc càng sâu.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 174: Thuyết phục

Điều Thor dù sao cũng một người có kinh nghiệm ở trong giới truyền thông, sau khi thấy được vết xe đổ của Trần Hỷ, đối với chuyện này càng thêm phần coi trọng.

Điều Thor không có lập tức đi tìm tới Hàn Mộ Vi, mà là cùng chủ nhiệm lớp của Hàn Mộ Vi nói chuyện với nhau trước vài câu, để Lý lão sư cho phép cô ở trong trường một ngày, để nhìn xem Hàn Mộ Vi của ngày thường là thế nào.

Trong thời gian một ngày, coi nhìn thấy Hàn Mộ Vi cùng bạn học ở chung với nhau rất hòa hợp, tận mắt nhìn thấy các bạn học của Hàn Mộ Vi nói với Hàn Mộ Vi là tin tưởng cô ấy, nhìn thấy sau khi tan học rất nhiều người vẫn tin đến Hàn Mộ Vi hỏi bài, mà Hàn Mộ Vi đều không cảm thấy phiền phức sẵn lòng giải đáp.

Điều thor nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Hàn Mộ Vi lúc đi học, xem qua bài tập toàn điểm A mà cô giao lên, tuổi này rả ỉt có đưa trẻ nào viết chữ đẹp đến như vậy, làm người nhìn thấp phần cảnh đẹp ý vui.

Điều Thor nhìn thất Hàn Mộ Vi ăn cơm là cân đối một thịt một đồ ăn một canh, ăn bao nhiêu lấy bấy nhiêu, lấy xong đều nhanh chóng ăn hết, một chút cũng không có để lãng phí. Lại nhìn thấy Hàn Mộ Vi là người cuối cùng rời khỏi phòng lớp, một người an an tĩnh tĩnh mà đem cùng những dụng cụ khác cất dọn gọn gàng lại, lại đi đến bên cửa sổ đóng cửa rồi rời đi khỏi phòng học. Đọc theo đường đi cô tùy tay nhặt rác lên, cho mấy chủ mèo hoang nhỏ ăn, đi chợ mua thức ăn, mục đích tính ninh xác, không đến hơn mười phút liền chọn mua xong.

Cô còn mua hết một rô trứng gà còn dư lại của lão thái thái từ nông thôn đến để lão thái thái, giúp cho lão thái thái có thể sớm về nhà hơn một chút.

Cùng người sống ở trong tiểu khu nói chuyện phiếm, từ trong khu dân cư nhỏ, Điều Thor thấy được một Hàn Mộ Vi không hề giống lúc trước.

Hàn Mộ Vi thoát nhìn có chút đạm lãnh, nhưng mà lúc nói chuyện với vị lão thái thái kia những gì muốn nói đều ở trong mắt nhưng lại không biết cách biểu đạt ra bên ngoài. Cô kỳ thật thực thiện lương thực nhiệt tâm, lần trước cứu cháu gái Lý nãi nãi chỉ là một chuyện nhỏ trong số những chuyện Hàn Mộ Vi từng làm, cô chỉ cho rằng như vậy là lấy được niềm vui của các lão thái thái cùng các a di ở trong tiểu khu, là bởi vì việc cô giúp đỡ người khác sớm đã trở thành thói quen.

Nhìn thấy một lão thái thái xách quả nhiều đồ lại còn nặng, cô nghĩ định sẽ đi đến xách hộ giúp. Nhìn thấy được xe đạp của một bạn nhỏ bị hỏng rồi, cô sẽ dừng lại giúp đỡ bạn nhỏ sửa lại, hoặc là giúp đỡ bạn nhỏ đó đem xe về nhà. Lần trước cháu ngoại trai của Lưu a di buống bing chạy ra bên ngoài chơi, cô giúp bọn học tìm hơn một giờ, mới tìm được cậu bé ở một công viên bên ngoài tiểu khu, thời điểm công cậu bé đi trở về, trời đã tối rồi.....

Hàn Mộ Vi chính là như vậy vô thanh vô tức, nhưng lại giúp đỡ rất nhiều người ở trong tiểu khu.

Có một nhóm lão thái thái lớn tuổi, biết cách nhìn người. Bọn họ nhìn thấy Hàn Mộ Vi cư xử như một người lớn, nhìn thấy cô rất ít khi nói cười liền cảm thấy cô không dễ chung sống, ngược lại bắt đầu đau lòng bởi vì một đứa trẻ tuổi còn nhỏ vậy mà chỉ đến đây sống một mình

Nhóm người lão thái thái cũng không hề biết cô chính là thiên kim của gia đình giàu có nhất ở Giang thành này, cũng không biết sự tình của Hàn gia, nhưng lại biết, cô thể làm một tiểu cô nương mới có mười tám tuổi lại sắp thi đại học là dọn ra ở riêng một mình, khẳng định nguyên nhân là xuất phát từ phía gia đình.

Bọn họ cũng đã lớn tuổi bao nhiêu sóng gió mà chưa trải qua, cũng không hỏi nhiều về chuyện gia đình của Hàn Mộ Vi, chỉ là lúc trong nhà mình có làm đồ ăn ngon, cũng muốn mời cô đến nhà mình cùng ăn, đem cô đối đãi giống như một đứa cháu gái.

Càng hiểu biết, Điều Thor liền càng cảm thấy, Hàn Mộ Vi tựa như theo lời của các cư dân mạng kia đã nói, là một dòng nước trong ở hiện đại xã hội.

Vốn dĩ trên mạng đã rất nóng hổi sự việc Hàn Mộ Vi trợ giúp cho nhiều người, Điều Thor bọn họ còn cảm thấy có thể nào là hơi quá khoa trương rồi hay không, nhưng thời điểm đó được tận mắt nhìn thấy đến này, Điều Thor mới ý thức được, cái tiểu cô nương này trong tưởng tượng của bọn họ càng ưu tú càng càng thuần khiết thiện lương.

tâm tư cô là đơn thuần, hoàn toàn không cầu hồi báo. Những cái người vì cô mà lên tiếng bênh vực, cũng đều là đơn thuần, muốn đem sự tình chân tướng nói ra, cũng là phát ra từ sự cảm kích biết ơn đó với Hàn Mộ Vi

"Trên đời này những đứa trẻ giống cô có rất nhiều, chính là bọn họ rất nhiều người đều từ bỏ, hoặc là phản nghịch mà làm tên côn đồ tiểu thái muội khi dễ người khác..... Hoặc là thống khổ mà tiếp tục tự bế, đem chính mình cùng toàn bộ thế giới cách ly. Hàn Mộ Vi, cô không nghĩ sẽ giúp đỡ bọn họ nữa sao? Giúp bọn học được cách tự lập học được cách tự cường, học được cách yêu thương chính bản thân mình..... Tựa như giống như cô vậy, từ trong thế giới riêng mà mình tự cô lập đi ra thế giới bên ngoài, sẽ không phải làm cho cuộc sống càng tốt đẹp hơn sao?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 175: Một người lực lượng có bao nhiêu đại

Điều Thor trong thanh âm mang theo một hoặc, cô thật sự rất biết cách nói chuyện để thuyết phục lòng người nghe, Hàn Mộ Vi phát hiện, chính mình dần đã bị xúc động.

Hàn Mộ Vi rốt cuộc cũng đã đáp ứng lời mời phỏng vấn của Điều Thor, ở dưới sự cho phép của Lý lão sư cùng với hiệu trưởng của Nhất Trung, Điều Thor cùng hai người phóng viên cấp dưới của mình cùng nhau đi tới Giang Thành Nhất Trung, quay lại toàn bộ cuộc sống sinh hoạt ngày thường của Hàn Mộ Vi, còn phỏng vấn một số người bạn học cùng vài vị lão sư của Hàn Mộ Vi.

Hàn Mộ Vi trong lời nói của các bạn học cùng các vị lão sư, Điều Thor bọn họ nghe thấy được những Hàn Mộ Vi không giống nhau.

Người thi báo Hàn Mộ Vi là chăm chỉ, dùng công, là thích giúp đỡ mọi người. Cô an an tĩnh tĩnh, nhưng lúc có người cần giúp đỡ cô cũng không có chối từ, những học sinh giỏi có thành tích tốt khác đều không phải nguyện ý trợ giúp cho những người khác, đặc biệt là những người cùng thành tích của bản thân không kém cạnh hơn là bao, nhưng Hàn Mộ Vi lại không giống như thế, Hàn Mộ Vi giống như là hoàn toàn không có cái gọi là tâm tính ghen ghét gì đó, đối bất luận người nào đều đối xử bình đẳng như nhau.

Cô là ưu tú, thông minh, trong khoảng thời gian có mấy tháng ngắn ngủi, cô từ giấy trắng đến không đạt tiêu chuẩn rồi đến đạt tiêu chuẩn, hiện tại biến thành từ bở ngỡ văn những môn khác đều đạt được điểm tuyệt đối làm cho người người kinh ngạc! Cô chính là động lực khích lệ tinh thần cho lớp 2/3 thậm chí toàn bộ các học sinh khác của Giang Thành Nhất Trung, làm rất nhiều học sinh có thành tích không được tốt đều dần tin tưởng chỉ cần nỗ lực liền có thể tiến bộ, cũng xác tín nhóm học sinh xuất sắc bắt đầu cạnh tranh.

"Em ấy đã thay đổi toàn bộ tinh thần học tập ở trong lớp, hết thấy đều giống như rực rỡ hẳn lên." Lý lão sư nói, "Ban đầu thời điểm khi lên lớp 12, kỳ thật có rất nhiều em học sinh có thành tích trung bình hoặc kém đều tình nguyện giữ nguyên trạng thái như hiện tại, không hề có ý muốn nỗ lực, bởi vì ở trong mắt bọn họ, chính mình cho dù có làm như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể đem thành tích tăng cao hơn nữa. Mà cũng có rất nhiều em học sinh có thành tích ưu tú cũng dần bắt đầu thỏa mãn với thành tích hiện đang có, không thể nói không tự tiến thủ, chỉ có thể nói không đủ nỗ lực, bọn họ còn có thể có tiềm năng lớn hơn nữa. Mà Hàn Mộ Vi phát kích này được bắn ra làm cho các em ấy đều bị ảnh hưởng, tháng này ngay cả những em học sinh có thành tích ưu tú đều đã tiến bộ lên hơn rất nhiều nữa....."

Chỉ một người Hàn Mộ Vi tồn tại, liền đủ để khiến cho nhiều người thay đổi đến như vậy sao, Điều Thor cũng có chút bị cảm nhiễm.

Bọn họ trong lúc Hàn Mộ Vi đi học ở bên ngoài phòng học quay lại những hình ảnh của cô khi đi học, lại nhận thấy rằng sự tồn tại của bọn họ hoàn toàn không làm ảnh hưởng gì đến Hàn Mộ Vi được, thời điểm khi cô đang làm một việc gì đó đều luôn rất nghiêm túc chăm chỉ, cần bản không có một chút sự phân tâm nào dành cho người khác cả

Trong thời gian một tiết học, Hàn Mộ Vi đều hết sức chăm chú mà tập trung nghe nội dung bài học mà lão sư giảng dạy trên bảng, hoàn toàn phớt lờ bọn họ.

Bọn họ đem tất cả những phiếu điểm ba tháng được phát một lần từ trước đến nay của Hàn Mộ Vi chụp lại hết, nhìn những con điểm trên phía cứ liên tục tăng lên mà không hề suy giảm xuống một chút thì ngạc cảm thán không thôi.

Ở trường học như thế còn chưa tính, thời điểm lúc Điều Thor đi theo Hàn Mộ Vi về nhà cô, quả thực bị dọa sợ ngây người.

Điều Thor có..... Chưa bao giờ gặp qua trong nhà của một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi nào mà có thể sạch sẽ gọn gàng lại ngăn nắp đến như thế!

Nói thực ra, thời điểm ngay từ lúc đi vào cửa, Điều Thor cảm giác toàn bộ phòng ở rất là lạnh băng. Bởi vì Hàn Mộ Vi cũng vừa mới dọn đến đây ở không bao lâu, các đồ điện gia dụng các đồ dùng ở phòng khách cũng không có dấu vết dử sử dụng qua, phòng ở cũng là mới tính, lúc trước hình như là chưa có ai đến ở cả quả thật rất sạch sẽ.

Có điều, sau khi đi vào bên trong nhà bếp của Hàn Mộ Vi, bọn họ liền thay đổi cái nhìn.

Tủ lạnh tràn đầy nguyên liệu nấu ăn mới và tươi ngon cùng toàn bộ đồ dùng nấu ăn đều có đầy đủ ở trong phòng bếp làm cho người ta có thể nhìn ra được, chủ nhân nơi này hẳn là thường xuyên nấu cơm.

Bởi vì muốn quay và chụp lại một ngày thường của Hàn Mộ Vi, cho nên Điều Thor để cho cô làm lơ bọn họ, để Hàn Mộ Vi tự nhiên muốn làm cái gì thường ngày hay làm thì cứ làm cái đó.

Vì thế, Hàn Mộ Vi vẫn giống như những ngày bình thường đi ra chợ chọn mua một số món đem về nhà nấu, an tĩnh mà bắt đầu nấu ăn

Điều Thor phát hiện, cô thiếu nữ mười tám tuổi này đáng vẻ động tác lúc nấu ăn đều khá là thuần thực, một bước rồi một bước kể tiếp động tác luôn rất thuần thực và nhanh chóng, giống như những người đầu bếp đang nấu món ăn vậy,lại còn biết nấu nhiều công thức các món ăn mà không cần tham khảo sách, thoát nhìn là làm rất nhiều món như làm đồ ăn ngày tết vậy.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Thu

Nhưng thật ra Điều Thor không biết được, Hàn Mộ Vi sợ dĩ hoàn toàn không cần tra tư liệu trên sách hay trên mạng mà vẫn nấu ra được những món ăn như thế này, cũng không phải bởi vì cô có kinh nghiệm, mà là bởi vì những cái công thức đó đều là Tiểu Bao Tử mỗi ngày đều cung cấp một ít một ít cho cô, Hàn Mộ Vi đã sớm ghi tạc trong đầu.

Cô giống như tâm vô tạp niệm vậy, bắt đầu làm một việc gì cũng vô cùng chăm chú, kỳ thật cũng không cần nhiều thuần thực, chỉ cần chuyên chú ở mỗi động tác mình làm là được, liền có thể giống như thuần thực mọi thứ vậy. Điều Thor tuyệt đối đoán không được, Hàn Mộ Vi thật ra mới dọn đến nơi đây ở được mười ngày,thật sự tự tay nấu cơm làm thức ăn thật ra cũng chỉ mới được có bảy tám ngày thôi.

Làm xong cơm, Hàn Mộ Vi an tĩnh mà bắt đầu ăn cơm, cũng cố ý làm nhẽ đồ ăn hơn một chút cho Điều Thor bọn họ cùng ăn, Điều Thor ăn một miếng vào miệng liền mờ to hai mắt nhìn, liên tục khen.

Nói không phải đùa Hàn Mộ Vi làm đồ ăn thật sự rất là ngon, đồ ăn cô làm không giống như kiểu cơm nhà bình thường, so nhà ăn ngon hơn một chút, tuy rằng cũng chưa phải là ngon như ở các đầu bếp của các nhà hàng nổi tiếng làm. Nhưng đối với một cô nương mới mười tám tuổi mà nói, đã xem như rất tài giỏi rồi! Đặc biệt là ở thời đại bây giờ, cần bán không có được bao nhiêu cô gái biết nấu ăn hay chịu nấu nướng trước khi kết hôn cả.

Ít nhất Điều Thor cũng sẽ không làm như vậy, bởi vậy Điều Thor đang ăn cơm, nhưng ánh mắt nhìn về Hàn Mộ Vi đang sáng lên như một ngôi sao trên bầu trời.

Cơm nước xong xuôi,thì nhanh chóng dọn dẹp chén bát, Hàn Mộ Vi đi xuống lầu tản bộ. Cô chỉ là bình thường tản bộ, sau đó lại theo quán tính mà cúi người xuống nhặt rác, lại ngẫu nhiên gặp được vài vị lão thái thái ở cùng tiểu khi, còn có cô cháu gái của Lý nãi nãi đang ngồi chơi trên xích đu. Tiểu cô nương sự rất thích Hàn Mộ Vi, vẫn luôn vui vẻ chạy đến kể cho cô nghe những chuyện hàng ngày xảy ra trong trường học của mình, Hàn Mộ Vi cũng không có nói gì nhiều cả, chỉ là an tĩnh mà nghiêm túc mà nghe, tiểu cô nương thì một chút cũng không đề tâm, tiếp tục hứng thú búng búng thao thao bất tuyệt mà nói.

Lúc cô đang ngồi chơi với cô nhóc kia, vài vị lão thái thái đã biết mục đích của bọn người Điều Thor đi đến đây, một đám đều hưng phấn mà nói rất nhiều lời hay ý đẹp khen ngợi Hàn Mộ Vi, đem mọi việc lớn nhỏ mà lúc trước Hàn Mộ Vi từng giúp đỡ họ đều kể ra hết.

Tản bộ xong, Hàn Mộ Vi quay trở chỗ ở của mình, bắt đầu như thường lệ đem bài tập ra bắt đầu ngồi xuống làm.

Sau khi đi vào phòng của cô, Điều Thor bọn họ mới biết được thành tích của cô vì cái gì mà lại tốt đến thế, vì sao lại có thể tiến bộ nhanh đến mức như vậy!

Bên trong phòng của Hàn Mộ Vi được bày trí rất đơn giản, chỉ có giường ngủ, bàn học cùng với kệ sách.

Nhìn kệ sách đặt ngay vách tường không hề đặt đầy sách vở trên kệ giống như trong tưởng tượng của Điều Thor, trên thực tế, sách chỉ chiếm một phần tư của kệ sách, đa số đều là sách giáo khoa cơ bản và sách tham khảo, sách báo cáo, có điều một số quyển trong đó là của Lý lão sư tặng cho cô.

Có điều, xem những vở ngoài của những quyển sách kia, thoát nhìn đều không ngừng lật qua một lần.

Bàn học của cô rất lớn, bên cạnh đều là sách luyện tập cùng các đề bài ôn tập, cơ hồ mỗi một môn đều có, còn có một chồng giấy Tuyên Thành, có một nửa chồng là đã ngập tràn chữ trên mặt giấy.

Ngồi tự học hơn một giờ, sau đem những bài tập làm sai sửa lại một lần, lại tìm một bài tương tự lấy ra giải lại, sau khi xác định không phạm phải lỗi sai cũng, Hàn Mộ Vi nhanh chóng thu dọn sách vở lại.

Cô sớm đã quên mất sự tồn tại củ bọn người Điều Thor đang ở bên cạnh, mà Điều Thor bọn họ cũng vui với như thế, vẫn luôn cố gắng giữ lấy giữ yên tĩnh hết mức không hề phát ra tiếng động nào, bọn họ mới có thể quay được những hình ảnh ngày thường chân thật nhất của của Hàn Mộ Vi.

Dọn dẹp gọn sách vở, Hàn Mộ Vi bắt đầu luyện chữ.

Sau một tiếng đồng hồ không quan tâm đến điều gì xung quanh, Hàn Mộ Vi lúc này mới nhớ tới trong phòng hiện tại vẫn còn có người khác

Điều Thor bảo người quay phim đi đến chụp lại những những tờ giấy mà cô viết chữ một chút, chính mình nhìn Hàn Mộ Vi nói: "thu thập được cũng rất nhiều..... tôi có thể hỏi cô mấy vấn đề được không?"

"Hỏi đi!"

Vốn dĩ muốn ở phòng khách phỏng vấn, nhưng Điều Thor lại ngại phòng khách không có ai, liền quyết định phỏng vấn ở trong phòng riêng của Hàn Mộ Vi.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Hồi hận

"Chúng tôi biết là bạn học Hàn bởi vì chuyện cướp bóc lần trước bị đăng lên tin tức nên đã kéo theo rất nhiều phiền phức bên ngoài..... tôi muốn hỏi một chút, vào cái ngày hôm đó ở trên quảng trường có nhiều người đến như vậy, tại sao lúc đó những người khác đều không hề đề ý tới, chỉ một mình cô đuổi theo tên cướp? Trong lòng cô lúc ấy đang suy nghĩ đến cái gì?"

Hàn Mộ Vi trầm mặc một chút, "Không nghĩ cái gì cả, chỉ là muốn đoạt lại túi xách về."

Tự hào cũng cảm thấy chính mình nói được quá ít, Hàn Mộ Vi nhui mày lại, lại bổ sung một câu: "Ăn cướp là việc làm không đúng!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Mộ Vi thể hiện rõ ràng sự nghiêm túc, mở miệng nói chuyện nghiêm trang giống mình như đang diễn kịch, làm Điều Thor thiếu chút nữa cười ra tiếng tới.

"Ân..... Vậy trong lúc đó cô không nghĩ tới bản thân sẽ có khả năng bị thương sao?"

"Không có thời gian nghĩ đến." Hàn Mộ Vi nói. Trong đầu của cô lúc đó chỉ có duy nhất một suy nghĩ đuổi theo tên cướp kia lấy túi xách, làm sao có thời suy nghĩ đến những thứ khác được đây?

"Cô có nghĩ tới việc sau khi cô giúp người ta lấy lại túi xách sau đó lại bị người ta đối xử như thế không?"

"Không nghĩ tới."

"Vậy cô đối với cách làm của cô gái kia có cái nhìn gì hay không?"

"..... Không có cái nhìn gì cả." Thiếu nữ ngẩng đầu, bình tĩnh mà nhìn Điều Thor trả lời, "Mỗi một người đều có suy nghĩ khác nhau, tôi không hề biết cô ấy vì cái gì mà làm như vậy."

"Vậy sau khi cô biết được rồi, tâm tình thế nào?"

"Vào thời điểm lúc đó căn bản không có thời gian nghĩ đến." Hàn Mộ Vi trầm mặc sau một lúc lâu, nói. Lúc ấy cô căn bản không hề biết được chuyện này, đã bị Hàn Từ Tư đánh té xuống đất rồi, đầu vẫn luôn trống rỗng.

Điều Thor trầm mặc trong chốc lát, nhìn cô gái ở trước mặt con người sâu thẳm lại còn vô cùng trầm mặc, nói: "Chuyện này sẽ đối với cô thì có ảnh hưởng gì không?"

Đổi diện nữ hài trầm mặc thật lâu, "Sẽ có ảnh hưởng, nhưng cũng không lớn lắm. Cô ấy đối với tôi mà nói chỉ là một người xa lạ không hơn không kém, tôi không có cách nào để hiểu được cô ấy có suy nghĩ như thế nào, cũng không hề muốn tìm hiểu tới."

"Vậy cô..... Hối hận sao? Nếu không đi giúp cô gái kia lấy lại túi xách, thì sẽ không xảy ra nhiều chuyện phiền phức đến như thế."

Điều Thor khi hỏi có hỏi này vô cùng cẩn thận mà nói, nhưng mà bản thân Điều Thor cũng không biết, bản thân mình đột nhiên tại sao lại đi hỏi ra câu hỏi như thế.

Hàn Mộ Vi nhìn màn ảnh, gật gật đầu.

"Tôi hối hận."

"....."

Điều Thor cùng người quay phim đều trầm mặc lại.

Tới 10 giờ tối, Điều Thor cùng cái người phóng viên quay phim rời đi khỏi nhà của Hàn Mộ Vi.

Đọc theo đường đi hai họ người đều im lặng không nói một tiếng, qua thật lâu, Điều Thor mới chậm rãi nói ra một câu, "Tiểu Lâm, tôi đột nhiên cảm thấy, chính mình còn không bằng được với một tiểu cô nương mười tám tuổi nữa!"

Tiểu Lâm nhìn mấy quay ở trong tay, trong ánh mắt mang theo xúc động, "Thor Thợ tỷ, chúng ta lần này tìm Hàn Mộ Vi..... Tìm đúng người rồi!"

"Đúng vậy..... Nếu là những người khác chắc chắn sẽ không có được hiệu quả như vậy đâu! Tôi dám cam đoan, kỳ đây của hạng mục chương trình này chắc chắn sẽ rất nổi!"

Điều Thor nắm nắm tay nói.

Thấy bộ dạng hừng hực khi thể chiến đấu hiện tại của Điều Thor, Tiểu Lâm cười, "Thor Thợ tỷ, chị còn nhớ rõ chúng ta lúc trước vì cái gì tiếp nhận cái hạng mục chương trình này không?"

Tuy rằng là truyền đạt chính sách mà cấp trên yêu cầu, nhưng mà loại chương trình dùng tiếng nói của người ta để tuyên truyền tư tưởng đến mọi người thế này trước nay tỷ suất người xem dài không hề cao. Bởi vậy tuy rằng tài chính được cung cấp đầy đủ, nhưng rất nhiều người ở trong đài đều đẩy qua đẩy lại, đến cuối cùng vẫn lại đẩy sang cho Điều Thor, liên tiếp nhận hạng mục chương trình này, dẫn theo Tiểu Lâm và mọi vài người khác cùng nhau làm

Điều Thor vốn là người MC chủ trì cho chương trình có ratings cao nhất ở đài truyền hình Giang thành, lại từ bỏ chương trình trước đó chạy đi làm hạng mục chương trình này ở trong mắt người khác giống như đang tay không mà đi lọt củ khoai lang nói hơi thật đúng là ngốc hết nói, nhưng ở những ngày đầu tiên bắt tay vào làm, Điều Thor cùng những người trong tổ của mình nói:

"Các người còn nhớ rõ lúc trước bản thân mình vì cái gì lại muốn đi học ngành truyền thông này hay không?"

"Tôi nhớ rõ. Tôi không phải bởi vì nghĩ muốn đứng trên TV cho càng nhiều người nhìn thấy đến tôi, tôi từng mơ ước, là làm ra một tiết mục chân chính có thể lay động đến người xem, một tiết mục có thể khiến cho người xem tỉnh ngộ..... Mà hiện tại, tôi cảm thấy cơ hội thực hiện ước mơ của tôi đã tới rồi!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Tiết mục bá ra

Điều Thor khi tiếp nhận cái hạng mục chương trình này, chính là vô cùng nghiêm túc.

Sau khi tiếp nhận rồi, vẫn luôn chú ý đến những điều hay nhận được sự quan tâm của xã hội hiện tại, đặc biệt là về các tin tức xã hội, bởi vì cuộc sống cùng với mối quan hệ giữa những người bình phàm vô cùng tương quan.

Sau đó, Điều Thor lại đọc được những tin tức về việc của Hàn Mộ Vi, ban đầu chỉ đơn giản là vô tình nhìn thấy được rồi vào xem, dù sao thì làm người ở trong giới truyền thông ở Giang Thành, một số ít những nhân vật có uy tín danh tiếng lớn ở Giang Thành cũng có biết được, Điều Thor nhìn sơ qua một lần có thể nhận ra được ngày đó Hàn Mộ Vi từ cục cảnh sát bước lên trên chiếc xe kia là của ai.

Đó chính là xe của Vội vã, Nhưng mà không hề có nghe nói Vội vã có một đứa con gái mười mấy tuổi. Vì thế ở dưới sự tò mò của bản thân, Điều Thor tiếp tục quan tâm đến những tin tức đó, Điều Thor cũng coi như là người ban đầu chú ý chuyện này nhất, ngay cả Điều Thor cũng không nghĩ tới, mọi chuyện lại có thể vậy đối sao đối như thế.

Chương trình nhanh chóng đã được phát sóng, lúc chương trình được phát sóng là vào thời điểm giữa tháng, mọi người đều nhìn thấy được Hàn Mộ Vi trên TV

Để duy trì chương trình theo chính sách yêu cầu của chính phủ, đài truyền hình Giang Thành để cho chương trình phát sóng ở khung giờ vàng thứ năm hàng tuần, và quảng bá thêm ở các khung giờ khác, vì thế, mới vừa tan học khó được có thể thả lỏng một chút rất nhiều người đều thấy được cái này tiết mục.

Ngay từ đầu chú ý còn chỉ là một ít Giang Thành người, có rất nhiều người địa phương là thói quen hay xem đầu, vừa lúc là thời gian buổi tối, rất nhiều người không có sân khấu quay, sau lại lại phát hiện này tiểu cô nương chuyện xưa rất có ý tứ, liền vẫn luôn nhìn đi xuống.

đài truyền hình Giang Thành trong phạm vi cả nước chỉ là đài truyền hình của một cấp thành phố nhỏ nhỏ, ngày thường chủ yếu thu coi đám người cũng chỉ có bốn thị hoặc là bốn tỉnh người, rất ít có những người khác xem. Nhưng lần này lại không giống nhau, chương trình phát sóng được khoảng phân nửa thời lượng, ratings liền bắt đầu tăng dần lên

Thông qua tờ biên tập của chương trình, sự kiện Hàn Mộ Vi xoay ngược lại một cái tiếp theo một cái, một giây trước đó mọi người còn đang mắng phủ nhệ đại quả nhiên sẽ không làm chuyện gì tốt, giây tiếp theo liền phát hiện chính mình bị vả mặt, sau đó cái tin video nóng thả ra, lại có không ít người xem cảm thấy chính mình cũng bị vả mặt, ở trong sự kiện không ngừng xoay ngược lại, tất cả mọi người đều xem đến thực nghiêm túc, có một số gia đình thậm chí bắt đầu thảo luận lên, bên nào cũng cho là mình phải. Cơ hồ chỉ cần ở cái này tiết mục dừng lại vượt qua năm phút đồng hồ người xem liền không có chuyện qua đài.

Cùng lúc đó, trên mạng cũng có rất nhiều người phát hiện, này kỳ tiết mục chính là nhằm vào lúc ấy bọn họ kịch liệt thảo luận cái sự kiện kia triển khai, chú ý cái kia sự kiện các cư dân mạng cũng sôi nổi chuyển tới đài truyền hình Giang Thành thoạt mà xem

Chương trình phát sóng không đến nửa tiếng, ratings đã đột phá kỷ lục cao nhất của đài truyền hình Giang Thành năm nay. Đến lúc phát sóng được một tiếng, ratings trực tiếp đột phá kỷ lục cao nhất của đài truyền hình Giang Thành từ trước đến nay!

Cấp lãnh đạo của đài truyền hình Giang Thành đều ngạc nhiên, sau khi nhận được tin tức liền hỏi, mới biết cái đoạn đang phát sóng này lại là cái chương trình phát huy tinh thần chính nghĩa mà bọn họ đưa ra để thành nhiệm vụ của phía trên giao cho sao??

Những người ở cấp lãnh đạo đều cảm thấy có chút không thể nào tưởng tượng được, có chút tò mò, bọn họ cũng mở ra TV lên để xem.....

Sau đó, bọn họ đã biết, vì sao lại có lượt xem cao như thế.

Trên màn hình, thiếu nữ đôi mắt giống như là mặt hồ không gợn sóng. "Hối hận."

Người phóng viên ngồi đối diện có chút trầm mặc, một lúc lâu sau, mới nói: "Nếu về sau còn gặp loại chuyện như vậy..... cô vẫn sẽ đến giúp đỡ nữa không?"

Thiếu nữ ăn tỉnh trong chốc lát, trong nháy mắt, nhiều người trước TV cũng bắt đầu im ắng lại, bọn họ giống như đang nín thở chờ đợi, muốn biết cô sẽ trả lời như thế nào.

Dưới con mắt của hàng vạn người đang nhìn chăm chăm, thiếu nữ trên màn hình nở nụ cười.

Đây chính là lần đầu tiên từ khi quay chương trình mà cô cười.

"Sẽ."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Khiến cho nhiệt nghị

Người phóng viên dường như cũ cũng kinh ngạc khi nghe được câu trả lời, "Sẽ? Vì cái gì?"

Thiếu nữ cúi đầu, "Thôi quen."

.....

Một đáp án đơn giản nhưng làm cho người xem không thể nào đoán ra được.

Sở Thừa Tuấn nhìn thiếu nữ trên màn hình TV, cắn môi dưới, đột nhiên đứng lên, đi đến ban công bên ngoài

Bất quá, cậu ta đã quên đây là cuối tuần, cậu ta về nhà, cho nên rất nhanh đã bị mẹ cậu ta từ trong phòng bếp kêu tên. Đem tàn thuốc kháp một lần nữa trở lại trước sô pha, Sở ba ba kinh ngạc mà nhìn hình ảnh đang chiếu trên màn hình TV: "con trai, kia không phải con sao?!"

"Tiểu tuấn? Lên TV? Sao lại thế này....."

Sở mẫu cũng có chút hứng thú, ngồi xuống xem

Trên TV hiện tại đang chiếu lại cảnh tượng lúc Hàn Mộ Vi và Sở Thừa Tuấn nhảy xuống sông cứu người.

Sở mẫu cũng không hề biết chuyện này, Sở Thừa Tuấn lần đầu vì sợ sẽ làm cho cha mẹ lo lắng, sau khi trở về nhà đã không có nói ra chuyện này với họ, bởi vậy Sở phụ Sở mẫu hiện tại mới biết được chuyện này.

Sau khi biết được việc này, Sở mẫu trừng mắt liếc mắt nhìn cậu ta một cái, "Chuyện này nếu không việc gì tôi không nói tới đó, vạn nhất thật xảy ra chuyện, anh nói xem tôi và ba của anh phải làm sao?!"

Sở phụ mặc dù trong lòng có chút tức giận nhưng cũng không biết bộc lộ ra thế nào, "Hiện giờ không phải vẫn tốt sao? Con trai chúng ta có chừng mực mà..... Bà đừng tức giận nữa, mau xem chương trình đi!"

Sở Thừa Tuấn nhìn lên thiếu nữ trên màn hình, lại chìm sâu vào trong suy nghĩ

Hàn Mộ Vi.....

Càng xem, cậu ta lại càng cảm thấy bản thân mình so với cô gái nhỏ này không là gì cả.....

Mà ở rất nhiều nơi tình thành khác, cũng đã cùng xảy ra chung một việc, rất nhiều người bởi vì chương trình này bắt đầu chú ý đến Hàn Mộ Vi, bắt đầu chú ý đến những người tốt trong xã hội.

Người tốt chuyện tốt vốn là nên được khen ngợi công nhận, nhưng mấy năm gần đây hình thức của mảnh khoé,chiều trò lừa đảo cũng trở nên tinh vi hơn còn được báo đầu đưa tin lên rất nhiều, rất nhiều người đều sợ tự rước phải phiền toái vào người. Rất nhiều người tuy rằng ngay từ đầu cũng có chút lương tâm cũng không qua được, nhưng khi lại nhìn đến bên người người cũng đều là chính mình làm, liền không cảm thấy có cái gì.

Muốn làm việc tốt nhưng lại phải trả giá quá lớn, mọi người bắt đầu sợ hãi làm việc tốt, xã hội cũng trở nên càng thêm lạnh nhạt lên.

Mà tại thời điểm bấy giờ, chương trình có tên là “Đương sự” này làm cho rất nhiều người bắt đầu suy nghĩ lại mọi chuyện.

Phản sau chương trình Diêu Thoa còn phỏng vấn một số người khác đã làm chuyện tốt, một ông lão vừa cười vừa nói, nếu là ông ấy ông ấy cũng sẽ lại đỡ lão thái gia kia đứng dậy,là đang đặt mình vào tình huống của người khác mà nghĩ, ông ấy cũng là người già, lỡ như có một ngày ông ấy cũng ngạc xuống như thế, nhưng không ai nguyện ý giúp ông ấy cứu ông ấy, ông ấy có khả năng sẽ chết đó.

Cho nên ông ấy cứu lão thái gia ngắt xiua kia, người nhà của lão thái gia kia rất cảm kích ông ấy, sau đó quan hệ qua lại của hai nhà còn rất tốt, cháu trai cháu gái bọn họ còn trở thành bạn tốt, ông ấy ngày thường còn cùng bọn họ chơi cờ.

Câu chuyện gần gần đánh nhau của một quân nhân xuất, tay bị con dao nhỏ đâm xuyên qua. Nhưng mà anh ta lại chỉ cười nhẹ nhàng mà nói, thân là người được tiếp thu giáo dục của một quân nhân, thân là một nam tử hán đại trượng phu, đây là việc anh ta nên làm

.....

Hoá ra những người được giúp đỡ không phải đều là những kẻ lừa gạt, có rất nhiều người thật sự rất cần có sự giúp đỡ. Nếu bọn họ bởi vì chính mình lo lắng cùng sợ hãi mà không đi làm, kết quả là nhân gia thật sự xảy ra chuyện, chính mình tâm lại như thế nào sẽ an?

Nguyên lai cũng không ngừng tất cả mọi người sợ phiền toái muốn tránh đi, tựa như cái này xuất ngũ binh, tựa như Hàn Mộ Vi, ấn bọn họ cách nói, cứu người cùng bang nhân đã thành bản năng, thành thói quen.....

Bọn họ sẽ không đi trước đó so đo được mất, mạng người mới là quan trọng nhất.

Một tiết mục, khiến cho toàn bộ xã hội nhiệt nghị.

Rất nhiều người bắt đầu chú ý cùng loại sự tình, tất cả mọi người đều bắt đầu hô hào chính phủ hoàn thiện tương quan pháp luật pháp quy. Ở như vậy tiếng hô hạ, tương quan pháp luật pháp quy chế định cũng nhanh hơn tiến trình.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 180: Hồng

Dài truyền hình Giang thành cũng vì tiết mục này nhanh chóng đã nhận được rất nhiều sự theo dõi của mọi người, ban lãnh đạo phía trên vô cùng hài lòng, càng bắt đầu dụng tâm mà làm cho tiết mục này phát triển hơn nữa.

Các dài truyền hình khác của cả nước đã bắt đầu nhận thấy, cũng không phải chỉ có đi theo trào lưu thịnh hành hay nhờ vào những minh tinh nổi tiếng mà ratings sẽ tăng cao lên, mấu chốt nhất vẫn là phải dùng tâm mà làm, đặt vào những chuyện mà công chúng chú ý.

Rất nhiều dài truyền hình bắt đầu chủ động làm các loại hình chương trình vi nhân sinh vì đạo đức vì pháp chế giống như vậy, mà không hề là bởi vì nhiệm vụ chính sách do quốc gia đưa ra không thể không hoàn thành.

Hàn Mộ Vi nổi tiếng, trở thành tâm phúc của Giang Thành Nhất Trung.

Nhưng mà,cô lại cực kỳ khiêm tốn.

Không đếm được có bao nhiêu phóng viên báo đài đi đến Giang Thành Nhất Trung, nhưng tất cả đều bị ngăn lại ở bên ngoài Giang Thành Nhất Trung. Ngoại trừ trên dưới tiết học phiền toái chút, ở trong trường học Hàn Mộ Vi vẫn rất tự do.

Có lẽ là do xem được kỳ đầu của chương trình, hảo cảm của học sinh ở Giang Thành Nhất Trung đối với Hàn Mộ Vi tăng lên thêm một phần. Những người không thân quen với cô cũng giúp đỡ không để cho phóng viên quấy rầy đến cô. Đặc biệt là mọi người trong lớp 2/3, khi phóng viên lui tới muốn phỏng vấn bọn họ một chút, bọn họ hoặc là không tiếp thu phỏng vấn, hoặc là chỉ là nói một ít ưu điểm Hàn Mộ Vi hoà thuận vui vẻ với trợ người việc nhỏ, còn chuyện riêng tư trong cuộc sống của người khác, bọn họ căn bản đề đều không đề cập tới.

Đúng vậy, những người phóng viên này thật chất đều đang nhằm vào thân phận thiên kim đại tiểu thư của gia đình giàu có số một ở Giang Thành này, đây cũng là nguyên nhân quan trọng mà học sinh Giang Thành Nhất Trung bảo hộ Hàn Mộ Vi.

Đại đa số học sinh ở Giang Thành Nhất Trung vẫn là vị thành niên hoặc là thiếu nam thiếu nữ mới vừa thành niên, lúc trước nhìn thấy chuyện gì thì cũng lướt qua không quan tâm, hiện tại đã biết được việc làm của Hàn Mộ Vi, nhìn thấy cô làm những chuyện như vậy, rất nhiều người đều bắt đầu cảm thấy hồ thẹn, thậm chí là những người vì chuyện Hàn Mộ Vi lúc trước mà cảm thấy không thích Hàn Mộ Vi, cũng bắt đầu thay đổi thái độ đối với cô.

Trong chương trình cảnh tượng của Hàn Mộ Vi đối với Hàn Mộ Vũ tuy rằng chỉ là sơ khai đơn giản, nhưng mấy người trong Giang Thành Nhất Trung tham dự câu chuyện già này,bọn họ đối với việc này cũng dần dần quên đi.

Mà cùng lúc đó, những bạn học cùng lớp với Hàn Mộ Vũ thái độ đối với Hàn Mộ Vũ lại cảm thấy trở nên xấu hổ

Từ trước tất cả bọn họ đều ở bên phía của Hàn Mộ Vũ.Nhưng mà từ sau khi đoạn video kia xuất hiện, rất nhiều người phát hiện, bọn họ căn bản là là tri nhân tri diện bất tri tâm. Bọn họ căn bản không biết thì Hàn Mộ Vũ có thể vì hãm hại Hàn Mộ Vi mà có thể dám tự đem rác đổ lên trên người của cô ta, lại còn có thể trắng trợn cùng bạn bè kẻ lệ bình thường Hàn Mộ Vi đối xử với cô ta có bao nhiêu xấu xa.....

Lúc trước bọn họ chỉ nhìn thấy được mặt tốt của Hàn Mộ Vũ thế hiệ, nên cũng thật có ta. Cho rằng Hàn Mộ Vi thật sự xấu xa như lời cô ta nói

Nhưng mà hiện tại.....

Lưu Mẫn đứng lên, Hàn Mộ Vũ đang đứng lên đi theo, lại thấy Lưu Mẫn tiến lên phía trước một bước, bắt nắm lấy tay của một bạn nữ sinh ở phía trước, "Ti Ti, chúng ta cùng đi WC đi!"

Bước chân Hàn Mộ Vi liền cứng lại ở tại chỗ. Lúc trước cô ta thân thiết với Lưu Mẫn nhất, làm chuyện gì cũng đều là cùng nhau.....

Lúc giao nộp bài tập, cái bạn đại diện thu bài tập kia cười một chút, sau đó để bài tập của cô ta xuống, chạm vào đầu không chạm vào một chút, giống như là vô cùng ghét bỏ bài tập của cô ta vậy.....

Đúng vậy, những người này sau khi xem qua chương trình của Hàn Mộ Vi, liền bắt đầu hướng về Hàn Mộ Vi!!

Cầm hộp com đi đến trong một góc, ánh mắt của Hàn Mộ Vũ trở nên lạnh lẽo lên.

Ngày thường đối với bọn họ tốt đến như vậy, kết quả hiện tại chẳng qua chỉ vì một đoạn video, bọn họ đều không còn tin tưởng cô ta, đến mức không muốn ngồi cạnh bên cô ta.....

Hàn Mộ Vi..... Đều là Hàn Mộ Vi sai!!

Thù mới hận cũ lại tăng lên thêm, Hàn Mộ Vũ quả thực hận không thể hiện tại trực tiếp nhào qua lớp 2/3 đem Hàn Mộ Vi ra xé nát!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 181: Mặc Dung Uyên đã trở lại

Có điều cô ta cũng biết, cô ta cho dù trong lòng có hận đến mức không thể không giết chết Hàn Mộ Vi để cho hả giận, ngoài mặt cũng không thể biểu hiện những điều đó ra ngoài được.

Hàn gia.

Lưu Băng Tinh tức giận mà đem cái ly ném vỡ vụn trên mặt đất!

Lưu tẩu cùng với những người hầu khác ở trong nhà nom nớp mà lo sợ chỉ đứng ở bên cạnh, không dám tiến lên.

"Cái con tiểu tiện nhân kia....." Lưu Băng Tinh nghiến răng nghiến lợi.Bà ta ngăn vạ lần cũng không nghĩ tới, Hàn Mộ Vi lại có thể phản kích lại nhanh đến như vậy!

Đúng vậy, Lưu Băng Tinh coi chương trình này chính là đòn phản kích lại của Hàn Mộ Vi. Hàn Mộ Vi xuất hiện trên chương trình này, đã làm vô số người khác đâm ánh mắt đặt lên trên người của Hàn gia bọn họ, mọi hành động mà nhà bọn họ làm đều sẽ bị người ta phóng đại lên, đặc biệt là nhất cử nhất động của bà ta cùng Hàn Mộ Vũ.

Nhìn trên mạng người ta nói đủ điều,lại còn nói bà ta cùng Hàn Mộ Vũ dù sao hai người bọn họ cũng là mẹ kế cùng chị em cùng cha khác mẹ, khẳng định sẽ không thật sự đối xử tốt với Hàn Mộ Vi, còn có người nhắc đến sự việc của Vệ Như Yên, mắng chửi Lưu Băng Tinh chính là tiểu tam xen vào phá hoại gia đình nhà người ta, thậm chí còn có người tìm thấy được thông tin của Quý An Thừa, nói cái gì mà Hàn Mộ Vi cùng Quý An Thừa chính là thanh mai trúc mã từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên.Hơn nữa lúc trước Quý An Thừa vẫn luôn đi đến Giang Thành Nhất Trung tìm gặp Hàn Mộ Vi, trước nay không đi tìm Hàn Mộ Vũ.....

Nói cách khác, chuyện hôn sự của Quý An Thừa cùng Hàn Mộ Vũ, vô cùng có khả năng cũng là Hàn Mộ Vũ đứng sau sắp đặt ra!

Các cư dân mạng vẫn luôn rất thích các loại tin tức bất quai này, đưa tin tức về Hàn gia bọn họ tám lên tới trời xuống đất còn không dứt được, lại còn nói cái gì mà "Có một người mẹ như thế nào thì đứa con gái sinh ra cũng chính là loại như thế thôi", "Mẹ đã là tiểu tam rồi thì con gái cũng...".....

Ai mà có thể biết được người lúc trước cướp đoạt lấy bạn trai của bà ta trước lại chính là Vệ Như Yên?!

Lưu Băng Tinh cắn răng lại, neho neho đôi mắt, bình tĩnh tỉnh thần lại nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại đến cho Lưu Băng Tinh.

Hàn Từ Từ đã sớm xem được cái chương trình kia.Từ sau khi tin tức của Hàn Mộ Vi bị đăng lên báo. Trước đó, ông ta đã sớm căn dặn thư kí của mình phải thông báo hết mọi chuyện của Hàn Mộ Vi cho ông ta biết.Cho nên sau khi chương trình được phát sóng,ngày hôm sau,ông ta đã xem được đoạn video kia.

Ngày từ đầu chính là tức giận, Hàn Mộ Vi chính là đang bôi nhọ thanh danh của Hàn gia bọn họ! Hơn nữa, Hàn gia bọn họ từ khi nào lại phải xuất đầu lộ diện như thế để trở thành đề tài trà dư tửu của người khác?!

Nhưng mà, một số đối tác của ông ta đang hợp tác lại có chút hâm mộ ông ta không nhịn được mà khen ngợi Hàn Mộ Vi, người thiện lương lại đơn thuần, thành tích lại còn ưu tú.Lúc đang ngh khen ngợi Hàn Mộ Vi,Hàn Từ Từ cũng bình tĩnh lại được đôi chút.

Nhận được cuộc điện thoại của Lưu Băng Tinh, ông ta vô cùng bình tĩnh mà trả lời:"Yên tâm đi, hôn sự với Quý gia dù có bất cứ chuyện gì cũng không thay đổi được đây. Quý Như còn phải dựa vào Hàn gia chúng ta để kiếm com nữa! Còn có, bà để Tiểu Vũ trong thời gian này hạn chế lại một chút đi, hiện tại phóng viên đều đang vây quanh Mộ Vi, nếu như không lại để bọn họ chụp được quay được thứ không nên chụp,không nên quay....."

Bên kia Lưu Băng Tinh gật gù đầu, "Tôi hiểu rồi. Thế Hàn Mộ Vi....."

Hàn Tử Tư cười lạnh một cái, "nó không phải hiện tại thanh danh rất vang dội sao? Đã có vài ông chủ của mấy công ty kia đang ám chỉ muốn liên hôn với tôi....."

Lưu Băng Tinh nhanh chóng hiểu được ý nghĩ trong lòng của ông ta, đảo mắt một cái, vừa lòng mà cắt đứt điện thoại.

Hàn Mộ Vi.....

Máy nhanh sẽ biết được, nổi tiền tới như thế không phải là chuyện tốt đâu!

Hàn Tử Tư vì cô phần Vệ Như Yên để lại cho Hàn Mộ Vi, chắc chắn sẽ không tìm cho Hàn Mộ Vi một mối hôn sự nào tốt đẹp! Càng hơn nữa..... Nó mơ cũng đừng mơ đến chuyện được gả cho một nhà nào tốt hơn được Tiểu Vũ!

Mà lúc này, cách vách Hàn gia.

Mặc Dung Uyên đang xem “Đương sự” phát lại trên ti vi trên khuôn mặt nhanh chóng lạnh lẽo.

Từ hán rồi đi đến bây giờ trở về, đã gần được hai tháng, vốn dĩ cho rằng trong hai tháng sẽ không có phát sinh ra chuyện gì, cái tiểu cô nương kia cách vách vẫn là sẽ giống như như lúc trước, đơn đơn thuần thuần mà sống cuộc sống của riêng mình, không nghĩ tới.....

Lưu thúc cũng mới vừa xem được chương trình này, trong lòng có chút áy náy.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Hảo cảm giá trị bạo tăng!

"Xin lỗi cậu, thiếu gia..... cậu bảo tôi chú ý đến nhà cách vách nhiều hơn một chút, nhưng tôi cũng không có phát hiện....."

Không có phát hiện ra thì ra tiểu cô nương nhà cách vách đã phải chịu rất nhiều ủy khuất đến như thế!

Mặc Dung Uyên rũ lông mi xuống, "không trách bác được."

Muốn trách, cũng nên trách đôi vợ chồng nhà bên kia đối với con gái của mình không hề chăm lo còn có Hàn Mộ Vũ cái người trong ngoài không đồng nhất kia!!

Mặc Dung Uyên nắm chặt bàn tay lại.

Lưu thúc thở dài một hơi: "Nghe nói tiểu cô nương đã dọn đi ra bên ngoài ở rồi....."

Bọn họ tự nhiên tra được theo như nhiều lời so với TV cùng trên mạng, bao gồm lễ trưởng thành ở Hàn gia mấy ngày trước, Hàn Mộ Vũ không biết từ nơi nào tìm được thứ thuốc kia, mà cùng ngày Hàn Mộ Vũ đã bị rất nhiều người chứng kiến cảnh cô ta ở cùng với Quý An Thừa trong phòng riêng của Hàn Mộ Vi.....

Còn có vết thương ở trên đùi của Hàn Mộ Vi.....

Chỉ cần suy nghĩ một chút cũng biết được đại khái chuyện gì đã xảy ra.

Mặc Dung Uyên nói: "Tìm kiếm địa chỉ của cô ấy cho con. Không..... bây giờ chuẩn bị xe, đưa con đi đến nơi đó."

"Nhưng mà thiếu gia....." Lưu thúc nhìn vào chân của Mặc Dung Uyên.....

Chân hần con chưa có lành lặn đến mức có thể đi đứng được, hiện tại chỉ có thể ngồi ở trên xe lăn, hoặc cần phải có nạng chống đỡ. Cũng chính vì như thế này, Mặc Dung Uyên đến bây giờ mới có thể trở lại Giang Thành được, vốn dĩ nửa tháng trước hần đã định sẽ quay trở lại.

Trong đôi mắt đen của Mặc Dung Uyên mang theo tia lãnh đạm: "Không có việc gì, cứ chuẩn bị xe đi!"

Lưu thúc gật đầu đi ra ngoài chuẩn bị.

Bị người khác vây quanh xem như gấu trúc liên tục suốt một tuần, rốt cuộc cũng đã đến cuối tuần rồi, Hàn Mộ Vi rốt cuộc có thể thở phào một hơi. Vì cuối tuần nên cô đã đi mua hơn gấp đôi lượng thức ăn so với bình thường về nhà, nghĩ là hai ngày tiếp theo sẽ không đi ra khỏi nhà, sau đó lại nghe được âm thanh thông báo vang lên trong đầu:

"Hệ thống thông báo: Hảo cảm giá trị của người đã tăng lên 2333 điểm rồi!"

Sau đó lại nghe được một giọng nói rất quen thuộc: "A a a a..... Chủ nhân!"

Tiểu Bao Tử sau khi thăng cấp thêm một lần nữa, làm cho tố chất thân thể của Hàn Mộ Vi lại tốt lên không ít, hiện tại đã có thể chạy bộ được hơn nửa giờ giống như những người khác, chỉ có đồ một chút mồ hôi thôi, hơn nữa tốc độ chạy của cô cũng đã nhanh hơn trước rất nhiều.

Hiện tại hệ thống đã đạt đến đệ tứ cấp, nhưng mà Hàn Mộ Vi tạm thời không nghĩ tới sẽ muốn đổi lấy cả kỹ năng gì, nên nghe tiểu bao tử, đem có thể có thể đổi lấy tích điểm để tích lũy lên thêm.

Sau khi Tiểu Bao Tử thăng cấp xong, vốn dĩ không phát hiện có cái gì biến hóa, không biết đến sau khi chương trình kia được công chiếu, cùng với vô số điểm giá trị hảo cảm của cô đang được tăng lên rất nhiều. Nhưng hiện tại, biết rõ Hàn Mộ Vi cái gì cũng không có làm, thế nhưng chỉ xuất hiện một lần trên truyền hình lại gia tăng được tới nhiều điểm giá trị hảo cảm đến như vậy!

Làm cho bản thân Hàn Mộ Vi cũng có chút kinh ngạc: "Tiểu Bao Tử, sao lại thế này?"

Tiểu Bao Tử kiểm tra lại một chút, có chút trợn mắt há hốc mồm mà nói: "Chủ nhân, đây đều là những người sau khi xem chương trình của người, những người ở các nơi, cả nước có hảo cảm đối với người..... Trời ạ!! Chủ nhân, thì ra khi mọi việc sáng tỏ lại có nhiều chỗ tốt đến như thế!! Về sau chủ nhân nhất định phải tranh thủ dịp làm người tốt, để cho cả thành phố thậm chí là người cả nước đều nhìn thấy!!"

Nguyên lai là những người sau khi xem chương trình đã có rất nhiều người đã có hảo cảm với Hàn Mộ Vi, lần trước khi chương trình được phát sóng đến bây giờ ratings đã đột phá các kỷ lục trước đó của đài truyền hình Giang Thành, nhưng cũng chỉ là một ít bộ phận người thấy được.

Sau đó khi tin tức trên mạng được phơi bày ra ánh sáng, mới có càng nhiều người biết đến chuyện này, mà người xem lại càng nhiều lên, điểm hảo cảm của người khác đối với Hàn Mộ Vi cũng vì thế mà càng tăng nhiều lên thêm.

Nhưng mà bởi vì những người đó cùng với Hàn Mộ Vi trong cuộc sống không có tiếp xúc với nhau, cho nên muốn tích lũy hảo cảm đến một mức độ nhất định không phải là dễ dàng gì. Không nghĩ tới, thời gian một tuần ngắn ngủi Hàn Mộ Vi đã thu được hơn hai ngàn điểm hảo cảm giá trị!

"Đừng rồi, chủ nhân, lần trước người nhảy xuống nước cứu cái cậu bé kia, cũng tăng lên thêm 200 điểm chính nghĩa giá trị. Lúc trước đã dùng hết một ít, còn có lần đó ở Hàn gia đã tiêu hao thêm một ít nữa..... Hiện tại được tăng thêm, chủ nhân người bây giờ còn có là 780 điểm chính nghĩa giá trị."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Khách nhân

Tiểu Bao Tử nghiên cứu số liệu, rồi nói: "780 điểm chính nghĩa giá trị..... Dùng tiết kiệm một chút vẫn có thể được. Chủ nhân, lần sau gặp được chuyện có thể tăng điểm chính nghĩa giá trị lên, chúng ta tuyệt đối không thể lơ nó được!!"

Nó thoáng cái lại quên mất chính mình lúc trước còn muốn thận trọng khi quyết định mọi việc.

"Để thăng cấp lên đến cấp năm yêu cầu cần phải đạt được 100000 hảo cảm giá trị..... Chủ nhân, tuy rằng hiện tại chỉ có 2856 điểm, nhưng mà, chúng ta sẽ rất nhanh chóng mà đạt được 100000 điểm!! Chủ nhân, chờ sau khi lên đến cấp năm rồi, Tiểu Bao Tử còn có một kinh hi rất lớn muốn tặng cho chủ nhân người, ô!"

Tiểu Bao Tử lại hưng phấn mà ở trong đầu cô lẩm nhẩm lái nhái nói.

Hàn Mộ Vi nghe Tiểu Bao Tử ở trong đầu nói, khóe miệng bắt đầu nhàn nhạt mỉm cười, an tĩnh mà sắp xếp đồ ăn, chuẩn bị làm bữa com chiều.

"Leng keng, leng keng".....

Tiếng chuông cửa tiếng vang.

Hàn Mộ Vi sững sờ lại một chút.

Sẽ là ai?

Người biết cô đang sống ở chỗ này không có nhiều, chẳng lẽ là.....

Lại là đám người Hàn Tử Tư?

Hàn Mộ Vi tâm tình tức khắc trở nên ác liệt lên.

Thời gian đã ba tháng trôi qua, bọn họ đã không chiếm được phần tài sản mà cô được thừa hưởng giống như ở ba tháng kia, và cô cũng không có chết giống như ở ba tháng trước kia nữa, Hàn Tử Tư và Lưu Băng Tinh, hai người bọn họ chắc chắn sẽ không bao giờ từ bỏ ý đồ chiếm lấy tài sản đâu.

Chỉ là, bọn họ sẽ tính toán làm cái gì đây?

Hiện tại cô, đã không còn có ưu thế biết trước mọi việc xảy ra thế nào như trước rồi.....

Vốn dĩ không hề muốn mở cửa, nhưng nghĩ nghĩ một chút, Hàn Mộ Vi vẫn là đi đến cánh cửa, lại không nghĩ đến nhìn thấy qua khe cửa ngoài ý muốn nhìn thấy người ở ngoài cửa lại chính là.....

Lưu thúc cùng Mặc Dung Uyên?!

Hon nữa, Mặc Dung Uyên lại là đang ngồi ở trên một chiếc xe lăn!!

Sao lại thế này?!

Hàn Mộ Vi liền trực tiếp mở cửa ra.

Ngay cả bản thân cô cũng không hề chú ý đến, khi mà cô nhìn thấy Mặc Dung Uyên khi đó tím cô đập loạn trề mắt đi nữa nhip.

"Anh....."

Mới vừa mở cửa, liền đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm của Mặc Dung Uyên, Hàn Mộ Vi cảm giác thân thể của mình cương lại một chút, bởi vì hần ở trước mặt cô đem cô nhìn từ đầu đến cuối, ánh mắt kia quả thực giống như muốn nhìn thấu hết toàn bộ bên trong cô, làm cô có cảm giác đang bị nhìn chăm chăm, theo bản năng mà lui về phía sau một bước.

Lưu thúc nhìn cô, nói: "Hàn tiểu thư, thiếu gia nhà tôi giao cho cô nhé, tôi đi trước."

Sau đó liền đẩy Mặc Dung Uyên tiếng vào trong, rồi nhẹ nhàng bước ra đóng cửa lại rồi khỏi.

Hàn Mộ Vi có chút há hốc mồm mà nhìn Mặc Dung Uyên đang ngồi ở bên trong phòng khách của mình.Từ lúc bắt đầu đi vào cửa, hần cứ vẫn luôn trầm mặc. Sau khi đưa mắt nhìn cô từ đầu đến chân, lại đem tầm mắt nhìn một vòng cách bài trí ở bốn phía, hơn nửa ngày đều không có mở miệng nói chuyện.

"Anh..... làm sao mà có thể biết được tôi sống ở đây?"

Hàn Mộ Vi cuối cùng tìm về được thanh âm của chính mình.

Nghe vậy, Mặc Dung Uyên vẫn là không có nói gì cả, chỉ là yên lặng mà đi chuyển chiếc xe lăn, nhìn thấy củ khoai tây trong bếp đang cắt được một nửa.

"Em đang chuẩn bị làm com sao?"

"..... Ân." Cô gật gật đầu. Ngay cả chính bản thân cô cũng không biết được, cô vì cái gì không thể hiểu được lại có một cảm giác chột dạ.....

Rõ ràng, chính là hần không từ mà biệt trước.....

"Tôi còn chưa có ăn com chiều." Hần nói.

"....." cô ngơ ngác cứ đứng tại chỗ đó nửa ngày, mới gật gật đầu, "Kia..... Tôi đi làm thức ăn ngay đây."

Sau đó liền yên lặng mà đi vào bên trong phòng bếp, tiếp tục cắt cho xong rau củ.

Vốn dĩ nếu như ở nơi này có xuất hiện thêm một người xa lạ, cô hần là sẽ chịu ảnh hưởng mới đúng. Thế nhưng Hàn Mộ Vi vốn đã có một thói quen một khi làm chuyện gì liền chuyên chú mà làm, Cầm lấy con dao, cô rất nhanh đã quên mất ở trong phòng khách còn có sự xuất hiện của một người khác, an tĩnh mà tiếp tục cắt cho xong rau củ.

Cô..... Thoạt nhìn vô cùng tốt

Rất tốt....Đáng chết.

Nếu không phải là hần đã biết được mọi việc, biết được trong khoảng thời gian này cô đã nhận không biết bao nhiêu lời nói không tốt, hần khẳng định sẽ bị về ngoài như thế này của cô lừa gạt rồi!

Thiếu nữ ở trước mặt ăn mặc quần áo đơn giản ở nhà, lộ ra cái cổ trơn bóng cùng với mắt cá chân trắng nõn, đôi chân mang một đôi dép lê hình con thỏ thoạt nhìn có một chút sự đáng yêu không tên hiện lên, tóc cô được buộc gọn gàng lên cao, tựa hồ cô không thích tóc đuôi ngựa để tóc rối ở ngay cổ, mà cô đã đem nó cuộn lại thành một búi tròn trông rất đáng yêu.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Muốn

Từng động tác thái thái của cô trông rất đầu ra đầu, giống như là ở trong sách hướng dẫn dạy nấu ăn, tuy rằng cũng không nhanh lẹ, nhưng không sai chút nào.

Gia vị chỉ dùng liều lượng một muỗng nhỏ để nêm nếm, nước nấu ở độ lửa vừa phải, cô hiện giờ giống như một người máy.

Trong nhà các phòng đều là trang trí giống nhau, đều chỉnh chỉnh tề tề, đây vốn chính là tính cách của chính cô. Trong gian phòng nhìn thoát qua giống như không hề có người ở, cũng giống như là cô vậy an an tĩnh tĩnh. Sách ở phía trên kệ ngoài trừ sách giáo khoa ra chính là sách vở luyện tập, cùng các quyển sách khác có cùng thể loại. Chăn đệm đều được gấp xếp gọn gàng, ngăn nắp, chỉnh tề. Nếu không phải những cái đó lại là màu hồng phấn, hẳn khá nặng nề nghĩ đến những quần bị được gấp xếp vuông vức ở trong quần áo.

Ở bên cửa sổ có một vài cây xanh, xanh trên bề mặt là rất xanh tươi và mọng nước, giọt nước còn đọng lại trên mặt lá biểu hiện chứng nó được chủ nhân của mình ngày thường chăm sóc tỉ mỉ đến như thế nào.....

Mặc Dung Uyên đẩy xe lăn di chuyển ở phòng trong vòng một vòng, nhưng mà tầm mắt lại chuyển hướng về phía phòng bếp.

Đồ ăn có vẻ làm gần như xong xuôi hết, hẳn đã nghĩ thấy được mùi thơm của thức ăn.

Hàn Mộ Vi tắt lửa đi, đem súp vào nồi nấu xong múc ra bát đựng, đang muốn đem ra ngoài, lại nhìn thấy Mặc Dung Uyên đã xuất hiện ở cạnh cửa không biết đã bao lâu rồi.

Ánh mắt của hàn nhìn vô cùng bình thản, Hàn Mộ Vi chỉ là thoáng run một chút, nhanh chóng đã khôi phục như bình thường.

Đem đồ ăn đã nấu xong dọn lên trên bàn xong, Hàn Mộ Vi nhìn về Mặc Dung Uyên vẫn đang ngồi ở trên xe lăn, thật cẩn thận mà hỏi: "Có cần tôi đỡ anh đi đến không....."

Cô có chút sợ sẽ làm tổn thương đến lòng tự trọng của hắn.

Hơn nữa, cũng không biết chân hắn làm sao mà bị thương, thương tích như thế nào, hẳn là còn có thể khôi phục đi?

Trong đầu vòng quanh vô số các vấn đề, cuối cùng, cô chỉ hỏi một câu như thế. Lời nói vừa ra khỏi miệng, cô lại hận không thể cắn rớt đầu lưỡi của bản thân!

Cô..... Cô hỏi cái gì mà lung tung vậy chứ! Lỡ như hắn thật sự về sau cũng sẽ không thể đi lại bình thường thì sao?

Mặc Dung Uyên nhìn cô gái thần sắc ảo não đang đứng ở trước mặt, trong mắt nhiễm ý cười.

Tâm tư của cô quá đơn thuần, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu. Cho nên, hẳn lại mới càng thích..... Thích được ở bên cạnh cô.

Rũ lông mi xuống, Mặc Dung Uyên nói: "Cần."

"A?" Hàn Mộ Vi có chút không kịp phản ứng lại.

Đầu hắn càng thấp, "tôi nói, cần..... đỡ tôi."

Nhìn người nam nhân trước mặt lúc trước luôn cho có cái cảm giác không thể động vào, Hàn Mộ Vi có chút hoảng loạn. Cô, cô..... Khẳng định đã nói sai rồi!

Có điều, tuy rằng là có chút hoảng loạn, nhưng phản ứng của cô vẫn là nhanh chóng đi tới, do dự không biết nên đỡ hắn dậy bắt đầu từ ở chỗ nào.

Mặc Dung Uyên vươn tay, Hàn Mộ Vi liền thuận theo để cho tay hắn đặt lên ở trên vai của cô, ý định dùng sức để kéo hắn đứng lên, nhưng sức lực của cô vẫn là quá nhỏ, một người nam nhân cao lớn gần hơn một mét chín thì cô sao có thể dễ dàng đỡ dậy được?

Mặc Dung Uyên nhìn thiếu nữ đang ở gần ngang gang tấc, nghe thấy mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể từ trên người cô, khoé miệng hơi cong lên, không chế sức lực một chút, để cô có thể thoải mái mà dịu dàng, hướng đến bàn ăn ở bên cạnh.

Hàn Mộ Vi thật ra cũng không có hề bình tĩnh như mặt bên ngoài, thân thể của hắn đang ở rất gần cô, tìm có đập liền rối loạn.

Trên người hắn ngay cả mùi hương nhàn nhạt của xà phòng cũng đều không có, áo sơ mi rất sạch sẽ, tựa hồ có thể cảm nhận được hương vị của ánh mặt trời. Hắn dựa vào trên người cô, thực ảm áp, lồng ngực dày rộng của hắn làm cô cảm giác thấy không phải là bản thân đang dịu dàng đỡ hắn, mà là đang bị hắn ôm ở trong ngực.....

Hai gò má không biết dần dần đã đỏ ửng lên hết rồi.

Mặc Dung Uyên rất nhanh chóng đã phát hiện ra được, khoé miệng khẽ nhếch. Có điều, lâu như vậy không có gặp, hẳn cũng biết hiện tại không phải là thời điểm, đợi đến thời điểm tốt rồi nắm bắt sau, sau đó nửa đỡ nửa đi mà ngồi vào bàn ăn cơm.

Nửa người của Hàn Mộ Vi sớm đã đỏ đầy mồ hôi rồi.

Xới một chén cơm giúp cho hắn, sau đó Hàn Mộ Vi ngồi vào đối diện, an tĩnh mà bắt đầu vào ăn bữa cơm

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 185: Phúc hắc quá phúc hắc

"Anh....." Ăn cơm xong rồi, Hàn Mộ Vi thu dọn lại chén đĩa trên bàn và dọn dẹp, rồi mới nhìn Mặc Dung Uyên nói: "Làm sao lại bị thương?"

Mặc Dung Uyên cúi đầu, không có nói một lời.

Hàn Mộ Vi nuốt một ngụm nước bọt, cô không phải là hỏi đến cái vấn đề không nên hỏi rồi đấy chứ?

Mặc Dung Uyên thờ dài một hơi, rồi nói: "Vận khí được không tốt, nên bị thương thôi."

Hắn đương nhiên không thể nào nói cho cô biết, là thời điểm hắn đang chấp hành nhiệm vụ ở nước ngoài, vì làm chậm sau cho mọi người chạy đi trước, kết quả bị sóng xung kích từ vụ nổ làm bị thương, cũng may thời khắc cuối cùng hắn chạy thoát nhanh, nhanh chóng nhảy vào phía sau một vận to lớn để che chắn, tuy rằng giảm bớt được một số sự ảnh hưởng của bộ phận sóng xung kích, nhưng mà lại vẫn bị thương không nhẹ, thậm chí có người có thể vẫn còn chưa tỉnh lại.....

"Ngà....."

Hàn Mộ Vi cắn cắn môi dưới, "Thế, còn có thể phục lại không?"

Mặc Dung Uyên nhìn biểu tình cẩn thận dè dặt ở trên khuôn mặt của cô, cười thầm trong lòng, nhưng ở ngoài mặt lại không hề lộ ra một chút nào. Hắn trầm mặc thật lâu, vẫn luôn không nói gì.

Hàn Mộ Vi nuốt nước bọt xuống một ngụm lần thứ hai, cô cảm thấy..... Bản thân quá thật đúng là không biết cách nói chuyện mà!! Đúng là lời hay không nói, lại đi nói về mấy cái này.....

Có chút bất an mà nhìn hắn, "Thế anh, có muốn ăn trái cây không?"

Hắn ngừng đầu, nhìn cô cười, gật gật đầu.

Hàn Mộ Vi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đi trốn vào bên trong bếp.

Ăn xong trái cây, đã 9 giờ tối.

Bởi vì Mặc Dung Uyên đến đây, kế hoạch vốn định ra của Hàn Mộ Vi đã bị quấy nhiễu. Nhưng đây lại là lần đầu tiên kế hoạch bị quấy nhiễu mà cô lại không có cảm thấy buồn bực.

Nhưng mà, thời gian..... dường như trôi qua đi thật là chậm a

Hàn Mộ Vi nhìn nhìn sắc trời ở bên ngoài, nói: "Thời gian không còn sớm, tôi gọi điện thoại cho Lưu thúc đến đón anh về!"

Di động của Mặc Dung Uyên đúng lúc này lại vang lên, hần bắt động không thanh sắc mà tiếp nhận cuộc gọi: "Nga..... thúc tới không được sao? Xe đang bị hỏng ở ngoài vùng ngoại ô? Không có gì, vậy thúc hôm nay tìm một khách sạn nào đó ở tạm trước đi, ngày mai hãy trở về. Con tự mình ngồi xe trở về là được!"

Cúp điện thoại, Mặc Dung Uyên nhìn cô cười, "Vi Vi, có thể đây tôi đi xuống dưới lầu không?"

Gọi xe a.....

Lưu thúc ở vùng ngoại ô? Cô nhớ rõ ngôi nhà ở cách vách căn bản không hề có một người hầu nào khác, cũng chỉ có Lưu thúc cùng với Mặc Dung Uyên hai người họ. Lưu thúc không có ở đó, vậy không phải một mình hần đang ngồi xe lăn trở về nhà sao? Cô nhớ rõ, phòng cách vách bên cạnh lúc trước từ cầu thang đi lên tận sáu bảy bậc thang.....

Hàn Mộ Vi cau mày lại, nếu không, hay là cô đi tiễn hần về đến tận nhà, sau đó tự mình quay trở về nhà không phải là tốt hơn hay sao?

Gật gật đầu, Hàn Mộ Vi nói: "Được, tôi sẽ tiễn anh về! Anh chờ một chút, tôi đi thay quần áo....."

Đang muốn quay trở về phòng, đột nhiên bên ngoài cửa sổ bất ngờ lại vang lên tiếng mưa rơi rất lớn.

Hàn Mộ Vi mở to mắt nhìn mưa đang diễn ra ở bên ngoài lớn đến mức làm người ta không nhìn thấy rõ những gì bên ngoài cửa sổ, tức khắc không biết nên nói những gì.

Mặc Dung Uyên nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, nhìn ngoài cửa sổ, tựa hồ có chút lo lắng, "Mưa lớn như thế, không biết có thể gọi xe được hay không....."

Hàn Mộ Vi nhìn hai chân hần, cắn cắn môi dưới, "Nếu không, đợi sau khi mưa tạnh rồi hãy đi....."

Mặc Dung Uyên đầu phải đang chờ câu nói này đầu, nhìn cô, đôi mắt hần lượn lượn nói "Vậy làm phiền em rồi!"

"..... Không phiền."

Hàn Mộ Vi lắp bắp đáp lại. Không biết vì sao, cô luôn có một loại cảm giác quái quái, nhưng mà, lại nhất thời không nghĩ ra được, rốt cuộc là điều gì lại khiến cho cô cảm thấy kì quái.

Cuối mùa xuân mưa khô mà đến nhanh như thế, lại thành linh mưa xuống. Hàn Mộ Vi đỡ Mặc Dung Uyên ngồi vào trên ghế sofa, cảm giác có chút lạnh, lại vào trong phòng lấy thêm chăn đắp lên cho hần.

Đem cửa kính ban công đóng kín lại, kiểm tra xong cửa sổ ở các phòng khác, Hàn Mộ Vi mới quay trở lại phòng khách.

Để cho khác ngồi một mình ở trong phòng khách hình như không được tốt lắm, nhưng sau khi nhìn Mặc Dung Uyên đang ngồi ở trên ghế sofa, cô lại đột nhiên có chút không biết nên phải làm cái gì.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 186: Đêm nay đừng đi

Mặc Dung Uyên dường như là cố ý, cố ý làm làm cho cô cảm thấy ngượng ngùng, không nói một lời nào mà nhìn xuống dưới đất.

Hàn Mộ Vi có chút ngượng ngùng, vì cái gì ngay giờ phút này cô cảm thấy bản thân mình rõ ràng mới là chủ nhà, lại so với hần cái người khách này lại càng thêm không được tự nhiên chút nào?

Hơn nửa ngày, cô mới nói: "Muốn xem TV hay không?"

"..... Cũng được."

Rõ ràng chỉ là hai chữ đơn giản như thế, hần dùng thanh âm trầm thấp mà có từ tính nói ra, vậy mà Hàn Mộ Vi lại cảm giác chính mình trong tâm nháy mắt có chút ngứa, cô không dám nhìn hần, vội vàng mở TV lên.

Trời mưa càng lúc càng lớn hơn nữa, tiếng mưa rơi dần dần đều đã nhanh chóng lẫn át âm thanh từ trong TV phát ra, Hàn Mộ Vi có chút khẩn trương mà ngồi ở trên sofa, cách Mặc Dung Uyên khoảng cách cỡ ba người ngồi.

Trong bầu không khí an tĩnh, cơn mưa vẫn tiếp tục diễn ra, trời lại càng lúc càng tối sầm lại. Đến lúc Hàn Mộ Vi chú ý tới thời gian, thì đã là 11 giờ tối.

Thời gian này đi ra bên ngoài càng không thể tìm thấy một chiếc xe nào cả, hơn nữa cũng đã trễ thế này rồi, ở ngoài đường bây giờ trơn trượt như thế, trời là còn tối như vậy, một người chân chẳng bắt tiện như hần quay trở về nhà nhất định là rất khó khăn.....

Hàn Mộ Vi nhìn Mặc Dung Uyên, cắn răng xuống môi dưới mà nói, "Nếu không thì hôm nay ở tạm lại đây đi....."

Mặc Dung Uyên nhìn cô, rừ lông mi xuống, "Có thể sao?"

Hàn Mộ Vi vội vàng gật đầu, "Đương nhiên là có thể!"

Nhưng mà, sau khi cô nhìn nhìn lại phòng ốc của mình, nhin không được trong lòng có chút rối rắm.

Trong những căn chung cư mà Vệ Như Yên đã để lại cho cô, đây chính là căn nhỏ nhất, chỉ có hai phòng và một phòng khách. Cô là bởi vì không thích không gian quá trống trải giống như là lúc ở Hàn Gia, chỉ nghĩ muốn có không gian độc thuộc về chính mình.

Hai căn phòng này một căn là phòng cô, một căn được cô bày trí lại trở thành thư phòng, căn bản không có chuẩn bị phòng cho khách đến, bởi vì cô cũng căn bản không hề hy vọng rằng có bất luận kẻ nào tiến vào không gian của riêng cô chiếm giữ.

Cho nên hiện tại điều này liền trở thành một nỗi phiền não: Mặc Dung Uyên nên ngủ ở đâu?

Mặc Dung Uyên vừa nhìn đã biết cô đang suy nghĩ cái gì, cười khẽ nhẹ, "Ghế sofa của nhà em rất lớn, tôi trên ghế sofa là được!"

Hàn Mộ Vi do dự một chút, rồi gật gật đầu, "tôi đi tìm chăn mềm lấy cho anh."

Chăn mềm dự thừa thì vẫn có, bởi vì Hàn Mộ Vi đặc biệt rất sợ bị lạnh, vào lúc mùa đông đến, trên giường phải có ít nhất hai cái chăn thì mới có thể ngủ được.

Nằm ở phía trên chiếc ghế sofa có chút nhỏ này, dưới ánh sáng lờ mờ của đèn, Mặc Dung Uyên đột nhiên cảm giác thấp thỏm ảm áp. Nhìn về phòng của Hàn Mộ Vi, Mặc Dung Uyên chậm rãi nhắm hai mắt lại, khóe miệng lại không tự giác mà dương lên.....

Ở trong phòng, rõ ràng đã tới thời gian phải đi ngủ như là thường ngày rồi, nhưng Hàn Mộ Vi lại vẫn mở to đôi mắt không có ngủ được.

Nghĩ đến phòng khách vẫn còn có một người khác, vốn dĩ cho rằng sẽ có chút không thích ứng được, nhưng trong loại cảm giác không thích ứng này, lại có nhiều thêm một phần cảm thấy an tâm mà trước nay chưa từng có.

Vốn dĩ rối rắm, cho rằng bản thân sẽ cả đêm đều sẽ ngủ không được, nhưng sau khi nghĩ đến việc ở trong phòng khách còn có người, không biết vì sao, đột nhiên lại không hề khẩn trương nữa. Hàn Mộ Vi khép hờ đôi mắt lại, một đêm không mơ.

Thoạt nhìn vẫn là giống như một ngày bình thường, vẫn bình bình đạm đạm như thế mà trôi qua.

Sáng sớm ngày hôm sau, vào lúc Hàn Mộ Vi thức dậy, Lưu Thúc đã đi đến đây rồi, lại còn chuẩn bị sẵn bữa sáng cho hai người họ

Mặc Dung Uyên đã thay đổi một bộ quần áo khác, nhìn tiểu cô nương đang mặc bộ đồ ngủ trông có vẻ vẫn chưa có tỉnh ngủ bước ra khỏi phòng, có chút ngây ngốc mà nhìn hần, có lẽ đã quên mất hần tại sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Sau đó cô đã nhanh chóng nhớ ra được, hai lỗ tai đó ửng lên nhanh lủi về phía sau một bước, vọt vào trong toilet!

Cái này đại khái đây là lần đầu tuần tiểu cô nương đứng trước mặt hần lại hoảng hốt như thế!

Lại còn..... Rất đáng yêu!

Mặc Dung Uyên uống sữa đậu nành, như đang suy tư gì đó.

Lưu Thúc đem những chuyện trước đó giải quyết lại một lần, ngoại trừ những cái chuyện được phát trên chương trình kia, thật ra là Mặc Dung Uyên càng muốn biết được hơn chính là, trong khoảng thời gian này Hàn gia đã xảy ra hết thấy tất cả những chuyện gì.

Chuyện xảy ra ở buổi tiệc trưởng thành ngày hôm đó đã có không ít người chứng kiến được, nên cũng không khó mà tra ra được.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Làm hần đừng quá thanh nhàn!

Chuyện đã phát sinh ở trong trường học, cũng đều đã nhanh chóng tra ra được.

Mà tra ra được càng nhiều thông tin, thì Lưu Thúc càng cảm thấy áy náy hơn. Tiểu cô nương người ta lúc trước đã từng cứu ông, ông lúc ở ngay cách vách nhà bên, lại thấy cô vẫn giống như là ngày thường, cũng không nghe được từ phía nhà Hàn gia phát ra bất cứ âm thanh gì lạ, nên vẫn luôn cho rằng cô không có xảy ra chuyện gì.

Tuy rằng những chuyện phát sinh phía sau ông thật sự không có biết, trước khi diễn ra buổi tiệc trưởng thành của Hàn Mộ Vũ ông cũng đã quay trở về Đế Đô.....

Lưu Thúc có chút áy náy mà cúi đầu xuống.

Mặc Dung Uyên nhanh chóng đã đem đồng tài liệu đó tiêu hoá hết, ánh mắt lạnh như băng.

Nhìn về phía toilet vẫn còn đóng cửa, lại nghĩ đến những quyển sách tư liệu được sắp xếp chỉnh tề ngăn nắp trong phòng của tiểu cô nương này, còn có mỗi quyển sách có đều là dấu phân biệt ra kiểu như notebook.....

Mặc Dung Uyên nói: "Hàn Tư Từ ông ta gần đây có vẻ quá nhàn rồi rồi, nên mới có thời gian để làm những việc như thế này..... Nên cho ông ta một chút việc để bận rộn đi!"

Lưu Thúc rất nhanh liền hiểu ý muốn của hần, gật gật đầu.

"Đã biết."

Mặc Dung Uyên lại bổ sung một câu, "Ít nhất ở trước khi thi đại học diễn ra..... con không hy vọng ông ta quá rảnh rồi. Còn có, Lưu Băng Tinh bên kia..... thức biết nên xử lý như thế nào rồi chứ."

Lưu Thúc hiểu rõ gật gật đầu, xoay người rời đi.

Chờ đến lúc Hàn Mộ Vi rửa mặt và thay đổi quần áo xong hết, Mặc Dung Uyên đã khôi phục lại dáng vẻ ung dung bình thản vốn có thường ngày.

"Ăn điểm tâm đi!"

Trên mặt của tiểu cô nương đã có thêm được chút thịt, theo như tài liệu nói, từ sau buổi tiệc trưởng thành ngày hôm đó, cô đã một mình dọn ra bên ngoài sống, cơm một ngày ba bữa đều là tự tay làm. Tiểu cô nương này không hề giống với những cô gái khác, cô làm chuyện gì dường như đều có những tiêu chuẩn của riêng bản thân mình, ngay cả thực đơn mỗi ngày giống như cũng đều định ra sẵn trước rồi, thời gian mỗi lần đi mua đồ đều không hề vượt quá mười lăm phút, luôn có định một món thịt một món canh, ngẫu nhiên sẽ thêm một hai con cá.....

Rõ ràng hiện rõ ràng cô có thể tự do sử dụng số tài sản mà Vệ Như Yên đã để lại, nhưng tiểu cô nương một chút cũng không giống với những cô gái khác khi có được một đồng tiền như thế, cô không đi mua quần áo đẹp, giày đẹp, không mua đồ trang điểm túi xách, cô thậm chí tiền đồ ăn vặt cũng không có mua qua. Trong số tiền Vệ Như Yên để lại cho cô, cô chỉ sử dụng một lần duy nhất là ở trong bệnh viện để cho Quý Tinh Phong mượn năm ngàn tệ, trả tiền cho người dọn dẹp lại nhà cửa, và dụng cụ đồ điện trong nhà.....

Sau đó thì chỉ có dùng cụ học tập và thức ăn nấu hằng ngày.

Đúng vậy, một ngày ba bữa, nghe nói cơm trưa hiện tại đều là tự tiểu cô nương mang từ nhà đem đến trường học. Tiểu cô nương tài nghệ nấu nướng không cao không thấp, làm đồ ăn đều bổ dưỡng thậm chí thiếu muối và ít dầu, nghe nói lúc đầu một bạn nam cùng lớp với cô còn muốn ăn dụng hộp cơm mà cô mang theo đến trường, sau khi ăn xong lần đó, thì vẫn luôn không dám động vào hộp cơm của cô nữa, ngoan ngoan đi đến nhà ăn trong trường ăn cơm.

Nghĩ đến đây, Mặc Dung Uyên hơi hơi cong khóe miệng lên.

Thanh đạm chút khá tốt, đối với thân thể mới khỏe mạnh được!

Hàn Mộ Vi vốn dĩ cho rằng sẽ có chuyện gì đó xảy ra, nhưng mà hết thấy đều rất bình thường. Mặc Dung Uyên ăn xong bữa sáng, cảm ơn cô tối hôm kia đã để hần ở nhờ, còn về việc tối hôm qua hần tại sao lại xuất hiện ở trước cửa nhà cô, như thế nào lại biết được cô đang sống ở đây cũng đều không có nói, liền đi theo Lưu Thúc rời đi.

Hàn Mộ Vi nhìn bóng lưng rời đi của hần, chớp chớp mắt, có chút hoang mang.

Nhiệt độ của chương trình rút cuộc cũng giảm xuống được một ít, Hàn Mộ Vi rốt cuộc khôi phục cuộc sống bình thường.

Giang Thành Nhất Trung tổ chức một lần chơi xuân, học sinh cao tam(=lớp 12) không nghĩ đến sẽ đi tham gia, chỉ nghĩ muốn ở trong trường tự học. Nhưng mà, trường học quy định mỗi học kỳ đều cần thiết tổ chức hoạt động ngoài trời một lần, đặc biệt là bọn học -khởi học sinh có lượng thời gian học nhiều nhất ở trong trường, rất nhiều học sinh khi đến tiết thể dục chỉ đợi điểm danh là "Có" lên liền quay trở về lớp học, ngay cả nhúc nhích một chút cũng không muốn, kỳ thi đại học ở Giang Thành chỉ yêu cầu thể dục vừa đủ đạt tiêu chuẩn, cũng không yêu cầu phải xuất sắc, căn bản những nơi khác cũng không có đặt nặng áp lực vào môn thể dục, bởi vậy những học sinh cao tam đều không nghĩ muốn đi vào tham dự.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 188: Chơi xuân

Hàn Mộ Vi cũng không quan tâm đến cái hoạt động đó lắm, dù sao những hình thức hoạt động tập thể như thế này cô cũng chưa từng tham gia qua, hơn nữa tất cả mọi người đều sẽ không cưỡng ép cô tham gia.

Nhưng cô lại không có nghĩ tới, lần này lại không giống như thế.

Trước mắt Hàn Mộ Vi hiện tại có thể được xem như là nhân vật trung tâm ở trong lớp 2/3 của bọn họ, ngay cả người có thành tích rất tốt Đoàn Thần Kiệt cùng với người phụ trách về phần tổ chức các hoạt động cho lớp Tề Tư Mẫn cũng đều không có biện pháp nào để kêu cô đi tham dự cả, cô nói không muốn đi, các bạn học khác làm sao có thể không đáp ứng?

Bọn họ lần này đi đến Thiên Sơn một vùng ngoại ô của Giang Thành, Thiên Sơn có phong cảnh tuyệt đẹp, suối nước thanh khiết, rất nhiều người đều đi đến để dã ngoại,mở tiệc nướng BBQ, Hàn Mộ Vi vốn dĩ không hề muốn tham gia, nhưng lại bị Chu Quân Hào cùng với Tề Tư Mẫn hai người họ nửa dụ dỗ nửa uy hiếp mà lôi kéo đi.

Từ trên xe bus đi xuống, các nam sinh mạnh khỏe thay phiên nhau khuân vác các dụng cụ nướng và những vật nặng, còn lại những nữ sinh mang những thứ nhẹ nhàng,đem theo thức ăn và một ít đồ ăn vặt đi qua, bắt đầu rửa đồ ăn rồi xâu thịt và rau củ lại vào xiên.

Hàn Mộ Vi vốn dĩ phụ trách việc rửa rau, nhưng có một bạn nam sinh bên kia không hiểu vì sao không đốt lửa lên được, Tiểu Bao Tử mới nói với cô một chút, Hàn Mộ Vi liền bình tĩnh mà đi qua, không đến ba phút liền đem lửa đốt lên thành công, làm cho những nam sinh ở xung quanh đều kinh ngạc.

Thiếu nữ ăn mặc bộ quần áo thể thao đơn giản mà xám đứng lên, mái tóc đen mượt được buộc lại gọn gàng nhẹ nhàng tung bay trước con gió, vài người nam sinh đều nhìn thẳng vào cô.

Hàn Mộ Vi cũng không có phát hiện ra, trong khoảng thời này, dinh dưỡng của cô rốt cuộc cũng ổn định được một ít, hơn nữa mỗi ngày kiên trì vận động, sớm đã không còn gầy yếu và nhợt nhạt như lúc trước nữa.

Hiện tại mái tóc cô vừa dài vừa bồng bềnh, làn da sạch sẽ mà tinh tế,ti mỉ, tuy rằng vẫn còn rất trắng, nhưng đã không còn là nhợt nhạt thiếu sức sống như đang bệnh giống lúc trước nữa, mà là làn da trắng trẻo khỏe mạnh. Bởi vì do phải leo lên núi, hai mái còn lộ ra tia hồng nhạt, đôi mắt đen sạch sẽ trong suốt lại còn sáng ngời, khiến cho người khác không thể rời mắt được.....

Cô đã lột xác không còn là một Hàn Mộ Vi của lúc trước, chỉ là bản thân cô cũng không có hề phát hiện ra được.

Trong lớp có vài người bạn nam sinh đối với cô có hảo cảm, luôn cố mượn cách loại cơ hội để tiếp cận cô, nhưng Hàn Mộ Vi căn bản không có chú ý tới những người bạn nam sinh đó. Chính xác mà nói, ở trong mắt của Hàn Mộ Vi chỉ có học tập và học tập, căn bản không hề có mặt của những chuyện gì khác.

Chu Quân Hào bất giác ánh mắt của những nam sinh kia đang nhìn Hàn Mộ Vi, sắc mặt có chút khó coi, đảo tròn tròn mắt, rồi Chu Quân Hào đi đến Hàn Mộ Vi bên cạnh, "Hàn Mộ Vi, cậu lại đây, giúp bọn tôi làm cả tôm một chút đi."

Họ đa số đều là những đứa trẻ sống trong sự nuông chiều của các bác cha mẹ mà lớn lên, đa số những học sinh này đều là không biết làm việc nhà, cho dù biết làm thì cũng chỉ là rửa rau,quét dọn v.v các công việc đơn giản khác, ở chỗ này căn bản là không có đất dụng võ.

Mà Hàn Mộ Vi lại không giống như thế, tất cả mọi người đều biết, cơm ba bữa của cô đều là tự thân mình làm, khả năng nấu ăn của cô so với tất cả mọi người có lẽ là tốt hơn, mà cách xử lí cá đa số mọi người lại đều không biết làm, nhưng Hàn Mộ Vi lại biết cách xử lí.

Cho nên Chu Quân Hào mới gọi Hàn Mộ Vi đi qua để giúp đỡ, cũng không có cái gì vấn đề.

Hàn Mộ Vi gật gật đầu, đứng lên.

Vi không để làm ô nhiễm bên chỗ khu vực rửa rau, bọn họ gọi Trạch Hà,Hạ Du, Tề Tư Mẫn những từ nhỏ giúp trong nhà làm có làm nông và làm các công việc khác, nấu ăn đối với bọn họ mà nói cũng là chuyện bình thường, nên cũng gọi họ đi đến phụ giúp. Còn một người khác đi đến nữa.....

Khiến cho Hàn Mộ Vi có chút ngạc nhiên, cư nhiên lại là Đoàn Thần Kiệt.

Đoàn Thần Kiệt gia cảnh của cậu ta tốt đến như thế, trong nhà có đến mấy người giúp việc nhà, cậu ta căn bản không cơ hội làm việc nhà, nói không chừng ngay cả rửa thức ăn cũng không hề biết? Cậu ta tới làm gì?

Chu Quân Hào trong đầu cũng có suy nghĩ giống như thế, trừng mắt nhìn cậu ta liếc mắt một cái, Chu Quân Hào có chút không kiên nhẫn mà nói: "Đoàn Thần Kiệt, cậu tới làm gì?"

Quét mắt nhìn dáng người Đoàn Thần Kiệt từ trên xuống dưới một chút, Chu Quân Hào khẽ cười một tiếng, "Như thế nào, cậu biết xử lí cá sao?"

"....." Cậu ta đương nhiên không có khả năng biết xử lí.

Sự trào phúng ở trong giọng nói của Chu Quân Hào thật sự đã quá rõ ràng, nếu là ngày xưa, Đoàn Thần Kiệt khẳng định đã trực tiếp bỏ đi mất rồi, đầu ơ lại mà nhịn nhục tức giận? Nhưng lần này không giống như thế, Đoàn Thần Kiệt lại hít sâu một hơi, nhanh chóng khôi phục lại về mặt bình tĩnh thường ngày.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Cầm máu

"Mấy ngày hôm trước trời mới vừa mưa, trong núi lại trơn trượt, tôi sợ các cậu không cẩn thận sẽ bị rơi xuống nước!"

Ánh mắt nghiêm túc mà chuyển tầm mắt nhìn chăm chăm Chu Quân Hào: "Cậu không phải là không biết bơi sao, có đúng không?"

"....."

Bị chọc trúng ngay chỗ huyết tử duy nhất, Chu Quân Hào lập tức không còn lời nào để nói.

Ngậm miệng lại, Chu Quân Hào về mặt buồn bực mà đem một cái củi rỗng đặt cả và tôm nhét vào trong tay của Đoàn Thần Kiệt, tự mình cầm lấy dụng cụ làm, rồi gọi hai nữ sinh khác cùng rời đi.

Một củi cá tôm đầy ắp như thế ít nhiều gì cũng là hơn hai mươi cân, Khoé miệng Đoàn Thần Kiệt co lại, nhưng vẫn là ngoan ngoãn ôm củi cá tôm đi theo ở phía sau lưng họ.

Sau khi chọn được một vị trí tương đối khá là an toàn, Hàn Mộ Vi cùng Tề Tư Mẫn liền ngồi xổm xuống nghiêm túc mà bắt đầu xử lí cá tôm. Chu Quân Hào tuy rằng cũng không biết xử lí chúng như thế nào, nhưng rửa tôm thì vẫn biết, liền bắt tay vào rửa tới, ném cho cái người vẫn không biết bản thân có thể làm cái gì vẫn cứ ở một chỗ một câu: "cậu phụ trách xâu đồ ăn vào xiên đi!"

Đoàn thiếu gia nuốt nuốt nước bọt, thật cẩn thận mà cầm cái xiên, nhắm mắt lại, ngoan hạ tâm tới, đem xiên tre đâm vào trong thịt tôm!

Hành động của cậu ta rất nhanh, là bởi vì không dám nhìn thẳng vào con tôm đang còn có một chút nhảy nhót mà lại bị đâm thủng, nhắm hai mắt lại, vì thế lần đầu tiên đã trực tiếp làm cây xiên đâm vào trong tay!

Xiên tre rất nhọn, Đoàn Thần Kiệt tay lập tức bị đâm thủng, máu đã nhanh chóng chảy ra, nửa tay đều đã nhiễm máu đỏ, Đoàn Thần Kiệt "Ya a a a" một tiếng kêu lên tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Chu Quân Hào nhìn thấy cảnh tượng như thế, nhận không được trọn mắt nhìn hấn, "Được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều!"

Tề Tư Mẫn dù sao cũng từng yêu thầm Đoàn Thần Kiệt, cho dù bây giờ cảm giác đối với cậu ta đã phai nhạt, cũng không đành lòng thấy cậu ta bị như thế, liền đứng lên, nói: "trong ba lô của tôi có mang theo băng cá nhân, cậu chờ một chút!"

Nói xong, liền hấp tấp mà chạy đi.

Đoàn Thần Kiệt nhìn theo bóng dáng của Tề Tư Mẫn, chớp chớp đôi mắt.

Hàn Mộ Vi cũng dừng động tác, nhìn Đoàn Thần Kiệt nín, trong đầu Tiểu Bao Tử hiện ra: "Chủ nhân, nhìn phía bên trái của người có..... Có một cái cây đu*, là cây đu đem vò nát đi có thể giúp cầm máu....."

Hàn Mộ Vi liền gật gật đầu, tiến lên hái được vài lá cây đu xuống, vò nát lá, đi đến trước mặt Đoàn Thần Kiệt, "Đưa vết thương cho tôi xem một chút."

Đoàn Thần Kiệt hơi sửng sốt, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đưa bàn tay ra.

Chỗ tay cậu t bị đâm có hơi sâu, rõ ràng chỉ là một cái vết thương nhỏ, nhưng máu lại không ngừng tuôn ra bên ngoài, thoát nhìn so với trên thực tế khủng bố hơn rất nhiều.

Hàn Mộ Vi một tay cầm lấy của cậu ta, nghiêm túc mà giúp mà lấy lá cây du vừa mới vò nát xoa lên chỗ vết thương của cậu ta, Chu Quân Hào từ lúc thấy cô hái lá cây cũng bắt đầu cảm thấy có chút hiếu kỳ, cũng đưa đầu nhìn lại, nhìn thấy Hàn Mộ Vi giúp Đoạn Thần Kiệt xoa lá vừa vò nát lên trên tay cậu ta.

Quả nhiên theo đúng như lời Tiểu Bao Tử nói, lá cây du sau khi xoa lên miệng vết thương, máu liền bị dính lại, chậm rãi bắt đầu đông lại, không có chảy ra bên ngoài thêm nữa.

Đoạn Thần Kiệt cảm giác miệng vết thương tựa hồ cũng không đau như thế, nhưng chỗ tay được Hàn Mộ Vi nắm lấy, lại chậm rãi có chút cảm giác nóng dần lên.

Hần Vi Vi rừ cụp mí xuống, "Hàn Mộ Vi, cậu làm sao mà biết được lá của loại cây này có tác dụng cầm máu được?"

Hàn Mộ Vi đương nhiên không có khả năng nói cô cũng là vừa rồi mới biết được, liền đơn giản mà trả lời: "Xem qua trong sách."

"....."

Mặt Đoạn Thần Kiệt cùng Chu Quân Hào tức khắc đều có chút nóng dần lên.

Xem qua trong sách, năng cư nhiên liền nhớ kỹ, hơn nữa thật sự vận dụng đến vào trong cuộc sống.....

Bọn họ đương nhiên cũng đọc qua không ít sách vở khác ngoài học tập, nhưng chỉ là để mở mang tầm mắt, lại căn bản chỉ là biết một chút kiến thức ở ngoài mặt, thật sự mà gặp phải, hoàn toàn không biết cách vận dụng.....

Mà Hàn Mộ Vi lại nhớ kỹ, vận dụng được, hơn nữa.....

Bọn họ vừa mới đến nơi đây không đến vài phút, cô lại cư nhiên liền biết bên cạnh có một cây du lá cây có tác dụng cầm máu.....

Điều này chứng tỏ rằng Hàn Mộ Vi so với hai người bọn họ đều cẩn thận quan sát kĩ càng hơn.

Bản thân hai nam sinh kia vừa mới nghĩ đến những việc vừa suy nghĩ ở trong đầu, không biết vì sao lại cảm thấy có chút bất đầu xấu hổ.

- -----

* Cây du (tên khoa học: *Ulmus pumila*). Cây du vàng là loài cây phổ biến ở đô thị Trung Quốc, thường xuất hiện ở các đường phố, công viên và các điểm tham quan. Đó là một loài cây phát triển nhanh, cây có nhiều nhánh, thích hợp với cả khí hậu khô cần. Giai đoạn đầu mùa xuân, cây du nở những nụ vàng tươi rất đẹp.(nguồn: <https://www.google.com.vn/amp/vietbao.vn/amp/The-gioi/Diem-loat-cay-xanh-do-thi-Trung-Quoc-an-tuong-nhat/150469958/167/>)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Tình huống không đúng!

Mặc kệ như thế nào, mau xem như cũng đã được cầm lại, vài người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hàn Mộ Vi đang muốn trở về tiếp tục xử lý cá, dưới chân lại đột nhiên bị trượt. Trùng lớn đôi mắt, Hàn Mộ Vi bị trượt té vào trong suối rồi!

"Vi Vi!!"

Chu Quân Hào trùng to đôi mắt. Cậu ta không nghĩ tới, thật sự đã xảy ra chuyện như thế.

Cẩn rằng trùng mắt cho Đoạn Thần Kiệt một cái liếc mắt: "Cái miệng quạ đen của ngươi!!"

Cái tốt không lành cái xấu lành!!

Nhanh chóng nhảy đến bờ suối, vươn tay tính là đem Hàn Mộ Vi kéo lên, nhưng Hàn Mộ Vi cách quá xa, nước chảy lại hơi xiết, lại bị kéo xa ra thêm mấy mét.

Hạ lưu chính là nổi thẳng ở phía dưới chân núi Nguyên Hà, Nguyên Hà thật sự rất lớn, theo trên núi đi xuống, hạ du khẳng định nước càng sâu hơn, nếu là Hàn Mộ Vi bị trôi tới hạ du, thì lại càng khó cứu.

Đoạn Thần Kiệt nghĩ đến đây, không màng đến vết thương của chính mình, trực tiếp liền nhảy xuống suối, nhìn Hàn Mộ Vi bơi đi!

Hàn Mộ Vi đương nhiên là biết bơi lội, cô chính là đã từng đã cứu một cậu nhóc, nhưng cũng chỉ có thể nói vận khí của cô không được tốt, có lẽ là vừa nãy ngồi xổm xuống làm việc quá lâu, ngay từ lúc bắt đầu bơi chân đã bắt đầu co rút đau lại, cô nhủ chân mấy lại, căn bản không có biện pháp được bơi được, chỉ có thể chống chèo được thân thể ở cuộn theo dòng nước đồng thời không để va vào những hòn đá ở trong suối.

Tốc độ bơi của Đoạn Thần Kiệt rất nhanh, nhang chóng đã bắt lấy được tay của Hàn Mộ Vi, ở trên bờ bọn họ đuổi theo hướng của hai người, Chu Quân Hào cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đoạn Thần Kiệt rất nhanh nắm lấy được một hòn đá,gữ ổn định lại cơ thể của hai người, Chu Quân Hào chạy tới, đang muốn đưa tay bọn họ kéo lên, lại đột nhiên nghe được một tiếng tiếng hô:

"Chạy?! Phế vật! Còn không mau đi lục soát!!"

Chu Quân Hào sững sốt, lúc này mới phát giác bọn họ đã đi gần tới một doanh địa đằng trước, mà lúc này, bên cạnh rừng cây nhỏ, có mấy người đàn ông rất cao lớn đang nhìn bọn họ và chạy về phía bên này!

"Nơi đó có người!"

Tình huống không đúng!

Chu Quân Hào mất sắc mà thấy được kia mấy nam nhân trong tay thương, sắc mặt trắng nhợt, triều Đoạn Thần Kiệt cùng Hàn Mộ Vi nói: "Buông tay! Chạy nhanh chạy..... Lập tức báo nguy!!"

Nói xong, cậu ta liền đem tay vốn muốn bắt lấy Đoạn Thần Kiệt thu lại, cẩn rằng, nhìn thoáng qua chung quanh, hướng bọn họ doanh địa trái ngược hướng chạy!

Phía sau mấy nam nhân thực mau phát hiện hần, hô: "Ồ kia! Đừng để cho nó chạy thoát....."

Hàn Mộ Vi cùng Đoạn Thần Kiệt trong lòng đều là giật mình. Bọn họ đều là người thông minh, thực mau ý thức được việc gì đang xảy ra. Người bình thường tuyệt đối sẽ không đang xem đến một người khi nói cái gì "Đừng làm cho hần chạy", lại liền tưởng đến vừa mới biểu tình nghiêm túc cùng sắc mặt của Chu Quân Hào. Đoạn Thần Kiệt cảm giác lại những tiền bước chân cách mình càng lúc càng gần, sắc mặt uống phi biến đổi, thấp giọng nói:

"Nắm chặt tôi!"

Giây tiếp theo, Hàn Mộ Vi liền cảm giác đầu của mình bị ấn xuống dưới nước, thiếu chút nữa là đã bị sặc nước, nhưng Đoạn Thần Kiệt vẫn luôn nắm lấy cô không buông ra, làm cô nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Sau đó, cô liền cảm nhận được có người đang đi đến bờ suối.

Người ուạ tựa hồ không nghĩ tới trong suối lại còn có người, đứng ở bờ suối nhìn một lát, những người đàn ông lúc nãy đuổi bắt Chu Quân Hào đã trở lại, "Nhị ca, dường như không phải là tiểu tử kia!"

Người đàn ông neho lại mắt, nhìn mặt Chu Quân Hào, nhìn người đàn ông kia nói: "Phế vật!!"

Hung hăng mà đã vào một chân của một trong số những người đàn ông trong đó. Người đàn ông kia kêu lên một tiếng, lại không dám nói thêm cái gì nữa.

Một người đàn ông khác nói:

"Làm sao bây giờ a, nhạ ca, nếu như để tiểu tử kia bỏ trốn, đi nói với cảnh sát....."

"Còn không tiếp tục tìm!!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 191: Dê vào miệng cạp

Người đàn ông hung hãn mà đập tất thuốc trong tay, đem tàn thuốc ném xuống dưới suối, rồi nói: "Đem tiểu tử này áp tải trở về luôn đi, những người khác tiếp tục tìm cho tao! Hôm nay cho dù là lật cả ngọn núi này lên, cũng phải tìm ra nó bất về bằng được cho tao!"

"Dạ!"

Mấy tên nam nhân áp tải kia thoát nhìn tựa hồ bị thương, đem Chu Quân Hào trên mặt xanh xanh tím tím một mảnh áp tải đi.

"Từ từ....." người đàn ông dường như nghĩ ra được cái gì, nói: "Tìm được tiểu tử kia rồi, đừng để cho nó sống quá ngày mai! Hư hết việc của lão tử!"

"Dạ!"

Người đàn ông lại dừng lại ở tại chỗ trong chốc lát, có vẻ cảm giác được có gì đó khác thường, hần ta nhìn về phía trong dòng suối một chút, nhưng lại không phát sinh có cái gì dị thường.

Nhiều nhũu mày, người đàn ông xoay người rồi đi.

Một lát sau, đầu của Đoạn Thần Kiệt cùng với Hàn Mộ Vi từ dưới nước nhô ra ngoài!

Đoạn Thần Kiệt sắc mặt đã có chút trắng bệch, tuy là cảnh tượng lúc này cậu ta không có nhìn thấy được gì, nhưng mà nghe được cuộc hội thoại lúc này cũng biết được chuyện gì đã xảy ra.

Hàn Mộ Vi nháp môi, ở trong đầu hỏi: "Tiểu Bao Tử, bọn đi bao xa?"

Sau khi biết được đáp án, Hàn Mộ Vi bình tĩnh nói với Đoạn Thần Kiệt: "Đoạn Thần Kiệt, trong tay của bọn họ có súng, tôi lo cho mọi người ở trong lớp nếu không cẩn thận sẽ gặp phải đám người đó....."

Đoạn Thần Kiệt lúc này cũng mới ý thức được điều này, cách chỗ này không xa chính là vị trí cắm trại của lớp bọn họ, tổng cộng có khoảng 40 mấy học sinh, nếu như có người đi lạc hoặc đụng phải đám người này, khẳng định sẽ không có chuyện tốt.....

Bọn họ vừa mới nói cái gì "Không thể để cho nó sống quá ngày mai", rõ ràng chính là muốn giết người!

Những người này chắc chắn không phải là kẻ xấu bình thường, bọn họ cực kỳ nguy hiểm, trong tay còn có súng, hơn nữa không sợ giết người, tuyệt đối là những kẻ tội phạm!

Hàn Mộ Vi nói: "cậu lập tức trở về, thông báo cho người lớn với mọi người trong lớp biết! Còn có, nhanh chóng đi báo cho cảnh sát biết!!"

Nghe khí của cô rất bình tĩnh, Đoạn Thần Kiệt theo bản năng liền gật gù đồng ý, "Được!"

Sau đó lại ý thức được có chỗ nào đó không đúng, "Vậy còn cậu thì sao?"

Hàn Mộ Vi lắc lắc đầu, "tôi đi xem bọn họ bắt Chu Quân Hào đem đến chỗ nào....."

"Không được!" Đoạn Thần Kiệt sắc mặt biến đổi, "Như thế quá nguy hiểm!"

Hàn Mộ Vi mặt lạnh nhìn hắn, "Vậy cậu định trông mắt mà nhìn Chu Quân Hào bị bắt đi? Lỡ như cậu ấy xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?!"

Đoạn Thần Kiệt tức khắc không biết nên nói thêm gì nữa, "Tuyệt đối không được!! Cậu đi đến đó không phải để vào miệng cạp sao?"

Cắn chặt răng, nói: "cậy trở về thông báo cho lão sư biết, tôi đi theo bọn họ!"

Hàn Mộ Vi từ trong sông bò lên, nghiêm túc mà nhìn chăm chăm cậu ta: "Đoạn Thần Kiệt, hiện tại không có thời gian để cãi nhau! Thời gian kéo đến càng lâu, mọi người và Chu Quân Hào lại càng thêm nguy hiểm! Cậu lập tức đi thông báo cho mọi người đi, cậu là lớp trưởng, nên có trách nhiệm với mọi người trong lớp! Còn về phần tôi nếu như bị bắt được, bọn họ chỉ xem tôi là một đứa con gái, sẽ không có cảnh giác gì với tôi nhiều đâu....."

Cô cắn răng, ấn bò vai của cậu ta, nhìn thẳng vào mắt của cậu ta: "Đoạn Thần Kiệt, cậu chỉ cần nhớ kỹ, nhất định phải nhanh! Cậu phải nhanh chóng một chút thông báo cho mọi người để họ an toàn rồi khỏi đây, nhanh đi báo án, tôi cùng Chu Quân Hào liền sẽ không có việc gì....."

Nói xong, cô liền không chút do dự hướng về phía đám người lúc này bắt Chu Quân Hào rồi đi mà chạy theo hướng đó.

Đoạn Thần Kiệt cắn chặt răng, biết bản thân hiện tại chỉ có thể làm những điều mà Hàn Mộ Vi nói, chạy nhanh men theo đường cũ trở về chỗ cắm trại.....

Sau khi xác định Đoạn Thần Kiệt đã đi rồi, Hàn Mộ Vi lúc này mới dừng bước chân lại, "Tiểu Bao Tử, bọn họ còn ở gần đây không?"

Tiểu Bao Tử sau khi rà quét chung quanh, mới nói: "Có một sơn động ở trong rừng cây..... Chủ nhân, người nhất định phải hết sức cẩn thận! Bọn họ có đến mười mấy người, trong tay họ đều có mang súng..... Cho dù người sử dụng đến chính nghĩa giá trị, viên đạn là không có mắt, không chắc chắn là người có thể tránh được....."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 192: Đoạn Thần Kiệt bị trảo

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bao Tử lại cảm thấy do dự, "Chủ nhân, việc này quá nguy hiểm, nếu không hay là chúng ta trốn ở nơi nào gần đó trước đã, xác định được đám người đó hiện tại đang ở đây đã là tốt lắm rồi..... Em thấy bọn họ tạm thời cũng sẽ không làm việc gì bất lợi với Chu Quân Hào đâu."

Hàn Mộ Vi có chút bất ngờ, "Tiểu Bao Tử, đây là lần tiên người khuyên ta không nên đi làm chuyện này....."

Tiểu Bao Tử dừng một chút, "Chủ nhân, Tiểu Bao Tử cần thiết phải đảm bảo an toàn cho chủ nhân người!"

Hàn Mộ Vi suy nghĩ một chút, "Lời nói người nói quả thật đúng là không sai, ta một người lực lượng quá nhỏ bé, cho dù có sử dụng đến chính nghĩa giá trị cũng không chắc chắn được có thể đánh bại được bọn họ, ngược lại có thể còn làm lãng phí đi thời gian sử dụng chính nghĩa giá trị, còn bị rơi vào trong tay của bọn họ..... Đến lúc đó nghĩ cách đến tìm được cứu viện lại càng khó hơn nữa."

Hàn Mộ Vi tuy rằng muốn cứu người, lại không muốn giống những người uống cho có tính thần tượng nghĩa nhừm lại không biết phân tích tình huống lại hấp tấp liền mạo muội hành động đại dốt, suy nghĩ của Tiểu Bao Tử rất đúng đắn, trước mắt việc cô có thể làm đó là không để cho những người đó đi khỏi nơi này, và xác định được vị trí chính xác của bọn họ, sau khi Đoạn Thần Kiệt báo cho cảnh sát rồi chỉ địa điểm cho cảnh sát, làm cảnh sát xử lý tốt chuyện này.

Nếu như đám người đó chỉ khoảng hai ba người thì cô còn có chút cơ hội chống lại, nhưng hiện tại đối phương lại có đến mười mấy người, cô căn bản là không thể nào chống lại đám người đó được.

Hàn Mộ Vi gắt gât đầu, dưới sự chỉ thị của Tiểu Bao Tử mà đi đến son động đằng kia, rồi nấp vào phía sau một tảng đá lớn cạnh bên cửa son động, không dám phát ra một tiếng động nhỏ nào, im lặng chờ đợi.

Cô vốn là đang muốn đợi cảnh sát đến đây, nhưng lại không nghĩ rằng, cô chưa chờ được cảnh sát đến, lại đã gặp được mặt Đoàn Thần Kiệt trước rồi!

Một người đàn ông cao to bắt lấy Đoàn Thần Kiệt dẫn đến đây, Nhìn Đoàn Thần Kiệt hung hăng dùng sức đá vào một chân của cậu ta, hòng súng đen ngòm đang trực tiếp chia vào Đoàn Thần Kiệt bị đá đến quỳ rạp xuống đất!

"Lão đại! Tiểu tử này thấy được, còn muốn báo cảnh sát!!!"

Một người đàn ông bên tay trái có xăm hình Thanh Long từ trong cửa động đi ra ngoài đi đến trước mặt Đoàn Thần Kiệt, nhủ này lại, "Báo cảnh sát? Sao lại thế này?"

"Vừa nãy chúng ta không phải đi tìm cái tên tiểu tử kia sao? Không tìm được, ngược lại gặp tiểu tử này, tiểu tử này cũng không biết từ chỗ nào biết được việc chúng ta bắt người vừa nãy, lại còn gọi điện báo cảnh sát..... Em liền bắt nó mang về đây! Lão đại, tiểu tử này cũng dám báo cảnh sát, cô nên giải quyết nó luôn hay không!"

Người đàn ông được gọi là lão đại nghe mất lại, một tay nắm lấy cằm của Đoàn Thần Kiệt nâng lên, khoe miệng Đoàn Thần Kiệt đã bị tạo nên vết thương, đối diện với ánh mắt của hắn ta, thể nhưng một chút cũng đều có có sự sợ hãi, ngược lại còn mang theo ý hận và phẫn nộ, "Các người dám giết tôi! Biết rõ nhà tôi là ai không?!"

Người đàn ông kia lại cười mà hỏi, "Nhà ai? Tiểu tử, nhà người rất lợi hại?"

Một chút cũng không sợ hãi mà cầm lấy con dao nhỏ ra, trong đó Đoàn Thần Kiệt đang trừng mắt nhìn hắn ta, người đàn ông lục soát kiểm tra ở trên người cậu ta, lúc lục soát bóp tiền của cậu ta,đã tìm thấy được chính mình thư,nhanh chóng xác định được thân phận của Đoàn Thần Kiệt.

"Đoàn Thần Kiệt? Đoàn? Ha ha....."

Người đàn ông cười khê, lấy bóp tiền vỗ vỗ vào mặt của Đoàn Thần Kiệt: "Không tồi, hoá ra là một món hàng đáng giá!"

"Tiểu tử, mày nên cảm thấy may mắn là người của Đoàn gia..... mày còn có ích với tao, có thể cho mày sống lâu được thêm mấy ngày! Hừ." Người đàn ông cười xong, đôi mắt một lần nữa nheo lại, đem bóp tiền ném cho tên tiểu đệ kia, "Làm được không tệ, thưởng cho mày!"

Trong bóp tiền còn có một sấp tiền thật dày, làm cho tên tiểu đệ kia mặt mày hớn hờ, "Cảm ơn lão đại!"

Tên tiểu đệ kia nhanh chóng đem bóp tiền cất vào trong túi của mình, nói: "Lão đại, tiểu tử này đã báo cảnh sát, chúng ta hay là nên rút lui trước được hay không?"

Người đàn ông kia gắt gât đầu đồng ý, nghĩ đến cái người đã chạy thoát kia, trong giọng nói lại có chút phẫn nộ: "Để cho thằng nhãi kia sống thêm mấy ngày nữa! Hừ, chờ việc này qua đi, tao tuyệt đối không tha cho nó! Triệu tập tất cả các anh em, rút lui!"

Hàn Mộ Vi nhìn thấy Đoàn Thần Kiệt,trong nháy mắt hơi thờ không nhìn được mà cứng lại, lại nghe đến việc cậu ta đã báo án cho cảnh sát rồi, xem như có thể thở phào nhẹ nhõm được một ít.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 193: Đánh cuộc một phen!

Nhưng nhìn thấy tên đàn em kia lấy súng chỉ vào người của Đoàn Thần Kiệt, còn cái lúc người đàn ông kia cầm dao tiến gần đến Đoàn Thần Kiệt, cả người của cô đều căng thẳng lại, cũng may Đoàn Thần Kiệt thông minh, cậu ta có ý dẫn dắt để cho người đàn ông kia biết được mình là người của Đoàn gia, Đoàn gia ở Giang Thành thanh danh hiển hách, tuy rằng không phải người giàu có nhất, nhưng ít ra cũng là xếp thứ năm trở lên.

Đoàn Thần Kiệt chỉ là đang đánh cuộc, đánh cuộc người đàn ông này có muốn được tiền hay không, cậu ta đã đánh cược chính xác, cho nên tạm thời thuận lợi bảo vệ được tính mạng của bản thân.

Mà tâm Hàn Mộ Vi lại giống như bị treo lơ lửng lên.

Từ trong máy ra-da ra quét của Tiểu Bao Tử, cô đã biết, trong son động còn có bảy tám đứa trẻ đều tầm dưới mười tuổi, những đứa trẻ đó chắc chắn là đã bị bắt cóc đến chỗ này, mà những người này.....

Rất có thể chính là bọn buôn người thường hay xuất hiện trong tin tức thời sự!

Mười mấy người đàn ông dừng lại tìm kiếm, đem bảy tám đứa trẻ cùng với Chu Quân Hào và Đoàn Thần Kiệt đem ra ngoài men theo một con đường ẩn nấp nhỏ đi dẫn xuống núi, dưới chân núi có mấy chiếc xe tải đang chờ bọn họ.

Từ những lời nói hùng hùng hổ hổ của những người này, Hàn Mộ Vi đã đến ra rút kết luận, cái cậu nhóc bị bọn họ đuổi theo không phải là do bị bọn họ bắt đến đây, mà là anh trai của một đứa trẻ nào trong đó, người kia phòng chừng là khi em gái mình bị bắt đi đã chứng kiến thấy, nên đi theo đến chỗ này. Lợi dụng sợ hãi trong lúc bọn họ canh chừng không nghiêm ngặt, tiểu tử đó liền tìm kiếm em gái, muốn đem em gái của mình trốn đi, nhưng cũng tại thời điểm đó đã bị phát hiện.....

Cho nên những người này mới có thể muốn đuổi theo giết tiểu tử đó như thế.

Chỉ là người nọ chạy trốn khá nhanh, bọn họ đuổi không kịp, bọn họ lo lắng đã có người đi báo cảnh sát, lại lo lắng người nọ đã nhìn thấy mặt của bọn họ. Nhưng mà, xem hiện tại bọn họ bắt được Chu Quân Hào cùng Đoàn Thần Kiệt đều không có mơ hồ,đều nhìn thấy rõ mặt, bọn họ căn bản không có tính toán thả hai người đó ra!

Hàn Mộ Vi cẩn cẩn môi dưới, nhìn xuống mấy chiếc xe kia ở dưới chân núi, con đường này quá khuất khó tìm, nếu không phải là người quen thuộc với địa hình ở đây, căn bản không có khả năng tìm ra được chỗ nào, mà nói cách khác, Đoàn Thần Kiệt báo cảnh sả căn bản không có tác dụng, những người cảnh sát kia có lên núi tìm cũng chưa chắc tìm được đến đất, Đoàn Thần Kiệt cùng Chu Quân Hào như thế cũng sẽ lâm vào nguy hiểm.

Nếu như bọn họ vào xe tải, chiếc xe lại rời, vậy thì càng khó tìm kiếm!

Hàn Mộ Vi lần đầu tiên cảm thấy hối hận như bây giờ, cô vì cái gì mà vẫn luôn cảm thấy điện thoại đi động thật vô dụng, kiên trì không mua?

Cần rằng, tốc độ Hàn Mộ Vi nhanh hơn, cô cần phải ngăn cản hết thảy việc này, không thể để cho bọn họ lên xe tải rồi thuận lợi rời khỏi đây được!

Tốt nhất giữa đường.....

Trong tay đám người đó bắt giữ nhiều đứa trẻ như thế, hơn nữa hiện tại bọn họ đã biết có người báo cảnh sat, cảnh sát nói không chừng đã đi lên từ bên kia núi, nếu như bọn họ nổ súng, rất có thể sẽ bị phát hiện ra.....

Cho nên, bọn họ rất có thể sẽ không nổ súng!

Hàn Mộ Vi hít sâu một hơi, toàn thân rung mình không thôi, nói đến cùng phải đối mặt với nhiều con người hung ác đến như thế, cô vẫn là có chút sợ hãi.

"Ta chuẩn bị tốt, tiểu bao tử, ta muốn sử dụng chính nghĩa giả trị!"

Suy nghĩ vừa nãy của cô cũng không giấu diếm được Tiểu Bao Tử, Tiểu Bao Tử biết rằng không khuyên được cô. Tư tâm nọ kỳ thật là hy vọng Hàn Mộ Vi không nên động thủ, bởi vì nếu như mà cô đánh cược sai rồi, bọn họ thật sự sẽ nổ súng, hoặc là..... Dừng dao! Thế Hàn Mộ Vi sẽ gặp nguy hiểm!

Nó không hy vọng Hàn Mộ Vi chết, chính là nó biết, chủ nhân của nó hiện tại và lúc trước đã không còn giống nhau. Lúc trước khi cô phải loại tình huống này nói không chừng vô cùng thờ ơ, nhưng hiện tại cô đã bị nó ảnh hưởng, bạn của cô gặp nguy hiểm, còn có nhiều đến trẻ như thế đều nằm trong tay bọn buôn người kia.....

Có chắc chắn sẽ không khoan tay mà đứng nhìn không!

Tiểu bao tử thờ dài một hơi, tựa hồ cũng hạ quyết tâm "được!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Ra tay!

Bọn buồn người hiện tại đã chạy tới giữa sườn núi, lúc này một thân ảnh mặc bộ quần áo thể thao màu xám đột nhiên từ sau lưng xuất hiện, trực tiếp đá vào một người nào đó!

Người nọ la lên một tiếng, trừng lớn đôi mắt, trực tiếp từ trên núi lăn đi xuống!

Bọn họ chọn con đường nhỏ này để ẩn nấp, lại rất khó đi, mỗi lần đi qua đều phải hết sức cẩn thận từng chút, cũng chính là vì nguyên nhân này, nên bọn họ mới đi chậm. Lại không ngờ đã trở thành ưu thế cho Hàn Mộ Vi, cô chỉ dùng sức đá một cú, người nọ liền trực tiếp lăn xuống dưới đất.

Tiếng la làm kinh động đến những người phía trong đám buồn người, người đàn ông có hình xăm kia không chút do dự giờ súng chỉ vào Hàn Mộ Vi, cái trán Hàn Mộ Vi đã bắt đầu chảy mồ hôi lạnh, cũng không có đề ý tới đầu súng tới ngòm kia, không chút do dự triều người thứ hai ra tay!

Người nọ đem đứa trẻ đang giữ ném cho người ở bên cạnh, lấy một con dao từ trong người ra, không chút do dự nhìn Hàn Mộ Vi đâm tới!

Thân thủ của hắn ta rất nhanh, Hàn Mộ Vi đã là dùng chính nghĩa giá trị cùng với tốc độ và thân thủ, nhưng tình cảnh cũng thập phần nguy hiểm, rất nhiều lần đều thiếu chút nữa là đã bị hắn đâm trúng!

Một tên khác trong đám buồn người cắn răng, "Mẹ nó! Xú ****!!!"

Không chút do dự đem đứa bé đang nắm trong tay ra, cầm dao hướng Hàn Mộ Vi nhào tới!

"Vi Vi!!!"

Chu Quân Hào thấy thế, trừng to đôi mắt, không chút do dự sấn tới bắt lấy người đàn ông đang đòi chú ý ở phía bên kia đây một cái, nhanh chóng trượt chân, liền muốn phóng đến chỗ Hàn Mộ Vi, lại ở nháy mắt bị những người khác ở phía sau che ngự, cái người đàn ông bị cậu ta xô thiếu chút nữa ngã xuống dưới núi, đi đến trước mặt Chu Quân Hào, "Mẹ nó, dám động thủ đối với lão tử!"

Không chút do dự liền lấy con dao ra ngoài, hướng Chu Quân Hào đâm tới!

Chu Quân Hào cũng không phải là cũng không phải là thiếu gia nhà giàu gì như người ta, bọn họ vốn dĩ liền tính toán giết cậu ta, mang theo cậu ngược lại là thêm phiền phức, liền không chút do dự liền ra tay!

Đoạn Thân Kiệt ở bên cạnh mở to mắt, tiến lên một bước, đẩy Chu Quân Hào ra, nhưng Chu Quân Hào vốn dĩ đã bị hai người buồn lâu bắt lấy, nhúc nhích cũng đi động không bao nhiêu, dao nhỏ vẫn là đâm vào cậu ta!

Chu Quân Hào la lên một tiếng, phản búng nhanh chóng nhuộm đỏ máu, ngã xuống trên đất!

Người đàn ông kia còn muốn tiến lên đâm thêm mấy nhát, nhưng phía sau lại đột nhiên có một người lăn xuống dưới, bọn họ bị đâm vào làm thiếu chút nữa cũng bị lăn theo xuống dưới núi, quay đầu nhìn lại, nguyên lai đó là bị Hàn Mộ Vi đá xuống dưới, người đàn ông kia sắc mặt âm trầm lên, "Xú ****!!!"

Cầm dao liền hướng đến Hàn Mộ Vi đột kích tới.

Nhìn hai người đàn ông trâu cao ngựa lớn đang đồng thời chuẩn bị ra tay với mình, Hàn Mộ Vi có chút đáp ứng không xuê lên, cái người đàn ông có hình xăm kia nheo lại mắt, nhìn mặt Hàn Mộ Vi cùng với thân thủ lưu loát của cô, như suy nghĩ gì nói: "Cô nàng này giống như ở là người ở trên TV..... A Kim, bắt sống!"

"Dạ!"

Có một người trong đám đang đánh nhau với Hàn Mộ Vi trả lời lại, nhưng động tác thủ hạ lại vẫn là tàn nhẫn như vậy! Dù sao lão đại hắn ta chỉ là nói muốn sống, cũng không có nói không thể làm cô bị thương, chỉ cần cô còn có một hơi, đó là sống!

Người nọ nheo lại mắt, ở trong lúc Hàn Mộ Vi một mối đối phó một người khác, dao nhỏ trực tiếp xẹt qua cánh tay phải của cô!

Máu nhanh chóng chảy ra nhuộm đỏ quần áo của Hàn Mộ Vi, Hàn Mộ Vi bị trúng đau đến kêu lên một tiếng, lại vẫn là cắn răng, không chút do dự đoạt lấy dao trong tay của một người, đem người đó tiếp tục đập xuống phía dưới!

Con đường mà đám người này chọn xung quanh đều là thực vật có gai, còn có không ít những hòn đá lớn, không biết đã ở tại trên núi bao nhiêu năm, người nọ bị Hàn Mộ Vi cho một đá, lại còn xui xẻo đến đụng vào đầu, đầu trực tiếp bị chảy máu, hôn mê ngất đi!

"Tim chết!!!"

Cái người tên A Kim là bị thương Hàn Mộ Vi kia sắc mặt âm trầm, nheo lại mắt, lại còn trực tiếp từ trong túi lấy súng ra ngoài, không chút do dự liền hướng Hàn Mộ Vi bóp lấy cò súng!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Trúng đạn

"A Kim! Không được!!!"

Cái người đàn ông hình xăm kia trừng lớn đôi mắt, lại không kịp ngăn cản lại, tiếng súng vang vọng khắp cả một ngọn núi, vô số chim chóc từ trên cây giật mình bay đi.

Hàn Mộ Vi nhanh chóng né tránh được, nhưng mà phần đùi vẫn bị bắn trúng, đau đớn bóng cháy kia khiến cô đau đến mức trực tiếp té xuống đất, gãy tiếp theo họng súng đen ngòm đã trực tiếp nhắm thẳng vào ngay người cô!

A Kim bầm cò, lại bị người đàn ông hình xăm kia ngăn cản lại: "Đủ rồi! Mày thật sự đang tính dẫn đường bọn cảnh sát đến đây phải không?! Lập tức rút lui!!!"

Cái người bị đụng đầu vào đá đang chảy máu chính là em họ của A Kim, nhìn em họ của mình bị Hàn Mộ Vi làm cho sống chết còn chưa rõ ra sao, A Kim sao mà có thể liền bỏ qua cho cô như thế được?!

Nhưng mà lão đại của mình đã mở miệng ngăn lại rồi, A Kim giờ cũng chỉ có thể oán hận mà cắn răng, tức giận mà đạp lên một chân của Hàn Mộ Vi, đem cô bắt lại luôn, rồi ném cho một người khác.

Tiếng súng khiến cho bọn họ cảnh giác hơn, tốc độ chạy nhanh hơn đi xuống núi.

Nhưng mà lúc này, phía trên đỉnh đầu lại vang lên những tiếng âm thanh ầm ầm, Hàn Mộ Vi sắc mặt tái nhợt cắn răng cố gắng nâng đầu lên, trong mắt không kiềm được ánh lên một tia hy vọng ——

Kia là một chiếc máy bay trực thăng!!

Cảnh sát tới rồi, cảnh sát tới cứu bọn họ!!

Phải cảm ơn tiếng súng vừa này, nhờ nó đã giúp cho cảnh sát thuận lợi tìm ra được đám người của Hàn Mộ Vi rồi!

Thật ra trước đó lúc Đoàn Thần Kiệt chạy đi về thông báo cho lão sư biết, đã gặp được Tề Tư Mẫn đang cầm băng cá nhân chạy tới, Tề Tư Mẫn sau khi nghe cậu ta kể xong, liền chạy nhanh trở về thông báo cho lão sư biết mọi chuyện, để lão sư nhanh nhanh sơ tán các bạn học sinh ở trong lớp đi, rồi gọi điện báo án cho cảnh sát luôn.

Đoàn Thần Kiệt sau khi để Tề Tư Mẫn chạy đi liền nhanh chóng gọi điện thoại để báo án, nhưng lúc ấy cậu ta mới chỉ nói đến được một nửa câu nói, ngay cả địa điểm cũng chưa nói ra được, đã bị bọn buôn người đó phát hiện ra, bị bắt đem đi.

Đoàn Thần Kiệt vốn là không yên lòng về hai người Hàn Mộ Vi và Chu Quân Hào, suy nghĩ muốn quay lại tìm Hàn Mộ Vi, lại không nghĩ rằng đã trực tiếp bị bắt đi.

Hơn nữa, vì cậu ta đã báo cảnh sát nên làm cho đám người buôn người đó cảnh giác hơn, vốn dĩ bọn họ tạm thời không có định giết Chu Quân Hào, còn tính hiện tại sẽ ở lại đây một thời gian. Nơi này là chỗ của bọn buôn người này ban đầu, trong núi ít người, ngày thường căn bản sẽ không có người đi đến chỗ này, lúc trước bọn họ bắt rất bao nhiêu đứa trẻ đến đây không ai có thể trốn thoát ra được và cũng không ai phát hiện, ai biết lần này lại lòi ra người anh trai của đứa bé gái kia, còn có lớp 2/3 đến đây cắm trại chơi xuân.....

Đám buôn người mang theo tất cả mọi thứ rút lui, lại đi trên một đường núi ẩn nấp như thế, vốn dĩ cũng rất khó để tìm ra được.

Nhận được điện thoại báo án cảnh sát lúc đầu là không tin tưởng lắm, bởi vì Đoàn Thần Kiệt căn bản không có cơ hội để nói hết hoàn chỉnh mọi thứ, tiếng của cậu ta nghe ra lại giống một cậu thiếu niên, cảnh sát còn có chút hoài nghi cho đây là một thiếu niên không hiểu chuyện còn bày ra trò đùa trẻ con như thế, chờ thêm vài phút lại nhận được điện thoại Lý lão sư, bọn họ mới bắt đầu tin tưởng hơn.

Là một lớp học sinh, những người đó trong tay còn đều có mang súng, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, hậu quả thật là không dám tưởng tượng ra!

Cảnh sát nhanh chóng tổ chức đội ngũ hành động đi đến Thiên Sơn, bởi vì việc lần này liên quan đến hơn mấy chục học sinh, nếu là thật xảy ra chuyện, cục cảnh sát của bọn họ ở đây cũng không thể thoái thác được trách nhiệm, lãnh đạo vô cùng coi trọng việc này, ngay cả máy bay trực thăng cũng được điều đến đây!

Mà lúc ấy đó Mặc Dung Uyên cũng đang ở trong cục cảnh sát sau khi nghe đến lớp 2/3, sắc mặt tức khắc liền thay đổi, không màng tới việc chân mình còn đang bị thương, ngay cả đi đứng bình thường cũng đã là một vấn đề, kiên quyết bảo bọn họ đem theo hẳn đi.

Nhưng cũng phải là bởi vì nhờ có Mặc Dung Uyên, bọn họ cần có phi cơ trực thăng mới có thể điều đến nhanh chóng như thế, trong núi muốn tìm người nói thì dễ hơn là làm, nếu như bọn buôn người đó nấp vào đâu đó, muốn tìm được là cực kỳ khó khăn.

Nhưng sau khi Tề Tư Mẫn nói tới chuyê không nhìn thấy Đoàn Thần Kiệt, mấy người cảnh sát đi theo Tề Tư Mẫn đi đến chỗ Tề Tư Mẫn cùng Đoàn Thần Kiệt chạm mặt, sau khi nhìn thấy được manh mối, ngược lại có chút mừng rỡ lên.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Nghĩ cách cứu viện

Việc Đoàn Thần Kiệt báo cho cảnh sát bị phát hiện, việc này có tốt cũng có xấu.

Xấu là làm bọn buôn người đó có tính cảnh giác hơn, nói không chừng mà ở thời điểm bắt được Đoàn Thần Kiệt liền nhanh chóng rút lui, thì người cảnh sát kia muốn tìm sẽ khó khăn hơn.

Tốt cũng là vì, đám buôn người này có cảnh giác, khi bọn họ rút lui mà nói, máy bay trực thăng của cảnh sát ở không trung tỷ lệ tìm thấy được bọn họ sẽ càng cao hơn!

Nhưng xung quanh ở Thiên Sơn đều là những ngọn núi khác, phía nam thì cây cối xanh tốt um tùm, chỉ cần bọn họ giấu mình trong những cây rừng đó, muốn lập tức tìm ra được vẫn là có chút khó khăn. Nên thời điểm máy bay vòng quanh mấy vòng ở trên không vẫn không thể tìm ra được, đột nhiên từ một nơi trống vắng ở trong rừng truyền đến tiếng nổ súng, chim chóc từ trong cánh rừng bay lên!

Cảnh sát lập tức đi tới nơi tiếng súng được phát ra, quả nhiên ở trên không phát hiện kia mười mấy người đứa trẻ cùng đám buôn người này.

Mà lúc này đây, bọn buôn người đã sắp chạy đến dưới chân núi, cách xe tải chỉ còn có mấy trăm mét!

Nếu như bọn họ lên được xe tải, đi đến thành phố gần đó, thế thì bọn họ muốn tìm cách cứu viện càng khó hơn nữa.

Mặc Dung Uyên nhanh chóng ra quyết định, mang theo năm sáu người khác trực tiếp nhảy xuống máy bay, con tin ở trong tay bọn buôn người quá nhiều, bọn họ không dám dễ dàng nổ súng, chỉ có thể vật lộn. Nhưng bọn buôn người lại không giống như thế, những người này không hề sợ chuyện có người sẽ bị thiệt mạng, nhìn thấy cảnh sát, nghiêng rằng không chút do dự liền nổ súng!

Hàn Mộ Vi do mất máu quá nhiều, mới này còn bị tên A Kim kia đánh mấy nắm đấm, đôi tay bị bọn buôn người đưa phía sau gao gắt nắm chặt, căn bản không thể thoát ra được, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Mặc Dung Uyên bọn họ hướng về phía chính mình đi đến, chân phải của Mặc Dung Uyên đi đứng còn có chút khó khăn, hẳn vịn vào thân cây tránh ở phía sau cây để chống đỡ lại xạ kích của súng, nhanh chóng ném ra một viên đạn khói!

Bọn buôn người mắng một tiếng, đem những đứa trẻ trong tay ra chắn ở trước người, tranh thủ thời gian nhanh rút lui trở về.

Lúc này từ bên kia núi cảnh sát xuất hiện đến càng nhiều hơn, mượn ưu thế về thị giác trong làn khói đạn mù mù, nhanh chóng khống chế được một vài người trong đám buôn người kia, cứu thoát được ba bốn đứa bé, những người còn trong đám buôn lậu nhìn thấy tình thế bất lợi, ôm đứa trẻ trong tay nhanh chạy đi, hai người vốn đang bắt giữ Đoàn Thần Kiệt và Chu Quân Hào khẽ nghiêng rằng, trực tiếp đem hai nam sinh tạo thêm phiền toái cho họ trong việc chạy trốn đây xuống dưới đất, cũng không quay đầu lại nhìn hướng về phía nơi chiếc xe tải đang đậu mà thoát chạy.....

Người đang bắt lấy Hàn Mộ Vi là tên lão đại kia, từ lúc Mặc Dung Uyên bắt đầu ném đạn khói ra ngoài, tên lão đại quả quyết dứt khoát mà bắt lấy Hàn Mộ Vi chạy đi hướng về phương hướng của chiếc xe tải, phía trước đã có những người khác chặn dờ, nên hẳn ta rất nhanh đã đến chỗ xe tải đó, đem Hàn Mộ Vi hai tay đang bị trói chặt ném lên trên phía sau xe, bay nhanh ngồi vào ghế điều khiển phía trước, rồi sau đó hai người khác chạy thoát được cũng lên trên xe, đem một đứa trẻ khác đang hôn mê bất tỉnh ném lên phía sau xe, chỗ vị trí của Hàn Mộ Vi!

Hàn Mộ Vi nhìn thấy khuôn mặt của đứa bé kia, trong lòng nhịn không được nháy dưng lên!

Tại sao lại là.....

Mặc Quân Dư? Thế còn cô bé hay gọi cậu bé là Tiểu Ngư ca ca?

Chỉ trong nháy mắt, Hàn Mộ Vi liền nghĩ đến, cái người đáng chết kia từ trong lời đám người buôn người này chính là Phó Tinh Hạo, người mà cậu ta muốn cứu đi chính là em gái của Mặc Quân Dư, chính là đứa bé gái nhỏ này!

Lúc trước từ lời kể của Mặc Quân Dư cô biết được, cậu bé cùng em gái của mình đều là bị người ta lừa bán đi, thời điểm Mặc Quân Dư bị lừa bán tuy rằng nhỏ, nhưng cũng nhớ hết mọi việc, tính cách cậu bé có chút tự bé, rất giống như Hàn Mộ Vi lúc trước, đó là bởi vì sau khi cậu bé bị lừa bán mấy lần có ý chạy trốn, bị bọn buôn người đánh rất nhiều lần. Vốn dĩ cậu bé lớn lên không tệ, rất nhiều người mua đều chọn cậu bé, nhưng mỗi lần đem cậu bé bán đi, quay đầu cậu liền chạy trốn, vì thế bọn buôn người càng chán ghét cậu bé, sau đó dứt khoát không đem cậu bé đi bán, đem cậu tổng cổ đi ra ngoài ăn xin.

Em gái của Tiểu Dư sau đó cũng là bị lừa bán đến đây, bởi vì thân thể suy yếu luôn luôn bị bệnh dai dẳng không dứt, căn bản không có người chịu mua cô bé, bọn buôn người liền đem cô bé ném cho Tiểu Dư, để cậu mang theo cô bé đi ra ngoài ăn xin.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Tiềm vào thuốc ngủ

Không thể không nói, bọn buồn người chọn lựa không hề sai chút nào, Tiểu Dư lớn lên đáng yêu lại xinh xắn, em gái của cậu bé thật sự cứ bị bệnh dai dẳng không dứt, mỗi lần đi ra ngoài ăn xin đều có thể thu hoạch được không ít tiền.

Mặc Quân Dư lại có ý định bỏ trốn lần nữa, nhưng muốn mang em gái đi theo cùng thì rất khó để chạy thoát được, cậu bé đã sớm đem cô bé kia xem như là đứa em gái ruột thịt của mình, thật sự không nỡ bỏ rơi cô bé mà đi được.

Một đường trần trọc đi ngang qua những thành phố khác nhau, thẳng đến được Giang Thành rồi, Mặc Quân Dư gặp được Phó Tinh Hạo.

Vào thời gian đó thì Phó Tinh Hạo đã nghỉ học rồi, đang làm lưu manh ở đầu đường xó chợ thu phí bảo kê gì đó, Mặc Quân Dư cùng em gái đi xin ăn gặp qua được cậu ta một vài lần, phát hiện cậu cùng với những tên lưu manh khác không có giống nhau, mà Phó Tinh Hạo cũng cảm thấy hai đứa trẻ này có chút điểm đặc biệt, sau đó lại vô tình chứng kiến được một lần Mặc Quân Dư ăn xin nguyên một ngày lại không đủ tiền, bị đánh chửi rồi nhốt lại ngay cả cơm cũng không hề cho cậu bé ăn, Phó Tinh Hạo liền nhân lúc bọn buồn người không có ở đó, tạt căn phòng giam giữ Mặc Quân Dư cứu được cậu bé và cô em gái của Mặc Quân Dư.

Cậu ta ban đầu là muốn đi báo cảnh sát, nhưng mà trùng hợp lại phát hiện được, cảnh sát ở nơi này còn có quen biết với bọn người đó. Phó Tinh Hạo ngay từ đầu rất kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã hiểu ra, khó trách, khó trách mấy đứa trẻ nhỏ này suốt ngày đi ăn xin ở trên đường, mà cảnh sát đi ngang qua cũng không thêm để ý tới, chứ đừng nói là hỏi thăm một chút xem cha mẹ bọn trẻ đang ở đâu, rõ ràng chính là biết rõ việc bọn trẻ bị ép buộc phải đến đây làm ăn xin.....

Phó Tinh Hạo vô cùng phẫn nộ, cuối cùng dẫn theo hai đứa nhỏ quay trở về nhà, tự mình nuôi dưỡng!

Có thêm hai đứa trẻ gánh nặng đặt trên vai cậu ta càng thêm nặng hơn, nhưng Phó Tinh Hạo lại không than thở hay nói gì cả, cậu ta cũng không cho phép Mặc Quân Dư lại mang theo em gái của cậu bé đi ra ngoài ăn xin thêm lần nào nữa, lần trước đi đến chợ xin ăn như thế, nguyên nhân là bởi vì bà ngoại Phó Tinh Hạo đang nằm trong bệnh viện, nên cậu ta không có để ý đến hai đứa trẻ, Mặc Quân Dư phát hiện ra em gái lại bị bệnh, muốn dẫn em gái đi khám bác sĩ, lúc đó mới lại đi ăn xin lần nữa, sau đó đã gặp được Hàn Mộ Vi.....

Những chuyện này đều là sau đó Mặc Quân Dư kể lại cho Hàn Mộ Vi nghe, lấy tính cách vụng về của Phó Tinh Hạo kia, chắc chắn không có khả năng sẽ nói cho cô biết những chuyện này.

Hàn Mộ Vi cũng không nghĩ tới, Mặc Quân Dư bọn họ cư nhiên lại bị bọn buồn người bắt đi lần thứ hai.....

Hơn nữa, xem thái độ kiên quyết muốn giết Phó Tinh Hạo của bọn người này, nói không chừng đám người lúc trước bắt ép Mặc Quân Dư và em gái đi ăn xin ngoài đường cũng chính là bọn người này!

Hàn Mộ Vi cắn răng, cô hôm nay nhất định phải đem Mặc Quân Dư an toàn thoát khỏi đây!

Chiếc xe tải vẫn chạy nhanh như bay ở trên đường, phía trên mấy bay vẫn luôn đuôi theo, nhìn theo hướng bọn họ phát ra kêu gọi, khuyên bọn buồn người thả con tin ra, nếu không bọn họ liền phải động thủ.

Nhưng dựa vào việc còn đang có hai con tin ở trong tay, A Kim cùng lão đại hình xăm kia một chút cũng đều không lo lắng cảnh sát thật sự sẽ ra tay, một đường mắng, "Mẹ nó! Thật đúng là nên đem giết cái tên nhãi ranh đã báo cảnh sát kia!!"

Hàn Mộ Vi nhắm mắt lại giả vờ hôn mê, tay từ từ nắm được ở trên người của Mặc Quân Dư, để cho Tiểu Bao Tử kiểm tra toàn thân của cậu bé một chút.

Vừa nãy cô đã nghĩ ngơi, đứa bé bảy tám tuổi kia khi bị đám người này mang đi xuống dưới núi, một đường xóc lên xóc xuống như vậy cũng không có tỉnh lại, hơn nữa còn có vài đứa bé sắc mặt của chúng rất nhợt nhạt.....

Tiểu Bao rất nhanh đã kiểm tra xong xuôi, giọng nói lại không được ôn cho lắm "Chủ nhân, cậu bé bị tiêm thuốc ngủ vào trong người!"

"Thuốc ngủ?!"

Tiểu Bao Tử nói: "Loại thuốc này đối với những trẻ nhỏ là không tốt chút nào, Nhưng mà hàm lượng thuốc ngủ ở trong người Tiểu Dư lại....." Trong giọng nói nghe thấy nó đang vô cùng phẫn nộ: "Những người này vì muốn để cho không ai chú ý đến bọn trẻ, chẳng hề để tâm đến cơ thể của bọn chúng, tiêm vào nhiều thuốc đến như thế, cũng không sợ bọn trẻ không chịu được sẽ có thể chết sao....."

Ngay cả người lớn còn dùng thuốc ngủ để tự vẫn, hiện tại bọn trẻ còn bị tiêm nhiều thuốc ngủ đến như thế, cho dù có tỉnh lại, cơ thể nhất định sẽ để lại di chứng về sau!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 198: Con tin

Đám buồn người quả nhiên không hề có nhân tính, ngay cả đối với một đứa trẻ nhỏ mà còn có thể làm ra việc như thế!

Khó trách mấy đứa trẻ lúc này bị bắt mang theo sắc mặt đều tái nhợt khó coi, nhưng từ ở mặt đến ở trên người đều không có vết thương nào, thì ra là bị tiêm thuốc ngủ vào người!

Hàn Mộ Vi nhăn lại má, có chút lo lắng: "Thể hiện tại Tiểu Dư không có sao chứ?"

"Khó mà nói được. Phòng chừng là cậu bé trước đó đã làm cái gì trái ý..... Có Thể là lúc Phó Tinh Hạo cứu bé gái kia cậu bé còn chưa có bị tiêm thuốc vào, sau khi Phó Tinh Hạo mang theo bé gái kia bỏ trốn rồi, bọn người này chắc là biết được quan hệ của bọn họ, nên mới tiêm một lượng thuốc ngủ lớn vào người Tiểu Dư....." Tiểu Bao Tử nói.

"Bọn họ tiêm vào một lượng thuốc rất lớn vượt quá sự cho phép của người chịu đựng, cho nên Tiểu Dư mới có thể hôn mê lâu đến như thế. Nếu như không nhanh chóng đưa đi bệnh viện, chức năng cơ quan trong người nhất định sẽ bị chịu ảnh hưởng, cho dù là không chết, về sau cơ thể chắc chắn cũng sẽ xảy ra vấn đề khác....." Tiểu Bao Tử có chút rối rắm lên

Hàn Mộ Vi càng nghe càng tức giận, nghiến răng, nói: "Tiểu Bao Tử, chính nghĩa giá trị của ta còn lại được bao nhiêu?"

Vừa nãy vì kéo dài thời gian, nên cô mới động thủ với bọn họ, cũng không biết đã dùng hết bao nhiêu chính nghĩa giá trị rồi.

"Chỉ còn lại có không đến 100 điểm, chủ nhân, kiến nghị người không cần lui sự dụng..... Ít nhất chờ cảnh sát đuổi theo lại nói!" Tiểu Bao Tử nói

100 điểm, 100 giây, chỉ có 1 phút 40 giây, Hàn Mộ Vi làm sao cũng không có thể nào mang theo Mặc Quân Dư thuận lợi trốn thoát ra được. Vẫn nên chờ đợi thời cơ thích hợp đến.

Hàn Mộ Vi nhắm mắt lại, nắm lấy tay của Mặc Quân Dư, trong lòng cầu nguyện, nhất định không được có chuyện gì a.....

Đứa bé này từ nhỏ đã phải chịu quá nhiều khổ cực rồi, vất vả lắm mới có được mấy ngày cuộc sống bình thường, lại bị bọn buồn người bắt trở về. Thuốc ngủ liều có thể sẽ ảnh hưởng đến chức năng của não, với gan rồi thận thậm chí là chức năng của toàn bộ cơ quan trong cơ thể đều có thể bị ảnh hưởng, nếu như không nhanh chóng chữa trị cho cậu bé, cho dù là cứu được, cuộc sống sau này của cậu bé sẽ không được ổn.....

Ngay đúng lúc này, A Kim rủa thầm một tiếng, xe "Phanh" một tiếng đụng vào ven đường một cây cỏ mọc đường, xe bắt đầu bốc yên lên. Lão đại hình xăm nghiến răng, cùng A Kim cùng nhau đi xuống xe, nắm lấy Hàn Mộ Vi cùng Mặc Quân Dư làm con tin, che trước ở phía trước người!

"Đừng qua đây! Còn qua đây, tao liền giết hết bọn chúng!!"

Máy bay trực thăng cùng cảnh sát ở trong xe đuổi theo đến sao đều cảm sung vây quanh bọn họ, nhưng A Kim bọn họ còn đang hấp hối gãy gục, nhanh chóng mà trốn vào trong ngôi nhà dân gần đó, bắt lấy một người phụ nữ trẻ tuổi trong nhà dân đó cùng với đứa trẻ nhỏ chỉ mới có mấy tháng tuổi đang được người phụ nữ bế ở trong ngực, hướng ra phía ngoài rống to: "Chuẩn bị cho bọn ta tiền và xe, bằng không bọn ta liền giết bọn họ!!"

Người phụ nữ khóc lóc, đứa nhỏ bị đánh thức, cũng oa oa khóc rống lên.

A Kim nghiến răng, hung hăng mà cho người phụ nữ kia một cái tát, đem người phụ nữ đó ném đi ra ngoài, "Lại khóc, còn khóc nữa lão tử trực tiếp ném con mày xuống đất!!"

Người phụ nữ sợ hãi mà ngã ngồi ở góc tường, hai tay ôm chặt lấy đứa bé.

Mà bên kia, Hàn Mộ Vi nghiến răng, chịu đau có gắng thoát khỏi sợi dây thừng đang trói chặt tay mình, Tiểu Bao Tử ở trong đầu vì cô khuyến khích cổ lên, chờ thời điểm sắp tránh ra, liền nghe được một tiếng đá "Phanh" của nhà bị đá văng ra, các đồng chí cảnh sát tình nhuệ tiến vào, lại là một viên sừng khối đạn, trong phòng khói sương ngập tràn, hai người buồn lậu sắc mặt biến đổi, muốn bắt lấy con tin, Hàn Mộ Vi vừa lúc này mới được dây thừng ra, đi trước một bước ôm lấy Mặc Quân Dư hướng tin chỗ trốn, rồi trốn vào một góc sau của tủ quần áo.....

Lão đại hình xăm bắt lấy người phụ nữ kia, đem người phụ nữ che chắn ở phía trước người hắn ta, người phụ nữ trong tay còn đang ôm đứa bé, đem họ che khuất hoàn toàn chính mình lại rống lên: "Mẹ nó!! Còn qua dám đây! Lão tử thật sự muốn nổ súng!!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Mặc Quân Dư thân phận

A Kim cắn răng, "Lão đại, cùng bọn họ nói những lời vô nghĩa như thế làm cái gì chứ?!"

Nghiến răng nghiến lợi nói: "Lão tử hôm nay cho dù chết, cũng muốn kéo mấy đê mê lưng* này đi theo cùng!!"(* 垫背/dianbei/đệm lưng.chịu tội thay).

Dứt lời, Hàn Mộ Vi chỉ nghe thấy "Phanh, phanh, phanh" những tiếng súng vang lên, có nhiều người tiến vào bên trong đây hơn, còn đứa trẻ được cô bảo vệ kĩ càng trong ngực chậm rãi mở to đôi mắt, nhìn cô một cái, "Chị..... Chị?"

Đôi mắt khô khốc kia sau khi mới được một câu như thế, liền chậm rãi lại khép lại.....

Sương khói cuối cùng cũng tan dần đi, một bàn tay kéo Hàn Mộ Vi đứng dậy, Hàn Mộ Vi chỉ cảm thấy bàn thân đã bị khói làm sặc đến mức không thể thở được, nước mắt đều chảy ra, nhưng cô lại nhìn thấy rõ ràng, gương mặt quen thuộc của đối phương.....

Mặc..... Dung Uyên?

Hàn Mộ Vi nói: "Mau..... Đưa nó đi đến bệnh viện....."

Nói xong, cô liền trực tiếp ngất đi.....

OOOOOO

Thời điểm mở mắt tỉnh dậy, trời đã tối rồi.

Những vết thương trên người hình như cũng đã được băng bó lại hết rồi, nhưng hơi cử động một tí, vẫn còn chút cảm thấy hơi đau.

Nhìn qua bên cạnh, chỉ thấy Mặc Quân Dư đang nằm ở trên giường bệnh bên cạnh, hai chiếc giường bệnh được đặt ở cạnh nhau, bàn tay Mặc Quân Dư đang nắm chặt lấy tay Hàn Mộ Vi không buông.

Hệ thống thông báo: Chính nghĩa giá trị của ngài đã tăng thêm 1000 điểm!

Hệ thống thông báo: Mặc Quân Dư đối với ngài tăng lên 100 điểm hảo cảm giá trị!

Hệ thống thông báo: Mặc Dung Uyên đối với ngài tăng lên 100 điểm hảo cảm giá trị!

.....

Hàn Mộ Vi sững sốt, còn chưa hiểu ra rõ ràng cái gì, thì một cái bóng đen đã xuất hiện ở trước mặt cô.

Ngẩng đầu, liền nhìn thấy được khuôn mặt trầm lặng của Mặc Dung Uyên.

Hắn tay chống nạng, hình như lúc này đã ngồi ở bên cạnh ngồi, chỉ là coi không có phát hiện ra.

"Vi Vi....."

Mặc Dung Uyên đột nhiên rũ mi xuống, trong hai con ngươi sâu thẳm lộ lên tia sáng, sau đó ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cô, mờ miệng mà nói: "Cảm ơn!"

Hàn Mộ Vi sững sốt.

Hắn cảm ơn cô cái gì? Không phải, hắn là cô nên cảm tạ hắn mới đúng chứ?

Mặc Dung Uyên kéo kéo khóe miệng, lại phát hiện chính mình cười không nổi, "Cảm ơn em đã cứu nó."

"Nó?"

"Ừ." Mặc Dung Uyên nhìn qua Mặc Quân Dư vẫn luôn nắm chặt lấy tay cô, nói: "Mặc Quân Dư là cháu trai của tôi, là con trai của chị gái tôi. Hơn hai năm trước bị mất tích, vẫn luôn tìm không được nó."

Hàn Mộ Vi mở to đôi mắt kính ngạc.

Mặc Dung Uyên ngồi xuống ở bên cạnh cô, nhìn cô, "Hai năm trước tôi ở nước ngoài chấp hành nhiệm vụ, hoàn toàn không để ý đến những việc xảy ra ở trong nhà. Chờ đến khi quay trở về, mới biết được Tiểu Dư mất tích..... mẹ của Tiểu Dư và ba của nó đã ly hôn, Tiểu Dư liền đi theo sống với mẹ. Nhưng thời gian trước đó quan hệ ở nhà bọn họ dường như cũng không được tốt lắm, sau khi trở về Mặc gia vẫn luôn không nói chuyện, mẹ của nó....."

Mặc Dung Uyên hạ mi xuống, chậm rãi nói: "Rất nhanh tìm được một người đàn ông ngoại quốc rồi gả ra nước ngoài. Gia gia mang theo Tiểu Dư, nhưng ông ấy dẫu sao tuổi tác đã cao, không biết làm sao để cho nó chạy ra bên ngoài, sau đó lại không tìm thấy được nó....."

"Mấy năm nay, nhà của tôi chưa từng từ bỏ chuyện tìm kiếm nó, không nghĩ tới trong tình huống như thế lại tìm được nó....."

Hàn Mộ Vi nhìn bộ dạng suy sụp của hắn bây giờ, không hiểu sao lại có chút đau lòng.

"Kia..... Không phải anh sai."

Mất một lúc sau, cô mới tìm được một câu an ủi để nói.

Mặc Dung Uyên cười khổ một tiếng, "Tiểu Dư nó..... giống như em vậy, khi còn nhỏ cha mẹ nó đã không thích nó."

Hắn có chút tức giận lại nhanh chóng kiềm xuống, nhưng Hàn Mộ Vi lại nhanh chóng hiểu rõ ý của hắn.

Thì ra, chị gái của Mặc Dung Uyên - Mặc Hàm Linh căn bản là không muốn gả cho ba của Tiểu Dư, nhưng Mặc gia cùng Ủy gia có quan hệ rất thân thiết, Ủy Kỳ cùng Mặc Hàm Linh từ nhỏ đã đính hôn, vốn dĩ chỉ là ứng phó gia trưởng hai bên, nhưng một lần trong tiệc rượu hai người ngoài ý muốn đã xảy ra quan hệ, Mặc Hàm Linh mang thai.

Hai nhà vốn dĩ liên hệ vọng bọn họ có thể kết hôn sớm một chút, sau khi Mặc Hàm Linh mang thai, hai người liền bị bức kết hôn, sau đó liền hạ sinh được Mặc Quân Dư.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 200: Hàm Mặc Linh

Sau khi kết hôn xong Mặc Hàm Linh hoàn toàn không trông nom gì đến Tiểu Dư, dù sao hai người bọn họ đã sớm nói rõ với nhau chỉ giả làm vợ chồng thôi, sau khi kết hôn hai người họ cũng sống cuộc sống như cũ của bản thân, chỉ là thỉnh thoảng quay về nhà người thôi.

Mặc Hàm Linh cũng không đến mức giống như Vệ Như Yên tâm lý bất thường mà đi đánh con ruột của mình, chỉ là không quan tâm đến thôi, trước khi Mặc Quân Dư được ba tuổi đều là do bảo mẫu chăm sóc.

Ủy Kỳ thì lại rất ghét bỏ Mặc Quân Dư, cũng giống như Hàn Tử Tư, chỉ cần uống rượu say liền đem Mặc Quân Dư làm nơi trút giận, Mặc Quân Dư vừa mới được ba tuổi đã bị đánh đến mức tự bế, hoàn toàn không muốn mở miệng nói chuyện.

Ban đầu dưới cuộc cuộc sống với cặp vợ chồng trên danh nghĩa này mà nói, Mặc Quân Dư cũng có thể giống hệt như Hàn Mộ Vi, cuộc sống sẽ trải qua giống như thế cho đến khi được mười bảy tuổi, cùng cô thật giống nhau, dùng lớp vỏ tự bế bên ngoài để bảo vệ bản thân. Nhưng lúc Mặc Quân Dư được bốn tuổi, Mặc Hàm Linh phát hiện được chuyện Ủy Kỳ ở bên ngoài thật ra còn có một đứa con gái riêng đã sắp được mười bốn tuổi!!

Việc này làm cho Mặc Hàm Linh rất là tức giận lại vô cùng mừng rỡ, nếu Ủy Kỳ chỉ là ở bên ngoài có người phụ nữ khác mà nói, cô ta sẽ không thể nói được cái gì, dù sao bản thân cô ta ở bên ngoài cũng nuôi dưỡng mấy người nhân tình. Nhưng bây giờ Ủy Kỳ lại có một đứa con gái riêng, hơn nữa đứa con gái này là trước khi bọn họ kết hôn đã có rồi! Vậy cũng chính là, cô ta bị Ủy Kỳ lừa, cô ta mới là người yếu thế bị lừa gạt!

Mặc Hàm Linh vốn dĩ đã không muốn cùng Ủy Kỳ tiếp tục cuộc sống tôn trọng nhau như khách đã lâu lắm rồi, nhanh chóng tóm lấy sự việc lần này, mới người lớn ở hai nhà đến họp mặt nói chuyện, thành công mà cùng Ủy Kỳ ly hôn.

Ủy gia đã làm việc sai trước, tự nhiên không dám nói cái gì nữa, bọn họ đã có một đứa cháu gái, nên Mặc Quân Dư liền được giao cho Mặc gia nuôi dưỡng, hơn nữa còn đổi tên thành Mặc Quân Dư.

Sau đó Ủy gia đón đứa bé gái kia trở về Ủy gia sống, Ủy Kỳ thật sự rất cưng chiều cô bé, cô bé muốn cái gì đều cho cả. Nhưng mà vị Ủy đại tiểu thư này thật ra rất ít có người biết được, bởi vì Ủy gia từ đầu đến cuối không thừa nhận cô bé, ngoại trừ việc được Ủy Kỳ thương yêu, những người khác ở Ủy gia đều không hề thừa nhận sự tồn tại của cô bé, nên cô bé kia vẫn như cũ cũng chỉ là một đứa con gái riêng,những người quyền quý ở Đê Đô đều rất coi trọng đến xuất thân, không hề muốn hạ mình để gần gũi với một đứa con riêng bên ngoài.

Mà Mặc Quân Dư sau khi trở về Mặc gia, tuy rằng không ai đánh cậu bé nữa, còn có bảo mẫu hảo chăm sóc kỹ càng cho cậu bé, nhưng Mặc Hàm Linh hầu như ngày ngày đều không quay về nhà, cũng phân một chút quan tâm đến cho Tiểu Dư. Mặc lão gia đã là một ông cụ lớn tuổi, cho dù muốn chăm sóc cho Mặc Quân Dư cũng có lòng nhưng không có sức.

Lúc đó Mặc Dung Uyên vừa được nghỉ phép, về nhà ở một tháng, xem Mặc Quân Dư giống như con ruột của mình mà chăm sóc, Mặc Quân Dư lần đầu tiên có nở nụ cười.

Nhưng rất nhanh Mặc Dung Uyên lại có nhiệm vụ, cần phải rời đi. Hắn cũng không ngờ được, trong khoảng thời gian một tháng này Mặc Quân Dư đã vô cùng y lại vào hắn, một khi không nhìn thấy hắn, Mặc Quân Dư liền rất hoang mang sợ hãi, cậu bé hoàn toàn không có cùng Mặc lão gia và bảo mẫu chăm sóc nói chuyện với nhau, tất cả mọi người đều không biết vì sao cậu bé trở nên im lặng đến như thế, nhưng cũng may cậu bé bên ngoài vẫn rất là ngoan ngoãn, cho nên tất cả mọi người đều không quá coi trọng vấn đề này.

Lại không nghĩ tới, Mặc Quân Dư chỉ là im lặng mấy ngày, vào một ngày Mặc lão gia không có ở nhà, lúc đó trong nhà chỉ có người hầu cùng bảo mẫu, cậu bé từ cửa sau chạy đi ra ngoài, đi tìm Mặc Dung Uyên.

Cậu bé hiển nhiên không thể nào tìm thấy được, ngược lại bởi vì lớn lên trông đẹp mắt bị bọn buôn người theo dõi, bị bắt tới rồi Giang Thành bên này.

Mặc Dung Uyên cũng là sau khi hoàn thành nhiệm vụ trở về nước mới biết được việc này, Mặc lão gia vô cùng hối hận, phải rất nhiều người đi khắp nơi tìm kiếm, Mặc Dung Uyên sau khi biết được việc này cũng rất sốt ruột, nhưng qua hơn thời gian hai năm, khắp cả nước đều đã tìm, đều không có một chút tin tức về Mặc Quân Dư.....

Không nghĩ tới, thì ra Mặc Quân Dư trong khoảng thời gian này đã ở Giang Thành, ở một nơi gần với hắn đến như thế, hơn nữa còn cùng Hàn Mộ Vi có quen biết.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Đồng bệnh tương liên

Sau khi tìm thấy được Mặc Quân Dư và bắt sống được bọn buôn người kia.Mặc Dung Uyên rất nhanh đã biết được toàn bộ những chuyện mà Mặc Quân Dư đã trải qua trong thời gian này.

Khi biết được Tiểu Dư đưa trẻ mà hắn yêu thương giống như con ruột thế mà bị bọn buôn người này tùy ý buôn bán, đánh bán, thậm chí bị bức ép ở đi ăn xin ở đầu đường xỏ chọt, còn thường xuyên có nhiều lúc không có com để ăn, Mặc Dung Uyên quả thực hận đến mức không thể đem đám người đó đều giết đi hết!

Hắn rất nhanh cũng biết biết được cái người cứu Mặc Quân Dư tên là Phó Tinh Hạo, nghe nói lần này Phó Tinh Hạo cũng đến cứu bọn họ, nhưng lúc đó người đồng, cậu ta không có cách nào, cuối cùng chỉ cứu được một cô bé bị bắt đến cùng với Mặc Quân Dư.

Khoảnh khắc nhận ra Mặc Quân Dư, cậu bé đang được Hàn Mộ Vi ôm vào trong người, tay Mặc Quân Dư chặt chẽ mà bắt lấy Hàn Mộ Vi, như thế nào cũng không chịu buông ra, ngay cả lúc đã đến bệnh viện rồi cũng như thế.

Cậu bé rõ ràng là hôn mê, nhưng tay lại cứ như thế không chịu buông ra, cũng may là cơ thể cậu bé chỉ tạm thời bị tụt huyết áp, bọn buôn người đó sau khi đem bọn trẻ bắt đến trên núi, hoàn toàn không có cho bọn trẻ ăn cái gì cả, xong khi truyền dịch xong là sẽ không có gì cả. Chỉ là, liều lượng thuốc ngủ cao đến như thế đối với một đứa nhỏ mà thì vẫn là quá nguy hiểm, còn cần phải ở lại trong bệnh viện quan sát.

Hàn Mộ Vi thoát nhìn rất chật vật, thời điểm tìm thấy được cô, tìm Mặc Dung Uyên đập trong nháy mắt đình trệ một giây. Quần áo ở trên người Hàn Mộ Vi đều là máu, sắc mặt tái nhợt, gât gạo mà ôm chặt lấy đứa trẻ trong người, trực tiếp liền ngất xỉu.

Cũng may sau khi kiểm tra qua, mới phát hiện cô chỉ là bị thương một vài chỗ bên ngoài da, sờ đi ngất xỉu là bởi vì thể lực đã đạt đến cực hạn rồi.

Vết thương do dao ở trên tay cùng với vết thương ở trên đùi cho bị đạn xọc qua được khâu lại và xử lý xong xuôi hết, nhưng sau khi tác dụng của thuốc gây tê qua đi, vẫn là sẽ rất đau.

Nhưng Hàn Mộ Vi căn bản không cảm giác được đau.

Nghe xong Mặc Dung Uyên nói, Hàn Mộ Vi nhìn Mặc Quân Dư vẫn đang nắm chặt lấy tay cô, trong lòng có cỗ cảm giác khác thường.....

Đứa nhỏ này, cũng trải qua cuộc sống tương tự cô như thế.....

Chỉ là, cô gặp được Tiểu Bao Tử, còn có thể một lần nữa bắt đầu lại một cuộc sống mới. Mà Mặc Quân Dư gặp Phó Tinh Hạo, Mặc Dung Uyên..... Nhưng mà ở thời điểm cậu bé đã buông xuống quên mọi thứ, bắt đầu một cuộc sống mới, bọn buôn người lại xuất hiện thêm một lần nữa, đem cậu bé kéo vào trong ác mộng quá khứ lại một lần nữa.

Mặc Quân Dư từ nhỏ bị Ủy Kỳ đánh khi say rượu,nghe nói bảo mẫu ở Ủy gia thấy cậu bé như thế mà Ủy gia không ai quan tâm, nên cũng thường xuyên không cho cậu bé com ăn, lại còn thỉnh thoảng cũng đánh cậu bé để hạ giận..... Sau đó lại bị bọn buôn người lừa bắt, lại lọt vào bọn buôn người đánh chửi.....

Tìm Hàn Mộ Vi run lên, ánh mắt nhìn Mặc Quân Dư trở nên càng thêm mềm mại hơn.

Có lẽ đã tỉnh, nên ra ngoài để cung cấp lời khai để cho cảnh sát làm việc.

Hàn Mộ Vi mới vừa động, Mặc thân thể Quân Dư đó lại run lên, Mặc Dung Uyên rủ mi xuống, vươn tay tới, cầm lấy tay của Mặc Quân Dư, ý bảo Hàn Mộ Vi chậm rãi dời đi tay.

Hàn Mộ Vi thật cẩn thận mà thu lại tay của bản thân, nhìn Mặc Dung Uyên gât gât đầu, lúc này mới rời đi phòng bệnh.

Tới văn phòng ở cuối hành lang rồi, Hàn Mộ Vi phát hiện Đoạn Thần Kiệt vừa mới ở đây cung cấp lời khai. Nhìn thấy Đoạn Thần Kiệt, Hàn Mộ Vi lúc này mới nghĩ tới Chu Quân Hào, sắc mặt biến đổi, "Chu Quân Hào đâu? Cậu ấy không có việc gì chứ?!"

Cô nhớ rõ, lúc đó Chu Quân Hào chính là bị một nhát dao đâm vào bụng!

Đoạn Thần Kiệt trên mặt dân băng, nhưng sau khi sống sót trải qua được một tai nạn nguy hiểm như thế, Đoạn Thần Kiệt lần đầu tiên cảm nhận được cuộc sống bình thường lại quý giá đến như thế, nhìn thấy Hàn Mộ Vi, Đoạn Thần Kiệt cười rất vui vẻ: "cậu ta không có chuyện gì, phẫu thuật rất thuận lợi. Yên tâm đi, không bị đâm trúng tim, cũng lắm chắc là phải ở trong bệnh viện để quan sát một thời gian dài."

Nghe được Chu Quân Hào không có việc gì, có lúc này mới thả lỏng được.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Chu Quân Viễn

Chu Quân Hào lúc ấy chính là cảm thấy thời điểm đó bản thân có thể động thủ được nên mới ra tay, nếu không phải vì bản thân cô nhất thời xúc động muốn kéo dài thời gian, cậu ta có lẽ là hoàn toàn sẽ không bị thương như thế.....

Đoạn Thần Kiệt vừa nhìn liền biết cô đang suy nghĩ cái gì, nói: "cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, nếu như cậu không xuất hiện, bọn tôi cũng sẽ tìm cơ hội ra tay. Nếu như đi theo bọn họ rời khỏi nơi đó rồi, đến lúc đó tính mạng của hai bọn tôi cũng đều sẽ khó giữ được!"

"..... Ừm"

Hàn Mộ Vi gật gật đầu.

Bắt đầu khi đưa khẩu cung, cảnh sát ghi chép thật ra vốn đã có được đáp án chính xác, nhưng mà vẫn nên làm theo trình tự mà hỏi lại một lần nữa.

Hàn Mộ Vi cũng không muốn mở miệng nói quá nhiều, chỉ nói những điều mấu chốt, có điều, cô bình tĩnh cùng nói ngắn gọn vào trong trọng điểm làm cho hai vị cảnh sát kia ấn tượng khác sâu.

Sau khi thu thập khẩu cung xong rồi, cái người cảnh sát phụ trách hỏi cung kia không nhận được mà nói: "Lần sau mà lại gặp phải chuyện như thế này, tuyệt đối không được cậy mau h, ở thời điểm dễ dàng bị phát hiện ra nhất thiết không được mạo muội hành động..... Đối phương chính là kẻ phạm tội, trong tay còn có súng, cho dù là các cháu muốn cứu người, cũng không nên không màng an nguy của bản thân mình, biết không?"

Hàn Mộ Vi mặt không biểu cảm.

Đoạn Thần Kiệt thờ dài chút, bày ra bộ dạng học sinh ngoan ứng phó, gật gật đầu, "Đã biết."

Từ trong văn phòng đi ra bên ngoài, Đoạn Thần Kiệt tập tễnh cả nhắc mà dẫn Hàn Mộ Vi đi thăm Chu Quân Hào, Chu Quân Hào còn chưa có tỉnh lại, người nhà của cậu ta đang ở bên cạnh chăm sóc cho cậu ta, Hàn Mộ Vi vừa thấy đến người nọ liền sùng sột một chút, người này..... Cô hình như đã gặp qua rồi phải không?

Thấy cô tiến vào, người nọ đứng lên, nói: "Em chính là bạn học Hàn sao? Xin chào, anh là anh trai của Chu Quân Hào, Chu Quân Viễn." Người kia đưa tay ra.

"Xin Chào."

Hàn Mộ Vi cùng người kia bắt tay, vẫn là cảm thấy người này hình như có chút quen quen.

Chu Quân Viễn ngoái mặt về phía cô cười, "bạn học Hàn, chúng ta đã gặp qua. Sự kiện mất túi xách lần trước....."

Hàn Mộ Vi lúc này mới nhớ ra, "Thì ra là anh!"

Không ngờ rằng, Chu Quân Viễn lại chính là cái người cảnh sát vóc dáng cao lớn phụ trách giải quyết vụ án lần trước đó, người cảnh sát kia thật sự không tồi chút nào, không phải là người không biết phân biệt phân biệt xanh đỏ đen trắng như thế nào mà xòe rằng cô là kẻ cướp, ngược lại sẵn lòng nghe cô giải thích, để cô dẫn anh ta đến chỗ gặp đã gặp được tên trộm lấy túi xách đi, sau đó lúc ở trong cục cảnh sát cũng không hề làm khó cô.

Ấn tượng của Hàn Mộ Vi đối với Chu Quân Viễn không tệ, chỉ là không ngờ được, anh ta lại là anh trai của Chu Quân Hào.

Ở trong phòng bệnh ngồi trong chiếc lát, Chu Quân Hào đã tỉnh lại, Chu Quân Viễn liền để cho cậu ta cùng với Hàn Mộ Vi và Đoạn Thần Kiệt trò chuyện, còn mình thì đi ra ngoài mua một số đồ.

Đoạn Thần Kiệt đưa mắt nhìn Chu Quân Hào, nói: "Vận khí không tồi a, quả nhiên là tai họa để lại ngàn năm!"

Chu Quân Hào mới vừa phẫu thuật xong, ngay cả cử động cũng không thể, chỉ có thể nằm yên ở một chỗ, trừng mắt nhìn Đoạn Thần Kiệt, "Yên tâm đi, muốn chết cũng là cậu chết trước!"

Hàn Mộ Vi nghe hai người họ đầu vô mồm, ý cười trong mắt chậm rãi đậm lên.

"Nói tôi mới nhớ, Hàn Mộ Vi, thân thủ của cậu quả thật quá lợi hại đó!" Chu Quân Hào nhìn Hàn Mộ Vi, trong ánh mắt mang theo vài phần hâm mộ cùng vài phần không thể tưởng tượng, lúc đó cậu ta chính là nhìn thấy Hàn Mộ Vi đột nhiên lại đứng vững như thế, cảm thấy bản thân mình cũng không thể thua thiệt cô, muốn chết cũng phải liều một lần rồi mới chết được chứ..... Cho nên mới động thủ. Không nghĩ tới Hàn Mộ Vi không có chuyện gì, nhưng mà cậu ta lại trực tiếp bị đưa lên bàn phẫu thuật.

Hàn Mộ Vi ánh mắt hơi lơ, cái kia căn bản không phải thân thủ của cô, mà là chính nghĩa giá trị của Tiểu Bao Tử.....

Bản thân cô..... Chỉ biết một ít chiêu thức đơn giản được Mặc Dung Uyên dạy cho và lúc học ở võ quán.

Phòng chùng là điểm này Mặc Dung Uyên biết rõ ràng hơn, cô không biết lúc ấy Mặc Dung Uyên có nhìn thấy lúc cô ra tay hay không, nhưng hấn hình như cũng hoàn toàn không tò mò, cái gì cũng không hỏi.

Nghĩ đến đây, Hàn Mộ Vi lại có chút thất thần.

"Vi Vi? Cậu làm sao vậy? Suy nghĩ cái gì vậy?" Chu Quân Hào nhìn cô, có chút nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Tạm thời tính mù

Hàn Mộ Vi lúc này mới hoàn hồn lại, cười một chút.

"Vận khí không tệ mà thôi."

Hai người nam sinh kia cười cười, bọn họ tất nhiên biết chuyện này không có thế nào là nhờ vào vận khí được. Nhum hai người họ cũng không có tiếp tục truy hỏi thêm gì nữa. Mà thật ra ở trong lòng đã hạ quyết tâm, sau lần này vẫn nên cần phải đi học thêm một ít võ thuật. Thân thủ còn không bằng được với một cô gái, thật quá mất mặt rồi!

Thời điểm mấy người họ đang trò chuyện, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân vội vội vàng vàng. Hàn Mộ Vi quay đầu lại nhìn, ngay lập tức nhìn thấy thì ra là người y tá túc trực ở phòng bệnh của cô, vừa nhìn thấy cô, không kiềm được thở phào ra một hơi nhẹ nhõm. Nắm lấy tay của cô rồi kéo hướng ra bên ngoài cửa:

"Hàn tiểu thư, tìm được cô rồi! Mau, cùng tôi trở về..... cậu em trai nhỏ kia của cô đang tìm cô đấy!"

Em trai nhỏ? Là đang nói đến Mặc Quân Dư sao?

Mặc Quân Dư tìm cô, tại sao lại phải gấp gáp đến như vậy?

Hàn Mộ Vi ngăn ra, nhưng mà vẫn vội vã đi theo y tá quay trở về phòng bệnh. Vừa đi đến trước cửa phòng bệnh, Hàn Mộ Vi liền nghe được những tiếng âm thanh bẽ vỡ của đồ đạc. Tiếp sau đó là tiếng của Mặc Dung Uyên đang khuyên can: "Tiểu Dư, Bỏ xuống! Cái đó nó sẽ làm cho con bị thương đó....."

Mặc Dung Uyên luôn luôn bình tĩnh trong mọi việc, ngay cả trong giọng nói đều chưa từng có sự phập phồng lo lắng như thế. Nhưng giờ phút này Hàn Mộ Vi lại từ trong lời nói của hấn nghe thấy đang gắng cố gắng cẩn thận khuyên

nhũ. Hàn Mộ Vi đi vào trong, liền thấy được một cảnh như thế trước mắt.

Chỉ thấy cơ thể nhỏ bé của Mặc Quân Dư đang trốn ở trong góc tường. Trong tay còn đang cầm một con dao gọt trái cây, cũng không biết là cậu bé tìm ra được từ đâu. Nhưng bàn tay cậu bé lại đang run rẩy. Ở dưới chân là những mảnh vỡ nhỏ của bàn ăn bị quăng ngã xuống đất, lại nhìn đôi chân trần của cậu bé..... Rõ ràng đã bị đâm phải, trên đất còn có một ít mảnh có dính vết máu.

Bác sĩ và y tá có ý định đi đến gần cậu bé, nhưng đều bị nhưng đều bị cậu bé ném đồ, quần áo,chăn, ẩm nước và ly cùng với những thứ trong phòng bệnh cũng đều bị ném qua người rồi rớt dưới đất hết. Mặc Dung Uyên đang đứng cách cậu bé khoảng hơn một mét, định đưa tay đoạt lấy con dao trong tay cậu bé. Thế nhưng ngay thường chấp hành nhiệm vụ hắn có thể quyết đoán bao nhiêu, vậy mà giờ phút này khi hắn đối mặt với đứa cháu trai của mình. Mặc Dung Uyên lại hoàn toàn không có cách bình tĩnh quả quyết giống như ngày thường chấp hành nhiệm vụ.....

Mặc Quân Dư sau khi vừa mới tỉnh lại, đã vô cùng hoảng loạn, toàn thân đều cứ run rẩy, tránh khỏi bàn tay của hắn. Hắn nghĩ tới muốn đi đến ôm lấy cậu bé. Nhưng cậu bé cũng không cho hắn đi tới gần mình, đem cả người trốn ở trong góc tường. Chỉ cần có người muốn tới gần cậu bé. Cậu bé sẽ lập tức sẽ trở nên tức giận lên mà rống giận với những người đó, ném đồ đạc về phía bọn họ.

Nhìn những mảnh vỡ rơi đầy ở dưới đất khiến cho tìm Mặc Dung Uyên đập nhanh lên. Hắn không thể trở mắt mà nhìn Mặc Quân Dư làm thương tổn chính bản thân mình. Nhớ đến việc lúc trước cậu bé ngây cả thiếp đi vẫn cứ nắm chặt lấy tay Hàn Mộ Vi không buông. Mặc Dung Uyên liền bảo một người y tá nhanh chóng chạy đi tìm Hàn Mộ Vi quay trở về.

Nhắc đến cũng lạ, sau khi nghe thấy tên Hàn Mộ Vi. Mặc Quân Dư dường như bình tĩnh lại một chút. Nhưng vẫn luôn kiên quyết không cho những người khác đến gần.

Bác sĩ nhìn thấy cảnh này, nói:

"Mặc tiên sinh, vẫn là nên tìm cho cậu bé một mũi an thần để ổn định tinh thần lại đi! Cậu bé còn như thế sẽ không ổn đâu....."

"Cứ đợi một lát đã!" Mặc Dung Uyên nói.

Mà lúc này, Hàn Mộ Vi cuối cùng đã quay trở lại phòng bệnh.

Vừa thấy được Hàn Mộ Vi, Mặc Dung Uyên rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Có điều thân thể vẫn là cứng ngắc, mà nói:

"Em qua đó đi, nói chuyện với nó đi..... Dẫn nó qua một chỗ an toàn hơn. Cần thận một chút!"

Hàn Mộ Vi gật gật đầu, từ từ đi đến gần Mặc Quân Dư, "Tiểu Dư?"

Mặc Quân Dư nghe được giọng nói của cô. Dường như có chút phản ứng, đồng tử đen bóng tìm kiếm ở khắp bốn phía. Mà lúc này, giọng nói của Tiểu Bao Tử vang lên: "Đôi mắt của cậu ấy không nhìn thấy!"

Hàn Mộ Vi sững người, "Cái gì?"

Ngất khi cô của Tiểu Bao Tử cứng ngắc nặng nề mà nói: "Không biết có phải là do liên quan đến chuyện thuốc ngủ quá liều hay không? Thuốc ngủ quá liều vốn dĩ là dễ dàng gây ra nhiều biến chứng. Tỷ như chức năng của bộ não sẽ bị tổn thương..... Cũng có thể là do trước đó cậu ấy bị đụng vào đầu đó, hoặc là bị dọa đến hoảng loạn, nên mới có thể phát sinh ra việc bị mù tạm thời như thế này."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Trấn an

Hàn Mộ Vi không ngờ tới sẽ xuất hiện loại di chứng này. Trong lòng không kiềm được mà xuất hiện một sự đau lòng.

Khó trách cậu bé vừa tỉnh tỉnh đã kích động đến như thế. Ký ức của cậu bé đoán chừng vẫn còn đang dừng lại ở thời điểm bị bọn buôn người tiêm thuốc mê vào trong người. Mà thời điểm tỉnh lại một lần nữa đều không nhìn thấy gì cả, cũng không nhìn được Mặc Dung Uyên đang ở bên cạnh. Cho nên cậu bé nhận không ra, đó chính là người thúc thúc mà cậu đã trốn ra bên ngoài đi tìm. Cậu bé không chỉ sợ mà còn nghĩ rằng, những người bây giờ đang ở đây đều có thể làm tổn hại đến mình. Thế nên mới không ngừng ném đồ đạc như thế, cầm lấy con dao gọt trái cây kia trong tay cũng là để tự vệ cho mình.....

Ngồi đến đây, trong lòng Hàn Mộ Vi càng thêm khó chịu hơn.

"Tiểu Dư, là chị, chị là Hàn Mộ Vi đây....." cô chậm rãi mở miệng.

Thính giác của Mặc Quân Dư không có bị ảnh hưởng gì, nghe thấy lời này. Trong ánh mắt cậu bé hiện lên một tia mờ mịt, trong miệng lầm bầm: "Chị Mộ Vi?"

"Là chị Tiểu Dư." Hàn Mộ Vi nói, "Tới đây, chị ở đây này, em buông dao xuống trước, để cho chị ôm em có được không?"

Trong phòng bệnh cùng bên ngoài đều một mảnh an tĩnh, Mặc Dung Uyên nhìn Mặc Quân Dư giống như một con thú nhỏ đang bị thương chân chờ một lát. Cuối cùng đã bỏ con dao trong tay xuống, dự định mà giờ một chân, sờ soạng một chút rồi đi về phía trước.

Hàn Mộ Vi bước lên một bước, đem cậu bé ôm vào trong lòng mình.....

Cái ôm ấm áp cùng với hơi thở quen thuộc giúp cho Mặc Quân Dư cuối cùng cũng bình tâm lại được, cái cậu nam tử hán bé nhỏ này là lần đầu tiên ở trước mặt người khác mà rơi lệ. Hàn Mộ Vi biết cậu bé đang khóc vì điều gì, vuốt vuốt lưng của cậu bé, "Không có sao, không có sao hết..... Em hiện tại đã an toàn rồi."

"Em gái em cùng với Phó ca ca, hai người bọn họ cũng đều không có sao cả. Những người bạn nhỏ kia cũng đều được cứu thoát ra hết rồi. Tiểu Dư, em rất giỏi! Chị nghe nói là em lưu lại những kí hiệu ở trên đường đi. Nhờ vậy Phó ca ca mới tìm thấy bọn em, cứu được em gái em, có phải hay không?"

"..... Dạ." Mặc Quân Dư nhẹ nhàng mà gật gật đầu.

"Bởi vì là em rất dũng cảm, cho nên bây giờ Phó ca ca và em gái của em đều rất là an toàn..... Tiểu Dư thật giỏi!"

Hàn Mộ Vi nhẹ giọng nói, thanh âm mềm mại ôm lấy cậu bé mà nói, không kiềm được hôn lên ở trên má của cậu bé một cái.

Mặc Quân Dư cuối cùng cũng thả lỏng tâm trạng ra. Nhưng vẫn gao gất mà ôm lấy Hàn Mộ Vi.

Đám người Mặc Dung Uyên cùng các vị y tá bác sĩ ở xung quanh rốt cuộc cũng có thể thở dài nhẹ nhõm ra. Một bên Hàn Mộ Vi ôm lấy Mặc Quân Dư, trấn an cậu bé, một bên nhờ một cô y tá giúp cậu bé đem những mảnh vỡ còn dính ở dưới lòng bàn chân cậu bé gắp ra, nhẹ nhàng mà thoa thuốc sát trùng. Thật vất vả mới có thể đợi được mọi việc đều xử lí xong, có lúc này mới có ý bảo Mặc Dung Uyên: "Đôi mắt của Tiểu Dư hình như có vấn đề. Cậu bé vừa này cái gì cũng đều không nhìn thấy."

Mặc Dung Uyên ngăn ra, có chút tự trách.

Khó trách! Khó trách được lúc này hắn nắm lấy tay cậu bé. Nhưng Mặc Quân Dư vừa tỉnh lại liền sợ hãi mà muốn tránh thoát khỏi hắn, còn xem hắn trở thành như là kẻ thù của cậu, muốn cầm dao đâm hắn.

Hắn vốn dĩ cho rằng hai năm qua, Mặc Quân Dư đã quên mất hắn, cho nên mới làm như vậy.....

Không nghĩ tới.....

"Đã biết, tôi sẽ bảo bác sĩ lập tức sắp xếp kiểm tra!"

Hàn Mộ Vi gật gật đầu, tiếp tục ôm Mặc Quân Dư, trấn an cậu bé.

"Một lát nữa chú bác sĩ cần phải kiểm tra nhất cho em một chút. Xem thử xem tại sao mà lại không nhìn thấy được như thế. Tiểu Dư em phải ngoan ngoan nghe lời, có được không?"

Mặc Quân Dư vốn là so với những đứa trẻ khác trưởng thành hơn rất nhiều. Bây giờ đã yên tâm trở lại, biết bản thân đã thoát khỏi tay của bọn buôn người đó. Sau đó đang an toàn ở trong bệnh viện, liền không còn kích động như thế nữa. Nghe thấy lời này, cậu bé ngoan ngoãn gật gật đầu, "Dạ."

Có lẽ là bởi vì bản thân tạm thời không nhìn thấy được. Mặc Quân Dư bây giờ so với lúc trước Hàn Mộ Vi gặp có nhiều phần bất an hơn một ít, vẫn luôn gắt gao mà nắm chặt lấy tay cô không để cho cô rời đi khỏi bên người cậu. Đối với cậu bé mà nói, Hàn Mộ Vi lúc này đại khái là người duy nhất mà cậu bé quen biết. Cho nên cậu mới có thể đối với cô ý lại dựa dẫm đến như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Mua một tặng một tuyệt đôi siêu giá trị!

Hàn Mộ Vi trong lòng nghĩ, nên cùng cậu bé tiếp nhận kiểm tra. Mặc Dung Uyên vẫn luôn yên lặng mà đứng ở bên cạnh hai người họ, nhìn cậu bé tiếp nhận hàng loạt các loại kiểm tra. Chờ sau khi xác định được kết quả, mới có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm thật dài.

Phần đầu của Mặc Quân Dư không có bị va chạm, rất có thể là do chứng do thuốc ngủ quá liều gây ra di chứng. Cũng có thể là bị dọa sợ quá mức nên mới có thể xuất hiện ra hiện tượng tạm thời, cần phải quan sát thêm mới có thể xác định chắc chắn được. Có người sau khi qua mấy ngày là có thể hồi phục. Còn có người.....

cũng nội trong thời gian ngắn có thể khôi phục. Có điều thật sự là lượng thuốc ngủ lúc trước ở trong người của Mặc Quân Dư đã gây ra tác hại cho chức năng cơ thể của cậu bé.

Đợi sau khi bác sĩ ghi xong đơn thuốc, rồi để cho họ dẫn Mặc Quân Dư quay trở về phòng bệnh, ở lại bệnh viện thêm mấy ngày nữa để quan sát, xem xét tình trạng như thế nào rồi mới xác định rõ được phương án chữa trị.

Hàn Mộ Vi nhẹ nhàng thở ra, ôm Mặc Quân Dư quay trở lại phòng bệnh, Mặc Dung Uyên định giúp cô ôm Mặc Quân Dư. Nhưng cậu bé bây giờ hoàn toàn không muốn để người khác chạm vào người mình, nên không để dễ hấn ôm. Ngay cả khi Mặc Dung Uyên nói rõ thân phận, Mặc Quân Dư cũng mím môi không nói một lời.

Mặc Dung Uyên không xác định được là cậu bé bây giờ còn nhớ được hấn hay không. Biết cậu bây giờ không nhìn thấy được, người lại rất dễ dàng kích động, cũng không dám cưỡng bách. Đi theo bên cạnh hai người họ trở về phòng bệnh.

Dù sao cũng đã là một đứa trẻ bảy tuổi, cho dù Mặc Quân Dư có bị suy dinh dưỡng không mạnh khỏe như những đứa trẻ khác. Nhưng bản thân Hàn Mộ Vi cũng khá gầy yếu, ôm cậu bé lâu như vậy, tay đã sớm tê đến mức không chịu nổi.

Đỡ Mặc Quân Dư nằm lên trên giường bệnh, Hàn Mộ Vi ngồi ghé ở bên cạnh. Mặc Quân Dư vẫn luôn nắm chặt lấy tay cô không buông.

Hệ thống thông báo: Mặc Quân Dư đối với ngài tăng lên 50 điểm hảo cảm giá trị.

Tiểu Bao Tử vô cùng vui mừng nói: "Bạn nhỏ này rất có tiền đồ!! Chủ nhân, người có nhận ra không, người nhà của Mặc gia vô cùng biết thế nào tri ân và cảm ơn? Mặc Quân Dư là như thế, Mặc Dung Uyên cũng là như thế!"

Giấy tiếp theo, liền nghe được lại một tiếng hệ thống thông báo:

Mặc Dung Uyên đối với ngài tăng lên 20 điểm hảo cảm giá trị.

Tiểu Bao Tử càng mừng rỡ lên: "Chủ nhân, hai chú cháu Mặc gia thật sự rất được a! Là đối tượng tốt để công lược a!! Đúng rồi, chủ nhân, lúc trước em vẫn luôn nói muốn cho người trở thành bạch phú nữ thắng cưới cao phú soái..... Không! Già cho cao phú soái, em thấy Mặc thiếu tướng thật sự rất được a! Vừa cao vừa soái trong nhà lại còn có tiền, quan trọng nhất chính là, hảo cảm giá trị... mẹ nó.... thật cao a!! Hơn nữa, mua một tặng một, tuyệt đối giá trị rất hời! Chủ nhân, hay là chúng ta....."

Tiểu Bao Tử đang kích động thì bị Hàn Mộ Vi vô tình cắt ngang:

"Người dò ra được kết quả không?"

Cái cô nói chính và vấn đề cơ thể của Mặc Quân Dư. Tiểu Bao Tử bị cắt ngang lời có chút uất ức, nhưng nó cũng biết, bây giờ chuyện của Mặc Quân Dư mới là quan trọng nhất, liền nói:

"Kiểm tra qua, một phần nguyên nhân cũng là do bị dọa hoảng sợ quá mức, nhưng mà chủ yếu vẫn là do liều lượng thuốc ngủ quá nhiều làm ảnh hưởng đến chức năng cơ quan của cậu bé....."

Hàn Mộ Vi nhún mày lại, "Thế bây giờ phải làm sao?"

Tiểu Bao Tử thờ dài một hồi, chủ nhân của nó bây giờ đã có thói quen suy nghĩ cho người khác. Đầu chính là việc lúc trước nó mong muốn nhìn thấy, nhưng mà bây giờ đã được như vậy. Tại sao nó lại cảm thấy có chút rối rắm?

Có lẽ là bởi vì, bây giờ so với trước kia nó càng thương cho Hàn Mộ Vi hơn. Cho nên so với việc gia tăng hảo cảm giá trị lên. Nó dường như càng hy vọng Hàn Mộ Vi có thể suy nghĩ cho bản thân mình nhiều hơn một chút, mà không phải là vì người khác.....

Tiểu Bao Tử có chút phiền muộn.

Hàn Mộ Vi nhìn Tiểu Bao Tử, đột nhiên nghĩ ra cái gì.

"Tiểu Bao Tử, ta nghĩ đến muốn đổi kỹ năng."

Tiểu Bao Tử ngạc nhiên.

Trước đó Hàn Mộ Vi còn chưa nghĩ đến việc đổi lấy phần thưởng gì khi lên cấp độ ngủ, hảo cảm giá trị cũng vẫn luôn tích lũy, bởi vì Hàn Mộ Vi nói, cô từ khi rời khỏi Hàn gia, muốn cái gì đều có thể làm được, cô không có nghĩ ra bản thân mình muốn thêm cái gì.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Đổi kỹ năng

Mà bây giờ, cô đột nhiên lại nói như thế, cô đã nghĩ ra muốn đổi kỹ năng gì?

"Là kỹ năng gì?" Tiểu Bao Tử hỏi.

Hàn Mộ Vi nhìn cái tay nhỏ kia đang nắm chặt lấy tay của mình, vô cùng kiên định nói:

"Ta muốn đổi kỹ năng trị liệu."

Trong những kỹ năng mà Tiểu Bao Tử cung cấp đều là hạng nhất. Hệ thống cung cấp kỹ năng đến từ tương lai đương nhiên so với địa cầu bây giờ tốt hơn nhiều. Chieh là, thế giới này tương lai cũng không có trình độ kỹ thuật cao như thế. Tương lai cũng không có nghiên cứu những cái kỹ năng chế tạo ra thuốc, nếu muốn đạt được hiệu quả thật sự rất khó. Nếu Hàn Mộ Vi vẫn muốn sử dụng đến, thế cũng không phải là không thể. Có điều, như thế sẽ tiêu hao một lượng rất lớn hảo cảm giá trị.....

Tiểu Bao Tử do dự, "Chủ nhân, đổi cái kỹ năng này rồi, hảo cảm giá trị sau này người tích lũy được sẽ tiêu hao đi rất nhanh..... Thăng cấp cũng sẽ chậm, muốn đổi thêm những kỹ năng rất cũng sẽ rất khó"

Hàn Mộ Vi lại không chút do dự nói: "Đổi đi!"

Tiểu Bao Tử biết không có cách nào khuyên được cô, làm hệ thống cũng không nên can thiệp vào quyết định của tự bản thân chủ nhân. Tuy rằng không đồng ý, nhưng vẫn là thờ dài, mà nói:

"20000 điểm hảo cảm giá trị này đổi lấy kỹ năng trị liệu, chủ nhân, chắc chắn chưa?"

20000 điểm hảo cảm giá trị này là hảo cảm giá trị vô cùng đáng giá mà Hàn Mộ Vi tích lũy được từ lúc ở cấp đệ tử đến bây giờ. Lúc trước đối những thứ khác như là cải thiện thể chất, hoàn toàn không tốn đi bao nhiêu hảo cảm giá trị cả. Nhưng mà một cái kỹ năng trị liệu lại tốn đến nhiều hảo cảm giá trị đến như thế.....

Tiểu Bao Tử không nhịn được nên muốn xác định chắc chắn một lần nữa.

Hàn Mộ Vi gật gật đầu, "chắc chắn."

Giấy tiếp thọ, cô lập tức cảm thấy trong đầu chứa thêm một cái gì đó. Không có đau đến ngất xỉu như những lần cải thiện thể chất khi thăng cấp trước đó. Lần này cô căn bản còn chưa cảm nhận được gì, kỹ năng đã được tiếp nhận rồi.

Nhưng mà, sau khi đang bắt đầu sử dụng, Hàn Mộ Vi lại cảm giác có gì đó khác lạ.

Cô nắm lấy tay Mặc Quân Dư. Giấy kế tiếp, thông tin tình trạng hiện tại của cơ thể Mặc Quân Dư đã được truyền tải vào đầu cô một cách rõ ràng:

"Thuốc ngủ quá liều khiến cho chức năng cơ thể bị rối loạn, người muốn sử dụng kỹ năng hay không?"

Một giống nói giống như Tiểu Bao Tử nhưng lại vang lên một cách máy móc ở trong đầu của cô. Hàn Mộ Vi gật gật đầu đồng ý, giấy tiếp theo, cô liền cảm thấy một thứ gì đó mềm mại giống như mây lại còn áp từ trong tay mềm truyền đến tay Mặc Quân Dư. Bắt đầu chậm rãi đi đến những nơi bị tổn thương trong cơ thể của Mặc Quân Dư bắt đầu chữa trị. Miếng vết thương ở trên người của Mặc Quân Dư đã được băng bó lại cũng dần dần khép lại ở tốc độ mắt thường có thể thấy được. Mà cô còn thừa lại mấy trăm điểm hảo cảm giá trị chỉ trong ba phút đã dần dần giảm xuống. Hô hấp của Mặc Quân Dư trở nên ổn định hơn, trong cơ thể cũng không còn cứng ngắc và hỗn loạn như trước. Ngay cả những vết thương nhỏ ở lòng bàn chân cũng dần lành lại, một chút dấu vết cũng không tìm thấy được.....

Mà hệ thống biểu thị hảo cảm giá trị của cô còn thừa mấy trăm đã nhanh chóng tuột xuống còn mấy chục.

Như thế, cách 100000 điểm hảo cảm giá trị tới cấp kế tiếp thật sự quá xa xôi rồi!

Hàn Mộ Vi thở dài một hơi, nhưng khi nhìn thấy hơi thở của Quân Dư đang trở nên vững vàng lên, sắc mặt cũng trở nên hồng hào lại. Trong lòng tức khắc vui vẻ lên rất nhiều.

Tiểu Bao Tử trơ mắt mà nhìn những con số hảo cảm giá trị cất công tích lũy được trước đó bây giờ chỉ còn có hai chữ số, có chút không vui.

Tuy rằng nhìn thấy Mặc Quân Dư như thế nó cũng rất vui vẻ, nhưng nhìn thấy số điểm hảo cảm giá trị còn thừa lại, nó lại không có cách nào vui vẻ được!

Hừ lạnh một tiếng, Tiểu Bao Tử nói: "Quả nhiên vẫn chỉ là bánh bao!! Hừ!"

Hàn Mộ Vi cười khẽ ra tiếng, "Người chính là cái bánh bao hệ thống, chủ nhân tự nhiên cũng chỉ có thể là một cái bánh bao."

"Hừ!"

Tiểu Bao Tử ngậm miệng lại, quyết định hôm nay sẽ không mở miệng nói chuyện với cô!

Nhưng mà giấy tiếp theo, nó đã bị và mặt ——

Hệ thống thông báo: Mặc Quân Dư đối với ngài tăng lên hảo cảm giá trị 200 điểm!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Tương lai

Tiểu Bao Tử hưng phấn mà kêu to: "Bạn nhỏ Tiểu Dư đúng là một đứa trẻ ngoan a!! Chủ nhân, về sau nhất định phải tận tâm chữa khỏi cho cậu bé!"

"....."

Hàn Mộ Vi trầm mặc sau một lúc lâu, gật gật khoe miệng, "Tiểu bao tử, người thật là thực dụng mà!"

Ai cho nó hảo cảm giá trị nó liền cho là người đó tốt.....

Từ hai đơn vị đã đi lên lại ba đơn vị, Tiểu Bao Tử nhìn điểm hảo cảm giá trị trong lòng vui rạo rực, mà nói:

"Làm người nếu có thể cong có thể thẳng, hiểu được tùy cơ ứng biến! Chủ nhân, em mới phát hiện, người thật là biết cách dự trù thấu đáo a!!"

"??"Hàn Mộ Vi hoàn toàn không biết nó đang vui vẻ vì cái gì.

Tiểu Bao Tử nói: "Em phát hiện, vào lúc chủ nhân sử dụng hảo cảm giá trị để đổi lấy kỹ năng trị liệu giúp đỡ cho người khác, yêu cầu phải dùng rất nhiều hảo cảm giá trị để đổi lấy. Nhưng mà, cũng nhận lại được hảo cảm giá trị để đổi lấy. Nhưng mà, cũng nhận lại được hảo cảm giá trị giống như thế! Hôm nay chữa trị cho bạn nhỏ Tiểu Dư tuy rằng không kiếm được bao nhiêu hảo cảm giá trị. Có điều, nếu như nắm giữ thuần phục được kỹ năng, không cần hoàn toàn thông qua chính nghĩa giá trị mới có thể cứu người..... Vậy khẳng định có thể đạt được càng nhiều hảo cảm giá trị hơn nữa!"

Trong giọng nói của Tiểu Bao Tử vô cùng kích động: "Chủ nhân, người không phải còn chưa nghĩ ra muốn học ngành gì khi thi đại học sao? Em nghĩ là, chủ nhân có thể học y a!! Bác sĩ cứu người chữa bệnh, nghề nghiệp cao cả đến cỡ nào thì dễ dàng đạt được nhiều hảo cảm giá trị đến cỡ đó!! Tiếp xúc với một số bệnh nhân..... bệnh mặc phải liên trị hết, cho dù có tình là người xấu đi chăng nữa trong lòng nhất định cũng có tồn tại cảm kích! Cái này quả nhiên là một ý kiến hay, cứ quyết định như thế đi....."

"....."

Hàn Mộ Vi cúp mí xuống, bác sĩ sao? Cô chưa bao giờ nghĩ tới.....

Có lẽ, từ trước cô không phải là không có nghĩ đến,hoặc là có phải là cô hoàn toàn chưa từng nghĩ đến sẽ học vào ngành gì? Ở ngay lúc đó nguyện vọng duy nhất trong lòng cô chính là rời khỏi Hàn gia, trải qua cuộc sống của riêng bản thân mình.....

Nhìn sắc mặt dần dần hồng nhuận của Mặc Quân Dư, đôi mắt của Hàn Mộ Vi không tự giác trở nên mềm mại lên.....

"Được, Tiểu Bao Tử, về sau, ta sẽ làm một bác sĩ!"

Hàn Mộ Vi không có phát hiện, thời điểm khi cô nói câu này, mâu quang dưới đáy mắt trở nên kiên định hơn rất nhiều.

Cô vẫn luôn là một người có tư tưởng duy nhất, làm chuyện gì đều chỉ nghĩ một chuyện đó, vô cùng nhanh chóng chú tâm vào, cũng bởi vậy. Chỉ cần ra quyết định, cô sẽ không bao giờ thay đổi.

Tiểu Bao Tử vui sướng nói: "Àn ân ân. Chủ nhân, em vừa mới tra qua, Hoa Hạ là học viện y tốt nhất ở trong các học viện tại Đế Đô. Cái trường học đó thì vào rất khó, cho dù có điểm thi cao cũng không chắc chắn sẽ đỗ vào được. Em phân tích qua điểm số ở Giang Thành đỗ vào trường y ở Đế Đô, bình quân điểm thi phải hơn tám 50 điểm trở lên mới có thể đảm bảo sẽ đỗ vào được..... Chủ nhân, hai ngày này vì chuyện đi chơi xuân, người đều không có hảo ôn tập....."

Bây giờ bọn họ đang ở học kỳ hai rồi. Chương trình học cơ bản đều đã học xong rồi, hiện tại chính là không ngừng ôn tập làm bài, ôn tập làm bài.....

"Không được, chủ nhân, bắt đầu từ ngày mai, người phải nỗ lực hơn gấp bội nữa mới được! Thành tích hiện tại của người không có cách nào đạt được đến 50 điểm đầu..... Tiểu Bao Tử bây giờ sẽ lập tức lập ra kế hoạch học tập mới cho chủ nhân! Chủ nhân, đã đến giờ đi ngủ, Nhanh Nhanh đi nghỉ ngơi!! Ngày mai, người nhất định sẽ rất bận nha!"

"....."

Tiểu Bao Tử hấp ta hấp tấp, nói xong liền biến mất, phòng chừng thật sự chạy đi lập ra thời khóa biểu học tập mới cho cô rồi!

Hàn Mộ Vi có chút kinh ngạc, nhưng kinh ngạc xong, rồi lại cảm thấy có chút buồn cười. Khoé miệng không tự giác mà cong lên.

Không ngờ được, tương lai của cô sau này vẫn chưa biết được mà cứ như thế đã quyết định. Nhưng mà, nhìn Mặc Quân Dư bên cạnh đang ngủ rất ngon, Hàn Mộ Vi cảm thấy, cô lại không cảm thấy hối hận một chút nào vì quyết định này!

Bác sĩ a, không tệ..... Muốn thi đậu đại học y ở Đé Đô mà nói. Có thực sự nên sớm đi nghỉ ngơi một chút. Ngày mai mới có thể bắt đầu học tập được a.....

Như vậy nghĩ, Hàn Mộ Vi nhắm mắt lại, nắm lấy bàn tay Mặc Quân Dư rồi vô thức chìm vào giấc ngủ.

Mặc Dung Uyên cùng bác sĩ bàn xong chuyện, đi vào phòng bệnh, lập tức nhìn thấy hai bóng dáng một lớn một, dưới ánh trắng, nhỏ nhỏ nhắn xinh xắn đang nằm trên giường, Mặc Dung Uyên nhất thời lại có chút thất thần.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Chỉ là không nghĩ bại bởi nàng

Chu Quân Hào gian nan mà ăn xong bữa tối, dựa người trên giường bệnh nghỉ ngơi, lại nghe Chu Tư Viễn hỏi: "Cái cô bé Hàn Mộ Vi kia..... Chính là nhân vật chính của chương trình "Đương sự"?"

Chu Quân Hào có chút kinh ngạc, anh trai cậu ta bình thường không phải không quan tâm đến những thứ này sao. Nhưng mà nghĩ tới việc anh trai cậu ta chính là cảnh sát giải quyết chuyện cướp túi xách của Hàn Mộ Vi lúc trước, lại cảm thấy không có gì nhưng kinh ngạc.

Chu Quân Hào gật gật đầu nói:

"Đúng vậy, anh không biết, lúc đó khi sự kiện cướp túi xách bị đưa lên tin tức. Cậu ấy ở trên mạng bị người ta mắng chửi rất thê thảm. Trong trường học cũng có người hiểu lầm, còn bị hiệu trưởng tìm đến hỏi chuyện....."

Quan trọng chính là, người nhà của cô.....

Chu Quân Hào nhớ tới vết thương trên mặt của Hàn Mộ Vi lúc đó. Trong lòng có chút buồn bực lên. Cậu ta cùng Chu Quân Viễn trước nay chưa từng có bí mật, nên trực tiếp đem việc này kể ra. Chu Tư Hào cảm thấy có chút không thể tưởng tượng ra được. Dù sao cậu ta từ nhỏ được lớn lên trong sự yêu thương của ba mẹ và anh trai.

"Anh, Anh nói xem trên đời này làm sao lại có người ba nào như thế?"

Chu Quân Viễn làm cảnh sát cũng đã nhìn thấy nhiều chuyện không thể tưởng tượng ra được rồi, cũng không có quá kinh ngạc, chỉ là nói: "Mỗi nhà đều có cái khó của nó, cũng may bản thân cô bé đã tự nỗ lực, sau này nhất định gặp sẽ tốt hơn so với lúc trước, khiến Hàn gia hối hận."

Chu Quân Hào tán đồng gật gật đầu.

"Đúng vậy, em thật sự chưa từng có gặp qua người nào nỗ lực giống như Hàn Mộ Vi. Hơn nữa cậu ấy còn rất có thiên phú....."

Về thành tích thì khá giống, cũng lắm chỉ là cậu ta khiêm nhường một chút. Hơn nữa, cậu ta vẫn luôn có hứng thú với những môn vận động hơn. Từ nhỏ đã tưởng tượng mình sẽ giống như anh trai, trở thành một người cảnh sát chính nghĩa, trừ gian diệt ác!

Nhìn biểu cảm trên khuôn mặt cậu ta, trong mắt Chu Quân Viễn mỉm cười.

"Anh thật là nên cảm ơn bạn học Hàn lại có thể gây ảnh hưởng đến đứa em trai không quan tâm đến việc học, bây giờ lại mỗi ngày đều học bài. Như thế nào, anh đây đã nói nhiều năm như thế đều không có tác dụng. Còn bạn học Hàn người ta không đến một tháng liền khiến em thay đổi!"

Chu Quân Hào có chút sắc mặt.

"Em chỉ là không muốn bị bại bởi một người nữ sinh mà thôi! Hơn nữa, thành tích đối với việc thi vào cảnh sát cũng có lợi rất nhiều. Còn cô, nắm giữ nhiều kiến thức vật lý hoá học, cũng có lợi cho phá án mà phải không?"

Chu Quân Viễn trực tiếp liền cười.

"Đúng vậy, thật dễ gồm. Nhưng lời này cứ nhiên có thể xuất ra từ trong miệng em trai anh ra! Là ai lúc trước nói cái gì lý luận trí thức không bằng thực tiễn, thành tích chỉ cần đạt tiêu chuẩn đủ tư cách thi vào cảnh sát là được?"

"....." Chu Quân Hào có chút chật vật mà xoay đầu, không để ý tới Chu Quân Viễn.

Chu Quân Viễn cười khẽ nhẹ, thu dọn đồ ở trên bàn, "Anh đi ra ngoài, em nên nghỉ ngơi đi."

Anh ta cũng là một trong những cảnh sát xử lý vụ việc. Tuy rằng người nhà cũng mình có bị thương, nhưng hoàn thành nhiệm vụ vẫn là việc cần thiết phải làm.

Đi đến hành lang thì chạm mặt với đồng nghiệp, thảo luận một chút với vụ án. Người đồng nghiệp có chút thổn thức, cũng có chút may mắn.

"Sự việc lần này nói ra thật rất khéo léo. Những đứa trẻ đó một nửa là ở Giang Thành, còn có mấy mấy đứa ở thành phố lân cận. Bọn chúng vốn đã liên hệ trước với người mua..... May mắn là đã bị người khác phát hiện."

Một người đồng nghiệp khác cũng gật gù nói.

"Thật đúng là nên cảm ơn mấy học sinh của Giang Thành Nhất Trung. Nếu không phải các em ấy phát hiện, không biết lại có bao nhiêu gia đình vì lạc mất con cái mà đau đớn day dứt cả đời. Vừa này cha mẹ của bọn trẻ đã có chạy đến. Sau khi nghe nói là các em học sinh ở Giang Thành Nhất Trung cứu con mình, còn luôn nói muốn cảm ơn các em ấy..... Có điều mấy đứa nhỏ này vận khí cũng đủ tốt. Ở trong tay bọn buôn người chuyện gì cũng dám làm ra được, đều chỉ là bị vết thương nhẹ..... Đúng rồi, Đầu Nhi, em trai của anh cũng thật có phong thái đó. Làm việc quyết đoán ra tay lưu loát. Là một hạt giống càng sát tốt đó!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Cùng bệnh viện thực sự có duyên

Nghe vậy, Chu Quân Viễn thờ dãi.

"tiểu gia hoá hữu dũng vô mưu*..... thằng bé còn không bằng cô bé đi bên cạnh nói nữa kia!"

Người đồng nghiệp cười:

" Anh đối với đứa em trai mình yêu cầu cũng quá cao rồi. Có điều, cái cô bé kia..... Tôi hình như đã gặp qua ở đâu rồi, có chút quen mắt a?"

Một người đồng nghiệp khát mắt tròn trắng.

"Khuy anh thân là một cảnh sát! Thẳng trước 《 đương sự 》 hòa bạo cả nước anh quên rồi à? Còn là anh bảo bọn tôi xem đây!"

"Ngà!! Đúng rồi..... Chính là cô bé. Tôi làm sao lại trông quen mắt đến như thế!"

Người nọ nghĩ nghĩ, có chút không thể tưởng tượng nói:

"Thật là cô ấy a! Nói thật lúc trước khi xem chương trình tôi còn cảm thấy chút không tin tưởng được, trong hiện thực thật sự có người như thế sao? Trong mắt người khác thì là nghĩ đang xen vào việc của người khác, không nghĩ tới thật sự là có....."

"Đúng vậy, nếu là những học sinh cao trung khác mà gặp phải tình huống này. Nói không chừng sợ hãi đến mức cái gì cũng hoàn toàn không dám làm....."

Mấy người cảnh sát thôn thức. Chu Quân Viễn nghĩ tới hình ảnh lúc ấy từ trên trục thẳng nhìn xuống, không biết vì sao có chút thất thần.

Sáng sớm

Hàn Mộ Vi cầm lấy sách Tề Tử Mẫn mang đến cho mình ra đọc. Cảm thấy tình huống trước mắt có chút quen thuộc.

Tiểu Bao Tử thờ dài:

"Chủ nhân, người và bệnh viện thật sự rất có duyên!"

Cũng không biết đã đến bệnh viện ở bao nhiêu lần.....

Mặc Quân Dư được kiểm tra qua một lần. Trên người của cậu bé không có vết thương, thân thể bổ sung thêm đường glucose liền sẽ gần như hồi phục được. Ở lại bệnh viện chủ yếu là bởi vì vấn đề đôi mắt đột nhiên nhìn không thấy. Có điều, hôm nay sau khi tỉnh dậy, cậu bé liền phát hiện bản thân đã nhìn thấy lại được. Bác sĩ kiểm tra sau khi xác định không còn có vấn đề gì. Chuẩn đoán ngày hôm qua chỉ là do bị dọa sợ nên xuất hiện tình trạng mù tạm thời. Thả lỏng nghỉ ngơi một đêm thì ổn rồi.

Bọn họ tất nhiên không biết. Thật ra cậu bé có thể nhanh chóng hồi phục được như thế. Chủ yếu là nhờ có Hàn Mộ Vi.

Bản thân Mặc Quân Dư tuy rằng cũng không biết điều đó. Nhưng cậu bé lại biết, là nhờ Hàn Mộ Vi ở bên cạnh nên mới khiến bản thân cảm thấy yên tâm. Lúc được Hàn Mộ Vi giúp đỡ cậu mới cảm thấy an tâm, tâm trạng thả lỏng ra, liền không tự giác mà đối với cô tăng lên không ít hảo cảm giá trị.

Tuy rằng có thể thấy được,nhưng trước đó đã phải trải qua quá nhiều chuyện. Mặc Quân Dư dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi. Đối với Hàn Mộ Vi vô cùng ý lại, vẫn luôn không có bám dính cô. Nhưng chỉ cần cô rời đi khỏi phạm vi tầm mắt của cậu, cậu bé liền bắt đầu hoảng loạn lên.

"Tiểu dư, ăn cơm trưa."

Hàn Mộ Vi nhận lấy hộp thức ăn được là riêng biệt từ tay Lưu thúc.

Lưu thúc vừa mới bước đến, Hàn Mộ Vi liền cảm nhận được toàn thân của Mặc Quân Dư đều bắt đầu căng thẳng lên. Hoàn toàn không muốn để cho Lưu thúc tiến đến gần mình. Ngay cả thức ăn ông mang đến cũng có sự bài xích, nhếch môi cần bản không muốn ăn.

Hàn Mộ Vi thờ dài, buông phần ăn của mình xuống, cầm muỗng lên.

"Nào, chị dứt em."

Lúc này Mặc Quân Dư không có phản kháng, nhìn chăm chăm Hàn Mộ Vi. Đồ ăn cô đưa đến bên miệng đều ngoan ngoãn ăn. Đồ ăn nóng ấm trời xuống bụng, cậu cũng rất cuộc thả lỏng chút, an tĩnh mà ăn.

Lưu thúc thờ dài, lúc trước khoảng thời gian khi Mặc Quân Dư ở Mặc gia. Ông rõ ràng cũng ở Mặc gia, có điều lúc ấy ông chủ yếu tâm tư đều đặt ở trên người Mặc lão gia. Cũng khó trách Mặc Quân Dư đối với ông ấy không có ấn tượng.

Mặc Dung Uyên đã đi thông báo việc tìm thấy Mặc Quân Dư. Mặc lão gia vốn là vì chuyện làm lạc mất cháu trai đã vô cùng áy náy, bây giờ đã tìm được. Vui mừng đến mức muốn tự mình ngồi máy bay đi đến đây. Nhưng công việc ở Đê Đồ quá nhiều, thân phận của Mặc lão gia thật sự không thích hợp để rời khỏi. Hơn nữa, Mặc lão gia dù sao tuổi tác cũng đã lớn. Tình trạng cơ thể cũng không tốt, hoàn toàn không thể ngồi máy bay. Mặc Dung Uyên cũng sẽ không đồng ý để Mặc lão gia đi đến đây. Nhưng có điều thật ra hẳn đã đồng ý trước, chờ Mặc Quân Dư hồi phục lại, lập tức dẫn cậu bé trở về.

Chú thích:

Hữu dũng vô mưu*: Hữu dũng vô mưu là một câu thành ngữ nêu lên mối liên hệ giữa sức mạnh & trí tuệ. Có nghĩa là chỉ cậy vào sức mạnh, lòng dũng cảm, nhưng lại thiếu đi sự mưu trí, tính toán. "Người Hữu dũng vô mưu, ắt khó thành đại sự".

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Tư tưởng không khỏe mạnh?

Lưu thúc nhìn Mặc Quân Dư dính chặt lấy Hàn Mộ Vi một bước cũng không chịu rời, thờ dài.

Bây giờ, muốn dẫn cậu bé đi, cũng không phải là một việc đơn giản a!

Ngay cả Mặc Dung Uyên mà cậu bé đã từng vô cùng ý lại cũng vô cùng bài xích.....

Ăn cơm nước xong, trong đầu Hàn Mộ Vi vang lên hệ thống thông báo: Mặc Quân Dư đối với ngài tăng lên 10 điểm hảo cảm giá trị!

"....."

Hàn Mộ Vi thu dọn chén đĩa, thoáng nhìn qua Mặc Quân Dư. Cô lại làm cái việc gì khiến cậu bé vui vẻ vậy?

Tâm tình Tiểu Bao Tử phấn khởi:

"Chủ nhân, Bạn nhỏ Tiểu Dư là một đứa trẻ biết tri ân báo đáp! Kiến nghị chủ nhân về sau mỗi ngày đều dứt cơm cho cậu nhóc!"

"....." Vậy là, cô chỉ là dứt cho cậu bé ăn một chén cháo, liền có được mười điểm hảo cảm giá trị sao?

Hàn Mộ Vi không khỏi nhớ tới việc có đứng trên đường nhường chỗ cho người khác và cuối cùng chỉ nhận được một chút hảo cảm giá trị, nhất rác một tiếng đồng hồ cũng chỉ nhận được một hai điểm hảo cảm giá trị.

Tiểu Bao Tử đắc ý đảo đạt: "Em phải nói a, bạn nhỏ Mặc Quân Dư là một đối tượng công lực không tệ nha!"

Hàn Mộ Vi ngoài cười nhưng trong không cười.

"Đúng vậy. Bảy tuổi cách mười tám tuổi chỉ có mười một năm. Nói không chừng đến khi cậu bé trưởng thành ta có thể thành công gả cho cao phú soái!"

Tiểu bao tử cực kỳ không ủng hộ:

"Chủ nhân. Người như thế là không được đâu! Tư tưởng của người làm sao lại có thể không lành mạnh như thế! Bạn nhỏ Mặc Quân Dư vẫn còn là một đứa trẻ thôi. Người sao lại có thể xuống tay đối với một đoá hoa của Tổ quốc được chứ? Hơn nữa, đây còn là một búp non a....."

"....." Hàn Mộ Vi không còn chỗ nói lần thứ ba.

"Hơn nữa, công lực không phải là một phương diện đơn giản..... Nếu là chủ nhân người muốn cái loại này " công lực " nói, hoàn toàn có thể đi tìm thúc thúc của người ta....."

Tiểu Bao Tử còn chưa nói xong, Hàn Mộ Vi liền thấy được từ cửa tiến vào Mặc Dung Uyên. Vốn dĩ muốn phản bác, thiếu chút nữa cắn trúng phải đầu lưỡi của mình.

Mặc Dung Uyên vẫn ngồi ở trên xe lăn. Nhưng cảm thấy đáng vẻ cao lớn cùng biểu cảm ung dung bình thản trên khuôn mặt của hần. Hần giống như không phải ngồi ở trên xe lăn, mà là ngồi đang ngồi ở cái phòng chỉ huy gì đó.

"Ăn xong rồi à?"

Mặc Dung Uyên bước vào liền nhìn cô hỏi:

"Ăn."

Hần Mộ Vi gật gù đầu, nhìn hần, cắn cắn môi dưới. Đen tằm mắt chuyển tới bên cạnh trên giường bệnh.

"Tiểu Dư ngủ rồi."

"Ăn."

Mặc Dung Uyên gật đầu, đem xe lăn đi chuyển tới trước mặt giường bệnh của cô và Mặc Quân Dư. Nhìn Mặc Quân Dư đang ngủ ở trên giường không chớp mắt, ánh mắt tức khắc trở nên nhu hòa vài phần.

Hần Mộ Vi nhìn ánh mắt của hần. Hần luôn tạo cho người khác cảm giác cao cao tại thượng không thể đến gần. Đây là lần đầu tiên cô nhiều thấy nét mặt như thế của hần, trong lòng không kiềm được có chút thất thần. Hơn nữa, trong lòng không biết vì sao thế nhưng đối với Mặc Quân Dư có chút hâm mộ.

Bọn họ tuy rằng trải qua quá khứ giống nhau. Nhưng cậu bé ít nhất còn có một người thúc thúc như Mặc Dung Uyên, còn cô.....

Cái gì cũng không có cả.

Người có cùng huyết thống với cô điều hận sao cô không chết đi. Ngay cả Vệ Như Yên, Hàn Tử Tư, ông ngoại, có lẽ cũng hy vọng cô hoàn toàn không nên tồn tại.....

Lúc đó Vệ Như Yên nếu không phải mang thai cô. Thì Vệ lão gia sẽ không đem bà ấy gả cho Hàn Tử Tư, thì bà ta cũng sẽ không chết sớm như vậy.....

Cửa vang lên tiếng gõ.

Hần Mộ Vi nhìn qua cửa vào thấy Lưu thúc đẩy cửa đi vào. Phía sau Lưu thúc là bóng dáng của Phó Tinh Hạo, Phó Tinh Hạo ôm theo em gái của Tiểu Dư.

Lúc em gái của Tiểu Dư bị bắt vẫn còn quá nhỏ, hoàn toàn không có ký ức gì, cũng không biết tên của mình, cũng không có họ khẩu. Mãi cho đến bây giờ tất cả mọi người đều chỉ gọi cô bé là "Muội Muội".

Muội Muội rất ngoan, vừa bước vào nhìn thấy Mặc Quân Dư đang ngủ, liền không nói gì cả. Chỉ là lẳng lặng mà nhìn chăm chăm hần.

Mặc Dung Uyên nhìn Phó Tinh Hạo, "Ngồi đi."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Người không phải không cần hần sao

Hần ở những người khác trước mặt so với trước ở trước mặt của cô không giống nhau.....

Hần Mộ Vi nhìn Mặc Dung Uyên ở trước mắt. Cảm thấy giờ phút này hần có chút xa lạ, thật giống như khoảnh khắc lần đầu tiên cô nhìn thấy hần ở ngoài cửa sổ. Từ cửa sổ ra ánh mắt của hần vô cùng lạnh băng là sắc bén.

Phó Tinh Hạo đã biết quan hệ của Mặc Dung Uyên và Mặc Quân Dư. Lúc cậu ta quen Mặc Quân Dư, cũng đã hỏi qua vấn đề người nhà của cậu bé. Nhưng Quân Dư ngay từ đầu cái gì đều không muốn nói. Sau đó mới nói, người nhà của cậu bé đều không cần cậu.

Những lời này khiến Phó Tinh Hạo khó chịu, sau đó thì vẫn luôn đối xử với cậu bé như người thân của mình.

Bối cảnh gia đình của Phó Tinh Hạo cũng có chút phức tạp. Tuy là Hàn Mộ Vi không biết rõ cho lắm, nhưng cô biết, Phó Tinh Hạo từ nhỏ lớn lên đều ở cùng bà ngoại của mình.

Cho nên hiện tại, Phó Tinh Hạo chắc là đối với Mặc Dung Uyên cũng có chút hiểu lầm cùng địch ý.

Địch ý của cậu ta, Mặc Dung Uyên dĩ nhiên nhận ra được. Có điều hần lại vô cùng ung dung bình thản mà nói:

"Trong khoảng thời gian này cảm ơn cậu đã giúp chúng tôi chăm sóc Tiểu Dư!"

Phó Tinh Hạo hừ nhẹ một tiếng:

"Các người không phải không cần nó sao? Bây giờ tới làm gì?"

Mặc Dung Uyên mày nhíu lại.

"Nó nói với cậu sao? Nói chúng tôi không cần nó?"

Giọng điệu của hần cùng với nét mặt làm Phó Tinh Hạo trầm mặc trong chốc lát. Sau một lúc lâu mới nói: "Đúng vậy."

"Nếu các người không có làm ra chuyện gì khiến nó hiểu lầm, nó làm sao lại cho rằng như thế được?" Trong giọng điệu của Phó Tinh Hạo mang theo vài phần chất vấn.

Cậu ta dù sao cũng là người đã cứu tiểu Dư. Lúc hần không có ở đây, cũng là cậu ta đã chăm sóc cho Tiểu Dư.....

Bởi vậy Mặc Dung Uyên cũng không có để ý chất vấn của cậu ta, chỉ nói là: "Lúc ấy tình hình không phải do tôi. Tôi không phủ nhận là tôi sơ suất..... Cậu yên tâm, về sau sẽ không có tình trạng đã xảy ra như thế nữa....."

Vừa mới nói đến một nửa, liền thấy Mặc Quân Dư trở mình. Vừa thấy đến Phó Tinh Hạo cùng Muội Muội vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ mà từ trên giường đứng lên:

"Phó ca ca, Muội Muội!!"

Phó Tinh Hạo nhìn Mặc Dung Uyên liếc mắt một cái, như là đang khiêu khích ôm cô bé gái nhỏ đi đến bên giường. Mặc Quân Dư ôm chặt cô bé, khoe miệng không kiềm được mà cong lên.

"Muội Muội không bị thương chứ?"

Phó Tinh Hạo lắc lắc đầu, "Không có."

Lúc cậu ta đuổi theo đến chỗ bọn người kia nhờ những kí hiệu Mặc Quân Dư để lại, vốn là muốn cứu cả hai đứa trẻ ra. Nhưng vừa đi ra liền đụng mặt đám người kia, Mặc Quân Dư lại bị bắt trở về.....

Bọn buồn người đó nhận ra cậu ta, cũng biết cậu ta nhận ra mặt của bọn chúng, cảm thương theo đuổi không bỏ, nhìn đáng vẻ là thật sự dự định giết cậu ta.

Phó Tinh Hạo vội vã chạy trốn đi. Cậu ta so với bọn buồn người kia càng hiểu rõ địa hình ở Thiên Sơn hơn, vẫn luôn trốn ở chỗ một khe đá. Đám người đó rồi đi mới muốn đi xuống chân núi, sau đó lại đụng phải đám người Giang Thành Nhất Trung, biết đã có người báo cảnh sát, mới nhẹ nhàng thờ ơ đem Muội Muội trở về nhà.

Trò qua mấy ngày lẩn lộn, cơ thể vốn yếu ớt của Muội Muộn bị phát sốt. Sau khi biết được tin Mặc Quân Dư được cứu trở về. Phó Tinh Hạo mấy ngày nay liền vẫn luôn ở nhà chăm sóc cho Muội Muội và bà ngoại vừa mới xuất viện. Đến bây giờ mới có thời gian đến bệnh viện thăm Mặc Quân Dư.

Mặc Quân Dư ôm Muội Muội. Luôn cùng Muội Muội vui vẻ trò chuyện với nhau, còn kéo Hàn Mộ Vi tham gia cùng với mình.

Mà đầu bên kia Mặc Dung Uyên và Phó Tinh Hạo vẫn đang căng thẳng. Phó Tinh Hạo nhìn Mặc Dung Uyên:

"Anh liền tính mang thằng bé đi, cũng xem thử thằng bé nó có đồng ý hay không!"

Trong khoảng thời gian này, Phó Tinh Hạo đã sớm xem Mặc Quân Dư giống như em trai của mình. Mà Mặc Quân Dư lại từng nó người nhà không ai cần đến cậu bé. Phó Tinh Hạo không thể tin tưởng được đối với một người nhà tên Mặc Dung Uyên đột nhiên xuất hiện.

Mặc Dung Uyên nhìn cậu ta một cái:

"Chuyện này cũng không phải do các người quyết định!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 212: Thúc cháu nói chuyện

Bên kia, Mặc Quân Dư dường như nghe thấy hai người họ nói chuyện.

Trầm mặc trong chốc lát, Mặc Quân Dư nói: "Phó ca ca, em muốn về nhà. Dẫn em trở về."

Phó Tinh Hạo cong khoé miệng lên. Nhìn thoáng qua Mặc Dung Uyên khiêu khích.

Mặc Dung Uyên ánh mắt ảm đạm rồi mỉm cười, nhìn Mặc Quân Dư: "Tiểu dư, con không nhớ ra thúc thúc sao? Trước tiên ở đây vài ngày đã. Qua mấy ngày sau, thúc thúc mang con về nhà thăm gia gia, được không?"

Mặc Quân Dư bĩu môi, cũng không nhìn hần cái nào, cũng không nói lời nào.

Hần Mộ Vi nhìn một màn này. Thờ dài, đứng lên nhìn Phó Tinh Hạo ý bảo đi ra đây một chút. Phó Tinh Hạo có chút nghi hoặc mà ôm đứa bé gái đi theo phía sau coi, chờ ra khỏi phòng bệnh mới nói: "Có..... Là có ý gì?"

Hần Mộ Vi quay đầu lại, nhìn cậu ta: "Mặc Dung Uyên là thúc thúc của Tiểu Dư."

"Vậy thì sao?" Ngực khí của Phó Tinh Hạo trở nên kém cỏi lại.

"Thằng bé bây giờ chỉ là đang giận dỗi. Bởi vì lúc trước Mặc Dung Uyên bỏ nó mà đi công tác....."

Hần Mộ Vi nói: "Phó Tinh Hạo, tôi nhận thấy Tiểu Dư thật ra rất nhớ thúc thúc. Nếu không cũng sẽ không một người ra khỏi cửa đi tìm....."

"Đúng vậy! Cũng sẽ không bị bọn buôn người lừa bán đến Giang Thành!" Từ ngữ của Phó Tinh Hạo mang trào phúng. Xoay người liền muốn tiến phòng bệnh, lại nghe được âm thanh trong phòng truyền ra ngoài:

"Tiểu Dư, Thúc xin lỗi!"

Là giọng nói của Mặc Dung Uyên.

Phó Tinh Hạo sững sờ. Ấn tượng của cậu ta đối với Mặc Dung Uyên là một người vẫn luôn cao ngạo lạnh lùng. Hoàn toàn không ngờ được, Mặc Dung Uyên sẽ nói xin lỗi đối với một đứa trẻ.....

Bước chân vì thế mà không khỏi dừng lại.

Bên trong cánh cửa, Mặc Dung Uyên đi chuyển xe lăn. Dừng lại ở trước mặt Mặc Quân Dư, chậm rãi mở miệng.

Mặc Quân Dư nhìn hần ngồi xe lăn, ánh mắt hơi lóe.

"Là thúc sai. Không có nói con biết thúc chỉ là đi ra ngoài công tác, rất nhanh sẽ quay trở về....." Mặc Dung Uyên có chút tự trách. Sau khi biết được nguyên nhân Mặc Quân Dư rời khỏi nhà, hần đối chính mình vô cùng tức giận. Tuy rằng nhiệm vụ rất gấp, nhưng hần rõ ràng vẫn có thời gian để nói với Tiểu Dư. Ngay lúc đó hần lại cảm thấy Tiểu Dư chỉ là một đứa trẻ, hần là sẽ không có chuyện gì. Hần lại quên mất, Tiểu Dư không hề giống như những đứa trẻ khác. Kho cậu vừa đến Mặc gia ngay cả một câu cũng không muốn nói với người khác.....

"Tiểu Dư, là thúc thúc sai. Thúc thúc bảo đảm, về sau bất luận có đi đâu, đều sẽ nói với Tiểu Dư! Tiểu Dư, cùng thúc thúc về nhà đi, được không?"

Mặc Quân Dư nhìn người trước mặt xa lạ nhưng lại rất quen thuộc. Khuôn mặt đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của mình, cần cấn môi dưới, lắc đầu.

"Không muốn."

Mặc Dung Uyên trầm mặc trong chốc lát:

"Vì cái gì không muốn? Tiểu Dư có thể nói với thúc thúc không?"

Mặc Quân Dư không rên một tiếng.

"Con..... Có phải luyến tiếc Muội Muội và Phó ca ca hay không?" Mặc Dung Uyên đã tin hiểu qua trước những việc Phó Tinh Hạo làm cho Mặc Quân Dư. Cũng biết cậu bé cùng với cô bé vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau. Cậu đã sống ở Phó gia hơn nửa năm rồi. Nếu tính chính xác hơn, đúng là thời gian ở chung so với người thân làm thúc thúc như hần đây còn dài hơn nhiều.....

Mặc Quân Dư cúi đầu, nhấp môi vẫn là không nói lời nào.

Mặc Dung Uyên thờ dài, dúi tay tưởng chạm vào bờ vai của hần. Lại bị Mặc Quân Dư theo bản năng mà né tránh!

Nhìn tay mình lơ giữa khoảng không, Mặc Dung Uyên cười khổ một tiếng. Hiện tại Tiểu Dư đối với hần đã không còn có sự ỷ lại và tin tưởng vô điều kiện giống như trước nữa.....

Cứ như thues trong lòng có chút khó chịu. Nhưng Mặc Dung Uyên vẫn là hít sâu một hơi, nói: "Về sau chỉ cần con muốn gặp Muội Muội và Phó ca ca, thúc thúc có thể mời bọn họ về đến nhà chơi, con cũng có thể đi tìm bọn họ chơi, được không?"

Mặc Quân Dư cúi đầu, trầm mặc thật lâu, mới nói: "Con không đi Đê Đô."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 213: Không phải người sai

Mặc Dung Uyên rồi mỉm cười, thờ dài "Được. Có điều, gia gia ở Đê Đô, chúng ta tạm thời không đi. Nhưng sau này vẫn phải nhanh đến thăm ông ấy, chỉ thăm ông ấy thôi liền trở về, được không?"

Hơn nửa ngày, Mặc Quân Dư mới gật gật đầu, "..... Được."

Trong phòng tạm thời yên ắng.

Ngoài cửa, Hàn Mộ Vi nhìn Phó Tinh Hạo đang trầm mặc, nói: "Tiểu dư vẫn rất nhớ người nhà của mình."

Cô cũng không có nói thêm cái gì, Phó Tinh Hạo cúi đầu. Biểu cảm trên mặt có chút phức tạp. Cậu ta đương nhiên là lý giải được. Chính là, bọn họ cùng Tiểu Dư ở chung với nhau lâu như thế, cậu ta đã đem tiểu dư cũng trở thành người thân của mình. Nghe thấy lời Tiểu Dư nói, khó tránh khỏi có chút mất mát.

Hàn Mộ Vi không biết cách an ủi người khác, rõ ràng muốn nói cái gì, rồi lại muốn nói lại thôi.

Phải sau một lúc lâu, Phó Tinh Hạo cười khê: "Kỳ thật Tiểu Dư đúng"

Cậu ta ngừng đầu, nhìn Hàn Mộ Vi cười một chút: "Rốt cuộc anh ta mới chính là người thân thật sự của thằng bé."

Cậu ta nói xong, xoay người đã muốn đi. Lại bị Hàn Mộ Vi gọi lại:

"Cậu sai rồi!"

Phó Tinh Hạo dừng lại bước chân, nhìn cô.

"Cũng không phải có chung mối quan hệ huyết thống thì đều là người thân của nhau." Giọng nói của cô bình đạm: "Nếu không phải Mặc Dung Uyên đối với thằng bé tốt, Tiểu Dư cũng sẽ không nhớ đến anh ta."

Ánh mắt của cô thoát nhìn có chút trống vắng, Phó Tinh Hạo không biết chuyện nhà của cô. Trong mắt cậu ta, Hàn Mộ Vi chính là một thiên kim đại tiểu thư trong nhà có nhiều tiền nhưng lại ngu ngốc. Ngay cả cô một thân một mình dọn ra bên ngoài ở, cậu ta cũng cảm thấy chính là trò phản nghịch nhờ ngẫu nhiên của những đứa con nhà có tiền thôi. Những đứa trẻ gia cảnh giống như bọn họ, ngay cả thời điểm ngẫu nhiên phản nghịch cũng không biết mình phải đi đâu. Dao có thể giống với cô được, tuy tiện thời cũng có thể tìm được một chỗ ở ngay trung tâm?

Cho nên Phó Tinh Hạo không thấy hiểu nét mặt lúc này của cô, chỉ là nhàn nhạt mà cười một chút:

"Tôi đi đây! Có nói với Tiểu Dư, tôi sẽ lại đến thăm nó."

Nhìn bóng dáng rời đi của Phó Tinh Hạo. Hàn Mộ Vi thu hồi tầm mắt, đang muốn đi vào phòng một lần nữa, vừa lúc thấy Mặc Dung Uyên đẩy xe lăn đi ra.

Đối diện với đôi mắt đen sâu của hắn, trong lòng Hàn Mộ Vi chấn động.....

Rũ lông mi xuống, Hàn Mộ Vi nói: "Phó Tinh Hạo nghe thấy hai người nói chuyện. Cậu ta nói, cậu ta đi trước, sẽ quay lại thăm Tiểu Dư sau"

Mặc Dung Uyên cười một chút. Nhưng Hàn Mộ Vi lại thấy được trong nụ cười của hắn có sự chua xót.

"Anh..... Không có việc gì chứ?"

Không biết như thế nào, hắn rõ ràng thoát nhìn so với ngày thường không có gì khác lạ. Nhưng Hàn Mộ Vi lại cảm thấy, hắn giống như có chút mất mát.....

Nhìn không được mà hỏi ra.

Mặc Dung Uyên kéo kéo khóa miệng, lộ ra nụ cười:

"Không có việc gì."

Gió nhẹ thổi qua, Hàn Mộ Vi nhìn hắn. Trong lòng lại dao động, đột nhiên nói: "Không phải anh sai."

Mặc Dung Uyên ngăn ra, ngừng đầu lên. Đối diện với đôi mắt sáng to tròn của cô.....

Hàn Mộ Vi cắn cắn môi dưới: "Tiểu dư chỉ là không được may mắn cho lắm. Mới có thể gặp phải những người đó..... Nhưng mà cậu bé rất thông minh cũng rất dũng cảm. Mấy lần bị bắt đi cũng tìm cách trốn thoát, trong một nơi như thế cũng có thể bảo vệ được Muội Muội..... Nó còn gặp Phó Tinh Hạo, nhất định là nó có cái gì đó đã động đến Phó Tinh Hạo. Cậu ta mới có thể cứu hai đứa nhỏ. Tiểu dư thật ra so với tưởng tượng của anh nó rất là kiên cường! Chuyện lần này cậu bé so với trong tưởng tượng của chúng ta lại càng dũng cảm hơn....."

Cô đem sự việc trước đó Phó Tinh Hạo kể cho cô đem kể lại: "Lúc Tinh Hạo đi cứu hai đứa nhỏ, vốn là muốn đem cả hai đứa trốn thoát. Nhưng mà bọn buôn người đã trở lại, Tiểu Dư lo lắng bọn họ sẽ bị phát hiện. Để cho Phó Tinh Hạo đem Muội Muội cứu ra trước, dùng bản thân dẫn dắt sự chú ý của những người đó..... Hai người Phó Tinh Hạo bọn họ mới có thể thuận lợi rời đi. Bản thân Tiểu Dư..... Cũng vì thế mới bị tiêm thuốc ngủ vào người....."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Chính là, ta luyện tiếu

Coi nằng nattu, nghiêm túc mà nhìn hắn: "Mặc Dung Uyên, Tiểu Dư cũng không trách anh. Cậu bé rất dũng cảm. Nó không phải muốn có vinh viễn bảo vệ cho nó. Nó chỉ muốn anh làm bạn với nó!"

"Có do dự, chỉ là bởi vì hắn luyện tiếu Phó Tinh Hạo cùng Muội Muội. Anh cũng biết mà, không phải sao?"

Cô gái trước mặt vẫn cứ đơn thuần. Trải qua mọi chuyện cũng không được tốt như Mặc Quân Dư. Nhưng cô lại nhìn hắn nói nghiêm túc đến thế: "Tiểu Dư nó cũng không trách anh!"

Mặc Dung Uyên trong lòng vừa dao động, mà ánh mắt nhìn cô cũng có chút phức tạp.

Cô gái nhỏ này..... Ánh mắt của cô là đơn thuần như thế, ngôn từ cũng là đơn thuần và chân thành như thế.....

Lại chỉ liếc nhìn một cái đã nhìn thấu được sự khó chịu nhất ở trong lòng của hắn.

Cô ấy biết..... Biết hắn khó chịu nhất là làm lạc mất Tiểu Dư. Hắn cảm thấy Tiểu Dư đang trách cứ hắn, cho nên mới không muốn cùng hắn quay trở về nhà.....

Ánh mắt chậm rãi nhuộm lên chút ánh sáng, Mặc Dung Uyên cười khê nhẹ:

"Đã biết."

Hàn Mộ Vi còn có chút kích động. Cô còn có nhiều điều muốn nói ra thêm nữa, lại nghe được hắn nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn ngắn cả người.

"Tôi nói, tôi đã biết rồi!"

Mặc Dung Uyên nghiêm túc mà nhìn cô. Lần đầu tiên, hắn nhìn thẳng vào cô gái nhỏ hơn mình tám tuổi ở trước mặt. Trong mắt chứa đựng sự thâm tình cùng vui sướng mà ngay cả chính bản thân hắn cũng không phát hiện ra.

"Vậy còn em?"

Hắn đột nhiên mở miệng nói.

"Tôi?" Hàn Mộ Vi không kịp phản ứng lại

"Tôi cái gì?"

"Em thì sao? Em cũng giống như là Tiểu Dư, cũng không hy vọng có người bảo vệ cho em, mà là tự chính mình trở nên dũng cảm mạnh mẽ hơn sao?"

"....."

Hàn Mộ Vi ngáy người ra.

Cô không đoán ra được hẳn lại hỏi đến một vấn đề như thế, vấn đề này..... Ngay cả bản thân cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến. Cô sẽ cùng Mặc Dung Uyên nói đến việc này, đó là bởi vì cô hiểu được tâm trạng của Tiểu Dư. Cậu bé từ sau khi tỉnh lại lúc nhìn thấy Mặc Dung Uyên liền rất khó chịu. Có lẽ ngay từ đầu cậu bé là trách cứ Mặc Dung Uyên. Nhưng theo thời gian trôi đi, một chút giận hờn kia cũng đã biến mất, biến thành nỗi nhớ nhiều hơn.....

Tiểu dư thật ra rất mâu thuẫn, cậu bé sẽ giống như khi còn nhỏ nhảy bổ vào trong lòng hẳn. Nhưng lại bởi vì hai năm không gặp nên có chút e sợ.....

Hơn nữa, Tiểu Dư dường như cũng đã nhìn ra được sự áy náy của Mặc Quân Dư đối với cậu. Sự áy náy này làm cho hẳn bắt đầu thấy bất an. Mà sự bất an sẽ chỉ là cho khoảng cách giữa Mặc Dung Uyên và Tiểu Dư càng thêm xa.

Cô không muốn để cho bọn họ bởi vì hiểu lầm biến thành như vậy, cho nên mới nói những điều này.

Nhưng cô lại không không ngờ đến, Mặc Dung Uyên lại bắt ngờ hỏi cô như thế.

Cô.....

Cô và Tiểu Dư tuy là phải trải qua quá khứ tương tự nhau, nhưng có lẽ là cô trải qua thời gian quá dài. Có lẽ là bởi vì cô không gặp được một người thúc thúc giống như là Mặc Dung Uyên. Cho nên cô vẫn luôn đang trốn tránh, đem bản thân tự phong bế trong một thế giới riêng.....

Nếu không phải có Tiểu Bao Tử, chi sợ là cô sẽ không bao giờ đi ra ngoài.

Mà Tiểu Dư lại không giống như thế. Cậu bé gặp Mặc Dung Uyên, trong một thời gian ngắn được nhận lấy tình cảm giống như một người, cũng giống như một người cha. Cậu bé đối Mặc Dung Uyên có sùng bái có cảm kích. Cái tình cảm này khiến cho cậu không tự giác bắt đầu học theo Mặc Quân Dư. Mặc Dung Uyên là quân nhân, hẳn dạy cho Tiểu Dư những điều gì là không tốt, cho nên Tiểu Dư ở thời điểm bị bắt, mới có thể phát ra được một ý chỉ mạnh mẽ đến như thế, lần nữa chạy trốn. Sau đó lại còn vẫn luôn che chở cho Muội Muội.....

Tiểu Dư so có dũng cảm hơn, mà cô..... Ở trước điểm gặp được Tiểu Dư, vẫn luôn rất yếu đuối!

Hết thấy mọi suy nghĩ trong lòng Hàn Mộ Vi đều không giấu được Tiểu Bao Tử. Tiểu Bao Tử đã chịu xúc động: "Chú nhân....."

Hàn Mộ Vi ngẩng đầu, nhìn nam nhân đối diện, nghiêm túc nói:

"Phải."

Cô nói: "Cô cũng muốn giống như Tiểu Dư, trở nên càng dũng cảm, không cần người khác bảo vệ cho tôi....."

"Nhưng mà, tôi không nữ....."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Đi ra ngoài!

Hàn Mộ Vi ngăn ra.

Mặc Dung Uyên ngẩng đầu, màu đen trong mắt chiếu lên khuôn mặt ngây ngô của cô: "Tôi không nỡ để em quá dũng cảm..... Em có thể bảo hộ chính em. Chỉ là tôi sẽ rất đau lòng."

Hàn Mộ Vi cảm thấy giống như bản thân đang gặp phải ảo giác, có chút không dám tin tưởng hỏi:

"Anh..... Anh nói cái gì?"

Mặc Dung Uyên ấn xe lên, đỡ tường đứng lên, đem cô đang đứng ngây ngốc ở tại chỗ ôm vào trong lòng. Dựa vào bên ta cô thờ dài rồi nói:

"Tôi không nỡ để em quá dũng cảm..... Hàn Mộ Vi, em đang chậm rãi trưởng thành đến mức có thể tự bảo vệ cho mình, mà tôi..... Lại càng lúc càng muốn bảo vệ em!"

Trong nháy mắt, Hàn Mộ Vi cảm thấy ở trong đầu mình giống như là pháo hoa đang nổ tung.....

Hai người họ cũng không có chú ý tới. Bên trong cánh cửa có một bóng dáng nhỏ nhắn đứng đó nghe hết đoạn đối thoại của bọn họ. Sau đó rón ra rón rén mà trở về giường nằm.....

OOOOOO

Hàn Mộ Vi như là bay về nhà.

Giờ phút này cô không thể hiểu được cảm xúc của mình như thế này. Chỉ cảm thấy bản thân như một đám mây, đầu trống rỗng, bước chân lại bay bổng. Hoàn toàn là theo bản năng mà về đến nhà.

Nhưng sau khi về đến nhà, loại trạng thái này trong nháy mắt không còn nữa.

Mới ra khỏi thang máy, cô liền phát hiện có gì khác thường. Tầng này chỉ có hai hộ gia đình là nhà của cô và nhà của Trần bà bà ở kế bên. Trần bà bà hai ngày trước đã cùng với bạn bè của mình đi du lịch đoàn ở nước ngoài rồi. Buổi tối ở đây lại yên tĩnh mới đúng, nhưng cô lại nghe thấy tiếng nói chuyện. Hơn nữa, âm thanh này thật quen thuộc!

Tìm Hàn Mộ Vi không tự giác được mà trùng xuống, đi tới cửa. Nhìn thấy khoá cửa đã bị cạy rớt, trong lòng không hề phập phồng.

Đẩy cửa ra, Hàn Mộ Vi nhìn Hàn Tử Tư và Lưu Băng Tinh đang ngồi ở trong phòng khách. Sắc mặt lập tức trùng xuống.

Cô đứng ở nơi đó, trong tay còn nắm then cửa.

Lưu Băng Tinh trước phát hiện cô, cười nói: "Ài, Vi Vi về nhà sao? Như thế nào cũng không ra tiếng a, Lưu a đi làm cho con sừn heo chua ngọt cùng cá kho mà con thích ăn. Tối đây, ăn cho nóng!"

Hàn Mộ Vi nhìn đồ ăn ở trên bàn, cười lạnh lên.

"Đi ra ngoài."

Hàn Tử Tư vừa nghe thấy câu này liền phát hỏa, từ trên sofa đứng lên:

"Mau nói cái gì?"

"Tôi nói, đi ra ngoài!"

Hàn Mộ Vi mặt vô cảm mà lập lại một lần.

Hàn Tử Tư trừng mắt nhìn cô, trong ánh mắt phảng phất lửa giận sắp phun trào ra:

"Nghịch chương!! Máy lập lại một lần nữa xem?!"

Hàn Mộ Vi lạnh lùng mà nhìn ông ta:

"Tôi nói lại mấy lần cũng đều như thế. Phiền các người..... Lập tức cúp cho tôi. Đi RA!!"

Hàn Tử Tư bước lên hai bước, vươn tay lên liền muốn đánh cô. Nhưng còn không có đánh tới, Lưu Băng Tĩnh lại nhanh trước một bước ngăn cản lại:

"Ai nha, Tử Tư!! Ông đã quên chúng ta tới làm gì sao? Tức giận cái gì a. Ông đâu phải là không biết tính tình của Vi Vi. Con bé chính là như thế, nói chuyện không có phép tắc gì cả..... Chúng ta làm cha mẹ hẳn là nên quán giáo lại nó cho tốt mới là đúng!"

Không biết trong lòng bà ta nói đến cái gì. Thế nhưng động tác của Hàn Tử Tư thật sự dừng lại, nhìn cô, hít sâu một hơi, nói:

"Đi ăn cơm! Ăn xong thu dọn đồ đạc về nhà!"

Hàn Mộ Vi đứng ở tại chỗ, khuôn mặt vô cảm mà nói:

"Mang theo đồ ăn của các người, lập tức rút đi cho tôi!"

Lừa giận của Hàn Tử Tư lại bị câu này đốt lên thêm:

"Cút? Mày bảo cha mày cút?! Nơi này chính là căn nhà của mẹ mày và tao....."

"Mẹ tôi đã chết. Bây giờ nền này thuộc quyền sở hữu của tôi." Cô bình tĩnh đáp trả lại.

"Mày làm phản....." Hàn Tử Tư cắn răng, duỗi tay muốn đánh một cái tát!

Nhưng ông cũng không có thành công. Hàn Mộ Vi không chút do dự bắt lấy được tay ông ta, bẻ ngược lại!

Trong khoảng thời gian này cô luôn nỗ lực học võ cuối cùng cũng có tác dụng. Sức mạnh của Hàn Tử Tư so với cô mạnh hơn, nhưng ông không đoán ra được Hàn Mộ Vi dám đánh trả. Nhưng cánh tay đã bị cô bẻ lệch đau đến muốn khóc thét lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Báo nguy

"Mấy cái thứ nghiệp nữ này!! Nghiệp chướng!! Ngay cả với cha mình cũng dám động thủ..... Tôi thật không nên sinh ra mày....."

Hàn Tử Tư nắm lấy cánh tay của mình tức giận rống lên.

Cánh tay thật sự quá đau, sắc mặt của ông ta tái nhợt. Gọi điện thoại cho tài xế: "Lão Lâm sao? Lập tức đi lên đón tôi..... Cái nghiệp nữ này..... Lại có thể ra tay đối với cha mẹ của mình!!"

Lúc nói chuyện ánh mắt còn thấp phần oán độc mà nhìn Hàn Mộ Vi.

Hàn Mộ Vi không có nhìn hắn, chỉ nhìn chằm chằm Lưu Băng Tĩnh:

"Muốn tôi nói lại lần nữa sao? Lập tức đi ra ngoài cho tôi!"

Sắc mặt Lưu Băng Tĩnh chợt biến đổi. Không ngờ rằng, đứa con gái riêng này sau khi ra khỏi nhà lại biến thành một con người khác. Lúc trước cô nào dám nói chuyện như thế với bà ta?

Trong lòng cũng có chút oán khí nói: "Vi Vi, ba con là vì tốt cho con. Con nói xem con là một đứa con gái, lại sắp phải thi đại học, làm sao có thể ở bên ngoài một mình như thế được? Ở nhà đi cùng ba con mới có thể thảnh thơi bồi bổ thêm cho con. Ngoan, cùng a đi về nhà đi....."

Hàn Mộ Vi ánh mắt càng thêm lạnh băng:

"Bà có đi hay không?"

Lưu Băng Tĩnh bị ánh mắt của cô dọa sợ tới mức lui về phía sau một bước. Nhưng ngay sau đó lại có chút phản nộ:

"Con đây là cái thái độ gì? Vi Vi, đi cùng ba con chính là muốn tỏ cho con. Trước đó ở bữa tiệc con làm trò trước mặt mọi người như thế làm cho đi và ba con mất hết mặt mũi. Chúng ta cũng chưa trách cứ con. Con một thân một mình dọn ra bên ngoài sống. Đi và ba con cũng là không yên tâm, buồn ngủ mất ngủ đến đây đón con về nhà..... Con lại còn chửi giễu, còn đuổi chúng ta đi....."

Hàn Mộ Vi rũ mắt xuống, đột nhiên đi đến phòng bếp. Lúc Lưu Băng Tĩnh đang có chút thấp thòm. Cô đi ra ngoài một lần nữa, trong tay cầm theo cây chổi, không chút do dự liền đánh trên người của Lưu Băng Tĩnh!!

"A a..... Hàn Mộ Vi!! Mày sao dám làm như thế với tao hả....." Lưu Băng Tĩnh nhảy lên nhay xuống để tránh né. Quần áo hàng hiệu cùng tóc tai được đi tìm làm kỹ càng ở trên người bị đánh thì một mớ hỗn độn. Thoạt nhìn hoàn toàn không có bộ dạng của một phu nhân giống như trước kia. Nghe thấy tiếng la của bà ta, Hàn Mộ Vũ không biết từ nơi nào chạy ra tới, trong tay còn cầm đồ trang sức của Vệ Như Yên để lại ở trong phòng.

Hàn Mộ Vi cười lạnh một tiếng:

"Bây giờ cũng bắt đầu làm ăn trộm rồi sao?! Đem đồ bỏ xuống nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!"

Hàn Mộ Vũ kêu to: "Chị dám!! Đây chính là đồ của Hàn gia bọn tôi, tôi tại sao lại không thể lấy được?!"

"Các người? Hàn gia? A....." Hàn Mộ Vi trào phúng mà cười ra tiếng.

"Nếu các người nói là Hàn gia các người, đã biểu thị là không bao gồm có tôi trong đó..... Một khi đã như vậy, đồ đạc của tôi các người tốt nhất đừng nên động đến! Nếu không....."

"Nếu không nói thế nào!! Mà còn dám bắt em gái của mày nữa sao?!" Lưu Băng Tĩnh hung tợn mà trừng mắt mà cô.

Hàn Mộ Vi cười lạnh, "Chẳng ra gì, cô ta nếu là dám lấy đi. Tôi dám cam đoan ngày mai tin đồn cô ta là ăn trộm sẽ được lan truyền ở khắp cả Giang Thành Nhất Trung!"

Hàn Mộ Vũ cắn răng, nhìn sợi dây chuyền ở trong tay. Mặt trên của sợi dây là viên đá quý màu xanh to lớn làm cô ta không nỡ buông ra. Vẫn là nhét vào trong túi, xoay người muốn bỏ chạy.

Hàn Mộ Vi bước lên một bước, không chút do dự lấy cây chổi đem cô ta gạt ngã. Hàn Mộ Vũ chạy trốn không chú ý tới nhất thời bị ngã.

"Ầm!" một tiếng ngã xuống đất, đau đến mức nước mắt cũng chảy ra!

Mà một màn này, cũng làm Lưu Băng Tĩnh thờ dốc vì kinh ngạc. Nhìn trang sức rơi đầy trên đất còn có một miếng ngọc bội, rồi sợi dây chuyền ngọc bích kia cũng đều từ trong túi rút ra bên ngoài.....

Thì ra Hàn Mộ Vũ ở trong phòng lâu như thế, đều là đang lựa chọn trang sức châu báu của Vệ Như Yên để lại!

Hàn Mộ Vi cười lạnh lấy ra đi động tới, trực tiếp gọi điện thoại cho cảnh sát: "Xin chào, có người đột nhập phi pháp vào nhà tôi, ăn trộm trang sức của tôi..... Giá trị? Ít nhất là một ngàn vạn! Được, ở Dự Cảnh hoa viên..... Làm phiền nhanh một chút, người muốn bỏ chạy."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Theo dõi

Lưu Băng Tinh nằng Hân Mộ Vũ bị ngã không nhẹ lên, nghe thấy lời này, không dám tin tưởng mà trừng mắt nhìn cô:

"Mấy dám báo cảnh sát!!"

Hân Mộ Vi cười lạnh: "Đồ bị trộm đi, tất nhiên sẽ báo cảnh sát!"

Hân Mộ Vũ bị ngã trên đất, răng bị rớt ra một cái, cầm đều là máu. Chặt vật rồi lại phần nộ mà trừng mắt nhìn cô: "Chị báo cảnh sát cũng vô dụng. Đồ đạc đều đang ở chỗ chu, ai biết có phải hay không chị tự biên tự diễn? Hân Mộ Vũ tôi đường đường là thiên kim của gia đình giàu có số một phải đi trộm mấy thứ châu báu vô dụng này của chị sao?!"

Cô dứt lời, lo lắng cảnh sát thật sự tới, nắm lấy Lưu Băng Tinh đã muốn đi.

"Yên tâm, cảnh sát sẽ tin tưởng tôi."

Hân Mộ Vi lạnh lùng mà mở miệng: "Toà nhà này bên trong hay ngoài đều có gắn camera theo dõi quay lại 24/24..... Chuyện mấy người đã làm, bao gồm đột nhập phi pháp, trộm đồ của tôi, ý đồ thực thi bạo lực, đều đã được quay lại rất rõ ràng!"

Hân Mộ Vũ trừng lớn đôi mắt, quay đầu qua, có ý định tin chút dấu vết cho thấy là cô đang nói dối.

Cô ta hiểu, báo cảnh sát là chuyện nhỏ. ba ba cô ta khẳng định có thể đem việc này “việc lớn hóa nhỏ việc nhỏ hóa không”. Nhưng mà nếu như Hân Mộ Vi nói thật sự có camera theo dõi, vậy không giống nhau. Nếu cô đem video đăng lên mạng, hoặc là đưa cho bạn học ở Giang Thành Nhất Trung xem.....

Thế không phải là toàn bộ thanh danh của cô ta sẽ bị huỷ hoại sao?!

Trước đó bởi vì cô theo dõi được chuyện đó rắc..... Cũng không biết là ai đem video giám sát tung ra. Bằng không sao hình tượng hoàn mỹ mà cô ta nỗ lực lâu đến như thế lại có thể bị huỷ hoại trong một đêm được?!

Hân Mộ Vũ đã có bóng ma, bắt lấy tay áo Lưu Băng Tinh "Mẹ, làm sao bây giờ?!"

Lưu Băng Tinh cũng có chút hoảng loạn. Bà ta bên ngoài cũng là người có uy tín danh dự, nếu như bà ta bị những vị phu nhân khác nhìn thấy bộ dạng của bà ta như thế này.....

Trừng mắt nhìn Hân Mộ Vi, Lưu Băng Tinh nói: "Hân Mộ Vi, mày tốt nhất đừng làm chuyện ngu xuẩn, nếu không tao sẽ không buông tha mày!"

Hân Mộ Vi cười lạnh nói: "Lưu nữ sĩ, Hân tiểu thư, các người nếu như lại không đi. Cảnh sát có thể đã đi tới tới."

Lưu Băng Tinh cắn răng, bắt lấy Hân Mộ Vũ: "Chúng ta đi!"

Hân Mộ Vũ lại còn khần trương mà kiểm tra xung quanh. Không phát hiện có bất luận cái camera này hoặc là đồ gì xuống camera, nhìn không được thờ dài nhẹ nhõm một hơi, đi theo Lưu Băng Tinh đi ra ngoài.

Cô ta trong lòng còn mang theo may mắn. Đây khẳng định là Hân Mộ Vi đang lừa họ!! Không sai, nhất định là thế.....

Ai lại ở trong nhà của mình gắn nhiều camera theo dõi đến như thế, ngay cả phòng của mình cũng đi gắn sao?

Hân Mộ Vũ như vậy nghĩ.

Cô ta đương nhiên không biết. Lời Hân Mộ Vi nói đều là sự thật, cái nhà này xác thật trong ngoài đều có gắn camera theo dõi, chỉ có toilet và phòng của cô không có. Trang sức của Vệ Như Yên bị cô ném ở một góc nhỏ trong thư phòng. Cúi chạm vào cũng chưa chạm qua. Nếu không phải Hân Mộ Vũ, nói thật cô đúng là không biết trong phòng còn có đồ của Vệ Như Yên để lại.

Đóng cửa lại, những trang sức châu báu rơi đầy ở dưới đất. Hân Mộ Vi đi vào trong phòng của mình, sau khi nhìn thấy sách trên bàn bị xé vút lung tung, quần áo ở trong tủ bị cắt thành những mảnh nhỏ, mà cười lạnh lên.....

Vốn đang định buông tha cho bọn họ. Xem ra.....

Chu Quân Viễn cùng người cộng sự đứng ở trước cửa nhà ẩn chuông. Lúc đang đợi mở cửa, người cộng sự ngẩng đầu lên, có chút kinh ngạc nói: "Nhà người này có tám phòng bị đúng là rất mạnh, những thiết bị theo dõi công nghệ cao như thế đều lắp đặt lên..... Tội nghe nói thứ này vừa mới nghiên cứu phát minh không bao lâu, chỉ có nước ngoài mới có thể mua được....."

Chu Quân Viễn nhìn có thứ ở phía trên một chút, thoát nhìn không giống như một camera, nghĩ đến người báo an, hơi nhăn nhó mày lại.

Rất nhanh cửa đã được mở ra. Hai người Chu Quân Viễn kinh ngạc nhìn châu báu rơi đầy dưới đất, sùng sốt.

"Hân tiểu thư, âm trộm bị bắt được rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Mỗi nhà mỗi cảnh*

Hân Mộ Vi lắc lắc đầu, "Chạy trốn rồi. Có điều đồ không bị trộm đi."

Người cộng sự có chút kinh ngạc:

"Là dạng ăn trộm như thế nào? Hân tiểu thư, mình một cô phát hiện ra sao?"

Người cộng sự có chút lại có chút kinh ngạc. Lấy vốc vốc đáng của Hân Mộ Vi, nếu như thật sự xui xẻo đụng phải tên trộm. Nói không chừng tên trộm sẽ xuống ta với cô. Khẳng định là lành ốt dữ nhiều, sao có thể dựa vào một mình cô mà đuổi tên trộm đi được, ngay cả đồ cũng không bị lấy đi?

Chu Quân Viễn nhìn xung quan một lúc. Nhìn đồ ăn đã nguội lạnh ở trên báy, lượng thức ăn này không phải là chỉ có một người ăn.....

Cụp mắt xuống, lại nghe được Hân Mộ Vi tiếp lời:

"Đúng vậy, là một mình tôi."

"Người trộm là người quen sao?" Chu Quân Viễn đột nhiên mở miệng.

Hân Mộ Vi nhường mày, gật đầu: "Là người quen."

Người cộng sự có chút kinh ngạc mà nhìn anh ta: "Người quen? Là ai?"

Hân Mộ Vi mặt vô biểu tình nói: "Hân Mộ Vũ, con gái mẹ kế của tôi."

"....."

Một trận trầm mặc.

Người cộng sự có chút xấu hổ nói: "Việc nhà a..... Cái này chúng tôi chỉ sợ không quản được....."

Hân Mộ Vi mặt không đổi sắc: "Không phải việc nhà. Đồ bị trộm là của mẹ tôi Vệ Như Yên để lại. Bà đem quyền sở hữu để lại cho tôi. Hiện tại những thứ đó trên pháp luật đều thuộc quyền sở hữu của tôi, không liên quan đến

Hàn gia."

Người cộng sự sờ sờ cái mũi, kêu kêu Chu Quân Viễn.

Chu Quân Viễn nhìn cô: "Cô xác định muốn báo án?"

Cô gật gật đầu, "Đúng vậy."

"Thật ra lập án cũng không có chỗ tốt. Đồ cũng chưa bị mất, người trộm đồ cũng là người trong nhà..... Tuy rằng chuyện này cần phải chịu trách nhiệm hình sự. Nhưng loại tình huống này..... Chỉ sợ cuối cùng cũng chỉ là không giải quyết được gì." Chu Quân Viễn nói.

"Tôi có camera."

Hàn Mộ Vi mở miệng.

Chu Quân Viễn im lặng trong chốc lát, nhìn cô gái trước mặt. Cô ngay cả một chút tình cảm đối với người nhà của mình cũng không có sao?

Anh ta nhìn thấy được sự kiên quyết từ trên mặt của cô.

Chu Tư Viễn cup mắt xuống: "Có thể cho chúng tôi coi video theo dõi một chút được không?."

"Được."

Sự thật chứng minh, Hàn Mộ Vũ thật sự ỷ đồ ăn cắp. Tuy rằng cũng không có thành công. Trong video đã ghi lại rõ ràng toàn bộ quá trình Hàn Mộ Vũ lục lọi trong thư phòng, nhìn thấy đến hộp châu báu kia tham lam mà đeo lên trên người của mình, còn có một hình ảnh Hàn Mộ Vũ tay cầm kéo đi vào phòng của Hàn Mộ Vi. Chỉ là trong phòng Hàn Mộ Vi không có gắn camera theo dõi. Chu Quân Viễn không nhìn thấy được Hàn Mộ Vũ cầm kéo ở trong phòng cô rồi cuộc là đã làm gì, có điều nghĩ đến cũng biết cũng phải là chuyện tốt.

Trong lòng thờ dài, Chu Quân Viễn nghĩ, quả nhiên mỗi nhà mỗi cảnh* .....

Dưới sự đồng ý của cô dân xem xét trong phòng của Hàn Mộ Vi. Ở tình huống như vậy bọn họ cầu phải biết rõ còn có những thứ nào khác bị trộm đi hay không. Lúc nhìn thấy cả phòng hỗn loạn, lại liên tưởng đến tay cầm kéo cũng nét mặt ghen ghét của Hàn Mộ Vũ trong đoạn ghi hình. Hai người Chu Quân Viễn coi như hiểu rõ, xem ra Hàn gia thật sự không hề có tốt đẹp như ở bề ngoài vậy. Đặc biệt là sau khi chú ý khoá cửa bị người khác từ bên ngoài mạnh mẽ cạy hư. Bọn họ cũng không khỏi có chút thờ dài lên.

Ngay cả chìa khoá chỗ ở của cô cũng không có, muốn đi vào không gọi điện thoại liên hệ cũng không đợi có trở về. Ngược lại kêu người cạy cửa vào trước một bước, Hàn gia người cũng thật đủ kỳ ba.

Xem hành vi cạy khoá này, còn có việc tự ý phá hư đồ đạc trong phòng của chủ nhân. Thậm chí còn mượn gió bẻ măng muốn lấy đi đồ vật có giá trị.....

Nói này sao có thể là nhà của một người ở, không biết nhìn vào còn tưởng có ăn đến quấy phá!

Đem mọi tình tiết ở trong nhà chụp lại, quay lại video quay sát, chụp khoá cửa trước, làm xing ghi chép..... Hoàn thành xong những việc mà mình nên làm, Chu Quân Viễn vẫn thiện ý mà nhắc nhở cô:

"Hàn tiểu thư, không có mất thứ gì, đoán chừng là không được kết quả như cô muốn....."

Chú thích:

Mỗi nhà mỗi cảnh (家家有本难念的经)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhe Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 219: Lâm a đi

Hàn Mộ Vi đã sớm dự đoán được tình huống như thế, cũng không cảm thấy kinh ngạc. Đưa bọn họ đi rồi, Hàn Mộ Vi nhìn cánh cửa, gọi điện thoại gọi người lại đây đổi khoá. Đang muốn vào cửa, lại nghe thấy ở cầu thang đằng kia phát ra tiếng.

"Cái kia..... Vi Vi a, người nhà con..... Đi rồi?"

Người đi đến là di Lâm. Tuy rằng nhà của di Lâm ở lầu dưới, nhưng ngày thường bà ta thích kể chuyện bát quái của người khác, có chuyện gì tới mà đến được tai của bà ta tuyệt đối sẽ không nói đúng, không đến một ngày toàn bộ mọi người ở tiêu khu đều sẽ biết. Hơn nữa bà ta rất rành việc thêm mắm thêm muối, việc nhỏ cũng có thể bị giồng như quả cầu tuyết lăn đến thành chuyện lớn. Hàng xóm ở xung quanh đều rất không thích bà ta, Hàn Mộ Vi cũng như thế.

Cô vốn dĩ không thích cùng những người khác kết giao. Cái di Lâm này ngay từ thời điểm cô dọn vào đã tỏ ra rất nhiệt tình quan tâm, mỗi lần gặp mặt đều quan tâm cô. Nhưng câu trước câu sau đều là đang thám thính bối cảnh gia đình của cô. Hàn Mộ Vi cũng biết ý tứ của bà ta. Vệ Như Yên mua căn hộ này cũng đã gần được tám năm rồi, cũng chỉ để đó không dùng đến bảy tám năm. Tuy rằng hiện tại tiêu khu vừa mới kiến trúc lại đẹp thời điểm này cũng rất đắt, nhưng di Lâm cũng là nhà ở lâu năm ở đây. Bà ta lúc trước cũng là cho người ta không ít tiền hoa hồng mới có thể mua được căn hộ ở đây. Bà ta thích hóng chuyện bát quái, tự nhiên biết này căn hộ của Hàn Mộ Vi đã lâu không ai ở, có thể mua được một căn hộ nhưng lại không dùng đến, không bán đứt cũng không cho thuê. Rõ ràng là người có tiền mới có thể làm như thế được.

Bắt đầu mấy ngày trước khi Hàn Mộ Vi dọn vào nhà ở, di Lâm nhìn thấy nhóm công nhân ra ra vào vào bắt đầu trang hoàng cùng vận chuyển đồ điện, gia dụng vào nhà liền bắt đầu thám thính. Có điều những người đó cũng chỉ biết chủ nhà họ Hàn, là tiêu cổ nương, ngoài ra cũng không có gì khác để thám thính được

Mà sau khi Hàn Mộ Vi dọn vào ở, tính cách cũng có cũng làm cho di Lâm khó chịu, ngay cái những thái thái thường khó chịu vì bà ta làm phiền bên ngoài vẫn sẽ duy trì nói chuyện bình thường với bà ta, mà Hàn Mộ Vi lại không giống như thế. Bình thường bà ta nói mười câu, Hàn Mộ Vi cũng chỉ là nhẹ nhàng gật gật đầu, hoặc là nói thanh "Vâng", làm bà ta bực mình không thôi.

Di Lâm đương nhiên không biết, đó là đáng về đã thay đổi của Hàn Mộ Vi sau bốn tháng. Nếu như là hơn bốn tháng trước, bà ta cho dù có nói cả trăm cả ngàn lời đi nữa, Hàn Mộ Vi cũng sẽ không liếc mắt đến bà ta, càng miễn bàn đến chuyện đáp lại.

Cô cũng không có nói gì hết, sau đó di Lâm cũng không làm gì để dò hỏi thêm được từ cô. Nhưng có điều thật sự nghe bọn người Lý phu nhân bọn họ nói qua. Cái người di Lâm này hay nói sau lưng cô, nói cái gì mà coi một đứa con gái mười bảy mười tám tuổi tới sống một mình trong một căn hộ xa hoa như thế. Ngày thường ăn uống đều không rõ, nói không chừng là đã được người khác bao nuôi rồi! Bây giờ những người lớn tuổi có tiền đều là yêu thích những có năng học sinh thanh thuần như thế.....

Bọn người Lý phu nhân đều đang thấy bất bình cho cô, nhưng Hàn Mộ Vi lại một chút cũng không thêm đề ý đến.

Những ngôn luận đó không sát thương được đến cô một chút nào. Thậm chí ngay cả nghe cô cũng lười đến nghe.

Thanh danh? Cái đó đối với cô không hề quan trọng!

Đương sự là cô đường đường chính chính, đối mặt với sự xem xét của người khác cũng là ung dung bình tĩnh. Không có một chút sự chột dạ nào cả. Dần dà, lời đồn cũng liền tự sụp đổ.

Di Lâm đương nhiên là không được vui. Nhưng lại tìm không thấy những thứ khác có thể phản kích. Bà ta có thể thấy được, Hàn Mộ Vi không để ý tới bà ta, chính là đối với bà ta không lễ phép. Bởi thế chỉ cảm nắm được một ít chuyện tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nhưng mà mỗi ngày Hàn Mộ Vi làm việc và nghỉ ngơi đều rất bình thường. Tự mình nấu cơm ăn, đi học ở Giang Thành Nhất Trung nổi tiếng. Bà ta đi ngang qua Giang Thành Nhất Trung cũng nhìn thấy cô một lần, chứng thực Hàn Mộ Vi thật sự là học sinh của Giang Thành Nhất Trung. Hơn nữa nhìn qua còn có vẻ được người khác rất hoan nghênh. Di Lâm chính là không hiểu được, lấy loại tính cách của Hàn Mộ Vi, sao có thể được người khác hoan nghênh như thế?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhe Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220: Thám thính

Bà ta cũng không TV nhiều, cho dù có xem cũng chỉ là xem chút tin tức bát quái và gameshow. Hoàn toàn không biết Hàn Mộ Vi đã ở trong một phạm vi nhỏ cả nước nổi tiếng một phen. Bây giờ chính là người đại diện cho thanh niên năng lượng chính nghĩa ở Giang Thành. Giang Thành một trung có rất nhiều học sinh thông qua chương trình mà nhận ra cô, cũng là những đứa trẻ có bản tính lương thiện. Rất nhiều người đều vui vẻ muốn cùng Hàn Mộ Vi làm bạn bè.

Bởi vậy tuy là cô vẫn im lặng như cũ, không thích nói chuyện. Nhưng người ở cạnh bên cô, cũng chậm rãi thấy quen dần.

Bạn bè của Hàn Mộ Vi dần nhiều lên, cô rất nghiêm túc mà nhớ kỹ những người có hảo cảm đối với mình. Người khác đối tốt với cô, cô cũng đáp trả lại chân thành hữu nghị. Bởi vậy bây giờ Hàn Mộ Vi ở Giang Thành Nhất Trung so với Hàn Mộ Vũ lúc trước càng được hoan nghênh hơn.

Di Lâm cũng không tìm được bất luận sai lầm nào của cô, ngược lại là những người hàng xóm khác lại vì thứ mà trong mắt bà ta cho là “ăn huệ nhỏ” mà đối với Hàn Mộ Vi có nhiều hảo cảm lên. Bình thường lại mời cô về nhà ăn cơm, tại đây ở bảy tám năm giao hảo gia đình vẫn như cũ không được nấy người di Lâm càng thêm buồn bực thêm

Con trai của Lý lão phu nhân là cục trưởng của một cục cảnh sát. Nếu như cùng Lý lão phu nhân giao hảo tốt mà nói, có chuyện gì cũng có thể giúp đỡ được. Nhưng Lý phu nhân đó lại không hề để ý đến bà ta, ngược lại đối với cái tiểu nha đầu mới dọn đến đây không đến một tháng lại thân thiết như thế..... Trong lòng di Lâm ghen ghét, càng thêm chán ghét Hàn Mộ Vi.

Hôm nay ngày học Hàn Tử Tư và Lưu Băng Tinh đến đây, di Lâm đã nghe được tiếng. Ở lâu một chút có Hàn Mộ Vi cùng với bà Trần bọn họ, Lý lão phu nhân ở lâu ba, cũng không nghe thấy âm thanh đo, di Lâm liền đi lên để xem nào nhiệt.

Không nghĩ đến vừa nhìn thấy được bà ta liền ngạc nhiên, bà ta cũng không xem tin tức kinh tế tài chính càng không xem báo chí, có xem cũng là xem tin tức bát quái. Bởi vậy cũng không có nhận ra Hàn Tử Tư, nhưng cái này cũng không gây trở ngại di Lâm đối bọn họ nhiệt tình chiều dài. Bởi vì quần áo, giày dép, túi xách hàng hiệu ở trên người của Lưu Băng Tinh đều là những thứ bài mà bà ta hâm mộ từ lâu. Nhìn chiếc nhẫn kim cương cùng vòng cổ sáng lấp lánh ở trên người Lưu Băng Tinh càng là làm bà ta xem thẳng mắt. Sau khi đã Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh là phụ huynh của Hàn Mộ Vi, di Lâm trong lòng nhận không được thâm lắng. Cái con bé Hàn Mộ Vi này vận khí thật đúng là tốt, đầu thai ở trong một gia đình như thế, khó trách ngày thường hoàn toàn không hề thiếu tiền.....

Tuy rằng Hàn gia là làm gì đó không rõ ràng lắm, nhưng di Lâm sau khi nhìn thấy quần áo đắt tiền xa xỉ trên người của ba người Hàn Tử Tư bọn họ, cũng đã quyết định về sau muốn thay đổi thái độ đối với Hàn Mộ Vi. Đi mời Hàn Tử Tư ba người bọn họ xuống lầu ngồi. Chờ ngay thời điểm Hàn Tử Tư gọi điện cho tài xế đi kêu thợ mở khóa, di Lâm không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, liền hỏi Lưu Băng Tinh vì cái gì không đi gọi điện thoại cho Hàn Mộ Vi.

Lưu Băng Tinh tuy rằng chướng mắt bà ta, nhưng vì duy trì duy trì hình tượng của mình với người ngoài, liền nửa nói giỡn nói: “Ài, nhà của Vi Vi nhà chúng tôi tính cách khá kỳ lạ, ngay cả điện thoại di động cũng không dùng đến, mỗi lần tìm con bé đều rất khó khăn.....”

Di Lâm đang định nghĩa Hàn Mộ Vi là “đứa trẻ phản nghịch bỏ nhà đi” cái trên nhãn này. Nhưng ngoài mặt vẫn là cùng Lưu Băng Tinh nói Hàn Mộ Vi ngày thường cùng hàng xóm ở chung đến thật tốt, còn tuổi nhỏ mỗi ngày chính mình nấu cơm, lại còn học ở Giang Thành Nhất Trung, thật lợi hại.....

Bà ta hao hết miệng lưỡi, vốn dĩ cho rằng Lưu Băng Tinh sẽ bởi vì mình khích lệ con gái của bà ta mà vui vẻ. Lại không có phát hiện bà ta nói tới càng nhiều, sắc mặt Lưu Băng Tinh liền càng khó coi hơn.

Thật vất vả chờ được thợ mở khóa đến.Lưu Băng Tinh bọn họ liền lên lầu, di Lâm bị bọn họ tìm một cái có đuôi khóa mới về. Trong lúc còn cảm thấy có chút không cam lòng, Hàn Mộ Vi đã trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 221: Kim cương vòng cổ

Bà ta triệu lần lại không ngờ được, Hàn Mộ Vi vừa về đến được một lát, ở trên lầu lại lập tức nháo đến mức giống như là đang đánh nhau.

Đầu tiên là nghe thấy một giọng nói trầm ổn ngạo mạn, chưa nghe được nói gì với Hàn Mộ Vi đã rống giận lên. Lúc sau lại truyền đến tiếng khóc thét, di Lâm vốn dĩ đã rất tò mò, trốn ở cửa thang lầu lại thấy được Hàn Tử Tư sắc mặt tái nhợt che cánh tay của mình lại đi ra ngoài, gọi điện thoại cho tài xế, bảo tài xế đưa ông ta đi bệnh viện.

Di Lâm trừng to cặp mắt, ghé sát vào cửa, liền nhìn thấy cảnh tượng Hàn Mộ Vi cầm cây chổi đánh đuổi Lưu Băng Tinh. Di Lâm có chút không thể tin được, có điều khi nghe đến lúc mà Lưu Băng Tinh tự xưng hô bản thân là "A dī". Di Lâm liền hiểu ra mọi chuyện, thì ra là mẹ kế à!

Bà ta đã hiểu tại sao khi mình khen ngợi Hàn Mộ Vi thì sắc mặt của Lưu Băng Tinh lại khó coi đến thế!

Nguyên lai là vỗ mông ngựa đến mã trên đời*!

Trong lòng của di Lâm cảm thấy có chút hối hận. Bà ta nên sớm phải biết rõ hơn, vốn là có thể cùng với Lưu Băng Tinh đứng ở cùng chiến tuyến. Một cơ hội tốt như thế để tiếp cận được Lưu Băng Tinh, vậy mà bà ta lại bỏ lỡ nó như thế rồi!

Nhưng mà cảnh tượng trước mắt làm bà ta rất phẫn khích, con gái của chồng đánh đuổi mẹ kế à. Bà ta đã gấp đến độ không thể chờ nổi mà tường tượng đến lúc kể cho những cái người kia biết được chuyện này..... muốn xem thử xem những bà già đó còn dám nói với mình, nói cái gì mà Hàn Mộ Vi vừa ngoan ngoãn lại còn hiếu chuyện! Có đứa con ngoan ngoãn mà bà lại dám cầm chổi để đuổi đánh ba mẹ mình đi hay không?!

Di Lâm rất hưng phấn, liền nhìn thấy Hàn Mộ Vũ đi ra, sợi dây chuyền Hàn Mộ Vũ cầm trong tay khiến bà ta cứ nhìn chăm chăm!

Không ngờ được Hàn gia này so với tường tượng của bà ta còn có tiền nhiều hơn thế! Tuy tiền lấy ra một sợi dây chuyền thì ít nhất cũng có giá trị trên một trăm vạn tệ!!

Trong lòng di Lâm cứ hưng phấn không thôi, trong lòng càng kiên định muốn suy nghĩ cách nào để có được mối giao hảo tốt với Lưu Băng Tinh. Đến nỗi,Hàn Mộ Vi sao?..... Cái tính tình kia của cô, bà ta đã chịu đủ rồi! Ngược lại là Lưu Băng Tinh, đối xử với người khác thân thiện lại hiền lành. Hơn nữa cũng giống như mình không ưa gì Hàn Mộ Vi cả, nhất định càng tốt để xuống tay!

Di Lâm nghĩ như thế, không nhận được lấy điện thoại ra quay lại, quay được những hình ảnh Hàn Mộ Vi cầm cây chổi đánh Lưu Băng Tinh và Hàn Mộ Vũ. Từ góc độ quay của bà ta chỉ sợ so gấp gấp còn rõ ràng, đến lúc đó đoạn video này tuyệt đối hữu dụng.....

Mối nghi đến như thế, liền nhìn thấy Hàn Mộ Vũ lại bị đánh đến té ngã xuống dưới đất, vãi sợi dây chuyền, vòng cổ cùng châu báu rơi đầy trên mặt đất khiến cho di Lâm nhìn thẳng mắt.....

Chờ Lưu Băng Tinh cùng Hàn Mộ Vũ hai người họ đều đi rồi. Di Lâm lúc này lại đi lên lầu một lần nữa, dáng vẻ già vờ như là mới vừa đi lên.

Vốn dĩ nghĩ là sẽ đến nói chuyện vài câu với Hàn Mộ Vi, lại không dự đoán được Hàn Mộ Vi căn bản không hề để ý gì đến bà ta, chỉ là gật gù đầu chào, rồi liền đi vào bên trong nhà.

Di Lâm nhìn cánh cửa đóng lại, sắc mặt tức khắc âm trầm xuống: "Kiểu ngạo cái gì chứ?! Tao lại muốn xem, sau khi tao đem chuyện này truyền ra bên ngoài rồi. Mấy con có thể già vờ là ngoan ngoãn hiểu chuyện như thế nào!!"

Di Lâm nói như thế, lạnh mặt đi xuống lầu.

Đổi khoá xong, Hàn Mộ Vi nhìn lại căn phòng hỗn độn, gọi điện thoại đến cho phòng bảo an.

Sau khi xác định chắc chắn từ nay về sau sẽ không để lòng cho bất kỳ ai đi lên rồi, Hàn Mộ Vi lặng lẽ thu dọn đồ đạc.

Tiểu Bao Tử rà quét mọi nơi trong nhà một chút, nói: "Chủ nhân, còn có thứ gì đó không tìm thấy!"

"Thứ gì?" Hàn Mộ Vi sững sờ, chẳng lẽ Hàn Mộ Vũ không chỉ lấy đi những cái vòng cổ đó?

Chỉ là, xem ở trong đoạn băng ghi hình thì, cô ta xác thật chỉ lấy đi mấy cái vòng cổ và dây chuyền kia.....

Tiểu Bao Tử nói: "Những cái đó là trang sức mẹ người để lại bỏ trong nường thôi. Chủ nhân người đã quên trước đó trong các di vật mà Trần luật sư giao đã giao cho người, còn có một cái vòng cổ kim cương sao?"

Hàn Mộ Vi sững sốt "Cô ta cảm đi rồi?"

Cái vòng cổ kia thật sự rất đẹp. Cho dù để vào hộp, ban đêm mở ra hộp cũng có thể phát ra ánh sáng làm cho người ta loá mắt. Nếu như đeo nó lên trên người thì dự tiệc tuyệt đối sẽ là tâm điểm của toàn bộ buổi tiệc!

Chú thích:

vỗ nống ngựa đến mã trên đùi*: "马屁拍到马腿上" ý là muốn nịnh nọt ai đó nhưng cách nói không đúng nên làm phật ý người ta.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Cảnh sát tới cửa

Nghe nói sợi dây chuyền này Vệ Như Yên chỉ từng đeo qua một lần. Tuy rằng giá trị xa xỉ, thậm chí chỉ một cái này thời giá trị cũng vượt qua mấy chiếc vòng cổ, mấy sợi chuyền khác cộng lại. Nhưng Vệ Như Yên dường như cũng không có thích nó lắm, cần bán không muốn chạm vào nó.

Nhưng chỗ kỷ lạ chính là, bà ta tuy rằng không thích nó, nhưng lại đem nó cùng cổ phần ở Hàn thị và những thứ khác mà bản thân coi trọng đem bỏ vào trong két sắt của ngân hàng. Hơn nữa yêu cầu Hàn Mộ Vi không được tùy ý xử lý nó. Cho dù có phải Hàn gia phá sản đi nữa, những thứ khác đều có thể bán đi để lấy tiền. Chỉ có nó là không được động đến.

Hàn Mộ Vi sau khi lấy được sợi dây chuyền rồi, vẫn luôn đem nó tùy ý ném nó ở trong phòng của mình, không nghĩ tới lại bị Hàn Mộ Vũ lấy đi.

Xem ra lúc đó vòng cổ vẫn còn ở trên người của Hàn Mộ Vũ, chỉ là không đặt ở trong túi nên không có bị rơi ra ngoài. Vừa khéo chính là phòng của cô không có theo dõi, cô ta mới có thể thuận lợi đem nó lấy đi. Có lẽ cô ta cho rằng như vậy thì sẽ không để lại bất cứ bằng chứng gì. Đáng tiếc Hàn Mộ Vũ cũng không biết, những đồ trang sức khác mua cũng chỉ là mua, cho dù có ném Vệ Như Yên cũng sẽ không để ý, mà cái này lại hết sức đặc biệt.

Hàn Mộ Vi không biết nó vì sao đặc biệt. Cô chỉ biết, nếu như nó mất, Trần luật sư tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nhìn cái hộp rỗng, Hàn Mộ Vi không nói gì.

Do dự một hồi, vẫn là gọi điện thoại cho Trần luật sư.

Trần luật sư sau khi biết được việc này rất khẩn trương, liền bảo cô đi theo Hàn Mộ Vũ trở về nhà để lấy lại, hơn nữa lập tức đặt vé xe dự định quay trở lại đây.

Cúp điện thoại, Hàn Mộ Vi nhìn điện thoại di động vừa mới mua cách đây không lâu suy tư cái gì đó.

Trần luật sư quá coi trọng cái vòng cổ kia, khiến cô nhận không được bắt đầu nghi hoặc. Rốt cuộc là cái vòng cổ kia nó đặc biệt ở chỗ nào, hoặc là nói, nó có cái ý nghĩa gì đặc biệt?

Đi tìm Hàn Mộ Vũ lấy lại vòng cổ sẽ rất khó khăn, vì thế Hàn Mộ Vi trực tiếp báo cho cảnh sát.

Thế là, vào buổi tối, lúc Hàn Mộ Vũ mang sợi dây chuyền kia đi tham dự tiệc của bạn học, liền trực tiếp bị cảnh sát bắt đi, nhân tang câu hoạch*. Cũng không biết Trần luật sư là như thế nào làm cho Hàn Mộ Vũ cho dù có nói dối rằng sợi dây chuyền này là của mình cũng vô dụng. Sau đó cô ta chỉ có thể nói là mượn của Hàn Mộ Vi.

Sau khi Hàn Tử Tư và Lưu Băng Tĩnh biết chuyện này đều tức giận không thôi, bởi vì lúc đó khi cảnh sát đi đến có quá nhiều người thấy được. Bấy giờ những ở giới thượng lưu của Giang Thành cũng đều đang cười nhạo Hàn Mộ Vũ, nói nhị tiêu thư Hàn gia đến nổi vòng cổ cũng mua không nổi, phải đi ăn trộm đồ của người khác.

Những cha mẹ người này đều là những nhân vật có chút uy tín và danh tiếng. Sau khi biết chuyện này sôi nổi thì bảo con cái của mình tránh xa Hàn Mộ Vũ ra. Thậm chí còn có một số phu nhân, tiểu thư cười nhạo Lưu Băng Tĩnh, nói bà ta tuy rằng là phu nhân nhà giàu số một, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là tiểu tam thượng vị. So không được với con gái của chính cung nương nương nhà người ta, người ta là thiên kim đại tiểu thư đứng đắn tùy tiện lấy ra một chiếc vòng cổ thời cùng trị giá mấy trăm đến hơn một ngàn vạn. Hàn Mộ Vũ thì lại chỉ có thể đi trộm đồ của người ta.....

Lưu Băng Tĩnh sau khi nghe thấy những lời bình luận như thế, tức giận đến muốn giết Hàn Mộ Vi. Nhưng sau khi bà ta nhìn thấy được chiếc vòng cổ kia, bà ta cũng không thể không thừa nhận. Khó trách Hàn Mộ Vũ lại đi trộm chiếc vòng cổ này, nó thật sự quá đẹp. Bà ta nhớ rõ lúc trước, thời điểm mà Vệ Như Yên còn sống, có một lần bà ta lên đi đến tìm Vệ Như Yên, muốn thị uy ra oai với Vệ Như Yên. Vốn cho là Hàn Tử Tư hoàn toàn là đứng ở phe của mình, đối với Vệ Như Yên hoàn toàn không có tình cảm. Vệ Như Yên yêu Hàn Tử Tư như thế, bà ta hẳn là nói mấy câu là có thể đã kích đến Vệ Như Yên mất hồn mất vía.

Lại không ngờ được, lúc đó ở Hàn gia đang diễn ra một buổi tiệc, khoảnh khắc Vệ Như Yên xuất hiện ở trước mắt bà ta, diễm quang bắn ra bốn phía. Chính là đang đeo chiếc vòng cổ này, cả người thoát nhìn loá mắt đến mức làm người không rời mắt được.....

Lúc ấy khi thế của bà ta lập tức liền dập tắt đi.

Chú thích:

nhân tang câu hoạch*: 人赃俱获 cùng một lúc bắt được cả người lẫn tan vật.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 223: Gọi lên chuyện cũ

Vệ Như Yên chỉ lạnh lùng nhìn bà ta một cái: "Cô chính là Lưu Băng Tĩnh?"

Bà ta cắn răng, muốn ngẩng lên cầm, bầy ra dáng vẻ cười nhạo Vệ Như Yên, lại phát hiện ở Vệ Như Yên khí thế lớn mạnh. Bà ta căn bản là bị áp chế hoàn toàn, chỉ có thể ngoan ngoãn gật gật đầu.

Vệ Như Yên đưa mắt lướt nhìn bà ta từ trên xuống dưới, khẽ cười nhẹ. Tiếng cười đó làm cho Lưu Băng Tĩnh cảm thấy vô cùng chói tai.

"Cò cười cái gì? Tôi mới là người phụ nữ Hàn Tử Tư yêu, là cô xen ngang vào chúng tôi. Cô mới là tiểu tam!!" Lúc ấy khi con trẻ Lưu Băng bị tiếng cười của Vệ Như Yên chọc tức, đem tiếng nói trong lòng rống giận lên.

Vệ Như Yên lạnh lùng mà nhìn bà ta, giống như đang nhìn một người chết vậy.

Nhìn sợi dây chuyền kim cương lấp lánh trên cổ tron bóng của Vệ Như Yên, Lưu Băng Tĩnh cảm thấy hai mắt của mình đều bị đau đớn.

Vệ Như Yên cũng không cùng bà ta cãi nhau, Vệ Như Yên thậm chí ngay cả một chút nét tức giận cũng không có. Chỉ cong khoe miệng lên, giống như đang cười nhạo sự chật vật và hoảng loạn của Lưu Băng Tĩnh "Cô cho rằng hẳn ta yêu cô bao nhiêu? Nếu thật yêu cô như thế, vì cái gì không buông bỏ tất cả mọi thứ mà Vệ gia cho hẳn, cùng cô song tấu song phi*?"

Lưu Băng Tĩnh oán hận mà trừng mắt Vệ Như Yên: "Anh ấy là bắt đắc dĩ, đều là Vệ gia các người ép buộc anh ấy!"

"Đừng lừa mình dối người." Vệ Như Yên chỉ lòng mi xuống,khẽ cười nhẹ. Nhưng biểu cảm lại có chút cô đơn: "Hắn ta chỉ có yêu mình hẳn, không phải tôi, cũng không phải cô."

Nói xong, Vệ Như Yên cũng không quay đầu lại.

Lưu Băng Tĩnh vốn là đến ra oai phủ đầu. Lại không ngờ bị Vệ Như Yên nói mấy câu đơn giản thế đã đuối về được, nội tâm tích tụ không thôi.

Nhưng sau khi Vệ Như Yên mất, bà ta dần dần đã cảm nhận được ý nghĩa trong lời nói của Vệ Như Yên. Bà ta cũng mới phát hiện, bà ta tự xưng là mối tình đầu của Hàn Tử Tư, lại người ông ta yêu, lại hoàn toàn không hiểu được ông ta giống như Vệ Như Yên. Hàn Tử Tư là con người cực kỳ ích kỷ, ông ta không yêu Vệ Như Yên, bởi vì Vệ Như Yên quá hoàn mỹ quá mạnh mẽ, đánh vỡ sự kiêu ngạo của ông ta. Ông ta cũng không yêu bà ta, ông ta đối bà

ta chỉ có yêu thích và thương tiếc, sau đó thì chỉ còn có trách nhiệm và thói quen. Ông ta yêu bản thân, đối với nó sùng bái và tín nhiệm vô điều kiện.....

Nói đến cùng, Hàn Tử Tư cùng lắm chính là chủ nghĩa đại nam nhân, thích bà ta thuận theo thói

Sự thật này từng làm Lưu Băng Tĩnh lúc ấy đơn thuần đắm chìm ở trong tình yêu vô cùng khó chịu, nhưng đã có Hàn Mộ Vũ. Hơn khi trải qua cuộc sống của một phu nhân muốn cái gì có cái đó, bà ta căn bản không có khả năng rời khỏi ông ta, cũng không rời khỏi ông ta.

Nhiều năm như vậy, bà ta cũng đã gần như rõ ràng tính tình của Hàn Tử Tư. Chuyện gì cũng làm theo điểm mấu chốt trong phạm vi của ông ta mà làm, theo tính tình của ông ta. Thậm chí đối với Hàn Mộ Vi coi thường cùng hăm hại, cũng đều là đang làm Hàn Tử Tư cam chịu hạ nhục(bằng nghĩa với cha làm con chịu).....

Lưu Băng Tĩnh vốn tưởng rằng nắm giữ cái chừng mực này, là có thể cùng Hàn Tử Tư vẫn luôn sẽ trải qua như thế. Lại nghĩ rằng, Hàn Mộ Vi đột nhiên thoát ly khống chế của mình.....

Khi nhìn thấy lúc Hàn Mộ Vũ lấy sợi dây chuyền kia ra, Lưu Băng Tĩnh phảng phất lại thấy được Vệ Như Yên.

Hồi ức này lên trong lòng, Lưu Băng Tĩnh nghĩ đến ngày đó chính mình chặt vật, chỉ cảm thấy vô cùng phản hận. Nghĩ đến Hàn Mộ Vi lại dám báo cảnh sát làm con gái mình trở thành kẻ ăn trộm trong mắt của mọi người. Bà ta đem sự chặt vật của bản thân ngày đó cùng chặt vật của con gái mình bây giờ đều nhớ hết rồi đem đồ hết lần đầu Hàn Mộ Vi!

"Mẹ, làm sao bây giờ?" Lần đầu tiên bị đưa đến nơi như cục cảnh sát. Hàn Mộ Vũ có chút không biết theo ai, sớm đã không còn vẻ thiên kim tiểu thư kiêu ngạo ngày thường, nắm lấy sợi dây chuyền trong tay, có chút không cam lòng rồi lại bất an nói: "Thật sự phải đem dây chuyền trả lại cho chị ta sao?"

Trong lòng cô ta còn có chút không cam lòng rất đậm. Mộ ý là quá thích sợi dây chuyền này, hai là bởi vì đây là của Hàn Mộ Vi, cô ta hoàn toàn là không nghĩ trả cho cô! Hơn nữa, nếu như trả, còn không phải là thừa nhận cô ta thật sự trộm dây chuyền hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Về sau chính là hàng xóm!

Tâm trạng của Hàn Mộ Vũ, Lưu Băng Tĩnh đương nhiên là hiểu được, mặt bà ta trầm xuống, nhìn sợi dây chuyền kia: "Tiểu Vũ, hiện tại bất luận thế nào đều phải trả. Chẳng lẽ con còn muốn ôm luôn cái thanh danh ăn trộm này?"

Hàn Mộ Vũ mặt trầm xuống dưới, trong lòng vô cùng không cam lòng.

Lưu Băng Tĩnh nói: "Yên tâm, mẹ sẽ làm cho nó vì chuyện này trả cái giá lớn!"

Hàn Mộ Vũ cắn răng, trong ánh mắt đều to máu đỏ, cuối cùng gật đầu.

"Được!"

0000000

"Thật sự muốn dẫn Tiểu Dư đi qua đó sao?" Lưu thúc nhìn Mặc Dung Uyên đã thu dọn xong hết mọi thứ, có chút chần chờ.

Mặc Dung Uyên gật đầu: "Tiểu Dư bây giờ có thể tin tưởng người khác, thật tốt."

Mặc Quân Dư từ nhỏ trải qua những chuyện đó, khiến tâm lý của cậu bé rất khó mà không xảy ra vấn đề. Tuy rằng hiện tại thoát nhìn rất bình thường, nhưng Mặc Dung Uyên lại nhìn ra được, Mặc Quân Dư một chút cũng không giống biểu hiện thoát nhìn bên ngoài nhắng như thế.

Không phải không nghĩ đến việc dẫn cậu bé đi xem bác sĩ tâm lý. Chỉ là Mặc Quân Dư lại cực kỳ miễn cảm. Cậu bé đối mặt với bác sĩ tâm lý như người ngoài vậy, như là không tự chủ được mà đeo lên một lớp mặt nạ cho bản thân. Mặc Dung Uyên tìm bác sĩ tâm lý kinh nghiệm phong phú, sau khi cùng Mặc Quân Dư ở chung một giờ, thế nhưng nói với hắn: "cậu bé thoát nhìn không có gì vấn đề, các người có thể là đã nghĩ quá nhiều rồi hay không?"

Một đứa trẻ cùng lắm chỉ có bảy tám tuổi, lại che dấu bản thân mình như thế. Ngay cả bác sĩ tâm lý cũng phát hiện không được cậu bé không ổn. Vừa lúc này có thể chứng minh được, tâm lý của Mặc Quân Dư tuyệt đối xuất hiện vấn đề!

Mặc Dung Uyên thở dài.

Điều này đều là do Mặc Hàm Linh cùng Ủy Kỳ không làm tròn trách nhiệm làm cha mẹ gây nên. Còn có..... Hắn cùng gia gia, cũng có trách nhiệm.

Nhìn khuôn mặt thấp phản bình tĩnh Mặc Quân Dư, Mặc Dung Uyên nhẹ nhàng cười: "Tiểu Dư, con thích chị Mộ Vi phải không? Thúc thúc một lát dẫn con đi gặp chị, được không?"

Mới ra viện liền phải đối diện một chỗ ở mới. Hơn nữa không có người em gái cậu bé thân thuộc mấy năm nay, Mặc Dung Uyên lo lắng cậu bé sẽ không thích ứng. Cố tình mua căn hộ ở cách vách Hàn Mộ Vi hiện tại kia.

Mặc Quân Dư nghe vậy, quả nhiên gật gật đầu, đôi mắt lạng lạng: "Vâng!"

Sau đó, Hàn Mộ Vi đang nghe thấy chuông cửa vang, mở cửa, thì nhìn thấy hai người nhà họ Mặc một lớn một nhỏ tự xưng là hàng xóm mới đến đứng trước cửa.

Mắt Hàn Mộ Vi có chút choáng váng.

Mặc Quân Dư rất vui vẻ mà cong môi lên: "Chị Vi Vi! Về sau, chúng ta chính là hàng xóm!"

Bọn họ xác thật là hàng xóm, chỉ là, cô không phải đã dọn ra khỏi tiểu khu Hàn gia sao?

Hàn Mộ Vi nhìn Mặc Dung Uyên, dự định tìm kiếm đáp án từ trên người hắn. Một nam nhân thân thoải mái thanh tân nhẹ nhàng cười: "Chúng tôi dọn đến cách vách ở. Cô hàng xóm, về sau xin chiếu cố cho nhiều hơn!"

"....."

Thở dài, Hàn Mộ Vi nói: "Vào đi!"

Không thể không nói, lựa chọn của Mặc Dung Uyên là chính xác.

Sau khi Xuất viện, Mặc Quân Dư thoát nhìn cũng không có gì khác biệt so với những đứa trẻ khác, cực kỳ ngoan ngoãn, quả thực giống như một người lớn vậy, chuyện gì không nên làm cũng đều không làm. Chỉ là, cậu bé như vậy, lại mất đi sức sống của đứa trẻ độ tuổi này. Mặc Dung Uyên không có khả năng để cho cậu bé trở về nơi ở của Phó Tinh Hạo, cũng biết Mặc Quân Dư sẽ lo lắng cho bọn họ, liền bảo người xử lý chuyện của Phó Tinh Hạo một chút. Sau khi hiểu rõ được hoàn cảnh của Phó Tinh Hạo, Mặc Dung Uyên tìm riêng Phó Tinh Hạo nói chuyện một lần, để Phó Tinh Hạo khôi phục nhập học.

Lấy lòng tự trọng của Phó Tinh Hạo, hiển nhiên không có khả năng chấp nhận. Nhưng ở dưới kích thích của Mặc Dung Uyên, vẫn là đã đồng ý rồi. Rốt cuộc chính cậu ta cũng biết, nếu như cậu ta muốn tiếp tục ở trong cái xã hội hỗn loạn này, ngoại trừ giống như lúc trước làm cầm đầu lưu manh, thu chút bảo hộ phí gì đó, đó là chính mình mở cửa hàng làm một chủ thương nhỏ, về sau cuộc sống cũng sẽ tốt hơn.

Chú thích:

song túc song phi*:双宿双飞 tương đương "như hình với bóng" "như cây liền cành" "như chim liền cành"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 225: Mặc lão tới chơi

Mà Mặc Dung Uyên đưa ra lại không giống như thế, cậu ta có thể tiếp tục đi học, tham gia thi đại học một lần nữa. Mặc Dung Uyên làm việc rất có chừng mực, hẳn biết nếu là hẳn trực tiếp cho Phó Tinh Hạo một số tiền lớn, Phó Tinh Hạo cần bản không muốn tiếp nhận. Hơn nữa, Mặc Quân Dư cũng sẽ không được vui, bởi vì cậu bé sẽ cảm thấy, Mặc gia là đang dùng tiền để mua ký ức của cậu bé ở Phó gia.

Chỉ là cho cậu ta một cơ hội, vừa sẽ không tổn thương đến lòng tự trọng cao ngạo kia của Phó Tinh Hạo, lại cho cậu ta một lần cơ hội thay đổi cuộc đời chính mình. Quan trọng nhất chính là, những thứ đó điều sẽ do cậu ta tự mình nỗ lực mà đạt được!

Phó Tinh Hạo rất thông minh, tuy rằng lòng tự trọng cực mạnh. Nhưng từ khi bà ngoại bắt đầu sinh bệnh, cậu ta đã biết, lòng tự trọng gì đó, chỉ có ở những người nhà gia cảnh tốt, bản thân họ hoàn toàn không thiếu thốn bất kỳ điều gì thì mới có thể có được.

Cậu ta biết, lựa chọn như thế đối với chính mình là tốt, bà ngoại cũng sẽ bởi vì vậy mà vui lòng.

bà ngoại Phó Tinh Hạo vất vả nuôi lớn cậu ta, cậu ta rất thương bà ngoại của mình, cho nên mới vì ở trước kì thi đại học mà bỏ học để lấy tiền. Nghe nói bà ngoại Phó Tinh Hạo cũng không cảm kích. Sau khi vào viện biết được chuyện, tức giận đến nỗi ngày ăn uống không được, vẫn là Phó Tinh Hạo quý gối ở trước mặt cầu xin, rồi bà ngoại Phó Tinh Hạo mới lại rơi đầy mặt mà đồng ý tha thứ.

Bà ngoại cậu ta cũng hy vọng cậu ta có thể đi học lại một lần nữa. Cho nên, tạm thời từ tốn gì đó, cuối cùng cũng bị Phó Tinh Hạo bỏ xuống.

Lúc này cách với kỳ thi đại học chỉ có nhiều hơn một tháng, Phó Tinh Hạo ở một trường cao trung tự nhận lần cận bắt đầu đi học lại.

Sau khi Mặc Quân Dư biết chuyện này rất vui mừng, lần đầu tiên sau khi gặp lại mà nói với Mặc Dung Uyên câu "Cảm ơn".

Cậu bé biết, Mặc Dung Uyên là vì chính mình mới làm như vậy.

Dọn đến ở tiểu khu này, vẫn là vì Hàn Mộ Vi ở cách vách. Đường nhiên là Mặc Dung Uyên phí một phen công phu. Nơi này vốn là hộ gia đình ở chung với Hàn Mộ Vi trước đó, trong khoảng thời gian này cũng chỉ là đi du lịch mà thôi. Mặc Dung Uyên ra giá cao mua căn hộ của bọn họ, hơn nữa làm chút thủ đoạn để cho con trai của bà Lý được trọng dụng, chuyển lên tới thành phố kế bên đi, vẫn là loại nhà ở giống như thế này. Con trai có tiền đồ, bà Lý đương nhiên cao hứng, cũng dọn đi theo luôn rồi. Cũng vô cùng vui vẻ mà bán căn hộ đi ra ngoài.

Dọn đến ở cách vách Hàn Mộ Vi, Một là vì Mặc Quân Dư, hai là bởi vì.....

Hắn đã biết chuyện ngày đó Hàn Tử Từ cùng Lưu Băng Tinh bọn họ đến cửa tới kiểm chuyện.

Hàn Mộ Vi có được cổ phần và tài sản cũng không nhiều. Mặc Dung Uyên có chút lo lắng cho an toàn của Hàn Mộ Vi, dọn đến ở bên cạnh cô, cũng là cách để chăm sóc cô.

Mà lúc này, Mặc Dung Uyên cũng không biết, Mặc lão gia vì quá vội vàng muốn gặp Mặc Quân Dư, đã chạy đến Giang Thành.

Mặc lão gia biết hôm nay Mặc Quân Dư xuất viện, nhưng cũng không biết chuyện Mặc Dung Uyên dọn đến hoa viên Dụ Cảnh, nên vẫn luôn đợi ở Lưu gia. Sau đó đột nhiên nghĩ đến, cô bé mà tôn từ mình nhắc tới đã cứu cháu ngoại của mình là ở kế bên, ôm tâm lý cảm kích, Mặc lão gia cùng người tài xế của ông đi đến trước cửa của Hàn gia.

Sắc trời đã tối, Hàn Tử Từ vừa đứng lúc ở nhà.

Mặt của vị Mặc lão gia này ngay cả Lưu Băng Tinh không xem tin tức cũng còn nhận ra làm Hàn Tử Từ kích động đến nói không ra lời. Vị Mặc lão thái gia này địa vị một chút cũng không hề thua kém với ông ngoại của Hàn Mộ Vi - Vệ lão gia. Hơn nữa Vệ lão gia đã về hưu, mà Mặc lão gia vẫn còn nắm giữ quyền lực nhất định.

Hàn Tử Từ kích động mà tiếp đón Mặc lão gia, nhưng nội tâm lại đối với Mặc lão gia có nhiều phản nghi ngờ. Nhà bọn họ thật sự không có cùng mặc lão có quen biết gì với nhau. Tuy rằng ông ta biết tôn từ của Mặc lão gia là Mặc thiếu tướng đến đường thượng ở cách vách, chỉ là bọn họ ngày thường cũng không quan tâm Mặc Dung Uyên đến, Mặc lão gia cũng không phải là người chủ động đến thăm hỏi hàng xóm, từ trước đến nay là người khác tới thăm hỏi Mặc lão gia, còn chưa chắc sẽ gặp.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Không phải Hàn Mộ Vũ

Nghĩ ngờ của ông ta đều đã hiện lên trên mặt, Lưu tài xế thấy thế, cười nói: "Hàn tiên sinh nuôi dạy con gái thật tốt a! Tướng quân là muốn tới cảm tạ Hàn tiên sinh cùng Hàn tiểu thư, cảm ơn Hàn tiểu thư đã cứu cháu ngoại của tướng quân....."

Cứu cháu ngoại của Mặc tướng quân?!

Hàn Tử Từ trừng lớn đôi mắt, có chút kinh ngạc, Tiểu Vũ cứu người khi nào? Làm sao lại không nói với ông ta một tiếng?

Chỉ là, con gái của mình lại cứu được cháu ngoại của Mặc tướng quân, là đứa cháu ngoại Mặc lão gia vẫn luôn tìm mấy năm nay sao?! Điều này làm cho nội tâm của Hàn Tử Từ nổi lên sóng gió mãnh liệt.

Mấy năm trước chuyện cháu ngoại của Mặc tướng quân bị lạc mất tuy rằng không ồn ào đến ra bên ngoài, nhưng việc này sớm truyền khắp toàn bộ kinh thành. Ông ta ngẫu nhiên lui tới cùng mấy người ở kinh thành, đối việc này cũng chỉ có nghe sơ qua. Chỉ là, không phải nói tìm hơn hai năm đều không có tìm được sao? Làm sao lại có liên quan đến Tiểu Vũ?

Cứ việc nghi hoặc, Hàn Tử Từ vẫn là thấp phần kích động mà cảm tay của Mặc lão gia: "Tướng quân nói quá lời, con bé có thể giúp được tướng quân là vinh hạnh của nó....."

Mặc lão gia cười gật gật đầu, "Đúng rồi, cô bé ở đâu? Để ta gặp cô bé đi!"

Hàn Tử Từ tâm tình không tệ mà nhìn Lưu Băng Tinh vẫn luôn khiếp sợ đứng ở bên cạnh mà nói: "Còn không mau báo Tiểu Vũ đi xuống....."

"Tiểu Vũ?" Mặc lão gia sững sốt một chút: "Cô bé không phải tên là Hàn Mộ Vi sao?"

Mặc lão gia nhìn về phía Lưu tài xế, Lưu tài xế gật gật đầu: "Là tên Hàn Mộ Vi."

"Hàn Mộ Vi?!"

Đang muốn lên lầu Lưu Băng Tinh sắc mặt biến đổi, ngữ khí có chút bén nhọt, Mặc lão gia nhìn không được liếc nhìn bà ta nhiều hơn một cái.

Hàn Tử Từ sắc mặt cũng tức khắc thay đổi, cứng đờ mà cười một chút, nói: "Thì ra là Vi Vi a....."

Hai người rõ ràng sắc mặt có kì lạ, Mặc lão gia như suy tư gì, Lưu tài xế nói: "Hàn tiên sinh, có cái gì vấn đề sao?"

Hàn Tử Từ một lần nữa khôi phục lại nụ cười tươi: "Làm sao đây a? Chỉ là..... đứa bé Vi Vi kia gần đây tựa hồ tới rồi kỳ phản nghịch, tháng trước mới vừa thành niên liền một mình dọn ra bên ngoài ở..... Hiện tại, cũng không ở nhà."

Mặc lão gia gật gật đầu: "Một khi đã như vậy, chúng tôi liền không quấy rầy Hàn tiên sinh..... Hôm nào chúng tôi lại đến tìm Hàn tiểu thư để gặp mặt nói lời cảm tạ!"

Mặc lão cũng nói muốn đi, Hàn Tử Từ cho dù muốn giữ, cũng nào giữ lại được? đành phải lại nói và câu vài lời nói để nghe, tiễn Mặc lão gia và tài xế đi ra ngoài.

Nhìn hai người rời đi, Lưu Băng Tinh cùng Hàn Tử Từ sắc mặt đều thấp phần khó coi.

"Vi Vi cứu cháu ngoại của Mặc lão gia khi nào? Không phải báo bà theo sát nó hay sao?!" Hàn Tử Từ nhìn Lưu Băng Tinh.

Lưu Băng Tinh sắc mặt càng khó coi hơn, cháu ngoại của Mặc lão gia..... Hàn Mộ Vi nếu như thật sự cứu người của Mặc gia. Thế Mặc gia vô luận thế nào đều sẽ báo đáp Hàn Mộ Vi. Đến lúc đó..... Hàn Mộ Vi liền có chống lưng rất mạnh, bọn họ sẽ không làm gì được cô!

Lưu Băng Tinh hận đến mức không thể cắn đứt răng của mình!

Hàn Tử Tư sắc mặt âm trầm, gọi điện thoại cho trợ lý của mình: "Lưu trợ lý, điều tra một chút cho tôi những việc xảy ra gần đây với Hàn Mộ Vi, tiếp xúc qua với những ai..... Đứng, tra hết toàn bộ cho tôi!"

Trên đời này đại khái cũng có những thứ hiếm thấy đi! Sự kiện con gái của mình đi chơi gặp phải bọn buồn người, thiếu chút nữa là chết. Mà ông ta cái người cha này một chút cũng không hề biết! Việc này trước khi cáo phá cũng được truyền bá tin tức trong Giang Thành một thời gian. ba người Hàn Mộ Vi cùng Chu Quân Hào, Đoàn Thần Kiệt còn bởi vì việc này nhận được nhiều khen ngợi, nhưng mà loại tin tức xã hội này Hàn Tử Tư hoàn toàn không có chú ý. Lưu Băng Tinh khi xem tin tức cũng chỉ chú ý tin tức giải trí, càng sẽ không biết.

Mà người duy nhất ở trong nhà là Hàn Mộ Vũ cũng hoàn toàn không nhắc đến. Cô ta hận Hàn Mộ Vi sao không chết đi trong chuyện đó luôn đi, biết Hàn Mộ Vi bị thương còn rất vui sướng khi người gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 227: Làm nàng dọn về tới

Hàn Mộ Vũ hoàn toàn không biết chuyện gì cả, vừa mới bước xuống dưới lầu, Hàn Tử Tư lạnh lùng mà nhìn cô ta một cái: "Cả ngày chỉ biết chơi điện thoại!"

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà xoay người liền đi.

Hàn Mộ Vũ có chút tị khuất mà nhìn sang mẹ của mình. Nhưng mà Lưu Băng Tinh càng là hận sắt không thành thép: "Con làm sao lại không biết đến những chuyện cứu người hữu dụng như thế!!"

Hàn Mộ Vũ càng thêm không thể hiểu được.

Lưu Băng Tinh hít sâu một hơi, đem sự việc vừa diễn ra kể lại tian bộ cho Hàn Mộ Vũ. Hàn Mộ Vũ nghe xong, sắc mặt tức khắc xanh mét. Cẩn rằng, Hàn Mộ Vũ trong lòng thấp phần phần hận.

Hàn Mộ Vi cái thứ chướng mắt kia, ngay cả cứu người cũng là cứu được người nhà của Mặc tướng quân- đại nhân vật lớn sao!!

Điều này làm sao mà không khiến cho cô ta càng ghen ghét hơn được?

Hàn Mộ Vũ cùng Lưu Băng Tinh đang ở đó tức giận đến muốn mệnh. Trong thư phòng, Hàn Tử Tư nhắm mắt lại suy tư thật lâu. Một lát sau, cuối cùng cũng đi ra, đối với Lưu Băng Tinh nói: "Ngày mai, chúng ta lại đi đến đón Vi Vi trở về nhà!"

"Ông xã!!" Lưu Băng Tinh không dám tin tưởng mà nhìn ông ta.

"Ba ba!!" Hàn Mộ Vũ cả hai mắt đều đỏ lên.

Hàn Tử Tư nhìn hai người họ một cái, xụ mặt nói: "Hoặc là hai người cũng một đứa cháu ngoại của Mặc tướng quân cho tôi!!"

Lạnh mặt liền về thư phòng.

Ông ta làm như thế cũng có nguyên nhân. Mặc lão gia cũng không phải là người bình thường. Hàn Mộ Vi vào trong mắt của nhân vật lớn đó, về sau rất nhiều chuyện đều sẽ có người chú ý. Xem ra kế hoạch mà ông ta và Lưu Băng Tinh đã tính toán trước đó sẽ không thực hiện được.

Một khi đã như vậy, không bằng đem cô đón về nhà, đối với cô tốt một chút. Như vậy không những lấy lòng được Mặc lão gia, còn tạo được mối quan hệ tốt với Mặc gia, đối với Hàn thị cũng sẽ không tồi. Hơn nữa..... theo ông ta thấy, dau khi bọn họ đòi theo lão, Mặc lão gia nhất định cùn sẽ không chú ý quá đến Hàn Mộ Vi. Đến lúc đó bọn họ lại nghĩ cách..... đem Hàn Mộ Vi đi vào khuôn khổ trở lại!

Hàn Tử Tư nghĩ như vậy.

Trong phòng khách, Hàn Mộ Vũ đôi mắt đều đỏ. Lát trước cô ta thừa nhận trộm đồ của Hàn Mộ Vi, còn không thể không đem trả đây chuyển lại, đã làm cô ta ở trong xã hội thượng lưu Giang Thành mất hết mặt mũi! Hiện tại hoàn toàn không ai lại mới cô ta đi tham gia tiệc, liên tỉnh đi, cũng có không ít người đưa lưng về phía cô ta chỉ chỉ trò trò.....

Mà cái đó, tất cả đều là Hàn Mộ Vi ban tặng!

Hàn Mộ Vũ vốn dĩ đã hận Hàn Mộ Vi, bởi vì cô bất luận là ở trường học vẫn bị những người khác trong trường nhục mạ. Bây giờ ở nhà là nơi duy nhất cô ta được yên ổn. Thế mà Hàn Tử Tư lại nói, ngày mai muốn đem Hàn Mộ Vi trở về nhà!!

Hàn Mộ Vũ tức giận đến trực tiếp khóc lên: "Mẹ, con không muốn Hàn Mộ Vi trở về!!"

Lưu Băng Tinh làm sao mà không nghĩ như vậy. Chỉ là, bà ta suy nghĩ nhiều hơn Hàn Mộ Vũ, rất nhanh đã đoán ra được ý định của Hàn Tử Tư. Tuy rằng oán hận, nhưng vẫn nói: "Tiểu Vũ, con yên tâm. Nó quay trở lại, mẹ sẽ làm nó trải qua so với lúc trước càng thống khoái hơn!!"

Hàn Mộ Vũ vẫn cứ khóc lóc, không muốn đáp ứng: "Mẹ..... Con không muốn chị ta trở về!"

"Tiểu Vũ, nghe lời!" Lưu Băng Tinh nói: "Bây giờ nó còn có giá trị lợi dụng, ba con cần đến nó. Còn có, nó về nhà, con cũng sẽ không bị luôn nói là đuổi nó ra khỏi nhà..... Bây giờ nhẫn nhịn một chút, về sau cuộc sống của hai mẹ con mình mới càng tốt hơn!"

Lưu Băng Tinh khuyên thật lâu, Hàn Mộ Vũ mới bình tĩnh trở lại, chứa chan nước mắt gạt đầu.

Lưu Băng Tinh nheo lại mắt, Hàn Mộ Vi..... Nếu như dọn về nhà, thật cũng không phải là chuyện gì xấu. Trừ bỏ nhìn không thuận mắt một chút, cô đã trở lại. Có rất nhiều việc bà ta sẽ ra tay được. Bây giờ cô đang ở bên ngoài, cơ bản không có liên quan gì đến Hàn gia, như thế sẽ làm cho bà ta không có cơ hội ra tay.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 228: Tới cửa tới

Hàn Tử Tư nghĩ đến thật hay, ông ta vốn tưởng rằng bản thân cùng với hai người Lưu Băng Tinh bọn họ buông lơi một chút tình cảm, Hàn Mộ Vi liền sẽ cùng mình trở về. Nhưng mà không nghĩ tới, bọn họ ngay cả cơ hội gặp được Hàn Mộ Vi cũng không có.

Nhìn chằm vào cửa lớn khoá chặt, còn có thay thành cửa khoá mật mã, Hàn Tử Tư lạnh mặt: "Gọi điện thoại cho chị của con."

Vốn dĩ Hàn Mộ Vũ vốn dĩ đã không nguyện ý đến đây, có chút không cam tâm gặt đầu. Cô ta gần đây từ miệng của Đoàn Thần Kiệt đã lấy được số điện thoại của Hàn Mộ Vi. Hàn Mộ Vi có di động, nhưng mà cô không thường dùng, số điện thoại thì nghe nói là chỉ có mấy người bạn trong lớp tương đối thân thuộc mới có.

Vốn là chỉ có Tề Tử Mẫn cùng Chu Quân Hào có. Nhưng sau đó bởi vì sự việc của bọn buồn người, Hàn Mộ Vi cùng Đoàn Thần Kiệt cũng coi như là cùng nhau trải qua sinh tử. Hai người thành lập lên cách mạng cảm tình không tồi. Sau đó Đoàn Thần Kiệt cũng buông cao ngạo mặt mũi cùng Chu Quân Hào và mấy người Hàn Mộ Vi đang chơi chung với nhau. Tự nhiên cũng sẽ có được số di động của Hàn Mộ Vi.

Hàn Mộ Vũ vốn dĩ cùng với Đoàn Thần Kiệt quan hệ không tệ. Tuy rằng sau đó Đoàn Thần Kiệt nhìn thấy đoạn video theo dõi Hàn Mộ Vũ lần trước hãm hại Hàn Mộ Vi kia, nhưng rất cuộc là cô gái mà bản thân đã từng thích. Đoàn Thần Kiệt không muốn tin rằng cô lại hư như thế.

Quan trọng nhất chính là, Hàn Mộ Vũ nói xin số điện thoại của Hàn Mộ Vi là bởi vì bà cô ta muốn đón Hàn Mộ Vi về nhà, là Hàn phụ muốn.

Ở trong Đoạn Thần Kiệt cảm nhận, người nhà với nhau cho dù là có hiểu lầm, chỉ cần coi bỏ thì sẽ tốt. Cậu ta tin tưởng điều đó. Hơn nữa cậu ta cũng vẫn luôn không tin, một cô gái mười tám tuổi lại phải sắp phải thi đại học như Hàn Mộ Vi sao có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân được. Chỉ bằng là về nhà, có cha mẹ cùng người hầu chăm sóc cho cô.

Ồm tâm lý như thế, Đoạn Thần Kiệt đem số điện thoại của Hàn Mộ Vi đưa cho Hàn Mộ Vũ.

Nghe điện thoại trung vội âm, sắc mặt Hàn Mộ Vũ có chút khó coi, "Chị không nhận điện thoại!"

Lưu Băng Tinh ngoài mặt cười nhưng bên trong không cười: "Bây giờ điện thoại của em gái nhà mình cũng không nhận sao?"

Hàn Tử Tư mặt lạnh, nhìn Lưu Băng Tinh: "Dùng nói vậy! Vi Vi vừa mới dùng đi động, lại không biết số điện thoại của Tiểu Vũ....."

Nhìn nhìn sắc mặt của chồng, Lưu Băng Tinh ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Nếu là lúc trước bà ta nói như vậy còn có thể làm Hàn Tử Tư càng chán ghét thêm Hàn Mộ Vi một chút. Chỉ là hiện tại, sau khi tiểu tiện nhân Hàn Mộ Vi kia leo lên được chiếc thuyền Mặc tướng quân rồi..... Lấy tính cách của Hàn Tử Tư, ông ta nhất định sẽ nghĩ mọi cách từ này trong mối quan hệ này thu hoạch được lợi ích lớn nhất. Mà trước mắt Hàn Mộ Vi kia là người có thể giúp ông ta để đến Mặc gia, ông ta tự nhiên sẽ không chán ghét Hàn Mộ Vi.

Lưu Băng Tinh không nói, nhưng Hàn Mộ Vũ vẫn luôn gọi điện thoại lại có chút bất mãn: "Vậy là không nhận. Chị ta có phải có ý hay không? Hiện tại đã tan học hơn một tiếng, chẳng lẽ chị ấy còn chưa trở về? Ba ba, con thấy có lẽ chị ấy đã sớm trở về rồi, chỉ là tránh ở bên trong không mở cửa thôi!"

Hàn Tử Tư lạnh mặt, mặt vô cảm nói: "Con không xem chương trình kia sao? Chẳng lẽ không biết chị con mỗi ngày sau khi tan học đều sẽ ở lại trường hoàn thành xong tất cả bài tập mới trở về hay sao?"

Giọng điệu chỉ trích của Hàn Tử Tư làm Hàn Mộ Vũ vừa bực vừa ủy khuất: "Ba ba, ba đây là đang chỉ trích con không đủ quan tâm đến chị sao?"

Hàn Tử Tư không nói gì, Hàn Mộ Vũ lại tức giận đến đôi mắt đều đỏ. Lưu Băng Tinh nhìn thấy đôi mắt con mình như thế, gần tay Hàn Mộ Vũ lại, ý bảo cô ta không nên kích động.

Hàn Mộ Vũ hít sâu một hơi, nghiền răng nghiền lợi.

Hàn Mộ Vi, đều là do Hàn Mộ Vi!!

Đợi hơn một giờ, Hàn Mộ Vi mới khoan thai đi tới. Hơn nữa đi bên cạnh của cô còn có Mặc Dung Uyên cùng với một đứa nhỏ.

Hàn Mộ Vi cùng Mặc Dung Uyên nhìn thấy bọn họ nụ cười trên mặt đều cứng lại một chút. Hàn Mộ Vi hỏi trên nụ cười trên mặt, nhìn bọn họ: "Mấy người đến làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Quân lan uyển

Giọng điệu của cô thật sự không dễ nghe, Hàn Tử Tư bao lâu đã chịu loại này đãi ngộ? Trong lòng hơi giận, nhưng nhìn thấy Mặc Dung Uyên và đứa trẻ bên cạnh hắn, phỏng đoán đứa trẻ nhỏ đó là cháu ngoại của mặt lão gia. Trên mặt lập tức nở ra một nụ cười nói: "Đứa nhỏ này, con đang nói cái gì thế? Ba cùng đi đi đến đây thăm con cũng không được sao?"

Lại nhìn Mặc Dung Uyên nói: "Chê cười rồi, Mặc thiếu tướng!"

Mặc Dung Uyên nhìn ông ta cười, rừ mi xuống, cười nhạt không nói.

Sau khi hắn đã biết những chuyện mà bọn người Hàn Tử Tư đối xử với Hàn Mộ Vi, hắn có thể đối với bọn họ có ánh mắt tốt mới là lạ.

Phản ứng của Mặc Dung Uyên khiến cho nụ cười trên mặt của Hàn Tử Tư cứng lại một chút. vốn dĩ ông ta cho rằng, cho dù Mặc Dung Uyên không thích bọn họ, cũng khẳng định sẽ lễ phép mà chào hỏi cùng với bọn họ. Không nghĩ tới hắn lại có phản ứng như thế..... Chắc chắn là đứa con gái bất hiếu Hàn Mộ Vi này lại nói cái gì đó với hắn!

Trong lòng giận dữ, Hàn Tử Tư nói: "Vi Vi, mau đi mở cửa đi! Ba và đi với em gái con đợi đã gần một giờ rồi....."

Hàn Mộ Vi nhìn bọn họ, không có động tác.

Cô cũng không muốn để cho bọn họ tiếng vào trong căn hộ của mình. Đặc biệt là ở sự việc lần trước về sau.

Mà lúc này, cửa căn hộ bên chanh đột nhiên mở ra, Mặc lão gia thỉnh linh xuất hiện ở trước mặt mọi người: "Làm sao vậy về đến rồi lại không vào nhà?"

Thì ra Mặc lão gia đã ở trong căn hộ được bọn người Mặc Dung Uyên một lúc lâu. Trên thực tế, buổi sáng Mặc lão gia liền đến đây để gặp mặt Mặc Dung Uyên. Đến lúc gần chiều tối, liền báo Mặc Dung Uyên đi đón Hàn Mộ Vi, nói muốn cậu mặt Hàn Mộ Vi, mời cô ăn một bữa cơm.

Không nghĩ tới bọn họ vừa mới đến, liền thấy ba người Hàn Tử Tư.

Mặc lão gia không biết đến chuyện của Hàn gia, bởi vậy nhìn nhìn thấy cảnh tượng cứng đờ trước mắt, có chút khó hiểu.

"Mặc lão gia! Ngài cũng ở đây a....." Hàn Tử Tư vội vàng bụng lên vẻ mặt tươi cười.

Mặc lão gia biết ông ta là ba của Hàn Mộ Vi, cũng nhìn ông ta mỉm cười gật gật đầu: "Các người cũng tới. Vừa khéo, cùng đi ăn cơm, ta còn đang muốn cảm ơn các người đã nuôi dạy ra một đứa con gái ngoan như thế....."

Mặc lão gia đã lên tiếng, những người khác liền không nói thêm gì nữa.

Mọi người đều im lặng không lên tiếng mà đi đến Quân Lan Uyển nổi tiếng ở Giang Thành. Mặc lão gia đã sớm đặt trước ghế lô(ghế được thiết kế đặc biệt ở trong trường kịch, một gian chi có mấy chỗ ngồi). Đặt trọn một suất ghế lô ở một tầng khiến bọn người Hàn Tử Tư khi đi vào có chút thốn thức. Với tư cách là răn rít địa phương ở Giang Thành, đương nhiên Quân Lan Uyển đối với ông ta không hề xa lạ. Cũng biết rõ Quân Lan Uyển không phải chức cần có tiền thì sẽ đặt được. Đặc biệt là như ghế lô, dường như chỉ có những cấp cao của chính phủ mới có thể đặt được. Xung quanh được bảo vệ nghiêm ngặt, ngay cả những người phục vụ cũng đã được trải qua huấn luyện đặc biệt.

Bây giờ thoạt nhìn có vẻ không hề khác biệt quá lớn với những nhà hàng khác. Nhưng thật ra xung quanh chỉ ít cũng có hai mươi người được huấn luyện bảo vệ.

Nghe nói ông chủ phía sau của Quân Lan Uyển là thế gia chi tử ở kinh thành. Chỉ ở mấy thành ớn quan trọng ở trong nước mới mở quán, mỗi ngày đều không còn chỗ ngồi. Thậm chí hệ trước có thể là hơn ba tháng sau mới được.

Với một thương nhân thuần thủy giống như Hàn Tử Tư, dùng tại bàn được đặt trước lại Quân Lan Uyển như thế, vinh quang cũng lên cao.

Mà những người hợp tác với ông ta, nếu như có thể nhìn thấy ông ta ngồi ở ghế lô được đặt trước của Quân Lan Uyển cũng sẽ vì như thế mà kính trọng ông ta thêm vài phần.

Cứ việc như thế, giống như Hàn Tử Tư nhà giàu số một ở Giang Thành vật, tuy rằng quen biết những viên chức cũng hoàn toàn không ít, lại cũng chỉ từng đến được Quân Lan Uyển 3 lần. Hơn nữa, mỗi một lần đều ngoan ngoãn đặt lịch hẹn trước. Hơn nữa ghế lô là là phòng bao nhỏ ở dưới lầu, chưa từng đi đến trên lầu.....

Mà giờ phút này, ông ta lại ngồi trong chỗ ghế lô tốt nhất, lớn nhất ở Quân Lan Uyển. Điều này làm cho Hàn Tử Tư cảm thấy thụ sủng nhược kinh(受宠若惊 được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo), biểu cảm nhìn Hàn Mộ Vi cũng trở nên dịu dàng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: Cùng nhau ăn cơm

Nếu không phải bởi vì nhều cĩ đũa con gái mà ông ta không thích này. Chỉ sợ cả đội ông ta chắc cũng không có cơ hội đến được chỗ này!

Giám đốc của Quân Lan Uyển đích thân ra đón tiêso, mặc lão nhìn Hàn Mộ Vi cười: "Vi Vi thích ăn cái gì?"

Hàn Mộ Vi chần chờ một chút. Thật ra cô không đặc biệt thích ăn cái gì, đành phải cười một chút:

"Đều thích."

Hàn Tử Tư cương một chút, còn may Mặc lão gia không hỏi ông ta, bằng không ông ta liền xấu mặt. Ông ta chưa bao giờ để ý qua Hàn Mộ Vi thích ăn cái gì. Cười một chút, Hàn Tử Tư nói: "Vi Vi nhà chúng tôi từ nhỏ đã không kén ăn. Cái gì cũng thích ăn."

Lưu Băng Tinh cũng cười mỉm chỉ gật đầu.

Mất Mặc lão gia nhìn qua Hàn Tử Tư, Mặc lão gia cũng không có điều tra qua trong nhà Hàn Mộ Vi. Chỉ biết Hàn gia rất có tiền. Hình như mẹ của Hàn Mộ Vi là con gái của một thế giao của ông, hình như là tên..... Vệ..... Vệ Như Yên thì phải?

"Một khi đã như vậy, vậy tự ta làm chủ." Mặc lão gia cười, đem thực đơn giao cho thư kí của mình.

Thư kí Lưu cúi đầu, đi theo giám đốc đi ra ngoài. Tuổi tác của Mặc lão gia nói cho cùng cũng đã cao rồi, ông mỗi ngày nên ăn cái gì mới thích hợp đều có sẵn thực đơn chuyên môn. Thường ngày đều là do thư kí Lưu giúp ông lo liệu việc đó, thư kí Lưu tất nhiên biết rõ trong trường hợp này nên gọi những món gì.

Ghế lỏ tầng cao nhất đều có nhân viên phục vụ cùng đầu bếp chuyên môn, rất nhanh đồ ăn liền được đặt ở trên bàn.

Hàn Mộ Vi nhìn một bản đồ ăn, trong lòng có chút rối rắm.

Ở dưới sự dạy dỗ của Tiểu Bao Tử "Không thể lãng phí trong thực". Cô đã có thói quen ăn nhiều làm nhiều, ăn ít làm ít, ăn nhiều mua nhiều, ăn ít mua ít, không để thừa lại cơm thừa canh cặn. Nhưng trước mắt nhiều như đồ ăn như vậy. Bọn họ đoàn người hơn nửa thêm Lưu bí thư cũng cùng lắm chỉ có tám người. Cũng không biết có thể ăn hết được hay không.....

Mặc Dung Uyển nhìn có một cái, như suy tư gì mà cười một chút, nói với người mang đồ ăn: "Được rồi, tạm thôi như thế này đi! Lát sau không đủ thì lên thêm."

Nhân viên công tác sững sốt một chút, mỉm cười gật đầu đi ra ngoài.

Mặc lão gia cũng có chút ngoài ý muốn, tôn tử của ông trước nay ngoại trừ chuyện trong nhà và công tác vốn chẳng quan tâm việc khác, khi nào sẽ chú ý này đó lông gà vò tỏi(việc nhỏ bé bằng lông gà vò tỏi) việc nhỏ này?

"Ăn cơm đi!"

Mặc lão gia cười nói.

Đoàn người chờ Mặc lão gia động đũa mới bắt đầu ăn, ba người Hàn Tử Tư ăn rất cẩn thận cẩn thận, cảm thấy thật không được tự nhiên.

Hàn Mộ Vi tuy rằng cũng có chút không được tự nhiên. Nhưng lại quen thói làm một việc liền phải chuyên tâm mà làm. Một khi bắt đầu ăn cơm, liền chuyên tâm với ăn cơm, sẽ không đi chú ý chuyện khác. Theo như Tiểu Bao Tử đã nói, ăn cơm liền phải chuyên tâm ăn, nếu không sẽ không tốt cho tiêu hoá!

Hàn Mộ Vi ăn thật sự nghiêm túc, Mặc lão gia cùng Mặc Dung Uyển đều cho gấp thức ăn cho cô. Cô ngoan ngoãn mà ăn, còn gấp cho Mặc Dung Uyển một chút sườn heo chua ngọt mà thường ngày cậu bé thích ăn.

Mặc Quân Dư nhìn có cười một chút, ngoan ngoãn mà gặm xương sườn. Cảnh này ở trong mắt của Mặc lão gia, lại không ngừng gật đầu.

Hàn Mộ Vi cùng Mặc Dung Uyển, Mặc Quân Dư ba người ngồi ở cùng nhau. Một người gấp thức ăn cho một người, một người giúp một người khác múc canh, một đáng vẽ không để ý đến người khác. Nếu không phải Hàn Mộ Vi quá nhỏ mà nói, thoát nhìn thật đúng là giống như một nhà ba người.

Mặc lão gia thu hồi tầm mắt, trong lòng như suy tư gì.

Trên bàn cơm thật sự quá an tĩnh, Hàn Tử Tư cười vươn chiếc đũa tới, gấp Mặc Quân Dư gấp một khối xương sườn: "Tiểu Dư thích ăn xương sườn a, ăn nhiều một chút!"

Lại nhìn trong chén Hàn Mộ Vi gấp một đũa thức ăn. Động tác của Hàn Mộ Vi hơn ngừng lại một chút, không có nhìn ông ta, lại tiếp tục ăn.

Mặc Quân Dư cùng Hàn Mộ Vi phản ứng nhất trí. Dù sao cũng là trường bối, cậu bé vẫn là ngoan ngoãn gật đầu nói cảm ơn. Có điều mọi người ở trên bàn đều thấy được, ăn xong một chén cơm kia, chính là khối xương mà Hàn Tử Tư gấp cho cậu bé một chút cũng không động đến. Ngược lại là thức ăn Hàn Mộ Vi gấp cho cậu đều bị cậu bé ăn sạch hết.

Mặc lão gia như suy tư gì mà mà nhìn thoáng qua Hàn Tử Tư.

Hàn Gia này, mối quan hệ trong gia đình hình như có chút phức tạp sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 231: Thấy rõ bản chất

Ngày hôm qua lúc đến Hàn gia, Mặc lão gia đã có chút nghi ngờ. Hàn Mộ Vi là là đứa con gái mới vừa thành niên của Hàn gia, hơn nữa lập tức sắp phải thi đại học, sao lại dọn ra ngoài sống mọi mình như thế?

Cho dù đúng là theo lời của Hàn Tử Tư cùng Lưu Băng Tinh đã nói, cô chỉ là đang đến thời kỳ oham nghịch của thanh thiếu niên, muốn được yên tĩnh nên đã dọn ra ngoài ở. Hàn Tử Tư thân làm cha mẹ chẳng lẽ lại liền chấp nhận cho như thế? Hơn nữa, Hôm nay Mặc lão gia đã ở cạnh bên căn hộ của Hàn Mộ Vi gần một ngày, cũng biết được trong căn hộ cô không có người hầu hay là bảo mẫu gì cả. Nghe hàng xóm nói, cô bình thường còn tự mình đi mua thức ăn nấu cơm?

Hàn gia như thế nào mà đến nỗi một người hầu thôi cũng không mời nổi?

Mặc lão nhìn đồ ăn còn dư lại trong chén của Hàn Mộ Vi, trong lòng có so đo.

Thoạt nhìn, cô gái nhỏ này và người nhà quan hệ không được tốt lắm.

Hàn Mộ Vi là con của Hàn Tử Tư và người vợ quá cố. Sau khi người vợ trước mất đi, ông ta rất nhanh đã cưới người vợ hiện tại, còn mang về một đứa con gái bằng tuổi với con gái lớn của mình.....

Muốn nói quan hệ không tốt, thoát nhìn cũng không phải quá kỳ lạ.

Ánh mắt Mặc lão gia nhìn Hàn Mộ Vi có chút bất đồng lên.

Bởi vì trước khi mất tích Tiểu Dư với bản thân ông chênh quá lớn, lại bận về việc công tác. Hoàn toàn không có thời gian để chăm sóc cho Tiểu Dư, Tiểu Dư đối với chính ông mình cũng không thân. Chẳng qua là, cậu bé cùng với Hàn Mộ Vi quen biết nhau rõ ràng cũng không lâu, lại đối với Hàn Mộ Vi càng thêm thân thiết.....

So với bọn người Hàn Tử Tư cố ý lấy lòng của ông, cô gái nhỏ Hàn Mộ Vi này lại có vẻ có sự hướng nội quá mức cùng với chất phác. Có điều từ việc cô có thể thu huaje được ánh mắt khó nhìn của tôn tử và đứa cháu ngoại có chút tự bé của ông. Cô tuyệt đối không đơn giản như ở vẻ bề ngoài.

Mặc lão cười lại gấp cho Hàn Mộ Vi một đũa thức ăn, làm Hàn Tử Tư trong lòng lập phần cao hứng. Lưu Băng Tinh cùng Hàn Mộ Vũ tươi cười lại chưa đạt đáy mắt, Lưu Băng Tinh còn đỡ, bà ta dùng sao cũng đã quen có công phu diễn xuất với người ngoài. Nhưng Hàn Mộ Vũ tuổi lại còn nhỏ, trong lòng vốn dĩ đã đối với Hàn Mộ Vi mang theo oán hận. Hiện tại nhìn thấy một nhân vật lớn đối xử với Hàn Mộ Vi tốt như vậy, ngay cả ba mẹ của mình cũng vì

như thế mà không thể không lấy lòng Hàn Mộ Vi, trong lòng càng thêm ghen ghét. Cô ta che dấu thật không được tốt, hận ý trong mắt đối với Hàn Mộ Vi có chút rõ ràng. Mặc lão gai trong lúc vô tình thấy được, nhủu này.

Một cô gái vừa mới thành niên, lại đối với chị gái của mình lạ và về mặt như vậy sao?

Xem ra, Hàn Mộ Vi trải qua cuộc sống ở Hàn Gia thật sự không được tốt!

Mặc lão gai lại nhìn về phía Hàn Mộ Vi cùng Mặc Quân Dư. Hai người bọn họ đều không hề kén ăn, không có nói nhiều lời. Vẫn luôn an an tĩnh tĩnh mà chuyên tâm ăn cơm, thoạt nhìn lại có vài nét giống nhau.

Nhìn không được nhớ đến con gái của mình, ở trong lòng Mặc lão gai thờ dài.

Đứa cháu ngoại này của ông trước đó cũng trải qua giống như Hàn Mộ Vi. Trước đó do cha mẹ mình không tốt sơ suất, nên mới biến thành tính cách như thế.

Nghĩ như thế, Mặc lão gai đối với Hàn Mộ Vi có vài phần thấu hiểu. Cô đại khái cũng giống với như Mặc Quân Dư, trải qua cũng không được tốt sao? Nhìn có gầy đến.....

Rõ ràng xuất thân nhà giàu số một ở Giang Thành, thoạt nhìn lại giống như bị suy dinh dưỡng vậy!

Mặc lão gai cũng không biết. Nếu mà ông đến đây sớm gặp được Hàn Mộ Vi trước đó mà nói, nhìn không phải là bị suy dinh dưỡng, mà rõ ràng là bị ngược đãi!

Một bữa cơm mọi người đều có tâm tư riêng, Hàn Mộ Vi Mặc Quân Dư trừ bỏ chuyện tâm ăn uống, cùng với Mặc Dung Uyên vẫn luôn đang chiều cô cho hai người bọn họ. Có lẽ là người khác có chút ăn không tiêu!

Ăn cơm xong, Hàn Tử Tư nói

"Vây Mặc lão gai chúng tôi xin phép cáo từ trước. Vi Vi, hôm nay về nhà ngủ đi!"

Nếu không phải trước đó ở trên bàn cơm cảm giác được khác thường. Nghe thấy ông ta nói chuyện hiền lành như thế, Mặc lão gai đại khái sẽ cho rằng Hàn Mộ Vi chỉ là ở tại bên ngoài, còn thường xuyên trở về nhà ở nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Từ phụ mặt nạ

Hàn Mộ Vi không nói gì, dùng thực tế hành động biểu lộ lập trường của chính mình.

Vừa nãy khi đến đây dùng cơm, cô ngồi trên xe của Mặc gia đến. Bọn họ ngược lại có thể nói là Mặc lão gai muốn cùng Hàn Mộ Vi trò chuyện, hoặc là cái đứa nhỏ kia tên Mặc Quân Dư bán đứng lấy Hàn Mộ Vi.

Nhưng hiện tại đều ăn xong rồi. Cả nhà bộ họ sẽ về Hàn gia, mà Hàn Mộ Vi còn trở về ở một mình, chắc chắn sẽ làm cho Mặc lão gai hiểu lầm. Hàn Tử Tư nghiêm túc mà nhìn Hàn Mộ Vi, trong mắt hàm chứa cười, giống như là một người cha hiện từ vậy.

Mặc Dung Uyên nhẹ nhàng cười, nói: "Buổi tối Tiểu Dư còn muốn đến tìm Mộ Vi để hỏi bài tập nữa! Để cô ấy ở bên hoa viên Dự cảnh đó đi!"

Ngược lại hận lại đối với Hàn Tử Tư không chút khách khí. Chỉ là, có Mặc lão ở đây, Mặc Dung Uyên không nghĩ đem những chuyện của Hàn gia làm đem ra hết mọi thứ.

Nụ cười tươi ở trên mặt của Hàn Tử Tư biến mất. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt vô cảm của Hàn Mộ Vi, nội tâm đã sớm toát ra hóa.

Ông ta hôm nay đối xử với cô còn chưa đủ tốt hay dao? Chủ động tới cửa đón cô, đối với cô về mặt ôn hoà, gấp thức ăn cho cô..... Cho dù là Hàn Mộ Vũ cũng chưa từng có đãi ngộ như thế! Cô còn đang bắt nạt cái gì?!

Hàn Tử Tư nghĩ như thế, tươi cười còn chưa đến đáy mắt. Lại cùng Mặc lão gai cùng Mặc Dung Uyên bọn họ nói chuyện một chút, lúc này mới lên xe rời đi.

Vừa lên xe, Hàn Tử Tư lập tức thu lại nụ cười ở trên mặt.

Lưu Băng Tinh tươi cười có chút cứng đờ nói: "Mặc gia thật đúng là rất coi trọng Vi Vi a....."

Bà ta đương nhiên sẽ không nói Hàn Mộ Vi nói vậy, bà càng thói quen dẫn đường khiến cho bản thân Hàn Tử Tư thêm chán ghét Hàn Mộ Vi!

Hàn Mộ Vũ tùy khuất nói: "Bọn họ đều không có nói với con một câu nào....."

Nghe vậy, Lưu Băng Tinh trong lòng càng thêm phần hận. Cũng không biết Hàn Mộ Vi này sao lại nhận được vận khí như thế. Tuy tiện cứu một người cứu cũng là Mặc gia. Vị Mặc thiếu tướng trước kia vẫn luôn ở tại nhà cách vách nhà mình suy nghĩ như thế nào nữa, lại đối với Hàn Mộ Vi giữ gìn như thế!

Người của Mặc gia cũng không phải là tùy tiện tiện lợi là có thể leo lên. Bao nhiêu người hao hết tâm tư cũng không thể theo chân bọn họ ăn một bữa cơm. Mà hiện tại bọn họ là làm được, nhưng người Mặc gia lại nhìn trúng cái thứ đáng chết Hàn Mộ Vi kia!

Lưu Băng Tinh nhìn đứa con gái của mình. Nếu người đó là Tiểu Vũ thì tốt rồi, nếu như Mặc gia coi trọng Tiểu Vũ.....

Đôi mắt Lưu Băng Tinh phát ra tia lửa nóng bỏng.

Hiện tại còn không quen thuộc không quan hệ, không phải còn có cái Hàn Mộ Vi kia sao?! Bà ta vừa mới chính là chú ý tới, lấy bộ dạng chất phác ngờ nghệch của Hàn Mộ Vi kia, Mặc lão gai có thể coi trọng cô mới là lạ! Hiện tại đối tốt với cô, bất quá là bởi vì Hàn Mộ Vi cứu Mặc Quân Dư. Nội trong thời gian ngắn Mặc gia khẳng định sẽ cùng Hàn Mộ Vi gần gũi nhau hơn, nếu là Tiểu Vũ cũng cùng nhau mà nói.....

Lưu Băng Tinh trong lòng bắt đầu tính kế lên.

Trên xe.

Mặc Quân Dư ăn uống no đủ, nằm ở trong lòng của Hàn Mộ Vi.

Cậu bé cũng không biết vì cái gì. Có lẽ là thời điểm bản thân mình bị mù tạm thời Hàn Mộ Vi là người mà cậu có thể ý lại. Cũng có lẽ là ngày đó thời điểm Hàn Mộ Vi ôm lấy cậu, cậu bé cảm giác được một cổ ấm áp mà xưa nay chưa từng có được. Thật giống như cả người cậu bé đang lướt biêng mà đang nằm trên những tầng mây.....

Như là mơ một giấc mộng, một giấc mộng thoải mái ấm áp. Khiến cho bóng đen trong dần an tâm thả lỏng mà hạ xuống. Hơn nữa sau khi tỉnh lại bản thân lại có thể nhìn lại được.....

Cái này làm cho Mặc Quân Dư sinh ra một loại cảm giác, giống như ở bên cạnh Hàn Mộ Vi liền sẽ có cảm giác được an tâm.

Cho nên ngay sau khi đôi mắt khôi phục lại bình thường về sau. Cậu bé mới có thể sơ sơ với việc bị bọn buôn người bắt đi lúc trước lại càng thêm ý lại vào Hàn Mộ Vi.

Mặc Quân Dư dù sao cũng còn nhỏ, hơn nữa lúc đó căn bản không biết đã xảy ra những chuyện gì. Chỉ là tiềm thức mà biết, cậu bé có thể khoẻ lại nhanh đến như thế, đều là nhờ có Hàn Mộ Vi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Mặc thiếu tướng là một Đại Khó Hiểu!

Cậu bé sẽ không biết, bản thân mình có thể khoẻ lại nhanh như thế. Là bởi vì Hàn Mộ Vi sử dụng hào cảm giá trị của mình để đổi lấy kỹ năng trị liệu. Những điểm hảo cảm giá trị này đều là tích góp từ việc Hàn Mộ Vi nhặt rác rưởi

tháng và giúp đỡ cho rất nhiều người đều dùng để chữa trị cho cậu, cậu mới có thể hồi phục nhanh chóng như thế. Ngay cả bác sĩ cũng kinh ngạc cảm thán với tốc độ hồi phục của Mặc Quân Dư, nhưng không ai nghi ngờ đến Hàn Mộ Vi.

Dù sao sự tồn tại của hệ thống là điều không thể tưởng tượng được, mọi người chỉ cảm thấy cơ thể của Mặc Quân Dư không tệ, vận khí cũng rất tốt hảo.

Hàn Mộ Vi yên lặng mà nhìn cảnh bên ngoài cửa xe, trong đầu đột nhiên vang lên hệ thống thông báo:

"Mặc Quân Dư đối với người tăng lên 10 điểm hảo cảm giá trị"

Bất ngờ một chút, Hàn Mộ Vi nhìn đôi mắt lờ mờ của Mặc Quân Dư nhìn cô, cười.

Nụ cười của cô rất dịu dàng, nhìn ra được là thật lòng có thiện cảm với Mặc Quân Dư.

Mặc Dung Uyên thấy một cảnh như thế, cũng cười một chút.

Hệ thống thông báo: Mặc Dung Uyên đối với người tăng lên 10 điểm hảo cảm giá trị.

Điều này khiến Hàn Mộ Vi thật sự kinh ngạc, nhường mày, có chút kinh ngạc đưa mắt nhìn Mặc Dung Uyên. Phát hiện Mặc Dung Uyên gõ số liệu mà cô xem không hiểu trên bàn phím của Laptop. Hoàn toàn không nhìn đến cô một cái.

Hàn Mộ Vi chớp chớp mắt.

Cho nên, hẳn vì cái gì đột nhiên tăng lên hato cảm giá trị với cô?

Tiểu bao tử như suy tư gì, vị Mặc thiếu tướng này..... Thật là tên đại khó hiểu!

Xe rất nhanh đã trở lại khu Dự Cảnh hoa viên.

Trên đường Hàn Mộ Vi lại dùng hảo cảm giá trị mới vừa kiếm được kiểm tra qua cơ thể của Mặc Quân Dư một chút. Sau khi xác định không có gì khác lạ, mới yên lòng.

Trị liệu quá trình rất giống như khi bản thân mình tạm thời không nhìn thấy được cảm nhận thấy cái loại thoải mái mặc danh này. Điều này làm cho Mặc Quân Dư sau khi đã đến nơi xuống xe rồi, mà còn ăn vạ bên người Hàn Mộ Vi, không muốn buông tay cô ra.

Bởi vì bộ dạng như thế của Mặc Quân Dư, Mặc lão gia cùng Mặc Dung Uyên đến nhà nhỏ của Hàn Mộ Vi ngồi.

Nhìn căn hộ chỉ có một người ở nhưng lại sạch sẽ ngăn nắp đến như thế, trong lòng của Mặc lão gia có chút cảm thán.

Vừa này họ ngồi một chiếc xe khác quay trở về, Mặc lão gia đã nghe người thư kí làm việc nhanh lẹ của mình kể lại những chuyện của Hàn Mộ Vi, cũng biết khoảng thời gian trước Hàn Mộ Vi cũng đã nhận được một cuộc tranh luận kia ở trên phạm vi của cả nước có chút danh tiếng, nên Mặc lão gia cũng nghe nói qua chương trình tên《 đương sự 》.

Càng nghe Mặc lão gia càng cảm thấy đau lòng cho cô bé này. Cô gái nhỏ này thật sự khiến cho người ta quý mến. Bản thân mình từ nhỏ đã không được cha mẹ yêu thương, thậm chí còn vẫn luôn bị coi thường, bị ngược đãi, nên mới làm cho cô gái nhỏ này tự trở nên khép bản thân lại. Thật chỉ rõ ràng rất kiện toàn, lại bị cô thể bị hiểu lầm là người căm suốt mười mấy năm!

Thật vất vả và một lần nữa tình lại bắt đầu lại, bắt đầu nói chuyện cùng người khác giao lưu, bắt đầu nỗ lực học tập, lúc đầu không đạt tiêu chuẩn đến bây giờ dường như mỗi môn đều là đứng nhất..... Khi làm những việc tốt, cũng không cầu hồi báo, thậm chí là một ít khả năng nguy hiểm cho thanh danh của chính mình, ích lợi thậm chí tánh mạng, cô gái nhỏ này cũng đều không chút do dự mà làm.

Nhưng như vậy mới cái đơn thuần tiêu cô nương một viên thiện lương tâm lại không bị công chính mà đối đãi, cô cứu người lại bị người ta cắn ngược lại. Cô em gái cùng cha khác mẹ kia thoát nhìn ngoan ngoãn yên tĩnh như lại vẫn luôn tính kết hãm hại coi, Còn có người cha ruột vẫn luôn làm lơ cô, mỗi lần phát hiện được cô có giá trị lại dụng mới ngẫu nhiên quan tâm chú ý đến cô một chút.....

Mặc lão gia thở dài.

Đời này ông đã gặp qua vô số gia đình rối loạn lung tung như thế, giống Hàn Mộ Vi như vậy cũng có không ít. Nhưng những cái đứa trẻ đó đều là vì do quan hệ gia đình không tốt mà trở nên phản nghịch. Thật chỉ tội xấu nhiệm một ít đưa xe say rượu thậm chí hút ma túy, chất cấm. Sau khi lớn lên đối đãi người khác thậm chí là đối với người nhà của chính mình cũng không có tâm lòng khoan dung.....

Có rất nhiều người trở nên tự bế, từ đây đóng cửa của tâm hồn lại. Không muốn phải cùng người giao lưu, thậm chí đi đến con đường cùng là tự sát.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Nàng thế giới rất đơn giản

Có người cùng Hàn Mộ Vi giống nhau bởi vì tính thần trọng nghĩa cũng đã làm chuyện tốt. Bất quá sau khi ở lúc làm chuyện tốt gặp phải chuyện dài ngo không công chính, những người này cũng đều nản lòng thoái chí không hề muốn làm thế nữa. Thậm chí cảm thấy bản thân mình ban đầu chính là xen vào việc người khác. Ở thời điểm người khác đang làm chuyện tốt, còn sẽ lấy thân phận người từng trải nháy ra nói, báo cho người khác không cần thiện tâm quá mức, như vậy là sẽ không có kết cục tốt.....

Cũng nguyên nhân chính là vì thế, Trong vịnh người bọn họ lại ngày càng trở nên lãnh cảm hơn, liên tính chỉ là hải tử, cũng cùng với người lớn giống nhau thành thực rồi đời.

Chưa từng có một người giống Hàn Mộ Vi như vậy, gặp được nhiều đối đãi bất công như vậy, lại vẫn duy trì một viên lương thiện chí tâm như cũ. Thậm chí ở thời điểm người khác lấy ác ý hỏi báo lại sự lương thiện của coi, như cô không hồi hận, tiếp theo gặp được sự việc giống như thế nữa, vẫn là sẽ đi làm.....

Mặc lão gia có chút cảm khái.Đại khái là ông không biết vì cái gì mà tôn từ cùng với đứa cháu ngoại của mình đều bị cô thu phục.

Bởi vì cô gái nhỏ này, thế giới của cô thật rất đơn thuần, thực chuyện chứ.....

Cô dùng ánh mắt đơn giản để nhìn mọi người trên. Đem những suy nghĩ chân thật nhất của mình thể hiện ra bên ngoài, mà không giống như bất cứ nột ai khác ở trên đời, làm bất cứ chuyện gì đều mang mặt nạ.

Nhưng điều này không có nghĩa là cô ngu ngốc. Rất nhiều chuyện đã làm cũng đã chứng minh, cô gái nhỏ này không hề ngu ngốc. Cô phân biệt rõ ràng thiện ác, hơn nữa đối với cái á cũng tuyệt đối không mềm lòng. Cô cũng không phải là dạng người ngây thơ lương thiện đến mức ngây ngô giúp đỡ cho người khác mà không biết gì.

Thoạt nhìn cô có vẻ yên lặng khô khốc. Kỳ thật rất nhiều chuyện, cô lẽ có so với bất cứ người nào còn nhìn thấy rõ hơn.

Mặc lão gia có chút cảm khái mà nghĩ.

Vốn là vì liên quan đến Mặc Quân Dư nên mới có hảo cảm với Hàn Mộ Vi, lại biết được câu chuyện của Hàn Mộ Vi. Trong lòng Mặc lão gia lại cảm thấy đau lòng cho Hàn Mộ Vi thêm vài lần.

Nhìn căn hộ chỉ có một người ở ngăn nắp sạch sẽ, Mặc lão gia khẽ thở dài.

Bây giờ ngay cả phòng của đứa con ruột của mình cũng chưa chắc sẽ dọn dẹp ngăn nắp được như thế, càng miễn bàn là một căn hộ hai phòng và một sảnh. Hơn nữa, vừa này ông có nhìn sơ qua một chút, trong phòng bếp có đầy đủ dụng cụ và nguyên liệu để nấu ăn, còn có một ít gia vị thường dùng được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp. Cho thấy chủ nhân của nơi này, bình thường rất hay nấu ăn.

Phòng khách ngoài trừ những đồ gia dụng, nội thất, còn lại thì giống như triển lãm, không hề thể hiện lên tính cách của chủ nhân. Trên tường không có poster không có trang vẽ, sạch sẽ, TV dùng vẫn còn rất mới, dường như có cũng không dùng gì đến nhiều.

Ở cửa chỉ có một đôi dép lê màu trắng, là kiểu dáng đơn giản nhất. Cuộc sống của cô dường như rất đơn giản.

Mặc lão gia nhìn thấy hết mọi thứ này. Nhìn về phía căn phòng bên cạnh, có lẽ là thư phòng, có chút tò mò nói: "Ta có thể đi vào xem một chút không?"

Hàn Mộ Vi có chút kinh ngạc, nhưng mà vẫn gật gật đầu: "Đương nhiên có thể."

Mặc Dung Uyên cũng nhường mấy. Hần hiểu biết gia gia hần, ông không phải người sẽ hành động như thế. Bây giờ lại đột nhiên đưa ra đề nghị này, chẳng lẽ.....

Cong khoẻ mỗi lần, Mặc Dung Uyên nhìn Mặc lão gia tiến vào trong thư phòng, không có đi theo sau. Nhìn Hàn Mộ Vi một mình chạy đến nhà bếp pha trà, chính mình cũng theo đi qua, tự nhiên mà giúp cô rửa ly.

Mặc Quân Dư đi theo vào thư phòng, số lần cậu bé tới bên này của Hàn Mộ Vi không nhiều lắm. Lại còn chưa có từng vào thư phòng, hiện tại nhìn thấy Mặc lão gia đi vào, cũng có chút tò mò.

Thư phòng của Hàn Mộ Vi vô cùng sạch sẽ. Một dãy sách không quá nhiều, lâu lâu lại để thêm vài một hai quyển. Nhưng Mặc lão gia lại liên tục gật đầu, so với những người mua sách chỉ để trang trí chứ không xem, ông lại càng thích giống như Hàn Mộ Vi vậy. Từ những cái bìa sách đó nhìn qua có thể thấy, hiển nhiên mỗi một quyển đều đã lật qua ít nhất một lần.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235: Tiểu dư nếu có thể cùng nàng giống nhau

Sách giáo khoa cùng sách tham khảo đều dán lên kẹp sách do tự mình làm. Mặc lão gia tiện tay cầm lấy một quyển lật thử ra một trang. Liền nhìn thấy bút kí nắn nắn nét nét của cô thiếu nữ. Chữ của cô thật sự rất đẹp, thoát nhìn như là luyện qua. Hơn nữa không giống như với những người quyền tú, nét chữ của cô có nhiều phần mạnh mẽ hơn.

Mặc lão gia trước khi về hưu là một tướng quân, không thích những cô nương ngừng xoắn xít keo kiệt. Hàn Mộ Vi như vậy ngược lại càng khiến ông tán thưởng hơn.

Nhìn chữ có thể xem người, Mặc lão gia nhìn lại những chữ kia, lại nhớ đến lúc ban ngày tên là Hàn Mộ Vũ ở trước mặt của mình dáng vẻ văng vẳng dạ dạ rất lễ phép, còn có thái độ người nhà của Hàn Mộ Vũ đối với mình rõ ràng là đang lấy lòng. Lại một lần nhớ đến dáng vẻ có chút yên lặng quai của Hàn Mộ Vi lần đầu tiên ở trong mắt mình, gật đầu.

Cô gái nhỏ ở trước mặt ông không hề có nửa điểm bất an, càng không có lấy lòng ông. Cũng không có bởi vì chính mình đã cứu được Tiểu Dư mà đòi hỏi bất cứ thứ gì. Ở trong mắt cô, ông có lẽ cũng chỉ là một vị tướng bối nhà hàng xóm thôi!

Hiện tại cần thận ngắm lại, cô bé này tuy rằng an tĩnh, nhưng tính cách lại vô cùng trầm ổn. Tuy rằng đối đãi với người nhà của mình lại có chút lạnh nhạt. Có điều nghĩ đến những chuyện bọn họ đã làm với cô, cũng coi như là về tình cảm có thể tha thứ.

Nhìn mấy trăm quyển sách nằm trên giá sách, còn có bà tập được xếp lại chỉnh tề, sàn nhà lại còn không có một sợi tóc nào cả, mặc lão gia không kiềm được gật gật đầu.

Vừa lúc khi thư kí Lư đi vài, thấy một màn như vậy, trong lòng đối với Hàn Mộ Vi có chút hâm mộ.

Ông ta đi theo Mặc lão gia mười mấy năm, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Mặc lão gia đối với một cô gái lần đầu tiên gặp mặt lại tán thưởng đến như thế.

Lọt vào mắt của Mặc lão gia, về sau này cô gái nhỏ này vô luận làm cái gì cũng đều chắc chắn rất thuận lợi. Nói không chừng còn có thể dựa vào quan hệ với Mặc lão gia mà được gả cho một người không tệ, chân chính mà rời khỏi cái Hàn gia đầy rối loạn kia.....

Thư kí Lư nghĩ đến đây, bật cười mà lắc lắc đầu, ông ta không khỏi cũng nghĩ đến quá xa.

Mặc lão gia nhìn thất Lư bí thư, cười một chút, đem quyển 《Thủy Hử Truyện》trong tay kia đặt xuống dưới, cười nói: "Nếu như sau này Tiểu Dư có thể giống như là Hàn Mộ Vi vậy, ta liền an tâm rồi."

Lần này Mặc lão gia đến đây, khi nhìn thấy Mặc Quân Dư trong lòng vẫn luôn có áy náy.

Ở trong tâm của Mặc lão gia, việc Mặc Quân Dư mất tích bản thân mình có một trách nhiệm rất lớn. Tuy rằng căn bản không ai trách ông, ngay cả Mặc Hàm Linh người mẹ ruột thịt của đứa nhỏ này cũng không có để tâm đến, vẫn sống cuộc sống sung sướng của mình ở nước ngoài như trước.....

Nghĩ đến đây, Mặc lão gia khẽ thở dài.

Tiểu Dư cũng là một đứa trẻ tội nghiệp a.....

Ông vừa mới đột phát cảm khái là xuất từ nội tâm, cũng là xuất phát từ một gia đình không hạnh phúc. Bây giờ nhìn thấy Hàn Mộ Vi tự rời khỏi ngôi nhà của mình, lại còn trở nên trưởng thành, độc lập lại ưu tú. Ông đột nhiên rất hy vọng cháu ngoại của mình có thể giống như là Hàn Mộ Vi vậy, chạm rãi tìm thấy ánh mặt trời, không còn tự đồng mình nữa.

Hiện tại Mặc Quảng cáo Dư nhìn như cùng với bao đứa trẻ bình thường khác giống nhau. Nhưng Mặc lão gia lại nhìn ra được, ngoại tất cả những người mà bản thân thân quen, Mặc Quân Dư căn bản là không cùng những người khác nói chuyện.

Ở trước mặt người xa lạ, Mặc Quân Dư luôn có thói quen đem chính mình đóng băng lại.

Mà Hàn Mộ Vi ngày từ đầu so với Mặc Quân Dư càng tự khép mình hơn. Thậm chí có ngay cả người nhà cũn không có tiếp xúc. Còn bây giờ, cô lại nguyện ý chủ động tới gần người xa lạ, đi giúp đỡ cho những người cần được giúp đỡ.....

Tiểu Dư thì lại toàn bộ phủ định, có lẽ là do chịu ảnh hưởng từ bọn buồn người. Cậu bé căn bản không muốn tin tưởng người xa lạ, càng miễn bàn đến việc chủ động đến gần người khác. Cậu bé đối với người khác đều chứa sự cảnh giác, mà trạng thái phòng bị này rất nặng nề. Chắc chắn sẽ khiến cho Mặc Quân Dư nhận phải nhiều áp lực hơn. Hơn nữa, về sau bất luận là giao tiếp với những ai khác, chắc chắn cũng sẽ rất khó khăn.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Phòng bị

Mặc lão gia thở dài.

Mà lúc này, Mặc Quân Dư tò mò mà nhìn một góc ở kệ sách.

Mặc lão gia để ý thấy điều này, sắc mặt tức khắc trở nên nhu hòa lên, ngồi xổm xuống, nói: "Tiểu Dư phát hiện cái gì thú vị rồi? Có thể nói cho gia gia biết không?"

Bởi vì ông đi tới gần, cơ thể nhỏ nhỏ của Mặc Quân Dư hơi căng cứng một chút, ngay sau đó lại rất nhanh đã thả lỏng lại.

Hành động của cậu bé rất nhanh chỉ có trong một giây, nhưng mà Mặc lão gia vẫn chú ý thấy.

Nghĩ đến lúc trước Mặc Quân Dư đối với Hàn Mộ Vi không chút nào, lại còn ý lại, Mặc lão gia thở dài.

Ông nghe nói, ở thời điểm bọn họ gặp phải nguy hiểm, cô bé kia vẫn luôn ôm lấy Tiểu Dư, che chở cho cậu bé đến cho tận lúc Mặc Dung Uyên đến.....

Có lẽ cũng chính vì như thế, nên Tiểu Dư mới có thể tin tưởng cô đến như thế!

Ở khoảnh khắc bản thân gặp phải nguy hiểm, ở bên cạnh mình lại không phải là người ngoại tổ phụ này, cũng không phải là vị cứu cứu ruột Mặc Dung Uyên, cũng khó trách Tiểu Dư sẽ có sự bài xích đối với hai người họ.

Có điều, dù sao cũng là người đầu tiên sau rất nhiều năm tiến vào lòng mình. Ông có thể nhìn ra được, Tiểu Dư vốn đã gỡ bỏ trạng thái phòng bị với Mặc Dung Uyên, không hề bài xích hần, cũng đã bắt đầu chậm rãi tin tưởng hần.

Nhưng sự tin tưởng này không giống như sự toàn tâm tin tưởng của lúc nhỏ nữa. Hiện tại Tiểu Dư dường như lại càng thêm độc lập, không còn bởi vì trong chốc lát không tìm thấy Mặc Dung Uyên mà vội vã chạy đi tìm hần. Đường

như cậu bé cũng bắt đầu theo bản năng mà trưởng thành lên hơn.....

Mặc lão già ý nhận ra được cậu ta đối với ông còn có sự phòng bị, trong lòng có chút khó chịu. Có điều, Tiểu Dư đã nhanh chóng thu hồi lại sự phòng bị của mình, nhìn Mặc lão già cười: "Cái vòng cổ này thật xinh đẹp!"

Mặc lão già nhìn theo tầm mắt của cậu bé, thấy được một hộp vòng cổ vuông ở trên kệ sách. Cái nhìn đầu tiên chỉ có thể thấy loá mắt. Với ánh mắt của ông tự nhiên có thể thấy được, cái vòng cổ với số kim cương hàng thật giá thật không thể đếm xuê, giá của nó ít nhất phải là hơn một ngàn vạn! Nhưng một thứ quý giá đến như thế, mà Hàn Mộ Vi lại không đem nó cất vào trong két sắt, cũng không có đến bảo quản ở ngân hàng. Thậm chí cũng không có tìm một ngăn tủ có khoá để cất lại, lại tùy tiện để ở trên giá sách như vật sao?

Điều này làm cho Mặc lão già cảm thấy có chút dở khóc dở cười, lại lần nữa cảm khái thái độ của Hàn Mộ Vi đối với tiền tài.

Nhưng mà gây tiếp theo, ông lại nhủ mà lại, nhìn chăm chăm vào cái vòng cổ này rất là lâu.....

Cái vòng cổ này, sao lại cảm giác..... Có chút quen mắt?

Lúc Mặc lão già rời đi sắc mặt ông có gì đó không ổn, Mặc Dung Uyên do dự một chút, nói: "Vi Vi, em giúp tôi chăm sóc cho Tiểu Dư một chút."

Thoạt nhìn nét mặt của hắn có chút gì đó kì lạ, Hàn Mộ Vi nhìn hắn một cái, không hỏi vì cái gì, gật gật đầu.

Mặc Dung Uyên liền đi ra ngoài, Hàn Mộ Vi ngồi xổm xuống, nói với Mặc Quân Dư: "Chị muốn đi làm bài tập, Tiểu Dư cùng đến thư phòng với chị được không?"

Mặc Quân Dư cười tìm tìm gật gật đầu, đi theo phía sau lưng cô tiến vào thư phòng.

Vốn dĩ Hàn Mộ Vi là muốn lấy chuyện cổ tích cho Mặc Quân Dư xem để giết thời gian. Nhưng sau khi nhìn lên kệ sách cô cảm thấy có chút khó khăn.

Cô..... Sao lại ngay cả một cuốn sách truyện cổ tích dành cho trẻ nhỏ xem cô cũng không có?

Hàn Mộ Vi nhìn trên kệ sách, không phải là sách giáo khoa thì cũng là sách nước ngoài. Lần đầu tiên lại cảm thấy có chút khó xử bản thân mình bình thường có phải đã mua quá ít sách rồi không?

Có chút rối rắm mà lấy ra mấy quyển của mấy tác giả lớn có khả năng sẽ làm Mặc Quân Dư có hứng thú đọc, Hàn Mộ Vi hỏi: "Tiểu Dư xem cái này được không? Ở đây chị không có sách truyện cổ tích....."

Mặc Quân Dư cười tìm tìm mà tiếp nhận lấy: "Chị, em chưa bao giờ đọc qua truyện cổ tích."

Bắt đầu từ khi còn nhỏ cậu bé đã thường xuyên bị bỏ một mình ở trong nhà, Ủy Kỳ và Mặc Hàm Linh chưa bao giờ mua món đồ chơi gì cho Mặc Quân Dư. Cho đi là người khác tặng cho, bọn họ cũng sẽ trực tiếp đưa cho bảo mẫu của đứa trẻ

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Thiên tài dưỡng thành

Ở trong lòng Ủy Kỳ cùng Mặc Hàm Linh, con của bọn họ không được phép chơi những thứ ấu trĩ như thế. Cho nên căn bản là chưa từng cho Mặc Quân Dư chơi bất cứ món đồ chơi gì mà đáng lẽ thiếu nhi nên được chơi.

Bọn họ không cho Mặc Quân Dư chơi đồ chơi, cũng không có chơi cùng cậu bé, càng không mang cậu bé cùng đi ra ngoài. Bảo mẫu ngại dẫn Mặc Quân quá phiền. Mỗi lần sau khi người lớn đi ra khỏi cửa, liền đóng cửa mở TV lên cho Mặc Quân Dư tự xem, rồi đi làm công việc của mình.

Mặc Quân Dư từ ba tuổi thì đã bắt đầu xem TV, rất sớm đã nhận biết được rất nhiều chữ, đã biết được rất nhiều thứ.

Bảo mẫu căn bản mặc kệ kia là chương trình gì. Thỉnh thoảng khi tâm tình tốt còn chịu chuyển mấy kênh thiếu nhi cho cậu bé xem. Còn thời điểm tâm tình không tốt hoàn toàn mặc kệ cậu bé. Cho nên Mặc Quân Dư từ nhỏ đã xem qua rất nhiều phim tài liệu không học, bom tấn điện ảnh, tin tức về kinh tế tài chính.....

Ở trong đầu của Mặc Quân Dư bắt từ bắt giác đã học được rất nhiều thứ. Cho dù là lúc đó không hiểu được như sau khi lớn lên dần dần đã hiểu.

Hàn Mộ Vi lật sách ra một chút, có chút chột dạ, trên mặt đếuuà toàn là chữ, Tiểu Dư thật sự có thể đọc hiểu sao?

Mặc Quân Dư tựa hồ biết cô dần suy nghĩ cái gì, cười một chút, "《 Tam Quốc Diễn Nghĩa 》 sao? Vừa đúng lúc em muốn đọc đó!"

Hàn Mộ Vi có chút ngạc nhiên, "Tiểu Dư đọc được sa?"

Với tuổi tác hiện tại của Mặc Quân Dư, hẳn là chỉ cỡ đang đi học cấp hai cho dù là biết chữ cũng chỉ biết được vài chữ. Huống hồ chỉ năm Tiểu Dư 5 tuổi đã bị bọn buôn người bắt cóc đi, bọn buôn người không thể nào mà tốt bụng như thế đi dạy cho cậu bé học chữ, cũng không thể nào cho cậu bé đi học được.....

Sau đó lại ở bên cạnh của Phó Tinh Hạo, tuy rằng Phó Tinh Hạo cũng có ý định muốn cho Mặc Quân Dư đi học. Nhưng đúng lúc đó thì bà ngoại lại bị bệnh, trong nhà thiếu tiền, làm sao có thể lo đến việc này được đây?

Có điều, vốn dĩ thành tích của Phó Tinh Hạo rất tốt, trong nhà cũng vẫn luôn có để sách. Thỉnh thoảng Mặc Quân Dư cũng hay lấy sách ra để xem, không biết được chữ nào sẽ hỏi qua Phó Tinh Hạo một chút.

Cho nên, tuy là chỉ có bảy tuổi, thế nhưng đa số các chữ Mặc Quân Dư đều có thể đọc hiểu được.

Hàn Mộ Vi nhìn thấy có chút ngạc nhiên, nhưng mà cũng lắm chie là có hơi ngạc nhiên một chút thôi. Bởi vì cô cũng từng có trải qua như thế. Hàn Từ Tư sĩ diện, thư phòng trong nhà đều toàn là sách, Hàn Mộ Vũ khi còn nhỏ thích mỗi một đám bạn học nhỏ để Hàn gia chơi. Nhưng mà những đứa nhỏ kia đều không hề có hứng thú với thư phòn kia.

Hàn Mộ Vi thì lại thường xuyên hay đến cái thư phòng này, một mình mà đọc rất nhiều sách.

Ở thời điểm đó cô cùng Mặc Quân Dư đều giống nhau, cũng đồng dạng nhận biết được rất nhiều chữ, đọc những sách như vậy không thành vấn đề. Đây cũng là sau khi cô đi học lại có thể đọc được nhiều sách, nên khi đi thi đã đạt được một trăm điểm.

Có điều sau đó bởi vì liên quan đến Hàn Mộ Vũ, cô vẫn luôn không đem điều đó thể hiện ra ngoài nữa.

Hàn Từ Tư nếu như biết cô còn nhỏ mà lại hiểu biết đến như vậy, thành tích cũng rất tốt, nói không chừng là sẽ đối xử tốt với cô hơn một chút. Nhưng mà cũng không nhất định là thế, bởi vì Hàn Từ Tư thật ra con gái của mình bắt đầu từ lúc mới đi học thành tích đã không tồi rồi. Chỉ là vẫn luôn làm lo để rớt thôi. Có lẽ ở trong suy nghĩ của ông t, ông ta hy vọng Hàn Mộ Vi giống như lời của bọn người Lưu Băng Tinh nói chính là một đứa ngọc, mà không phải là một người ưu tú như là Vệ Như Yên.

Bản thân mình trước kia chính là như thế, cho nên sau khi Hàn Mộ Vi biết Mặc Quân Dư đọc được, chỉ là kinh ngạc một chút, liền cười nói: "Vậy Tiểu Dư ngồi ở đây đọc sách đi, chị đi làm vài tập. Được một lát nếu có việc gì thì gọi chị, biết không tiểu Dư?"

Mặc Quân Dư ngoan ngoãn gật gật đầu, vùi đầu vào bắt đầu đọc sách.

Làm bạn với nhau như vậy thật an tĩnh thoải mái, Hàn Mộ Vi chuyên chú mà bắt tay vào làm bài tập. Một lát sau, hệ thống thông báo ở trong lòng đột nhiên lại vang lên: Mặc Quân Dư đối với người tăng lên 10 điểm hảo cảm giá trị!

Hàn Mộ Vi kinh ngạc mà ngừng đầu, nhìn Mặc Quân Dư đang nghiêm túc mà đọc sách, cô đã làm chuyện gì khiến cho cậu nhóc này vui vẻ sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 238: Vòng cổ

Tiểu Bao Tử vô cùng hạnh phúc mà kêu lên: "Chủ nhân!! Bạn nhỏ Mặc Quân Dư thật là một đứa trẻ ngoan! Đề nghị chủ nhân về sau thường xuyên đọc sách cùng với cậu ấy!"

"....."

Hàn Mộ Vi nhìn Mặc Quân Dư, trong lòng càng thêm nhu hoà.

Hiểu được cảm kích người khác, đều là những người sẽ không bao giờ chủ động làm cho người khác bị tổn thương.

Mà người như vậy, là người mà cô bằng lòng tiếp xúc.

Một lát sau Mặc Dung Uyên, liền đón Tiểu Dư trở về nhà. Luac gần đi hẳn riêng hỏi một chút: "Lần trước bị Hàn Mộ Vũ lấy đi vòng cổ, là đồ mẹ của em để lại cho em sao?"

"A?"

Hàn Mộ Vi sững sốt một chút, hẳn làm sao lại biết được việc này?

Còn không chưa suy nghĩ cẩn thận, cô liền gật gật đầu, "Đúng vậy."

Mặc Dung Uyên nói: "Có thể cho tôi mượn xem một chút không?"

Hàn Mộ Vi liền đem văng cổ này đưa cho hắn mượn. Cái văng cổ này sau khi được Lưu Băng Tĩnh trả lại cho Hàn Mộ Vi về sau, cô vẫn luôn tùy tay ném ở giá sách ô vuông. Cho dù là có ăn trộm tiền vào đây, nhìn thấy cô để nó tùy ý đến như vậy, nói không chừng cho rằng những viên kim cương dính lên đó đều toàn là giả nữa kia.

Thật là một thứ đồ xa xỉ, nhưng Mặc gia so với những thứ đồ sang quý đó đâu hề thiếu kém, vì sao gia đình ý đến nó tới như thế?

Mặc Dung Uyên không suy nghĩ nữa, cẩn thận, cười một chút, đem vòng cổ trả trở về, dẫn Mặc Quân Dư đi rồi.

Hàn Mộ Vi nhìn cái vòng cổ kia, có chút không thể hiểu được.

Không nghĩ nhiều, đem vòng cổ bỏ ở phía dưới ngăn tủ của bàn trà, Hàn Mộ Vi thờ dài.

Những thứ trang sức châu báu này đặt ở đây thật sự là rất phiền toái. Xem ra, cô vẫn là nên dành thời gian để đem những thứ đồ mà Vệ Như Yên để vào ngăn hàng giữ.

Những đồ Vệ Như Yên để lại cho cô dần dần được cô mang đến cho các tổ chức từ thiện. Nhờ có sự trợ giúp của Tiểu Bao Tử, những tổ chức từ thiện mà cô đến đi quyên góp đều là những tổ chức có uy tín, thật sự là đang giúp đỡ cho những người khác.

Không muốn nghĩ đến những thứ khác, Hàn Mộ Vi lại một lần nữa trở lại trong thư phòng. Thu dọn những quyển sách mà Mặc Quân Dư đã đọc qua, còn có vừa này còn có mấy người ở phòng khách. Không biết vì sao lại bắt đầu có cảm giác cảm thấy trống trải.

Lắc đầu, Hàn Mộ Vi một lần nữa đem tâm tư thả vào trong việc học hành.

Cách kì thi đại học chỉ còn có hơn một tháng, cô phải nỗ lực đến cùng mới được!

Hàn Mộ Vi không nghĩ đến nhanh như vậy cô lại bắt đầu sử dụng kĩ năng trị liệu của mình, từ lúc cô trở lại đi học về sau.

Vết thương lần trước của cô đã lành lại khá nhiều, vết thương của Đoàn Thần Kiệt cũng đã sớm lành lại. Còn Quân Hào thì bị thương lại tương đối nặng, hiện tại còn ở nhà tĩnh dưỡng.

Nhìn Chu Quân Hào không xuất hiện, Hàn Mộ khe khẽ thở dài ra.

Lúc học tiết thể dục, Hàn Mộ Vi tập chạy bộ trên sân thể dục, đây là một loại phương thức có thể khiến đầu óc có nhanh chóng bình tĩnh và thả lỏng. Ở lúc đang chạy bộ cô như giải phóng toàn bộ mọi thứ, giống như tất cả mọi chuyện đều không hề liên quan gì đến mình.

Đã tiếp cận thi đại học, không khí ở trong lớp khẩn trương đến lạ thường. Những thầy cô giáo dạy thể dục cũng có thể hiểu được, cơ bản không có đi học, những học sinh này đều sẽ ở trong phòng ôn tập và ôn tập, mà không hề đi qua ồn ào "Học tập quan trọng, thân thể khỏe mạnh cũng rất quan trọng" như trước, cũng không lôi kéo những bạn học sinh nữ ra ngoài vận động nữa.

Trên sân thể dục rất trống trải, trừ Hàn Mộ Vi đang ở đây ra, cũng chỉ có một lớp cao nhất (= lớp 10). Những dáng vẻ của những học sinh lớp 10 kia đều khá ngầy ngớ, một đám người trên mặt có nụ cười như ánh mặt trời. Các loại hoạt động thể thao đều có, có tập năm tập ba vậy ở một chỗ thì nhau biểu diễn đùa giỡn.....

Có vài người tựa hồ là vì chuẩn bị cho thi thể dục ở học kỳ tiếp theo, cũng ở trên đường băng chạy bộ, bạn học nữ bên cạnh Hàn Mộ Vi đã chạy được ba vòng sân.

Hàn Mộ Vi từ lúc bắt đầu liền đã chú ý đến cô nữ sinh cao cao gầy gầy này, tốc độ chạy của cô nữ sinh đặc biệt nhanh. Lúc Hàn Mộ Vi mới chạy xong được 2/3 vòng, thì cô nữ sinh này đã chạy xong được một vòng rồi.

Chạy bộ nhanh như vậy, vì sao lại còn lo lắng sẽ không đạt trong kỳ thi chạy bộ 800 mét chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239: Khám và chữa bệnh kỹ năng

Hàn Mộ Vi có chút kinh ngạc, bất quá thực mau cô liền ý thức được, cô nữ sinh này bởi vì ban đầu chạy quá nhanh, nên tới lúc chạy qua vòng thứ hai, tốc độ của cô nữ sinh này liền bắt đầu chậm lại. Hơn nữa vẫn luôn thờ hờn hển, thời điểm cô nữ sinh này lướt qua người cô, Hàn Mộ Vi cũng có thể nghe được tiếng thở kịch liệt phát ra từ người đang chạy bộ.

Tiếng thở dốc nặng nề như thở rõ ràng là không bình thường, tuyệt đối không chỉ là bởi vì do chạy nộ quá nhanh!

Hàn Mộ Vi như vậy nghĩ, bước chân không khỏi mà chậm lại.

Nàng nhìn phía nữ sinh lung lay sắp ngã phía trước kia, có chút do dự. Sau đó gầy tiếp theo, liền thấy nữ sinh kia đột nhiên giống như là bị rút hết toàn bộ sức lực vậy, nhẹ nhàng mà ngã xuống đất.....

Hàn Mộ Vi trừng lớn đôi mắt, nhanh chóng mà nhìn cô nữ sinh kia rồi chạy tới, cùng với một người bạn nữ khác đỡ bạn nữ sinh ngã xỉu lên.

Trong hỗn loạn, tay Hàn Mộ Vi đặt lên mạch của cô nữ sinh kia, mở kỹ năng kiểm tra thuộc trong kỹ năng trị liệu ra.

Đang không rõ ràng lắm bạn nữ sinh này trước đó là vì cái gì lại đột nhiên té xỉu, nên cô không dám tùy tiện sử dụng kỹ năng trị liệu. Hơn nữa, nếu là ngã xỉu như bình thường thì ổn rồi, nếu còn có những nguyên nhân khác nữa, điểm hao cảm giá trị hiện tại cô còn tồn lại căn bản là không đủ để sử dụng.

Mạch đập của cô gái kia rất loạn, Hàn Mộ Vi không có học qua y, hoàn toàn coi không hiểu gì. Nhưng mà, nhưng mà thông qua kỹ năng khám chữa bệnh cô lại thấy được trong cơ thể của cô gái này có vấn đề..... Tim của cô gái này cung cấp máu cực chậm, thân thể của cô gái này tổ chất rất tốt, bằng không ngay từ đầu cũng không thể chạy bộ nhanh như vậy. Chỉ là, khi cô càng chạy càng nhanh lên, tim cung cấp máu liền không theo kịp, không đưa thông được máu xuống dưới cơ qua n khác.....

Dường như là do quá ít rồi, một khi có ấy vận động quá mạnh, liền sẽ khiến cho choáng váng đầu óc, hô hấp khó khăn, cho nên mới xuất hết chuyện thở dốc kịch liệt đến như thế. Hơn nữa, nói rõ ràng hơn là chỗ động mạch máu kia làm cho Hàn Mộ Vi có chút bất an, giống như là đại nạn của cô ấy nhận biết cô ấy đang vận động, yêu cầu cần cung cấp một lượng máu lớn hơn, muốn mạnh mẽ khuếch trương.....

Mà lúc này, nói không chừng sẽ xuất hiện hiện tượng vỡ mạch máu hoặc chảy ra.

Này chỉ là Hàn Mộ Vi căn cứ dựa theo những gì mình xem được mà phán đoán ra, cũng không phải là chuyên nghiệp.

Hàn Mộ Vi đi theo các học sinh khác đưa cô nữ sinh bị ngắt kia đến phòng y tế. Cô phụ trách ở phòng y tế căn bản là không có bận việc gì cả, trước lúc bọn họ đến vẫn luôn đang ở lên mạng, thấy bọn họ tiến vào, còn có chút bức bối vì bọn họ làm phiền đến mình đang cùng bạn trai tâm sự.

Nhưng mà, còn có một thầy giáo thể dục lớp 10 đi theo ở phía sau, cô ta liền cười kiểm tra rồi một chút, tùy tiện cho uống một chút đường glucose, nói: "Không phải là vấn đề gì to tát cả, đột nhiên vận động mạnh như thể thần thể không kịp thời thích ứng mà thôi. Uống một chút đường glucose, rồi nghỉ ngơi một chút là ổn thôi."

Thầy giáo dạy thể dục lớp 10 cuối cùng cũng có thể an tâm mà gạt đầu.

Mấy học sinh lớp 10 cũng bắt đầu cảm thấy yên tâm

Mà lúc này, Hàn Mộ Vi vẫn luôn an tĩnh lại đột nhiên mở miệng nói: "Không kiểm tra qua nhịp tim và huyết áp một chút sao?"

Cô vừa này xem thấy rất rõ ràng, còn có phụ trách y tế này làm sao lại hoàn toàn không kiểm tra gì cả, chỉ là duỗi tay sờ sờ cái trán của nữ sinh kia, tùy ý xem mạch một chút, liền cho ra một kết luận như thế.

Chính là, với cơ thể của cô gái này, rõ ràng là không thích hợp để vận động mạnh. Nhìn dáng vẻ hôm nay của cô nữ sinh này, tựa hồ cũng là vẫn luôn chuẩn bị cho cuộc thi chạy bộ 800 m, nếu như lần sau lại xuất hiện tình huống như vậy, thật rất dễ dàng xảy ra chuyện.....

Hàn Mộ Vi không khỏi có chút bắt đầu lo lắng.

Nhưng mà lời cô nói lại khiến cho cô phụ trách y tế kia cảm thấy, cô chính là đang hoài nghi cô ta!

Cô phụ trách y tế trong phòng y tế sắc mặt khó coi mà nhìn cô, "Cô là người phụ trách y tế hay cô là người phụ trách? Em ấy cũng chỉ là nhất thời vận động quá mạnh nên thân thể không tiếp thu được mà thôi, uống một chút đường glucose thì sẽ tốt thôi."

Cô ta hiển nhiên tức giận, Hàn Mộ Vi an tĩnh mà mỉm cười, không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 240: Điều Tiểu Tinh

Thầy giáo thể dục lại giảng hòa, "Ài, em ấy cũng là quan tâm đến bạn học của mình thôi....."

Nữ phụ trách y tế hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Thầy giáo thể dục xấu hổ cười cười một chút, nhìn Hàn Mộ Vi nói: "Em học sinh này, mau trở về phòng học đi! Có thầy ở đây là được rồi."

Hàn Mộ Vi do dự một chút, gạt gạt đầu, chỉ là trước khi rời đi không nhận được nên hỏi tên của nữ sinh kia. Thầy giáo thể dục bất ngờ một chút, "Em không cùng lớp với chúng tôi sao?"

Thầy vừa mới này nhìn thấy dáng vẻ giúp đỡ của Hàn Mộ Vi, còn tưởng rằng cái nữ sinh tẻ xui vừa này là bạn thân của cô nữa là!

Thật sự không trách thầy lại nghĩ như vậy, Hàn Mộ Vi thoát nhìn xác thật quá gầy, rõ ràng đã mười tám tuổi rồi, thoát nhìn lại thoang khác gì so với một học sinh mười sáu tuổi cả, nên mới khiến cho người khác hiểu lầm.

Nữ phụ trách y tế kia nghe thấy như vậy, trên mặt tức khắc lộ ra nụ cười trào phúng: "Không biết còn tưởng đâu rằng hai người là chị em nữa kia!"

Hàn Mộ Vi không có nói lại cô ta, thầy giáo thể dục có chút xấu hổ nói: "Em ấy tên Điều Tiểu Tinh."

Điều Tiểu Tinh là học sinh mới vừa chuyển đến lớp 10.9 bọn họ, có thể chuyển vào Giang Thành Nhất Trung tuyệt đối không phải đơn giản có quyền thế có tiền liên có thế. Ít nhất trước đó trường mà cô gái này đã học cũng không còn, còn cần phải thông qua bài thi vào Giang Thành Nhất Trung nữa thì mới được.

Cũng bởi vậy, có thể không thông qua kỳ thi mà lại được nhập học ở Giang Thành Nhất Trung là cực ít. Điều Tiểu Tinh kia lại là người duy nhất trong năm nay, bởi vậy thầy mới có thể nhớ rõ tên Điều Tiểu Tinh.

Hàn Mộ Vi gạt đầu, nói tiếng cảm ơn, rồi bình tĩnh mà rời đi.

Tiếng Tiểu Bao Từ thờ dài, "Nữ phụ trách y tế kì thật là....."

Nhưng mà, trong khoảng thời gian này đi theo Hàn Mộ Vi gặp qua không ít người, "cực phẩm" kiểu gì nó cũng đều gặp qua, hiện tại cũng chỉ là thờ dài thôi, liền không nói nữa.

Mà Hàn Mộ Vi lại càng không để ý đến chú nào, ở trong thế giới của cô, nữ phụ trách kia cùng với cô không có liên quan đến nhau. Một khi đã như thế, cô ta đối với cô như thế nào thì cần gì phải để ý tới?

Ngược lại là là Điều Tiểu Tinh không biết gì cả, càng làm cho Hàn Mộ Vi có chút vương bận.

Đã đến thời gian tan học, cô đi đến lớp 10.9 của Điều Tiểu Tinh. Biết Điều Tiểu Tinh đã tỉnh, hơn nữa đang thu dọn đồ đạc của mình định trở về nhà. Chủ nhiệm lớp cô ấy cũng xem như là làm hết trách nhiệm rồi, lúc biết có ấy ngắt xui liền lập tức thông báo cho người nhà biết. Hiện tại người nhà của Điều Tiểu Tinh đã đến.

Hàn Mộ Vi nhìn thấy ngườiw nhà của Điều Tiểu Tinh, ngược lại lại có chút bất ngờ.

"Điều..... Thor chứ?"

Thì ra, chị gái của Điều Tiểu Tinh lại là Điều Thor người phụ trách chính chương trình 《đương sự》của đài truyền hình Giang Thành.

Điều Thor sau khi làm chương trình kia cùng với Hàn Mộ Vi xong, bởi vì nhờ có Hàn Mộ Vi. Toàn bộ chương trình được chú ý ở phạm vi khắp cả nước, đến bây giờ ratings cũng trước sau là cao nhất ở trong nhà đài.

Điều Thor bởi vậy nhận được sự coi trọng rất lớn từ phía nhà đài, trừ bỏ 《đương sự》bên ngoài, còn có hai kế hoạch chương trình mới đều giao hết cho cô.

Điều Thor bận tới mấy tới mệt, trong lòng đối với Hàn Mộ Vi kỳ thật rất là cảm kích. Nếu không phải nhờ có Hàn Mộ Vi mà nói, cô không có khả năng nhanh như vậy đã thực hiện lý tưởng của chính mình, làm được một chương trình chân chính mà mình muốn làm.

Thời điểm quay chương trình lúc ấy cùng Hàn Mộ Vi, Điều Thor đã vẫn luôn đối với Hàn Mộ Vi cái cô gái nhỏ ngoan ngoãn này vừa đau lòng vừa yêu thích. Đặc biệt là bản thân cũng có một cô em gái đang học cấp ba, trong lòng cô vẫn luôn muốn đem Hàn Mộ Vi trở thành như một đứa em gái của mình rồi. Ngay cả lần này Điều Tiểu Tinh sẽ chuyển tới Giang Thành Nhất Trung, ngoài trừ ba mẹ hai người đều đã ra nước ngoài. Gắn dạy Điều Thor nghĩ muốn chăm sóc cho Điều Tiểu Tinh. Mục đích lớn hơn nữa là muốn em gái mình quen biết với Hàn Mộ Vi, đem Hàn Mộ Vi trở thành tấm gương cho bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 241: Biệt nữ

Sau khi Điều Tiểu Tinh chuyển tới Giang Thành Nhất Trung, Điều Thor vẫn luôn nghĩ muốn tìm thời gian cùng Hàn Mộ Vi gặp lại một lần. Thuận tiện giới thiệu chính mình muội muội cùng Hàn Mộ Vi quen biết

Chỉ là sau khi nhận được sự trọng dụng, cô mỗi ngày đều bận bịu đến rạng sáng, hoàn toàn không hề có một chút thời gian rảnh.

Lần này nhận được trường học điện thoại, Diêu Thoa trong lòng vô cùng áy náy, cảm thấy đều là do bản thân không để ý đến Diêu Tiểu Tinh.

Đem mọi công việc trên người tạm thời giao cho người khác, sau đó vội vàng đi tới. Diêu Thoa lại phát hiện, Hàn Mộ Vi bất ngờ cũng ở đây. Hơn nữa, cô lại là tới tìm Diêu Tiểu Tinh! Chẳng lẽ hai người họ đã quen nhau?

Diêu Thoa trong lòng rất cao hứng, nhưng Diêu Tiểu Tinh sau khi đi ra. Ánh mắt nhìn Hàn Mộ Vi có chút xa lạ khiến Diêu Thoa nhận ra được, sự việc không phải giống như việc mình đang nghĩ.

Diêu Tiểu Tinh một đầu tóc ngắn, thoát nhìn thực sạch sẽ thoải mái, nhìn Hàn Mộ Vi, nhẹ nhàng mỉm cười.

Là em gái của Diêu Thoa, cô tất nhiên đã xem qua tiết mục kia của Hàn Mộ Vi rồi. Vấn đề chỉ là cùng những người khác giống nhau đối với Hàn Mộ Vi có chút hảo cảm. Nhưng sau khi phát hiện chị gái của mình lại thích Hàn Mộ Vi đến như vậy, thậm chí để mình chuyển đến Giang Thành Nhất Trung, cũng là để cho mình học tập theo Hàn Mộ Vi. Cảm giác của Diêu Tiểu Tinh đối với Hàn Mộ Vi lại trở nên phức tạp lên.

Cô đối với Hàn Mộ Vi kỳ thật là bội phục. Chỉ nội tâm kỳ thật cũng có chút không được vui vì chị gái ruột của mình lại lấy Hàn Mộ Vi đem đi so sánh với mình, thậm chí còn đem Hàn Mộ Vi làm một tấm gương cho cô noi theo.

Cũng bởi vậy, chuyển trường một tháng, Diêu Tiểu Tinh vẫn luôn cố tình là lo đi không biết chuyện của Hàn Mộ Vi, lại không ngờ rằng, khi mình bị ngắt đi, hôn mê được đi đến phòng y tế một trong số đó có Hàn Mộ Vi.

Nhập nội, Diêu Tiểu Tinh có chút không kiên nhẫn mà nhìn đối diện trò chuyện với nhau thật vui của Hàn Mộ Vi và Diêu Thoa, nhún mày đi đến: "Chị, Chị nếu là có việc thì em đi trước đây!"

Diêu Thoa bắt lấy cô, "Gặp cái gì đó?"

"Chị, Em là người bệnh đó! Cần phải nghỉ ngơi!" Cô gái nhỏ tóc ngắn vẻ mặt vô lễ, ánh mắt lại đang ngắm trộm Hàn Mộ Vi. Phát hiện Hàn Mộ Vi một chút cũng không có bởi vì chính cô làm lơ mà có chút phản ứng, chỉ là nhún nhát mà cười.

"Chị Diêu Thoa, hai người cứ đi trước đi! Thân thể của Tiểu Tinh quan trọng hơn." thanh âm của Hàn Mộ Vi rất êm tai, làm Diêu Tiểu Tinh nhận không được nhìn qua cô nhìn hơn một cái liếc mắt.

Hàn Mộ Vi trước mắt cùng với trong tiết mục kia lại có chút không giống nhau. Cô thoát nhìn thực điềm tĩnh, ngũ quan nhu hòa vừa nhìn qua chỉ là thanh tú, lại càng xem càng đẹp, làm người không rời mắt được.

Như vậy Hàn Mộ Vi cho Diêu Tiểu Tinh có một loại cảm giác. Tựa hồ vô luận trước mắt phát sinh chuyện gì, Hàn Mộ Vi đều có thể duy trì một dáng vẻ ung dung bình thản, không bị ảnh hưởng từ bên ngoài.

Diêu Tiểu Tinh nhận không được cắn cắn môi dưới, nhớ tới sau khi tỉnh lại nghe được lời của bạn ngồi cùng bàn với mình nói "Cái người tên Hàn Mộ Vi kia thật tốt! Lúc đó cậu bị té xỉu, chị ấy là người đầu tiên phát hiện, không chút do dự chạy tới. Cùng với mình cùng nhau đưa cậu đi đến phòng y tế. Bằng không chỉ một mình sức lực của mình thật sự không có khả năng này!"

Ngồi cùng bàn với Diêu Tiểu Tinh là là một người rất sùng bái Hàn Mộ Vi. Sau khi xem qua chương trình của Hàn Mộ Vi, lại ở học kỳ một ở Giang Thành Nhất Trung thành tích vẫn luôn ở phía trước. Nhưng điều này kích thích khiến người bạn kia vẫn luôn đem Hàn Mộ Vi trở thành thần tượng của mình.

Bởi vì liên đến cô, Diêu Tiểu Tinh tuy rằng không thích Hàn Mộ Vi, lại luôn là thường thường liên nghe nói tin tức của cô.

Nghe nói cô lại tài năng nhất. Nghe nói cô lại là người cuối cùng rời khỏi lớp. Nghe nói cô vứt bỏ thời gian nghỉ của chính mình giúp đỡ cho các bạn học trong lớp. Nghe nói cô thi thư pháp được hạng nhất. Nghe nói Hàn gia rất có tiền, Hàn Mộ Vi cũng rất có tiền.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 242: Nhắc nhở

Còn nghe nói, lần trước cô cùng mấy người bạn học trong lớp giúp cho cảnh sát bắt được một nhóm buôn người, cứu được sáu bảy đứa trẻ bị bắt cóc. Chính mình còn bị thương, thiếu chút nữa bị bọn buôn người giết.....

Tâm tình của Diêu Tiểu Tinh càng trở nên khác lạ!

Hàn Mộ Vi nếu không như vậy ưu tú, ngược lại có lẽ cô sẽ thích hơn một chút!

Chỉ là hiện tại, ở dưới hào quang của Hàn Mộ Vi, cô lại cảm giác thấy bản thân của mình ở trong mắt chị gái lại không có một chút ưu điểm nào cả!

Diêu Tiểu Tinh không kiên nhẫn nói: "Em đi đây!"

"Em con bé này..... Từ từ!"

Diêu Thoa nhìn bóng dáng của Diêu Tiểu Tinh cầm cặp sách rời đi, có chút nóng nảy lên. Rốt cuộc Diêu Thoa cũng là thực quan tâm thân thể của Diêu Tiểu Tinh. Cũng không biết đứa nhỏ này là như thế nào, không phải thân thể của cô từ nhỏ vẫn luôn khá tốt hay sao?

Diêu Thoa như vậy nghĩ, nhìn Hàn Mộ Vi xin lỗi nói: "Ngại quá a, Tiểu Vi, chị lần sau sẽ đến thăm em!"

Hàn Mộ Vi hiểu cho gắt gắt đầu, nói: "không sao cả, về sau còn nhiều cơ hội gặp mà. Đúng rồi, chị Diêu Thoa. Có một chuyện, em cảm thấy vẫn là nên nói với chị một chút....."

Cô cực hiềm khi chị động mở miệng nói cái gì đó. Biết được hoàn cảnh từ lúc nhỏ của cô, Diêu Thoa từ lúc bắt đầu quay chương trình một phút cũng không rời khỏi bên cạnh Hàn Mộ Vi, đối với tính cách của cô có chút gọi là hiểu, nên không khỏi có chút ngoài ý muốn.

"Chuyện gì? Em nói đi!"

Diêu Thoa cho rằng Hàn Mộ Vi đại khái là có cái gì đó muốn cảm ơn mình. Lại không nghĩ rằng, cô gái nhỏ ở trước mặt cười một chút, "Hôm nay lúc Tiểu Tinh ngắt xỉu, em liền thấy em ấy ở gần đó. Em cảm giác hồ hạp của em ấy lúc đó thật dòn dấp, sắc mặt cũng thực tái nhợt. Rất giống như một người bị bệnh huyết quản mà em quen biết..... Chị Diêu Thoa gần đây nếu có thời gian, tốt nhất dẫn Tiểu Tinh đến bệnh viện kiểm tra lại một chút đi. Em cảm thấy..... Chị sợ là em ấy không thích hợp với việc vận động mạnh."

Tuy hạng mục chạy 800 mét ở Giang Thành Nhất Trung là bắt buộc. Nhưng nếu là thân thể thật sự không thể cho phép mà bỏ, cũng không phải không có những biện pháp khác.

Hàn Mộ Vi nói khiến Diêu Thoa sững sốt một chút. Nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô gái nhỏ trước mặt, ánh mắt Diêu Thoa trở nên ôn nhu lên, "Đã biết, cảm ơn em!"

Nói xong, Diêu Thoa liền vội vàng đuổi theo Diêu Tiểu Tinh về mặt khó chịu.....

Hàn Mộ Vi xoay người rời đi, nếu như đã thông báo rồi. Cô liền sẽ không lại rồi râm chuyện này. Mặc kệ hai người họ cuối cùng có đem chuyện này đi làm kiểm tra hay không, cô đều đã đem việc này buông xuống.

Cô biết, chính mình chỉ là một học sinh cao trung bình thường, nếu nói như vậy khẳng định không ai tin.

Nếu không phải Diêu Thoa quen biết cô, quan hệ với cô cũng không tệ lắm mà nói. Cũng sẽ giống như những vị phụ huynh khác đột nhiên nghe cô nói như vậy, nói không chừng sẽ tức giận mà cho rằng cô đang trù ẻo con cái của mình nữa. Dù sao thì phụ trách y tế cũng đã nói, chỉ là đột nhiên vận động mạnh nên cơ thể mới như thế.

Diêu Thoa sau đó có đất Diêu Tiểu Tinh đi kiểm tra hay không, Hàn Mộ Vi cũng không biết. Nhưng mà, sau một tuần gặp mặt lần đó, Hàn Mộ Vi đột nhiên nhận được hai thông báo từ phía hệ thống:

"Diêu Thoa đối với ngài tăng lên 100 điểm hảo cảm giá trị!"

"Diêu Tiểu Tinh đối với ngài tăng lên 10 điểm hảo cảm giá trị."

Vậy có lẽ là đã đi kiểm tra rồi, sớm phát hiện sớm dự phòng, về sau mới không ở trong việc vận động mạnh mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Diêu Thoa lại cho cô nhiều hảo cảm giá trị đến như vậy. Nhưng thật ra rất bình thường, dù sao cô ấy cũng là chị gái của Diêu Tiểu Tinh.

Tiểu biao từ có chút buồn bực mà nhìn thông báo thứ hai của hệ thống, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Cái người tên Diêu Tiểu Tinh này một chút cũng không có đáng yêu như Mặc thiếu tướng và bạn nhỏ Mặc! Chủ nhân gần như là đã cứu nửa mạng của cô ấy. Cô ấy lại đối với chủ nhân chỉ tăng lên 10 điểm hảo cảm giá trị!"

Chương 243: Chủ yếu công lược đối tượng!

Hàn Mộ Vi nhẹ nhàng mà cười nhạt, "Trước kia lúc nhặt rác đến nửa ngày mới có được một chút điểm hảo cảm giá trị, người cũng không phải là nói như vậy!"

Kỳ thật, 10 điểm hảo cảm giá trị cũng không tính là nhỏ.

Nhắc nhở Điều Thor, chỉ là bởi vì cô đã biết, nên không có cách nào làm lơ thôi, cũng không phải vì hảo cảm giá trị.

Đương nhiên, hiện tại đã giúp Điều Tiểu Tinh, lại tăng lên hảo cảm giá trị, cũng coi như là một chuyện tốt.

Tiểu Bao Tử nhớ đến thời gian lúc trước gần năm lắm mới có được một hai điểm hảo cảm giá trị, lại đối lập hiện tại đồng cũng chẳng động liền nhảy đã lấy được 10 điểm hảo cảm giá trị, cũng có chút ngượng ngùng lên.

Cuối tuần.

Hàn Mộ Vi đứng ở bàn sách, an tĩnh mà luyện chữ. Mặc Quân Dư ngồi ở trên thảm bên cạnh cô. Đặt lên kệ sách của cô nhiều sách hơn. Ánh mặt trời từ ban công ngoại chiếu vào, toàn bộ hình ảnh nhìn đều thấp phần âm áp.

Chân bị thương của Mặc Quân Dư đã gần như hồi phục hoàn toàn, hiện tại hắn coi bàn đã có thể khôi phục lại chuyện đi đứng như bình thường, chỉ là chạy nhảy còn cần chú ý một chút.

Mặc Dung Uyên cha mẹ Mặc Dung Uyên đều làm về ngoại giao. Từ nhỏ vẫn luôn ở nước khác làm việc, thời gian về nhà rất ít. Mặc Dung Uyên khi còn nhỏ cũng là được gia gia chính mình nuôi lớn. Có thể nói, Mặc lão gia đối với hắn tới nói ngược lại càng giống là người cha hơn. Mà người cha hắn tôn trọng như khách, chỉ là ngẫu nhiên trở về một lần với hắn mà nói, ngược lại như là một vị thúc thúc vừa quen thuộc mà lại xa lạ.

Khi còn nhỏ Mặc Dung Uyên về nhà cũng là cô đơn như vậy. Mặc gia gia đối với hắn tuy hảo, cũng hao hết sức lực tâm ý chăm sóc hắn, giáo dục hắn. Nhưng khi hắn còn nhỏ, Mặc lão gia còn chưa về hưu, phải xử lý rất nhiều công việc. Cho nên có đôi khi cũng khó tránh khỏi để một mình hắn ở lại trong nhà.

Cũng may Mặc Dung Uyên từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, cá tính cũng là thuộc dạng thiên lãnh. Những lúc như thế hắn đều một mình một người ở trong thư phòng.

Trước mắt thấy một màn này làm Mặc Dung Uyên nhớ tới bản thân mình khi nhỏ. Chẳng qua Tiểu Dư may mắn hơn chút, bên cạnh cậu bé còn có Hàn Mộ Vi.

Như vậy, bệnh tự kỷ cũng bài xích với người lại của Tiểu Dư, hẳn là ở dưới sự ảnh hưởng của Hàn Mộ Vi từng chút từng chút sẽ giảm bớt!

Mặc Dung Uyên như vậy nghĩ.

Mà lúc này, viết xong một chữ cuối cùng, ấn lên con dấu của chính mình, Hàn Mộ Vi lại nhận được một cái thông báo từ hệ thống:

"Mặc Dung Uyên đối với ngài tăng lên 10 điểm hảo cảm giá trị."

Hàn Mộ Vi ngược mắt nhìn Mặc Dung Uyên liếc mắt một cái, trong lòng đã bình tĩnh vô hạn.

Trong khoảng thời gian này tới nay, chuyện như vậy phát sinh qua ít nhất cũng mười lần. Liên tiếp như trước hai ngày Lưu thúc có việc trở lại kinh thành đi, hai người Mặc Dung Uyên không biết nấu cơm, không phải kêu com hợp thì chính là đi ra bên ngoài ăn. Cô liền nấu cho bọn họ một bữa cơm, kết quả liền thu hoạch thêm hơn 50 điểm hảo cảm giá trị từ hai cậu cháu này.

Hàn Mộ Vi không biết những hảo cảm giá trị này rốt cuộc làm sao mà tới. Nhưng mà lại đột nhiên nhớ tới lời của Tiểu Bao Tử nói. Lời Tiểu Bao Tử nói thật sự không sai, Mặc Dung Uyên và Mặc Quân Dư thật đúng là đối tượng thích hợp để công lược! Nhìn bọn họ đối hảo cảm giá trị không chút nào tiếc rẻ, cô có chi có làm một chút gì đó cho bọn họ, liền có vô số hảo cảm giá trị nhào hướng tới cô ồ ập.....

Tiểu Bao Tử biết được suy nghĩ trong đầu cô, đặc ý dáo dạy: "Em liền nói đi! Chủ nhân, về sau nhất trọng điểm công lược hai người bọn họ!!!"

Hàn Mộ Vi không có cãi lại Tiểu Bao Tử. Cô nhìn thoáng qua Mặc Dung Uyên, hai mắt ửng đỏ.

Lần đó, Mặc Dung Uyên cơ hồ đã là cùng cô thổ lộ đi? Chỉ là, cô vẫn luôn không có đáp lại, hẳn cũng không có yêu cầu cô phải đáp lại gì cả. Bọn họ ở chung như hình thóc, bởi vì không hề có liên quan đến Hàn gia. Lại có thêm Tiểu Dư đứa nhỏ cần thường xuyên chăm sóc này, nhưng thật ra so trước kia gần gũi hơn rất nhiều.

Chỉ là, cô xác thật vì hắn mà động tâm, nhưng loại động tâm này, là thích sao? Là yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 244: Chấp hành nhiệm vụ

Loại này động tâm, có thể làm có quên mất chuyện quá khứ. Có một loại ảo giác rằng bọn họ sẽ mãi mãi ở bên nhau.....

Hàn Mộ Vi cũng không biết, giờ phút này Mặc Dung Uyên cũng có ảo giác như vậy.

Ba người ở bên nhau cảm giác an tĩnh thoải mái như thế. Nếu không phải đi động vang lên mà nói, hẳn thật nguyện ý đời này cứ vẫn luôn như vậy đi qua.

Nhìn dây số hiển thị ở trên màn hình, ánh mắt Mặc Dung Uyên hơi trầm xuống, đi đến ban công tiếp nhận điện thoại.

Hàn Mộ Vi chỉ từ cửa sổ nghe được thanh âm trầm thấp của hắn. Một lát sau, hắn trở lại thư phòng, nhìn cô, ánh mắt thật sâu: "Tôi có việc muốn đi ra ngoài một chút. Vì Vi, em có thể giúp tôi chăm sóc cho Tiểu Dư một lát được hay không?"

Hàn Mộ Vi gật gật đầu, nhìn hắn, trong lòng có chút lo lắng.

Cô biết hắn mỗi lần rời đi đều có chuyện quan trọng phải xử lý. Lần trước không từ mà biệt, sau khi trở về hắn liền bị thương ở chân. Hơn nữa từ trong lời Lưu thúc nói, cô biết, hẳn một lần trước đó bị đe dọa đến tính mạng, ở trên giường bệnh nằm hơn một tháng mới có thể xuống giường.....

Hắn là một người thiếu tướng, hắn chấp hành nhiệm vụ là cái gì cô cũng không rõ ràng. Nhưng cô lại biết, nhất định là nguy hiểm.

Rũ hàng mi xuống, Hàn Mộ Vi chần chờ nửa ngày. Đợi sau khi hắn cùng Tiểu Dư dọn đồ xong, mới chậm rãi mở miệng: "..... Cần thận một chút."

Mặc Dung Uyên có chút kinh ngạc, ngay sau đó nở nụ cười, trong đôi mắt đen loé lên sự âm áp, "Yên tâm đi, không phải là chuyện gì nguy hiểm"

Hắn không phải cái loại người sẽ đi nói dối thiện ý. Nếu như nó, đó là xác định rõ.

Hàn Mộ Vi yên lòng, nhìn Mặc Dung Uyên xoay người rời đi. Từ cửa sổ nhìn lại, dưới lầu có hai chiếc xe thoát nhìn không thể rời mắt đầu, có một người đàn ông gầy gầy đứng đợi. Nhìn thấy Mặc Dung Uyên đi ra, không biết nói với hắn chút cái gì, mới đi theo lên xe.....

"Chị Vi Vi."

Hàn Mộ Vi cảm thấy góc áo của mình bị giật một chút. Cúi đầu nhìn lại, là Mặc Quân Dư nhìn cô mang theo vẻ mặt lo lắng.

Nhìn đôi mắt to cùng thân hình nhỏ nhỏ của Mặc Quân Dư, Hàn Mộ Vi cảm giác thấy tim mình chậm rãi mềm mại ra.

"Cửu cửu là đi làm cái gì?"

Mặc Quân Dư có chút bất an. Đây là lần đầu tiên từ Mặc Dung Uyên rời đi khỏi bên cạnh cậu bé từ sau khi hai người gặp lại nhau. Khiến cậu bé nhớ tới chuyện mấy năm trước hắn đột nhiên lại bỏ đi. Lúc ấy Mặc Dung Uyên đi thật gấp, hoàn toàn chưa kịp nói lời tạm biệt với cậu. Cậu lúc ấy còn nhỏ, cũng căn bản không biết Mặc Dung Uyên là vì công việc.

Mà lúc này đây, Mặc Dung Uyên đã dành thời gian trấn an cậu bé, nói cho cậu bé biết hắn rất nhanh liền sẽ trở về. Bảo cậu làm nam tử hán bé, bảo vệ tốt cho chị Mộ Vi. Chỉ là, đến lúc khi nhìn thấy Mặc Dung Uyên rời đi, cậu bé vẫn là có chút bất an.

May mắn lần này có Hàn Mộ Vi ở đây, cho nên Mặc Quân Dư cũng không có cảm thấy bị vứt bỏ.

Hàn Mộ Vi ngồi xổm xuống, cùng cậu bé nhìn thẳng, nhẹ nhàng cười, "Cửu cửu đi bắt người xấu đó. Đừng lo lắng, cửu cửu thực mau liền sẽ trở về!"

Nếu có không có nhìn lầm nói, cái người nam cao cao gầy gầy kia ở sự kiện bọn buôn người trước đó từng xuất hiện qua. Tự hồ không đơn thuần chỉ là cảnh sát, ngược lại như là một bộ đội đặc chủng gì đó.

Nhưng mà, lấy trạng thái thái lỏng của bọn họ mà xem, hiển nhiên lần này xác thật như là lời của Mặc Dung Uyên nói, cũng không phải là chuyện gì nguy hiểm cả.

Ánh mắt Mặc Quân Dư sáng lên, "người xấu giống Lưu Cường như vậy sao?"

Lưu Cường là đầu lĩnh của bọn buôn người lần trước bị bắt, cũng là người bắt Mặc Quân Dư hai lần.

Hàn Mộ Vi rừ hàng mi xuống, gật gật đầu, xoa xoa đầu cậu bé, nghiêm túc mà nói cho cậu biết: "Đừng!"

"Cửu cửu đi bắt những cái đó người xấu đi. Về sau, những đứa trẻ bị người xấu bắt đi sẽ ít đi rất nhiều a."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 245: Trảo người xấu!

Mặc Quân Dư nở nụ cười, lo lắng trong mắt đã chuyển thành vui sướng: "Thật tốt quá!"

Nghĩ nghĩ, lại nói: "Chị Vi Vi, em sau này cũng muốn giống như là cũng. Làm quân nhân, bắt người xấu!"

Hàn Mộ Vi cũng không có nói cho cậu bé, không phải làm quân nhân đều là bắt kẻ xấu, bọn họ còn có rất nhiều những chức vụ khác. Có điều, trước mắt Tiểu Dư chỉ cần biết cái này là đủ rồi.

Nặng nề mà gật gật đầu, Hàn Mộ Vi mỉm cười nhìn cậu bé, "Được, chị chờ đến một ngày đó! Nhưng mà, quân nhân cũng không phải là người nào cũng có thể làm được nga! Tiểu Dư phải học cho thật giỏi, học rất nhiều thứ khác nữa, về sau mới có thể bắt được càng nhiều kẻ xấu!"

Mặc Quân Dư cười tủm tỉm gật đầu, nhanh chóng lấy hành động chứng minh quyết tâm chính mình, nâng mắt lên phía đồng sách giáo khoa trước đó không chú ý bắt đầu nổi lên hứng thú.

Thời gian ca buổi chiều, cả hai người đều ở trong thư phòng. Hàn Mộ Vi hoàn thành nhiệm vụ của chính mình, mà Mặc Quân Dư lại tự học tiểu học vừa đến lớp 6 chương trình học, gặp được chỗ nào không hiểu liền hỏi Hàn Mộ Vi.....

Vốn dĩ thành tích cũng có không tệ, Mặc Quân Dư hỏi cái gì vẫn đề dường như là có đều biết. Trải qua mấy giờ, ánh mắt Mặc Quân Dư nhìn Hàn Mộ Vi đã mang theo tràn đầy bội phục.

Hệ thống thông báo: Mặc Quân Dư đối với ngài tăng lên 20 điểm hảo cảm giá trị!

OOOOOO

Mặc Dung Uyên tiến vào trong phòng, nhìn người đàn ông trong pha lê, ánh mắt lạnh lẽo.

"Thiếu tướng"

Thấy hắn tiến vào, ánh mắt của mọi người ở trong phòng đều đặt ở trên người hắn.

Mặc Dung Uyên không chỉ là thiếu tướng mà thôi. Ngoài danh hiệu thiếu tướng ra, hắn còn là đội trưởng của một nhóm bộ đội đặc chủng. Rất nhiều những chuyện của quốc gia ở bên trong lẫn ngoài, đều là bộ đội đặc chủng như hắn đi làm.

Vốn dĩ chuyện của bọn buôn người không do hắn quản. Nhưng chuyện lần này liên quan đến người của Mặc gia. Hơn nữa cũng là nhờ hắn, cảnh sát mới có thể tra được đại BOSS ở sau lưng đám người buôn lậu này. Hơn nữa bắt được một tên thân tín bên cạnh của hắn ta.

Nhiệm vụ lần này xem như lấy được thành công rất lớn. Không chỉ là đã biết lão đại ở phía sau bức màn là ai, ở trong phạm vi cả nước đã bắt giữ được nhóm người đó đem trở về. Tim về đưa một trăm đứa trẻ khác, đưa bọn trẻ về an toàn từng đứa từng đứa một trở về với vòng tay của cha mẹ. Nhân thật sự làm được quá ít, liền từ trong thông báo của nội bộ chính phủ giao cho, đăng tin tức ở khắp các nơi để cho những người cha mẹ lạc mất con sắp tới đi đến cục cảnh sát đến làm xét nghiệm ADN coi có phải hay không để nhận lại con.

Việc này tuy rằng không phải Hàn Mộ Vi làm. Nhưng cũng nhờ có cô ảnh hưởng ở đó. Nhờ sự kiện lần này, mà chính nghĩa giá trị của Hàn Mộ Vi lại tăng lên thêm mấy trăm điểm, làm cho Tiểu Bao Tử rất là vui mừng.

Những người cha người mẹ những đứa trẻ tìm lại được nhau cũng cho đi những hảo cảm giá trị. Chỉ là bọn họ lại càng cảm ơn chính phủ nhiều hơn, Hàn Mộ Vi cuối cùng thu được hảo cảm giá trị chỉ là một phần rất nhỏ ở trong đó. Tuy là nhỏ, nhưng tăng lên từ nhiều người như thế, kỳ thật rất nhiều.

Hiệu quả từ chương trình kia đã chậm rãi đi xuống, Hàn Mộ Vi vốn tưởng rằng nội trong một khoảng thời gian ngắn thu thêm giá trị hảo cảm là rất khó. Không nghĩ tới đột nhiên tới nhiều như vậy, cũng coi như là một kinh hi ngoài ý muốn.

Mặc Dung Uyên nhìn người đàn ông miệng mỉm chặt lại trong pha lê không nói lời nào, theo mắt lại.

"Hắn không nói phải không? Hầu Tử, cậu làm đi!"

Người bọn họ bắt lúc này là cấp trên của bọn buôn người. Cũng là kẻ thân tín của ĐẠI BOSS đứng ở phía sau, toàn bộ quá trình đều diễn ra bí mật. Ở trong mắt người ngoài giờ phút này, người này sau khi đang ở sông bạc ở Macao thắng lớn một hồi, xuân phong đặc ý mà cùng mấy cô đại mỹ nữ ở khách sạn lâu lộng. Mà đám thù hạ của hắn ta cũng sẽ không ở thời điểm này mà đi đến quấy rầy hắn ta.

Những chuyện này không phải là lần đầu tiên xảy ra, bởi vậy cũng không có khiến cho thuộc hạ chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 246: Kim lão đại

Cũng bởi vậy, bọn họ mới có thể bắt hắn ta mang đến đây, mà không làm cho ông chủ của hắn ta chú ý đến.

Hầu Từ chính là người đàn ông cao gầy mà trước đó đi đến đón Mặc Dung Uyên. Nghe thấy Mặc Dung Uyên nói, anh ta cười tùm tùm gật đầu, xoay người liền tiến vào phòng bên cạnh.

Người nằm trong nhóm cấp trên của đám người buồn lậu tên là "A Kim". Ngoại trừ ông chủ hân ta gọi như vậy, những người khác đều gọi hân ta là "Kim lão đại".

Kim lão đại nhìn thấy có một người khác đi vào, trên mặt vẫn vô cảm như vậy.

Hân ta thực bình tĩnh, dù sao những người bắt hân đến đây không phải là cảnh sát thì chính là quân đội. Hân ta liền biết cách làm việc của các nhân viên chính phủ, dưới tình huống không có chứng cứ, còn có thể làm cái gì?

"Không nghĩ nói đúng không?"

Hầu Từ vừa vào cửa liền cắn răng, trực tiếp đập vào một chân của Kim lão đại!

Hầu Từ chính là thủ hạ được Mặc Dung Uyên huấn luyện ra. Mấy năm nay đi theo Mặc Dung Uyên hoàn thành đủ kiểu nhiệm vụ yêu cầu cao, thân thủ thập phần lợi hại. Lần đó nếu không phải Hầu Từ kịp thời tiến đến hiện trường nổ mìn kia, đem thân thể của Mặc Dung Uyên đang bị trọng thương kia kéo ra ngoài mà nói, Mặc Dung Uyên nói không chừng đã chết.

Hầu Từ thân thủ cực tốt, một chân đá qua đó. Thân thể mập mạp của Kim lão đại ngồi trên ghế lớn trực tiếp bị ngã xuống dưới đất!

Kim lão đại trừng to đôi mắt, bởi vì quá béo cùng với việc đôi tay bị còng sổ tám khoá chặt lại, căn bản không đứng dậy được. Nhưng mà hân ta lại trừng mắt đối với Hầu Từ rống to: "Mấy người đánh người là phạm pháp!! Cảnh sát đánh người à..... Tôi muốn gọi cho luật sư của tôi!!!"

"Luật sư?" Hầu Từ cười lạnh một tiếng, không chút do dự lại là một đá!

Trong nhà mặt khác hai cảnh sát mắt nhìn thẳng, quả thực giống như là không nhìn thấy được.

"Mày còn muốn tìm luật sư? Mày đi tìm Diêm Vương của mày đi!!"

Hầu Từ ghét nhất đó là bọn buồn người. Bởi vì cậu ta chính là bị bọn buồn người bắt cóc đi. Sau đó lại bị bán cho một gia mà thường xuyên bị gia bạo, cuộc sống của cậu ta từ nhỏ vô cùng gian nan. Nếu không phải khi đi lính, vận khí tốt đi theo Mặc Dung Uyên làm thủ hạ nói, chỉ sợ cậu ta sẽ không sống được đến lớn như vậy.

Cho nên hiện tại nhìn thấy đến đám người buồn lậu này, Hầu Từ hận không thể đem bọn họ đều giết hết!

Hầu Từ đánh Kim lão đại từ lúc bắt đầu hùng hùng hổ hổ nói muốn tìm luật sư, nói muốn cáo trạng với cấp trên của bọn họ, đến cuối cùng đã bị Hầu Từ thu thập đến ngay cả kêu một tiếng cũng không dám kêu.

"Báo cáo cấp trên?" Hầu Từ cười lạnh một tiếng, "Thật là ngại quá, tao cũng không phải là cảnh sát! Nơi này cũng không phải là cục cảnh sát....."

Nheo lại mắt, Hầu Từ nắm lấy tóc của hân ta "Mày muốn đi cáo trạng tao đúng không? Đi! Chỉ cần mày dám đi đến cục cảnh sát nói! Đúng rồi, thuận tiện nói cho mày biết, nơi này hôm nay..... Chính là có chút những tên du côn vô lại giống như mà! Hai cái bang phái đánh nhau đầu moi, mày cho rằng cảnh sát nhàn rỗi không có việc gì vì mày mà xuất hiện?"

"Mau..... chúng bây rõ ràng là....." Kim lão đại mặt mũi đã bầm dập, nói không ra lời.

Hân ta muốn nói những người bọn họ rõ ràng là người của chính phủ, không có tư cách làm những chuyện này đối với hân ta. Coi như hân ta là tội phạm thì cũng còn có nhân quyền mà! Nhưng mà Hầu Từ lại trực tiếp phủ nhận thân phận của bọn họ, mà nhìn hai người cảnh sát canh gác ở xung quanh kia. Hân ta bị bắt đến đây cũng được một ngày một đêm. Tác phong làm việc của những người này thật sự giống như là cảnh sát, không dám dễ dàng động thủ với hân ta. Cho nên Kim lão đại mới có cật vô khuỷu, cho rằng lại ở lại đây một khoảng thời gian, tìm luật sư đi đến đây liên có thể đi rồi.

Không nghĩ tới lúc này Hầu Từ đến, cũng không biết câu tên Hầu Từ này có thân phận gì. Lại dám ở dưới mắt của hai người cảnh sát kia ngang nhiên đánh người, lại còn một chút gấu diêm cũng không có, cũng không sợ làm cho hân ta một thân đầy thương tật.

Đây rõ ràng chính là.....

Rõ ràng chính là không có dự định thả hân ta ra!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 247: Ai nói chúng ta là cảnh sát?

Đồng tử của Kim lão đại hơi co lại, lần đầu tiên, ở trong lòng hân ta lại sinh ra một loại cảm xúc hoảng loạn. Hân ta vốn tưởng rằng đời này đã coi sống chết ở bên ngoài suy nghĩ của mình, dù cho có bị cảnh sát bắt thì thế nào, bọn họ có thể lấy hân ta thế nào?

Nhiều nhất còn không phải là lẫn lộn một chút, không tìm được chứng cứ thì đánh thả người thôi không phải sao? Chẳng sợ hân ta chẳng có sự chuyên xui xẻo bị tìm thấy chứng cứ, cũng bất quá chính là công phu một viên đạn.

Nhưng hân ta không nghĩ tới, người cảnh sát này lại ngang nhiên một chút cũng không lo sợ thân phạm của mình. Ngang nhiên làm ra loại chuyện đánh người tình nghi như thế này.

Nghe thấy như lời Hầu Từ nói?Bọn họ không phải cảnh sát".

Kim lão đại lúc này mới nhớ tới, thời điểm bản thân mình bị bắt, xác thật không giống như bị cảnh sát bắt đi, ngược lại giống như là bị bắt cóc. Nếu như lúc sau có người tra ra được, thoát nhìn chỉ sợ cũng không giống như bị cảnh sát bắt đi, ngược lại thì lại giống bị kẻ thù bắt cóc đi hơn.

Khoảnh khắc bị bắt đi lúc đó, hân ta ngay từ đầu đã khủng hoảng, bởi vì hân ta cũng nghĩ là bị kẻ thù bắt cóc. Nhưng thấy bọn họ quang minh chính đại mang mình đến cái phòng thẩm vấn này. Tư thế kia giống y như đúc đánh về lúc cảnh sát phá an. Tuy rằng cũng tra tấn hân ta, những vấn cung cấp nước và đồ ăn cho hân ta. Cho nên Kim lão đại lại không cảm thấy có một chút lo lắng nào, ngược lại thả lỏng lên.

Bị cảnh sát bắt được so với bị kẻ muốn trả thù bắt đi quả thật tốt hơn nhiều, ít nhất là cảnh sát có điều lệ chế độ, bọn họ không dám làm gì quá đáng đối với hân ta, hơn nữa hân ta hoàn toàn có thể cái gì cũng không nói được, còn có thể yêu cầu luật sư của mình đi đến đây. Dù sao đến cuối cùng bọn họ không tra ra được bất cứ bằng chứng gì, còn không phải sẽ thả hân đi sao?

Nhưng hân ta vạn lần không ngờ tới, những người "cảnh sát" này hoàn toàn không giống như cảnh sát. Bọn họ hoàn toàn không tính toán dựa theo lưu trình quy định mà làm việc! Nếu không bọn họ cho dù có đánh hân ta, cũng không có khả năng để lưu lại dấu vết trên người hân ta. Thậm chí là đánh hân đến mặt mũi bị bầm dập! Khả năng duy nhất đó chính là..... Bọn họ hoàn toàn không có ý định buông thả cho hân!

Trong lòng Kim lão đại có chút bất an lên. Nếu như là cứ chết ngay tại chỗ này như thế, cho dù có là ông chủ của hân, cũng sẽ cho rằng hân ta chính là bị kẻ thù trả thù sao? Hân ta hiện tại mới nhớ tới đến, thời điểm lúc những người "cảnh sát" này tiến vào bắt người, hoàn toàn không hề mặc đồng phục. Thậm chí trải qua một ngày một đêm nay, bọn họ cũng không có mặc.....

Hân ta đương nhiên nhìn ra được bọn họ chính là cảnh sát. Cái loại khí chất của cảnh sát cùng quân nhân đặc thù cho người ta cảm giác là không giống nhau!

Chính là, từ miệng Hầu Từ nói mà thấy, những người này căn bản là là dự định cho dù có đánh chết cũng không thừa nhận mình chính là cảnh sát.....

Nói như vậy, thì bản thân mình nguy hiểm rồi.....

Kim lão đại rất nhanh trấn an bản thân xuống, hân ta cũng coi như là người trải qua quá không ít những chuyện lớn. Nếu bọn họ không có đem mình đến cục cảnh sát, mà là trực tiếp mang đến cái phòng phỏng vấn này. Như vậy rất rõ ràng, bọn họ sẽ không lập tức xuống tay với hân ta. Bởi vì từ trên người hân ta còn có chuyện bọn họ muốn biết!

Kim lão đại nghĩ như vậy, nên rất nhanh lấy lại được bình tĩnh. Bắt đầu tự hỏi nên như thế nào truyền được tin tức để cho người ở bên ngoài đến cứu hân ta. Cũng không biết ông chủ của hân có phát hiện hay không. Hân ta hiện tại hỏi hận vạn lần. Bản thân mình không nơi mỗi khi tìm nơi nhàn đều là ở ba ngày ba đêm. Hơn nữa trừ ngoại trừ để cho người đem thức ăn vào, hoàn toàn không để cho thủ hạ hân ta tiếng vào.....

Hân ta suy nghĩ cái gì tự nhiên bắt đầu trốn tránh ánh mắt của Hầu Từ. Hầu Từ dùng sức mà nắm lấy cảm của hân ta, ép hân ta ngẩng đầu lên nhìn vào đèn trong tay của mình, lạnh lùng thốt lên: "Ông chủ của người hiện tại ở đâu? Người chỉ có một lần cơ hội, không nói....."

Cậu ta hừ lạnh một tiếng, không tiếp được đi.

Bọn họ quả nhiên là muốn biết tin tức của ông chủ!

Trong lòng Kim lão đại càng thêm bình tĩnh, chỉ cần hắn ta không nói, bọn họ lại có thể làm gì với hắn?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 248: Khảo vấn

Kỳ thật hắn ta không nói, không phải là bởi vì hắn ta đối với ông chủ mình có bao nhiêu sự trung thành. Mà chỉ là biết ông chủ của mình đáng sợ thế nào!

Nếu như hắn ta không nói, xui xẻo mà nói cũng chỉ là chết ở trong tay của đám người này. Nếu như mà hắn ta nói, người nhà của hắn ta, vợ con cùng với cha mẹ già ở nhà của hắn ta..... Còn có tất cả những huynh đệ đi theo làm việc cho hắn, toàn bộ sẽ không có kết cục tốt đẹp!

Kim lão đại nhắm mắt lại, quyết định chủ ý một câu cũng không nói.

"Không nói đúng không?" Hắc Tử cười lạnh một tiếng, buông hắn ta ra.

Kim lão đại vì lẽ, hắn ta cho rằng người đàn ông cao cao gầy gầy ở trước mặt này sẽ không chút do dự lại lần nữa ra tay đánh chết hắn ta.

Lại không nghĩ rằng, Hắc Tử lại buông hắn ta ra, xoa xoa tay, nhìn hắn ta vừa mới mờ mắt ra mà cười.

Nụ cười tươi kia là cho hắn ta có cảm giác một trận sơn gai ốc, giây tiếp theo, Hắc Tử nhìn hắn ta lộ ra tà ác tươi cười: "Nghe nói, nhà mày còn có lão bà hài tử, cha mẹ mày hoàn toàn không biết mày làm gì ở bên ngoài?"

Đồng tử Kim lão đại co rụt lại. Tên này muốn làm cái gì?!

Nhắc tới người nhà, quả nhiên Kim lão đại cuồng cuồng lên, "Mày muốn làm gì?! Mấy người chính là cảnh sát!!"

"Cảnh sát? Là ai?" Hắc Tử lạnh lùng mà nhìn hắn ta, "Yên tâm, cho dù là bọn tao làm, người bên ngoài cũng chỉ sẽ cho rằng..... Đó đều là những người tìm mày trả thù! Bọn họ sẽ chỉ trích cái đũa con bất hiếu là mày, là mày làm việc này hại cha mẹ tuổi già chết oan uổng..... Con mày không phải mới năm tuổi sao? Mày có thể để nó cứ như vậy chôn cùng màu sao....."

"Mày!!" tơ máu که kín đầy trong mắt của Kim lão đại. Đã một ngày một đêm không ngủ tiếp nhận khảo vấn, lại phải luôn tìm suy nghĩ làm thế nào để trốn khỏi đây. Tinh thần của hắn vốn dĩ đang rất là khẩn trương, bây giờ lại nhận thêm một đoàn kích thích như vậy, càng trở nên kích động hơn.

Bên kia pha lê, Thẩm đội trưởng người phụ trách cho vụ ám lần này nhìn thoáng qua Mặc Dung Uyên, thật cẩn thận mà nói: "Thiếu tướng, có chút..... Qua đi?"

Bọn họ thân là cảnh sát nói thế nào cũng là phải bảo vệ cho mọi người dân. Cho dù Kim lão đại có làm chuyện xấu như thế nào, thì cũng không liên quan gì đến người nhà của hắn ta. Chẳng lẽ bọn họ thật sự định làm giống như bọn xã hội đen sao, không thành thì sẽ xuống tay với người nhà của hắn ta?

Mặt của Mặc Dung Uyên không hề đổi sắc, chỉ lạnh lùng nhìn nam nhân bên kia pha lê, không nói gì.

Thẩm đội trưởng sờ sờ cái mũi.....

Tinh, dù sao việc này từ đầu tới cuối đều làm một cách bảo mật. Hơn nữa cũng không giống như thâm vấn bình thường, ngay cả băng ghi hình theo dõi cũng không hề có. Cho dù hắn ta thật sự có thể đi ra khỏi đây, muốn nói cho công chúng biết, cũng không thể tìm được bằng chứng!

Hơn nữa.....

Có vị gia này ở đây, cho dù thật sự là đang làm có hơn quá mức, phía trên cũng không dám nói cái gì xuống đi?

Thẩm đội trưởng như vậy nghĩ, yên lòng.

Trong phòng thẩm vấn.

Kim lão đại bị Hắc Tử nói trúng càng trở nên kích động hơn, "Các người không thể làm như vậy!! Việc này với bọn họ không hề liên quan gì đến nhạ, các người không phải là cảnh sát hay sao....."

"Muốn tao nói lại bao nhiêu lần nữa hả? Tao không phải là cảnh sát....." Hắc Tử nheo mắt lại. Tình hình của cậu ta từ trước đến nay không được tốt lắm, đặc biệt là đối với những kẻ tội phạm. Lạnh lùng mà ngồi vào chỗ đối diện, Hắc Tử chậm rãi mà lật những tấm ảnh chụp ở trong tay. Lấy ra một tấm ảnh đưa con năm tuổi của Kim lão đại đang chơi ở công viên ra, đưa cho hắn ta xem, "Nghe nói, con của người ở nhà trẻ đã từng rất thích hai bạn học sinh đôi này?"

Hắc Tử cười lạnh một tiếng. "Người nói xem, nếu như để cho con của người biết được, hai em gái nhỏ sinh sinh mà nó rất quý mến lại bị chính người cha ruột thân yêu của mình bán đi. Một đứa thì bị bán đi, một đứa thì trên đường đã bị ngược đãi đến chết..... Mày nói xem, nó sẽ đối mặt với mày như thế nào đây?"

"Vợ mày thì luôn cho là mày đang làm buôn bán ở nơi khác đúng không? Mày nói, nếu như những người phụ nữ ở sông bài đã từng ngủ với mày đến tìm vợ mày..... Vợ mày sẽ có phản ứng thế nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sừng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 249: Người ở gạt ta!

"Nga, quan trọng nhất chính là, cha mẹ của mày..... Bọn họ hình như trước nay cũng chưa từng biết những chuyện mày làm ở bên ngoài a....."

Âm thanh của Hắc Tử vô cùng trào phúng, đè thấp âm lượng, cậu ta cười: "Mày tốt nhất nên quyết định nhanh lên. Tao nghe nói ông chủ của mày gần đây đang có ý định xuất ngoại..... Nếu như để cho hắn ta ra nước ngoài, mạng của mày..... Giữ lại cũng không có tác dụng gì!"

Kim lão đại từ trong phần mộ cùng kích động chậm rãi bình tĩnh lại, "Người đừng mơ!!"

Hắn ta hét to: "Cho dù các người có buông tha cho cả nhà của tao. Ông chủ Thạch cũng sẽ không bỏ qua bọn họ!!"

Hắn ta vừa nãy trong một phút chốc thật sự đã bị Hắc Tử làm ảnh hưởng, nghĩ có nên nói cho bọn họ biết hay không.

Những năm gần đây, hắn ta nguyên ý đi theo ông chủ Thạch làm những chuyện táng tận lương tâm như thế này, ngoại trừ thu lợi được nhiều lợi ích rất lớn. Thì phần lớn bộ phận còn lại đều là vì người nhà của chính mình.

Tựa như cũng giống như việc mà Hắc Tử làm, bọn họ hỗn hành này,mọi việc ở trong nhà của thuộc hạ thì ông chủ đều nắm rõ ở trong tay. Nếu như bọn họ phản bội, chính mình chết là một chuyện, nhưng còn người nhà của chính mình.....sẽ còn chết một cách thảm thiết hơn bởi cho sự phản bội từ chính mình gây ra!

Hắn ta thương cha mẹ và vợ con mình. Cũng đã từng chứng kiến thủ đoạn đối xử của ông chủ Thạch với những kẻ phản bội. Trong lòng hắn ta biết rất rõ, nếu như thật sự mà hắn ta nói ra, bất luận là cuối cùng ông chủ Thạch có bị cảnh sát bắt giữ hay không, thì hắn ta cũng sẽ không có kết cục tốt! Quan trọng nhất chính là, người nhà của hắn ta.....

Khẳng định cũng sẽ bị lọt vào một cuộc trả thù cực kỳ tàn ác!!

Sao với những người cảnh sát này mà nói thì ông chủ Thạch lại càng đáng sợ hơn! Hơn nữa, này đó cảnh sát không nhất định sẽ không làm ra chuyện này thật sự, cho dù làm, cũng không có khả năng thật sự giết bọn họ..... Mà ông

chủ Thạch thật sự sẽ giết người! Ở phía trước còn có rất nhiều vết xe đổ của những người đã từng phản bội, hẳn ta sao có thể còn dám phản bội?

Kim lão đại nhắm mắt lại, hẳn ta đã quyết định, cho dù bản thân mình chết đi, cũng tuyệt đối không thể khai ra vị trí của ông chủ Thạch!

Hầu Từ tức giận đến mức nghiền răng nghiền lợi, đang muốn đá một chân qua đó, liền nghe được giọng nói của Mặc Dung Uyên trong tay nghe.

Hầu Từ dừng lại động tác, sau khi cẩn thận nghe xong những lời dặn dò của Mặc Dung Uyên, trong mắt hiện lên một đạo quang, sau đó nhẹ nhàng cười, đột nhiên mở miệng:

"Tối hôm qua, thủ hạ của A Kiệt của mày đã tìm ông chủ Thạch, nói với ông ta..... Mâu đã phản bội ông ta, hợp tác cùng với Trần lão đại, tính toán giết ông ta còn cướp luôn vị thế của ông ta."

Nghe khi Hầu Từ bình đạm, lại khiến cho sắc mặt của Kim lão đại lập tức biến đổi, hai mắt trừng lớn, không dám tin tưởng mà nhìn cậu ta.

"Không có khả năng! Mày đang gạt tao!"

"Lừa mày?" Hầu Từ cười khế nhẹ, ngay trước mặt hẳn ta gọi điện thoại. Một lát sau, một đoạn ghi hình liền truyền tới, vừa khéo là đoạn video A Kiệt cùng với những thuộc hạ khác thương lượng với nhau việc Kim lão đại không có ở đây, đi tìm Thạch lão đại "Mặt báo", nượn có này để diệt trừ Kim lão đại thay thế vị trí của hẳn ta!

Kim lão đại không dám tin tưởng mà nhìn đoạn video này, cắn răng, "Ông chủ Thạch sẽ không tin tưởng nó đâu! Tao đã đi theo thầy Thạch mười mấy năm, nó cùng lắm chỉ mới có sáu năm....."

"Xích....."

Hầu Từ xich cười ra tiếng, "Hoặc là nói thế giới xã hội đen hỗn loạn như thế còn có đồ ngốc nữa! Mỗi ngày làm đi làm những chuyện thương thiên hại lĩ, vậy mà vẫn còn ngây thơ như vậy!"

Về mặt cười nhạo mà nhìn Kim lão đại, "Mày thật cho rằng, ông chủ của mày sẽ không tin nó?"

Kim lão đại trầm mặc, hẳn ta đột nhiên nhớ tới, lúc trước chính hẳn ta cũng là dùng phương thức này để diệt trừ kẻ đứng trên mình, thay thế vào vị trí của người đoạ. Lúc ấy ông chủ Thạch rõ ràng cùng lão đại của hẳn ta xưng hô huynh đệ. Nhưng hẳn t làm như vậy, ông chủ Thạch cũng biết rõ. Những chứng cứ phản bội mà hẳn ta đã nói kia, rất có thể là hẳn ta tạo giả. Chỉ là ông chủ Thạch vẫn tin vì cái gì? Bởi vì, ông ta tưởng tin tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250: Tâm lý chiến

Kim lão đại nhớ tới Thạch lão bản lúc đó cười nói, "A Kim a, hy vọng màu vẽ sau không nên bước lại vết xe đổ của lão Lý..... Đàng hoàng mà làm việc cho tao, chỉ cần đừng sinh ra những tâm tư khác, tao sẽ không bạc đãi mày!"

Lúc ấy hẳn ta chỉ lo vui sướng với được hết thầy mọi thứ của lão Lý, đối với sự dãi ngộ của ông chủ Thạch thụ sủng nhược kinh (được sủng mà lo sợ), một lòng chỉ vì ông chủ Thạch mà làm việc. Cũng nguyên nhân chính là vì hẳn ta chân thành làm việc như thế, nỗ lực mà làm việc như vậy. Ông chủ Thạch mới vẫn coi trọng bà trọng dụng hẳn ta đến như vậy, trọng dụng đến mười mấy năm nay vẫn không đổi.....

Chính là, sau lại hẳn ta dần dần nắm giữ trong tay người cùng quyền lực, đạt được càng nhiều thứ. Tâm tư của hẳn ta cũng dần dần thay đổi. Không ngừng có tiêu đề ở trước mặt hẳn ta xúi giục hẳn ta gạt thạch lão bản làm một ít tiêu xao. Ngay từ đầu hẳn ta còn không dám làm quá rõ ràng. Sau đó lại lầy được chỗ tốt, dục vọng dần dần lớn, hẳn ta thật là gạt ông chủ Thạch lên làm không ít chuyện, cũng kiếm lợi không ít tiền.....

Nghĩ đến đây, Kim lão đại trong đầu trống rỗng.

Chỉ trong nháy mắt, hẳn ta liền cảm giác mồ hôi lạnh trên người mình đang tuôn ra.....

Ông chủ Thạch..... cho dù là không tin mình phản bội ông ta. Có điều, ông ta chưa chắc không muốn tin tưởng!

Chỉ cần ông ta tin, hẳn t..... Liền xong đời!

Đoofing từ của Kim lão đại hơi co lại, một chữ cũng cũng không nói ra được.

Hầu Từ vừa lòng mà cười, "Nếu ông chủ Thạch tin, mày chính là thật sự phản bội ông ta. Cách thức đối đãi với người phản bội của hẳn..... Mấy so với tao hẳn là rõ ràng hơn, ông ta sẽ làm ra như thế nào?"

Tâm của Kim lão đại đập nhanh hơn, hẳn ta biết, mọi thứ mà người trước mắt này nói hết thảy đều có thể xảy ra.

Ông chủ Thạch khẳng định tình nguyện lại bồi dưỡng một người mới, cũng không muốn lại dưỡng hẳn ta tên cầu từ đã nuôi béo bở lại còn đi ăn trộm đồ của chủ!

"Như thế nào, hiện tại, màu vẽ là không muốn nói sao?"

Hầu Từ gọi lên khoe miệng, trào phúng mà nhìn hẳn ta.

Thiếu tướng đại nhân quả nhiên lợi hại, nhẹ nhàng đánh cái tâm lý chiến, liền dẹp xong một kẻ cầm đầu trong bọn buôn người này

"Ông vừa này không phải đang nghĩ cho bản thân sao? Dừng ở trong tay chúng tôi, so với dừng ở trong tay ông chủ Thạch nhẹ nhàng nhiều..... Ít nhất người nhà của ông, tuyệt đối có người bảo hộ, mà không phải bị ông chủ Thạch hành hạ tàn nhẫn đến chết. Còn có chính ông..... Nếu như mày có thể lấy công chuộc tội, nói không chừng căn bản sẽ không bị phán tội tử hình, cho dù có bị phán tù chung thân, cũng so đã chết tốt hơn không phải sao? Ít nhất, ông còn có thể nhìn thấy người nhà của ông....."

Hầu Từ nói làm Kim lão đại trầm mặc.

Hỏi lâu, Kim lão đại mở miệng:

"Cậu xác định sẽ giúp tôi bảo vệ cho người nhà của tôi sao?"

Khoé miệng của Hầu Từ chậm rãi cong lên.....

Bên kia pha lê, Thẩm đội trưởng về mặt kích động, ánh mắt nhìn Mặc Dung Uyên tràn ngập bội phục, "Mặc thiếu tướng, ngành quả thực có thể tôi có thể tới khoa chúng tôi làm chuyên gia thẩm vấn!"

Loại thành viên xã hội đen này, giống nhau là sẽ không ở trong lúc cảnh sát thẩm vấn để lộ ra tin tức quan trọng gì. Nguyên nhân thường thường cũng là sợ chính mình nói ra. Sau đó người nhà sẽ bị trả thù. Mà Mặc Dung Uyên lại nhẹ nhàng làm Kim lão đại loại người này nói ra những thứ mà bọn họ muốn.....

Thẩm đội trưởng nhìn Mặc Dung Uyên ánh mắt quả thực giống đem hẳn trở thành bảo vật giống nhau. Nhân tài như vậy nếu là có thể ở đội cảnh thính bọn họ thật tốt?

Bất quá, y cũng chỉ là ngẫm lại thôi, chuyện như thế hoàn toàn ng có khả năng. Chỉ là thân phận thiếu tướng của Mặc Dung Uyên, liền chắc chắn không có khả năng làm việc ở chỗ này. Hơn nữa, hẳn vẫn là vị kia tồn từ.....

Thẩm đội trưởng thờ dài thanh.

Mặc Dung Uyên không để ý tới y. Sau khi lấy được tin tức, liền nhanh chóng liên hợp Thẩm đội bọn họ, cùng nhau bàn bạc kế hoạch!

Đêm dần dần tới.....

Mặc Dung Uyên rửa sạch sẽ máu ở trên tay, rửa mặt, thân thể có chút mỏi mệt.

Nhưng mà thể các và tinh thần đang mỏi mệt như thế lúc nhìn thấy hình ảnh hai người lớn một nhỏ ở ngay phòng khách Hân gia, nháy mắt liền biến mất.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 251: Tiểu thiếu gia là thiên tài!

Hàn Mộ Vi dựa người ở trên ghế sofa an tĩnh mà đọc sách, vài sợi tóc bóng mượt rớt xuống trên khuôn mặt trắng nõn của cô. Hần nhìn khuôn mặt cô, cảm thấy cô gái nhỏ này đẹp đến mức khiến hắn thật sự không rời mắt đi được.....

Mặc Quân Dư ngồi ở bên cạnh cô, cầm một quyển sách bài tập toán của lớp 6. Tốc độ làm bài của cậu bé thực nhanh, nhanh đến khiến cho người ta kinh ngạc. Một lát sau, cậu bé hình như gặp phải đề toán khó, dừng bút lại. Sau khi cau mày một lúc thật lâu, sau đó thì kéo kéo ống tay áo của Hàn Mộ Vi, chỉ chỉ vào cái đề toán đang làm khó mình kia.

Hàn Mộ Vi nghiêng đầu nhìn lướt qua, buông quyển sách trên tay xuống, bắt đầu cầm bút lên, nghiêm túc mà giảng giải cho cậu bé nghe.

Cả hai người lúc trước đều có chút tự bế, thời điểm làm một việc gì đó so với những người khác cũng chuyên tâm hơn nhiều. Từ lúc hắn gõ cửa đến lúc Lưu Thúc đi mở cửa cho hắn và cho đến hiện tại cũng đã được mấy phút rồi.

Nhưng hai người bọn họ lại không hề phát hiện ra sự tồn tại của hắn. Một người thì nghiêm túc mà giảng giải đề bài, một người thì hết sức chăm chú mà lắng nghe, thường thường hỏi lại vấn đề.....

Chờ sau khi Mặc Quân Dư cuối cùng cũng đã hiểu, biết đề này nên làm như thế nào. Hai người họ cuối cùng mới phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Lưu Thúc cười nói: "Ăn cơm ăn cơm. May mắn là thiếu gia đến từ sớm, bằng không Tiểu Dư và Vi Vi ngay cả cơm chiều cũng hoàn toàn không tính ăn nữa....."

Thời điểm Mặc Dung Uyên rời đi lúc chiều, liền thông báo Lưu Thúc. Nhờ ông một lát nữa đến đây làm bữa tối, nếu hắn không có trở về mà nói, giúp hắn chăm sóc việc tắm rửa và đi ngủ của Tiểu Dư.

Lưu Thúc được mấy tiếng đồ hồ, lại phát hiện Tiểu Dư căn bản không cần có ông. Cậu bé vẫn luôn rất ngoan ngoãn mà đi theo bên cạnh Hàn Mộ Vi. Hàn Mộ Vi lấy một đồng sách cho cậu xem.

Lúc đầu khi Lưu Thúc nhìn thấy những cái quyển sách đó, còn cảm thấy tiểu cô nương này thật là không hiểu rõ tâm tư của một đứa trẻ. Đưa cho Tiểu Dư đọc một cuốn sách vượt xa với sự hiểu biết về chữ ở độ tuổi của cậu bé. Ông còn gọi điện báo người ta mang đến đây một bộ truyện cổ tích, lại không nghĩ rằng, ông thực mau liền bị vạ mặt!

Những cái quyển sách đó chỉ có mấy đứa trẻ học lớp sáu của tiểu học mới xem hiểu được một ít! (bậc giáo dục tiểu học ở Trung Quốc gồm 6 năm: từ lớp 1 đến lớp 6) Mặc Quân Dư cư nhiên chỉ đọc đã hiểu được, càng đáng sợ hơn chính là, cậu bé không chỉ biết được chữ trên sách. Còn đọc hiểu được cái đề toán của lớp sáu, có thể từ một mà suy ra được ba.

Cho dù ngẫu nhiên gặp phải những vấn đề, chỉ là hỏi qua Hàn Mộ Vi một chút trên cơ bản liền giải quyết được hết thảy.

Cô gái nhỏ Hàn Mộ Vi này thật sự cũng giống y như trong lời chương trình nói, thành tích thực ưu tú. Trên cơ bản những vấn đề mà Mặc Quân Dư hỏi đều không hề làm khó được cô, các môn đều giống nhau.

Hơn nữa, cách cô giảng bài so với những thầy cô giáo dạy trong trường hoàn toàn không giống nhau. Cô nói đến ít, lại thật phần chặt chẽ, nhấn mạnh vào trọng điểm!

Những thứ này thật sự là quá ít đối với tiếp thu của học sinh, nhưng Tiểu Dư luôn là ở lúc sau khi cô đánh vào trọng điểm, liền có thể lý giải ra vấn đề.

Lưu Thúc nhìn đến tròn mắt há hốc mồm. Đặc biệt là ở sau khi ông phát hiện ra Hàn Mộ Vi lại không phải là đang xem các tài liệu để ôn thi đại học, mà là đang xem cái gì mà《Bản Thảo Cương Mục》.....

Mà hai vị đương sự này thì lại không cảm thấy những hành vi này là thực khác biệt, bọn họ tựa hồ cảm thấy là đương nhiên. Hàn Mộ Vi một chút cũng không kinh ngạc với Mặc Quân Dư hỏi vấn đề khó khăn. Mặc Quân Dư cũng không cảm thấy có nói cái gì đó không đúng cả.

Đặc biệt là lúc đến buổi chiều, thời điểm Mặc Quân Dư bắt đầu học làm văn. Thế nhưng Hàn Mộ Vi lại ghét bỏ những nét chữ vận vận vẹo vẹo của cậu bé, cầm một sấp giấy cứng đến cho cậu bé. Để cho Mặc Quân Dư tự luyện chữ hai tiếng đồng hồ!

Nếu như giống như những đứa trẻ khác nói không chừng sẽ không vui vẻ chút nào. Viết chữ vốn dĩ chính là một loại hình tra tấn với chúng. Bây giờ lại còn phải luyện chữ đến tận hai tiếng đồng hồ!

Lưu Thúc lại nhớ tới con trai của mình khi còn nhỏ. Thật ra ông cũng không hề có sắp xếp những nhiệm vụ cho con mình như vậy, chỉ là ở lúc con trai ông một lần không cẩn thận đã làm bể nát một bình hoa của Mặc gia, nên đã phạt con mình chép lại《luận ngữ》.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Thường làm hắn tới chơi

Lúc ấy con của ông chỉ mới viết được mười phút thôi đã chịu không nổi rồi. Vẫn luôn ngồi ở chỗ đó động vào cái này rồi lại động cái kia, hoàn toàn không chịu ngồi yên một chút nào cả.....

Mà Mặc Quân Dư cư nhiên không hề cảm thấy điều này giống như là trừng phạt một chút nào, ngoan ngoãn mà ngồi ở đó luyện chữ đến tận hai giờ liền. Sau đó lại ngoan ngoãn mà đi theo Hàn Mộ Vi luyện Thái Cực thêm nửa giờ đồng hồ. Rồi lại ngoan ngoãn mà cùng cô uống nước ép khô qua thanh mát, loại nước uống mà không có một đứa trẻ nhỏ nào ở độ tuổi này yêu thích cả.

Thời điểm hai người họ còn đang bắt tay vào làm nước ép khô qua, Lưu Thúc lại đi tới lật lại và trang tập bài làm của Mặc Dung Uyên xem thử một chút, lại phát hiện ra đáp án ở trên đó đều chính xác hết!

Còn có đoạn được đánh dấu đó là những cái đã được Hàn Mộ Vi giảng qua. Hàn Mộ Vi viết xuống những cái trọng điểm, chỉ là nhắc nhở, mà Tiểu Dư lại dựa theo những cái nhắc nhở của cô mà làm chính xác cái đề toán.....

Lưu Thúc từ lúc bắt đầu kinh ngạc bắt ngờ sau đó lại tập thành thói quen, đã thật phần bình tĩnh.

Ông vẫn đang lo lắng Mặc Quân Dư ngày lúc đến tuổi đi học lại bị người ta bắt đi. Tính cách cũng bị chuyển mà này ảnh hưởng mà thay đổi. Sau này nếu bắt đầu đi học nói không chừng sẽ rất im lặng, khó giao tiếp với các bạn học, việc học tập cũng sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều.

Lại không có nghĩ đến, Mặc Quân Dư lại lại lại như thế ngay cả bài tập của lớp 6 cũng có thể làm được! Ông tính thử một chút, ngoại trừ mấy phần Hàn Mộ Vi hướng dẫn kia, một bài tập ít nhất cũng có thể làm được đến hơn tám mươi điểm!

Ở độ tuổi này của Tiểu Dư, làm được bài tập của lớp hai hay lớp ba mà được tám mươi điểm cũng được xem như là không tệ rồi, huống chi đây là lớp 6?

Vi thế ở trong mắt của Lưu Thúc, Mặc Quân Dư liền hoàn toàn trở thành một thiên tài.

Hàn Mộ Vi tuy rằng cũng thông minh, nhưng dù sao cô cũng đã mười tám tuổi rồi, lại đang học cấp ba. Nhưng mà Tiểu Dư lại còn chưa được tám tuổi a!

Lưu Thúc cảm giác có chung niềm vinh dự, Mặc Dung Uyên vừa trở về liền vội vã đem việc này nói cho hắn biết.

Mặc Dung Uyên cong khóe môi lên, "Không tệ, sau này để Tiểu Dư thường xuyên đến chỗ Vi Vi chơi đi."

Nói là "Chơi", nhưng bọn họ đều biết, lấy tính cách của Hàn Mộ Vi, là không có khả năng thật sự chơi đùa. Lúc trước ở cùng tiểu khu với Hàn gia, tuy rằng là cách vách, nhưng thật ra bọn họ tiếp xúc với nhau cũng không nhiều. Cho dù có cũng là ở bên ngoài, muốn hiểu biết rõ lẫn nhau cũng là rất khó.

Mà hiện tại bọn họ dọn đến đây, trong khoảng thời gian này thông qua việc ở cùng với Hàn Mộ Vi, Mặc Dung Uyên cùng với Lưu Thúc đối với cô gái nhỏ này càng thêm sự hiểu biết.

Hàn Mộ Vi căn bản không giống những cô gái khác ở độ tuổi này, vừa không quan tâm đến quần áo trang sức xinh đẹp, cũng không chạy đi theo đuổi thần tượng, cũng không thích xem các tin tức giải trí, xem không muốn xem các tạp chí thiếu nữ của các quốc gia khác, vận động không phải vũ đạo mà là võ thuật Thái Cực, không ăn đồ ăn vặt không thích KFC thậm chí ngay cả đồ ăn bên ngoài cũng không hề kêu, cô thích tự mình nấu ăn.....

Để cho Tiểu Dư chơi cùng với cô, thật ra vui chơi đó đó chính là đọc sách, luyện chữ và đánh Thái Cực, cho dù có khi ngẫu nhiên nghe nhạc một chút cũng là đang luyện tập nghe hiểu.....

Để cho Tiểu Dư chơi cùng với một cô gái nhỏ ưu tú như vậy, bọn họ sao có thể không yên tâm được?

Lưu thức nặng nề mà gật gật đầu, thấp phần tán đồng: "Đúng! Hân là nên để cho Tiểu Dư thường xuyên đến đây chơi!"

Mở quyển bài tập hôm nay Tiểu Dư đã làm ra, đáp án dường như không hề sai. Một số đề bài không rõ thì đã được Hàn Mộ Vi ghi chú rõ ràng ở bên cạnh. Chữ của Tiểu Dư ngay lúc đầu còn có chút vụng vụng, qua đến mặt sau liền dần dần trở nên ngay ngắn hơn nhiều.....

Mặc Dung Uyên rũ xuống lòng mi tới, trong mắt lóe quang.....

Hệ thống thông báo: Mặc Dung Uyên đối với ngài tăng lên 100 điểm hao cảm giá trị!

Hàn Mộ Vi có chút há hốc mồm mà nhìn về phía Mặc Dung Uyên, hướng theo tầm mắt hân nhìn vào quyển bài tập đang ở trong tay hân.....

Cho nên, bởi vì hân biết cô giảng cho Tiểu Dư mấy cái đề, liền như thế mà cảm kích cô??

Hàn Mộ Vi nhìn Mặc Quân Dư, đột nhiên cảm thấy có chút hâm mộ.

Nếu có một người, cũng sẽ bởi vì những sự thay đổi nho nhỏ một ít như vậy của cô, liền đối với người giúp cô thay đổi mà cảm kích đến thế, như vậy người chính là đang yêu thương cô biết bao nhiêu a....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: Ca ca?!

Cô chưa từng cảm nhận qua tình yêu, không hiểu yêu là cái gì, cho nên mới lại cảm thấy hâm mộ Mặc Quân Dư như thế.

Bị cô nhìn Mặc Quân Dư có chút bất ngờ, nhìn bộ dáng phát ngọc của cô, chớp chớp mắt, "Chị Vi Vi, ăn com thôi!"

Hàn Mộ Vi phục hồi tinh thần lại, nhìn cậu bé gật gật đầu, "Ừ!"

Sáng sớm.

Hàn Mộ Vi thói quen quán tính sáu giờ đã rời khỏi giường, thay một bộ quần áo thể thao đi ra bên ngoài chạy bộ.

Vừa mới chạy được vài phút, phía sau lưng lại vang lên một giọng nói quen thuộc: "Chị Vi Vi ơi!"

Bước chân của Hàn Mộ Vi chậm lại quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy một thân áo nhỏ nhắn của Mặc Quân Dư bên cạnh là Mặc Quân Dư đang cùng nhau chạy đến. Cơ thể nhỏ của Tiểu Dư thoạt nhìn vô cùng có tinh thần. Đôi mắt lúc nhìn cô lượng lượng như một ngôi sao sáng, cho tâm của Hàn Mộ Vi không kiềm được mà trở nên mềm mại hơn.

"Buổi sáng tốt lành, chị Vi Vi!"

Hàn Mộ Vi cười một chút, "Buổi sáng tốt lành!"

Mặc Dung Uyên nhìn cô, "Buổi sáng Tiểu Dư vừa thức dậy liền nói muốn đi tìm em. Tôi nói em nhất định là đang chạy bộ, nó kiên trì muốn tôi dẫn đi theo."

Trong giọng nói của hân mang theo sự bất đắc dĩ và cung chiều.

Tâm tình của Hàn Mộ Vi hào hứng lên, Cong khoe miệng lên, "Nga."

Ba người tiếp tục chạy về phía trước. Hai người trưởng thành thả chậm tốc độ lại để chiếu cố Mặc Quân Dư, chạy rất chậm rãi, nhìn người đi đường lướt qua cũng đều không nhìn được mà quay lại liếc nhìn ba người họ thêm một lần.

Nhưng mà một màn này thoạt nhìn hết sức có tình yêu, như là một nhà ba người đang cố vũ cho con trai của mình cố gắng chạy về phía trước.....

Mặc Dung Uyên mới nghĩ như thế, liền nghe được một tiếng nói vang lên:

"Ai, Vi Vi, đây là em trai của cháu sao? Lớn lên thật đẹp trai..... Vì bên cạnh này..... Là....." Người đi đến là người quen của Hàn Mộ Vi là bà Trần. Bà Trần bình thường cũng có thói quen đi tập thể dục buổi sáng. Lúc trước cũng đối với Hàn Mộ Vi tương đối là có chút tò mò, một cô gái nhỏ tuổi như vậy làm sao lại có thể kiên trì thức dậy sớm đi chạy bộ như thế được, nên tiến lên bắt chuyện vì vậy nên mới thân quen.

Cô gái nhỏ này mỗi ngày đều chạy bộ, mỗi là chỉ bộ đều là một mình. Trong lòng của bà Trần vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ tại sao lại không có người nhà đi cùng với cô. Bây giờ lại nhìn thấy một cảnh như vậy, thì đương nhiên coi như Mặc Quân Dư và Mặc Dung Uyên chính là người nhà của cô.

Mặc Quân Dư thì rất dễ đoán, lấy tuổi tác của Hàn Mộ Vi cũng không thể nào mà sinh ra được một đứa trẻ đã lớn đến chừng này rồi, chỉ có thể là chị em. Nhưng người nam nhân khi thể bắt phạm đang ở bên cạnh này thì.....

Bà Trần cảm thấy rồi rần trong một chốc lát, rồi mới nói: "Là anh trai cháu sao?"

Bà Trần vốn dĩ muốn nói là ba ba, dù sao khí chất của Mặc Quân Dư cũng đủ nói lên tất cả, cho dù có đúng là ba ba cũng sẽ không có người nào hoài nghi. Nhưng mà, mặt của hân dù sao cũng còn quá là trẻ tuổi, muốn nói Tiểu Dư là con trai của hân khả năng còn có người tin. Nhưng mà nếu như hân chính là ba ba của Tiểu Dư.....

Thế không phải là Hàn Mộ Vi đang cùng một người đàn ông đã có vợ ở chung với nhau sao?!

Bà Trần đương nhiên sẽ không tin vào cái loại giả thuyết này, đành phải chuyển hướng sai một phương hướng suy đoán khác.

"Anh trai....." Hàn Mộ Vi có chút sững sốt, dừng bước chân đang đi lại.

Nghe được hai chữ này, khoe miệng Mặc Quân Dư vừa nhếch lên, nụ cười trên mặt dường như muốn kiềm lại mà không được được.

Nghiêm túc mà nhìn Hàn Mộ Vi, mặt cười của Mặc Dung Uyên đang trở nên thấp phận nguy hiểm.....

Nếu như cô dám kêu hân là "Ca ca" thử xem!!

Cảm giác được hơi thở băng lạnh phát ra từ trên người của Mặc Dung Uyên. Hàn Mộ Vi không nhịn được mà nhìn hân hơn mắt cái. Nhưng mà, cô đối với tình cảm vẫn là quá chậm chạp, hoàn toàn không biết Mặc Dung Uyên vì cái gì đột nhiên lại như vậy. Đối với những chuyện mà không thể nghĩ ra được, cô luôn có thói quen giữ lại trong đầu, về sau khi đã hiểu thì xử lý.

Vi thế, Mặc Dung Uyên liền tro mắt mà nhìn cô làm lơ ám chỉ của hân, mà quay đầu bà Trần cười nói: "Không phải, anh ấy không phải anh trai cháu."

Không phải anh trai, vậy là.....

Trong mắt của bà Trần rõ ràng đã loé lên tia kinh ngạc cùng tò mò. Nhưng mà cuối cùng cũng ngại ngại mà kết thúc cuộc trò chuyện.

Hàn Mộ Vi nhìn không ra được sự nghi hoặc của bà Trần, nhưng Mặc Dung Uyên đã gặp qua biết bao nhiêu loại người rồi bao nhiêu là chuyện, sao lại có thể không hiểu được?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Một nhà ba người?

Sắc của hân hoi trầm xuống. Mặc Dung Uyên không nói gì. Chỉ là ở sau khi bà Trần đi khỏi rồi, nhìn Hàn Mộ Vi, phát hiện thấy cô hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, thờ dài.

Tiểu cô nương vẫn còn nhỏ mà!

Thờ dài thanh, Mặc Dung Uyên đem suy nghĩ trong đầu ném sang một bên, đột nhiên gia tăng tốc độ chạy về phía trước.

"Tiểu Dur, chúng ta tới thi đấu! Chạy thắng chị Vi Vi!"

Hân nhìn Mặc Quân Dur chớp chớp mắt, ánh mắt của Mặc Quân Dur sáng lên, nhìn thoáng qua Hàn Mộ Vi đang sững sờ tại chỗ, nghịch ngợm mà cười một chút, cất bước liền chạy theo về phía trước!

"Hai người....."

Hàn Mộ Vi có chút há hốc mồm, sao lại đột nhiên trở thành thi chạy rồi??

Nhưng mà, nhìn thấy hình ảnh một lớn một nhỏ đang chạy trước sau đang nhanh chóng chạy về phía trước ở trước mặt, cô vẫn là trừng lớn đôi mắt, theo bản năng mà liền bắt đầu đuổi theo!

Chân cô dù sao cũng dài hơn Mặc Quân Dur, hơn nữa lại còn thường xuyên tập chạy bộ, lập tức liền đuổi kịp được Mặc Quân Dur. Nhưng mà, đến lúc đuổi kịp được Mặc Quân Dur, tốc độ của cô liền tự động thả chậm xuống dưới.

Mặc Dung Uyên quay đầu nhìn lại, ý cười ở trong mắt càng đậm, cũng thả chậm bước chân. Chờ đến lúc sau khi hai người họ đuổi kịp mình, đột nhiên nắm lấy tay của Hàn Mộ Vi dắt cô chạy về phía trước, Mặc Quân Dur mở to đôi mắt, "Hai người các người..... Chậm chậm đợi con với!"

Mặc Dung Uyên cười, "Không đợi, con tự mình đuổi theo đến mới được!"

Mặc Quân Dur có chút ủy khuất, thờ phi phi mà nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ. Nhưng mà bước chân cũng không hề muốn dừng lại, cũng Mặc Dung Uyên và Hàn Mộ Vi trước sau cũng còn nằm ở trong phạm vi tầm mắt của cậu bé, cho nên cậu bé vẫn kiên trì chạy về phía trước. Đợi đến lúc rút cuộc cũng đuổi kịp hai người họ, cũng đã chạy được một vòng.

Mặc Quân Dur thờ hồng hộc mà dừng bước chân lại, lại Mặc Dung Uyên cắn răng, "Cứu cứu chờ đó! Một ngày nào đó, tốc độ của con so với người sẽ nhanh hơn!"

"Được, cứu cứu chờ đợi đến một ngày đó!" Mặc Dung Uyên cười tùm tùm mà đáp lại.

Hàn Mộ Vi nhìn một màn này, khỏe miệng cũng nhẹn không được cong lên.....

Lưu thúc nhìn thấy cảm tượng ở phía xa xa, trong lòng có chút xúc động. Ba người đang ở trước mắt này, tại sao lại giống như một nhà ba người đến thế.....

Cầm trong tay bữa sáng, Lưu thúc cười nhìn ba người họ vầy vầy tay: "Thiếu gia, tiểu thiếu gia, Hàn tiểu thư..... Ăn sáng đi!"

Bữa sáng phong phú làm đủ nhân khẩu cho ba người vừa mới vận động xong. Hàn Mộ Vi trước kia không thích việc nhận đồ của người khác, cho dù có là đồ ăn cũng như vậy. Sau khi đến sống một mình, những lão bà bà hàng xóm lớn tuổi thường hay mời cô đến nhà ăn cơm chung, cô cũng thường hay không thể từ chối được, nên chậm rãi cũng thành thói quen.

Cô cũng dần dần hiểu được thế nào là thượng vãng lai(礼尚往来/lǐshàngwǎnglái/có qua có lại mới toại lòng nhau; bánh ít đi bánh quai lại) người ta mời cô ăn sáng, cô khả năng buổi chiều cô sẽ xách một giỏ hoa quả mang sang để biểu tượng.

Cũng đúng là bởi vì như vậy,cuộc sống của Hàn Mộ Vi lúc mới đến đây cứ thế mà như cá gặp nước, khiến người ta không thể nhớ nổi lúc trước khi cô ở Hàn gia là như thế nào.

Mặc lão gia đã hồi kinh rồi, Mặc Quân Dur lại không muốn quay về. Dù sao trong khoảng thời gian này Mặc Dung Uyên cũng vẫn luôn ở Giang Thành để tỉnh đường thương tích. Mặc lão gia đành phải cam chịu để cho Mặc Quân Dur ở lại ở bên cạnh của Mặc Dung Uyên. Chỉ là Mặc Dung Uyên trước sau vẫn luôn đối với Mặc lão gia từ sau lần rời khỏi nhà của Hàn Mộ Vi vẫn luôn rất chú ý. Nhưng lại không có hỏi bất cứ điều gì cả, đành phải nhờ Lưu thúc giúp đỡ để ý đến Mặc lão gia ở bên kia.

Đêm đã khuya, Mặc Dung Uyên ngồi ở thư phòng nhìn văn kiện ở trong tay, lại bắt đầu ngáy người ra.

"Rầm rầm....." Ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên tiếng sấm sét đánh xuống. Giấy tiếp theo, mưa rào liền điên cuồng mà đánh vào cửa sổ.

Đột nhiên Mặc Quân Dur mặc một bộ quần áo ngủ nhỏ nhắn, tay ôm lấy cái gối, xuất hiện ở trước cửa thư phòng, trong đôi mắt có sự bất an mà nhìn hân.

Cặp mắt sáng long lanh kia làm cho tâm của Mặc Dung Uyên trở nên mềm mại lên, buông văn kiện trong tay xuống. Mặc Dung Uyên bước đến ngồi xổm xuống ôm lấy cậu bé, "Đừng sợ, chỉ là sét đánh mà thôi....."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 255: Đêm đông tố

Mặc Quân Dur rụt người một chút, sau đó nhỏ giọng nói "Con không có sợ."

"Ừm, con không sợ." Mặc Dung Uyên cười bế cậu bé lên, "Là cứu cứu sợ, buổi tối ngủ cùng với cứu đi, có được không?"

Ôm thân thể nhỏ nhắn của Mặc Quân Dur ôm đến trên giường của mình, Mặc Dung Uyên lại đột nhiên nhớ đến một người khác nữa.....

Cô gái nhỏ kia..... Bây giờ chắc là ngủ rồi?

Cô, có khi nào cũng giống như là Tiểu Dur hay không, đều sợ tiếng sét đánh không?

Hiển nhiên là không sợ.

Hàn Mộ Vi nhìn tia chớp bên ngoài cửa sổ, kiểm tra xong các cửa sổ, nhìn trong nhà trống trải, lần đầu tiên cảm giác thấy phảng ợ của chính mình có chút quá trống trải.

"Tiểu Bao Tử, ta ngủ không được."

Nhẹ giọng mà mở miệng nói, Hàn Mộ Vi cảm giác có chút cô đơn lên, may mắn còn có tiểu bao tử ở đây, cô mới không cảm thấy càng cô đơn hơn nữa.

Khi còn nhỏ, lúc mẹ cô còn sống, đến ngày mưa bà đặc biệt rất miễn cảm. Đặc biệt là lúc mà sét đánh, Vệ Như Yên tựa hồ rất chán ghét sét đánh, một lần sét đánh thì chắc chắn sẽ cùng Hàn Tử Tư cãi nhau. Bởi vì buổi tối Hàn Tử Tư thường xuyên tăng ca làm thêm giờ, rất ít khi đúng giờ thì tan ca, đặc biệt là dưới những lúc mưa to như thế này.

Mà khi thời tiết như vậy Hàn Tử Tư trở về được một lát, Vệ Như Yên liền tức giận lên mà mắng ông ta, cô phải lại đi ra bên ngoài tìm người phụ nữ khác hay không..... Kỳ thật phần lớn thời điểm lúc đó Hàn Tử Tư cũng không có, ông ta lúc ấy càng nhiều việc càng bận bịu công việc. Cho nên vừa nghe thấy Vệ Như Yên lên án mình như thế, Hàn Tử Tư cũng liền trở nên tức giận giống như pháo trúc đã được bật lửa lên, cả hai người ồn ào đến mức không can ra được.

Không có ai lúc đó nghĩ đến cô bé chỉ mới có mấy tuổi là cô.

Lúc thời tiết như vậy cô luôn có thói quen đem ca thân thể đang run bần bật của mình hoàn toàn trốn vào ở trong chăn, bị tiếng sấm kinh sợ, lại càng lo lắng hai người ở dưới lầu kia sau khi cãi vã nhau xong, sẽ lên lầu lấy mình ra để trút giận.....

Mà hiện tại, rõ ràng hai người kia đều không thể lại làm như vậy, vì cái gì cô lại có loại tâm trạng như vậy, một chút cũng không thay đổi được?

Đem chân bông cuốn lên trên người của mình, Hàn Mộ Vi nhắm mắt lại, nỗ lực bỏ qua những tiếng sấm sét ngoài kia.

"Đồng, đồng..... Thịch thịch thịch....."

Ngoài cửa dường như truyền tới tiếng bước chân. Tựa như giống lúc cô còn nhỏ, giầy tiếp theo, phảng phất tiếng cánh cửa bị đá văng tới, Vệ Như Yên hoặc là Hàn Tử Từ liền sẽ kéo lấy tóc của cô, đem cô từ ở trong chân kéo ra ngoài, những đầu tay nóng bỏng kia sẽ không chút lưu tình nào mà lưu lại ở trên khuôn mặt của cô..... Móng tay của Vệ Như Yên rất dài, những móng tay được chăm sóc tinh xảo kĩ càng kia không hề ngần ngại mà cào vào trong da thịt của cô, cho dù cô khóc lóc kêu la cỡ nào cũng không buông ra.....

"Linh, linh linh....."

Hình như là tiếng chuông điện thoại di động sao? Hay là cái gì? Là âm thanh của lục lạc khi ma quỷ ở trong phim điện ảnh đến hay sao?

Hàn Mộ Vi hỗn loạn trong đầu hiện lên vô số hình ảnh đáng sợ. Tiểu Bao Từ nhìn thấy những hình ảnh ở trong đầu của cô, xem đến những hình ảnh trong kí ức lúc nhỏ của cô, đau lòng chua xót rất nhiều, nhưng so với cô thì tinh táo hơn rất nhiều. Đặc biệt là chú ý tới đến lúc người ngoài cửa kia là ai, Tiểu Bao Từ cuối cùng cũng không nhận được mà lên tiếng nói:

"Chủ nhân, không phải ma quỷ đâu, là Mặc Dung Uyên!"

"Mặc Dung Uyên" ba chữ làm cho đầu óc của Hàn Mộ Vi tạm thời tỉnh táo lại một chút, có chút phản ứng không kịp, Hàn Mộ Vi lắp bắp: "Mặc..... Dung Uyên?"

Cô thò đầu từ trong chân chui ra ngoài, ở trong sự hỗn tạp âm thanh của tiếng sấm chớp cùng tiếng mưa rơi, nghe thấy được giọng nói quen thuộc của Mặc Dung Uyên: "Vi Vi, em ngủ rồi sao?"

"Mở cửa, là tôi Mặc Dung Uyên....."

Thật là hần!

Trong lòng Hàn Mộ Vi nhảy dựng lên, đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, nhanh chóng thoát ra khỏi chiếc chăn trên người, bởi vì trước đó do bực chán quá kỹ kín cả người, thiếu chút nữa là bị ngã.....

Không đến mười giây sau, Hàn Mộ Vi lao ra khỏi phòng chính mình, nhanh chóng mở cửa, nhìn thấy được cái người kia mặc một bộ áo ngủ đang đứng trước cửa nhà của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 256: Hần đem nàng đương tiểu hài tử hồng?

Hàn Mộ Vi cắn cắn môi dưới, "Anh..... Tìm tôi có chuyện sao?"

Cô cũng không hề biết, giờ phút này ánh mắt cô đang đưa, mái tóc dài hỗn loạn rối ở trên lưng, một góc áo ngủ ở bả vai có một chút bị trượt xuống, để chân trần đứng ở đó, một cái ống quần còn bị cuốn lên, thoạt nhìn.....

Có bao nhiêu vô lực, lại có bấy nhiêu..... Mẽ người.

Mặc Dung Uyên nuốt nuốt nước bọt, quơ quơ đầu, nhanh chóng đem cái suy nghĩ này ném ra khỏi đầu của mình, nhìn cô, nói: "Tiểu Dư..... Bị tiếng sét đánh dọa sợ, muốn em ngủ cạnh nó."

"....."

Cho dù là có bị dọa sợ mà nói, không phải còn có hần ở đây sao? Tiểu Dư đối với cô dù là có ý lại bao nhiêu, cũng không có đến mức độ này chứ?

Cái suy nghĩ này cứ quay quay một vòng trong đầu của cô, rồi Hàn Mộ Vi mới chậm rãi gật gật đầu, "Được."

Cắn cắn môi dưới, nhìn hần, "Anh chờ một chút."

Vào nhà đi lấy một cái áo khoác, sau đó sửa sang lại tóc tai một chút, lúc này Hàn Mộ Vi mới đi ra ngoài một lần nữa, đôi mắt lập loè, hơi mất tự nhiên nói: "Đi thôi!"

Vốn dĩ bầu không khí có chút kì lạ, sau khi qua đến nhà bên cách vách nhìn thấy Mặc Quân Dư, cuối cùng khôi phục bình thường.

Mặc Quân Dư nhìn thấy Hàn Mộ Vi đến đây liền vô cùng vui vẻ, ôm lấy cô nói: "chị Vi Vi, kể chuyện xưa cho em đi!"

Nhìn đôi mắt sáng ngời của Mặc Quân Dư, lòng Hàn Mộ Vi mềm thành một mảnh, mỉm cười gật gật đầu, "Được!"

Cái cô kể không phải là truyện cổ tích gì cả. Bởi vì ngay cả cô cũng chưa từng đọc qua truyện cổ tích, cho dù có muốn kể, thì cũng không kể ra được. Cái Hàn Mộ Vi kể chính là truyện thần thoại cổ xưa của Trung Quốc. Ngón tay của cô rất đơn giản, nhưng mà chính cô và Mặc Quân Dư lại là người nói lời thì ít nhưng trí tưởng tượng thì lại cực kỳ phong phú. Chỉ là những miêu tả đơn giản, hai người liền phảng phất đi vào trong cái câu chuyện xưa kia. Mặc Quân Dư nghe đến chìm đắm vào trong câu chuyện đó, đôi mắt lờ lờ.....

Mặc Dung Uyên cảm hai ly sữa bò nóng đi đến, nhìn thấy được một cảnh tượng như vậy ở trước mắt, khóe miệng không kìm được mà cong lên.

Hệ thống nhắc nhở: Mặc Dung Uyên đối với ngài tăng lên 10 điểm hao cảm giá trị; Mặc Quân Dư đối với ngài tăng lên 10 điểm hao cảm giá trị.....

Hàn Mộ Vi sững sờ một chút, trong tay liền đã bị nhét vào một ly sữa bò nóng ầm, cô nhìn Mặc Dung Uyên đến có chút ngây ngốc.

Mặc Dung Uyên bất động thanh sắc, đem một ly sữa bò khác đưa đến cho Mặc Quân Dư, xoa xoa đầu cậu bé: "Bây giờ không còn sữa nữa, uống xong ly sữa này thì phải mau mau đi ngủ!"

Mặc Quân Dư ngoan ngoãn mà gật đầu.

Hàn Mộ Vi nhìn ly sữa bò ở trong tay, lại không có lập tức uống nó.

Cô có chút ngây ngốc mà nhìn chăm chăm vào Mặc Dung Uyên, hần..... Đây là đem cô trở thành như một đứa trẻ mà chăm sóc sao?

Biểu cảm của cô thật sự rất đáng yêu, trong lòng Mặc Dung Uyên vừa rung động một cái, vô cùng tự nhiên mà vươn tay tới, cũng xoa đầu của cô: "Ng Sloan, uống hết ly sữa bò đi!"

"....."

Sau đó, cô thật sự đã đem ly sữa bò kia uống cạn sạch hết rồi.

Đến lúc cô uống xong ly sữa, Hàn Mộ Vi mới có chút rồi rầm lên. Vì cái gì mà cô lại phải nghe lời hần đến như thế?

Nhưng mà, Mặc Dung Uyên đã vô cùng tiện tay cầm lấy cái ly trong tay của Hàn Mộ Vi, rồi mang hai cái ly đem đi ra bên ngoài.

Hàn Mộ Vi sững sờ một chút, giúp cho Mặc Quân Dư đắp chăn đáng hoàng, rồi nói: "Tiểu Dư ngủ trước, chị đi ra ngoài một chút, rất nhanh sẽ mau quay lại đây."

Mặc Quân Dư cười tìm tìm gật gật đầu, ngoan ngoãn mà nhắm mắt lại.

Đồng hồ ở trong phòng khách hiện tại đã điểm mười hai giờ ba mươi phút.

Hàn Mộ Vi lại phát hiện ra, bản thân cô ngay cả một chút buồn ngủ cũng không hề có.

Đi đến phòng bếp, nhìn thấy Mặc Dung Uyên đang rửa hai cái ly, cô nhận không được mà nói: "Để đó cho tôi làm đi....."

"Em làm?" Mặc Dung Uyên nhìn cô một cái, liền ngay lúc Hàn Mộ Vi cho rằng Hàn Mộ Vi sẽ hết sức mà từ chối, thế nhưng người nam nhân này lại cười, buông bàn chải ở trong tay ra, nói: "Được, em làm đi!"

Hàn Mộ Vi liền yên lặng tiến lên tiếp nhận cái công việc rửa ly, Mặc Dung Uyên đứng ở bên cạnh, nhìn cô đang rửa ly.

Bị ánh mắt cực nóng của hân nhìn chăm chăm đến như vậy, động tác của Hàn Mộ Vi cũng đều có chút cứng đờ lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 257: Bị hiểu lầm

Cô bắt đầu cảm thấy có chút hối hận, bản thân vì cái gì mà lại đưa ra ý muốn giúp hân rửa hai cái ly này?

Căng cả da đầu mà đem hai cái ly kia rửa xong, xoay người đang muốn đem hai cái ly đặt lên trên kệ, lại phát hiện cái kệ để ly này có chút cao quá rồi. Có lẽ vì đề phòng việc Tiểu Dư với không tới sẽ làm rớt xuống có thể khiến cho cơ thể bị thương, những đồ vật dễ bể vỡ đã được đặt ở những vị trí khó lấy.

Hàn Mộ Vi bây giờ đã cao được hơn một mét sáu mười. Nhưng mà khi nhón chân lên, vẫn không thể với tới để đặt chiếc ly trở lại vị trí ban đầu của nó. Một giây tiếp theo, một bàn tay to lớn hơn bàn tay của cô, tiếp nhận lấy chiếc ly trong tay của cô, vững vàng mà đặt nó ở trên kệ. Hàn Mộ Vi ngẩn người ra, theo bản năng mà xoay người, lập tức đối diện với đôi mắt đen và nụ cười của Mặc Dung Uyên.....

"Thích, Thích, Thích....." Trái tim Hàn Mộ Vi đập nhanh lên rất nhiều.

Lúc này cô mới phát hiện, tay của mình đang bị hai tay của hân nắm giữ lấy, khoảng cách giữa hai người bây giờ..... Gần gũi đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của hân đang phảng phất ở trên mặt của cô.....

Tiếng sấm ở ngoài cửa sổ dần nhỏ đi, hạt mưa rơi xuống cửa sổ cũng dần dần nhẹ nhàng lại. Toàn bộ thế giới giống như là đang dần chìm vào im lặng.....

"Tôi....." cô chậm rãi mở miệng, nhưng lại vì ánh mắt của hân mà không biết nên phải nói gì cả.

Cô hòng của hân gạt gạt, phải mất một lúc sau, giọng nói khàn khàn mà trầm thấp mới chậm rãi vang lên, "..... Đi ngủ sớm một chút."

Đặt cái ly xong rồi, hân đóng cửa kính của tủ lại, chậm rãi nói:

"Em vào ngủ cùng với Tiểu Dư đi."

Hàn Mộ Vi gạt đầu, có chút hoảng loạn nói: "A? Được....."

Sau đó, liền nhìn Mặc Dung Uyên có chút cổ quái mà đi rồi, nhìn đáng vẻ của hân, tựa hồ còn có vài phần chật vật??

Hàn Mộ Vi chớp chớp mắt, có chút không kịp thích ứng. Ở nơi mà cô không nhìn thấy được, Mặc Dung Uyên đóng cửa lại, hít vào một hơi thật sâu, không kiềm chế được lại có chút đau đầu lên. Hân phát hiện ra, khả năng tự chủ của bản thân hân sao lại càng ngày càng kém đi như thế? Không, hoặc là phải nói rằng sức ảnh hưởng của Hàn Mộ Vi đối với hân đã càng ngày càng lớn hơn.....

Hàn Mộ Vi đi vào phòng, ngủ ở bên cạnh Mặc Quân Dư. Vốn cho là mình sẽ không thể được, nhưng không biết có do ly sữa bò mới vừa vào uống hay không, trong phòng còn có thể ngửi thấy mùi hương của sữa bò. Cô vốn là không hề buồn ngủ, nhưng mà bây giờ lại có chút mệt mỏi, nhắm mắt lại, Hàn Mộ Vi một đêm không mơ.

Vốn dĩ chỉ là một chuyện nhỏ, không nghĩ tới ngày hôm sau mới vừa ra khỏi cửa nhà của Mặc gia, liền phải đụng đi Lâm nhà ở lầu dưới.

Đi Lâm cũng không biết vì sao lúc vừa mới lên đến đây, liền thấy được cảnh tượng Hàn Mộ Vi từ cửa nhà của Mặc gia đi ra khỏi. Hàn Mộ Vi sững sốt, nhìn đi Lâm gật gật đầu chào hỏi, chưa nói cái gì liền đi vào trong nhà của chính mình.

Suy nghĩ của cô rất đơn thuần, sẽ không nghĩ quá nhiều. Ở trong lòng cô chỉ cho là, bản thân mình cũng lắm chỉ là ngủ cùng với Mặc Quân Dư một đêm. Nhưng lại không nghĩ tới, cảnh tượng này ở trong mắt người nào khác nhìn thấy lại hoàn toàn không giống nhau.

"Mới hơn sáu giờ sáng, vẫn còn đang mặc đồ ngủ, lại từ ở trong nhà đàn ông đi ra....."

Đi Lâm cười lạnh tanh, "Tôi nói mà Bà Lý cách vách tôi sao lại đột nhiên đem nhà của mình bán đi đột ngột như thế, thì ra là kim chủ của người ta đến ở....."

Bà ta liền nói, từ sau khi người nhà Hàn gia đến lần trước. Bà ta tuy rằng biết trong nhà Hàn Mộ Vi có rất nhìn tiền, bản thân cô lại rất có tiền. Nhưng bắt đầu từ ngày đó quan sát bà ta biết, Hàn gia căn bản không thể nào coi trọng Hàn Mộ Vi, mẹ ruột của cô cũng đã chết. Chỉ còn lại có cái người mẹ kế không ưa thích cô đó là Lưu Băng Tinh kia. Nghĩ thôi cũng biết, có một người mẹ kế như thế thì làm sao có thể dễ dàng để cho ông chồng đem tài sản trao cho đứa con của vợ trước được?

Cho nên, Lâm a đi đối với việc Hàn Mộ Vi có thể ở lại ở chỗ này lại có điều hoài nghi. Đặc biệt là chú ý từ sau khi người đàn ông ở nhà cách vách mới chuyển đến đây ở. Theo bà ta thấy, người đàn ông độc thân kia lại còn dẫn theo một đứa trẻ, tám chín phần là con riêng hay gì đó. Nếu không thì chính là vợ đã qua đời hoặc là đã ly hôn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 258: Quần áo bất chỉnh?

Mà Hàn Mộ Vi cùng lắm mới mười tám tuổi, lại còn chỉ là một học sinh cấp ba. Cur nhiên lại cùng người đàn ông dắt theo đứa nhỏ kia dính với nhau. Lại còn sáng sớm quần áo lộn xộn từ ở trong nhà của người ta đi ra ngoài.....

Đi Lâm cười lạnh một tiếng, nàng đã sớm không ưa gì Hàn Mộ Vi. Trước đó vốn nghĩ muốn đi lấy lòng của Lưu Băng Tinh, sau đó biết được Lưu Băng Tinh là mẹ kế của Hàn Mộ Vi, bà ta liền thay đổi một phương thức khác.

Lâm Anh Hồng nở nụ cười.

Trưa hôm đó, ở trong tiểu khu nổi lên tin tức Hàn Mộ Vi cùng người đàn ông nhà cách vách có gian đầu với nhau. Lâm Anh Hồng đã đem việc này kể đi rất có bài bản hân hỏi, đem chính mình tận mắt nhìn thấy Hàn Mộ Vi quần áo bất chỉnh từ ở trong nhà của Mặc Dung Uyên đi ra tới miêu tả đến vô cùng sinh động. Hơn nữa bản thân bà ta lại là người ở dưới lầu của hai người họ, thật là có không ít người tin.

Kỳ thật Hàn Mộ Vi tuy rằng mặc trên người là đồ ngủ, nhưng áo ngủ chỉnh chỉnh tề tề, tóc cũng là chỉnh sửa chỉnh tề rồi mới đi ra ngoài. Cũng không đến mức gọi là quần áo bất chỉnh như thế, nhưng mà ở trong mắt của Lâm Anh Hồng nhìn thấy, mặc đồ ngủ, đó chính là mặc quần áo bất chỉnh!

Vì thế, ở cùng ngày Hàn Mộ Vi tan học mua đồ ăn khi trở về, liền nhìn thấy không ít người đang nhìn cô mà chỉ chỉ trỏ trỏ. Ngay cả ngày thường cùng ánh mắt của những lão thái thái bình thường quan hệ cũng không tồi với cô khi nhìn cô cũng có chút tránh né, cũng không hề còn nhiệt tình giống như là ngày thường nữa.

Hàn Mộ Vi tuy rằng nghi hoặc, lại cũng không có suy nghĩ quá nhiều. Yên lặng mà trở về trong nhà của chính mình, bắt đầu bắt tay vào nấu cơm.

Cô cũng không biết, Hàn Mộ Vũ ở dưới sự yêu cầu của Hàn Tử Tư, đi theo Hàn Mộ Vi đến chỗ tiểu khu của cô. Vốn chỉ là muốn đáp ứng như cầu của Hàn Tử Tư chủ động làm hoà, khiến cho Hàn Mộ Vi ở trước mặt Mặc Dung Uyên nói tốt cho bọn họ vài câu. Lại không nghĩ rằng Hàn Mộ Vi vào chợ bán thức ăn, mà Hàn Mộ Vũ loại thiên kim đại tiểu thư này ngay cả siêu thị còn chẳng muốn vào hưởng chỉ là ở chỗ chợ thức ăn này. Nên liền bảo tài xế trực tiếp đưa cô đi đến hoa viên Dự Cảnh.

Mà vô cùng trùng hợp, đã gặp gỡ phải Lâm Anh Hồng!

Ở trong mắt của Lâm Anh Hồng, Hàn Mộ Vũ mới là chân chính thiên kim đại tiểu thư. Dù sao một của Hàn Mộ Vũ mới chính là hân phụ nhân. Cho nên bà ta mang theo tâm lý ôm đồm, không chút do dự mà đem sự hoài nghi của hân thân kể cho Hàn Mộ Vũ nghe.

Hàn Mộ Vũ nghe vậy lại càng thêm ghen ghét Hàn Mộ Vi, dựa vào cái gì mà vận khí của cô lại tốt đến như thế. Trước đó Cố đại thiếu gia đối xử tốt với cô cũng thôi đi, bây giờ ngay cả Mặc thiếu tướng cũng.....

Cô ta vốn là đối với Mặc Dung Uyên cũng có khát khao. Nhưng mà Mặc Dung Uyên kia phảng phất liếc mắt một cái là có thể đem cô ta nhìn thấu một cách lạnh lẽo, làm cho cô ta lập tức dẹp đi cái suy nghĩ đó, ngược lại còn có chút sợ Mặc Dung Uyên. Cứ việc như thế, không có nghĩa là cô ta nguyện ý để cho một người đàn ông ưu tú như thế mà lại bị Hàn Mộ Vi cướp đi mất.....

Nheo lại mắt, Hàn Mộ Vũ đem nhiệm vụ của Hàn Tử Tư giao cho chính mình vứt ra sau đầu.

Hàn Mộ Vũ nghĩ nghĩ, ở ngay trước mặt đi Lâm cùng các vị phu nhân kia, khuôn mặt có chút xấu hổ mà nói: "Nãi nãi, a di..... Xin mọi người đừng có đem chuyện này đi nói ra bên ngoài..... Chuyện này kỳ thật Hàn gia cũng vẫn luôn không tán đồng..... Chỉ là chị gái cũng đã trưởng thành, chị ấy kiên trì muốn ra dọn ra ngoài ở cùng..... Chúng tôi cũng ngăn cản không được. Ai, kỳ thật lần trước con cùng ba mẹ đến đây, chính là muốn khuyên chị ấy trở về nhà ở, nhưng chị ấy lại không chịu đồng ý....."

Hàn Mộ Vũ lớn lên vốn dĩ liền thanh thuần khá ái, lại thói quen quán tính bày ra bộ dạng yếu đuối ngu nhược kia của mình. Tuy rằng là ngoan nhưng so với Hàn Mộ Vi lại cảm giác già hơn nhiều, bất quá nói mấy câu công phu, cô ta liền thắng được sự tin nhiệm của đi Lâm cùng với những người kia.

Cô lẽ là trong xương cốt của con người vốn cho rằng không thể không gặp được người nào mà không có thói hư tật xấu đi!

Những người này vốn đã cảm thấy rất tò mò vì sao mộ cô gái nhỏ như Hàn Mộ Vi vừa mới đủ tuổi thành niên liền đã dọn ra bên ngoài sống một mình. Bây giờ lại nghe thấy người trong nhà của người ta nói như thế, lập tức liền tin tưởng

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 259: Hàn Mộ Vi, chúng ta kết hôn đi!

Đặc biệt là cái ngày hôm đó gặp được ba người Hàn Mộ Vi, Mặc Dung Uyên và Mặc Quân Dư đang chạy bộ cùng với nhau. Trần nãi nãi, vốn dĩ liền đã nghi ngờ mối quan hệ của Hàn Mộ Vi và Mặc Dung Uyên. Bây giờ lại nghe Hàn Mộ Vũ và Lâm Anh Hồng nói như thế, lập tức liền tin, thậm chí là còn thêm mắm thêm muối nói:

"Tôi nói mà..... Trước đó bọn họ lại còn chạy bộ cùng với nhau, thoát nhìn cứ giống như là gia đình một nhà ba người nữa là. Tôi lúc đó còn tưởng là mình đã suy nghĩ quá nhiều....."

Lại nhìn Hàn Mộ Vũ nói: "Người nhà con làm sau lại để cho chị gái của con qua lại đàn ông như vậy....."

Bà Trần dùng bộ dạng ngại ngùng mà nói tiếp.

Hàn Mộ Vũ cần cần môi dưới, một bộ dạng khó thể mở miệng nói ra. Kỳ thật cô ta biết, cô ta càng là như vậy, những người này đều sẽ càng tin tưởng hơn mà không hề nghi ngờ gì.

Thờ dài, bà Trần nói: "Ái, mỗi nhà đều có chuyện khó nói mà..... Con trở về nên trấn an cha mẹ của con một chút....." Lại nhìn người ở bên cạnh nói: "Bà nói xem các cô gái bây giờ, làm sao ngay cả lễ tiết ngại ngùng cũng không hề có thể?"

Giọng nói bén nhọn của Lâm Hồng Anh mà cười nói: "Tôi thấy người đàn ông kia cũng không hề tệ. Tuổi tác còn trẻ thoát nhìn còn tuần tú lịch sự, trong nhà cũng không biết là làm gì đó. Trước đó tôi còn nhìn thấy hần ta đi xe cũng không tồi, ra cửa còn thường xuyên có tài xế đến đưa đón....."

Bà ta ở ngoài mặt là đang khen Mặc Dung Uyên. Thật ra lại đang nói trong nhà của Mặc Dung Uyên rất có tiền, cho nên Hàn Mộ Vi mới có thể làm như vậy. Vài vị lão thái thái nghe xong, bộ dáng vẻ mặt thôn thức.

"....."

Hàn Mộ Vi an tĩnh mà đứng ở chỗ ngoặt, trong tay xách theo một lọ nước tương.

Vừa mới có bắt đầu nấu ăn, đột nhiên phát hiện không có nước tương, liền đi xuống dưới lầu mua một lọ. Không nghĩ tới nghe thấy được một cuộc nói chuyện như vậy.....

Suốt mặt của Hàn Mộ Vũ thoát nhìn thấp phần ngọt ngào mỹ lệ, cô ta không nghĩ ra, một cái người tươi cười ngọt ngào mỹ lệ như thế, như thế nào có thể như thế tùy ý liền bịa đặt ra một cái chuyện xưa ra được thế?

Cô từng trải nghệ qua uly lực của lời đồn đãi. Chuyện xưa ba người thành hồ cũng có nghe qua. Liền giống như chuyện cô không phải là người cảm, nhiều người nói, cô liền bị nhận định là người cảm.

(Ba người thành hồ: là một câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc, được diễn thành thành ngữ ý chỉ lời đồn quá nhiều sẽ khiến người ta tin là có. P/s ở đây câu chuyện hơi dài dòng nên mình không ghi rõ ra một người thông cảm nhe, mọi người có thể tra trên mạng nhe!!^^)

Mà hiện tại, quan hệ của cô và Mặc Dung Uyên rõ ràng không phải là như thế. Mà lại bởi vì suy đoán của những người này, giống như cô và hần thật sự đang có cái gì đó.....

Muốn chứng minh cô không phải người cảm, chỉ cần nói chuyện là được.

Nhưng nếu muốn chứng minh cho quan hệ của cô cùng Mặc Dung Uyên, có nên làm như thế nào đây? Trên thế gian này thứ khó giải thích nhất chính là chuyện tình yêu nam nữ. Cho dù không có, bọn họ cũng chỉ nguyện ý tin tưởng những gì bọn họ tin tưởng. Một khi đã như vậy, liền không cần thiết giải thích đi! Dù sao những lời đồn đãi cô nghe còn ít hay sao? Thân chính không sợ ảnh nghiêng(**身正不怕影斜** giống nghĩa với câu "Cây ngay không sợ chết đứng). Cô không có làm chuyện như thế, không phải như bọn họ nói có, thì thật sự sẽ có.

Hơn nữa, bọn họ tính là gì của coi? Cô hoàn toàn không cần phải để ý đến bọn họ, cô làm sao mà có thể bị bọn họ làm cho khó chịu?

Cùng lắm thì giống như trở lại thời điểm quá khứ không ai tin tưởng mình thôi. Cùng lắm chính là trở lại thời điểm lúc trước khi ánh mắt mọi người nhìn cô đều lộ ra vẻ rất kì lạ. Không hề muốn chủ động đến bắt chuyện với cô thôi.....

Khuôn mặt của Hàn Mộ Vi vô cảm mà đứng ở trong thang máy, an tĩnh mà nhìn chăm chăm vào chai nước tương ở trong tay.

Đang ở thời điểm phát nổ ra, thang máy đột nhiên dừng lại ở chỗ tầng thứ năm. Mặc Dung Uyên vội mái tóc có chút hỗn độn cứ như thế mà đi đến. Ngay thời điểm Hàn Mộ Vi ngẩng đầu lên nhìn hần, Mặc Dung Uyên tiến lên một bước, thờ hờn hờn một chút, đột nhiên gắt gao mà ôm lấy cô!

"Đỉnh"..... Thang máy ngừng ở tầng lầu hai người ở.

Cửa mở, không ai đi ra. Một lát sau, cánh cửa lại khép lại

Hai người ôm nhau ở trong thang máy, người đàn ông cao lớn gao gắt ôm chặt lấy cô gái ở trong lòng, dựa vào đỉnh đầu của cô, thờ dài thanh.....

"Hàn Mộ Vi, chúng ta kết hôn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 260: Nóng vội sao

Hàn Mộ Vi liền lập tức ngắt đại ra, nửa ngày nói không ra lời.

Cô có chút ngốc, lời như thế, cảnh tượng như thế, không phải hần là nên xuất hiện ở phim truyền hình sao? Vì sao lại xuất hiện ở trong đời thật, hơn nữa nhân vật chính lại còn là cô?!

Cờ nào cũng không thể tưởng tượng ra chuyện này được. Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn. Cũng không có nghĩ tới việc yêu đương. Quá khứ mười tám năm, đầu cô dường như đã chết lịng, ngoại trừ việc muốn rời khỏi

Hân gia. Hoàn toàn không hề nghĩ đến những chuyện gì khác. Sau đó có tiểu bao tử, có mồi có thể nghĩ đến chuyện học tập, kiếm cang nhiều hảo cảm giá trị, tự mình trải qua một cuộc sống tốt đẹp.....

Ở trong khoảng thời gian tự do ngắn ngủi của coi. Cô hoàn toàn không có nghĩ tới chuyện này. Tuy rằng cô có lẽ đã ý thức được, chính mình để tâm quá mức đến Mặc Dung Uyên. Nhưng mà, Yêu đương? Kết hôn? Cô hoàn toàn không có nghĩ tới.

Cô không có kinh nghiệm, liền cảm thấy chuyện này giống như đến trường, cảm thấy chuyện này giống như đi học, phải học từng chút từng chút một, làm từng bước mà tiến hành. Thậm chí ngay cả chuyện yêu đương cũng chưa tưởng tượng ra được. Mà hiện tại, người đàn ông trước mắt này lại đột nhiên ôm lấy cô, lược bỏ qua chuyện tỏ tình yêu đương, liền trực tiếp cầu hôn với cô?!

Hân Mộ Vi ngốc tại nơi đó.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, trong bất tri bất giác, thang máy tự động đi xuống, lại xuống tới lầu một.

Lâm Anh Hồng cũng bà Trần đang chờ thang máy, lại nhìn thấy trong thang máy gắt gao có một nam một nữ đang ôm nhau, không hẹn mà cùng mà mở to hai mắt nhìn.....

"Hai người, các người....." Lâm Anh Hồng không dám tin tưởng mà nhìn cảnh tượng ở trước mắt. Tuy nói bà ta cũng có một chân trong việc hoài nghi Hân Mộ Vi và Mặc Dung Uyên. Nhưng thật ra trong lòng bà ta cũng có chút chột dạ, rốt cuộc Hân Mộ Vi cùng Mặc Dung Uyên hai người họ ngày thường tiếp xúc với nhau cũng không hề có động tác thân mật gì. Quả thực cứ giống như là anh trai em gái bình thường. Cho nên khi thấy một cảnh như thế, bà ta đương trường liền tròn mắt há hốc mồm.

Mặc Dung Uyên lạnh lùng mà nhìn bà ta một cái. Cái nhìn băng lãnh kia lại khiến cho tim của Lâm Anh Hồng có cảm giác đập loạn nhanh hơn. Chân vốn định bước vào trong thang máy lại đột nhiên ngừng lại.

Cửa thang máy mở ra, rồi khép lại.

Hỏi lâu người ở trong ngực vẫn không phát ra âm thanh gì. Mặc Dung Uyên thở dài thanh, một lần nữa ấn tầng lầu đi lên.

Hắn biết bản thân nóng vội.

Chi là, vừa nãy lúc Hân Mộ Vi đi ra ngoài để mua nước tương, hắn cũng vừa mới trở về. Từ sau lưng có nhẹ giọng tiến lên, vốn là muốn dọa coi một chút, lại không nghĩ rằng thấy được màn kia.....

Biểu cảm trên mặt của Hân Mộ Vi làm tâm hắn bị nắm lại. Chi là một cái biểu tình, thế nhưng Mặc Dung Uyên lại phát hiện ra chính mình lại sinh ra một loại cảm xúc đang lòng như thế.

Hắn lúc này mới phát hiện, bản thân mình một chút cũng không hề muốn để cho Hân Mộ Vi chịu ủy khuất, bị thương tổn.....

Chi là, hắn cùng Hân Mộ Vi nghĩ giống nhau, tình yêu nam nữ là khó nhất giải thích. Những người này nếu như nhận định là như thế, liền rất khó thay đổi được suy nghĩ của những người họ. Mà hết thảy này, người bị tổn thương chỉ có Hân Mộ Vi.

Cô vẫn còn là một cô gái nhỏ đơn thuần, mà lại bị những lời suy đoán ác ý như thế đồn đãi truyền đi.....

Mặc Dung Uyên theo bản năng mà đuổi theo, lại không đuổi kịp thang máy. Không kịp chờ thang máy đi xuống, hắn xông lên thang lầu.....

Tốc độ của hắn thật nhanh, cũng không phải chưa từng có chuyện cùng thang máy thi chạy, chuẩn xác mà ở năm tầng đuổi theo thang máy, ngăn cản cô.....

Cơ hồ không có tự hỏi, hắn một phen tiến lên ôm lấy cô!

Ngay cả hắn cũng chưa nghĩ ra hết, liền đem câu nói này nói ra khỏi môi: "Hân Mộ Vi, chúng ta kết hôn đi!"

Lời nói sau khi nói ra, trong nháy mắt ngay cả chính hắn cũng ngăn người ra.

Nhưng mà giây tiếp theo, lại biến thành chờ mong cùng thấp thỏm bất an khẩn trương.....

Cô sẽ đồng ý sao? Hay là cự tuyệt? Cô..... Thích hắn sao? Nguyên ý cùng hắn ở bên nhau sao? Hay là..... tất cả những chuyện này đều chỉ có hắn một bên tình nguyện?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Bị cự tuyệt sao

Hắn chờ mong, nhưng trong lòng lại có chút ảo não lên, biết bản thân vẫn là quá nóng vội rồi.

Hân Mộ Vi đầu trống rỗng, ngây ngốc mà đi theo hắn ra khỏi thang máy, đứng ở trước cửa nhà bọn họ, mới nghe được Mặc Dung Uyên tiếp tục nói: "Là tôi quá nóng nảy. Chi là..... Những người này như vậy nói người. Tôi chỉ là muốn triệt để giải quyết chuyện phiền hoàn toàn không đáng có này....."

Hân Mộ Vi ngẩng đầu, có chút ngốc mà nhìn hắn.

Cho nên, hắn đột nhiên cầu hôn với cô, chỉ là bởi vì thấy những lời bọn họ thảo luận về mối quan hệ của hai người họ? Hắn sợ những lời đồn đó sẽ làm ảnh hưởng đến cô? Như vậy hắn thật đúng là.....

Đầu khôi phục thanh tỉnh, Hân Mộ Vi nhìn hắn, "Không cần thiết như vậy."

Cô nói, "Chi là đồn đãi mà thôi, ảnh hưởng không được tôi."

"....." Cho nên, hắn đây là..... Bị cự tuyệt sao?

Mặc Dung Uyên cảm giác trong lòng có chút lạnh lạnh.

Hân Mộ Vi nhìn hắn, cắn môi dưới, nuốt nuốt nước miếng. Chính ở thời điểm trong lòng hắn đang thất vọng, cô đột nhiên mở miệng: "Hơn nữa, anh hiện tại cầu hôn quá sớm rồi không? Tôi còn chưa có đến đúng tuổi pháp luật quy định được phép kết hôn đâu....."

A?

Mặc Dung Uyên sững sờ, nhìn hai má của cô chậm rãi đỏ hồng lên. Ý thức được chuyện diễn ra không phải giống như việc mà mình tưởng tượng, nghiêm túc mà nhìn cô, nghe cô tiếp tục nói: "Còn có, nào có ai bỏ qua chuyện yêu đương mà trực tiếp tiến đến kết hôn chứ?"

Giọng nói của cô rất nhẹ, nhẹ đến hắn cũng có chút chỗ nghe không rõ. Nhưng Mặc Dung Uyên tốt xấu là cũng là quân nhân có được huấn luyện. Âm thanh của coi tuy nhỏ, hắn lại vẫn là nghe thấy rất rành mạch. Khóe miệng không tự giác mà cong lên, kiềm chế không được niềm vui sướng khiến Mặc Dung Uyên trực tiếp ôm lấy Hân Mộ Vi, sức lực khiến cho Hân Mộ Vi có chút không thở nổi. Cũng may giây tiếp theo, hắn liền trực tiếp buông hắn ra, âm áp hôn..... Dừng ở trên chiếc trần trơn bóng của cô.....

Một cái hôn mềm nhẹ tình tế, làm Hân Mộ Vi cảm nhận được được sự quý trọng của hắn đối với cô ở tận sâu trong tâm của hắn

Hân Mộ Vi khóe miệng chậm rãi dương lên.

Không phải đã nói không biết yêu đương như thế nào sao? Không nghĩ tới, không có nghĩa là không thể thử một chút.....

Quan trọng nhất chính là, người đàn ông đang đứng trước mặt này, là người đàn ông duy nhất trong cuộc đời này khiến cho cô động tâm, là người đàn ông duy nhất có thể cho cô cảm giác an toàn an toàn khi ở bên cạnh hắn.....

"Được, Vi Vi. Đây chính là em nói. Từ hôm nay trở đi, chúng ta chính thức yêu nhau....."

Tiếng nói của nam nhân trầm thấp mà mang theo từ tính vang lên ở bên tai của cô, Hân Mộ Vi cảm giác tim của mình đang nhẹ nhàng run rẩy lên, sau đó gọi lên khóe miệng, "..... Được."

Cách một cánh cửa, Hàn Mộ Vi liền xui lơ ở trên ván cửa, hít thật sâu mà thở ra một hơi.

Lọ nước tương vẫn còn ở trong tay, Hàn Mộ Vi có chút không hiểu được. Bản thân mình rõ ràng chỉ là đi ra ngoài để mua nước tương, như thế nào sau khi trở về, lại không hiểu rõ được chuyện gì lại có được một người bạn trai?

Chính là, tâm tình lại rất tốt.

Xưa nay chưa từng có cảm giác tốt đẹp như vậy!

Đời này cũng chưa có trải qua vui vẻ như thế.....

Cho dù là chuyện đứng đầu toàn trường cũng không có vui vẻ như thế. Chuyện yêu đương thật sự là một thứ rất kỳ lạ, có thể làm một người không thể hiểu được tâm tình liền vui đến mức giống bay lên trời.....

Tiểu Bao Tử ở trong đầu có hưng phấn mà kêu lên: "Chủ nhân chủ nhân! Làm tốt lắm! Mặc thiếu tướng chính là người đáng giá nhất để cho chủ nhân công lược a!!!"

Hàn Mộ Vi có chút kỳ quái, có điều giây kế tiếp ngay sau đó, ngay lúc Tiểu Bao Tử nói với cô xong, hệ thống phát ra thông báo nhắc nhở, cô liền không cảm thấy kỳ quái.

"Hệ thống nhắc nhở: Mặc Dung Uyên đối với ngài tăng lên 1000 điểm hảo cảm giá trị!"

Tiểu bao tử cảm động đến mức nói không ra lời: "Mặc thiếu tướng thật là một con người quá lương thiện. Chỉ là đồng ý cùng hắn yêu nhau mà thôi, lại có thể tăng lên nhiều hảo cảm giá trị đến như thế! Chủ nhân, người về sau nhất định phải đối với hắn tốt hơn một chút nữa a....."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 262: Hảo cảm giá trị bạo tăng!

"....."

Cho nên, hệ thống quản người cao hứng cũng chỉ là bởi vì hảo cảm giá trị bạo tăng sao?

Hàn Mộ Vi khòe miệng co lại, lại thấy chuyện này không có việc gì rồi rầm. Khòe miệng không tự chủ mà cong lên. Hàn Mộ Vi cầm lọ nước tương đã phát nổ trong chốc lát, một lát sau, lại ngậy ngậy mà bắt đầu rửa rau.....

Lần đầu tiên, lúc cô nấu com lại thất thần như thế, nếu như là thời điểm khác Tiểu Bao Tử nhất định sẽ phàn nàn cô không tập trung. Nhưng hiện tại vừa mới nhập được một tướng hảo cảm giá trị lớn đến như vậy, tâm trạng của Tiểu Bao Tử phải nói là vô cùng tốt, căn bản là không thêm để ý chút nào đến những việc nhỏ này.

Nó thậm chí còn bắt đầu đột phát này nghĩ tới, "Chủ nhân chủ nhân, hai người vừa mới xác định quan hệ, bữa tối nay có nên đem com cho Mặc thiếu tướng hay không?!" Em dám cam đoan, lấy trình độ cảm kích mà Mặc thiếu tướng đối với người mà nói, cho dù chỉ là một bữa com thôi, chủ nhân cũng có thể được đến ít nhất là 10 điểm hảo cảm giá trị!"

Cái đề nghị này bị Hàn Mộ Vi không chút lưu tình nào mà từ chối!

Cô..... Bây giờ cô không có cách nào mà có thể đối mặt với Mộ Dung Uyên mà tự nhiên được.

Lỗi tai Hàn Mộ Vi đã dỏ ừng lên, rất lâu nhiệt độ vẫn chưa chịu giảm xuống.....

Mà bên kia, Mặc Dung Uyên tuy rằng từng có ý nghĩ đến việc đi qua "Ăn chực". Nhưng nghĩ đến trình độ đa mặt mông của cô gái kia. Nên vẫn không có đi qua đó gõ cửa, tâm tình bản thân lại không tệ mà học lại theo dáng vẻ nầu mà ngày thường của Hàn Mộ Vi mà nầu mì. Sau đó lại bị Mặc Quân Dư không chút lưu tình mà xem thường nói: "Cứu cứu, cậu về sao tốt nhất là đừng vào bếp nữa!"

Cậu làm cũng còn ngon hơn hẳn làm nữa!

Mặc Quân Dư vô cùng ghét bỏ mà nghĩ. Nhưng mà, bây giờ dĩ nhiên cậu bé sẽ không để lộ ra chuyện mình biết nấu com ra ngoài, bằng không Mặc Dung Uyên bọn họ lại nghĩ thấy đau lòng cho cậu nữa.

Mặc Quân Dư tuy rằng chỉ có tám tuổi. Nhưng khi bị bắt ở cạnh với bọn buồn người kia, cậu bé xem như là đứa trẻ lớn tuổi nhất trong đám, cơ hồ việc nấu com nước mỗi ngày đều là ném hết cho cậu bé làm. Tài nghệ của Mặc Quân Dư cũng không tệ lắm, đây cũng chính là nguyên nhân mà bọn chúng đồng ý để cho Mặc Quân Dư nấu ăn. Bởi vì Mặc Quân Dư hoàn toàn không bán ra ngoài được, mỗi lần bán đi cũng đều sẽ tạo ra cho bọn chúng một đồng phiến toái. Bọn chúng nghĩ nghĩ, rồi đem cậu bé theo bên cạnh để cho cậu bé cùng với em gái đi làm ăn xin ở trong đường. Thậm chí bởi vì cậu bé làm đến không tồi, có lúc còn có ý nghĩa bồi dưỡng cho cậu bé trở thành người nối nghiệp trong tương lai của bọn chúng.

Mặc Quân Dư ngay từ đầu tự nhiên là bị cưỡng bách, có điều từ sau khi có Muội Muội bên cạnh, cậu bé liền dần dần trở thành cam tâm tình nguyện.

Những thứ khác không nói, chỉ là việc nấu nướng này thì chắc chắn là số một rồi. Cậu bé vì có thể lên trộm cho Muội Muội ăn nhiều hơn một chút, mới không làm cho Muội Muội bị đói.....

Sau đó lại được Phó Tinh Hạo cứu về, bà ngoại Phó cảm thấy đau lòng cho cậu, hoàn toàn không để cho cậu bé nấu ăn. Chỉ là sau đó bà ngoại Phó lại phải nhập viện, cho dù cô có muốn làm, cũng không có cách nào mà nấu com cho bọn họ ăn được. Phó Tinh Hạo lại với vàng đi kiểm tiền, cho nên chuyện nấu nướng này lại vào trong tay của Mặc Quân Dư.

Lúc cậu bé được Phó Tinh Hạo cứu, đã được hơn bảy tuổi. Phó Tinh Hạo ngay từ đầu tuy rằng không hề muốn đồng ý để cho cậu bé làm việc này. Nhưng xác thật là chính mình không có thời gian để làm, hơn nữa đồ ăn do Mặc Quân Dư làm thật sự rất ngon. Hơn nữa chính cậu ta cũng là một đứa trẻ lớn lên ở trong gia đình nghèo khó, cũng không cảm thấy một đứa trẻ bảy tuổi nấu com có gì kì lạ, nên đành chấp nhận.

Bởi vậy, so với Mặc Dung Uyên ở trong những buổi huấn luyện đã ngoại có cái gì thì ăn lấy này, cách chế biến thức ăn cũng chỉ có một hai cách mà nói thì, trù nghệ của Mặc Quân Dư xác thật là khá hơn nhiều.

Ăn xong món mì chẳng có hương vị gì kia, Mặc Dung Uyên nhận được cuộc gọi của Hầu Tử điện thoại đến, nhủu mày lại. Sau đó điện thoại cho Lư thúc, đợi sau khi Lư thúc đến đây rồi, Mặc Dung Uyên mở cửa ra, từ ở trong nhà rồi đi.....

Chân bị thương của hắn đã hồi phục gần như hoàn toàn, cũng là thời điểm trở lại quân đội chấp hành nhiệm vụ. Chỉ là, trước mắt có Mặc Quân Dư và Hàn Mộ Vi. Lần đầu tiên Mặc Dung Uyên vì chuyện rời khỏi mà trở nên rồi rầm lên.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 263: Ở chung?

Vừa mới xác định quan hệ yêu đương nên làm thế nào để ở chung?

Hàn Mộ Vi suy nghĩ rất nhiều, lại phát hiện một chút không không thể sử dụng được, bởi vì Mặc Dung Uyên lại rời đi rồi. Từ trong lời nói của Lư thúc Mặc Quân Dư có thể đoán ra được, hẳn phòng chừng lại là đi chấp hành nhiệm vụ. Hàn Mộ Vi cảm thấy có loại nhẹ nhõm thờ dài một hơi, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy có chút buồn bã.....

Cũng may cách kỳ thi đại học chỉ còn vồn vẹn một tháng. Vừa đến trường học, Hàn Mộ Vi liền đem những việc này đều hoàn toàn vứt bỏ ra sau đầu, bắt đầu nghiêm túc ôn tập.

Chu Quân Hào cuối cùng quay lại trường học, thương tích của cậu ta đã hồi phục gần như hoàn toàn. Hơn nữa sau khi đi học trở lại, Chu Quân Hào cũng không còn thấp điệu như lúc trước, bắt đầu không hề che dấu mà nghiêm túc ôn tập lên.

Lao đến giai đoạn mỗi tuần thi thử một lần, Chu Quân Hào nhảy từ trong hạng ba mươi ba của lớp nhảy lên đến hạng mười ba, làm cho không ít người cảm thấy bất ngờ.

Có điều, ở thời điểm bây giờ đối với lớp 2/3 mà nói thì, đây cũng không được xem là chuyện hiếm lạ gì cả. Hàn Mộ Vi chính là từ hạng 45 cuối cùng trong lớp mà đã nhảy thẳng lên đến top 3, mà còn có không ít mấy người bạn học

chính là vì ảnh hưởng bởi Hàn Mộ Vi mà bắt đầu thăng lên hạng cao hơn. Có một người bạn học thường xuyên đến tìm Hàn Mộ Vi hỏi bài đã từ hạng 42 mà trực tiếp nhảy thẳng lên hạng 24, tuy rằng thành tích vẫn là giống nhau. Nhưng thật sự cũng đã làm cho ba mẹ của bạn học sinh kia vô cùng mừng rỡ.

Lý lão sư cũng phi thường cao hứng, ánh mắt mỗi lần nhìn Hàn Mộ Vi cũng càng trở nên yêu thích hơn. Lý lão sư nhớ rất rõ ràng, khi các học sinh trong lớp của cô bắt đầu thay đổi, chính là bắt đầu từ Hàn Mộ Vi.

Ở ngày tiết thể dục, Hàn Mộ Vi và Chu Quân Hào cùng nhau đánh cầu lông. Bấy giờ kỹ thuật đánh cầu lông của Hàn Mộ Vi càng ngày càng giỏi lên, ngay cả Chu Quân Hào cũng cảm giác thấy áp lực. Nhưng mà chính vì cảm thấy có áp lực, Chu Quân Hào mới càng thích đánh cầu lông với cô.

Đánh xong một trận, cả người cũng đổ mồ hôi, Chu Quân Hào cười đem vợt, bóng nhét vào trong tay Hàn Mộ Vi: "Ồ đây chờ đi, mình đi mua đồ uống!"

Không đợi Hàn Mộ Vi đồng ý, liền một mình chạy ra khỏi chỗ sân cầu lông.

"Thật sự à? Hàn Mộ Vi cùng người ta ở chung? Cái gì, người nam kia còn có một đứa trẻ sao?!"

Vừa mới đến quầy bán quả vặt, mua xong đồ uống, Chu Quân Hào liền nghe được một câu như vậy, bước chân nhện không được mà ngưng lại, Chu Quân Hào ngừng lại, nhìn về cái bàn nhỏ ở một góc phía trong quầy. Trong đó, rõ ràng chính là Hàn Mộ Vũ cùng với những cô bạn học cùng lớp với cô ta.

"Không thể nào? Tại sao cô ta lại đi tìm một người đàn ông trưởng thành mà còn hơn bản thân cô ta đến nhiều tuổi như thế chứ?" Trong đó một người nữ sinh tựa hồ có chút không tin, khó hiểu mà lên tiếng.

Một cái khác nữ sinh cười khinh một tiếng. "Vi cái gì mà không được? Tôi nói cho các cậu nghe, tôi cùng Hàn Mộ Vi chính là ở chung một tiểu khu.....Trước đó còn luôn cam thấy kì lạ, vì sao cậu ta lại chuyển ra ngoài sống một mình như vậy. Sau đó đến lúc nhìn thấy người đàn ông kia dất tay cậu ta đi. Tôi mới biết được, thì ra cậu ta cần bản không phải là bị đuổi ra ngoài ờ! Mà chính là cậu ta dọn ra ngoài vì muốn ở chung với đàn ông!"

"Tôi vẫn là không tin..... Nếu như yêu sớm, thành tốt của cậu ta sao có thể duy trì được tốt đến như vậy?" Vẫn là cái cô nữ sinh tóc ngắn kia dường như cảm thấy có chút không tin được.

Nữ sinh tóc dài nhìn về phía Hàn Mộ Vũ, nói: "Tôi thì thì các cậu không tin, vậy Hàn Mộ Vi nói các cậu không tin hay sao? Hàn Mộ Vũ, cậu nói đi, Hàn Mộ Vi có phải chính là chuyện yêu đương mới cãi nhau với ba mẹ cậu rồi dọn ra ngoài hay không?"

Hàn Mộ Vũ cắn cắn môi dưới, không nói một lời.

Nhưng ở trong mắt nữ sinh tóc dài nhìn thấy, cái này chính là một loại cam chịu. "Cái loại người chỉ vì muốn sống cùng với đàn ông mà già vờ như là bị đuổi ra khỏi nhà như thế, lại còn đem trách nhiệm đẩy hết lên trên người người nhà của cậu như thế, cậu lại còn đang định giữ bí mật cho cô ta nữa sao? Hàn Mộ Vũ, cậu không phải cũng không ưa gì cậu ta hay sao? Trước đó còn dám đem rác đổ lên trên người mình, làm bộ là cậu ta làm..... Hừ, bây giờ bày đặt diễn vai trong thiên làm gì?!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 264: Người lặp lại lần nữa!!

Nét mặt của Mộ Vũ biến đổi, nắm chặt lấy đùi của mình, nỗ lực bài trừ, cười nhạt một cái. "Đồ, chuyện đó..... Không phải như các cậu nghĩ đâu....."

Cô ta không có tiếp tục nói thêm gì nữa, mấy nữ sinh quay mặt nhìn nhau, có chút nghi hoặc mà nhìn cô, chẳng lẽ việc này thật là có ẩn tình?

Mấy nữ sinh này đều là những học sinh có thành tích không được tốt lắm. Bình thường đều là thích trốn học đi ra bên ngoài vui chơi. Hàn Mộ Vũ từ trước đến giờ đều là khinh thường, hoàn toàn không muốn kết giao bạn bè với đám người này, chỉ là hiện tại.....

Hàn Mộ Vũ cắn răng, trong lòng vô cùng phẫn hận.

Từ sau khi kỳ chương trình《 đương sự 》kia được phát sóng ra. Những nữ sinh vốn chưa chung và khá thân thiết với Hàn Mộ Vũ kia đều không thêm đề ý đến cô ta. Rõ ràng chính mình trước nay đều không làm ra những chuyện gì tệ bạc hay xấu xa với bọn họ, chẳng qua là xem một cái chương trình, bọn họ đều không còn chút do dự mà đứng về phía Hàn Mộ Vi, còn đối với cô ta thì lạnh nhạt và trào phúng.....

Đến sau đó, thế nhưng ở trong lớp lại chỉ có những nữ sinh không chịu chuyển tâm học hành, chỉ thích đi chơi đang ở trước mặt này, mới chịu đồng ý nói chuyện cùng với cô ta.

Nếu không phải vì muốn đem chuyện này truyền ra bên ngoài mà nói, Hàn Mộ Vũ căn bản không muốn lãng phí thời gian ở cùng một chỗ với đám nữ sinh này. Cô ta cùng với đám người này không giống nhau, cô ta còn phải chuyển tâm chuẩn bị cho kì đại học sắp tới, thì được một thành tích thật tốt!

"Tóm lại..... Về chuyện này cái gì mình cũng không hề biết, các cậu đừng hỏi mình nữa!"

Cắn răng nói xong câu đó, Hàn Mộ Vũ cũng không quay đầu lại, liền nhanh chóng chạy đi mất.

Nhìn bóng lưng của Hàn Mộ Vũ thoải nhìn lại có phần chột dạ, nữ sinh tóc dài nọ nụ cười, "Nhìn thấy không? Hàn Mộ Vũ chột dạ như vậy..... Tôi đoán là nhà cậu ta đã hạ lệnh cấm, không cho cậu ta đem việc này nói cho chúng ta biết rồi....."

Nữ sinh tóc ngắn kia có chút không thể tưởng tượng. "Vậy là Hàn Mộ Vi thật sự ở chung với đàn ông sao? Chính là không phải nói người đàn ông kia có con hay sao?"

Nữ sinh tóc dài trào phúng mà gọi khẽ miệng lên, "Cô con rồi thì sao? Người đàn ông kia chính là ở chung với con mình mà, nói không chừng còn chính là bởi vì Hàn Mộ Vi mà đi ly hôn với vợ của mình nữa kia!"

"Cô lặp lại lần nữa!!"

Một giọng nói mang theo sự tức giận vang lên.

Nữ sinh tóc dài sững sốt, ngẩng đầu lên, liền thấy được khuôn mặt mang mắt kính của Chu Quân Hào.

Trong khoảng thời gian này chuyện mà Chu Quân Hào, Đoạn Thần Kiệt và Hàn Mộ Vi cùng với một vài người khác gặp phải bọn buồn người kia, ở Giang Thành Nhất Trung cũng truyền đến ồn ào huyền ảo. Có nữ sinh kia dĩ nhiên cũng biết chuyện này, lập tức liền nhận ra khuôn mặt được nhận bằng khen ngợi của Chu Quân Hào, gọi lên khỏe miệng, nữ sinh tóc dài đứng lên, xoa eo nhìn cậu ta:

"Như thế nào, nói đến cô gái cậu thích, không cao hứng? Có bạn lành, cậu cũng đi kiểm thật nhiều tiền, Hàn Mộ Vi cũng sẽ ở cùng với cậu thôi!"

Chu Quân Hào trong mắt ánh lửa bắn ra bốn phía, đồ uống ở trong tay chạm rã bị nắm chặt. Chai nước bị siết chặt đến nước bên trong đều bắn ra bên ngoài, cậu ta hung hăng mà đem chai nước ném xuống dưới

"A....."

Mấy nữ sinh kia đều bị dọa đến đứng bật dậy, sợ hãi mà trốn ở phía sau của nữ sinh tóc dài kia.

Tóc dài nữ sinh cũng bị dọa luôn rồi, cắn cắn môi dưới, cô ta quát cường mà nhìn chằm chằm Chu Quân Hào: "Như thế nào? Bị tôi nói trúng rồi, muốn đánh người?"

Chu Quân Hào cắn răng, oán hận mà trừng mắt nhìn cô ta, nắm tay siết chặt đến phát ra âm thanh. Cậu ta gắt gao nhìn chằm chằm nữ sinh ở trước mặt, dường như một giây tiếp theo nắm đấm kia thật sự sẽ đánh lên trên khuôn mặt của cô nữ sinh kia!

Một giọng nói mềm mại đột nhiên vang lên, "Không phải nói mua đồ uống sao? Chu Quân Hào, cậu đang làm gì?"

Chu Quân Hào sững sốt, quay về phía sau nhìn, liền thấy được dưới ánh mắt trời thiếu nữ một thân vận động phục màu trắng, cả người phảng phất sẽ sáng lên.....

Nắm tay không tự giác mà buộc chặt, nhưng căng chặt thân thể lại như thể nào cũng thu không được.

Cậu ta trước nay chưa từng đánh con gái. Nhưng nữ sinh tóc dài trước mặt này thật sự là khiến cho cậu ta lần đầu tiên sinh ra cảm giác kích động đến muốn đánh người như thế!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 265: Hấn thế nhưng thích Hàn Mộ Vi!

Chính là, Hàn Mộ Vi tới, cậu ta không thể để Hàn Mộ Vi nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Nếu không có sẽ liền biết được, những nữ nhân ghé tòm kia ở sau lưng nói xấu cô như thế nào.....

Chu Quân Hào cắn răng, sinh sôi đem nắm tay thu trở về.

Đối diện mấy nữ sinh rốt cuộc thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Ngay cả cái cô nữ sinh tóc dài kia, cũng nhịn không được nuốt nuốt nước bọt.

Chu Quân Hào nhìn Hàn Mộ Vi cười, đang muốn đi về hướng bên kia, rồi lại nghĩ tới cái gì, quay đầu lại, lạnh lùng mà nhìn chằm chằm cái cô nữ sinh tóc dài kia: "Những lời đã nói vừa rồi..... Cô tốt nhất là đem hết toàn bộ nuốt hết vào trong bụng cho tôi. Nếu không thì..... Cô đừng nghĩ rằng tôi sẽ không đánh con gái!"

Nói xong, cậu ta ngay cả quay đầu cũng không quay lại nhìn, mà tiếp chạy đến chỗ của Hàn Mộ Vi bên kia.....

Cô nữ sinh tóc dài kia hừ thoát mà ngồi vào trên ghế ở sau lưng, nữ sinh tóc ngắn trong lòng cín đang sợ hãi nói: "Trời ạ, cái tên Chu Quân Hào kia cũng thật là đáng sợ....."

Cô cô nữ sinh khác đột nhiên nói:

"Nhìn bộ dạng tức giận như thế của cậu ta, hình như là thật sự thích Hàn Mộ Vi....."

Lời này không biết vì sao làm cho tim nữ sinh tóc dài kia có chút đau đớn, ánh mắt của nữ sinh tóc dài kia nhanh chóng trở nên lạnh băng lên, "Cô ta rốt cuộc là tốt ở điểm nào, mà lại nhiều nam sinh đều thích cô ta như vậy!!"

Hai người nữ sinh khác nhìn cô ta dữ tợn mặt liếc mắt một cái, tức khắc không dám nói tiếp nữa.....

Nữ sinh tóc dài neho luôn là rất nhạy bén. Ngay từ đầu cô ta đã phát hiện ra, Đoàn Thần Kiệt đối với Hàn Mộ Vũ rất có hảo cảm, rất nhiều nữ sinh tìm cậu ta nói chuyện, ngoài mặt cậu ta đối với mỗi một người khác đều tỏ ra giống như bạn bè rất là thân thiết. Nhưng cô lại nhìn thấy, chỉ có những lúc ở cùng với Hàn Mộ Vũ, ở nơi đấy mắt cậu ta sẽ hiện lên ý cười nhàn nhạt.....

Đúng vậy, cô ta thích Đoàn Thần Kiệt. Cơ hồ là là giống như suy nghĩ của một nửa nữ sinh ở Giang Thành Nhất Trung, hoàng tử ở trong suy nghĩ của cô ta chính là Đoàn Thần Kiệt.

Thành tích của Đoàn Thần Kiệt quá ưu tú, mà thành tích của cô ta quá kém cỏi. Vĩnh viễn không đạt tiêu chuẩn, bởi vậy cô ta biết, Đoàn Thần Kiệt là không có khả năng mà liếc mắt nhìn đến cô ta một cái. Cho nên cô chỉ là xa xa mà nhìn cậu ta, yêu thầm cậu ta, liền thỏa mãn.

Thực giác của con gái vẫn luôn là rất nhạy bén. Ngay từ đầu cô ta đã phát hiện ra, Đoàn Thần Kiệt đối với Hàn Mộ Vũ rất có hảo cảm, rất nhiều nữ sinh tìm cậu ta nói chuyện, ngoài mặt cậu ta đối với mỗi một người khác đều tỏ ra giống như bạn bè rất là thân thiết. Nhưng cô lại nhìn thấy, chỉ có những lúc ở cùng với Hàn Mộ Vũ, ở nơi đấy mắt cậu ta sẽ hiện lên ý cười nhàn nhạt.....

Tuy rằng ghen ghét, nhưng Hàn Mộ Vũ xác thật rất ưu tú. Cô ta tuy rằng thấy khổ sở, lại vẫn là lựa chọn đứng ở phía xa xa mà nhìn.

Mà không biết từ khi nào bắt đầu, Đoàn Thần Kiệt đã thay đổi.

Ánh mắt của cậu ta bắt đầu càng nhiều tập trung ở trên người Hàn Mộ Vi kia, người mà từng bị rất nhiều người xem thường và chửi mắng. Ngay cả chính bản thân cậu ta cũng không hề nhận ra, mỗi lúc cậu ta mà nhìn Hàn Mộ Vi, trong ánh mắt có thường thức cùng giấy giả.

Đúng vậy, so với sự thường thức đơn thuần mỗi lần nhìn Hàn Mộ Vũ là hoàn toàn khác biệt. Lúc nhìn Hàn Mộ Vi, ánh mắt của Đoàn Thần Kiệt trở nên quá phức tạp.

Cậu ta nỗ lực mà ở gần căn chính mình không để cho Hàn Mộ Vi hấp dẫn!

Điều này cũng có nghĩa là, cậu kỳ thật..... Càng để ý Hàn Mộ Vi! Cậu ta thích Hàn Mộ Vi!!

Điều này khiến cho nữ sinh tóc dài kia đối với Hàn Mộ Vi càng ngày càng chán ghét, theo loại cảm giác này càng thêm thâm nhập. Cô ta không có cự tuyệt Hàn Mộ Vũ chủ động tiếp cận, ý đồ từ Hàn Mộ Vũ trong miệng tìm hiểu chuyện của Hàn Mộ Vi. Lại phát hiện Hàn Mộ Vũ chính là cái một con người trong ngoài không đồng nhất. Cô ta rõ ràng là chán ghét Hàn Mộ Vi, mặt ngoài lại trung ra một bộ dạng thành mẫu lương thiện cho người ta xem. Chưa bao giờ nói Hàn Mộ Vi một câu nói bậy, lại tổng ở đâm ba câu gian, liền làm người khác đối với hình tượng của Hàn Mộ Vi hoàn mỹ sinh ra hoài nghi, cứ giống như là mới vừa nãy thôi.....

Cô ta không có cách nào từ miệng của Hàn Mộ Vũ mà biết được nhiều. Lại vô tình phát hiện được, bà nội của mình chính là đang cùng ở Hàn Mộ Vi ở chung ở một tiểu khu!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 266: Trần Duyệt dao

Vốn dĩ không thích cùng với bà. Riêng là thứ bảy cô ta lại phải chạy đến nhà bà nội mình ở, lại ngoài ý muốn từ trong cuộc trò chuyện của bà nội và đi Lâm biết được chuyện. Thì ra Hàn Mộ Vi lại không biết liêm sỉ như thế lại dám cùng đàn ông ở chung với nhau!!

Hon nữa, người đàn ông kia lại còn dắt theo một đứa nhỏ.....

Điều này khiến cho cô ta vô cùng hưng phấn lên. Giống như đã bắt được nhược điểm của Hàn Mộ Vi trí mạng.

Có điều, cô ta biết cái đi Lâm kia từ trước đến nay thích bắt quái. Lời nói ra không chắc chắn là sự thật, liền hỏi qua bà nội của mình một chút. Kết quả bà nội cô ta cũng nói, tuyệt đối chính là như vậy. Bà nội của cô ta đã từng rất nhiều lần nhìn thấy Hàn Mộ Vi với người đàn ông kia cùng nhau chạy bộ. Tuần trước thậm chí còn nhìn thấy Hàn Mộ Vi cùng người đàn ông kia không biết xấu hổ mà thân thiết ở ngay thang máy công cộng!!

Nữ sinh tóc dài kia tên là Trần Duyệt Dao, bà nội của cô ta, kỳ thật chính là cái vị bà Trần kia lần đó nhìn thấy Mặc Dung Uyên và Hàn Mộ Vi ôm nhau.

Bà Trần vốn dĩ chỉ là nói nhiều, ở nhà oán giận một chút, ngay lúc cháu gái của mình hỏi đến không hề giữ lại mà lại đem hết suy đoán của bản thân nói ra. Lại không ngờ tới, Trần Duyệt Dao hỏi về những điều này đều có mục đích riêng cả.

Nhìn Hàn Mộ Vi và Chu Quân Hào cười rồi khỏi quẩy bán quả vật. Trần Duyệt Dao cười lạnh một tiếng.

Hàn Mộ Vi, cô cũng là thật lợi hại! Già vờ đáng thương à, để lừa gạt tên nam nhân hay sao? Tôi thật muốn nhìn xem, nếu như đem hết tất cả mọi chuyện này phơi bày ra ánh sáng, cô còn có thể cười được nữa hay không?

Bên kia, Chu Quân Hào thật cẩn thận mà tránh né đi đề tài về chuyện khi này. Cậu ta một chút cũng không muốn để cho Hàn Mộ Vi biết được chuyện của mấy người nữ sinh đó nói khi này. Nhưng cậu ta lại không biết, Hàn Mộ Vi thật ra đã sớm đi đến đó, chỉ là ở ngay lúc cậu ta chuẩn bị ra tay sắp đánh người rồi, mới sột roẹt mà nhảy ra ngăn cản thôi.

Mà hiện tại, cô cũng đang giả vờ không hề biết gì.

Nếu cậu ấy không muốn để cho mình biết chuyện này, vậy thì cứ vô như không biết gì đi!

Hàn Mộ Vi như vậy nghĩ.

Hai người đều ôm tâm tư giống như nhau, cố tình mà tránh đi cái đề tài này. Suốt một đường cứ coi như là không có việc gì mà quay trở lại lớp học.

Hàn Mộ Vi vốn dĩ cho rằng lời đồn đãi cũng chỉ là lời đồn đãi thôi. Chỉ cần cô không thêm đề ý đến nó, căn bản là sẽ không thể nào làm ảnh hưởng đến cô được. Nhưng mà rất mau cô đã phát hiện ra mình suy nghĩ sai rồi.

Ngày hôm sau lúc mới bước vào cổng trường, trên đầu liền có vô số tờ giấy trên từ trên rơi xuống.....

Hàn Mộ Vi sững sốt, trong tay vừa lúc bắt lấy được một tờ giấy. Nhìn thấy ảnh của bản thân mình bị chụp in trên tờ giấy, sắc mặt tức khắc biến đổi.

"Xé ra khuôn mặt thật của học sinh xuất sắc nhất: Bỏ trốn ở chung, bắt cả hai tay....."

Trên tờ giấy chính là hình ảnh lần đó cô cùng Mặc Dung Uyên đi mua thức ăn trở về, từ trên xe bước xuống.....

Bức ảnh này tương đối mơ hồ, góc độ cũng có chút kỳ lạ, thoạt nhìn hình như là từ ở trên lầu chụp xuống. Mà góc độ này..... Tiểu Bao Tử thực mau phản tích ra được: "Chủ nhân, góc độ này tuyệt đối là lầu dưới chụp! Chỉ có thể là ở mấy toà nhà dưới lầu dưới của chúng ta chụp tới....."

Lầu dưới..... Người chụp chính là đi Lâm sao?

Hàn Mộ Vi hít sâu một hơi, may mắn, ở trên đó tuy chụp được rõ ràng khuôn mặt của cô. Nhưng lúc đó Mặc Dung Uyên đang xoay người tiếp nhận hai túi đồ ăn trong tay của cô, chỉ bị chụp được bóng lưng cao lớn của hắn.....

Cô biết thân phận của Mặc Dung Uyên rất đặc biệt, đặc biệt chính là thân phận làm quản nhân của hắn. Thường xuyên bắt buộc phải đi làm một số nhiệm vụ bí mật, không thích hợp để phơi bày ra ánh sáng.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi rất nhiều, cô nhìn về phía một bức ảnh khác. Trên đó chính là ảnh chụp được cảnh Chu Quân Hào và cô cùng nhau từ trong quầy bán quà vật đi ra, cô còn đang nhận lấy chai nước từ trong tay của Chu Quân Hào.....

Rõ ràng chỉ là tình cảnh bạn học bình thường với nhau, nhưng lại bị đặt cạnh bên nhau như thế, lại cũng có chút ái muội lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 267: Truyền đơn

Đặc biệt là ở khoảnh khắc chụp được, vừa khoé lúc hai người đứng đối diện nhìn nhau. Hai người: một thiếu nữ và một thiếu niên mặc đồ đồng phục, thoạt nhìn thật giống như cảnh tring truyện tranh ngày thơ.....

Hàn Mộ Vi thở dài, không có đọc xuống nội dung ở phía dưới. Nhìn thấy hai tấm hình và tiêu đề của tờ giấy, cô liền biết đại khái được ở dòng phía dưới sẽ viết những gì.

Những bạn học xung quanh cũng giống như cô, rất nhiều người cũng ngạc nhiên mà bước đến nhặt những tờ giấy từ trên trời rơi xuống kia. Sau khi xem được tiêu đề nội dung tờ giấy, không khỏi quay sang nhìn Hàn Mộ Vi thêm mấy lần. Ánh mắt kì lạ, những tiếng xì xầm nhỏ nhỏ khiến cho Hàn Mộ Vi thật sự có chút muốn bật cười.

Những chuyện như vậy, cô đã trải qua bao nhiêu lần rồi?

Đã nhiều đến mức khiến cô cảm thấy mình chết lặng đi.

Bình tĩnh mà đem tờ giấy kia bỏ vào trong thùng rác. Dưới sự an ủi của Tiểu Bao Tử Hàn Mộ Vi đi vào trong lớp. Không có bất ngờ gì xảy ra, những bạn học kia ở trong lớp đang xem kia thấy cô bước vào trong lớp trong nháy mắt mọi người đều yên lặng xuống.

Toàn bộ phòng học tức khắc tĩnh đến mức ngay cả cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy được.

Hàn Mộ Vi bình tĩnh mà ngồi xuống ghế, sửa sang lại sách vở, không có nhìn đến tới bất kỳ người nào.

Đôi mắt dư quang, cô đã nhìn thấy được những tờ giấy trên xuống lúc này kia đang nằm ở trên bàn của một vài người bạn ở trong lớp. Xem ra trước lúc cô bước vào trong lớp, bọn họ cũng chính là đang thảo luận việc này đi!

Hàn Mộ Vi cầm lấy sách ra, an tĩnh mà đọc. Đầu óc lại cảm giác có chút phức tạp, một chữ không hoàn toàn không đi vào trong đầu đi.

Vốn tưởng rằng những việc này ảnh hưởng không được đến cô. Chỉ là ngày lúc này khi cả căn phòng đều im lặng, đột nhiên cô lại có một chút cảm giác mất mát đang dâng lên.....

Trong khoảng thời gian này không phải một người đều ở cạnh nhau khá tốt hay sao? Những người này.....

Cũng giống như là lúc trước rồi sao, chỉ là nhìn thấy hai tấm hình kia liền cho là có làm những chuyện như thế sao? Bọn họ, đang khinh bỉ cô sao? Ngay cả Tề Tư Mẫn và Chu Quân Hào, hai người mà trong khoảng thời gian này có chậm rãi tín nhiệm, trở thành bạn bè với nhau, hai người bọn họ cũng giống như thế sao.....

Tâm trạng của Hàn Mộ Vi trở nên phức tạp lên, trong lúc đọc sách lại bắt đầu phát ngốc ra.

Ngay lúc đó ở mũi cô cảm thấy có chút chua. Lần đầu tiên sinh ra một loại cảm giác muốn khóc lên, tâm phiền ý loạn mà khép lại sách lại, đứng lên. Ngay lúc định đi ra bên ngoài, "Phanh" một tiếng, một bóng người từ cửa sau vọt tiến vào trong, vừa thấy đến cô, liền kích động nói: "Hàn Mộ Vi, bọn mình bắt được!!"

Bất..... được rồi?

"Bắt được..... Cái gì?" Cô ngây ngốc hỏi.

Người đến là Tiểu Bàn là người bạn học trong khoảng thời gian này thường xuyên đến bắt chuyện với cô. Bạn học Tiểu Bàn nhanh chóng nắm lấy cái mắt kính sắp từ trên mặt rơi xuống, trong tay đang cầm một đồng giấy màu trắng, ném lên trên bàn, nói:

"Chúng mình bắt được! Cái người mà ở trên tầng cao nhất rải mấy thứ này xuống..... Chính là Trần Duyệt Dao ở lớp một kia!!"

Lúc này, Tề Tư Mẫn từ trước cửa cũng vọt vào trong lớp, vừa thấy được Hàn Mộ Vi, liền kích động nói: "Cái con nhỏ Trần Duyệt Dao kia thật là vô si!! Vốn dĩ bọn mình muốn bắt cô ta đến lớp để xin lỗi với cậu. Không ngờ cô ta lại trực tiếp chạy trốn đến phòng của hiệu trưởng, nói muốn nói cho hiệu trưởng!!"

"Hiệu trưởng" này hai chữ vừa ra, mấy người bạn đang yên lặng ở trong lớp nghe thấy xong liền bắt đầu kích động lên, "Không thể nào?! Cô ta thật sự đi đến phòng hiệu trưởng?!"

"Đi thì đi! Thân chính không sợ bóng tà*! Mộ Vi không có làm chuyện như thế. Không phải chỉ dựa vào mấy câu mà cô ta nói ra là có thể tạo được dao!"

(Thân chính không sợ bóng tà* /身正不怕影子斜/ giống như ý nghĩa của câu “ Cây ngay không sợ chết đứng)

"Cái có Trần Duyệt Dao kia có bị bệnh không? Hàn Mộ Vi đắc tội cô ta ở chỗ nào?"

Mọi người mồm năm miệng mười, hoàn toàn không cho Hàn Mộ Vi nói chuyện cợ hội. Chu Quân Hào đột nhiên cầm một đồng tờ truyền đơn kia đi vào trong lớp, thờ hồn hên nói, "Các cậu còn ở đây cãi nhau có lợi ích gì chứ! Ở dưới đất còn còn rất nhiều tờ truyền đơn đó, các cậu mau mau đi giúp nhặt hết mấy tờ đó đi....."

Trên trán của cậu ta đang tức ra đầy mồ hôi. Đại Hạ Thiên sắp giấy cậu ta đang cầm trong tay có ít nhất cũng phải là một trăm tờ giấy.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 268: Người nhiều lực lượng đại!

Đôi mắt của Hàn Mộ Vi đột nhiên ướt ướt.

Không kịp cảm động, những người bạn học ở trong lớp này vốn rất cẩn thận mà im lặng kia ngh Chu Quân Hào vừa nói như thế, sỏi nổi ra bên ngoài chạy: "Đúng vậy. Bây giờ còn chưa đến giờ vào lớp, mau lên mau lên đem mấy cái kia nhặt về hết đi....."

"Đứng đứng đứng! Mọi người cùng nhau làm đi, người nhiều lực lượng lớn!"

"Hàn Mộ Vi, cậu yên tâm. Nếu như mà hiệu trưởng tìm cậu, bọn mình nhất định sẽ giúp cho cậu!"

Ở trong nồm năm miệng mười, những người này sau đó đều chạy ra ngoài. Bây giờ chỉ mới có hơn bảy giờ bốn mươi mấy phút, trong lớp hiện tại có hai mươi ba người, đều chạy đi ra ngoài. Ở dưới sân trường mà lượm nhặt những tờ truyền đơn đó.....

Hàn Mộ Vi ngơ ngác mà nhìn một màn này, đôi mắt đột nhiên đỏ lên.

Đoạn Thần Kiệt vừa mới đến trường học. Lại nhìn thấy không ít người tốp năm tốp ba đang cầm tờ truyền đơn không biết là đang thảo luận về chuyện gì nữa. Vừa khéo dưới chân giẫm phải một tờ. Cậu ta cúi người nhặt lên, liền thấy được hai tấm hình được in trên tờ giấy, mấy nhện không được nhân nhỏ lại.....

Còn không có tới kịp nghĩ nhiều, liền thấy bạn học trong lớp của mình một đám ủa ra ngoài. Một đám người động tác nhanh chóng nhặt lượm những tờ truyền đơn đang rơi đầy ở dưới đất. Đang lúc cậu ta nhìn chăm chăm, còn có người vỗ vỗ bờ vai của cậu ta: "Đoạn Thần Kiệt, cậu đang ngăn người cái gì thế à? Mau mau nhặt đi a!"

"..... Nga." Đoạn Thần Kiệt sững sốt một chút, cũng cùng với mọi người nhặt những tờ đó lên.

Chức nhiệm lớp Lý lão sư vừa lúc từ cổng trường khẩu tiến vào. Nhìn thấy những học sinh ở dưới lầu đều là lớp của mình, còn đều đang nhặt truyền đơn, có chút kỳ quái, "Đoạn Thần Kiệt, các em đều ở chỗ này làm cái gì?"

Trong tay Đoạn Thần Kiệt đã nhặt được bảy tám tờ truyền đơn. Nhìn thấy Lý lão sư, nghĩ vậy việc cuối cùng Lý lão khẳng định cũng sẽ biết đến, thờ dài, đem truyền đơn đưa cho Lý lão sư.

Lý lão sư vừa xem, sắc mặt tức khắc liền thay đổi.

"Bảo mọi người sau khi nhặt xong rồi, toàn bộ giao đều giao đến cho cô hết." Phản phó xong, Lý lão sư cầm một tờ truyền đơn, đang muốn đi, lại nghĩ đến cái gì, hỏi: "Hàn Mộ Vi đi học không?"

Đoạn Thần Kiệt sững sốt, cậu ta cũng mới đến, cũng không biết.

Một người bạn học ở bên cạnh nghe thấy, liền nói: "Lão sư, cậu ấy có đi học, đang ở trong lớp đó!"

Lý lão sư gật gù đầu, bước nhanh đi về phía lớp học của 2/3.

Nhưng mà Lý lão sư còn chưa kịp gặp được Hàn Mộ Vi, thì đã bị một em học sinh khác gọi lại: "Lý lão sư, hiệu trưởng có việc tìm cô."

Lý lão sư nhìn tờ truyền đơn ở trong tay, thờ dài.

Vốn đang hy vọng trước khi chuyện này lan rộng ra thì nhanh chóng giải quyết..... Thờ dài, Lý lão sư xoay người trước hướng phòng hiệu trưởng mà đi.

Cứ cho rằng hiệu trưởng tìm mình là muốn giải quyết chuyện của Hàn Mộ Vi. Nhưng mà sau khi đến đó được một lúc, Lý lão sư lập tức phát hiện, hiệu trưởng thoát nhìn thấy về mặt của hiệu trưởng cũng là không muốn để chuyện này bị lan truyền rộng ra bên ngoài.

Nghĩ một chút, dù sau Hàn Mộ Vi cũng là học sinh xuất sắc nhất ở trong trường của học. Một tháng sau là thi đại học rồi, Hàn Mộ Vi vô cùng có khả năng thi được thành tích cao nhất.....

Không chỉ đảm bảo cho Hàn Mộ Vi có một suất học lên quan trọng, là thành tích tốt nghiệp ưu tú trong tương lai của trường bọn họ. Hơn nữa bản thân của cô cũng có thân phận đặc biệt, không phải bởi vì cô xuất thân từ Hàn gia-nhà giàu có một ở Giang Thành. Cũng không phải chuyện lúc trước cô thường nộp giấy trắng mà Hàn Tử Tư đã viết séc quyền một số tiền lớn để cho cô nhập học. Mà chính là bởi vì Hàn Mộ Vi là nhân vật chính trong chương trình hiện đang nổi tiếng nhất《 đương sự 》, mức độ nổi tiếng của cô hiện tại dường như đã lan ra ở phạm vi cả nước. Hơn nữa bởi vì gặp phải sự kiện của bọn buồn người lần trước mà lại nổi tiếng ở cả nước khen ngợi, còn được cấp cao của thành phố đứng ra khen ngợi.....

Một người học sinh như vậy, hiệu trưởng chắc chắn ngay từ đầu sẽ không như Lý lão sư mà lo lắng như thế, cũng không dễ dàng tin theo lời của người khác đến nói.

Lý lão sư cuối cùng cũng yên lòng.

Nhưng mà việc này dù sao cũng sẽ gây ra ảnh hưởng nhất định. Vẫn bắt buộc phải tìm ra được nguyên nhân rõ ràng. Đây chính nguyên nhân mà hiệu trưởng tìm Lý lão sư.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 269: Nàng không đáng người làm như vậy

"Việc này nhất định phải điều tra rõ. Còn nữa cô nói với Hàn Mộ Vi, bảo em ấy hãy yên tâm đi, dốc sức chuẩn bị thật tốt để thi đại học....." Hiệu trưởng nhắc mãi.

Lý lão sư gật gù đầu, đến lúc quay trở lại phòng lớp 2/3, lại phát hiện Hàn Mộ Vi đã không thấy.

"Lão sư!! Mau đi đến lớp 1/3, Chu Quân Hào đánh nhau!"

Một học sinh vừa nhìn thấy Lý lão sư không khỏi kích động mà lên tiếng.

"Đánh nhau?! Sao lại thế này?!"

Lý lão sư nhủ mảy lại.

Người học sinh kia đem sự việc phát sinh trước đó kể rõ lại một chút. Thì ra, lúc sau khi Lý lão sư bị hiệu trưởng gọi đi, tất cả học sinh trong lớp đều trở lại, sau đó lại biết được chuyện chức nhiệm của mình bị hiệu trưởng gọi đến gặp, mọi người đều đang lo lắng có phải hiệu trưởng đang muốn xử lý Hàn Mộ Vi hay không, hoặc là sẽ cho cô thôi học.

Chính ở vào ngay lúc tuổi dậy thì dễ dàng nhiệt huyết sôi trào, mọi người trong lớp càng nói càng kích động. Chu Quân Hào cũng đặc biệt như thế, ngay lúc biết được những tờ truyền đơn kia chính là do Trần Duyệt Dao phát tán ra, Chu Quân Hào lập tức liền phát hỏa, bỏ ngoài tai những lời nói kia, xông lên trên lầu, nói muốn tìm Trần Duyệt Dao tính sổ!

Cậu ta ngay lúc này cũng mới nghĩ ra, tấm hình chụp cậu ta và Hàn Mộ Vi nhất định đã được Trần Duyệt Dao chụp lên ở ngay quầy quà vật ngày hôm đó! Cô ta lại dám làm lơ đi lời cảnh cáo của cậu ta, lại còn làm lớn chuyện ra đến mức này. Còn khả năng sẽ ảnh hưởng đến Hàn Mộ Vi.....

Con tức giận của Chu Quân Hào cứ thế mà bùng lên, không có cách nào mà ngăn cản lại được.

Hàn Mộ Vi vốn dĩ đang rất cảm động, đi vào toilet rửa mặt để tề tắp lại một chút. Một lát sau, về lớp thì lại nghe thấy chuyện này, lo lắng Chu Quân Hào bị kích động như thế không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa, Hàn Mộ Vi cũng xông lên trên lầu theo.

Vừa đến lớp 1/3, liền nghe thấy những tiếng âm thanh ồn ào. Thì ra là Chu Quân Hào nắm lấy cổ áo của Trần Duyệt Dao, hung tợn mà trừng mắt nhìn cô ta. Những người khác ở trong lớp 1/3 đầy đã bị dọa sợ hết rồi, trong đám người bọn họ cũng có một số người nhìn thấy được tờ truyền đơn kia. Nhưng bây giờ cũng mới vừa biết được, việc này lại là do Trần Duyệt Dao làm ra.

Những quần chúng đứng đây vây xem cũng đều có chút nghi hoặc. Trần Duyệt dao vì cái gì lại đột nhiên làm chuyện như vậy? Cô ta và Hàn Mộ Vi rõ ràng không hề có xung đột gì với nhau?

Hai người chị em của Trần Duyệt Dao cũng kích động lên, bắt lấy Chu Quân Hào không để cho quyền kia của cậu ta đánh xuống. "Chu Quân Hào, cậu có chứng cứ gì mà nói đây là Duyệt Dao làm không hả?! Cậu tận mắt chứng kiến hay sao?"

Chu Quân Hào gắt gao mà trừng mắt nhìn Trần Duyệt Dao, cười lạnh một tiếng. "Bạn học trong lớp tôi nhìn thấy, thế nào cần tôi tìm bọn họ đến mặt đối mặt chất vấn sao?! Trần Duyệt Dao, tự cô nói đi, việc này có phải là do cô

làm hay không?!"

Trần Duyệt Dao cười lạnh một tiếng, cũng không để bụng chính mình bị buộc đến thiếu chút nữa té ngã ở cây chổi đôi chặt vật, khiêu khích mà nhìn Chu Quân Hào: "Là tôi làm thì sao hả? Chu Quân Hào, cậu thể này đang chột dạ sao? Bằng không vì cái gì kích động như vậy? Bị người ta chần đạp hai thuyền(bắt cả hai tay) còn vì cậu ta mà tức giận, cậu có bệnh đúng không? Cũng đúng, có thể xem trọng loại con gái như thể bản thân cậu thật sự có bệnh!"

"Cồ....." Chu Quân Hào nghiêng rặng nghiêng lợi mà trừng mắt nhìn cô ta, một nắm đấm khác liền hướng về phía bên phải mặt cô ta chuẩn bị đánh xuống!

Trần Duyệt Dao theo bản năng nhắm mắt lại, bộ dạng của cô ta ngoài mặt không có chút sợ hãi gì. Kỳ thật trong lòng vẫn là có chút sợ hãi, vẫn khiêu khích cậu ta, bất quá là vì không muốn chịu thua cậu ta thôi.

Nhưng cô ta không nghĩ tới, Chu Quân Hào thật sự dám động thủ. Thời điểm đang sợ hãi mà nhắm hai mắt chờ đợi kia một quyền dùng ở trên mặt, chỉ nghe được một tiếng kinh hô, một giọng nói nhẹ nhàng mang theo lạnh đảm vang lên:

"Cậu ta không đáng để cho cậu là như thế."

Trần Duyệt Dao chậm rãi mở to mắt, liền thấy được sườn mặt trắng nõn không rãnh của Hàn Mộ Vi, cô bình tĩnh mà nhìn Chu Quân Hào, một tay giữ lấy cánh tay của Chu Quân Hào lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 270: Hàn Mộ Vi, ta muốn giết ngươi!!

Chu Quân Hào cắn răng, nhưng vẫn là còn có chút tức giận, "Hàn Mộ Vi, không cần cậu phải lo! Việc này không chỉ là chuyện của cậu, cô ta cũng là chọc tới mình....."

"Mục tiêu của cậu ta là mình, cậu bị cậu ta chọc tức, đó là chuyện cậu ta muốn." Hàn Mộ Vi ngữ khí thấp phần bình tĩnh, rất êm tai, làm người nghe cô nói chuyện cũng nhịn không được đã chịu ảnh hưởng, trở nên bình tĩnh trở lại.

Chu Quân Hào hít sâu một chút, rốt cuộc vẫn là buông nắm tay xuống, chỉ là trên mặt biểu tình như cũ mang theo tức giận cũng không cam lòng.

Trần Duyệt Dao thấy một màn như vậy, trong lòng thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Cô ta vốn chính là tính tình phản nghịch, là gan lại lớn, cho nên mới dám làm ra chuyện đem ném phát những tờ truyền đơn ở toàn trường như thế. Hiện tại nhìn thấy Chu Quân Hào can bản không dám đánh cô ta, là gan lại lớn lên, khiêu khích mà hướng tới Hàn Mộ Vi nói:

"Thật ghê gớm, cô chính là dùng thủ đoạn như thế nên mới thu phục được hai tên đàn ông cùng một lúc à? Lợi hại như vậy, còn học hành làm cái gì nữa a? Ấu đần thêm nhiều đàn ông nữa..... A....."

Còn chưa nói xong, liền thấy Hàn Mộ Vi đột nhiên cầm lấy chai nước khoáng đóng chai lạnh của một bạn học sinh đang ở cạnh đó đứng vậy xem, không chút do dự tạt trên đầu Trần Duyệt Dao đồ hết xuống người cô ta!!

Trần Duyệt Dao không dám tin tưởng mà trừng lớn đôi mắt, kêu to, "Hàn Mộ Vi, tao phải giết mày!!!"

Đầu Trần Duyệt Dao tán loạn, tóc còn nhỏ nước xuống quần áo, vuron móng tay dài nhào đến chỗ Hàn Mộ Vi!

Chu Quân Hào và mấy người học sinh bên cạnh đứng lúc đó giữ chặt cô ta lại, không cho cô ta có cơ hội đến gần Hàn Mộ Vi.

Những học sinh lớp 1/3 khác ở bên cạnh đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một màn này. Người kia nguyên bản cầm nước lạnh tính toán uống vẫn đang duy trì cảm động tác cầm chai nước, về mặt khiếp sợ mà nhìn Hàn Mộ Vi.

Khuôn mặt Hàn Mộ Vi thanh lệ, trắng nõn sạch sẽ trên mặt lần đầu tiên hiện lên cảm xúc rất rõ ràng, cô nhìn chăm chăm Trần Duyệt Dao, nói ra từng câu từng chữ: "Miệng của cô quá bẩn rồi! Nên phải rửa lại cho sạch sẽ một chút....."

Nói xong, cô hít sâu một hơi, nhìn về phía người bạn nam sinh bên cạnh khoa, nở ra một nụ cười, nói: "Thật ngại quá, bạn học. Tôi sẽ bồi thường lại cho nước cho bạn."

Người bạn nam sinh kia sững sốt một chút, ngơ ngác mà nhìn nụ cười ở trên khuôn mặt Hàn Mộ Vi. Cậu ta trước đó chưa từng được gặp qua vị nhân vật phong vân nổi tiếng ở trong trường. Đây chính là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy cô ở khoảng cách gần gũi như vậy.....

Không biết có phải hay không bởi vì cô không hề giống như trước giống nhau không có nhân khí, nam sinh thế nhưng có cảm giác cảm thấy ngại người ra. Cậu như thế nào cảm thấy..... Hàn Mộ Vi kỳ thật..... lớn lên lại xinh đẹp đến như vậy chứ?

Lấp bắp nói: "Không..... Không cần."

Hàn Mộ Vi nhìn cậu ta gật gật đầu, không nói thêm gì, xoay người liền rời đi lớp học của lớp 1/3.

Cái người nam sinh kia ngược lại có chút hối hận lên, cậu ta vì cái gì muốn nói "Không cần" chứ? Nếu như cậu nói "Được" nói không chừng cô sẽ mua nước lại cho cậu ta.....

Nam sinh còn đang ảo não, mà lúc này, mấy người học sinh đang giữ lấy Trần Duyệt Dao cũng buông cô ta ra. Trần Duyệt dao kích động mà liền phải đuổi theo Hàn Mộ Vi, lại bị Chu Quân Hào ngăn cản xuống lại. Chu Quân Hào vốn dĩ chính là luyện võ thuật, anh trai của cậu ta là cảnh sát, cậu ta từ nhỏ cũng đã chịu không ít ảnh hưởng. Ánh mắt sắc bén hung ác gắt gao mà nhìn chăm chăm Trần Duyệt Dao, làm cho Trần Duyệt Dao có chút bị dọa sợ, cắn răng, toàn thân tê dại mà đứng ở nơi đó, nghe Chu Quân Hào nói: "Cô tốt nhất cách xa cậu ấy một chút, bằng không..... Đừng mơ rằng tôi sẽ bỏ qua cậu!"

Chu Quân Hào lấy âm lượng chỉ có cô ta có thể nghe được nói: "Nghe nói người thường xuyên trốn học đi cô ngoài bên ngoài chơi? " Dạ Sắc " Trần ca..... trong tay có không ít tư liệu của cô....."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 271: Uy hiếp

Hai từ"Dạ Sắc" và "Trần ca" vừa nói ra, toàn bộ cơ thể của Trần Duyệt Dao đều chấn động lên, không dám tin tưởng mà nhìn cậu ta, trong lòng Trần Duyệt Dao rất là khiếp sợ.

Cậu ta..... cậu ta là làm sao mà biết được?!

Cô ta trước đó trước học ra bên ngoài ăn chơi, đúng là ở tuổi tác này tương đối là tò mò, liền đi theo mấy chị gái xinh đẹp thường lưu vừa mới quen biết cùng đi đua xe, đi theo các người đó đến quán bar Dạ Sắc. Trần ca kia là ông chủ nhỏ của quán bar đó, sau khi cô ta uống say, chuyện gì cũng đều đã làm.....

Uống say rồi ngủ cùng đàn ông, bị những người ở vũ trường đó đến tổng tiền, còn bị chụp ảnh nude, giở đờn chiếu.....

Mà này đó, Trần ca kia đều là biết đến.....

Chu Quân Hào như thế nào sẽ biết cái này? Ngay cả ở những chị em mà cô ta chơi chung ở trong trường còn không biết được.....

Trần Duyệt dao cắn môi dưới, cúi đầu tới không dám nhìn cậu ta.

Chu Quân Hào khẽ cười một tiếng, "Trần Duyệt Dạ, từ sau lần đó cô làm như thế ở trước mắt của tôi, nên chuẩn bị tâm lý thật tốt mới đúng..... cô cho rằng ai cũng dễ bị ức hiếp giống như những bạn học trước kia bị cô khi dễ sao? Nói cho cô biết, cô chọc vào sai người rồi..... Về sau, nhìn thấy Hàn Mộ Vi, ngoan ngoãn cách xa cậu ấy ra một chút cho tôi, nếu không mà nói..... Hum"

Chu Quân Hào cười lạnh thanh, không chút do dự rời đi.

Âm thanh của cậu ta khiến cho Trần Duyệt Dao cảm thấy sợ hãi. Cả người Trần Duyệt Dao đều nói da gà lên hết, run rẩy mà ngẩng đầu, vừa khéo nhìn thấy được Chu Quân đi đến chỗ khúc cua quay đầu lại nhìn cô ta nhếch miệng cười.....

Đội đến khi bóng đàn của Chu Quân Hào hoàn toàn biến mất khỏi nơi này, Trần Duyệt dao lúc này mới bình tĩnh hồ hập bình thường, lòng còn sợ hãi mà nhìn về hướng Chu Quân Hào đã rời đi.....

Cô ta sai rồi, cô ta trước kia có từng nghe nói đến, Chu Quân Hào là từ một trường học tư nhân nổi tiếng chuyển qua đây. Ngôi trường kia tuy nói là trường tư nhân, nhưng muốn được vào học cũng không phải là chuyện dễ dàng. Một ngôi trường tốt như thế, Chu Quân Hào lại ở ngay thời điểm học lớp cao tam(12) mà chuyển đến Giang Thành Nhất Trung này, chắc chắn là đã vi phạm vào nội quy gì của nhà trường kia rồi.....

Cô ta đột nhiên nhớ đến có lần ra ngoài chơi có nghe được mấy lời bàn tán, nghe nói có hai học sinh nam trong trường tư nhân nào đó mới có được nửa học kia đã nảy sinh ra xung đột đánh nhau. Trong đó có một người thiếu chút nữa bị đánh chết, phải nằm ở trong bệnh viện mấy đến mấy tháng mới có thể xuất viện được. Nhưng mà lại không về trường học lại, mà ngược lại là muốn tạm thời nghỉ học, nghe nói là sợ tên nam sinh đã đánh mình kia là tìm đến gây thêm phiền toái nữa.

Tên đánh người thì kiểu ngạo thế, ngược lại là đối phương bị đánh lại vô cùng sợ hãi, còn về chuyện ân khúc ở bên trong đó thì tất cả mọi người đều không có biết được. Nhưng mà, cô ta lại nghe nói, cái tên nam sinh đánh người kia bị nhà trường cho thôi học rồi. Sau đó cuối cùng cũng không nhìn thấy bóng dáng của hắn xuất hiện ở Giang Thành.....

Cái tên nam sinh kia nghe nói chính là nhân vật phong vân(những nhân vật nổi tiếng gây nhiều sự chú ý) ở trường cấp ba sở tư nhân kia. lớn lên rất tuấn tú, thành tích lại cực tốt, gia cảnh cũng không tồi. Nghe nói còn có học võ, các môn thể thao cũng đều biết, còn đại biểu cho trường của bọn học lấy được không ít giải thưởng trong các của thi của quốc gia.....

Nhắc tới người của cậu ta, không có khen ngợi cậu ta, ngược lại là cái người nam sinh bị đánh kia, người khác nhắc tới liền đầy mặt phi nhỏ.....

Vừa nãy lúc Chu Quân Hào dựa ở bên tai cô ta nhỏ giọng nói, Trần Duyệt Dao đột nhiên lại nghĩ đến, cái tên nam sinh bị cho thôi học kia, nghe nói.....

Cũng tên "Chu, Quân, Hào".....

Cứ như thế trong nháy mắt, Trần Duyệt có một trực giác cực kỳ mãnh liệt, cái tên Chu Quân Hào bị đuổi học kia chính là Chu Quân Hào vừa mới nói chuyện bên tai cô ta!!

Cậu ta mang mất kính, sau khi chuyển đến Giang Thành Nhất Trung vẫn để cho người ta thấy thành tích của cậu ta vô cùng bình thường. Nhưng thật ra ở những lúc học tiết thể dục, những lúc lớp một và lớp hai cùng chung một thời gian học thể dục, Trần Duyệt Dao đã từng nhìn thấy không chỉ là một lần, Chu Quân Hào ném bóng rổ gần như là bách phát bách trúng. Có điều lúc đó sự chú ý của cô ta tổng thể đều lại đặt ở trên người của người đang vận động thể thao với Chu Quân Hào - Hàn Mộ Vi, lại là ở vừa mới kia trong nháy mắt, mới đột nhiên nghĩ tới Hàn Mộ Vi bên người Chu Quân Hào.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 272: Không nên dây vào đến người

Nếu Chu Quân Hào chính là cái tên Chu Quân Hào kia thì.....

Cơ thể của Trần Duyệt Dao không kiềm được mà run rẩy lên.....

Cô ta cảm thấy, cô ta hình như đã chạm đến một người không nên động vào.....

Trần Duyệt Dao ở chỗ này sợ hãi. Ở ngay thời điểm kể sau đó khi Lý lão sư cùng với chủ nhiệm của lớp một tìm cô ta để tìm hiểu rõ sự việc một chút, cô ta lại không hề có chút do dự mà xin lỗi Hàn Mộ Vi, từ ý nói tất cả những chuyện này hết thảy đều là do tự mình đặt điều bịa ra. Cô ta hoàn toàn không nhìn thấy Hàn Mộ Vi cùng với người đàn ông hàng xóm kia có bất kì động tác thân mật gì, mà Hàn Mộ Vi và Chu Quân Hào thì càng không có gì cả. Giữa hai người bọn họ chỉ là bạn bè bình thường, là tự bản thân cô ta ghen ghét Hàn Mộ Vi quá được hoan nghênh, mới làm như vậy.

Cái này lý do tuy rằng không đủ để thuyết phục Lý lão sư bọn họ. Nhưng mà nhìn thấy Trần Duyệt Dao đã chủ động nhận sai, lại nghĩ dù sao tất cả mọi người đều phải sắp thi đại học rồi. Lý lão sư bọn họ cũng không có ý định sẽ tiếp tục truy cứu thêm việc này, đem việc Trần Duyệt Dao đã chủ động xin lỗi là kết quả chấm dứt cho việc này.

Trước đó Lý lão sư lúc lên đến trên lầu, kỳ thật vừa lúc chứng kiến được cảnh tượng Hàn Mộ Vi cầm chai nước lạnh đổ lên trên đầu của Trần Duyệt Dao, lúc ấy chính Lý lão sư cũng là kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên, cô nhìn thấy được có học sinh này của mình biểu lộ ra cảm xúc của chính mình rõ ràng như thế. Cũng là lần đầu tiên có học sinh đối với chuyện thế này có động thái đáp trả lại.....

Kỳ thật Trần Duyệt dao bịa đặt những cái chuyện kia, Lý lão sư không hề tin một chút nào cả.

Đã chủ nhiệm lớp của Hàn Mộ Vi lâu đến như thế rồi. Lý lão sư tự nhận là mình đối với Hàn Mộ Vi có hiểu biết được đôi chút. Hàn Mộ Vi đang ở chậm rãi bước ra khỏi bóng ma trong quá khứ. Chậm rãi hoà mình với tập thể, có hoàn toàn chưa có thể hiểu được cái gì là yêu đương? Cái gì là tình yêu? Sao lại có thể giống như những lời Trần Duyệt Dao đã nói được cái gì mà trốn ra ngoài ở riêng để qua lại với người đàn ông đã có vợ, lại còn bắt cả hai tay được chứ?

Lý lão sư vốn đang lo lắng Trần Duyệt Dao chết cần việc này không bỏ. Nói vậy việc này khẳng định không sáng tỏ không được, học sinh ở Giang Thành Nhất Trung nhất định cũng sẽ có người tin, mà Hàn Mộ Vi.....

Khẳng định cũng sẽ đã chịu ảnh hưởng.

Lý lão sư vốn đang có chút lo lắng, nếu như việc này lại làm Hàn Mộ Vi rụt trở về bên trong lớp vỏ kia lại, lại không muốn cùng với những người khác trò chuyện, kết giao. Lúc đó thật không biết phải làm sao?

Cũng may, Trần Duyệt Dao không biết vì sao thế nhưng lại nhận sai, còn ngoan ngoãn mà tiếp nhận xử phạt, đem thư xin lỗi dán ở trên bảng thông báo của trường.

Nhân duyên của cô ta với mọi người vốn dĩ cũng không tốt. Lại không ngừng làm ra những chuyện hoang đường đến như thế, những học sinh khác ở lớp 1/3 cũng đều không cảm thấy có gì là bất ngờ cả. Đối với Trần Duyệt Dao mà nói, làm như vậy chỉ làm bị mất hết mặt mũi của chính bản thân cô ta, những người khác và những chuyện khác hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì đến cả.

Mà đối với Hàn Mộ Vi mà nói thì không chắc chắn. Ngày đó bị truyền ồn ào đến huyền ảo đã nhanh chóng được sáng tỏ, học sinh ở Giang Thành Nhất Trung mỗi khi nhắc đến chuyện này, cũng chỉ là cười cười. Còn có rất nhiều người cảm thấy đồng tình với Hàn Mộ Vi, cảm thấy cô cũng là xui xẻo, cư nhiên lại bị Trần Duyệt Dao nhắm vào như thế.

Không nghĩ tới việc này lại nhanh chóng trở lại như bình thường. Hàn Mộ Vũ vô cùng tức giận mà đi tìm Trần Duyệt dao, "Cậu cũng thật vô dụng! Không phải nói cái gì là muốn vậy trần ra khuôn mặt của cô ta hay sao?"

Trần Duyệt Dao lạnh lùng mà nhìn cô ta, "Cô không vô dụng sao? Có cố ý dẫn cho tôi làm chuyện này cơ mà..... Mặt ngoài giả vô làm ra vẻ hồn nhiên ngây thơ không biết gì, kỳ thật chính là lợi dụng tôi để làm việc cho cô phải không? Tôi đã hỏi qua bà tôi rồi, ngày đó bà nội tôi cũng chỉ nghe được người ta nói nhìn thấy Hàn Mộ Vi mặc đồ ngủ từ trong nhà của người hàng xóm kia đi ra..... Thời buổi bây giờ còn có người mặc đồ ngủ đi ra ngoài mua đồ, đi qua nhà hàng xóm mượn nước tương hay cái gì đó cũng không phải là chuyện gì xa lạ nữa....."

"Nhưng thật ra cô đã trước mặt bà nội tôi và đi Lâm cố ý dụ đi làm cho bọn họ tin tưởng, nói cái gì Hàn Mộ Vi căn bản là muốn ở chung với đàn ông nên mới trốn ra khỏi nhà dọn ra ngoài ở..... Xem ra tôi thấy lúc trước tất cả mọi người ở trên mạng nói đều không hề sai, Hàn Mộ Vi đúng thật là bị mẹ con của các người đuổi ra khỏi nhà!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 273: Chó cắn chó

Lời Trần Duyệt Dao nói đã làm cho Hàn Mộ Vũ phần lớn lên, "Trần Duyệt Dao, là cậu nhát gan sợ phiền phức, vì cái lại muốn đổ hết tất cả mọi chuyện lên trên đầu tôi?"

Tiếng cười lạnh vang lên, Hàn Mộ Vũ nói: "Đừng tưởng rằng tôi không biết cậu vì cái gì nhắm vào Hàn Mộ Vi, còn không phải là bởi vì cô thích Đoạn Thần Kiệt hay sao? Cậu thích Đoạn Thần Kiệt, nhưng phát hiện Đoạn Thần Kiệt đối với Hàn Mộ Vi có ý tứ, cho nên mới làm ra chuyện như vậy, không phải sao?"

Hàn Mộ Vũ vừa thốt lên xong, những người bạn học ở xung quanh nghe được đều cảm thấy kinh ngạc, đều dừng chân lại, khe khẽ nói nhỏ mà nhìn Trần Duyệt Dao.

Lúc trước tất cả mọi người đều cảm thấy kì lạ, Trần Duyệt Dao tại sao phải làm chuyện này chứ? Tuy rằng cô ta sau đó đã có lời giải thích, nói là bản thân chính là vì nhìn Hàn Mộ Vi không vừa mắt, nhìn thấy tất cả mọi người đều

thích cô như vật, có chút ghen ghét cô.

Nhưng mà trước đó Hàn Mộ Vi hoàn toàn chưa từng đắc tội đến Trần Duyệt Dao. Cho nên cái lý do này hoàn toàn không thể thuyết phục được mọi người.

Mà bây giờ lại nghe Hàn Mộ Vũ nói thế, lại nhìn thấy bộ dạng chột dạ của Trần Duyệt Dao, mọi người cũng có chút hoài nghi lên. Chẳng lẽ những gì Hàn Mộ Vũ nói chính là sự thật? Trần Duyệt Dao thật sự yêu thầm Đoạn Thần Kiệt?Mà Đoạn Thần Kiệt thích Hàn Mộ Vi? Cho nên cô ta là vì ghen ghét Hàn Mộ Vi, nên mới làm ra chuyện này?

Trần Duyệt Dao nhìn thấy những người bạn học kia đang đi thì đều dừng lại, trên mặt lúc xanh lúc đỏ, tức muốn học máu mà đứng lên, "Hàn Mộ Vũ, cô không cần ngấm máu phun người! Rõ ràng chính là cô ghen ghét với người chị cùng cha khác mẹ này. Ở trước mặt của bà nội tôi có ý bài ra câu chuyện này, bà nội tôi tuổi tác đã lớn nên mới dễ dàng tin lời cô. Cho là mọi điều cô nói là sự thật, mới khiến cho tôi cũng hiểu lầm Hàn Mộ Vi..... Hiện tại sự thật chứng minh không phải cái dạng này, tôi cũng đã nói xin lỗi rồi, cô còn cần lấy không chịu buông, ngành muốn tôi lại đi vu hãm Hàn Mộ Vi..... Tôi lại muốn hỏi ngược lại cô một chút, Hàn Mộ Vũ, cô rốt cuộc muốn làm cái gì?!"

Trần Duyệt Dao lòng nóng như lửa đốt, cô ta không muốn để người khác biết được bí mật của mình. Đặc biệt là ở lúc cô nhận ra Đoạn Thần Kiệt lại đang đứng ở phía sau Hàn Mộ Vũ, Trần Duyệt dao khẩn trương lên.

Việc kia trước đó đã đủ làm cho cô ta mất hết mặt mũi rồi, chính là cũng may Đoạn Thần Kiệt vẫn là cùng trước kia giống nhau, cũng không biết đến sự tồn tại của cô.

Chính là hiện tại, nếu là để cho Hàn Mộ Vũ đem những chuyện này ra chứng thực, Đoạn Thần Kiệt khẳng định sẽ nhớ kỹ cô ta, biết cô ta chỉ vì thích cậu ta mà bày ra chuyện làm hại đến nữ sinh mà cậu ta thích.....

Trần Duyệt Dao kỳ tặc trong lòng biết chính cô ta và Đoạn Thần Kiệt hoàn toàn không có khả năng, nhưng cũng không muốn để cho hình tượng của mình ở trong suy nghĩ của Đoạn Thần Kiệt lại xấu xa như thế. Cho nên cô ta cái khó ló cái khôn, trực tiếp đem chậu phân khấu(mọi chuyện đã xảy ra) này đổ hết lên đầu Hàn Mộ Vũ!

Dù sao Trần Duyệt Dao khó chịu Hàn Mộ Vũ cũng đã rất lâu, cho rằng bản thân mình là ai chứ? Trước đó nhìn ra được việc Đoạn Thần Kiệt thích mình, nhưng vẫn câu lấy cậu ta không bỏ, còn lợi dụng cậu ta làm không ít chuyện.....

Mà bây giờ lại muốn lợi dụng cô ta đối phó với Hàn Mộ Vi? Mà bản thân Hàn Mộ Vũ lại một thân sạch sẽ mà an toàn thoát lui? Chỉ có cô oan uổng bị đến một thân tanh.....

Trần Duyệt Dao nói mới nói xuất khẩu, nhìn thấy Hàn Mộ Vũ mở to đôi mắt, nháy mắt mình bạch, cô dưới tình thế cấp bách nói ra nói, thế nhưng lại nói trúng vào tâm tư của Hàn Mộ Vũ!

Lập tức càng thêm đúng lý hợp tình lên, "Bị tôi nói trúng rồi, cho nên chột dạ? Hàn Mộ Vũ, cô đừng tưởng rằng tôi không biết được lòng dạ bản thù của cô! Trước kia Hàn Mộ Vi rõ ràng không phải người căm, lại bị cô cùng người mẹ của cô nói đến thành người căm. Khi còn nhỏ thành tích của cậu ta vốn dĩ luôn rất tốt, nhưng cô lại đi cướp mất bài thi của cậu ta, đem tên của cậu ta đổi lại thành tên cô..... Cho nên cô được một trận điểm, khi bắt đầu đi học được bầu làm lý trưởng..... Chắc là cô cho rằng không ai biết được chuyện này à? Đáng tiếc cô đã quên, lúc ấy tôi cũng học cùng lớp với hai người, tôi lại còn ngồi xéo phía sau Hàn Mộ Vi! Cái đó..... đáng tiếc toàn bộ những chuyện đó tôi đều chứng kiến thấy!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 274: Vạch trần mặt nạ giả

Người chung quanh nhìn không được kinh hô lên, Hàn Mộ Vũ lúc này mới phát hiện, chỗ này vốn chỉ có một vài người qua lại như bây giờ lại càng đông lên. Hơn nữa, trong đó thế nhưng lại còn có cái người thích mình và theo đuổi mình nhất ở trong trường này —— Đoạn Thần Kiệt!

Hàn Mộ Vũ khẩn trương lên, tức muốn học máu nói: "Cậu nói vậy! Chỉ ấy vốn dĩ chính là như thế, nếu như thành tích của chị ấy thật sự tốt đến như thế, vì cái gì nhiều năm năm vẫn luôn liên tục nộp giấy trắng như thế....."

Nhận ra mình không người đã chọc trúng được nhược điểm của Hàn Mộ Vũ, Trần Duyệt Dao cười đến vô cùng hả hê, "Đúng vậy, cậu ta rõ ràng vô cùng thông minh, học hành lại còn giỏi. Tại sao lại nhiều nay liên tiếp nộp giấy trắng như thế chứ? Cái này thì tôi phải hỏi cô mới đúng! Nhưng tôi lại từng nghe người khác nói, chỉ cần cậu ta mà thi tốt, sau khi trở về nhà thì mẹ kế của cậu ta, chính là người mẹ ruột của cậu liền sẽ ngược đãi cậu ta, đem nhốt cậu ta lại, còn không cho cậu ta ăn cơm! Tôi cũng đồng tình Hàn Mộ Vi, phải nhìn đôi từ lúc nhỏ cho đến khi lớn lên, khó trách cậu ta trước nay cũng không dám biểu hiện ra thành tích thật sự của bản thân? Nếu như tôi là cậu ta, mỗi ngày bị ngược đãi hãm hại như vậy, tôi cũng chỉ có thể nộp giấy trắng....."

Tuy rằng gia cảnh của Trần Duyệt Dao cũng như thế. Nhưng vô tư trước kia vẫn ở bên ngoài chơi bởi lẽu lỏng, tuy là sau đó còn cúi xèo uống rượu say lên giường với người ta, còn bị chụp hình lại, lại còn bị tổng tiền. Nhưng cô ta cũng quen biết được một số vị cậu ấm cô chiêu thuộc dạng gia đình có tiền tài ở Giang Thành, cũng nghe biết được một ít chuyện bá quít của "Thượng lưu giai tầng". Chẳng hạn như chuyện gèm pha của hai đứa con gái của gia đình giàu có số một ở Giang Thành này ngày ngày lễ trưởng thành.....

"Trần Duyệt Dao, cậu không nên nói vậy bạ....."

Đội mắt của Hàm Mộ Vũ lập tức đổ ừng lên, rung rung nước mắt mà nhìn Trần Duyệt Dao, đáng vet đang bị oan ức, nhìn Đoạn Thần Kiệt nói: "Bạn học Đoạn, không phải như những gì cậu ấy nói đâu....."

Hoi mang ghen ngào nói: "Thật ra cậu ấy căn bản là không ohari ganh ghét chị Vi Vi, người mà cậu ấy ghét và không ưa chính làm mình..... Lần này hãm hại chị Vi Vi như vậy, cũng là vì mình. Cho nên mình mới đi đến tìm cậu ấy. Mình không nghĩ đến, trong khoảng thời gian này cậu ấy tiếp cận với mình, chính là vì biết chuyện của chị Vi Vi....."

Không thể không nói, bộ dạng nhu nhược đáng thương kia của cô nàng Hàn Mộ Vũ vẫn có vài phần ảnh hưởng.

Những người đang vây xem xung quang vô cùng khiếp sợ, gần như là sắp tin tưởng tuyệt đối những gì mà Trần Duyệt Dao vừa nói ra. Nhưng nhìn thấy đáng vet trước mặt của Hàn Mộ Vũ, cũng không kiểm được mà bắt đầu lung lay suy nghĩ.

Đoạn Thần Kiệt ngờ ngẩn mà nhìn Trần Duyệt Dao, nếu Trần Duyệt dao thật sự yêu thầm cậu ta, như vậy việc cô ta chán ghét Hàn Mộ Vũ xác thật là có lý do.....

Bởi vì cậu ta đã rất nhiều lần đi cùng một chỗ với Hàn Mộ Vũ, trò chuyện với nhau rất vui vẻ, cậu ta cũng không hề có chút che giấu hạo cảm đối với Hàn Mộ Vũ. Mấy người bạn nữ học chung lớ và chơi thân với Hàn Mộ Vũ cũng từng chọc ghẹo hai người học. Cậu ta lúc ấy là cười mà không nói, chờ mong phản ứng của Hàn Mộ Vũ, nhưng mà Hàn Mộ Vũ lại cũng chỉ là cười, không có cam chịu cũng không có phủ nhận.....

Cho nên nói ghen ghét cậu ta ở cùng Hàn Mộ Vũ, khả năng xem như là rất cao. Ngược lại là Hàn Mộ Vi.....

Cậu ta cùng Hàn Mộ Vi.....

Đoạn Thần Kiệt cụp mắt xuống, cậu ta và Hàn Mộ Vi, cho dù tính bọn họ là bạn học cùng lớp, chỉ sự cũng nhìn không ra giữa hai người bọn họ có quan hệ ái muội gì? Dù sao, cậu ta và Hàn Mộ Vi cơ bản không có những lúc ở riêng chung với nhau, càng đừng nói đến có việc trò chuyện vui vẻ với nhau. Thậm chí còn có nhiều lần không hợp ý nhau, cô đối với cậu ta, bắt gì cái gì cũng giống với thái độ đối với tất cả những người khác. Thậm chí ngay cả cái tên Chu Quân Hào mới chuyển vào lớ họ được nửa năm nay, quan hệ với cô còn thân thiết hơn so với cậu ta.....

Nghĩ đến đây, Đoạn Thần Kiệt lại phát hiện ra bản thân có một chút buồn bã.

Hàn Mộ Vũ có chút tức giận phát hiện ra, lúc cô ta nói chuyện với Đoạn Thần Kiệt, thế nhưng Đoạn Thần Kiệt lại thất thần ra. Chuyện này nếu như là ở lúc trước, cô ta chắc chắn sẽ tức giận đến mức không bao giờ muốn nói chuyện với cậu ta. Nhưng chỉ là hiện tại.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 275: Hấn thích thượng Hàn Mộ Vi!

Hàn Mộ Vũ khê cần mồi, móng tay vào vào trong đùi thịt đến đau, rặn ép ra hai hàng nước mắt. khóc nức nức, xoay người nhìn về phía Trần Duyệt Dao, "Thấy rồi đó, cậu hiểu lầm rồi..... Quân hệ của bạn học Đoạn và mình khá tốt. Nhưng cậu ấy căn bản cũng chỉ xem mình như bạn học bình thường thôi, hoàn toàn không có chuyện yêu thầm mình. Cậu trước còn không phải là bởi vì hiểu lầm bọn mình nên mới có ý khi dễ chị Vi Vi hay sao? Mình không thể ngờ được, cậu không chỉ có làm như vậy, lao còn muốn đem hết tất cả những chuyện này đổ hết lên đầu mình..... Chị ấy chính là chị gái của mình, bọn mình từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, mình sao lại có thể làm như vậy được?"

Lời nói và nước mắt của Hàn Mộ Vũ đã thành công thuyết phục được tất cả các nam sinh ở đây. Ngay cả những nữ sinh đứng đây để xem kịch cũng bắt đầu dao động, hoài nghi chuyện này có phải lại là do Trần Duyệt Dao bịa đặt ra nữa hay không.....

Đoạn Thần Kiệt vô tình lại bị cuốn vào trong của chiến của hai người nữ sinh, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Nhưng cái mà cậu ta đang cảm thấy phức tạp nhất chính là: cậu ta rốt cuộc cũng nhận thức được cậu ta đã thích Hàn Mộ Vi!

Ngay cả Trần Duyệt Dao cũng có thể nhìn ra được chuyện này. Nhưng mà chính bản thân Đoạn Thần Kiệt lại không nhận ra điều đó.....

Cậu ta cuối cùng cũng hiểu, bản thân tại sao lại đối với Hàn Mộ Vi có nhìn cảm giác màu thuẫn như thế, đã muốn đến gần cô, rồi lại rời rắm kìm chế chính mình, không cho bản thân mình chủ động làm như vậy..... Nhưng mà ngay những lúc cậu ta cũng có có tiếp xúc với nhau, thậm chí là có chủ động đến nói chuyện với cậu ta, cho dù chỉ là đến giao bài tập một chút..... Trong lòng cậu ta cũng đều cảm thấy vô cùng vui vẻ lên.

Biểu tình trên mặt của Đoạn Thần Kiệt vô cùng phức tạp, nhìn Trần Duyệt Dao, thế mà trong lòng cậu ta lại sinh ra một chút tia cảm xúc vui vẻ, mà trong sự vui vẻ này lại pha lẫn thêm vài phần ái náy hỗn loạn với nhau.....

Cho nên, Trần Duyệt Dao là thích cậu ta, mà cô ta, là cô ta làm ra việc như thế này, cũng đều là từ cậu ta mà ra.....

Nói cách khác, lần này Hàn Mộ Vi gặp phatí chuyện như vậy, đều là bởi vì cậu ta.....

Đoạn Thần Kiệt hít sâu một hơi, xà ra nụ cười nhạt, đem Hàn Mộ Vũ kéo đến phía sau, nói: "Trần Duyệt Dao, tôi mặc kệ cậu và vì nguyên nhân gì làm ra những chuyện này. Tôi chỉ biết, việc này hoàn toàn không liên quan đến chuyện của Hàn Mộ Vũ, truyền đơn là cậu phát ra, lời đồn đãi là do bà nội cậu truyền ra..... Cậu không cần đem chuyện này đổ hết lên người Hàn Mộ Vũ. Cậu ấy là em gái của Hàn Mộ Vi. Lúc trước cũng đã quan tâm đến Hàn Mộ Vi như thế, chỉ là cậu không biết mà thôi....."

Ở Đoạn Thần Kiệt trong trí nhớ, Hàn Mộ Vũ vẫn là nữ sinh vô cùng quan tâm đến chuyện ăn uống của chị gái, là nữ sinh lương thiện luôn nhờ cậu ta giúp đỡ đi lấy cơm giúp chị gái. Tuy rằng sau đó lại xảy ra sự kiện đồ rác len người kia, nhưng lúc sau lúc ở cùng và nghe những lời giải thích của Hàn Mộ Vũ, lại làm Đoạn Thần Kiệt một lần nữa tin tưởng Hàn Mộ Vũ. Chỉ cảm thấy chuyện đó nhất định chỉ là hiểu lầm

Nam sinh dù gì sao thì thần kinh tương đối thô, huống chi lúc ấy Hàn Mộ Vũ vẫn luôn là một trong số ít những nữ sinh mà cậu ta thích, Đoạn Thần Kiệt hoàn toàn không nghĩ đem hình tượng công chúa trong lòng của mình cảm nhận lại trở thành như vậy. Liền giống như hiện tại, tuy rằng ngay từ đầu nghe thấy những lời Trần Duyệt Dao nói ra rõ ràng, Đoạn Thần Kiệt cũng chỉ là có chút chấn động một chút. Nhưng mà ngay lúc nhìn thấy Hàn Mộ Vũ hai hàng nước mắt lưng tròng, trong lòng cậu ta lại xúc động thêm một lần nữa.

Dẫu sao bề ngoài chuyện này cũng thật sự là hoàn toàn không liên quan đến Hàn Mộ Vũ, ngược lại là Trần Duyệt Dao, có vô số chứng cứ chứng minh rằng việc này là do một mình cô ta làm ra. Bản thân cô ta cũng đã xin lỗi rồi. Bây giờ cư nhiên lại muốn kéo theo cả Hàn Mộ Vũ xuống nước.....

Trần Duyệt Dao không nghĩ tới chi bất quá có dám ba câu công phu của Hàn Mộ Vũ lại có thể đem chuyện này lật ngược lại, còn lại đem chuyện này đổ ngược lại trên người cô ta, tức giận cười lạnh mà nói, "Tôi cuối cùng biết Hàn Mộ Vi vì sao lại có thể bị có ức hiếp đến như thế. Hàn Mộ Vũ, trình độ diễn xuất của cô tốt đến như vậy, thật nên trao tặng cho cô giải Oscar của nữ diễn viên chính xuất sắc nhất mà!!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 276: Bất luận cái gì sự tình đều sẽ lưu lại dấu vết

"Cô muốn đem hết tất cả mọi chuyện phải sạch hết à, muốn dây tất cả lên trên đầu tôi đúng không? Hàn Mộ Vũ, cô đã quên mất một việc, người làm bất cứ chuyện gì chắc chắn đều sẽ để lại dấu vết! Cô đã làm nhiều việc trái với lương tâm như thế, chẳng lẽ tưởng là thiên y vô phùng sao?"

(thiên y vô phùng/ 天衣无缝/: áo trời không có vết chỉ, không có sơ sót nào.)

Trần Duyệt Dao khẽ cười, đứng ở trên ghế, từ trên cao nhìn xuống những người ở xung quanh, lớn tiếng nói: "Thời điểm vừa vào cấp ba, tôi phát hiện học cùng một lớp với cô, trong lòng liền có chút lo lắng. Từ lúc học năm nhất tiểu học (lớp 1), thời điểm mà tôi thấy cô lên trộm đi bài thi của Hàn Mộ Vi, lại lên xe rách hết toàn bộ bài tập của cậu ta, hại cậu ta bị lao sư bắt phạt đứng, tôi liền biết, cô không dễ chọc đến..... Thật là may mắn có lại không nhận ra tôi. Nhưng mà, đối với tôi cô lại lưu lại một ấn tượng vô cùng sâu sắc!"

"Cho nên có làm bất cứ chuyện gì, tôi cũng lên lời theo dõi. Chu Lệ..... Cậu cũng ở đây! Vậy thật vừa khéo, tôi nói cho cậu biết, năm lớp 10 không phải là cậu tham gia một cuộc thi viết văn sao? Cậu nghĩ rằng văn của cậu viết thật sự không à? Hơ hơ, là Hàn Mộ Vũ lên lút trộm bài văn của cậu đem xé đi! Bài văn của cậu biết căn bản là không được giao cho tờ ngữ văn!! Còn có Lý Thị Cẩm, cậu nghĩ thử xem vào buổi tiệc chào đón học sinh mới đêm đó, tại sao lại đột nhiên bị trượt ngã? Để giày của cậu đã bị bôi dầu, nhất định là không ngờ ra ai có ý đồ đó đúng không?"

Trần Duyệt Dao giống như bị kích thích lên, nói chuyện không lura lời nữa, đem hết toàn bộ những bí mật mà mình biết nói ra hết từng cái một. Mỗi một câu nói ra, sắc mặt của những người vây cem đều biến đổi, đặc biệt là sắc mặt chúa Chu Lệ và Lý Thị Cẩm cũng thay đổi theo những người ở xung quanh, liên tưởng đến những chuyện đã xảy ra của bản thân ở trong quá khứ. Ánh mắt nhìn Hàn Mộ Vũ đã biến đổi lại càng biến đổi hơn.....

Hàn Mộ Vũ sắc mặt tái nhợt, ý đồ muốn giải thích, lại nhận thấy Trần Duyệt Dao hoàn toàn không cho cô ta có cơ hội mở miệng nói, Trần Duyệt Dao đứng ở nơi đó, cười lạnh: "Hàn Mộ Vũ, cô không phải nói có rất quan tâm đến người chị gái của mình sao? Vậy tại sao cô lại đem hộp com của Hàn Mộ Vi đổ trong nhà vệ sinh WC, bị tôi nhìn thấy còn giả vờ khổ sở mà nói, đây là cô mang đến cho Hàn Mộ Vi, Hàn Mộ Vi không cần, đem nó ném tôi trên mặt đất..... Cho nên cô mới đem nó đi đổ bỏ? Nếu như tôi không biết rõ con người thật của cô có khả năng thật sự đã tin. Nhưng mà..... Lúc ấy tôi chính là tận mắt nhìn thấy cô chính là lấy hộp com kia từ trong túi của Hàn Mộ Vi đem ra..... Căn bản là không phải cô mang đến, lại còn làm bộ làm tịch ra vẻ quan tâm đến chị gái của mình nữa!"

"Bây tập tiếng anh của Hàn Mộ Vi cũng không phải là do cô xé à? Những chuyện trước kia thật sự tôi không có bằng chứng, thế nhưng chuyện này..... tôi lại có!" Trần Duyệt Dao cười lạnh một tiếng, "Lúc đó tôi cũng vừa lúc đi nộp bài tập, lại nhìn thấy cô ta mang cuốn bài tập bị xé nát của Hàn Mộ Vi đi ra bên ngoài, liền ném ở trong thùng rác ở cổng sau của trường học..... Bị tôi nhặt trở về!"

Nói xong, Trần Duyệt Dao lạnh lùng mà nhìn người chung quanh, "Các người kính bít tôi. Đứng, tôi thật sự đã làm ra chuyện rất đáng kính bít! Nhưng còn có ta..... những chuyện ghê tởm mà cô ta làm ra so với tôi cũng không ít hơn một chuyện!! Các người đều chỉ nhìn thấy vẻ bên ngoài của người khác, lại đều cảm thấy chỉ là hiểu lầm? Thật buồn cười mà....."

"Nếu như cậu đều biết, tại sao lúc đó cậu lại không nói ra?!"

Lý Thị Cẩm ngẩng đầu lên, trong ánh mắt mang theo ghét oán. Năm đó trước mặt thầy trò trong trường lại bị trượt chân,lòng tin tin vè nhảy múa tập luyện mấy trong nháy mắt đều sụp đổ, lúc sau mỗi bước múa cũng bắt đầu làm lỗi, còn liên hệ đến người đàn anh học lớp 11 năm đó mà cô ta thích lắm, bạn nhảy của cô ta cũng chặt vật mà té ngã.....

Lúc sau cô ta cảm thấy mất mặt, xin nghỉ học mấy ngày. Sau đó lại không bao giờ nhắc đến chuyện khiêu vũ nữa. Cứng rần đem việc học nhảy múa suốt mười mấy năm trời vứt bỏ đi. Sau đó khi nhắc đến chữ "Múa", cô ta đều có bóng ma.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sùng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 277: Người chính là làm hại giả!

Nhưng khi đó Trần Duyệt Dao lại biết, là đôi giày của cô ta lại bị động tay động chân, nhưng vì cái gì lại không chịu nói ra?!

Nếu Trần Duyệt Dao chịu nói, chẳng hạn chỉ là nhắc nhở mình một chút. Thế thì bản thân sẽ không đến mức phải sinh bóng ma tâm lí lớn đến như thế, không đến mức phải buông bỏ đi khả năng vũ đạo mà bản thân mình vốn vô cùng kiểu ngạo một cách như thế.....

Lý Thị Cẩm trong lòng mang theo oán ý cùng hồi ý, gắt gao mà nhìn chăm chăm Trần Duyệt Dao.

So với Hàn Mộ Vũ cái người chân chính lại có ta. Thế nhưng cô ta lại phát hiện bản thân lại là hận Trần Duyệt Dao cái người rõ ràng đều biết tất cả mọi chuyện, lại không nói ra chỉ đứng ở bên ngoài nhìn xem.

"Cậu biết đó, trước nay chúng ta lại không hề tiếp xúc với nhau..... Nếu tôi nói cho cậu, Hàn Mộ Vũ là hung thủ làm ra chuyện này, cậu sẽ cho làm tôi vu oan giá họa!?"

Lý Thị Cẩm nghĩ đến chuyện bản thân mình hai năm nay, mỗi khi nhắc tới đến việc nhảy múa thì trong lòng vô cùng khó chịu. Nội tâm liền vô cùng thống hận lên, cuồng loạn mà nhìn Hàn Mộ Vũ và Trần Duyệt Dao giận dữ hết.

Trần Duyệt Dao kéo kéo khóa miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, "Vu oan cho người? Thật buồn cười! Ngay cả người bị hại là cô lại cùng với hung thủ lại vô cùng tốt, mỗi ngày dính sát với nhau, quả thực cứ giống như là

chị em ruột thịt không bằng..... tôi cái loại thành tích không đạt tiêu chuẩn chỉ biết kéo chân sau này..... Thật nói cho cậu biết, cậu sẽ tin tưởng? Chỉ sợ cậu còn sẽ nói cho hung thù kia biết, cùng với cô ta cùng nhau mắng tôi là đưa con gái bụng dạ khó lường, muốn phá hư tình cảm giữ chị em các người?"

Lý Thi Cầm sắc mặt tức tức khác trở nên càng thêm khó coi. Bởi vì Trần Duyệt Dao nói được không sai. Ở lúc sự việc của Hàn Mộ Vi và Hàn Mộ Vũ bị phơi bày ra trước đó, cô ta và Hàn Mộ Vũ quan hệ thực hảo, thân như chị em. Hơn nữa bọn họ đều là học sinh xuất sắc, đối với loại học sinh tệ hại giống Trần Duyệt Dạ thì cứ không đạt tiêu chuẩn thường xuyên trái với nội quy trường học thường thường còn trốn học đi ra bên ngoài chơi, Lý Thi Cầm căn bản chẳng mất!

Ở trong mắt của cô ta thấy, nữ sinh như là Trần Duyệt Dao vậy, căn bản không tư cách làm bạn với cô ta. Cho nên, cho dù Trần Duyệt Dao có nói cái gì.....

Trần Duyệt Dao cười lạnh một tiếng, ngẩng lên cầm nói, "Nói hơn nữa, tại sao tôi lại phải nhắc nhở cậu chứ? Cậu là cái gì của tôi? Cậu cho rằng cậu khác biệt so với Hàn Mộ Vi hay sao? Các người có thể chơi chung được nhau, kỳ thật liền đều là cùng một loại người! Tôi chán ghét Hàn Mộ Vũ, cũng cũng như thế mà như cậu cũng vừa mất! Dựa vào cái gì mà phải đi giúp cậu? Đó chính là cậu tự chịu! Tự mình cho rằng bản thân rất thông minh, nên mới có thể bị loại người bạch liên hoa như Hàn Mộ Vũ đùa bỡn mà không hề hay biết....."

"Cậu....." Lý Thi Cầm tức giận đến mặt đều đỏ.

Trần Duyệt Dao hừ lạnh một tiếng, mặc kệ cô ta, chuyển hướng qua Hàn Mộ Vũ. Khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Hàn Mộ Vũ, trong lòng rốt cuộc sáng khoái lên đôi chút, nhìn chăm chăm cô ta, Trần Duyệt Dao nở nụ cười, "Hàn Mộ Vũ, cô không phải luôn rất kính trọng tôi sao? Trong khoảng thời gian này chủ động tiếp cận tôi, không phải cũng là biết tôi không thích Hàn Mộ Vi. Cho nên muốn lợi dụng tôi để đối phó với cậu ta? Tôi nói cho cậu biết, Hàn Mộ Vũ à, so với Hàn Mộ Vi mà nói, tôi lại cái chán ghét cái thể loại con gái hai mặt giống như cô!"

Nói xong, Trần Duyệt Dao nhảy xuống ghế dựa, đi đến trước mặt Hàn Mộ Vũ. Nhìn về mặt Hàn Mộ Vũ rõ ràng tức giận đến muốn giết cô ta, mặt ngoài lại vẫn như cũ giả vờ đoan trang, nhu nhược, đáng thương không hề có sức oham kháng. Trần Duyệt Dao sung sướng mà cười khê ra tiếng.

"Hàn Mộ Vũ, cô cũng thử một chút đi! Mùi vị khi bị người ta cô lập..... Ha ha."

Trần Duyệt Dao cũng không quay đầu lại mà đi qua từ bên người Hàn Mộ Vũ. Chỉ đến lúc đi đến trước mặt Đoạn Thần Kiệt, bước chân theo bản năng mà tạm dừng hạ. Sau đó, Trần Duyệt Dao trào phúng mà khẽ cười một tiếng, mang theo sự tạm biệt với nỗi tình đầu còn chưa có bắt đầu đã tan vỡ mất của chính mình. Trần Duyệt Dao đi nhanh về phía trước, không chút do dự mà lướt qua bên người cậu ta.....

Trần Duyệt dao đảo loạn vô số người tâm, sau đó vô vô mộng liền chạy lấy người.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278: Mặt nạ bị xé bỏ

Những người đang ở lại chỗ này tâm trạng cũng đều vô cùng phức tạp. Lý Thi Cầm đi đến trước mặt Hàn Mộ Vũ, lạnh lùng mà nhìn chăm chăm cô ta, "Lời của cậu ta nói có phải là sự thật không?"

Hàn Mộ Vũ còn chưa có mở miệng nói, "Bốp" một tiếng, một cái bàn tay không chút do dự đánh lên trên khuôn mặt của cô ta!

Hàn Mộ Vũ không dám tin tưởng mà trừng lớn đôi mắt, oán hận mà nhìn chăm chăm Lý Thi Cầm.

Lý Thi Cầm nhìn thấy được sự hận ý ở đáy mắt của cô ta, cười lạnh, "Cậu ta nói không sai, tôi đúng thật là tự làm tự chịu, mới có thể xem người như cô là bạn tốt!"

Nói xong, Lý Thi Cầm cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Chu Lệ mặt vô biểu tình mà đi đến trước mặt Hàn Mộ Vũ. Ở ngay thời điểm mọi người vây xem đều cho rằng Chu Lệ sẽ đánh Hàn Mộ Vũ, Chu Lệ chỉ là nhẹ nhàng cười, "Cảm ơn cô, lấy đi bài văn đó của tôi."

Quần chúng vây xem sững sốt.

Giây tiếp theo, liền nghe Chu Lệ tiếp tục mở miệng nói, "Cô lấy đi bài văn tôi viết, chứng minh rằng cô không tự tin, cũng đã chứng minh được thực lực của tôi."

Lần đó không có đoạt giải, Chu Lệ vốn dĩ có chút hoài nghi thực lực của chính mình, nhưng cô lại không có như Lý Thi Cầm sinh ra bóng ma. Ngược lại càng bắt đầy nỗ lực thêm nhiều lần hơn nữa. Rồi đến sau này, bài văn của cô viết vẫn luôn là điểm cao nhất ở trong lớp.

"Cô cầm đi một giải thưởng của tôi, lại làm cho tôi càng thêm nỗ lực. Cho đến tận bây giờ..... đã lấy được vô số giải thưởng! Toi cảm ơn cô!!!" Chu Lệ mỉm cười mà nói xong, xoay người rời đi.

Người chung quanh an tĩnh mà nhìn Hàn Mộ Vũ đang đứng ở giữa đám đông, ánh mắt phức tạp.

Bọn họ đã không xác định có nên tin tưởng cái người học sinh mà bọn họ đã từng xem là đơn thuần lương thiện lại còn xuất sắc đang đứng trước mặt này nữa hay không.....

Đoạn Thần Kiệt nhìn cô ta, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất là xa lạ.

Gia cảnh cậu ta tốt, từ nhỏ gặp qua qua cũng rất nhiều chuyện. Từ thái độ và vẻ mặt của Trần Duyệt Dao có thể thấy, cậu ta đã xác định, chuyện mà Trần Duyệt Dao nói ra, vô cùng có khả năng đều là thật sự.

Trước kia vẫn luôn một mực tin tưởng Hàn Mộ Vũ, nghe coi ta giải thích, ngoại trừ chuyện trước kia cậu ta thật sự thích Hàn Mộ Vũ, thậm chí đối với cô ta sinh ra hảo cảm. Đó là bởi vì bởi vì chủ nghĩa đại nam tử(gia trưởng: kiểu bảo thủ, chỉ tin đến suy nghĩ của mình trước.)..... Ở tận sâu trong tâm cậu ta vẫn luôn hy vọng Hàn Mộ Vũ vẫn là là nữ sinh đơn thuần đáng yêu mà vẫn cần có sự bảo hộ của cậu ta. Cậu ta không muốn tin tưởng rằng một người con gái mình từng thích lại là một người bụng dạ thâm sâu tâm địa khó lường.....

Chỉ là hiện tại, cậu ta cảm giác chính mình sai rồi.

Đoạn Thần Kiệt xoay người, mặt vô biểu tình mà rời khỏi chỗ này.

Người chung quanh dần dần tản ra, một mình Hàn Mộ Vũ cứ đứng ở chỗ đó. Nhìn đến bàn ghế trống rỗng, đôi mắt đều đỏ ửng lên, nước mắt cũng không hề rơi xuống một giọt nào.....

Trần Duyệt Dao, Hàn Mộ Vi!!

Đều là bởi vì hai người họ.....

Hàn Mộ Vũ nắm tay chậm rãi run rẩy lên. Cô ta thề, tuyệt đối sẽ không để cho hai người họ được sống yên ổn!

Hai người Trần Duyệt Dao và Hàn Mộ Vũ đã trải qua những ngày tiếp theo giống như là ở trên phim truyền hình.

Hàn Mộ Vi giờ phút này sinh hoạt lại thấp phần bình tĩnh, nửa chút cũng không chịu ảnh hưởng

Mặc Dung Uyên hoàn thành nhiệm vụ đã trở về. Đến hơn nửa đêm, Mặc Dung Uyên vừa mới trở về, liền đến gõ cửa nhà của Hàn Mộ Vi.

Không có biện pháp, ngày đó vừa mới thổ lộ rồi xác định mối quan hệ, hẳn lại phải đi đi chấp hành nhiệm vụ. Sau khi đã xác định được trong lòng Hàn Mộ Vi có mình, Mặc Dung Uyên chấp hành nhiệm vụ mấy ngày vẫn luôn nghĩ đến cô. Lần đầu tiên, hẳn lại muốn thật nhanh chóng hoàn thành cho xong nhiệm vụ, sau đó trở về tìm cô gái nhỏ này.....

Cô gái nhỏ mặc một bộ quần áo ngủ có in hình hoạt tiết hoạt hình đi ra mở cửa. Đôi mắt trắng đen rõ ràng ở khoảnh khắc nhìn thấy hẳn hiện lên một tia ngạc, còn có một tia..... Vui mừng.

Tia vui mừng kia đã làm khốc miệng Mặc Dung Uyên không tự giác mà bắt đầu cong lên, "Anh rất nhớ em....."

Cô gái nhỏ dường như không đoán ra được câu đầu tiên của hẳn sẽ nói như thế, sững sốt một chút, lỗ tai chậm rãi đỏ lên, cắn cắn môi dưới, hiển nhiên có chút xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFullNet**.

Chương 279: Tiểu Sư

Nhưng mà việc xấu hổ như thế diễn ra không được quá mấy giây. Tầm mắt của cô đặt lên đôi tay của hắn đang ở trên bụng, lòng mi hơi rung. Ở trước lúc hắn chưa có phản ứng, đột nhiên nói: "Anh đói bụng sao? Tôi đi nấu mì cho anh nha!"

Sau đó liền không khỏi phân trần mà kéo hắn tiến vào bên trong!

Mặc Dung Uyên sững sốt, nhìn cánh tay của mình, nhìn nhìn lại đóng cửa lại liền không để ý tới chính mình, nhìn cô gái nhỏ kia một mình đang ở trong phòng bếp bận rộn, nở nụ cười.....

Mấy ngày nay vì phải chấp hành làm nhiệm vụ, hắn vẫn luôn không có ăn uống ngủ nghỉ cho đáng hoàng, thời điểm chấp hành nhiệm vụ không cảm giác thấy cái gì. Nhưng ngay sau lúc nhiệm vụ đã được hoàn thành thuận lợi. Cả người khản trương đã bắt đầu có thể thả lỏng ra một hơi, dạ dày cũng liền bắt đầu kháng nghị lên.

Từ trên đường quay trở về đây dạ dày đã bắt đầu đau lên, hắn vẫn luôn cố m chịu đựng. Các anh em ở trong đội cũng không có phát hiện ra, không nghĩ tới chỉ có một tư thế đơn giản như thế, thế nhưng Hàn Mộ Vi lại có thể nhìn ra được, không nói hai lời liền đi làm mì cho hắn ăn.....

Trong lòng ấm áp, Mặc Dung Uyên nhìn cô gái nhỏ đang ở trong phòng bếp đến không chớp mắt, nhìn cô gái nhỏ ngay ngắn trật tự mà nấu thủy, xếp rau dưa vào thịt cắt ra để dưới sợi mì.....

Ánh mắt không tự chủ được mà trở nên mềm mại lên.....

Hắn giống như đã biết, nguyên nhân vì sao các anh em ở trong bộ đội, mỗi khi chấp hành nhiệm vụ xong rồi, liền gấp đến không chờ nổi mà chạy về nhà.....

Nếu trong nhà có một người như thế cũng đàn đời hắn, hắn nhất định sẽ vô cùng cấp bách mà hy vọng có thể nhanh chóng quay trở về nhà.....

Ánh mắt của hắn quả thật quá mức nóng bỏng. Khiến Hàn Mộ Vi nhất thời không có cách nào tập trung tinh thần làm việc được, nhìn hắn một cái, có chút không được tự nhiên. Cô lúc này mới nhớ tới, cái này hình như là sau khi bọn họ đã xác định mối quan hệ..... Lần đầu tiên đơn độc ở chung. Hơn nữa, vẫn là chính mình chủ động.....

Hàn Mộ Vi cảm giác chính mình mà lại đang đỏ lên.

Thật vất vả làm xong một bát mì, Hàn Mộ Vi đem mì đẩy ra trước mặt Mặc Dung Uyên. Mặc Dung Uyên biết cô đang thẹn thùng, cũng thật sự là đang đói bụng, cầm lấy chiếc đũa liền nghiêm túc mà bắt đầu ăn

Nước súp ấm áp bắt đầu tiến vào bên trong dạ dày, dạ dày chậm rãi ấm áp, đau đớn chậm rãi biến mất, Mặc Dung Uyên cô gái nhỏ đang ngồi đọc sách ở trên ghế sofa, cảm giác chính mình đối với cô là thích đến mức không kiềm chế được.....

Ngay lúc Hàn Mộ Vi đang nghiêm túc đọc sách đột nhiên nhận được thông báo từ hệ thống: "Mặc Dung Uyên đối với người tăng lên 10 điểm hảo cảm giá trị!"

Tiểu Bao Tử vô cùng hạnh phúc nói: "Đề nghị chủ nhân sau này nên thường xuyên nấu ăn cho Mặc thiếu tướng!"

"....."

Mặc Dung Uyên đã trở lại, khi Hàn Mộ Vi chạy bộ đã có nhiều hơn một người, hết thấy lại phàng phất về tới thói quen sinh hoạt của cô.

Hàn Mộ Vi không có nói cho Mặc Dung Uyên biết, mấy ngày nay lúc hắn không có ở đây. Ngay cả kho chạy bộ, cô cũng sẽ nhận không được mà bắt đầu phát ngốc ra. Nghĩ ngày thường sẽ có người cùng chạy bộ với mình, thỉnh thoảng còn vô vô mái tóc của cô.....

Lúc nấu cơm, ngẫu nhiên sẽ không cẩn thận nhiều làm một ít, cô là cái người rất có nguyên tắc, không thể lãng phí thức ăn. Nhưng lại không thể ép buộc bản thân ăn thêm nhiều hơn, bởi vậy thường xuyên làm cô có chút rối rắm

Mỗi khi như thế, Tiểu Bao Tử liền có chút u oán, "Chủ nhân, người nhanh chóng thẳng cấp đi a! Chờ lên tới đến lúc đạt đến cấp mười rồi, Tiểu Bao Tử là có thể phát triển ra thật thể rồi..... Đến lúc đó em liền có thể giúp chủ nhân chia sẻ bớt một phần mỹ thực này....."

Nhưng mà, cấp mười vẫn là một chuyện còn quá xa xôi, Hàn Mộ Vi nghĩ nghĩ, thậm chí sinh ra một loại xúc động muốn nuôi một chú chó nhỏ.

Cái này ý tưởng sau khi đề Mặc Dung Uyên biết, hắn thập phần tán đồng.

Không đến một ngày thời gian, Mặc Dung Uyên liền mang đến một chú chó nhỏ nhấc, lông xù như bùm sư từ làm Hàn Mộ Vi liếc mắt một cái liền thích nó, vui vet mà đem nó dưỡng ở bên người.

"Nó lớn lên giống như sư tử, kêu nó " Tiểu Sư " đi." Hàn Mộ Vi nghiêm túc mà khởi tên.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 280: Số độc thi đấu

Nhìn dáng vẻ vui vẻ của cô, Tiểu Bao Tử thật sự không có ý định nhắc nhở cô biết, cái loại này chỉ là chó ngao Tây Tạng trong truyền thuyết lớn hơn hơi giống với sư tử, nghe đồn cái loại trong truyền thuyết còn có thể cắn chết sư tử.....

Có Tiểu Sư ở bên cạnh, mỗi lần Hàn Mộ Vi nấu cơm đều sẽ không kiềm chế mà làm nhiều hơn một chút. Di sao bây giờ có dư thừa lại bao nhiêu, cũng đều có Tiểu Sư thay cô giải quyết.

Mặc Dung Uyên vốn dĩ mang Tiểu Sư đến đây, chỉ là nghĩ đến việc đề cho Hàn Mộ Vi có người làm bạn những lúc hắn không ở đây. Hơn nữa chó ngao Tạng sau khi lớn lên, sức chiến đấu thập phần dũng mãnh. Hàn Mộ Vi chỉ ở có một mình, hắn thật sự không yên tâm, có Tiểu Sư ở cạnh, những lúc ngẫu nhiên hắn phải đi khỏi, cũng sẽ lo lắng liên tục cho cô không buông xuống như thế nữa.

Chỉ là, rất nhanh hắn đã cảm thấy rất hối hận.

Bởi vì Tiểu Sư đã nhanh chóng cướp đi gần như là toàn bộ sự chú ý của Hàn Mộ Vi. Hơn nữa còn có một Mặc Quân Dư thỉnh thoảng sẽ hay đi tìm đến cô cùng nhau đọc sách và làm bài tập. Mặc Dung Uyên cảm thấy bản thân giống như là bị đưa vào lãnh cung ở rồi!

Nhìn một người một chó ngồi hai bên trái phải của Hàn Mộ Vi, Mặc Dung Uyên nhận mệnh mà thở dài một hơi.

Lấy ra đi động ra, đem hình ảnh vô cùng hài hoà và ấm áp này chụp lại, Mặc Dung Uyên đem ảnh chụp gửi đến cho Mặc lão gia.

Mặc tướng quân tuổi tác đã lớn, lần trước đi đến Giang Thành, đã khiến cho bác sĩ chuyên trị của ông vô cùng lo lắng. Trong một khoảng thời gian hoàn toàn không cho phép ông rời khỏi kinh thành. Mặc tướng quân lại nhớ nhưng Tiểu Dư, nên Mặc Dung Uyên thỉnh thoảng hay gửi qua vài tấm hình cho ông nhìn. Nhưng là này gửi tấm hình này đi, lại là cô ý.....

Hắn muốn cho vị gia gia của mình biết được, Hàn Mộ Vi đối với Tiểu Dư là bỏ công bỏ sức ra, Tiểu Dư đối với Hàn Mộ Vi là ý lại và tín nhiệm.....

Cho lão gia một liều thuốc an tâm, miễn cho sau này kho biết được hai người bọn họ ở nhau, gia gia sẽ không chấp nhận được.

Hắn nhớ rõ, lúc trước khi gia gia và Hàn Mộ Vi gặp mặt nhau, vẫn là rất thích cô?

Mặc Dung Uyên tâm tình không tồi mà đưa điện thoại đi động bỏ lại vào trong túi. Tâm trạng không tệ mà trở lại trong thư phòng, bắt đầu làm việc trên máy tính. Ba người một chó, nổi người đều tập trung cho việc của riêng mình. Bầu không khí lại cứ nhẹ nhàng như thế.....

Làm xong một bộ đề, Mặc Quân Dư có chút chán chờ mà nhìn Mặc Dung Uyên, Mặc Dung Uyên nường mày, "Sao thế?"

Mặc Quân Dư nhắp môi, lại nhìn mắt Hàn Mộ Vi, Hàn Mộ Vi nhận thấy được ánh mắt của cậu bé, cũng ngẩng đầu lên, nghi hoặc mà nhìn Mặc Quân Dư.

Mặc Quân Dư cắn chặt răng, nói: "Ngày mai..... Có một trận thi đấu số độc....."

Mặc Dung Uyên nhường mày.

Trong khoảng thời gian này Mặc Quân Dư tuy rằng không giống đi học giống như những đứa trẻ khác. Nhưng mà vì cho chuẩn bị để cho cậu bé học kỳ sau bắt đầu nhập học, Mặc Dung Uyên đem cậu bé đưa đến một trường giáo dục đặc trưng cấp đặc biệt ở Giang Thành.

Trung tâm giáo dục đặc biệt này có trụ sở ở Đệ Đô, Giang Thành chỉ là một cái chi nhánh nhĩ. Ở trong đó cũng có nhiều đứa trẻ có chỉ số thông minh vượt trội hơn người thường giống như Mặc Dung Uyên. Nhưng mà tính cách lại có chút khác hoặc khiếm khuyết so với những đứa trẻ bình thường khác, đặc biệt là những đứa trẻ bị tự kỉ, còn có những đứa trẻ bị khuyết tật cảm hoặc là bị điếc. Bọn học ở ở trên thành tích học tập lại nhận ra so với những đứa trẻ bình thường thì tích của những cô cậu nhỏ này lại càng có thiên phú mạnh mẽ hơn.....

Mặc Quân Dư tiến vào trong đó, bởi vì đã so những đứa trẻ trong đó cũng giống như cậu bé. Cậu bé cũng sẽ không cảm thấy bản thân mình quá khác biệt. Rất dễ dàng mà yên tâm thả lỏng, cùng với bọn họ dung nhập ở chung với nhau.

Chỉ là, đơn vị này vì muốn cho những đứa trẻ có thể giao tiếp với nhau nhiều hơn. Địch biệt là cùng với người nhà của mình, thường xuyên sẽ tổ chức một ít hoạt động giữa học sinh và người nhà, mà thi đấu số độc ngày mai, đó là một trong số đó.

Mặc Quân Dư khi còn nhỏ cũng từng có đi vào trong lớp học, nhưng mà lại bởi vì thiên phú hơn người cùng tính cách yên tĩnh làm cho cậu bé thực không được hoan nghênh. Thậm chí có một số đứa trẻ thành tích không tốt nhìn thấy Tiểu Dư thành tích tốt thì ghen ghét, ở sau lưng luôn ức hiếp cậu bé.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 281: Mợ?!

Mà chuyện đó, cha mẹ của cậu bé sẽ không để ý đến. Cho dù có để ý đến, bọn họ cũng chỉ sẽ nói cậu bé vô dụng, bởi vì cậu bé chính là con trai của Ủy Kỳ và Mặc Hàm Linh. Nếu như để cho người ta ức hiếp, chúng tò là cậu quá yếu ớt. Tự bản thân cậu nhất thiết cần phải mạnh mẽ lên, tự mình phải học được cách phản kháng..... Đây chính là suy nghĩ chân thật từ cha mẹ của cậu bé.

Đến nỗi hoạt động giữ con cái với cha mẹ, bọn họ cũng sẽ không đến tham gia chung với cậu bé.

Khoảng thời gian đi học ngắn ngủi ở trường kia, khiến cho Mặc Du Quân bị ám ảnh. Những người bạn nhỏ khác đều có ba mẹ đến tham gia cùng, chỉ có một mình cậu bé lẻ loi.

Rất đứa trẻ khác cười nhạo cậu bé chính là đứa trẻ không ai muốn cả. Cho nên sau đó cậu bé mới có tình gây ra họa, để Mặc Hàm Linh bọn họ một lần nữa dẫn về nhà, bị bỏ ở nhà, không để cậu bé đến trường học lần nữa.....

Mà hiện tại, Mặc Quân Dư lại nhớ đến chuyện đó.

Khi nhìn Mặc Dung Uyên cùng Hàn Mộ Vi, vẻ mặt của cậu bé có chút thật cẩn thận.

Loại này thật cẩn thận khiến cho hai người lớn có chút đau lòng lên, Mặc Dung Uyên ôn nhu mà cười, xoa xoa đầu cậu bé, "Cứu cứu đương nhiên sẽ đến đó!"

Mặc Quân Dư ánh mắt sáng lên, lại nhìn về phía Hàn Mộ Vi. Hàn Mộ Vi sững sốt, hoạt động gia đình..... Cô sẽ lấy thân phận là hi để đến?

Mặc Dung Uyên cong khóe miệng lên, hần tự nhiên biết Hàn Mộ Vi đang rối rắm cái gì, "Mợ."

"....."

Nháy mắt, mặt Hàn Mộ Vi "Ping" lập tức đỏ lên, hoàn toàn không biết nên như thế nào phản ứng. Cô cúi đầu xuống, dùng đầu tóc đen của bản thân che đi khuôn mặt của mình, quả thực giống một con đả điều.

Dáng vẻ này của cô thật rất thú vị, nhưng nếu còn tiếp tục chọc đến nữa, làm không khéo, cô gái nhỏ thật sự sẽ tức giận!

Mặc Dung Uyên Vi Vi cười, nhìn Mặc Quân Dư nói: "Nếu ngày mai muốn tham gia thi đấu số độc (soduku). Tới nay nên đi ngủ sớm một chút!"

Quan trọng nhất chính là, không cần phải ăn vạ ở bên cạnh "Vi Vi của hần"!

Mặc Quân Dư vô cùng tiêu điều mà nhìn hần một cái. tuy rằng Tiểu Dư tuổi còn nhỏ, nhưng cũng không phải cái gì cũng không biết..... nhưng mà, nếu xác định ngày mai thi đấu số độc bọn họ sẽ đến tham gia cùng mình.....

Mặc Quân Dư khép lại thư, ngoan ngoan nói: "Được, con trở về đi ngủ đây. Tiểu cứu cứu, thúc cũng nên trở về sớm một chút!"

Mặc Dung Uyên cười nhạt không nói.

Ngày hôm sau, một hàng ba người đi đến trung tâm đặc biệt mà Mặc Quân Dư đang học. Ở trong trung tâm đông đúc người qua lại, đại đa số là ở đây đều là học sinh và phụ huynh của chúng. Mặc Dung Uyên nhìn nhìn về trước cười trên mặt của những phụ huynh kia, trong lòng không phải không cảm khái.

Có một đứa con thông minh như thế nhưng lại có một chút thiếu hụt. Những người phụ huynh kia chắc chắn là vô cùng tự hào, đồng thời còn có một chút tiếc hận. Bọn họ chỉ ra số tiền cho con cái đi học so với những cha mẹ khác cũng chỉ nhiều hơn chút không ít. Hơn nữa bởi vì tích cách của những đứa trẻ này không giống như những đứa trẻ bình thường khác, nên sự nhận nại bọn họ bỏ ra cho con cái cũng phải nhiều hơn so với những người bình thường khác.

Thật ra có rất nhiều những vị phụ huynh cũng không biết rõ lắm về số độc, nhưng những đứa trẻ kia thì lại rất lợi hại. Có điều, trọng điểm ở cuộc thi lần này không phải đạt giải nhất. Trung tâm tổ chức ra hoạt động này, đơn giản là xuất phát từ việc muốn giúp cho bọn trẻ và người nhà tăng thêm tình cảm giao lưu với nhau.

Hàn Mộ Vi đối số độc kỳ thật cũng không quen thuộc. Nhưng mà ngày hôm qua sau khi Mặc Quân Dư rời khỏi, Mặc Dung Uyên mượn cơ dạy cho cô biết, đúng lý hợp tình mà để được ở lại nhà có rất lâu. Cô vốn dĩ liền không hề ngờ, đặc biệt là đối với những loại đề con số này. Có người sinh ra đã có sẵn thiên phú và hứng thu, một khi nghiêm túc bắt đầu học, nên chuyên tâm đến mức để Mặc Dung Uyên thờ dài.

Vốn dĩ chỉ là muốn có nhiều thời gian ở ở lại đây một chút, không ngờ Hàn Mộ Vi lại nghiêm túc đến như thế. Mặc Dung Uyên thật sự không biết nên khóc hay nên cười nữa, rồi lại vì thiên phú của cô mà có chút kinh ngạc. Rồi sau đó lại thậm chí bắt đầu cảm thấy có một "Học sinh" như thế rất tự hào. Dem phương pháp học số độc thời đại học của bản thân đã được học qua toàn bộ đều truyền thụ hết cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 282: Dọn khởi cục đá tạp chính mình chân!

Có điều chỉ trong khoảng thời gian hai ba tiếng đồng hồ. Hiện tại Hàn Mộ Vi so với người thường mà nói thì, đã xem như cao thủ số độc.

Số độc liền cùng trò chơi giống nhau, thực dễ dàng khiến cho người ta nghiện. Hàn Mộ Vi lúc mới thức dậy vào sáng sớm, liền ôm đề mục ở kia tính đến cẳng hăng say.

Mặc Dung Uyên lần đầu sinh ra một loại cảm giác tự tay đá đập vào chân mình. Ngoại trừ Tiểu Dư và Tiểu Sư ra, chẳng lẽ hần lại tự tay tạo ra thêm một tình địch cho bản thân sao?

Mang theo tâm trạng như thế không biết là nên khóc hay nên cười đây. Bảy người đi vào trong chỗ thi đấu.

Mặc Dung Uyên thoát nhìn khí độ phi phàm, tham quá quân chấp hành quá đặc thù nhiệm vụ trên người nhiễm quá huyết nam nhân, ở giữa người thường có vẻ không hợp nhau. Tuấn lang ngữ quan cùng đáng người đỉnh bạt thực dễ dàng làm người sinh ra hảo cảm. Nhưng mà khí chất trên người hân phát ra đối với người bên ngoài cảm giác như muốn sống chỗ đến gần, lại làm rất nhiều người chùn bước.

Bất quá mọi sẽ chú ý tới bên này, chủ yếu là bởi vì tổ hợp ba người bọn họ. Ở đây phần lớn phụ huynh đều là cha mẹ, trẻ tuổi nhất cũng đã là 30 rồi. Mặc Dung Uyên mới 26 tuổi, muốn nói hẳn có một đứa con hơn 8 tuổi quả thật là còn quá trẻ tuổi rồi. Nhưng khí chất trầm ổn ở trên người hẳn khiến cho người xem nhẹ điểm này.

Hơn nữa Mặc Quân Dư bởi vì mấy năm trước không được chăm sóc tốt bị thiếu dinh dưỡng. So với bạn bè cùng lứa thấp hơn một cái đầu, cho nên nói hai người bọn họ là cha con, cũng không có gì là không đúng cả.

Không đúng chính là Hàn Mộ Vi, cô thoát nhìn thật sự quá trẻ đi. Quả thật giống như là người vị thành niên, bởi vậy những vị phụ huynh đó ở xung quanh đây không nhìn được mà đưa mắt nhìn ba người bọn họ vài lần. Còn có một hai người nhận ra Hàn Mộ Vi, càng trở nên kinh ngạc hơn.

Nhận ra Hàn Mộ Vi chính là đứa con của Hàn gia mà trước đó có hợp tác. Tuy trước đó Liên Gia Thành có hợp tác cùng với Hàn thị, trong khi hợp tác không hề xảy ra bất cứ chuyện gì. Nhưng mà ở trong quá trình hợp tác, Liên Gia Thành lại cảm thấy Hàn Tử Tư thật sự khôn khéo quá mức lời đối, đối với con cái cũng ít quan tâm đến. Mà Liên Gia Thành bởi vì bản thân cũng có một đứa con có xu hướng tự bế nên có chút để ý đến.

Liên Gia Thành bọn họ trả giá rất nhiều cho con cái, bởi vậy đối với những đứa trẻ thân thể và tinh thần kiện toàn lại bị một số tác động cá nhân khiến chúng trở nên khiếm khuyết đi một chút. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Liên Gia từ bỏ đi một phần lợi ích cũng không cùng Hàn gia tiếp tục hợp tác.

Con trai của Liên Gia Thành tên là Liên Dịch Hằng. Cho dù là lúc công ty mình đang đưa ra thị trường là bận rộn nhất, Liên Gia Thành và vợ mình cũng không có xem nhẹ chuyện chăm sóc cho con cái. Nhưng lại không nghĩ rằng, đối thủ cạnh tranh vì phân tán lực chú ý của bọn họ đối với công ty đối tác, lại thuê người đi bắt cóc Liên Dịch Hằng. Tuy rằng sau đó công ty vẫn có thể thuận lợi đưa ra thị trường, con trai cũng thành công cứu trở về. Nhưng mà tâm lý của Liên Dịch Hằng lại sinh ra vấn đề, trở nên im lặng một câu cũng không mở miệng nói chuyện. Ngoại trừ là ba mẹ của mình, còn lại căn bản không cho bất cứ người nào đến gần mình.

Mấy năm nay bởi vì nhờ có trung tâm giáo dục đặc biệt này, Liên Dịch Hằng đã chậm rãi có chút thay đổi. Tuy rằng vẫn không thể nào giao tiếp bình thường được, nhưng đối với bạn cùng lứa tuổi ngẫu nhiên vẫn là sẽ nói nói mấy câu.

Tỷ như Mặc Quân Dư.

Mặc Quân Dư khi vừa đến trung tâm này, liền cùng ngày đó lại được phân đến ngồi cùng bàn với Liên Dịch Hằng. Hai cậu nhóc nhỏ nhìn người ở bên cạnh mình, cả hai đều nhìn thấy đối phương không vừa mắt. Đã trải qua một tuần thế nhưng cả hai một câu cũng không thêm mở miệng nói chuyện với đối phương.

Cuối cùng quan hệ cũng tốt lên, vẫn là vì Liên Dịch Hằng bị cái tên nhóc to lớn kia ăn hiếp.

Vương Lỗi cũng là một đứa trẻ học trong trung tâm đặc biệt, nhưng cậu nhóc kia thật ra cơ thể lẫn tinh thần vẫn rất kiện toàn. Lại nói muốn đến được chỗ này, chỉ số thông minh cao là một chuyện, quan trọng nhất chính là, cậu ta thật sự quá hiểu động quá nghịch ngợm, những trường học khác hoàn toàn không dám nhận cậu ta vào, cậu ta cũng không thích những học sinh ở trường học thông thường khác, cảm thấy bọn họ tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Khiêu khích

Lấy "chứng hiểu động của trẻ con" cái này khuyết tật đi vào cái này trung tâm đặc biệt, thế nhưng Vương Lỗi lại thích ứng rất nhanh. Hơn nữa so với những đứa trẻ khác cậu ta cũng đều thông minh hơn. Hơn nữa nơi này cũng không có những đứa trẻ lớn học các lớp cao hơn đi đến ăn hiếp cậu ta. Ngược lại cậu ta chính là người lớn nhất, có thể đi ăn hiếp những người khác!

Sau khi Liên Dịch Hằng và Mặc Quân Dư đi vào nơi này, ở trên phương diện học tập và thể dục đều bộc lộ ra được thiên phú. Các vị lão sư ở trong tâm vô cùng thích hai cậu nhóc. Vương Lỗi cảm thấy địa vị của mình đang bị uy hiếp, vì thế liền tìm tới đến hai cậu nhóc kia.

Vương Lỗi vẫn là rất thông minh, cậu ta tuy biết bản thân mình rất cao to. Nhưng một chọi hai vẫn là không có lợi thế cho bản thân, liền tính toán triệt tiêu đi từng người một.

Mặc Quân Dư tuy rằng thoát nhìn thấp bé, nhưng xem người ánh mắt lại thấp phần lạnh băng. Thời điểm mà những cô bé ở trung tâm đặc biệt bị thu hút bởi khuôn mặt xinh đẹp của cậu biết không tự chủ được mà muốn đến gần, bị cậu né tránh, liền cảm thấy sợ hãi mà rút lui.

Vương Lỗi không biết có phải cảm nhận được bên trong Mặc Quân Dư tiềm tàng sự nguy hiểm. Nên người đầu tiên tìm đến chính là Liên Dịch Hằng.

Liên Dịch Hằng bởi vì khi còn nhỏ gặp phải cảnh ngộ như thế, đối với những người to lớn cường tráng hơn mình, cả người đều không tự giác mà trở nên sợ hãi. Vương Lỗi đánh cậu né, cậu bé căn bản là không dám phản kháng. Thời điểm bị đánh thật sự rất thể thảm, Mặc Quân Dư xuất hiện, Liên Dịch Hằng Mặc Quân Dư thấp hơn mình nửa cái đầu lại giống như một con mãnh thú nhào về phía Vương Lỗi. Đánh đến khiến cho Vương Lỗi cao lớn kia răng rụng đầy trên đất, về sau nhìn thấy Mặc Quân Dư cũng đều vòng đường khác mà đi.....

Trong lòng đối với Mặc Quân Dư bội phục không thôi, sau đó lại luôn bám dính lấy Mặc Quân Dư.

Mặc Quân Dư tựa hồ cũng loại cảm giác có một em trai nhỏ. Hơn nữa cậu sớm đã nhìn không vừa mắt cái đáng về nhút nhát sợ hãi kia của Liên Dịch Hằng, liền dắt theo Liên Dịch Hằng. Giáo dục cho Liên Dịch Hằng biết đôi khi cũng nên biết dùng nắm đấm để nói chuyện!

Nhưng mà chỉ có thời gian nửa tháng, Liên Dịch Hằng lại chịu ảnh hưởng từ Mặc Quân Dư, ở lúc không có Mặc Quân Dư, mà Vương Lỗi lại đến tìm cậu bé gây phiền toái, Liên Dịch Hằng tựa như một con thỏ bị trời lại nóng nổi muốn thoát ra, đã nhào ra cắn người!

Vương Lỗi bị cậu bé cắn đến sợ. Đứa trẻ mười ba tuổi bị dọa đến khóc nức nở.

Việc này còn làm cho khiến cho hai gia đình không được thoải mái nháo đến một trận. Nhưng mà Liên Gia Thành thật ra lại cảm thấy rất vui mừng, nhìn đứa con trai của mình cuối cùng cũng đã hiểu được thế nào là phản kháng lại.

Vợ chồng của Liên Gia Thành vẫn luôn rất cảm kích Mặc Quân Dư. Bởi vậy vừa thấy bọn người của Mặc Dung Uyên và Mặc Quân Dư đi đến, liền đi tiến lên chào hỏi.

Bọn họ tuy rằng không quen biết Mặc Dung Uyên, nhưng khí chất ở trên người Mặc Dung Uyên cũng đủ để để nói cho bọn họ biết. Người đang đứng ở trước mặt tuyệt đối không phải là người tầm thường đứng ở đầu đường xó chợ.

Vốn là muốn hảo hảo Mặc Dung Uyên cảm tạ một chút, nhưng hiện tại nhận thấy thân phận khác biệt của Mặc Dung Uyên. Bọn họ ngược lại không dám nhiệt tình quá mức, miễn cho bị người ta nghi ngờ cho rằng bọn họ tiếp cận là có mục đích.

Nhưng mà, nhìn thấy biểu hiện của hai vợ chồng Liên gia, Mặc Dung Uyên cũng là thấy ở đấy mất. Nhìn ra bọn họ không phải kiểu người nịnh nọt, hơn nữa bọn họ đối với chính mình con trai của mình vô cùng quan tâm, mới có thể gác mọi công việc qua một bên cùng con trai đến đây tham gia hoạt động gia đình thì đầu sỏ độc. Nhìn có Mặc Quân Dư mà gần đây Mặc Dung Uyên được trải nghiệm cảm giác làm phụ huynh, biết cần phải trả ra bao nhiêu công sức và sự quan tâm cho con cái là lớn thế nào, bởi vậy cũng có hảo cảm với hai vợ chồng Liên gia.

Hàn Mộ Vi đứng ở bên cạnh Mặc Dung Uyên, có loại cảm giác bản thân rõ ràng nên đứng ở bên kia cùng Mặc Quân Dư, nhưng lại không cần thận xồng vào bên chỗ của người lớn rồi.

Máy mần, thì đầu đã nhanh chóng bắt đầu.

Mặc Quân Dư không phải lần đầu tiên tham gia thi đấu, nhưng lại là lần đầu tiên tham gia thi đấu cùng người nhà của mình. Cậu bé đứng ở đó, thân thể căng chặt, thoát nhìn thấp phần khản trương.

Vương Lỗi lại ở đứng ở bên cạnh cậu bé, nhìn thấy bộ dạng này của cậu bé, Vương Lỗi cao lớn cường tráng cười nhạo nói: "Không tự tin liền nhanh chóng thoái lui đi! Đứng đợi lát nữa không viết ra được, ngay cả đầu vòng loại cũng không qua được sẽ bị mất mặt xấu hổ đó!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 284: Đấu vòng loại

Mặc Quân Dư vốn dĩ rất khấn trương, nhưng sau khi bị Vương Lỗi nói câu này, loại này khấn trương đó thế nhưng lại lập tức biến mất.

"Anh vẫn nên tự lo cho bản thân của mình đi! Đừng đợi một lát nữa ngay cả giải an ủi cũng không lấy được!"

Mặc Dung Uyên cùng Hàn Mộ Vi đứng ở phía sau Mặc Quân Dư cách đó không xa, có chút mới lạ mà nhìn một màn này, Mặc Dung Uyên như suy tư gì nói: "Tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Dư có mặt cảm xúc như thế....."

Bên kia hai vợ chồng Liên gia khẽ cười, Liên Gia Thành nhìn bọn họ nói: "Tôi cũng là..... khi nghe được giáo viên trong trung tâm đặc biệt nói rằng Tiểu Hàng đánh nhau với người ta. Thế nhưng chúng tôi lại rất cả động..... May mắn đã đưa nó đến chỗ trung tâm này, nếu như là ở trường học bình thường....."

Liên Gia Thành không có nói thêm gì nữa, Mặc Dung Uyên cũng hiểu được ý của anh ta, cười gật gật đầu. Lần đầu đối người xa lạ sinh ra một loại cảm giác thương thức lẫn nhau.

Hai đứa nhóc móc khoé nhau kia, thi đấu thực mau liền bắt đầu.

Đấu vòng loại chỉ là bình thường số độc tiêu chuẩn, mỗi vòng có mười đề, tổng cộng có ba vòng. Con cái và phụ huynh đều bắt buộc phải tham gia.

Những người phụ huynh kia thật ra chỉ là đến đây ở bên cạnh con mình thi đấu, kỳ thật còn có những người hoàn toàn không biết cái này là phải làm như thế nào. Vòng thứ nhất liền đã loại được đi vài vị phụ huynh.

Nhưng thật ra bọn nhỏ đều vượt qua hết. Dù sao để vào được trung tâm đặc biệt này cũng là những đứa trẻ đặc biệt thông minh.

Mặc Dung Uyên và Hàn Mộ Vi tự nhiên cũng thông qua, tốc độ của bọn họ rất nhanh. Đặc biệt là Hàn Mộ Vi, chuyên chú hạ bút làm rất nhanh, làm cho những vị phụ huynh kia nhìn thấy đều trợn mắt há hốc mồm ra. Cũng có không ít người nhận ra Hàn Mộ Vi, chính là nhân vật chính trong chương trình 《 đương sự 》có được ratings rất cao, còn được đài truyền hình Giang Thành phát đi phát lại đến tận vài lần. Chỉ là Hàn Mộ Vi ở chương lúc sau vô luận là âm thực so từ trước càng thêm đỉnh đường, hiện tại trên mặt đã có thật, tuy rằng thoát nhìn vẫn là còn gầy, nhưng lại so với trong chương đẹp hơn vài phần. Làm cho người ta có một chút ngờ ngợ không nhận ra được, đặc biệt là sau khi nhìn thấy cô lấy thân phận là phụ huynh mà đi đến đây, bọn họ càng không thể tin được người thiếu nữ trước mắt mình chính là Hàn Mộ Vi.

Thuận lợi thông qua đấu vòng loại, Vương Lỗi lấy tốc độ cực nhanh làm xong đề mục, đặc ý đảo dặt mà đứng lên, nhìn về phía Mặc Quân Dư và Liên Dịch Hàng. Thế nhưng lại nhận ra hai cậu nhóc kia cũng đã làm xong rồi, sắc mặt tức khắc lại trở nên xú lên. Đặc biệt hơn là khi nhìn thấy phụ huynh của Mặc Quân Dư và Liên Dịch Hàng cũng đều thành công thông qua đấu vòng loại, mà mẹ của mình lại ở ngay thời điểm vòng đấu loại cũng không vượt qua được, Vương Lỗi sắc mặt quả thực giống như kết băng.

Cậu ta thì có vẻ không được vui vẻ lắm, nhưng Mặc Quân Dư và Liên Dịch Hàng lại rất vui vẻ.

Mặc Quân Dư vui vẻ là bởi vì bản thân lần đầu được tham gia hoạt động chung với người nhà, vui vẻ vì cứu cứu và người mẹ nhỏ tương lai của mình cũng đều thắng, cậu bé cảm thấy có chung vinh dự.

Liên Dịch Hàng cũng thật vui vẻ, có điều cậu bé vui vẻ là vì có thể cùng với Mặc Quân Dư tham gia trận đấu bán kết.

Ánh mắt Liên Dịch Hàng nhìn chằm chằm vào Mặc Quân Dư, hai vợ chồng Liên Gia Thành trong lòng cảm thấy có chút chua xót, lại cũng chậm rãi yên lòng.

Con trai cuối cùng cũng có bạn rồi. Cuối cùng cũng chậm rãi bắt đầu cuộc sống giống như những đứa trẻ khác. Tuy rằng hai người họ cũng đã gần bốn mươi rồi, ở những lúc công ty không có việc gì vẫn luôn cảm các đề số độc luyện tập làm, còn bị người công ty cảm thấy không làm việc đáng hoảng. Nhưng mà có thể cùng con trai tiến vào vòng tiếp theo, tuy rằng con trai cũng không bởi vì thế mà cảm thấy vui vẻ, nhưng bọn họ cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Vòng đấu bán kết rất nhanh đã bắt đầu bắt đầu rồi, đấu vòng loại tuy rằng có có ba vòng, nhưng kỳ thật đề mục đều tương đối đơn giản, chỉ là phán đoán hiểu hay không số độc thôi, chỉ cần là người có đọc qua một ít đều sẽ vượt qua được. Mà đấu bán kết thì không giống như thế. Đề mục thi đấu kết là số độc biến hình, chỉ là chúng loại đã có mười mấy loại.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chú!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 285: Ta mới không phải người đồ đệ!

Có rất nhiều phương pháp giải toán không giống nhau. Hơn chi cần trong đó sai một bước sẽ sai lầm số đó, sẽ không thể thông qua. Trong thực tế có rất nhiều người trưởng thành tự xưng là thông minh cũng chưa chắc có thể vượt qua được. Huống chi hơn phân nửa những vị phụ huynh trong đây đa số đều là tay ngang, người mới.

Bởi vậy thi đấu bán kết nhanh chóng loại được thêm không ít người nữa. Còn đám trẻ thi chỉ còn lại không đến mười đứa có thể tiến vào vòng tiếp theo, mà các vị phụ huynh tiến vào vòng tiếp theo cũng càng ít hơn, chỉ có năm người. Trong năm người này, phụ huynh của Mặc Quân Dư lại chiếm mất hai chỗ. Điều này rất cho sự chú ý của rất nhiều vị phụ huynh đều đặt ở trên người của bọn họ.

Liên Gia Thành cũng vào trận chung kết, nhum mẹ vợ của anh ta lại giải sai một đề, tiếc nuối thất bại.

Phụ huynh của Vương Lỗi bên kia thì đều rời khỏi vị trí thi đấu. Vương Lỗi một bên đứng đó thật sự không vui mà oán giận, tuy rằng bản thân không hề thua, nhưng nhìn thấy ba mẹ của mình lại thua, cậu ta cảm thấy bản thân giống như bị bại bởi Mặc Quân Dư và Liên Dịch Hàng.

Mặc Quân Dư nhìn thấy dáng vẻ kia của Vương Lỗi, cười lạnh một tiếng. Cậu bé ngày thường tính tình rất im lặng, nhưng mà với kinh nghiệm khi còn nhũ đã phải lăn lộn ở ngoài đời nói cho cậu bé biết, đối mặt với loại người này khinh thiện sợ ác như Vương Lỗi, im lặng sẽ không giải quyết được vấn đề. Ngược lại sẽ khiến cho đối phương làm được càng thêm quá phận.

Trong khoảng thời gian này cậu bé cũng không ít lần nhìn thấy những lúc Vương Lỗi ý và thân hình cao lớn của bản thân mà đi ức hiếp những đứa trẻ khác ở trong trung tâm. Cậu ta nhìn to con, sức lượng cũng lớn, mà những đứa trẻ ở trung tâm đều có chung một điểm đặc thù, đó là cho dù bị ức hiếp chúng cũng không dám nói ra. Mặc Quân Dư sau khi chứng kiến Vương Lỗi ức hiếp Liên Dịch Hàng, thì vẫn luôn không vừa mắt Vương Lỗi. Thi đấu số độc gì đó, cậu bé vốn dĩ cũng không có tâm hiếu thắng, nhưng nhìn thấy cái dáng vẻ này của Vương Lỗi, thế là lòng hiếu thắng của cậu bé lại bị kích thích xuất hiện ra. Hạ quyết tâm nhất định đạt được hạng nhất, toả sáng trước mặt Vương Lỗi!

Trận chung kết bắt đầu rồi, trận chung kết như cũ là chia làm hai tổ: phụ huynh, và trẻ con. Đề so với vòn bán kết tất nhiên cũng khó lên rất nhiều, Hàn Mộ Vi liền nhìn thấy phụ huynh và các đứa nhỏ kia cũng bắt đầu nhũ mảy vào đầu bút tốc, mặt khác những đứa trẻ còn lại không có phụ huynh đi cùng, những người phụ huynh kia cũng bắt đầu khấn trương đứng ở bên cạnh mà nhìn.

Trận chung kết không chỉ có đề mục khó, còn yêu cầu ở trong thời gian đã quy định đáp đúng nhiều nhất đề, ai đáp được nhiều, ai liền thắng. Đề mục tuy rằng là tùy cơ, nhưng kỳ thật chỉ là trình tự bất đồng, bởi vậy đối với đối với những người dự thì mà nói đều là khó khăn như nhau.

Hàn Mộ Vi chuyên chú mà làm đề, Mặc Dung Uyên nhìn nâng nghiêm túc bộ dáng, khóa miệng chậm rãi dương lên.

Đầu bên kia, Mặc Quân Dư và Liên Dịch Hàng lại vô cùng khấn trương mà làm đề, động tác trên tay cực nhanh. Hai đứa trẻ vô cùng tập trung, đến nỗi mồ hôi trên trán đổ ra cũng không có lau đi. Mà Vương Lỗi bên kia cũng là như thế, cậu ta làm xong một đề rồi, có chút khấn trương mà lên nhìn qua phía bên này của Mặc Quân Dư. Phát hiện đề cũng đối phương đang làm là cùng đề của mình, càng thêm khấn trương lên!

Một trăm đề rất mau đã được xong, Hàn Mộ Vi lúc này mới ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt mỉm cười của Mặc Dung Uyên.

"Anh....."

Hàn Mộ Vi sững sốt, chẳng lẽ hần sớm đã làm xong rồi?

Mặc Dung Uyên Vi Vi cười, buông tay, "Anh thua."

"A?" Hàn Mộ Vi choáng váng.

Mặc Dung Uyên thở dài thanh, chỉ vào màn hình của mình, "Cái này gọi là dạy cho đồ đệ biết xong thì sự phụ chết dói sao? Tiểu đồ đệ, sau khi trở về, ngươi phải đến bồi thường lại thật tốt cho tâm hồn bị tổn thương của sự phụ đó!"

Bộ dáng nghiêm túc của hần thật sự rất..... Vô lại. Hàn Mộ Vi lại có cảm giác người đang ở trước mắt không phải là người đàn ông trong ấn tượng của cô, mím môi, hơn một lúc lâu mới nói: "Em..... Mới không phải đồ đệ của anh!"

Nói xong, mới chậm chậm mà nhấc tay ý bảo: "Tôi làm xong!"

Phụ huynh bên này đã có người làm xong, hơn nữa thật sự cũng không có sai một đề nào, cách thời gian quy định còn đến ba phút.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 286: Người không giống nhau

Người chung quanh đều đã làm số độc, tự nhiên biết khó khăn của nó. Ánh mắt nhìn Hàn Mộ Vi trở nên tràn ngập sự thần phục, đặc biệt là một ít mấy cô bé ở trung tâm, ánh mắt khi nhìn Hàn Mộ Vi quả thật như đang sáng lên.

"Chỉ ấy là chị gái của Mặc Quân Dư đúng không? Tiểu Lân, đợi lát nữa chúng ta đi tìm Mặc Quân Dư. Cậu nói xem, cậu ta đồng ý giới thiệu chị của cậu ta cho chúng ta làm quen không?" Có một cô bé nhỏ năm tuổi chớp mắt, cùng người bên cạnh "Thì thăm".

Một cô bé khác về mặt nghiêm túc mà nói: "Mặc Quân Dư lạnh lùng như vậy. Trước đó mình cùng lắm chỉ muốn thử một viên cơm của cậu ta thôi, cũng bị cậu ta trừng mắt nhìn..... cậu ta nhất định không chịu giới thiệu!"

Cô bé giống như có điểm thất vọng, "Mình còn muốn tìm chị gái của cậu ấy xin chữ ký nữa....."

"Cái vị thúc thúc kia hình như cũng rất lợi hại..... Chỉ kém một đạo đề liền thắng. Cậu nói xem, liệu chú ấy có phải là ba ba của Mặc Quân Dư hay không a?"

"Ừa, có khả năng! Bọn họ lớn lên rất giống..... chỉ là là mẹ của Mặc Quân Dư sao lại không có đến đây, mà lại để cho chị gái đến đây?"

"Thực lực a, chị gái của cậu ta lợi hại đến như thế. Nếu như mình cũng có một người chị gái lợi hại đến như vậy, mình cũng sẽ rủ chị ấy đến đây!" Một cô bé khác đáp lại đúng lý hợp tình.

Nghe được toàn bộ đoạn đối thoại hoàn chỉnh của những cô bé đáng yêu kia Hàn Mộ Vi thấy buồn cười. Mặc Dung Uyên ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười.

Cho nên, ở trong mấy mắt cô bé kia, chính hắn cũng là "Ba ba", Hàn Mộ Vi là "chị gái", hai người bọn họ lại không phải được xếp cùng một lứa!

Tâm tình của Mặc Dung Uyên khó chịu khó mà giờ thời trẻ con lên. Hoàn toàn không nhìn đến hai cô bé kia.

Hàn Mộ Vi ngồi xổm xuống, đem giấy còn thừa ở trong tay đưa cho một cô bé nhỏ nói là muốn xin chữ kí của cô, "Đây, cho em!"

Cô cũng không phải là thích cái hình thức thân thiết đáng yêu như thế này, cũng không có chơi cùng với trẻ nhỏ. Ngay cả khi lấy cho chữ kí cho người ta, cũng có chút xoay xoay vắn vẩn. Nhưng mà Mặc Dung Uyên nhìn dáng vẻ này của coi, lại cảm thấy thực đáng yêu, không rời mắt được.

Cô bé kia có chút ngượng ngùng mà tiếp nhận, ngọt ngào nói "Cảm ơn chị ạ!"

Trên giấy mặt không chỉ có có chữ ký của Hàn Mộ Vi, hơn nữa cô còn có một đề số độc mà cô vừa làm xong, còn vẽ một bức thiếu nữ Q trong phim hoạt hình. Cô bé kia nhìn một cái liền thích ngay, vui mừng nói cảm ơn với Hàn Mộ Vi.

Nhà cô bé dạy dỗ thật tốt, nhận được quà hay bất cứ thứ gì liền đứng lên, cô nể nếp mà nhìn Hàn Mộ Vi khom người cúi đầu xuống.

Hàn Mộ Vi sững sờ, lúc này mới phát hiện, một chân của cô nể bị kẹp khểnh, hai chân đứng cũng không thể đứng thành một đường thẳng, đi đường nhất định cũng thật sẽ phải bị nhận rất nhiều sự chú ý.....

Cô vừa nãy còn thấy kỳ lạ, nhìn dáng vẻ của cô bé này, rõ ràng rất hoạt bát rất đáng yêu, vì sao lại đi đến trung tâm đặc biệt học tập?. Đến lúc cô bé đứng lên, Hàn Mộ Vi mới biết được là tại sao, nhưng mà lại có chút cảm thấy đau lòng lên.

Một đứa trẻ nhỏ như thế, lại đến nơi này học tập, nhất định là vì một chân đi đứng bị kẹp khểnh khi đi học ở trường bình thường khác bị người khác cười nhạo.....

Khó có được chính là, cô bé còn có thể duy trì được tính cách hoạt bát lạc quan đến như thế.....

Hàn Mộ Vi rù lông mí, cẩn cẩn mồi dưới. Cô đột nhiên cảm thấy, bản thân thật vô dụng!

Đứng vậy, cô từ nhỏ rõ ràng từ chỉ hoàn chỉnh, rõ ràng cũng thông minh giống như cô bé đang ở trước mặt này, nhưng tại sao cô lại không thể lạc quan được như cô bé này, chỉ là bị đánh vài lần, liền đem bản thân khóa lại, ngay cả tâm cũng nhốt lại.....

Cô bé kia được ký tên, vui mừng mà cùng bạn bè của mình chạy đến một cái khu vực khác.

Mặc Dung Uyên nhìn cô giật mình trọng sườn mặt, đoán được cô suy nghĩ cái gì, khẽ thở dài.

"Em không giống thế."

Bên tai vang lên giọng nói của Mặc Dung Uyên, Hàn Mộ Vi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy hắn thấy nụ cười m dịu dàng của hắn đối với nàng, đối với nàng nói: "Cả hai đều đã từng trải qua những bất hạnh. Nhưng khác biệt ở chỗ chính là con bé bất hạnh là ở chỗ cơ thể, không có cách chữa khỏi. Nhưng tâm của con bé lại đẹp như thể là vì có gia đình chữa khỏi....."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 287: Làm ta, tới chữa khỏi thương thể của người

Theo tầm mắt của Mặc Dung Uyên, Hàn Mộ Vi thấy được cô bé kia cầm tờ giấy mà hạnh phúc chia sẻ với người nhà của mình. Ba mẹ của cô bé đó thoát nhìn rất trẻ tuổi, nhìn theo hướng mà cô bé chỉ cho bọn họ, sau đó sau đó nhìn hai người Hàn Mộ và Mặc Dung Uyên tươi cười cảm ơn.....

Chỉ là một nụ cười, lại có thể làm người ta nhìn ra bọn họ hạnh phúc và cảm tạ. Lớn lên ở trong một gia đình như vậy, nên cô bé đó mới có thể duy trì được trạng thái lạc quan và tích cực được như thế!

Hàn Mộ Vi đã chịu cảm nhiễm, khỏe miệng cũng không tự giác mà dương lên.

Mặc Dung Uyên nói: "Mà e lại bị bất hạnh ở chỗ tâm hồn, muốn chữa khỏi, cần phải có thời gian rất dài, còn có..... phải đứng người!"

Âm thanh của hắn rất trầm và nhỏ, nhưng Hàn Mộ Vi lại nghe được lời nói nghiêm túc của hắn, hơi kinh ngạc mà ngẩng đầu lên nhìn hắn. Đôi mắt đen thâm thúy của Mặc Quân Dư dừng ở trên mặt cô, chậm rãi phải ra sự dịu dàng, cô cảm thấy bản thân giống như bị hắn nhốt lại trong ánh mắt dịu dàng kia của hắn,cả người có một cảm giác ấm áp. Rồi sa đó, hắn từng câu từng chữ mà nói cho cô nghe: "Hàn Mộ Vi, anh hy vọng người được cho là đúng người này, chính là anh!"

Thời gian phảng phất trong nháy mắt này yên lặng.

Hàn Mộ Vi nghiêm túc mà nhìn hắn, mọi thứ xung quay hết thảy đều không nghe thấy, trong óc chỉ nghe được giọng nói của hắn quanh đi quẩn lại: "Hàn Mộ Vi, anh hy vọng người được cho là đúng người này, chính là anh...."

Để anh đến chữa lành vết thương đó cho em!

Cô từ đáy mắt của hắn thấy được những lời này.

Hốc mắt kiềm không được mà bắt đầu uon ướt, Hàn Mộ Vi cúi đầu xuống, che dấu tâm trạng bây giờ của mình. Nhưng tim lại chậm rãi bắt đầu bị hoà tan.....

Kỳ thật, hần đã chữa khỏi.

Từ gặp được hần ngày đầu tiên bắt đầu, hần liền ở đem cô từ trong thế giới mà cô luôn phong bế chính mình ở đó đem ra ngoài, cô biểu lộ được bản thân chân chính của mình, khiến cô hoặc được chán ghét, học được yêu thích.....

Tuy rằng có rất nhiều thứ cô vẫn còn rất bở ngỡ, còn đang chậm chạp mà học tập. Nhưng cô lại không còn bàng hoàng hay sợ hãi giống như ngày trước nữa. Bởi vì hiện tại cô, đã có hần.....

"Cảm ơn anh, Mặc Dung Uyên."

Ngẩng đầu, cô nghiêm túc mà nhìn hần, rồi nói ra một câu chân thành như thế.

Tựa hồ cô thế cảm nhận được nội tâm của cô kịch liệt dao động, Mặc Dung Uyên cũng cảm thấy xúc động rất sâu mà nhìn cô. Mặc Dung Uyên dường như sắp không kiềm chế được mà muốn ôm chăm lấy cô. Nhưng mà giấy tiếp theo, một trận nhiệt liệt vỗ tay cắt ngang hai người họ.

Hai người lúc này mới phát hiện, thì ra trận thi đấu chung kết của bọn trẻ cũng đã kết thúc rồi.

Hon nữa, làm phụ huynh của người đoạt giải nhất là Mặc Quân Dư, mà hai người bọn họ.....lại trốn ở trong một góc mà nói chuyện yêu đương.....

Có chút xấu hổ tiến lên để chúc mừng cho Mặc Quân Dư, nhưng mà Mặc Quân Dư dường như cũng không chú ý đến hai người họ vừa này đang làm cái gì. Ngay giờ phút này cậu bé đang đắc ý dáo dạt mà ngẩng cảm đối với Vương Lỗi người chỉ được hạng ba mà nói: "Thế nào, đã đánh cuộc thì phải chịu thua! Từ nay về sau, cậu chính là tiểu đệ của anh đây!"

Mặc Quân Dư còn chưa được tám tuổi, nhìn bề ngoài nói là sáu tuổi còn có người tin nữa là. Vương Lỗi nghĩ đến bản thân thế mà phải gọi một người nhỏ hơn bản thân hơn 5 tuổi là "Đại ca", còn phải làm tiểu đệ cho người ta nữa, sắc mặt lúc thì xanh lúc thì tím, cả một buổi không nói ra được câu nào.

Mặc Quân Dư tất nhiên cũng biết cậu ta sẽ không chịu. Nhưng mà mục đích của cậu cũng không phải muốn Vương Lỗi làm tiểu đệ của mình.....

Cậu bé cười lạnh một tiếng, nhìn tên nhóc cao to hơn mình nửa cái đầu, nói: "Hoặc là, làm tiểu đệ của anh đây. Hoặc là, rời khỏi nơi này! Đây chính là giao hẹn trước đó của chúng ta!"

Thật ra đây chính là nguyên nhân lớn nhất khiến bọn trẻ coi trọng cuộc thi số độc này như thế.

Vương Lỗi cắn chặt răng, nhìn ánh mắt của những đứa bé ở xung quanh đang hướng vào mình, ngoan hạ tâm tởi, nói: "Được!"

"Được cái gì?" Mặc Quân Dư cười khê, ánh mắt lại thập phần lạnh băng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 288: Đã đánh cuộc thì phải chịu thua!

"Đại..... Đại ca!"

Vương Lỗi sắc mặt khó coi, những vắn đem hai chữ này kêu ra khỏi miệng.

Đã đồng ý đánh cuộc thì ohari chấp nhận chịu thua! Vương Lỗi cậu ta tuy rằng không phải là người tốt gì, nhưng ở điểm này cũng có chút quy tắc của mình!

Hai chữ này vừa nói ra xong, không chỉ có có những đứa trẻ khác ở xung quanh giết mình, mà ngay cả bản thân của Mặc Quân Dư cũng ngây người một chút.

Cậu vốn cho rằng Vương Lỗi cho dù là thua rồi, cũng không có khả năng nhận thua. Nói không chừng sẽ còn chơi xấu gì đó nữa..... Lại không ngờ rằng, đối phương không những không có chơi xấu gì cả,mà còn thật sự kêu mình là đại ca. Vốn là cậu cho rằng với tính cách kia của Vương Lỗi, nhất định sẽ rời khỏi trung tâm. Dù sao ở một nơi khác, cậ ta vẫn có thể tự dựa vào sức mình trở thành lão đại thêm một lần nữa.....

"Thật không ngờ." Mặc Quân Dư như suy tư gì đáp lại.

"Mí đây là cái gì ánh mắt!!" Vương Lỗi tức giận mà trừng mắt cậu bé, cậu ta là người không tuân thủ chữ tín như thế hay sao?!

Nghiến răng nghiến lợi mà trừng mắt Mặc Quân Dư, "Nhóc đừng tưởng rằng khi làm lão đại của ta, anh đây sẽ phục mì! Đây chỉ là chuyện tạm thời..... Nhóc chờ đó, lần sau, anh đây tuyệt đối sẽ không để cho cậu nhóc như mí có cơ hội thắng đâu....."

Thật sự nhìn không ra được, cậu ta lại còn biết cái gì gọi là "Nằm gai nếm mật", cái gì gọi là "Quần từ báo thù, mười năm không muộn".....

(Nằm gai nếm mật: Từ chữ Thường dóm ngoạ tân chỉ ý chí vượt qua gian khổ để đạt mục đích.

Việt Vương Câu Tiễn thời Xuân Thu, sau khi ở nước Ngô trở về, thường nằm ngủ trên gai, có treo cái mật, nằm ngồi đều nhìn thấy mật, ăn uống thì nếm vị đắng của nó trước. Tô ý không quên cái khổ nhục trước đó. Quả nhiên sau đó nhờ chịu đựng gian khổ mà đánh bại được nước Ngô, báo thù cho nước Việt.

Nằm gai nếm mậtđược sử dụng trong thời gian cuộc sống đang có những khó khăn vất vả và đòi hỏi sự chịu đựng để chờ ngày tươi sáng sẽ đến)

Mặc Quân Dư cảm thấy thú vị, nghiêm trang gật gù đầu, "Được, tôi đây chờ đợi anh khiêu chiến!"

Nói xong, liền không hề để ý đến Vương Lỗi, xoay người bắt đầu đi tìm Mặc Dung Uyên và Hàn Mộ Vi.

Liên Dịch Hàng lần này biểu hiện cũng không tên, đạt được hạnh hai. Phần thưởng là một chiếc máy bay điều khiển từ xa, lúc này ôm phần thưởng của bản thân đứng ở bên cạnh Mặc Quân Dư, về mặt sùng bái mà nhìn Mặc Quân Dư.

Phần thưởng hạng nhất của Mặc Quân Dư là ba tấm vé vào của khu vui chơi Disney. Dựa vào chính thực lực của mình giành được phần thưởng dĩ nhiên khiến cho cậu bé cảm thấy vui cùng vui về. Cảm ba tấm vé vào cửa đến đến nhìn hai người Mặc Dung Uyên bọn họ, hoàn toàn không có vẻ mặt uy phong như ở trước mặt Vương Lỗi và những đứa trẻ khác như vừa rồi, đắc ý dáo dạt về phía bọn họ khoe ra: "Nhìn xem, đây là phần thưởng của con!"

Hàn Mộ Vi cũng có phần thưởng, phần thưởng của người lớn tất nhiên sẽ không giống với trẻ con. Phần thưởng hạng nhất của cô là một notebook. Phần thưởng của Mặc Dung Uyên là phiếu mua hàng siêu thị một ngàn tệ.

"Một nhà ba người" này đều có được thành tích tốt và phần thưởng tốt như thế, những phụ huynh xung quanh đều rất là hâm mộ.

Mặc Dung Uyên trên mặt có tươi cười, thoạt nhìn không có vẻ mặt người sống chớ đến gần nữa, có mấy người phụ huynh nhin không được tò mò hỏi, "Tiểu cô nương, cô là gì của bạn nhỏ này....."

"Mợ tương lai!!"

Hàn Mộ Vi còn không có trả lời, Mặc Quân Dư liền nghiêm trang mà đáp lời trước giúp cô.

Trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cậu bé, Hàn Mộ Vi cảm giác cả hai tai mình đều đang ò ò lên, có chút không dám cùng đối diện với Mặc Dung Uyên đang mỉm cười, Hàn Mộ Vi cúi đầu, rất lâu nói không ra lời.

Người nọ có chút kinh ngạc, rồi lại có chút thoải mái, "Thì ra là thế, tôi liền nói sao..... cô thoạt nhìn nhỏ như thế, sao có thể có một đứa con lớn đến chừng này....."

"Vậy vị này chính là....."

"Là cữu cữu cháu!" Mặc Quân Dư trước nay không thích nói chuyện với người lạ, vô cùng lạnh nhạt, hỏi gì đáp nấy.

Mặc Dung Uyên cười nhạt không nói.

Nắt lấy Hàn Mộ Vi đang xấu hổ đến mức hận không thể kiếm một cái lỗ để chui xuống. Mặc Dung Uyên điện thoại ra ngoài, đưa cho người phụ huynh đối diện, "Làm phiền có thể chụp giúp cho chúng tôi một tấm hình không?"

Người nọ vui vẻ đáp ứng, Mặc Dung Uyên một tay ôm Hàn Mộ Vi, một tay xoa đầu Mặc Quân Dư, ba người trong tay đều cảm phần thương và giấy khen của riêng mình. Bức ảnh chụp chung này được chụp ở trong bầu không khí tràn đầy sự vui vẻ.....

Về đến nhà, Mặc Dung Uyên tâm trạng không tệ mà lên mạng tra xem vé máy bay tháng sau.

Tiểu Dư nhất định rất muốn đi Disney chơi. Một tháng sau cũng vừa khéo là lúc Hàn Mộ Vi kết thúc kì thi đại học, khoảng thời gian này hẳn cũng không có được giao nhiệm vụ gì. Hoàn toàn có thể có thời gian rảnh rỗi, dẫn dắt hai người họ đi Disney chơi rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 289: Ta sẽ chờ người

Mới như vậy nghĩ, di động đột nhiên rung lên. Cái này cái số điện thoại di động này có rất ít người biết được. Có thể gọi được số điện thoại này không phải là người ở trong quân đội mà là người nhà của hắn.....

Vừa lấy điện thoại di động ra xem, quả nhiên là điện thoại của Mặc lão gia.

Mặc Dung Uyên tâm tình không tệ mà đi đến ban công, tiếp điện thoại: "Gia gia?"

Mà bên kia lại là Trần Tử Phong- thư kí của Mặc lão gia, Trần Tử Phong nói: "Thiếu gia, bệnh cũng của Mặc lão gia tái phát."

Mặc Dung Uyên đầu tức khắc ngốc một trận. Mấy hôm trước sau khi chấp hành xong nhiệm vụ, hắn mới cùng gia gia gọi điện thoại với nhau, lúc ấy ông không phải trung khí còn có đủ sao?

Hồ hấp nhẹn không được có chút dòn dấp lên, "Thế nào?"

Bên kia giọng của Trần Tử Phong nghe thật áp lực, "Tình trạng..... Không tốt lắm."

"Thiếu gia, người tốt nhất vẫn là mang tiểu thiếu gia trở về một chuyến đi!" Trần Tử Phong nói xong, đầu bên kia hình như có người kêu, Trần Tử Phong lại nói thêm vài câu, liền cúp điện thoại.

Mặc Dung Uyên rù lông mi xuống, trong lòng vô cùng lo lắng.

Cha mẹ kia của hắn là kiểu vợ chuẩn kiểu mẫu bằng mặt không bằng lòng trong truyền thuyết. Sinh ra hắn xong xem như đã hoàn thành sứ mệnh của mỗi người, liền một lòng nhào vào trong công việc. Hai người họ bề ngoài thoạt nhìn ân ái ái ái, kỳ thật mỗi người đều có nhân tính riêng của mình. Hắn từ nhỏ là được gia gia nuôi lớn lên, Mặc lão gia có sức ảnh hưởng hơn cả tính mạng của hắn.....

Hít sâu một hơi, Mặc Dung Uyên đi đến trong thư phòng, nhìn Mặc Quân Dư và Hàn Mộ Vi đang cùng nhau nghiên cứu một bài toán nói: "Tiểu Dư, gia gia bị bệnh rồi. Về nhà thu dọn đồ, chúng ta đi kinh thành thăm ông."

Mặc Quân Dư và Hàn Mộ Vi đều là sững sốt.

Mặc Quân Dư buông trong tay bút, đứng lên, ngoan ngoãn nói: "Dạ."

Ở bên kia Lưu thúc đã nhận được thông báo, đang giúp bọn họ thu xếp đồ đạc.

Mặc Dung Uyên đi đến trước mặt Hàn Mộ Vi, đem cô ôm thật sâu vào trong lòng ngực mình, "Vi Vi, chờ anh trở lại....."

Thật..... Luyến tiếc cô a.....

Mặc Dung Uyên phát hiện chân mình một chút cũng không muốn di chuyển. Thì ra khi bước vào trong tình yêu, một thiếu tướng trong mắt cấp dưới là máu lạnh vô tình như là hắn đây cũng sẽ giống như những người bình thường khác, làm sao cũng không nở rời khỏi người yêu của mình được.....

Hàn Mộ Vi trong lòng không tha, lại nỗ lực xà ra một mặt cười tươi, "Ừm, được."

Nhón ngón chân lên, cô đặt lên trên môi hắn một nụ hôn, "Em sẽ chờ anh!"

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn hắn, như chuẩn chuẩn lướt nước, loáng thoáng, lại có hương vị dụ dỗ..... Mặc Dung Uyên cúi người, thật sâu mà phong bế môi cô, chậm rãi hôn lên cánh môi của cô, lại không hề thâm nhập.....

Bởi vì nếu là thâm nhập vào bên trong, hẳn sợ bản thân mình sẽ không thể dừng lại được.

Nhưng mà trong thời gian mấy tháng nhàn nhai, cô gái nhỏ này đã làm hắn như thể mê muội, khiến cho hắn giống như ăn phải thuốc phiện vậy, đã nghiện rồi, không thể dừng lại được.....

Vào lúc ban đêm, Mặc Dung Uyên đã dắt Mặc Quân Dư rời khỏi Giang Thành.

Hàn Mộ Vi nhìn phòng trống rỗng, đột nhiên cảm giác thấy cô đơn.

Bên chân truyền đến tiếng kêu của chú chó nhỏ, Hàn Mộ Vi sững sốt, đứng vậy, cô còn có Tiểu Sư mà!

Đem không tha vút ra sau đầu, Hàn Mộ Vi ngồi xồm xuống, xoa xoa đầu Tiểu Sư: "Tiểu Sư, đêm nay hai người bọn họ đều không có ở đây. Nếu như ta có không cần thậm chí làm nhiều đồ ăn quá, người cổ ăn nhiều thêm một chút nha!"

Chú chó ngao tạng nhỏ nhỏ nhìn cô kêu một tiếng, ở người ngoài nghe thấy tiếng kêu có chút hung mãnh lại làm Hàn Mộ Vi nở nụ cười.

"Ta sẽ làm nhiều thịt người thích ăn!"

Mặc Dung Uyên và Mặc Quân Dư rời đi nhìn như không có thay đổi cái gì.

Hàn Mộ Vi vẫn thức sớm chạy bộ, vẫn đi học bình thường, vẫn tiếp tục đi đến chợ mua thức ăn, tự mình nấu ăn. Chỉ là so với phía trước thôi, thiếu mất đi hai người bên cạnh, lại còn có một chú chó nhỏ.

Cách kỳ thi đại học còn lại hai mươi ngày, Giang Thành một trung cao tam sinh phụ lục cũng tiến vào gay cán giai đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)**Net.

Chương 290: Giả heo ăn thịt hổ

Thi thỏ đã qua xong, Hàn Mộ Vi đứng thứ nhất ở trường, tổng điểm của cô chỉ nhỉnh hơn hạng hai Đoạn Thần Kiệt một điểm, mà hạng ba.....

Lại chính là Chu Quân Hào!!

Điều này khiến cho mọi người ở lớp 2/3 bất ngờ há hốc trợn mắt không dám tin tưởng!

Chu Quân Hào có thể chuyển trường đến Giang Thành Nhất Trung, một là chính là thành tích rất hảo, hoặc là gia thế rất lớn. Nhưng sau khi hắn chuyển đến đây điểm số thi vẫn luôn nằm ở tốp bảy mươi không tăng không giảm. Bởi vậy mọi người thật sự không nghĩ đến, bắt đầu đánh giá lại cậu ta, Chu Quân Hào cư nhiên là ở giả heo ăn thịt hổ!

Nếu là trước kia, những bạn học ở lớp 2/3 sẽ đối với Chu Quân Hào mang theo sự cảnh giác, nói không chừng còn sẽ chằm chọc mĩa mai gì đó. Nhưng ở nửa năm nay dưới sự thay đổi không ngừng của Hàn Mộ Vi. Bây giờ bầu không khí ở lớp 2/3 cực kì thân thiện, mỗi người đều ở tích cực hướng về phía trước, mỗi người đều đang tiến bộ, bọn họ khoảng hể còn có những ý nghĩa hẹp hòi như trước, sẽ không bởi vì người khác thành tích tốt mà ghen ghét. Mà lấy nó làm tấm gương kích thích cho bản thân mình noi theo càng thêm nỗ lực.

Tiểu Bàng Tử nhìn Chu Quân Hào tấm tắc báo la, "Cậu được lắm, Hào ca. Cậu trước mặt bọn mình che dấu làm học sinh trung bình không quan tâm mọi thứ, diễn cũng rất sâu đó! Nói, cậu có phải hay không liền chờ cuối cùng dọa chúng ta nhảy dựng đâu?!"

Chu Quân Hào chụp lấy móng vuốt của cậu ta, mắt tròn trắng, "cút cút cút, lão tử còn không phải chỉ là phát huy ra một chút thực lực của mình thôi mà, đến nỗi khiếp sợ như vậy sao?"

Đồng Tiểu Lỗi bên cạnh mắt tròn trắng, "Ho, khen cậu vài câu, thật đúng là xem mình thành thiên tài rồi hay sao? Đứng cho là tôi không thấy được cậu cùng Hàn Mộ Vi giống nhau mỗi ngày dậy sớm vẫn về đâu! Thứ bảy trước đó có đến thư viện một chút, vốn là muốn thả lỏng một chút xem một chút sách, không nghĩ tôi thấy tiểu tử cậu làm một chồng bài tập cấm mặt cấm mày làm đến trời tối đen..... Tiểu Bàng Tử mình nói cho cậu nghe, tiểu tử này ngồi ở chỗ đó cả một buổi sáng cũng không có xê dịch! Nếu không phải muốn ăn cơm, mình có thể nhìn thấy cậu ta ngồi ở đó suốt một ngày..... Chắc chắn chắc."

Tề Tử Mẫn nghe đến đó, xem bất quá đi, "Chu Quân Hào, tôi nói cậu muốn học hành đáng hoàn thi cử học tập e, còn làm chuyện ở sau lưng bọn tôi..... Quả thực nhìn không được, cậu có phải là muốn ra ở trước mặt bọn tôi ra về là cho dù không cần học cậu cũng có thể thi được thành tích tốt không? Hừ, tôi liền không quen biết loại người giống như cậu!"

Chu Quân Hào mắt tròn trắng, "Tôi còn cậu phải diễn sao? Lão tử chính là thiên tài!"

Chu Quân Hào trong lòng có chút buồn bực. Lúc vừa mới chuyển đến Giang Thành Nhất Trung, bởi vì chuyện xảy ra trước đó ở trường cũ kia, vì để kết thúc triệt để chuyện trước kia, không cho những người ở đó tìm được cậu ta. Cậu ta tự cải trang mình thành một người khác hoàn toàn với trước đây, tác phong hành sự cũng cực kỳ điệu thấp. Cho dù là những người lúc trước có quen biết cậu ta, nhìn thấy bộ dạng như thế này của cậu ta cũng sẽ không nhận ra được.

Đến nỗi thành tích, ngay từ đầu là cố ý khống chế ở mức độ trung bình. Nhưng mà thật sự là kho cậu ta chuyển vào đây thì không thể nào nỗ lực lên được. Càng đem tâm tư đặt lên việc vận động và một ít kiến thức của cảnh sát. Bản thân cậu ta một lòng chỉ muốn tương lai đi vào trường cảnh sát, thành tích cũng không cần thiết phải là quá giỏi. Cho dù anh trai cậu ta có nói như thế nào, cậu ta cũng lười nỗ lực lại giống như trong quá khứ.

Thật ra thành tích tốt đối với việc thi vào trường cảnh sát cũng có giúp ích rất lớn cho cậu ta. Chu Quân Hào sẽ làm như vậy, bất quá là chịu từ chuyện ở trường cũ lúc trước thôi..... Chu Quân Viễn cũng là biết việc này, cho nên mới không có ép buộc cậu ta.

Nếu không phải là Hàn Mộ Vi kích thích mà nói, Chu Quân Hào chỉ sợ cũng sẽ tiếp tục buông xuôi vẫn cứ thấp điệu như trước.

Mà hiện tại.....

Chu Quân Hào nhìn Hàn Mộ Vi, không biết từ khi nào bắt đầu, ảnh hưởng của cô càng lúc càng lớn. Cậu ta chậm rãi bắt đầu cảm thấy, bây giờ là phóng túng chính là có lỗi với tương lai sau này của bản thân. Hơn nữa, cậ ta càng ngày càng cảm thấy, ban đầu muốn "bản thân bình thường", không xứng là người đứng ở bên cạnh cô.....

Cho nên mới bắt đầu một lần nữa nỗ lực.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 291: Khó hiểu phong tình?

Mà cậu ta không phải thiên tài, đem mọi kiến thức gác qua một bên đã gần hơn nửa năm, một lần nữa đem nó lấy lại trong quá trình này cũng có nhiều thứ lạ lẫm, bất quá, may mắn.....

Cậu ta rút cuộc cũng khổ tận cam lai. Trong thời gian chưa đến 2 tháng, đã có thể lấy lại được trình độ vốn có.

Chỉ là cậu ta không nghĩ tới, vẫn bị bại dưới tay của Hàn Mộ Vi và Đoạn Thần Kiệt.

Chu Quân Hào rũ lông mi xuống. Sau kho người chung quanh đều tản đi, mới hỏi Hàn Mộ Vi, "Cậu để ý sao?"

Hàn Mộ Vi ngẩng đầu, "Để ý cái gì?"

"Để ý mình..... trước đó vẫn luôn che dấu khả năng của bản thân." Hần tuy rằng lui bước, nhưng thực lực thật sự biểu hiện ra ngoài thì lại mạnh mẽ hơn ngày thường nhiều.

Hàn Mộ Vi sững sốt một chút, "Vì cái gì phải để ý?"

Chu Quân Hào tâm tình có chút phức tạp.

Cô nói không để ý, vốn dĩ cậu ta nên vu vơ, chính là vì cái gì.....

Cậu ta lại cảm giác có chút thất vọng.....

Cậu ấy không để ý, là bởi vì mình chỉ là bạn của cậu ấy, cùng Tề Tử Mẫn với Tiểu Lỗi và Đoạn Thần Kiệt còn có bất kể một ai khác nào đó trong lớp này cũng là giống như nhau, cho nên mới không để ý sao?

Thế nếu..... Nếu như người kia thì sao? Một người đàn ông kia ở trên tờ truyền đơn.....

Nếu là người đó, có phải cậu ấy liền sẽ để ý đến hay không?

Chu Quân Hào tâm tình phức tạp mà xoay người rời đi.

Hàn Mộ Vi nhìn bóng dáng của cậu ta một chút, có chút kỳ lạ. Cậu ta tại sao tâm trạng đột nhiên lại không được tốt vậy?

Tiểu Bao Tử thờ dài thanh, "Chủ nhân, người thật đúng là..... Khó hiểu phong tình!"

Hàn Mộ Vi còn ở tự hỏi dáng vẻ vừa rồi của Chu Quân Hào là như thế nào, không có nghe rõ nó nói,

"Cái gì?"

"..... Không có gì."

Hàn Mộ Vi liền gạt đầu, tiếp tục làm luyện tập.

Đang lúc hoàng hôn, Hàn Mộ Vi đi ra cổng trường, liền thấy được một hình bóng quen thuộc.

Thì ra là cô gái nhỏ kia ngày đó có cùng Mặc Dung Uyển, Mặc Quân Dư bọn họ đi tham gia sổ độc thi đấu gấp qua.

Tiểu nữ hài tay chống nạnh, khắp khiêng mà đi phía trước đi, người chung quanh đều nhìn cô bé với ánh mắt khác thường, nhưng bên thân cô bé lại là hồn nhiên không phát giác, không coi ai ra gì mà đi về phía trước.

Nhìn bên mặt cô bé, Hàn Mộ Vi dừng lại bước chân, ngây người đứng ở nơi đó đã lâu, một lúc lâu mới nói: "Tiểu Bao Tử, người nói, chân của cô bé ấy còn có thể chữa khỏi được không?"

Khi cô nhìn cô bé kia Tiểu Bao Tử liền biết trong đầu có có cái này y tưởng, thực mau điều bỏ vốn liệu, nói: "Lấy trình độ y học hiện tại, chân của cô bé đã là phản chịu tổn thương vĩnh viễn. Đoán chừng là trị không hết, nhưng mac....."

Giọng của Tiểu Bao Tử trên nên cao lên, dắc ý đảo dạt nói: "Tiểu Bao Tử em chính là hệ thống bánh bao vĩ đại lại còn tính tế đến từ tương lai! Tự nhiên là có biện pháp chữa khỏi! Nhưng mà..... Chủ nhân, nếu muốn chữa khỏi chân cho cô bé yêu cầu cần phải có hảo cảm giá trị quá cao. Lấy số điểm hảo cảm giá trị hiện tại của chủ nhân, hoàn toàn không đủ để làm được như thế."

Hàn Mộ Vi có chút thất vọng, điểm hảo cảm giá trị của cô bây giờ còn dư lại ít nhiều cũng hơn một ngàn điểm. Trước đó chỉ là trị đôi mắt cho Mặc Quân Dư đều yêu cầu vài vạn hảo cảm giá trị.....

Nếu nghĩ như thế, xác thật không đủ.

Cô trong khoảng thời gian này xác thật có chút lười biếng, hảo cảm giá trị tích lũy đến giờ vẫn đi chậm. Hơn nữa đã số đa số điểm ở trong đó hiện tại là xuất phát từ Mặc Dung Uyên mà Mặc Quân Dư cho.....

Hàn Mộ Vi thở dài thanh.

Trong khoảng thời gian này phải bận về việc thi đại học. Chắc là cũng không bao nhiêu thời gian đi gia tăng hảo cảm giá trị.....

Tiểu Bao Tử do dự một chút, nói: "Chủ nhân, phía trước chủ nhân định ký hiển cho tiền về nhưng thật ra có rơi xuống thật chỗ. Nhưng mà bởi vì chủ nhân không phải tự mình làm, được đến hảo cảm giá trị chỉ là một bộ phận nhỏ trong đó, bất quá, cũng có mấy ngàn điểm đi..... Chờ hảo cảm giá trị đó tới rồi, chủ nhân có thể đổi trước một ít một số ý thư đặc biệt và video dạy học....."

Pià trước Tiểu Bao Tử đã cùng nàng nói qua, trực tiếp đem hảo cảm giá trị dùng cho trị liệu là hành động vô cùng lãng phí, như thế hảo cảm giá trị tiêu hao đặc biệt nhanh. Hơn nữa cần bản vô pháp đạt được cái gì, thường thường cứu một người được đến hảo cảm giá trị thậm chí chỉ là tiêu hao một bộ phận nhỏ, cần bản là là mất nhiều hơn được.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 292: Học tập y học

Hàn Mộ Vi vốn dĩ cũng đã xác định muốn hướng đến phương hướng bác sĩ mà phát triển. Những thứ đó là thứ sớm muộn mà cô cũng phải học. Chỉ là, hiện tại thời cơ không đúng lắm, còn có nửa tháng thì phải thi đại học rồi. Cô có thể ở sau ở sau kì thi đại học rồi bắt đầu chậm rãi học, nhưng vết thương của cô bé kia lại không thể nào chờ được.

Vết thương của cô bé là do gặp phải tai nạn một năm trước gây nên, điều trị thời gian dài như vậy, lại cũng chưa biện pháp chữa khỏi. Các nhiều vị bác sĩ đã đưa ra kết luận vết thương này sẽ ảnh hưởng vĩnh viễn, vô pháp chữa khỏi được, cha mẹ cô bé vì thế cuối cùng mới chết tâm.

Chỉ là, vết thương vĩnh viễn đối với thế gian này mà nói, không phải là kĩ thuật y học tinh tế không điều trị được.

Ở thời đại của Tiểu Bao Tử, thời điểm đó những vết thương giống như thế là có thể chữa khỏi được. Vết thương của cô bé đó tự nhiên cũng có thể trị, chỉ là, nàng sau khi bị thương lại dùng không ít trị liệu thủ đoạn, khả năng sẽ đối nằng thương sinh ra khác ảnh hưởng. Hơn nữa, bây giờ còn có chữa khỏi khả năng, nếu như càng kéo dài, hoặc là không cẩn thận tạo ra một tổn thương khác, khả năng chữa khỏi tính liền sẽ tương đối rơi chậm lại.....

Đây mới là thời gian do Tiểu Bao Tử dự tính, nó đã hy vọng Hàn Mộ Vi chuyên chú với thi đại học, lại không đành lòng để cô bé kia tuổi còn nhỏ như thế đã phải chịu một vết thương vĩnh viễn như thế, liền y thuật tương lai cũng vô pháp chữa khỏi nông nổi.

Hàn Mộ Vi biết suy nghĩ của Tiểu Bao Tử, lại kiên định gật gật đầu,

"Tiểu Bao Tử, về sau thời gian ôn tập buổi tối, đều đổi thành giờ học y học tương lai đi!"

Tiểu Bao Tử trầm mặc trong chớp lát, "Đã biết."

Lúc này Mặc Dung Uyên và Mặc Quân Dư không ở thật cô đơn, vừa khéo có thể dùng cái này để bổ sung vào đó.

Hàn Mộ Vi nhận định phải làm một việc, liền phi thường dụng tâm mà đi làm. Hoàn toàn sẽ không dao động. Thời gian ôn tập và luyện chữ mỗi buổi tối của cô đều đã đổi thành thời gian để tiếp thu thêm các kiến thức y học. Bởi vì vết thương chân của cô bé kia hiện tại rất cấp bách. Cho nên Hàn Mộ Vi chủ yếu học tập chính là đó là làm thế nào để chữa trị chân cho cô bé.

Lại nói Tiểu Bao Tử dù thế nào cũng là hệ thống đến từ tương lai. Thật mau liền dẫn dắt cô nên học theo trình tự học tập từ cơ sở hệ thống nền tảng đến chuyên sâu chuyên môn lại đến mặt thức tiễn cho cô an bài bất đồng.

Sau kho học xong lý thuyết, Hàn Mộ Vi ngược lại bắt đầu lo lắng lên. Tuy rằng có Tiểu Bao Tử cung cấp tư liệu video quan sát hiện trường ở tương lai. Sau khi lạc vào trong cánh mà thể nghiệm một lần lại một lần, Hàn Mộ Vi tuy rằng biết nên làm như thế nào, lại bất hạnh không có thiết bị tương lai tiên tiến. Thuốc thang thì có thể lấy loại có tác dụng tương tự để thay thế, nhưng thiết bị lại là hiện tại không có.

Thở dài, Hàn Mộ Vi cùng Tiểu Bao Tử thương lượng một chút:

"Tiểu Bao Tử, xem ra phải dùng đến bộ phận máy móc, vẫn là đặc dụng hảo cảm giá trị thay thế."

Tiểu Bao Tử là người rõ ràng nhất vạt và của cô trong khoảng thời gian này, gật gật đầu, nói: "Có thể. Chủ nhân, yên tâm đi! Chủ nhân hiện tại đã biết phương pháp, chỉ là ở trong đó nào đó phân đoạn sử dụng trị liệu kỹ năng mà thôi, yêu cầu dùng đến hảo cảm giá trị sẽ không quá nhiều."

Tiểu bao tử không hề đi so đo đến chuyện hảo cảm giá trị được mất, nó biết Hàn Mộ Vi trong lòng có bao nhiêu hy vọng để đem đôi chân của cô bé kia chữa lành lại

Nói làm liền làm

Trước ngày thứ bảy cuối cùng cách kỳ thi đại học, Hàn Mộ Vi đi vào trung tâm đặc biệt kia, tìm thấy được cô bé đó, cô bé tên là "Vu Nhạc Nhạc"

Tiểu nữ hài còn nhớ rõ cô, nhìn thấy cô thật cao hứng. "Chị ơi, chị sao lại đến đây thế ạ? Tiểu Dư ca ca không phải xin nghỉ sao?"

Hàn Mộ Vi ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu cô bé, nói: "Tiểu Dư ca ca còn một đoạn thời gian mới có thể trở về. Nhạc Nhạc, chị gái có cái vấn đề muốn hỏi em."

Vu Nhạc Nhạc chớp chớp mắt, cười gật đầu: "Đương nhiên có thể a!"

"Nhạc nhạc có muốn chân của mình lành lại không?"

Tiểu nữ hài sững sốt một chút, sau đó lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 293: Trị chân

Hàn Mộ Vi sững sốt, "Không nghĩ?"

Cô bé đứng đối diện lắc lắc đầu, "Không phải, nó lành lại không được."

Tiểu nữ hài đáng về bất quá cũng chỉ mới có 6 tuổi thôi nhưng đã tiếp nhận được chuyện bản thân mình cả đời sau này thật sự sẽ mang theo một bên chân bị tàn tật. Hơn nữa lại còn dùng cảm đối diện với chuyện này như thế.....

Hàn Mộ Vi trong lòng hơi ám, nhìn cô bé chớp chớp mắt, "Chị có cái bí mật..... Chị là người từ ngoài hành tinh đến, nơi đó có một món đồ rất thần kỳ, có thể chữa khỏi Nhạc Nhạc đó. Nhạc Nhạc có đồng ý thử nghiệm qua một chút không?"

Tiểu nữ hài tựa hồ có chút không thể tưởng tượng, mờ to hai mắt nhìn cô, "Chị gái..... Là người ngoài hành tinh?!"

Hàn Mộ Vi gật gật đầu, "Đúng vậy, chuyện này coi như thành bí mật chỉ có giữ chị và Nhạc Nhạc thôi được không? Về sau mỗi ngày giữa trưa chị sẽ đến đây giúp em trị thườn..... em không thể nói cho người khác biết, nếu không chị liền sẽ bị người xấu bắt đi đó!"

Hàn Mộ Vi trước nay không nghĩ tới, có một ngày bản thân sẽ nói ra những lời như thế này. Cô cũng không am hiểu cùng những lúc ở chung với bọn trẻ nên nói thế nào. Nói đúng ra, nàng không am hiểu về ở cạnh người khác sẽ như thế nào. Chính là khi nhìn thấy Vu Nhạc Nhạc đang ở trước mắt. Giọng điệu và biểu cảm của cô đều không tự chủ được mà trở nên mềm mại lên.

Tiểu nữ hài mở to đôi mắt tràn đầy tò mò cùng kích động, nặng nề mà gật gật đầu, "Dạ! Ai em cũng không nói ra!"

"Vậy bây giờ chị sẽ bắt đầu nha, có thể sẽ hơi đau một chút, Nhạc Nhạc có sợ không?"

Tiểu nữ hài lắc lắc đầu, "Dạ không sợ!"

Hàn Mộ Vi nhìn cô bé gật gật đầu, đem tay nhẹ nhàng mà đặt lên đầu gối của Vu Nhạc Nhạc, nhắm mắt lại, bắt đầu sử dụng trị liệu kỹ năng, đem tất cả các khớp xương bị thương chia lia chậm rãi dần khôi phục lại trạng thái của nó.....

Cả quá trình này chỉ von von có năm phút, Hàn Mộ Vi lại mở hời đầu đầu. Ngược lại không phải là do vấn đề về thể lực của cô, mà là bởi vì lần đầu tiên cô đem việc học tập ứng dụng trị liệu cho người khác thật sự nên bản thân cô cũng căng thẳng.

Tiểu nữ hài lại rất thà lóng, rất tò mò mà nhìn cái người chị giả tự xưng là người ngoài hành tinh trước mặt này. Cô bé thật rất thích chị gái nàu, bởi vì khả năng giải số độc của chị gái rất lợi hại, cũng không hề giống như những người khác, bởi vì chân cô bé như thế mà không có bé hoặc là cảm thấy thương hại cho cô bé. Cũng bởi vì thế cô bé thật thích người mơ hồ này của Mặc Quân Dư, bởi vậy cô bé đối với Hàn Mộ Vi không có chút nào hoài nghi, ngược lại mang theo tin các nàng ở cộng đồng hoàn thành cái gì bí mật kích động.

Thời điểm lúc đó khi cô né xảy ra tai nạn, cả người cũng còn thiếu chút nữa không cứu trở về được, cuối cùng chỉ là một chân không còn có thể đi đứng bình thường lại được, cha mẹ cô bé đã thực thỏa mãn.

Vu Nhạc Nhạc lúc ấy cũng bị kích động không nhỏ, bởi vì người bạn tốt học cùng trường với cô bé cũng bị chiếc xe đó đâm chết, liền ở trước mặt cô bé bị chết hoàn toàn thay đổi. Cha mẹ cô bạn kia so với cha mẹ của mình khác đến càng thêm tê tâm liệt phế.

Cô bé tuổi còn nhỏ mà nhìn thấy một cảnh tượng này, lướt tức ái phụ mẫu của chính mình cũng cùng giống như cha mẹ của bạn mình. Bởi vậy vẫn luôn giả bộ làm ra dáng quan lạc quan rộng rãi, không quan tâm đến ánh mắt của những người khác nhìn đến mình, nỗ lực làm lơ những sự cười nhạo của những người bạn học kia dành cho mình..... Chính là không muốn làm cho ba cô mẹ cô phải lo lắng đau buồn.

Sau đó ba ba và mẹ vẫn luôn vì chân của cô bé mà bôn ba đi tìm khắp mọi nơi. Mang cô đi khám qua vô số các bác sĩ, dùng rất nhiều phương pháp, thử dùng qua rất nhiều các loại thuốc khác nhau, cuối cùng cũng chỉ có một kết quả.....

Vu Nhạc Nhạc dần dần tiếp nhận rồi loại trạng thái này, cũng chậm rãi thích ứng.

Cô bé không hề có suy nghĩ đến chuyện có thể chữa khỏi được hay không, mà càng có đặt nhiều ở chuyện bản thân mình nên thế nào, khiến cho ba mẹ cô bé có thể càng vui vẻ hơn.

Hồi thờ Hàn Mộ Vi khiến cô bé cảm giác thực thoải mái. Chị gái này tuy rằng không trò chuyện nhiều lắm, nhưng là ánh mắt của chị gái này nhìn mình, thực ôn nhu, khiến Vu Nhạc Nhạc có loại cảm giác gặp được đồng loại.

Cô bé bội phục Hàn Mộ Vi, tin tưởng lời Hàn Mộ Vi nói, cảm thụ được cảm giác ấm áp kia truyền đến vết thương ở chân, còn có giống như ma mà đâm kim vậy, lại có chút đau đớn không thoải mái cảm, nhưng vẫn chịu đựng.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 294: Kỳ quái nữ nhân

Một lát sau, động tác Hàn Mộ Vi dừng lại, Vu Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chỗ đầu gối của chính mình đang truyền đến một cơn đau nhức, tựa như lúc trước ra tai nạn xe cộ thời điểm giống nhau.

Sắc mặt tái nhợt, Vu Nhạc Nhạc cắn răng, bên tai truyền đến Hàn Mộ Vi thanh âm, "Không cần khăn trương, thực mau thì tốt rồi, Nhạc Nhạc....."

"..... Dạ."

Cô bé gật gật đầu, giấy tiếp theo, liền cảm giác được một cỗ băng băng lương lương cảm giác từ đầu gối chỗ truyền đến, ban đầu cảm giác đau đớn được lập tức liền biến mất.

Nhạc Nhạc cảm thấy thực thần kỳ, mở to mắt, ngạc nhiên mà nhìn Hàn Mộ Vi.

Trên trán Mộ Vi đỏ mồ hôi, nhìn cô bé nhẹ nhàng cười, Nhạc Nhạc cũng nở nụ cười ra theo, cơ thể vốn đang căng cứng cũng chậm rãi thả lỏng xuống dưới.....

"Nhạc Nhạc, cái này thuốc mỡ cho em, về sau mỗi buổi tối trước khi đi ngủ nhớ thoa nó một chút..... Nhất định phải thoa, không thể làm mất đó! Cái này thuốc mỡ chính là người ngoài hành tinh đưa cho chị đó..... chị bây giờ đem nó giao cho em bảo quản, em mỗi ngày trước khi ngủ đều phải thoa nó, được không?"

Nhạc Nhạc cảm giác đầu gối chỗ lạnh lạnh thực thoải mái, liền nhìn cô gật gật đầu, vươn ngón tay út đến, cười tủm tỉm nói: "Dạ!"

Hàn Mộ Vi đứng lên, lại cảm giác đầu như là có cái gì banh chặt đứt giống nhau, nháy mắt trống rỗng, một trận đau nhức truyền đến, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, cô chạy nhanh đỡ lấy tường, nhưng mà giấy tiếp theo, bên tai lại truyền đến những tiếng ồn ào, tựa hồ có không ít người nhìn về phía bên này, trong đầu có vang lên những tiếng âm âm. Tuy rằng vẫn đứng ở nơi đó, lại cảm giác tầm mắt chính mình đã bắt đầu hỗn loạn, trước mắt nhìn đến đồ vật đều xuất hiện điệp ảnh, lỗ tai truyền đến một trận lại một trận ồn ào, lại cái gì cũng nghe không rõ.....

"Là cô ta! Chính là cô ta! Không biết cô ta đã làm gì đối với Nhạc Nhạc. Toi nhìn thấy sau khi cô ta đi đến đây cùng Nhạc Nhạc, tay cô đặt ở đầu gối Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc liền nhắm lại, mặt mũi trắng bệch, không ngừng đổ mồ hôi....."

Viện trưởng, cô khẳng định là người xấu!!!"

"Lạnh canh, cô xác định thấy rõ ràng sao? Nhạc Nhạc đâu? Ai đi đem Nhạc Nhạc tìm tới một chút....."

Tựa hồ là viện trưởng của trung tâm đặc biệt một đám học sinh, còn có vài vị gia trưởng, một đồng nghiệp vây quanh Hàn Mộ Vi.

Hàn Mộ Vi chỉ cảm thấy bên tai "Ông ơng ơng" có người đang nói chuyện, nhưng bụng lại giống có cái gì đang cuộn cuộn, cô khó chịu mà đỡ lấy tường, nhìn trước mắt một cái lại một cái để sát vào nàng không biết đang nói gì đó đầu người, sắc mặt tái nhợt, một câu cũng nói không nên lời.....

viện trưởng Âu Dương có chút nghi hoặc mà để sát vào cô, "Hàn tiểu thư, cô làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

Phía sau có một vị phụ huynh hô ta lên: "Viện trưởng, đó là người quen của ngài sao? Cho dù có là người quen, ngài cũng không thể bởi vậy liền bao che cô a, ai biết cô ta làm gì với bọn trẻ ở trung tâm....."

Âu Dương viện trưởng có chút rối rắm lên, ông đã để Hàn Mộ Vi tiến vào, là bởi vì ông là người duy nhất ở nơi này biết được thân phận của Mặc Dung Uyên.

Mặc Dung Uyên sẽ đem Hàn Mộ Vi đưa tới thần tử hoạt động thí đầu số độc như vậy đi lên, chính là xác định đem cô trở thành thê tử của mình..... Hơn nữa Mặc Quân Dư cũng nói qua cô là chính mỵ tương lai của mình, nói cách khác, hiện tại Hàn Mộ Vi cũng coi như là người Mặc gia. Mặc Quân Dư không ở, Hàn Mộ Vi muốn đến nơi đây tới, nói là muốn tìm mấy bạn nhỏ của Mặc Quân Dư một chút, ông tuy rằng kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp để cô vào trong.

Lại không nghĩ rằng, mới vừa cùng vài vị gia trưởng nói chuyện, một người đệ tử đột nhiên xông tới, nói nhìn đến một người phụ nữ không biết đang làm gì với học sinh của bọn họ, học sinh của cô ta thoạt nhìn đau đến giống như sắp ngất xỉu đi.....

Làm viện trưởng ở trung tâm, ông ta đương nhiên là trước tiên chạy tới hiện trường, lại không nghĩ rằng, người phụ nữ này cư nhiên chính là Hàn Mộ Vi!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 295: Nàng rốt cuộc làm cái gì?!

Phuong Linh Linh nói cái cô bé học sinh tên là Nhạc Nhạc sớm đã không ở nơi này, Âu Dương viện trưởng chạy nhanh gọi người đi tìm Vu Nhạc Nhạc, lại phát hiện Vu Nhạc Nhạc không biết đến đi đâu vậy, vẫn luôn tìm không thấy, mà Hàn Mộ Vi nhưng vẫn đỡ tưởng đứng ở nơi đó, thoát nhìn thực đáng vẻ thực không thoải mái.

Vô luận bọn họ hỏi nói cái gì, Hàn Mộ Vi lại không có chút nào phản ứng.

"Hàn tiểu thư? Cô có phải hay không được thoải mái? Vào bên trong nghỉ ngơi một chút đi....."

Âu Dương viện trưởng chính như vậy kiến nghị, một bên nghe được các gia trưởng không cao hứng, "Âu Dương viện trưởng, người phụ nữ này không biết đối học sinh nơi này làm cái gì, ông không thể bởi vì ông quen biết cô ta, không điều tra rõ sự tình lại để cho cô ta đi nghỉ ngơi a....."

"Nghỉ ngơi? Tôi thấy cô không thoải mái là giả vờ đi? Viện trưởng, ông là muốn cho cô ta rời đi nơi này là phải không? Quá đáng! Ông cái dạng này, ai còn dám để cho bọn trẻ đến chỗ này để học nữa?"

"Chính là vậy a! Viện trưởng, việc này không điều tra rõ không được, ai biết cô ta có phải là kẻ buôn người hay không, đem con nít bắt đi rồi đem ra ngoài bán..... Bằng không như thế nào vẫn luôn tìm không thấy đứa bé kia đâu?"

Ở một đám gia trưởng giáp công dưới, Âu Dương viện trưởng có chút chật vật, tiện thoái lưỡng nan mà nhìn Hàn Mộ Vi, "Hàn tiểu thư, cô nói một chút lời nói đi, Nhạc Nhạc rốt cuộc đi đâu vậy?"

Nhưng mà Hàn Mộ Vi lại giống không nghe được giống nhau, xem cũng chưa liếc ông một cái.

Âu Dương viện trưởng càng thêm rối rắm, ông ta là không dám đối với Hàn Mộ Vi làm gì đó, nhưng này đó một đám gia trưởng không thuận theo không buông tha, hơn nữa nhạc nhạc cũng xác thật không có tìm được.

Đang ở đang ở thời điểm ông đang rối rắm, một cái tiểu bằng hữu chạy tới, la lớn: "Viện trưởng! Tìm được Nhạc Nhạc rồi!"

Nguyên lai, Nhạc Nhạc rời đi sau đột nhiên cảm thấy thực vậy, liền đến phòng bọn trẻ hay ngủ trưa đi ngủ rồi, thân thể nhỏ bé của cô bé chôn ở trong chăn, chợt liếc mắt một cái nhìn lại thật đúng là nhìn không ra tới, bọn nhỏ tìm hơn nửa ngày mới tìm được.

Nghe vậy, viện trưởng thờ dãi nhai nhồm một hơi, tìm được Vu Nhạc Nhạc liền tốt, ít nhất Vu Nhạc Nhạc không xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà liền ở thời điểm ông như vậy tưởng, cùng nhau theo ở phía sau bọn nhỏ đột nhiên mồm năm miệng mười nói: "Viện trưởng, Nhạc Nhạc vẫn luôn ngủ, như thế nào kêu đã kêu không tỉnh!!"

"Con đều ghé vào bên tai cậu ấy, lớn tiếng như vậy kêu, cậu ấy đều không tỉnh!!"

.....

Lúc này nguyên bản bình tĩnh trở lại các gia trưởng lại kích động, "Âu Dương viện trưởng, việc này ngại nhưng đến hào hào điều tra, có phải nữ nhân này đã cái gì đối với bọn trẻ hay không....."

"Trung tâm của các người làm sao có thể tùy tiện để cho người khác đi vào như thế? Xem ra tôi không thể đem hài tử phó thác cho các người....."

Âu Dương viện trưởng vô cùng đau đầu, mà lúc này, Hàn Mộ Vi lại đột nhiên mềm mại mà té xỉu!

Mọi người trừng lớn đôi mắt, nhìn một màn này.

Âu Dương viện trưởng sắc mặt khó coi, đối chính mình trợ lý nói: "Nhanh gọi điện thoại cấp cứu đi!"

"Vâng!"

"Đứng rồi, đem Nhạc Nhạc cũng đưa đi kiểm tra một chút....."

Chỉ chốc lát sau cấp cứu xe liền tới rồi, các gia trưởng cùng vây xem bọn nhỏ cũng chậm rãi tan đi, chỉ là việc này vẫn là khiến cho tranh luận.

Hôm nay tôi gia trưởng là cơ cấu một cái hài tử từ gia trưởng, cô ta vốn là cảm thấy cái này cơ cấu không tồi, liền giới thiệu cho bạn của mình, là mang theo con của bạn lại đây bên này tìm viện trưởng nói chuyện, không nghĩ tới lại gặp chuyện này.

Vợ gia trưởng vốn muốn để cho con mình gia nhập vào trong trung tâm này sau khi nhìn thấy một màn này, liền cự tuyệt lại làm hài tử chính mình tới nơi này.

Cái kia mang nàng lại đây gia trưởng cũng thực không cao hứng, còn chụp lại hình ảnh của Hàn Mộ Vi gửi đến cho những người bạn của mình, nói người này không biết làm cái gì với bọn trẻ ở trung tâm đem người làm cho hôn mê bất tỉnh, ở viện.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhẹ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 296: Khuếch tán

Hơn nữa cô tựa hồ là người quen của viện trưởng, viện trưởng còn bao che cô, hoàn toàn không có báo cảnh sát, hiện tại tình trạng của đứa nhỏ không rõ.....

Những bạn bè của cô ta và những vị phụ huynh khác nhìn thấy, có người nhận ra tới, người phụ nữ chụp trên ảnh còn không phải là gia trưởng của một đứa trẻ lần trước đến đây tham gia thi đấu số độc sao? Lúc ấy người nọ liền cảm thấy kỳ quái, như thế nào sẽ có gia trưởng tuổi trẻ như vậy, bởi vậy đối Hàn Mộ Vi ấn tượng khắc sâu. Hiện tại nhìn đến cái này ở trong vòng bạn bè, lập tức bắt đầu nghi ngờ lên, phỏng đoán Hàn Mộ Vi nên không phải là trà trộn vào tới, tính toán với con cái của bọn họ có mưu đồ gây rối, hoặc là căn bản là là bọn buôn người đi?!

Lời này vừa nói ra, kinh khởi vô số gia trưởng oán giận, đặc biệt là gia trưởng vẫn luôn rất tin cậy vào trung tâm, không ngừng chỉ sẽ tin này ở trong vòng bạn bè, còn có người phát đến lên trên Weibo.

Một phát đến Weibo đi lên, khiến cho rất nhiều người chú ý tới, người phụ nữ trên ảnh chụp không phải Hàn Mộ Vi sao?!

Hàn Mộ Vi chính là học sinh tài năng của Giang Thành Nhất Trung, nghe nói mỗi lần khảo đều là đứng ở hàng top 3 trở lên, còn lập tức liền phải thi đại học, như thế nào lại đi đến trung tâm giáo dục đặc biệt lại có mưu đồ với một đứa trẻ mới sáu tuổi được?

Hơn nữa, không phải nói có cũng đi vào bệnh viện sao?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không mấy giờ sau, việc này liền được đứng đầu bảng tìm kiếm, rất nhiều các vòng hữu nguyên bản liền chú ý quá Hàn Mộ Vi cũng bắt đầu chú ý khởi việc này tới.

Ở trong mắt bọn họ, cái kia ở bằng hữu vòng truyền việc này người nhất định là hiểu lầm Hàn Mộ Vi, lấy thân phận Hàn Mộ Vi, còn có những chuyện mà cô đã làm, không có khả năng sẽ đi làm như vậy sự, huống chi có cùng từng giúp đỡ cảnh sát bắt được một nhóm những tên buôn người mà, nghe nói cảnh sát sau lại liên hợp quân đội, còn đem cả người buôn lậu đội nhỏ tận gốc, trong khoảng thời gian ngắn, cả nước trong phạm vi rất nhiều không hợp pháp phần tử đều đã chịu dần sâu vào, không lớn còn dám trắng trợn táo bạo mà làm chuyện xấu.....

Vòng hữu nói lại chọc giận các gia trưởng, đặc biệt là phụ huynh của trung tâm. Các gia trưởng soi nổi bắt đầu kháng nghị việc này, thậm chí không cho con của mình đi học lại ở trung tâm nữa, Giang Thành cái này phân bộ ngày hôm sau thế nhưng chỉ có một nửa hài tử tới học tập, Âu Dương viện trưởng đau đầu không thôi.

Mà lúc này, Hàn Mộ Vi và Vu Nhạc Nhạc đều đang an tĩnh ngủ ở bệnh viện.

Đúng vậy, hai người chỉ chỉ là ngủ đi rồi.

cha mẹ Vu Nhạc Nhạc nghe nói việc này lúc sau, kích động mà chạy đến bệnh viện, vốn đang muốn chất vấn cái gì, lại phát hiện con gái của mình căn bản chỉ là đang ngủ thôi.

Bác sĩ lại lập kiểm tra rồi mấy lần, đều xác định chỉ là ngủ rồi. Chỉ là kỳ quái chính là, Nhạc Nhạc thế nhưng từ giữa trưa vẫn luôn ngủ đến buổi sáng của ngày hôm sau còn không có tỉnh lại, Hàn Mộ Vi cũng là như thế, cô nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt thoát nhìn so ngay từ đầu hào hảo chút, nhưng đôi mắt nhưng vẫn không có mở.

Âu Dương viện trưởng hoài nghi có phải là những đứa trẻ kia đã nhìn lầm rồi hay không, Hàn Mộ Vi và Vu Nhạc Nhạc có thể hay không gặp chuyện gì, bằng không vì cái gì Hàn Mộ Vi cũng là như thế này?

Hàn Mộ Vi kiểm tra kết quả cũng là như thế, cô cân bàn là không ra cái gì vấn đề, bác sĩ chỉ cấp ra một cái "Một nhọc quá độ, yêu cầu nghỉ ngơi" giải thích, mà hồ hấp của Hàn Mộ Vi cũng bắt đầu dần dần vững vàng lên, sắc mặt cũng chậm rãi biến trở về nguyên lai hồng nhạt, thoát nhìn tựa như thật sự chỉ là một nhọc quá độ nên mới ngủ thiếp đi.....

Chính là cô ở trong trạng tái ngắt xỉu, rõ ràng không phải cái dạng này!

Cứ việc hoang mang, Âu Dương viện trưởng cũng chỉ có thể ẩn bác sĩ giải thích báo cho người ở bên ngoài.

Chuyện này khuếch tán tốc độ quá nhanh, tuy rằng Hàn Mộ Vi là có một chút mức độ nổi tiếng, đã có thể một sự kiện như vậy, cũng không đến mức khuếch tán đến nhanh như vậy, làm người hoài nghi có phải hay không có người ở phía sau màn thúc đẩy nó.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 297: Nhạc nhạc thanh tỉnh

Chẳng qua một đêm thời gian, cũng đã có không ít truyền thông lại đây phỏng vấn, vây quanh bệnh viện cùng cửa trung tâm.

Vi bảo hộ này đó vốn là thể xác và tinh thần có khuyết tật của bọn họ sẽ không đã chịu ảnh hưởng, Âu Dương viện trưởng cho trường nghỉ học một ngày, chính mình tắc đi vào bệnh viện, tự mình cấp Hàn Mộ Vi cùng Vu Nhạc Nhạc đối diện một phòng bệnh riêng tư tốt hơn. Hơn nữa ở trên mạng đã phát thanh minh, giải thích một chút tình trạng của Hàn Mộ Vi và Vu Nhạc Nhạc.

Hiện tại trên Weibo đang được truyền tải đi rất nhiều phiên bản, thậm chí có người nói Vu Nhạc Nhạc mê man không tỉnh là bị hạ được, Vu Nhạc Nhạc không có cứu được, có người nói Hàn Mộ Vi ngày đó rõ ràng là bệnh tim phát, hiện tại đang cần cứu giúp.....

Nỗ mạnh hơn là có người tự xưng là người ở bệnh viện xuất hiện, nói lời thể son sắt, thật là có không ít vòng hữu tin.

Vi trấn an đại cảm xúc của đại chúng, Âu Dương viện trưởng mới riêng ở trên mạng phát biểu thanh minh, nhưng mà lại chỉ có một bộ phận người tin.

Rốt cuộc nói là ngủ mà nói, ai sẽ tin tưởng ngủ mà lại đến mức phải vào bệnh viện? Hơn nữa, nào có người ngủ sắp 24 tiếng đồng hồ còn không tỉnh? Rõ ràng chính là đã xảy ra chuyện!

Đều loại phân tích làm các vòng hữu tin tưởng không nghỉ ngơi, rất nhiều người bắt đầu hoài nghi, cái trung tâm bọn họ chưa từng nghe qua rốt cuộc là nơi nào, vì cái gì lại xảy ra chuyện đến như vậy? Hàn Mộ Vi lại là vì cái gì sẽ đi nơi đó, cô và cô né đang hôn mê kia cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Tại đây thời điểm chuyện chủ ý hơn tới càng cao, Vu Nhạc Nhạc rốt cuộc ở sau khi đã ngủ đủ 24 tiếng đồng hồ, ở giữa trưa ngày hôm sau đã tỉnh lại!

Vừa mở mắt ra, tiểu nữ hài đã bị dọa, vì cái gì trước mắt như vậy vây quanh nhiều người như vậy!?

Còn cô, ba mẹ đáng lẽ bây giờ không phải nên ở công ty làm việc hay sao? Vì cái gì sẽ xuất hiện ở trước mặt mình thế?!

Ở thời điểm Nhạc Nhạc còn đang ngây ngốc ra, Vu mẹ liền kích động mà nhào đến ôm lấy cô bé, "Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc..... con không sao chứ? Có chỗ nào thấy khó chịu hay khô? Có đói bụng không, có khát không....."

Vu Nhạc Nhạc ngốc tại nơi đó, có điểm phản ứng không kịp. Ở 1 trong trí nhớ của cô bé, chính mình rõ ràng mới cùng với Hàn Mộ Vi tách ra, nằng đột nhiên cảm giác rất buồn ngủ, liền bò đến trên giường thiếp đi.

Như thế nào đã tỉnh liền ở một cái chỗ xa lạ như thế này. Hơn nữa trước mặt vây quanh nhiều người như vậy, ba và mẹ lại còn ở đang nữa?

Tiểu nữ hài có chút bị dọa, sắc mặt trắng bệch.

Trước mặt một nữ nhân nói "Nhạc nhạc, đi là đi Trần thành viên của hiệp hội bảo vệ trẻ vị thành niên. Trước khi con ngủ đi đã xảy ra chuyện gì rồi, còn nhớ rõ sao? Cái người phụ nữ tên Hàn Mộ Vi kia..... Đối với con làm cái gì, con có ấn tượng không?"

Vu Nhạc Nhạc vốn đang ở phát ngốc, nhưng khi nghe đến tên Hàn Mộ Vi, nằng có phản ứng, "Chị Vi Vi? Chị ấy làm sao vậy?"

Người chung quanh sững sốt, bọn họ vốn tưởng rằng sẽ nghe được tiểu nữ hài chỉ trích Hàn Mộ Vi đối với cô bé làm cái gì, hoặc là lấy tuổi của cô bé, cân bàn cái gì cũng hỏi không ra tới cũng có khả năng, lại không nghĩ rằng, tiểu nữ hài thoát nhìn đáng vẻ rất tinh táo, thậm chí nhớ rõ Hàn Mộ Vi, còn ở quan tâm có xảy ra chuyện gì.

Di Trần sững sốt, ôn nhu mà cười, nói "Nhạc Nhạc không nhớ rõ chính mình là như thế nào hôn mê sao? Chị Vi Vi của con..... không làm cái gì đối với con sao?"

Vu Nhạc Nhạc tuy rằng bắt quá năm sáu tuổi, nhưng lại rất thông minh, đặc biệt là ở sau khi chấp nhận vết thương kia ở chân, bởi vì ở bình thường trường học cân bàn tìm không được bạn bè, tất cả mọi người cười nhạo cô bé, tránh cho bé đi, cô bé liền đem thời gian đều dùng hết ở trên việc học tập, ở nhà cũng là như thế này, vì không cho ba mẹ lo lắng, có mỗi ngày đều ngoan ngoãn mà ôm sách học.....

Cũng bởi vậy, cô bé tuy rằng ở chỉ số thông minh không có siêu việt như nhiều bạn cùng lứa tuổi, nhưng lại so với rất nhiều bạn cùng lứa tuổi đều thành thực, hiểu sự tình cũng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 298: Nằng vì cái gì tìm người?

Sau khi nghe xong đi Trần nói, tiểu nữ hài miễn cảm mà cảm giác được, trước mặt cái đi ở trước mặt này tuy cười rất dịu dàng, nhưng đi ấy rõ ràng là không thích chị Vi Vi của mình.....

Nhấp môi, Vu Nhạc Nhạc đẩy mẹ mình ra, ở dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nghiêm túc mà chú ý đi Trần, "Di à, di nói thế là có ý gì ạ? Chị Vi Vi sẽ làm cái gì đối với con?"

Ba mẹ Vu Nhạc Nhạc nhìn nhau liếc mắt một cái, tựa hồ cũng có chút kinh ngạc.

Kỳ thật ngày này thời gian, bên ngoài phát sinh quá nhiều chuyện rồi, trên mạng cũng ngập tràn đủ các thể loại đồn đãi, bọn họ vốn là lo lắng cho con của mình, đã chịu ngôn luận trên mạng ảnh hưởng, xác thật có chút kích động.

Nhưng mà, sau khi nhìn thấy con gái tinh lại, thoát nhìn cũng không có cái gì khác thường. Hơn nữa nhắc tới khi nhắc đến Hàn Mộ Vi cũng không lộ ra cảm xúc bài xích, thậm chí sau đó ăn ăn mà ở giữ gìn Hàn Mộ Vi, suy nghĩ của bọn họ cũng thay đổi.

Dù sao ngày thì đầu hôm đó ấn tượng của bọn họ đối với Hàn Mộ Vi cũng không tệ. Hơn nữa, đứa con gái của học còn muốn xin chữ kia của Hàn Mộ Vi. Hàn Mộ Vi còn vui vẻ về cho cô bé một biwsc về thiếu nữ Q nữa, mà tờ chữ kos kia bây giờ cũng được bokm họ cân thậm đặt vào trong khuôn, đặt ở trên bàn sách trong phòng của con gái.....

Vu mẹ thư thái nói: "Nhạc nhạc, chị Vi Vi của con..... Ngày đó sao lại đến đó tìm con?"

Nghe vậy, Vu Nhạc Nhạc sững sốt một chút, mỉm cười, cô bé nhớ rõ, Vi Vi tỷ nói qua, không thể đem chuyện này nói cho người khác, muốn đem nó trở thành bí mật giữa hai người học.....

Hơn nữa, chị Vi Vi còn nói, nếu như bị những người khác đã biết, bọn họ sẽ đem cái người ngoài hành tinh là chị ấy đi mất.....

Vu Nhạc Nhạc nhắm chặt đôi mắt, cúi đầu rất lâu không nói lời nào.

Cảnh tượng này khiến cho những người ở xung quanh có suy nghĩ khác. Di Trần và mấy người khác nhìn nhau, trong mắt đều mang theo hoài nghi, thậm chí tự bản thân Di Trần đã nhận định, nhất định là Hàn Mộ Vi đã làm cái gì đối

với tiểu nữ hài này! Bằng không cô bé nhất định sẽ không phản ứng giống như thế.....

"Nhạc Nhạc, không cần lo lắng, mặc kệ cô ta làm cái gì đối với con, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ tốt cho con, về sau không để cho cô ta đến gần con lần nữa!"

Vừa nghe thấy lời này, Vu Nhạc Nhạc luống cuống, ngẩng đầu lên, "Vì cái gì không cho chị Vi Vi đến gần con?! Chị ấy không thích con sao? Chị ấy rõ ràng đã nói sau này mỗi tuần sẽ đến tìm con một lần....."

Vừa mới nói xong, tiểu nữ hài liền về mặt áo nảo mà ngậm lại miệng, cô bé sao lại đem cuộc nói chuyện của hai người họ đem nói ra rồi.....

Chị Vi Vi mới qua, vết thương của cô bé phải thoa thuốc, hơn nửa lúc sau đó mấy ngày cuối tuần đều phải tiếp nhận trị liệu liên tục lần nữa mới được..... cô nói cô bé về sau sẽ mỗi cái cuối tuần tới tìm cô bé một lần.....

Lúc chị Vi Vi trị thương cho mình có chút căng thẳng, ngay từ đầu tuy rằng đau, rất khó chịu, nhưng sau lại băng băng lương lương cảm giác lại rất thoải mái. Hơn nữa tự bản thân cũng có một chút cảm giác vết thương ở chân mình có một chút biến đổi tốt hơn.....

Chị Vi Vi quả nhiên là người ngoài hành tinh thần kỳ, chị ấy nhất định có thể trị lành cho mình!

Tiểu nữ hài trong lòng còn không có đã định quan niệm, cô bé tin tưởng Hàn Mộ Vi nói, tin tưởng cô là người ngoài hành tinh, tin tưởng vết thương của bản thân nhất định có thể chữa khỏi.

Ba của Vu Nhạc Nhạc cũng đã nhủ mảy mai, so với vợ mình thì ba Nhạc Nhạc lại tương đối bình tĩnh hơn. Những cái ngôn luận trên miệng đó không khiến cho ông ta tin là mảy. Dù sao tình trạng thật sự của Nhạc Nhạc ông ta mới là người rõ nhất. Theo như ông ta biết Hàn Mộ Vi chính là nhân vật chính của chương trình 《đương sự》 khiến cho oanh động. Hơn nữa không có tiếng tăm gì không cầu hỏi báo mà làm rất nhiều chuyện tốt, ông ta lại càng thêm tin tưởng chắc chắn chuyện này chỉ là một sự hiểu lầm.

Ông ta thậm chí hoài nghi, có phải có người khác trà trộn lên lút đi vào trung tâm, làm ra chuyện gì với Hàn Mộ Vi và Nhạc Nhạc hay không? Bằng không là sao tình trạng của hai người đều giống nhau như thế, đều ngủ say lâu như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 299: Nàng không dám bắt người thế nào...

Nhưng mà nghe sau khi nghe thấy Vu Nhạc Nhạc nói câu này, ông ta cũng hoài nghi lên.

Theo ông ta biết, Hàn Mộ Vi rõ ràng không có bất cứ quan hệ gì liên quan đến gia đình mình, tại sao lại một gặp mặt Nhạc Nhạc một tuần một lần thế chứ?

Chẳng lẽ..... cô thật sự muốn làm cái gì đó với Nhạc Nhạc, chỉ là lần này thời cơ không tốt, tính toán chờ đến lần sau?!

Vu ba ba cau mày, hỏi: "Một tuần tìm con một lần, Nhạc Nhạc, chị ấy có nói với con chị ấy muốn làm cái gì không?"

Vu Nhạc Nhạc cúi đầu, nửa ngày không nói lời nào.

"Nhạc Nhạc, không có việc gì, nói ra, cô ta không dám bắt con thế nào....." Di Trần lại nói.

Nghe vậy, Vu Nhạc Nhạc nhủ chân mày lại, không còn hững mà liếc mắt nhìn di Trần một cái, "Chị Vi Vi sẽ làm cái gì con?! Cái gì này, sao di lại ghét chị Vi Vi của con? Chị ấy đã đắc tội đi ở chỗ nào?!"

Nhìn về mặt của Vu Nhạc Nhạc, rõ ràng là vì Hàn Mộ Vi ở nhằm vào cô ta.

Di Trần sừng sốt một chút, có chút phản ứng không kịp.

Cô ta thấy được tin tức, Hàn Mộ Vi lúc ấy rõ ràng là ẩn vào đầu gối của Vu Nhạc Nhạc không biết làm cái gì đối với cô, Vu Nhạc Nhạc sắc mặt còn tái nhợt liên tục đỏ mồ hôi lạnh, nghe nói còn đang phát run.....

Không chỉ là một người nhìn thấy một cảnh như vậy! Lời của các bạn nhỏ nói đôi khi có thể không tin. Nhưng lại đến mấy người nói như thế, thế chắc chắn lời nói koa là sự thật.

Trước khi đi vào đây cô ta cũng đã xác định, Hàn Mộ Vi lúc ấy định đã làm ra chuyện không tốt gì đối với cô bé này. Đến lúc sau khi tỉnh lại nghe nói đến tên Hàn Mộ Vi, cô bé chắc chắn sẽ sợ hãi. Chính là, cô ta lại không thể nào ngờ tới được, Vu Nhạc Nhạc cư nhiên sẽ lại là phản ứng như thế này, chẳng lẽ..... Là bọn họ hiểu lầm?

Vu ba ba cũng có chút kinh ngạc, hạ thấp trọng lượng giọng, ông ta nói: "Nhạc Nhạc, ba ba biết con thực thông minh, con ngủ lâu như vậy rồi. Mọi người đều đang nghĩ ngờ là chị Vi Vi đã làm chuyện gì đó xấu với con..... Nếu như con không đem chuyện này nói ra ngay lúc này, chị Vi Vi nhất định sẽ bị tất cả mọi người hiểu lầm, nói không chừng sẽ bị chú cảnh sát bắt lấy nhốt lại..... Con chấp nhận để cho chuyện đó xảy ra như thế hay sao?"

Tiểu nữ hài nghe được lời này, trên mặt biểu tình liền nóng nảy, mang theo khóc nức nở nắm lấy quần áo của Vu ba ba, "Không được bắt chị Vi Vi lại! Con nói....."

.....

Mười phút sau, người trong phòng bệnh đều ngây ngẩn cả người.

Đang định tới bác sĩ chủ trị đến kiểm tra cũng ngây ngẩn cả người, nhìn chân của Vu Nhạc Nhạc, "Cháu nói là, cô ấy đến chữa trị chân cho cháu?"

Vu Nhạc Nhạc dù sao cũng là một đứa trẻ thông minh, cô bé tự biết mình không nên đem cái chuyện "Người ngoài hành tinh" gì đó nói ra, nếu không chị Vi Vi nhất định sẽ thật sự bị bắt lại.....

Tuy rằng không hiểu được tại sao mọi người lại nói là chị Vi Vi làm chuyện xấu với mình. Nhưng bởi vì chị Vi Vi không bị bắt, Vu Nhạc Nhạc vẫn là một năm một mười mà đem tình huống ngay lúc đó miêu tả kể lại.

Rất nhớ của cô bé thật tốt, chuyện xảy ra lúc đó. Trong lời kể lại của cô bé, Hàn Mộ Vi có một loại thuốc, nói là có thể trị khỏi chân cho cô bé, cho nên cô bé liền để cho cô chị. Ngay lúc bắt đầu cô bé cảm giác ở chỗ đầu gối của mình có chút đau, sau đó liền rất thoải mái, Hàn Mộ Vi nói một tuần gặp nhau một lần, cũng là vì trị chân cho cô bé.....

Mọi người ở đây sau khi nghe xong về mặt đều khó tin.

Mặc cho bọn họ nghĩ như thế nào, cũng không thể nghĩ ra chuyện này lại sẽ là loại tình huống như thế.

Hàn Mộ Vi cùng lắm cũng chỉ là một học sinh cấp ba, cô căn bản chưa từng học qua y thuật, sao có thể trị chân cho Vu Nhạc Nhạc được? Huống chi, chân của Vi Nhạc Nhạc không phải đã bị bác sĩ đã kết luận là tổn thương vĩnh viễn rồi, rốt cuộc có thể lành không được sao?

Vu mẹ là người đầu tiên có phản ứng lại, "Nhạc Nhạc, con nói đầu tiên con cảm thấy đau ở đầu gối, sau đó lại rất thoải mái sao? Vậy bây giờ thì sao? Có cảm giác gì hay không?!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 300: Một lần nữa kiểm tra

Vu mẹ vẫn luôn nghĩ bản thân không chăm sóc tốt cho con gái mà vẫn luôn rất tự trách. Nghĩ đến chuyện đứa con gái mình từ nay về sau phải luôn mang theo sự tàn tật này bên mình suốt đời, sau này bất luận là sinh hoạt, tình yêu hay là công việc đều sẽ chịu ảnh hưởng. Vu mẹ liền cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Trong một năm nay, hai vợ chồng mang theo Vu Nhạc Nhạc đến vô số các bệnh viện từ lớn đến nhỏ ở khắp cả nước, gặp qua vô số thầy thuốc nhân gian nổi tiếng hoặc là vô số các bác sĩ nổi tiếng trong nước, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Vốn dĩ đã hết hy vọng, nhưng khi nghe nói như thế, Vu mẹ lại nhận ra hy vọng tàn tro trong lòng mình lại một lần nữa cháy lên!

Vu ba cũng thực kinh ngạc, tuy rằng chờ mong việc này sẽ là thật sự, nhưng mà lý trí lại nói cho ông ta biết lại biết, chuyện như vậy không có khả năng là thật sự.....

"Con nói, chị gái kia muốn giúp chữa khỏi chân cho con? Nhưng cô ấy vì sao lại không nói cho ba mẹ biết, sao không để cho bọn ta đồng ý rồi mới làm như thế?" Vu ba ba hỏi.

Tiểu nữ hài nói: "Chị Vi Vi nói, bây giờ tuổi của chị ấy còn quá nhỏ. Nếu như nói cho ba và mẹ biết thì hai người nhất định sẽ không tin tưởng, cũng sẽ không để cho chị ấy làm như thế..... Chị ấy hỏi con có muốn để cho chị ấy làm thử một chút hay không, rồi con đã đồng ý."

Nhạc Nhạc nói xong, có chút khản trương mà nhìn ba mẹ của mình: "Ba mẹ..... Hai người đừng trách chị Vi Vi, là tự con đồng ý làm....."

Vu mẹ lại còn đang kích động, so Vu ba ba lý trí tới, năng tình cảm chiến thắng lý trí, đối với Vu mẹ mà nói, chỉ cần có thể trị lành chân cho con gái của mình. Cho dù chỉ là cải thiện được một chút, Vu mẹ cũng sẽ vô cùng thỏa mãn, làm sao lại đi trách cứ Hàn Mộ Vi được chứ?

Vu mẹ kéo lấy bác sĩ ở bên cạnh, hai mắt phát ra tia sáng, "Bác sĩ, có thể giúp đỡ kiểm tra lại chân của Nhạc Nhạc một chút được không?"

Cái vị bác sĩ kia đến đây vốn là định kiểm tra lại cho Vu Nhạc Nhạc. Lúc này khi Vu Nhạc Nhạc nói chuyện, vị bác sĩ đối với việc này cũng nảy sinh hứng thú lên. Tuy rằng, vị bác sĩ cũng biết, đã được kết luận là tàn phế hay là vết thương vĩnh viễn thì cũng là giống nhau cả thôi, đó là sẽ không có khả năng trị khỏi. Huống chi theo như nghe lời Vu Nhạc Nhạc nói, Hàn Mộ Vi chỉ là bắt tay đặt chỗ đầu gối của cô bé, không biết làm cái gì, cô bé liền cảm giác đầu gối bắt đầu đau. Lát sau lại giống như tiếp nhận được thứ gì đó, lại có cảm giác nhẹ nhẹ lạnh lạnh thoải mái.....

Đại khái chỉ là chắc là cái phương thuốc cổ truyền gì đó! Không có gì khả năng chữa khỏi.....

Bác sĩ như vậy nghĩ, lại vẫn là gật gật đầu nói: "Được, Nhạc Nhạc, chúng ta đi kiểm tra chân một chút, được không?"

Nhạc Nhạc gật gật đầu, ngồi vào trên xe lăn đi theo đi ra ngoài.

Nửa giờ sau, có được kết quả kiểm tra tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc đến ngáy người, đặc biệt là bác sĩ chụp X quang cho Vu Nhạc Nhạc lúc trước và bác sĩ chụp hiện tại, còn có ba mẹ của Vu Nhạc Nhạc.

"Làm, làm sao lại có thể..... Hàn Mộ Vi cũng không phải là bác sĩ....." Di Trần đứng ở bên cạnh cũng ngạc nhiên không thôi.

"Bác sĩ, các người chắc chắn kết quả kiểm tra này là không sai chứ?"

Những lời này đã đặc biệt đến hia người bác sĩ và ba mẹ của Vu Nhạc Nhạc.

Bác sĩ sắc mặt khó coi mà trừng mắt nhìn người nọ vừa nói liếc mắt một cái, "Vi này nói thế là cs ý gì? Nghi ngờ y đức của tôi hay là nghi ngờ tính chuyên nghiệp của bệnh viện?!"

Vu mẹ cũng mặt lạnh mà liếc nhìn người kia, con gái của mình thật vất vả rồi cuộc cũng có được hy vọng rồi, cư nhiên có người hoài nghi còn gọi nước là, là hy vọng chân của con gái mình không được lành lặn hay sao?!

Người nọ ngượng ngùng không nói, sờ sờ cái mũi, đứng ở phía sau.

Di Trần một chút cũng không tin nổi, nếu không phải cô ta trước đi đã điều tra qua thông tin của cô bé, biết cô bé này thật sự vì chân có vấn đề mà bị những người bạn học khác khi dễ và kỳ thị nên mới phải chuyển trường đến cái trung tâm này học, nói không chừng căn bản là sẽ không tin tưởng.

Vốn dĩ cho rằng nhất định là Hàn Mộ Vi làm cái gì đó với cô bé. Cô ta còn đang muốn nói cái chương trình trên TV đó, rõ ràng là đem một ác nữ tàn ác biến tập thành một người dường như là thiên sứ rồi, nói không chừng tất cả những cái đó căn bản đều là có sẵn kịch bản đều là diễn xuất.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Tướng Đại Nhân, Sủng Nhệ Một Chút!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.